ΤΟΜΟΣ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΣ
-ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΤΟΥ
ΘΕΟΛΟΓΟΥ
1802

ΤΟΜΟΣ
Ε'ΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟ'Σ,
Ο'ΝΟΜΑΖΟ'ΜΕΝΟΣ ΘΗΣΑΥΡΟ'Σ ΝΕ'ΟΣ,

Καὶ Παλαιᾶς τῆς Α'γίας Γραφῆς, πολὺ ὠφέλιμος τῆς ψυχῆς,

ΚΑΙ' ΤΩ'Ν Α'ΓΙ'ΩΝ ΠΑΤΕ'ΡΩΝ ΠΟΙΗ'ΜΑΤΑ Ε'ΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ',

Καὶ Α'για ὠφέλιμα Λόγια τῦ Δεσπότυ Χριςῦ, ϗ τῆς Κυρίας Θεοτόκυ, πρὸς κοινὴν ὠφέλειαν τῶν ψυχῶν,

ΚΑΙ' Ο'ΡΘΟΔΟ'ΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩ'Ν.

Καὶ ὅσοι Γερεῖς, ϗ Χριςιανοὶ, ἀναγινώσκυν κάθε ἡμέραν, ὅλας τὰς Ε'ξηγήσεις τῶν Δεσποτικῶν Ε'ορτῶν, ϗ Θεομητορικῶν, ϗ τῶν Παθῶν, ὁμοῦ μὲ τὰς δύω Παρακλήσεις Μικρὰν, ϗ Μεγάλην, ϗ δίςιχα Ε'πιτάφια, ϗ τροπάρια

ΤΟΥ' ΜΕΓΑ'ΛΟΥ ΓΡΗΓΟΡΙ'ΟΥ ΤΟΥ' ΘΕΟΛΟ'ΓΟΥ,

Ο'που ὁμιλεῖ πρὸς τὸν Μέγαν Βασίλειον,

ΜΕ' ΚΑΤΑ'ΝΥΞΙΝ, ΚΑΙ' ΕΥ'ΛΑ'ΒΕΙΑΝ,

Βέβαια θέλων λάβῃ μεγάλην ὠφέλειαν τῆς ψυχῆς των, Καὶ θέλων ἀπαρατηθῶν ἀπὸ τὰ κακὰ, Διὰ νὰ ἀπολαύσων τὰ αἰώνια ἀγαθὰ τῦ Παραδείσυ.

ᾳ ω β'. Ε' ΝΕΤΙ'Η, ΣΙΝ. 1802.

Παρὰ Νικολάῳ Γλυκεῖ τῷ ἐξ Ι'ωαννίνων.

CON REGIA APPROVAZIONE.

ΓΕΝΝΑΔΕΙΟΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΣΥΛΛΟΓΗ ΝΤΟΡΗΣ ΠΑΠΑΣΤΡΑΤΟΥ

ΝΟΥΘΕΣΙΑ
ΤΩΝ
Α'ΡΧΑΡΙΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ.

ΓΕΝΝΑΔΕΙΟΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΠΑΠΑΣΤΡΑΤΟΥ

Ὦ ἐσεῖς εὐλογημένοι ἀρχαῖοι παῖδες, ὁ αὐθεντικὸς Θεὸς λέγει, ἐὰν θέλετε, καὶ εἰσακούσετέ μου, τὰ ἀγαθὰ τῆς γῆς φάγεσθε, ἐὰν δὲ μὴ θέλητε, μάχαιρα ὑμᾶς κατέδεται, τὸ γὰρ στόμα Κυρίου ἐλάλησε ταῦτα. δηλαδὴ ἐὰν θέλετε, νὰ φυλάξετε τὰς ἐντολάς μου, καὶ ὅσα βήτα,

ἐφανέρωσα τῷ Προφήτῃ, καὶ τῷ Ἀ'γίων Ἀ'ποστόλων, καὶ τῷ Ἁ'γίων Οἰκυμενικῶν Συνόδων, θέλετε ζήσῃ δυτυχισμένα, καὶ θέλω σᾶς φωτίσῃ σᾶς διναμώσῃ, νὰ γένητε φιλόσοφοι, καὶ Θεολόγοι, καὶ θέλω σᾶς χαρίσῃ, καὶ τὴν ἀράντον βασιλείαν μου. ὅθεν λοιπὸν, ὅσοι ἔχετε σκοπὸν, νὰ γένητε φιλόσοφοι, καὶ Θεολόγοι, πρέπει νὰ ἔχετε φόβον, καὶ ζῆλον, καὶ ἀλάβειαν, εἰς τὸν αὐθεντην Θεὸν, καὶ εἰς τὰ θεῖά του ῥητὰ, καὶ εἰς τὰ θεῖά του μυστήρια, καὶ νὰ ζέχετε μὲ τὴν καθ' Θεὸν πολιτείαν, καὶ νὰ σπουδάζετε νυκτὸς, καὶ ἡμέρας, νὰ ἀγωνίζεσθε νὰ γυμνάζεσθε εἰς τὴν μάθησιν, διὰ νὰ σᾶς κάμῃ ὁ Κύριος τελείους μαθηματικοὺς μὲ τὴν χάριν τοῦ Παναγίου Πνεύματος.

Ὥστε λοιπὸν πρῶτον μὴν, νὰ ἔχετε τὸν φόβον τοῦ αὐθεντου Θεοῦ.

Δεύτερον δὲ, ἡ προσευχήσας, νὰ μὴν σᾶς λείπῃ καθ' ἑκάστην ἡμέραν, δηλαδὴ αὐγὴ, βράδυ. Τρίτον, νὰ νηστεύετε τὰς παραδεδομένας νηστείας, δηλαδὴ τετράδι, καὶ παρασκευῇ, καὶ ταῖς τέσσαρες τεσσαρακοσταῖς τοῦ χρόνου.

Τέταρτον, νὰ ἐξομολογῆσθε τὸ ὀλιγώτερον τέσσαρες φοραῖς τὸν χρόνον, καὶ νὰ μεταλαμβάνετε.

Πέμπτον, νὰ μὴν φθονῆτε ἕνας τὸν ἄλλον μαθητὴν, ἀλλὰ νὰ ἔχετε ἀγάπην, εἰρήνην θεϊκὴν, καὶ νὰ λογιάζετε, πῶς εἶσθε ὅλοι παιδία.

Ἕκτον, νὰ μὴν φιλονεικῆτε ὕστερον ἀπὸ τὸ γεῦμα, διότι τὸ φαγητὸν, καὶ τὸ πιοτὸν, φέρνει προξενεῖ μαλώματα, καὶ ἔχθρας μάχας.

Ἕβδομον, νὰ φεύγετε τὴν μαλακίαν, τὴν πορνείαν, τὴν μοιχείαν, τὸν φόνον, τὴν κλεψίαν, τὴν ὑπερηφανίαν, τὴν φιλαργυρίαν, τὴν πλεονεξίαν,

ξίαν, τὴν βλασφημίαν, τὴν ἀργολογίαν, τὴν κατάκρισιν, τὴν μέθην, τὴν γαστριμαργίαν, τὸ μῖσος, τὸν φθόνον, τὴν παρανομίαν.

Ὄγδοον, νὰ προσέχετε καλῶς, νὰ μὴν ἔχετε εἰς κακαῖς διεφθαρμέναις συναναστροφαῖς, καὶ συνομιλίαις· διότι ὁμιλία κακὴ, φθείρουσιν ἤθη χρηστά.

Ἔνατον, νὰ φυλάγεσθε σπουδαίως, νὰ μὴν γραβοκοπᾶτε, μήτε παιδία, μήτε γυναῖκες· διότι τὸ κάλλος ἡ εὐμορφία ἡ σολὴ τῶν γυναικῶν, μάλιστα τὴν σήμερον, ἀφανίζει πολλὰς ψυχὰς ἀνθρώπων. Ἀλλ' ἀνοίξατε, καὶ ξυπνήσετε τὰς νοερὰς σας ὀφθαλμὰς, ἵνα σολίσετε τας μὲ τὴν προσευχὴν παύτοτε, μὲ τὴν νηστείαν, μὲ τὴν καθαρὰν ἐξομολόγησιν, ὡς ἐφημὴν αὐωτέρω, διὰ νὰ μὴν γλυστρήσετε, καὶ ξεπέσετε εἰς τὴν ἁμαρτίαν. διότι ὁ Ἀ'ποστολος Παῦλος λέγει, τὰ γὰρ ὀψώνια τῆς ἁμαρτίας, θάνατον ἐλεεινότατον θανάτου. καὶ ὁ ἴδιος πάλιν λέγει, ἀρχὴν λαβοῦσα ἡ ἁμαρτία, ἕλκει τὸν ἄνθρωπον εἰς παντελῆ ἀπώλειαν.

Δέκατον νὰ ἔχετε ὑπερβολικὴν ὑπακοὴν, καὶ ἄκραν παρείνωσιν εἰς τοὺς Διδασκάλους σας, καὶ εἰς τοὺς γονεῖς σας, καὶ εἰς κάθε ἀξιωματικὸν ἄνθρωπον, καὶ ὅταν τελειωθῆτε διὰ μέσου τῶν γραμματικῶν μαθημάτων, καὶ φιλοσοφικῶν, καὶ θεολογικῶν νοημάτων, καὶ συσήσετε σχολεῖον ἐδικόν σας, ἔχετε χρέος ἀπαραίτητον, νὰ παραδίδετε τὰ μαθήματα τῶν μαθητῶν σας καὶ νὰ τοὺς διδάσκετε πολὺ ὀλίγον καθημερινῶς, διὰ νὰ μὴν κάμνουν ἀπεξίαις, καὶ πούτσιν εἰς ἄτοπα αἰσχρὰ ἔργα· διότι ἔχετε νὰ δώσετε λόγον τοῦ αὐθεντου Θεοῦ, διὰ τὴν ψυχήν του, εἰ ἡμέρᾳ κρίσεως. ἐπειδὴ οἱ γονεῖς του, σᾶς τὸ ἀφιερώνουν, διὰ νὰ τὸ μαθητεύσετε, καὶ πρέπει νὰ ἔχετε τὴν

σύνοιαν ἀκριβῶς εἰς αὐτὰ, ὄχι νὰ μὴν γλυτρήσῃ κανένας μαθητὴς, κὴ ξεπέσῃ εἰς τὴν ἁμαρτίαν· διότι ἐὰν ξεπέσῃ, ἂς κλαίγῃ κὴ ὁ διδάσκαλος, ἂς μοιρολογῇ κὴ ὁ μαθητὴς, διότι μέλλει νὰ παιδεθῇ ἀπὸ τὸν αὐθέντην Θεὸν, πικρῶς, κὴ αὐστηρῶς.

ΕΘΝΙΚΟΝ ΚΑΙ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΝ ΑΘΗΝΩΝ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΚΑΙ ΚΕΝΤΡΟΝ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΕΩΣ ΙΔΡΥΜΑ ΑΝΔΡΕΑΣ ΣΥΓΓΡΟΣ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΟΥ ΣΥΓΓΡΟΥ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΠΑΠΑΣΤΡΑΤΟΥ

ΤΟΥ̃ ΚΡΎΨΑΝΤΟΣ ΤῸ ΤΆΛΑΝΤΟΝ.

Τὸ τάλαντον ὅσοι φρὸς Θεὸ̃ ἐδέξασθε ἰσοδύαμον χάειν, ἐπιτοκίσια τὸ δόντος Χριστ̃, αὐξήσατε φάλλοντες, δίλογεῖτε τὰ ἔργα Κυρίε τὸν Κύριον. (α)

ΠΡΟΟΙΜΙΟΝ.

Ὠ ἐσεῖς ἀρχαῖοι Ὀρθόδοξοι παῖδες τ̃ Ἑλλήνων, τ̃ ἑλληνικ̃ μαθήσεως, ἀξίωμα φιλοσοφικὸν εἶναι, ὅπ̃ λέγει· παν̀ τὸ κινέμενον, ὑπ' ἄλλε κάτι φέρεται, ὡς φησιν ὁ Ἀριστοτέλης· ὅθεν διὰ κάποιον τέλος ἐκινήθη κἀγώ· ὄχι διὰ κέρδος, ἀλλὰ μήτε διὰ ἔπαινον δόξαν φρασωεινὼ· ἀλλὰ ἐκινήθη μόνον διὰ κοινὼ ὠφέλειαν τ̃ ἀρχαίων μαθητ̃ τ̃ ὀρθοδόξε γενέας μας. ὅθεν μὲ τὸ νὰ θεωρήσω τὸ νόημα τ̃ ἀνωθεν ξόπασεν, τ̃ κρύψαντος τὸ τάλαντον, (ἢ ὅσοι ἐδέξασθε τὸ τάλαντον φρὸς Θεὸ̃, ἰσοδύαμον χάειν, ἐπιτοκία τὸ δόντος Χριστ̃, αὐξήσατε.) ἐφοβήθη κ̓ πολλὰ ἔξω τὸ μέτρε· διότι τὸ ἀνωθεν νόημα τ̃ ξόπασεν λέγει, ὅτι δὲν φθάνει μόνον ὁ κάθε διδάσκαλος, νὰ διδαξῇ ὅλας πὰς ἐπιστήμας τ̃ μαθητ̃ τε, ὅπ̃ τὸ ἐχάρισεν ἡ πανσοφος παντοδυναμία τ̃ αὐθεντε Θεὸ̃, ἀλλὰ νὰ φροπαθ̃ ἀκόμι, νὰ βάλῃ εἰς τύπον ὅλας τὰ πὰς ἐπιστήμας, ὅλατε τὰ μαθήματε, (μὲ τὸ μέσον τ̃ ἀρχόντων τ̃ πολιτείας.) δ̓ὲ κοινὼ ὠφέλειαν τ̃ ὀρθοδόξων Χριστιανῶν. καὶ ὡσαν

(α) Ὅσοι ἄνθρωποι μαθηματικοὶ ἐδεχθήτε ἐλάβετε ἀπὸ τὸν αὐθέντω Θεὸ, τὸ τάλαντον τὸν πλοῦτον, δηλαδὴ τὴν Σοφίαν, καὶ Θεολογίαν, αὐξήσατε τὼν εἰς τὰς ἄλλας ἀνθρώπως, δωρεὰν χάειν ἴσιαν μὲ αὐτὸν, ἤγουν διπλασιάσατε τὸν, καὶ ἐσεῖς εἰς ἄλλες ἀνθρώπως, μὲ τὴν βοήθειαν τὸ αὐθέντε Χριστ̃, ὅπ̃ σᾶς τὸν ἔδωσεν, (ὄχι μόνον εἰς τὰς μαθητὰς σας, ἀλλὰ βάλλετε αὐτὸν, καὶ εἰς τύπον, νὰ εἶναι κοινὸς, εἰς ὅλες τὰς ἀνθρώπως.) φάλλοντες λέγοντας, ὅλα τὰ ποιήματε τὸ δημιουργήματε τὸ αὐθέντε Θεὸ, καὶ λαλολογεῖτε δοξάζετε τὸν αὐθέντω σας Θεὸν, καὶ ὑπερυψώνετε τὸν, εἰς ὅλους τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνια.

σωὶ τὰ τελειώσῃ ὁ κάθε διδάσκαλος μὲ τέτοιον τρόπον, παρακαλῶ θέλετε ἀκούσῃ ἀπὸ τὸν αὐθεντην Χριστὸν, νὰ τὸ λέγῃ, εὖ δῶλε ἀγαθὲ, ἡ πιστὲ, ἐπειδὴ τὰ πάντα τάλαντα, ὁποῦ σοῦ ἔδωκα, τὰ ἐπολυπλασίασες κατὰ τὴν δωκμήν σου, μὲ κόπους, ἡ μόχθους ὑπὲρ τὸ μέτρον σου, ἡ τὰ αὔξησες ἑκατονταπλασίως, εἴσελθε εἰς τὴν Βασιλείαν τοῦ τρισηάρχου Θεοῦ, ἡ Παράδεισε μου, νὰ χαίρεσαι ὁμοῦ μὲ τὰ τάγματα, Ἀποστόλων, Προφητῶν, Ἱεραρχῶν, Ὁσίων, Ἁγίων, ἡ Δικαίων, ἡ πάντων τῶν Ἁγίων. ὁμοίως ἡ ὁ πολυπλασιάσας τὰ δύω τάλαντα. ὅθεν ἐσεῖς μεγικοὶ μαθηματικοὶ, μὴ καταφρονεῖτε αὐτὰ τὰ μαθήματα πρὶν τῆς μελλούσης κρίσεως, διὰ νὰ μὴ καταισχυνθῆτε, ἐν τῇ δευτέρᾳ παρουσίᾳ, ἀπὸ τὸν αὐθεντην Χριστόν. διότι ἐσεῖς μεγικοὶ μαθηματικοὶ, σᾶς τυφλώνει ὁ ἐπάρατος φθόνος, ἡ ἔχετε συνήθειαν, νὰ λέγετε εἰς τοὺς μαθητάς σας, ἢ νὰ εἰπῶ εἰς τὰς ἁπλᾶς ἀγραμμάτους, ὅτι ἐτοῦτο εἶναι σολοικισμὸς, ἐκεῖνο εἶναι βαρβαρισμός. (εἰς καιρὸν ὁποῦ ὁ τύπος βαίνει τόσα σφάλματα, ἡ ἀνορθογραφίας.) ἐτοῦτο τὸ ῥητὸν τὸ ἔκλεψε, τὸ ἄρπαξε, ἀπὸ τὸν τάδε διδάσκαλον. ἐτοῦτη ἡ συντάξις, ἐτοῦτο τὸ νόημα, ἤθελε νὰ ἐξηγηθῇ ἡ ἄλλον τρόπον, ἡ μὲ αὐτὰ συγχίζετε δειλιάζετε τοὺς μαθητάς, διὰ νὰ κλίνουν εἰς τὴν γνώμην σας, πῶς τάχα ἐσεῖς οἱ τέλειοι φιλόσοφοι. μόνοι ἔχει τὸ τέλειον, εἰμὴ ἕς ὁ Θεός. μακαρία ἡ ὥρα, νὰ ἐκοπιάζετε νὰ ἀρπάζετε, καὶ ἐσεῖς, ὡσὰν τοὺς μέλισσαν, νὰ τὰ ἐβαίνετε εἰς τὸν τύπον, ὡς καθὼς ἐκοπίασαν ἡ οἱ Ἅγιοι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας, μὲ πειρασμοὺς μόχθους, καὶ ἀνάσκαγμούς, καὶ ὑδρῶπας, καὶ δάκρυα. διότι ὅλοι αὐτοὶ οἱ κόποι, γίνονται εἰς δόξαν τοῦ αὐθεντὸς Θεοῦ. ὥστε λοιπὸν, ὅλαις ἡ χορδότεχναις, ἡ λεπτότεχναις, ἡ ὅλα τὰ παράφια τῶν τεχνῶν τοῦ ῥιφετίου, ἀπερνᾶν, ἡ ζῶν εἰρηνεμένοι, εἰς κάθε πολιτείαν, οἱ δὲ μεγικοὶ μαθηματικοὶ, δύω, ἢ ξεῖς, δὲν ἀπερνᾶν, ἔτε ζῶν εἰρηνεμένοι, εἰς μίαν πολιτείαν· ἀλλὰ θέλει ὁ κάθε μαθηματικὸς, νὰ εἶναι μοναρχης, καὶ κυειάρχης εἰς τοὺ πολιτείαν, νὰ ὁρίζῃ αὐτὸς, ἡ ὄχι ἄλλος. φθόνος γὸ δὲν οἶδε προτιμᾶν τὸ συμφέρον· ἡ νὰ ἀρχινᾶν καταγοήσεις, καὶ κατάκρισες σᾶς, ἡ τὰ ἄλλα μαθηματικᾶ, λέγωντας, τί εἶσαι ἐσὺ, ἐμπρὸς εἰς ἐμέ; ἐγὼ εἶμαι φιλόσοφος, ἐσὺ εἶσαι γραμματικός. ὁ δὲ αὐθεντης Χριστὸς, λέγει καὶ εἰς τοὺς δύω φιλονείκους ὑπερηφάνους· ὦ ἐσὺ φιλόσοφε, ἐὰν δὲν ἔχῃς τοὺ ἀληθινοὺ σολοῦ τῆς γνώσεως ἀρετῆς, ἡ τῆς καλῶν ἔργων, καὶ πράξεώνσε, δὲν σὲ ὠφελεῖ τίποτες ἡ φιλοσοφίασε. μήτε ἐσὺ, ὦ γραμματικὲ, δὲν σὲ ὠφελᾶν τίποτες τὰ γραμματικάσε, ἐὰν δὲν ἀποκτήσῃς τοὺ ἀληθινοὺ σολοῦ τῆς χριστῆς ἀρετῆς, ἡ τῆς καλῶν ἔργων, ἡ πράξεώνσε. ὅθεν ἀδελφοίμε, σᾶς παρακαλῶ, καὶ σᾶς προ-

προσκυνῶ, εἰρωτήσατε, ἡ σιωπᾶτε πλέον, μὴ κατακρίνετε, μὴ κατηγορῆτε, ἡ μὴ φιλονεικᾶτε, καὶ σκανδαλίζετε τοὺς ἀδελφοὺς Χριστιανούς· ἀλλὰ πρέπει νὰ λάμπετε, ἡ τὰ δύω μέρη, μὲ τοὺ μάθησίνσας, ἡ μὲ τὰ καλάσας ἔργα, κατὰ τὸ ῥητὸν τοῦ αὐθεντὸς Χριστοῦ. οὕτω λαμψάτω τὸ φῶς ὑμῶν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὅπως ἴδωσιν οἱ Χριστιανοὶ, τὰ καλὰ ἔργασας, ἡ δοξάσωσι τὸν πατέρα ὑμῶν τὸν ἐν τοῖς οὐρανοῖς. ὅθεν λοιπὸν ἀδελφοίμε, σᾶς παρακαλῶ, μὴ φθονᾶτε. διότι ὁ φθόνος, πολλάζει τὸν ἄνθρωπον, ὁ φθόνος, ἐβάθη εἰς τὸν ἑωσφόρον, ὁ φθόνος, ἐβάθη εἰς τὸν Ἀδάμ, ὁ φθόνος, ἀναποδογυρίζει Βασίλεια, ὁ φθόνος, ξεροῖζει Βασιλεῖς, ὁ φθόνος, συντρίβει ἡγεμόνας ἐξυσιαστάς, ὁ φθόνος, ἀφανίζει κάθε ὁπισημονικὸν ἄνθρωπον, ὁ φθόνος, ἐρημόνει τὸ ἱεράτευμα, ὁ φθόνος χαλάει τὰς πολιτείας, ἡ χώρας, καὶ τὰ κειμήλια. ὦ φθόνε, κοινὸν κακὸν τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, πῶς δὲν σὲ μισοῦμαι οἱ ἄνθρωποι, ὁποῦ εἶσαι τόσον βλαβερὸς, πῶς δὲν σὲ διώχνομαι, ὁποῦ μᾶς πολάζεις αἰωνίως; ἡ ἐσὺ ὦ φθονερὲ, ὁποῦ νὰ μὴ εἶχες γεννηθῆς, νὰ μὴ ἤθελες φανῆς εἰς τὸν Κόσμον, ὁποῦ παράττεις, καὶ συγχίζεις τοὺς ἀδελφοὺς Χριστιανούς, εἰπέμοι σὲ παρακαλῶ, ποῖον κέρδος σὲ παρακινεῖ, νὰ κάμνῃς ἐτοῦτο τὸ κακὸν, τίποτες ἄλλο, παρὰ ἡ πόλασις, νὰ πολάζεσαι αἰωνίως. ὅθεν ἂς μὴ καταφρονῇ, ἡ ἂς μὴ φθονῇ ὁ κάθε ἄνθρωπος· ἀλλὰ ἂς σπουδάζῃ, ἡ ἂς ἀγωνίζεται ὁ κάθ' ἕνας, νὰ κάμνῃ πάντοτε τὸ καλὸν τὸ θεϊκὸν ἔργον. ἂς κτίζῃ τὸ σπῆτι τῆς ψυχῆς τοὺ, ἂς τὸ σερεώνῃ μὲ τὰς χριστὰς ἀρετάς τοὺ, ἂς βάνῃ πάντοτε θεμέλιον, τὴν ἐξομολόγησίν τοὺ, καὶ διόρθωσιν τῆς ψυχῆς τοὺ· διότι σήμερον ἔμαθεν, καὶ αὔριον ἀποθένομαι, ἡ εἰς ὅ,τι μάταια φράγματα κοπιάζομαι, μὲ πλεονεξίαν νὰ τὰ ἀποκτήσωμαι, ὅλα τὰ ἀφίνωμαι ἐδῶ ἔρημα, ἡ ἄφαντα, καὶ σκοτεινά, ἡ ὑστερέμεθα τοὺ οὐρανίου Βασιλείαν. ὥστε λοιπὸν, ὁ καθ' ἕνας ἄνθρωπος, ἂς παρακαλῇ τὸν αὐθεντην Χριστὸν, καὶ Θεόνμας, νὰ δώσῃ νὰ σκεπάζῃ τὸ σπῆτι τῆς ψυχῆς τοὺ, μὲ τὸν χάρη τῆς Παναγίας Πνεύματος· διότι ὁ αὐθεντης Θεὸς, προθυμίαν μόνον θέλει ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον, ἡ αὐτὸς τὸ τελειώνει, χωρὶς δισαγμὸν, καὶ ἀμφιβολίαν, καὶ μὴ θαρρέμου, ὅτι μὲ τοὺ συνέργειαν μας, κάμνομεν τίποτες· διότι λέγει χωρὶς ἐμοῦ, ἐ δυνάσθε ποιεῖν οὐδέν, δηλαδὴ χωρὶς τὸ θέλημάτε, δὲν καταρθώνομαι τίποτες. διότι ἐὰν μὴ Κύριος οἰκοδομήσῃ οἶκον τῆς ἀρετῆς τῆς ψυχῆς, μάτην κοπιῶμεν. ἡμεῖς οἱ δισεβεῖς Χριστιανοὶ, ἂς ἐπικαλεσθέμεν τοὺ βοήθειαν τοῦ αὐθεντὸς Θεοῦ, καὶ ἂς ἀρχήσωμεν τὸ Θεϊκὸν ἔργον, καὶ αὐτὸς εἶναι τεχνίτης θεμελιωτὴς, καὶ βοηθὸς τῶν καλῶν ἔργων μας, ἡ θέλει τὸ τελειώσῃ ἡ παύσοφος παντοδυναμίατε. ὥστε ὁποῦ

ἐσεῖς ἀρχαῖοι ὀρθόδοξοι παῖδες τῆς ἑλληνικῆς μαθήσεως, γινώσκετε ὅτι ἀρκετὰ ἑλληνικὰ χολεῖα ἐτειγύρισα, καὶ ἐθεώρησα πολλοὺς μαθητάς, ὁποὺ ἀπὸ τὰς πειρασμὸς κόπους, ὁποῦ ἔκαμναν εἰς τὰ γραφίματα, καὶ ψυχαγωγίαις, καὶ κτηθήματα τῆς μαθημάτων τους, ἄλλοι ἔπαχαν ἀπὸ πονοκέφαλον, ἄλλοι ἀπὸ τὸ σπῆθός τους, ἄλλοι ἀπὸ τὴν καρδίαν τους, ἄλλοι ἀπὸ τὰ νεφράτες, ἄλλοι ἀπὸ διάφοραις ὑποκοντρίαις μελαγχολίαις, ἀπὸ χαλασμὸν τοῦ αἵματος, καὶ ἄλλοι ἔπεσαν εἰς μίαν ἐλεεινὴν, καὶ ἀξιοδάκρυτον κατάσασιν ἀῤῥωστήματος χτικίου. ὅθεν κἀγὼ ὁ πολυπαθὴς, θείῳ ζήλῳ κινούμενος, διὰ νὰ μὴν φθείρεσθε οἱ πτωχοὶ μαθηταὶ, ἀπὸ τὰς πειρασμὸς κόπους, καὶ ἀγῶνας τῆς μαθημάτων, ἰδοὺ ὁποῦ σᾶς ἔβαλα εἰς τύπον αὐτὰ τὰ Γραμματικὰ ἑλληνικὰ μαθήματα, ὁμοῦ μὲ ὅλας τὰς ἐξηγήσεις τους, πρῶτον, τὸν Χρυσολωρᾶ, μὲ ὅλας τὰς ἐξηγήσεις του. δεύτερον, τὸν Αἴσωπον μὲ ὅλας τὰς ἐξηγήσεις του. τρίτον, τὴν Χρησοήθειαν, μὲ ὅλας τὰς ἐξηγήσεις της. τέταρτον τὰς δεσποτικὰς κανόνας, καὶ θεομητορικὰς, ὁμοῦ μὲ τὰς κανόνας τῆς Ἁγίων Παθῶν, μὲ ὅλας τὰς ἐξηγήσεις τους, ἀκόμι τὰς δύω Παρακλήσεις τῆς Θεοτόκε, δηλαδὴ μικρὴν, καὶ μεγάλην, μὲ ὅλας τὰς ἐξηγήσεις τους. πέμπτον τὸ τέταρτον τοῦ Θεοδώρε, μὲ ὅλας τὰς ἐξηγήσεις του· ἕκτον, τὸν Πρῶτον Τόμον, καὶ Τρίτον Τόμον ἐγκυκλοπαιδίας, ὁμοῦ μὲ ὅλας τὰς ἐξηγήσεις τους· ἕβδομον τὸν σοφώτατον Συνέσιον, μὲ ὅλας τὰς ἐξηγήσεις του· διὰ νὰ μὴν ἔχετε πλέον οἱ πτωχοὶ μαθηταὶ, κόπους ὑπερβολικοὺς, καὶ χαλάται τὰ μέλησας ματαίως, καὶ ἀωφελῶς. ὅθεν μανθάνοντας πρῶτον, τὰ ὀκτὼ μέρη τοῦ λόγε τῆς Γραμματικῆς, ὁμοῦ μὲ τὸ γράφιμον, εἰς ἕξη μῆνας, δεύτερον πέρνοντας μαθήματα, ὅλον τὸν Χρυσολωρᾶ, καὶ ὅλον τὸν Αἴσωπον, καὶ ὅλην τὴν Χρησοήθειαν, ὁμοῦ μὲ τὴν τεχνολογίαν τῆς ὀκτὼ μερῶν τῆς Γραμματικῆς, ἕως νὰ τελειώσῃ ὁ Πρῶτος χρόνος. ἔπειτα τὸν Δεύτερον χρόνον, πέρνοντας μαθήματα ἀπὸ τὰ Ἐκκλησιαστικὰ ὅλους τοὺς δεσποτικοὺς κανόνας τῆς δεσποτικῶν ἑορτῆς, καὶ θεομητορικῶν, καὶ τῆς παθῶν, ὁμοῦ μὲ τὰς δύω παρακλήσεις, καὶ κτηθῶντας τὸ τέταρτον μέρος τὸ σωπακτικὸν τῆς Γραμματικῆς τοῦ Θεοδώρε Γαζῆ, καὶ γυμναζόμενοι εἰς αὐτὸ, κάμνωντας καὶ θέματα, ἕως νὰ τελειώσῃ ὁ δεύτερος χρόνος, ἔπειτα τὸν τρίτον χρόνον, ἀφοῦ δυναμώσετε εἰς τὸ τεχνολογικὸν, καὶ σωπακτικὸν τοῦ Θεοδώρε Γαζῆ, καὶ ὅταν καταλάβετε τὰ συγκείμενα, κάμνετε ἀνάγνωσιν ὅλον τὸν Πρῶτον Τόμον ἐγκυκλοπαιδείας, ὁμοῦ μὲ ὅλας τὰς ἐξηγήσεις του, ἀπὸ τρία φύλλα τὴν ἡμέραν, καὶ νὰ γυμνάζεσθε τὴν ἀνάγνωσιν ὀπιμελῶς, καὶ χορτασικῶς, καὶ νὰ γυμνάζεσθε περισσότερον εἰς τὸ σωπακτικὸν, καὶ θέματα, εἰς ὅλα τὰ εἴδη, εἰς τὰ ἐνεργητικὰ, εἰς τὰ παθητικὰ, εἰς δεύτερα, εἰς αὐτοδέ-

τοδέτερα, εἰς δεύτερα μεταβατικὰ, εἰς δεύτερα περισποιητικὰ, εἰς δεύτερα κτητικὰ, εἰς δεύτερα παθητικὰ, εἰς τὰ μέσα ῥήματα, εἰς τὰ ὑποθετικὰ, καὶ εἰς τὰ ἀπρόσωπα ῥήματα, ἕως νὰ τελειώσῃ ὁ τρίτος χρόνος. ἔπειτα τὸν Τέταρτον χρόνον, κάμνετε ἀνάγνωσιν τὸν Δεύτερον, καὶ Τρίτον τόμον τῆς ἐγκυκλοπαιδείας, καὶ τὰ ἅπαντα τοῦ Συνεσίε. ἔπειτα εἰς τὰ ποιητικὰ, τὸν Τέταρτον Τόμον, καὶ τὸν Ὅμηρον, ἕως νὰ τελειώσῃ ὁ Τέταρτος χρόνος. ἔπειτα τὸν Πέμπτον χρόνον, νὰ σᾶς παραδίδῃ ὁ Διδάσκαλος, τὴν Ἀναλυτικὴν, τὴν Λογικὴν, τὴν Φυσικὴν, τὴν Μεταφυσικὴν, τὴν Φιλοσοφίαν, καὶ τὴν Θεολογίαν, τὴν Γεωμετρίαν, τὴν Ἀστρονομίαν, τὴν Γεωγραφίαν, τὴν Ῥητορικὴν, καὶ κάθε ἄλλην ὀπημίαν, ὁποῦ νὰ γυμνάζεσθε καὶ νὰ γίνεσθε τέλειοι οἱ πτωχοὶ μαθηταὶ, εἰς αὐτὰ τὰ μαθήματα, μὲ εὔκολον τρόπον, μὲ τὸν ἀγῶνα, καὶ ὀπιμέλειαν τῆς Διδασκάλων, ὁποῦ νὰ μὴν ὑποκοντριάζετε, καὶ νὰ μὴν χτικιάζετε ἐσεῖς οἱ μαθηταὶ, ἀπὸ τὰς ὑπερβολικὰς ἀγῶνας, καὶ κόπους τῆς ἑλληνικῆς μαθήσεως. ὦ καὶ τί νὰ εἰπῶ, ἀλοίμονον, καὶ βρεῖς ἀλοίμοιον, εἰς μερικὰς Διδασκάλες, ὁποῦ δὲν ἀγωνίζονται, οὐδὲ ὀπιμελοῦνται αὐτὰς τὰς πτωχὲς μαθητὰς, νὰ τὰς φωτίζων, καὶ νὰ τὰς τελειώνων μίαν ὥραν πρωτήτερα, διὰ νὰ λάμπῃ εἰς ὅλον τὸν Κόσμον, τὸ φῶς τῆς ὀρθοδοξίας, καθὼς τὸ λέγει ὁ δεσπότης μας Χριστός. ἄτω λαμψάτω τὸ φῶς ὑμῶν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὅπως ἴδωσιν ὑμῶν τὰ καλὰ ἔργα, καὶ δοξάσωσι τὸν πατέρα ὑμῶν τὸν ἐν τοῖς οὐρανοῖς. ἀλοίμονον εἰς μερικὰς Διδασκάλες, ὁποῦ ἐθελοκακοῦν, καὶ κρύπτων τὸ τάλαντον, καὶ δὲν τὸ πολυπλασιάζων, εἰς τὰς πτωχὲς Μαθητὰς, διὰ νὰ λάμπῃ τὸ φῶς τῆς Ὀρθοδόξε πίστεως. ἀλοίμονον εἰς αὐτὰς. διότι μέλλουν νὰ ἀκούσων ἐν τῇ δευτέρᾳ παρουσίᾳ, ἀπὸ τὸν δεσπότην μας Χριστὸν λέγωντας, ἐγὼ σᾶς ἐφώτισα καὶ σᾶς ἐστόλισα, ἀπὸ κάθε λογῆς σοφίαν, καὶ ὀπημίαν, καὶ ἐσεῖς ὠκνηρεύσατε, καὶ ἀμελήσατε, εἰς τὴν παράδοσιν τῆς γραμματικῶν, καὶ φιλοσοφικῶν, καὶ θεολογικῶν, καὶ ῥητορικῶν, καὶ ὀπημονικῶν μαθημάτων, καὶ νοημάτων. ὅθεν ἀκούσετε τὸν Εὐαγγελιστὴν Ματθαῖον, ὁποῦ λέγει, ὅτι ὁ Κύριος ἐκάλεσεν τοὺς ἰδίους δούλους, καὶ τοῦ πρώτου ἔδωκεν πέντε τάλαντα, καὶ τὰ ἐδιπλασίασεν τὰ ἔκαμε ἄλλα πέντε, δηλαδὴ δέκα. ἔδωκεν καὶ τοῦ δευτέρου δύω τάλαντα, καὶ τὰ ἐδιπλασίασεν τὰ ἔκαμε ἄλλα δύω, δηλαδὴ τέσσαρα. καὶ βλέπωντας ὁ Κύριος, πῶς οἱ δύω δοῦλοι ἐξάθηκαν πιστοὶ, καὶ ἀγωνίθηκαν, καὶ τὰ ἐδιπλασίασαν, τοὺς εἶπεν, εὖ δοῦλοι ἀγαθοὶ, καὶ πιστοὶ, ὅπου ὀλίγα σᾶς ἤβρα πιστὸς, ὅπου πολλὰ θέλω σᾶς καταστήσῃ, εἰσέλθετε εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Κυρίεσας· ἔδωκεν καὶ τοῦ τρίτου δούλου, ἕνα τάλαντον, καὶ τὸ ἔκρυψεν εἰς τὴν γῆν, ἀμελῶντας ὀκνηρεύωντας, μὴ θέλωντας νὰ τὸ διπλασιάσῃ. μὲ

δὲ

δὲ χρόνον πολὺ, ἔρχεται ὁ Κύριος τῆς δέλων, καὶ τότε θέλει ἀκουσθῇ φοβερὰ, καὶ βροντερὰ φωνὴ, ἀπὸ τὸν δεσπότην μας Χριστὸν, νὰ λέγῃ, πονηρὲ δοῦλε, καὶ ὀκνηρὲ, διὰ ποίαν αἰτίαν καὶ ἀφορμὴν, τὸ πάλαντον ὁπού σοῦ ἔδωκα, τὸ ἔκρυψες εἰς τὴν γῆν; ἄρατε οὖν ἀπ' αὐτῆ τὸ πάλαντον, καὶ δότε τῷ ἔχοντι τὰ δέκα πάλαντα. τῷ γὰρ ἔχοντι, παντὶ δοθήσεται, καὶ περισσευθήσεται, καὶ τὸν ἀχρεῖον δοῦλον, ἐκβάλετε εἰς τὸ σκότος τὸ ἐξώτερον, ἐκεῖ ἔσται ὁ κλαυθμὸς, καὶ ὁ βρυγμὸς τῶν ὀδόντων. ὢ ἀλοίμοιον, ὢ δυσυχία ἐπάτε, πόσον εἰς μεγάλας Διδασκάλες, ὅσον καὶ εἰς μεγάλας τεχνίτας τὰ κάθε ῥαφετία τῆς τεχνῶν, ὁπού δοὺ φανερώνουν τὰς τέχνας τους τῶν πτωχῶν παίδων, ἀλλὰ ζητοῦν νὰ τὰς δοῦλεύουν πέντε χρόνια, χωρὶς μισθόν. ἀλοίμονον εἰς ἐκείνους, ὁπού ἐθελοκακοῦν, καὶ κρύπτουν τὸ πάλαντον τῶν πτωχῶν μαθητῶν. ἀλοίμονον εἰς τοὺς ἄρχοντες, ὁπού κρύπτουν τοὺς θησαυρίστας καὶ δοὺ τοὺς μοιράζουν τῶν πτωχῶν παίδων, διὰ νὰ γίνωνται τέλειοι εἰς τὰ μαθήματα, νὰ κηρύττουν τὸ Εὐαγγέλιον, τὸν Ἀπόστολον, νὰ διδάσκουν τοὺς Χριστιανούς. ὥστε λοιπὸν, ὦ ἠγαπημένοι μου ἀρχαῖοι πτωχοὶ μαθηταὶ, καὶ ὀρθόδοξοι παῖδες τῆς ἑλληνικῆς μαθήσεως, δεχθῆτε μὲ προθυμίαν, αὐτὰ τὰ ὄντως μαθήματα, ὁπού σᾶς ἔβαλα εἰς τύπον, ὡσὰν ἐκείνης τῆς χήρας τὰ δύω λεπτὰ, ὁπού ἐπρόσφερεν εἰς τὸν δεσπότην μας Χριστὸν, διὰ νὰ μοῦ ἔχετε πλέον ὑπερβολικὴν κόπως, καὶ ἀγῶνας τῶν Γραμματικῶν μαθημάτων, ἀλλὰ νὰ ἀγωνίζεσθε, εἰς τὰς ἀνωτέρας ὀπτικήμας, τῆς φιλοσοφικῶν, καὶ θεολογικῶν μαθημάτων, καὶ παύτοτε εὔχεσθε πρὸς Κύριον ὑπὲρ ἐμοῦ, τὸ παπεινὸ δοῦλεύσας, Δαμασκηνὸς Ἱερομόναχος Πελοποννησίου, Δημητζανάϊς. ἐῤῥωσθε οἱ ἀναγινώσκοντες. ὅθεν δέομαι, καὶ σᾶς παρακαλῶ, ὅταν προσεύχεσθε, λέγετε ὕστερα ἀπὸ τὴν προσευχήν σας, αὐτὸν τὸν λόγον ξεῖς φοραῖς, λέγωντας, αἰωνία σου ἡ μνήμη. αἰωνία σου ἡ μνήμη. αἰωνία σου ἡ μνήμη Γεροδαμασκηνέ. εἰς τὰς ἀγῶνας κόπως, καὶ κακουχίαις σραβομάρας, ὁπού ἔλαβες, διὰ ὠφέλειαν τῶν ψυχῶν μας, καὶ ὁ αὐθέντης Χριστὸς, νὰ σὲ ἀναπαύσῃ ἐν κόλποις Ἀβραὰμ, καὶ Ἰσαὰκ, εἰς τὸ φῶς τὸ προσώπου. εἴθε γένοιτο, Ἀμήν.

Ὁ ὁμόχρως, φιλόχρως, καὶ ζηλωτὴς τῆς δόξης, καὶ εὐδοκιμήσεως τῆς ἡμετέρας Ἑλληνικῆς Γενεᾶς,

Ταπεινὸς Δαμασκηνὸς Ἱερομόναχος
Παπᾶ Παναγιωτόπουλος, Πελοποννήσιος,
ὁ ἐκ Δημητζάνης.

Η' ΜΕ-

Η' ΜΕΓΑΛΗ ΠΑΡΑΚΛΗΣΙΣ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ.

Ἑλληνικὸν Κείμενον. Ἐξήγησις τῆς Καινῆς τῆς Μεγάλης Παρακλήσεως.

1

Ἀρματωλάτιν Φαραὼ ἐβύθισε, τερατουργοῦσα ποτὲ, Μωσαϊκὴ ῥάβδος, σαυροτύπως πλήξασα, καὶ διελοῦσα θάλασσαν, Ἰσραὴλ δὲ φυγάδα, πεζὸν ὁδίτιν διέσωσεν, ἄσμα τῷ Θεῷ ἀναμέλποντα.

Ἡ ῥάβδος ἡ βακτηρία τοῦ Προφήτου Μωϋσέως, ἐνεργοῦντας κάμνωντας παράδοξα θαύματα, θαυματουργοῦσα εἰς καιρὸν, κτυπῶντας βαρῶντας σαυρωειδῶς, εἰς τὸν τύπον εἰς τὸ σχῆμα τοῦ τιμίου σταυροῦ, τὴν ἐρυθρὴν τὴν κόκκινην θάλασσαν, καὶ χωρίζωντας διαμοιράζωντας κόπτωντας αὐτὴν εἰς δύω, κατεπλήσσεν κατεπόντισεν ἔπεσεν μέσα εἰς αὐτὴν τὴν θάλασσαν, τὸν Φαραὼ τὸν Βασιλέα τῆς Αἰγύπτου, τὸν εἰκονόμον τὸν κυβερνήτην τῆς ἁμαξίου, τὸν κινησάντα πόλεμον κατὰ τοῦ Ἰσραὴλ, καὶ ἐλύτρωσεν ἐλευθέρωσεν διεφύλαξε σῶον, καὶ ἀβλαβῆ, τὸν Ἰσραηλιτικὸν λαὸν τῆς Ἑβραίων τὸν φυγάδα τὸν ὑπεισερχόμενον ὑπὸ τὴν δουλείαν τοῦ Φαραὼ, τὸν ὁδοιπόρον τὸν σταυροκόπον, τὸν διελθόντα αὐτὴν τὴν γῆν τῆς θαλάσσης, τὸν πεζὸν τὸν χερσαῖον, ὁπού ἔφυγε μὲ τὰ ποδάρια του, ὁποὺ ὁποῖος Ἰσραὴλ θέλησεθῆς ἐλευθερωθῆς ἀνέμελπεν ἔψαλλεν ψαλμῳδίαν δοξολογίαν, εἰς τὸν αὐθέντην Θεόν.

Τῶν λυπηρῶν ἐπαγωγαὶ χειμάζεσι, τὴν παπεινήν μου ψυχὴν, καὶ συμφορῶν νέφη, τὴν ἐμὴν καλύπτουσι, καρδίαν Θεονύμφευτε· ἀλλ' ἡ φῶς τεκοῦσα, τὸ θεῖον καὶ προαιώνιον, λάμψον μοι τὸ φῶς τὸ χαρμόσυνον.

Ω' Νύμφη τοῦ αὐθέντου Θεοῦ, αὐτὸν μφεύτε Μαρία, συμπαίζωξες σωαθρισες, ἐπφραὶς ἐπδρομὰς, τῆς ἀπείρων τῆς θλιβερῶν τῆς λυπητικῶν συμπτωμάτων, παρασυρουβίζων συγχίζων τὴν ψυχήν μου τὴν διανοημ, τὴν παπεινὴν τὴν σύμπλη τὴν ὑπόδικήν, καὶ σωθεῖσα βαρέα σκοτεινὰ, ὅποι συνέπεσαν συμπλοκὲς, δυσυχιῶν διαπραγιῶν, σκεπάζων συσκιάζων σκοτίζων πλακώνων τὴν καρδίαν τὴν ψυχὴν τὴν ὑδικήν μου. ἀμὴ ἐσὺ ὁπού ἔπεκες ἐγεννησες ἐγαλέχησες τὸ ἀληθινὸν φῶς, τὸ θεϊκὸν, ὅποι τὸν μόνον, καὶ λόγον τοῦ αὐθέντου Θεοῦ, καὶ προϋπάρχον πρὸ παντὸς τῆς αἰῶνος, ἐκ τῆς παχύος γλυκύτητος, λάμψαι φώτισαι δόσαι εἰς ἐμένα, τὸ φῶς τὴν λαμψιν, τὴν χαροπιὰν τὴν εὐφροσυνον.

Ἐξ ἀμέτρητων ἀνάγκων, καὶ θλίψεων, καὶ ἐξ ἐχθρῶν δυσμόρων, καὶ συμφορῶν βίε, λυτρωθεὶς παράσχου τῇ κραταιᾷ δυνάμει σου, ὑμνῶ μεγαλύνω, τὴν ἀμέτρον σε συμπάθειαν, καὶ τὸ εἰς ἐμὲ παράκλησιν.

Νῦν πεποιθὼς ὅτι τὸ σὸν κατέφυγον, ἀντίληψιν κραταιὰν, καὶ πρὸς τὸ σὸν σκέπην, ὁλοψύχως ἔδραμον, καὶ γόνυ κλίνω Δέσποινα, καὶ θρηνῶ καὶ σκυθρώζω, μήπως παρίδῃς τὸν ἄθλιον, τῶν Χριστιανῶν καταφύγιον.

Οὐ σιωπήσω τοῦ βοᾶν ἐγκώμια, τὰ μεγαλεῖα τὰ σά. εἰμὴ γὰρ σὺ Κόρη, παύσοτε προΐσασο, ὑπὲρ ἐμοῦ πρεσβεύουσα, τῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ σε, τίς ἐκ τοσούτε με κλύδωνος, καὶ δεινῶν κινδύνων ἐρύσατο;

Οὐρανίας ἀψίδος, ὀροφουργὲ Κύριε, καὶ τῆς Ἐκκλησίας δομήτωρ, σύμε στρέωσον, ἐν τῇ ἀγάπῃ τῇ σῇ, τῆς ἐφετῆς ἡ ἀκρότης, τῆς πιστῶν τὸ σήγημα, μόνε φιλάνθρωπε.

Ω' ἄχραντε ἀμόλυντε, Παναγία Παρθένε, ἐγὼ λυτρωνόμβους ἐλευθερωσόμβους, ὑπὸ τὸν δυνάμιν σε τὸν ἰσχύ σε, τὴν δυνατὴν τὴν ἰσχυρὰν τὴν μεγάλην, ὑπὸ ἀνάγκας ἐγκυχωρείας κινδύνε, καὶ ὑπὸ θλίψεις λύπας πίκρας ἀμέτρητας ἀπείρεθμήτας, ὑπερβολικὰς, καὶ ὑπὸ ἐχθρὸς ἐναντίους αὐτικειμένους, δυσμενεῖς κακοζόπους, καὶ ἀπὸ συμφορὰς δυσχίας τῆς παρούσης ζωῆς, διὰ τοῦτο δοξολογῶ ἐπαινῶ, καὶ ὑπερυψόνω δίφημῶ τιμῶ ἐκ πείρας, τὸν συγγνώμην σε τὸν συμπάθειάσε τὸν ἐλεημοσύνην σε, τὸν ἀπείρεθμητον τὸν ὑπερβολικὸν, καὶ τὸν παραμυθίαν σε τὸν παρηγορίαν σε, ὁπὲρ ἐφυλάξησες ἔχαμες εἰς ἐμένα τὴν δυσχῆ τὸν παλαίπωρον βίον σε.

Ω' Κυρία μου Μαρία, πάρα ἐλπίζοντας θαρρόντας ἔχοντας θάρρος εἰς ἐσένα, προσέδραμα προσῆλθα ἐφύγρεξα, εἰς τὴν βοήθειαν εἰς τὸν ὕπκυρίαν τὸν συμμαχίαν τὸν ἐδικόν σε, τὸν δυνατὸν τὸν ἰσχυρὰν, καὶ μεγάλην, καὶ προσέφυγα προσέδραμα προσέφθασα ἔδραμα, μὲ ὅλην μου τὴν ψυχήν, καὶ καρδίαν, εἰς τὸν σκέπην τὸν φύλαξιν τὸν πρῆσιν τὸν ἐδικόν σε, καὶ λυγίζω γέρνω σκύπτω γόνατον κάτω εἰς τὸν γῆν, ἤγουν σε προσκυνῶ, καὶ κλαίω λυπᾶμαι ἀδημονῶ, καὶ ἀπασπάζω ἐκ βάθος καρδίας, ὅμως μὴν ἤθελες παραβλέψῃς παραδράμῃς καταφρονήσῃς ἀφήσῃς ἀβοήθητον, ἐμένα τὸν ἄθλιον τὸν δυσχῆ τὸν παλαίπωρον δοῦλόν σε, ἐσὺ ὁπὼς εἶσαι τὸ φρέαιον τὸ καταφύγιον τὸ προπύργιον ἡ ἀσφάλεια, τῆς πιστῶν Χριστιανῶν τῆς κεχρυσμένων, μὲ τὸ μύρον τῆς ἀγαλλιάσεως.

Ω' Παναγία παρθένε, ἐγὼ δὲν θέλω σιωπήσῃ πώσῃ χολάσῃ ὑπὸ τὸ νὰ φωνάζω νὰ λαλῶ νὰ κηρύττω φανερώτατα σαφέσατα μεγαλώτατα, τὰ μεγαλοφεπῆ τὰ ὑψηλὰ τὰ μεγάλα θαύματα περάσια σημεῖα τὰ ἐδικάσα· διότι ὦ Κόρη ἄνασσα καθαρὰ Παρθένε, ἀνίσως καὶ ἐσὺ δὲν ἤθελες προσατενίσῃς διαυθεντεύσῃς σίκισαι ἐμπρὸς παρακαλῶντας μεσιτεύοντας ἀεὶ ποτε δίκαιος, τὸν υἱόν σε τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, καὶ αὐθεντῆ Θεόν, διὰ λόγου μου διὰ βοήθειάν μου, ποῖος ἄλλος ἤθελε λυτρώσῃ ἐλευθερώσῃ ἐμένα, ὑπὸ τόσου φρικτέαν ζάλην παραχυῆ, καὶ ὑπὸ τόσας κινδύνους ἀνάγκας συμφορὰς δυσχίας, δεινὰς χαλεπὰς βαρείας μεγάλας.

Ω' δέσποτα αὐθέντα Χριστὲ, δημιουργὲ ποιητὰ τῆς ὀροφῆς τῆς κορυφῆς τὸ σκεπάσματος, τὸ ἔρχε τῆς καμάρας, τῆς ἀρχαίας περιφερείας τὸ κύκλε τὸ ὑράνιε, ὅποι δημιουργεῖ τὴν οὐρανῶν, καὶ κτίσα οἰκοδόμε κατασκεύασα τῆς Ἀγίασας Ἐκκλησίας, τῆς σωπάζεως τὸ συσήματος τῆς πιστῶν Χριστιανῶν, ἐσὺ

ἐσὺ μοναχὴ φίλε τῆς ἀνθρώπων, ὑπὲρ ἄγχιε ἐλπιδοποιητικὲ ὁπὼς ἔσασι τὸ ἄκρον ἡ τελειόσης, ὅλων τῆς παθητῆς τῆς ἀγαθῶν, καὶ ἡ βάσις ὁ σύλος τὸ θεμέλιον τὸ ἀκμπιτσέε, ὅλων τῆς ὀρθοδόξων Χριστιανῶν, εἰρήσασι θεμελίωσον ἀκέμπισον ἐμένα, ὡς τὸν ἀγαπῶ σε τὸν πόθον σε ἐδικόν σε, ὡς τὸ νὰ σὲ ἀγαπῶ, καὶ νὰ σὲ φοσκιωθῶ πάντοτε.

Ω' Κυρία μου Μαρία, ὑπορώντας ὑστερήμους μένοντας ἄπορος, ὑπὸ ὅλα τὰ βοηθήματα, φωνάζω λαλῶ μὲ ὁδύλω, μὲ πόνον, καὶ θλίψιν τῆς καρδίας μου, εἰς τὰ λόγια σε, φρόβαλα φρόφθασα ἔρχομαι ἀπὸ ὥραν ἀφτίπορα, ἐσὺ ἡ φοσάτισσα ἡ θαυθεντεύσις ἡ προμήθεια, ἡ περιβάλπης ἡ ζεσὴ ἡ πρόθυμος, καὶ δόσαι χάρισαι εἰς ἐμένα τὸν δοῦλόν σε τὸν ἱκέτιλόσε, τὸν παπεῖον τὸν ποπαπᾶν τὸν ὑτιδικόν, καὶ ἄθλιον δυσχῆ παλαίπωρον, τὴν ἐδικήν σε συμμαχίαν ὑπκυρίαν βοήθειαν, ὁποῦ ζητῶ γυρεύω μὲ θερμότητα μὲ πόθον μὲ ἀγάπην καρδίαν, τὴν ἐδικήν σε αὐτίληψιν βοήθειαν ὑπκυρίαν.

Ω' Κυρία μου Μαρία, Κόρη καθαρὰ ἄνασσα παρθένε, κατὰ ἀλήθειαν ἀληθινὰ, ἐσὺ ἔχαμες θαύματα παράδοξα σημεῖα, πάρα εἰς ἐμένα, τὰ καλὰ σου καπρόσωπα τὰς ἀγαθοποιΐας σε ἀγαθοεργίας σε, καὶ τὰς ἐλεημοσύνας σε. διὰ τοῦτο τιμῶ δοξάζω ἐσένα, καὶ ἀνυμνολογῶ ἐπαινῶ ἐγκωμιάζω, καὶ τιμῶ σφῆμα δοξάζω τὴν φροντίδα σε τὴν ἐπιμέλειάν σε τὸν πολλὴν τὴν περιποίησιν, καὶ ἀμέτρητον ἀπείρεθμητον μεγάλην, ὁπὼς προξενῆς χάμενες εἰς ἐμένα τὸν δυσχῆ τὸν παλαίπωρον δοῦλόν σε.

Ω' Κυρία μου Μαρία, ἀντιμοιρόμυλος ραγδαῖος ἄπνους, τῆς δυσχιῶν τῆς συμφοριῶν, παράττει συγχίζει δορυβεῖ ἐμένα, καὶ ζάλαις παραχαῖς φορτίνας τῆς λυπητικῶν τῆς ἀπείρων τῆς λυπηρῶν πειρασέων πτίγκες καπαντιτζάρει βυθίζει ἐμένα, ἀμὴ φρόφθασα φρόλαβε δόσαι χάεισαι εἰς ἐμένα, χέει βοήθειας, δηλαδὴ βοήθησόμε, ἐσὺ ἡ βοήθειά μου ἡ θαυθεντεύσις μου, ἡ πειβαλπὴς ἡ ζακαὴς ἡ φρόθυμος, καὶ φοσάτισσά με θαυθεντεύσις μου κοπάνις τὸν υἱόν σε τὸν αὐθεντῆν Χριστὸν, καὶ Θεόν.

Ω' Κυρία μου Μαρία, ἐγὼ ὁμολογῶ κηρύττω ἐσένα, θεμελιώνιζα Μητέρα τὸ αὐθεντὸ Θεὸ, ἀληθῶς ἀβλαβῶς, ἐσὺ ὁπὼς ξεφαίσις ἔφθειρες, ἐχάλασες τὴν δυνάμιν τὴν ἰσχύν τὸν θανάτου. διότι ὡσὰν ὁπὼς ἐγέννησες τὸν ζωὴν, ὅποι τὸν αὐθεντῆν Χριστὸν, ἐβάβιξες ἐπάνω ἐσήκωσες εὐγάλες ἐμέ-

ξῦ φυσίζωος, ἐκ τῆς δεσμῶν τῆς ᾅδου, πρὸς ζωὴν ἀνήγαγες, εἰς γλῶ με ῥύσαντα.

Σύμμαχός μοι Κύριε, σύμμαχος καὶ δυνάμις, σὺ Θεός μου, σύμμαχος ἀγαλλίαμα, ὁ παῖδικὸς κόλπος μὴ λίπῃς, καὶ τὴν ἡμετέραν, πτωχείαν ἐπίσκεψαι ὄμβρος. διὸ σὺν τῷ Προφήτῃ, Ἀββακούμ σοι κραυγάζω· τῇ δυνάμει σου δόξα φιλάνθρωπε.

Καὶ τί λοιπόν, ἄλλην ῥῆσιν ἀντίληψιν; τί προσφύγω; τί δὲ καὶ σωθήσομαι; τίνα θερμὴν ἔξω βοηθόν; θλίψεσι τὸ βίον, καὶ ζάλαις οἶμαι κλονούμενον, εἰς σὲ μόνην ἐλπίζω, καὶ θαῤῥῶ καὶ καυχῶμαι, καὶ προσρέχω τῇ σκέπῃ σου σῶσόν με.

Τὸν ποταμὸν, τὸν γλυκερὸν τὸ ἐλέους σου, τὸν πλουσίως, δωρεαῖς δροσίσαντα, τὴν παναθλίαν καὶ ταπεινὴν, Πάναγνε ψυχήν μου, τῶν συμφορῶν καὶ τῶν θλίψεων, καμίνῳ φλογὶ θεῖ-

νᾳ, ἀπὸ τὰ δεσμὰ τὰς φυλακὰς τοῦ Ἅδου, φέρων πάσι μοι εἰς τὴν ζωὴν, ὅπου ἔρρυσα ἠλλοίωσα ἐφθαρμένην ἐγὼ, ἐπαῤῥώ εἰς τὴν γῆν, ἣν ἐγὼ γῆινος φθαρτός.

Ὦ αὐθεντικὴ Χεὶρ, ἐσύ ὅπου δὲν ἔλειπες δὲν ἄφησες δὲν ἀπαράπτησες αἰσίκτας τὰς ἀγκάλας τοῦ Πατρός σου, τῆς θείκῆς σου ὐσίας, ἤτοι δὲν ἐχωρίσθης ὑπὸ τὸν ἀπάρχοντα Πατέρα καὶ ὅπου ἦλθες ἐκατέβης, ἐσοκλάθης τὴν πτωχείαν τὸν ξεπεσμὸν, τὰ ἐδικά μας τὰ ἡμέτερα μας ῥήγη, ἤτοι ῥυόμενος ἄνθρωπος, ἐσὺ εἶσαι ἡ δυναμίς μου ἡ ἰσχύς μου, ἐσὺ εἶσαι καὶ τὸ δυναμωμάμε, ἐσὺ εἶσαι ὁ αὐθεντικὸς Θεός μου, ἐσὺ εἶσαι ἡ χαρά μου ἡ εὐφροσύνη μου ἡ πνευματική· διὰ τοῦτο φωνάζω λαλῶ λέγω εἰς ἐσένα, μαζὶ μὲ τὸν Προφήτην Ἀββακούμ, ὦ φίλε τῆς ἀνθρώπων, πολυεύσπλαχνε Κύριε, ἂς εἶναι δόξα τιμὴ προσκύνησις, εἰς τὴν δυναμίν σου εἰς τὴν εὐσπλαχνίαν σου.

Ὦ Παναγία Παρθένε, καὶ πᾶ εἰς ποῖον ἄλλοπον τόπον, πηγαίνωντας πλέον, θέλω εὕρη ἀντίλυτρα ἄλλην βοήθειαν, ἔξω ἀπὸ ἐσένα, εἰς ποῖον ἄλλο μέρος, νὰ ὑπάγω νὰ τρομάρα νὰ τρομερέξω, καὶ εἰς ποῖον ἄλλο μέρος τρομάραν, θέλω σωθῇ ἐλευθερωθῇ ἐλευθερωθῇ, ποίαν ἄλλην βοήθειαν ἀπκυείαν ζεσὶ πεισθαλπῆ φρόθυμον, θέλω ἔχω εὑρῶ λάβω γνωρίσω, ἀλοίμονον εἰς ἐμᾶς, εἰς καιρὸν ὁποῦ κλονοῦμαι κυᾶμαι σείομαι, ὑπὸ θλίψεις ἀνίας πίκειας ξενοχωρείας, καὶ ὑπὸ ζάλας παραχὰς φρυτίνας βιωτικὰς τῆς παρούσης ζωῆς, εἰς ἐσένα μοναχὴν τὴν Θεοτόκον, ἐγὼ ἀπαντυχαίνω ἐλπίζω, καὶ θαῤῥῶ ἔχω τὴν ἐλπίδαμε τὴν ἀπαντοχήμε, καὶ ἔχω τὴν καύχησίνμε τὴν παῤῥησίανμου τὴν τολμανμε, καὶ προσέρχομαι ζυγώνω εἰς τὴν σκέπην σου τὴν φυλαξίνσου τὴν διαυθεντεύσίνσου. λοιπὸν λύτρωσόν με ἐλευθέρωσόν με ὑπὸ τὰς ζάλας παραχὰς τῆς παρούσης ζωῆς.

Ὦ καθαρωτάτη ἁγιωτάτη παρθένε Κυρία μου Μαρία, ἐγὼ ὑπερυψώνω σικόνω εἰς ὕψος με τὸς ἐπαίνους, καὶ δοξολογῶ φωνάζω δυνατὰ μεγαλοφώνως, εἰς ὅλους μὲ ἐγκώμια τὸ ποτάμι τὸ ῥεῦμα τὸ ἡδὺ τὸ γλυκὺ, τῆς ἐλεημοσύνης σου τῆς εὐσπλαχνίας σου τῆς συμπαθείας σου, ὁποῦ κατέψυξεν ἐδρόσισε τὴν ψυχήμου, καὶ τὸν νοῦμε τὴν διάνοιάμου, τὴν κατὰ πολλὰ ἀθλίαν δυσυχῆ παλαίπωρον, καὶ ταπεινὴν πτωχὴν δυστελῆ ὑστιδαλῆ, ὑπὸ πλούσια θεῖκα δῶρα χαρίσματα, ὁποῦ ἐφλογίσθη ἐκατεφλέχθη, μέσα εἰς τὴν κάμινον, τῆς δυσυχιῶν τῆς δυσφορίων, καὶ τῆς ξενοχωρειῶν τῆς ἐνοχλήσεως, καὶ προσέρχομαι ζυγόνω πλησιάζω κοντὰ εἰς τὴν σκέ-

πην

πην σου τὴν φυλαξίνσου. λοιπὸν ἐλευθέρωσον λύτρωσον ἀπὸ φυλαξίνμου, ἀπὸ τὰς δυσυχίας δυσφορίας, τῆς ξενοχωρειῶν τῆς ἐνοχλήσεως τῆς παρούσης ζωῆς.

Ὦ Παναγία Παρθένε, ἐσένα τὴν καθαρὰν τὴν ἄμωμον, ἐσένα τὴν παρθένον τὴν ἀμόλυντον, καὶ τὴν ἀμίαντον τὴν ἄῤῥυπον τὴν ἀσημάδευτον, ὑπὸ σπίλαδες ἁμαρτίας, μοναχὴν ἐσένα, ἐγὼ φέρω ἔχω, ὡσὰν σὲ τὴν ἐχερουβικὴν φρουρίαν ἀκαπαμάχητον ἀκαπαίκητον, καὶ σὲ καταφύγιον φρουρίαν κραταιὰν, καὶ μίαν σκέπην δυναφύλαξιν δυνατὴν ἰσχυρὰν, καὶ σὲ ὅπλον ἅρμα σωτείριον λυξωτείριον ἐλευθερωτείριον ὑπὲρ κάθε κίνδυνον, ἐσὺ ἡ ἐλπίδα ἡ ἀπαντοχὴ τῆς ἀπηλπισμένων τῆς ἀπεγνωσμένων ἐκείνων, ὁποῦ ἔχασαν κάθε ἄλλην ἐλπίδα, καὶ ἡ πολυμητικὴ βοήθεια τῆς ἀδυνάτων τῆς ἀνισχύρων, καὶ ἡ χαρὰ ἡ ἀγαλλίασις ἡ εὐφροσύνη, καὶ ἡ ἀντίληψις ἡ βοήθεια τῆς ξενοχωρεμένων τῆς λυπεμένων, μὲν ἤθελες παραβλέψῃς καταφρονέσῃς, τὸν ἀκόλαστον τὸν ἀκρατῆπον ἐμᾶς δὲν λόγου σε.

Ὦ Κυρία μου Μαρία, πῶς μὲ τί ζήτου, θέλω δυνηθῶ ἠμπορέσω, νὰ εἰπῶ νὰ ὁξιορήσω νὰ ὁξειδιμήσω τὰ κηρύξω ἐσένα, καπὶ τὴν ἀξίαν πρεπόντως φρονικόντως ἀκειβὰς ἀκελλιπῶς καθὼς πρέπει, τὰ ἐλέησε τὰς συμπαθείας σου τὰς δυσπλαχνίας σου, τὰς ἀμεζήτας τὰς ἀκειδιμήτας, καὶ ὑπερβολικὰς, ὁποῦ ἐπεκυκλωσαν ἐπεζεγιγύεισαν, ἐσὰν χεῖρ, τὴν ἐδικήμου ψυχὴν, εἰς καιρὸν ὁποῦ θλίβεται ξενοχωρεῖται παντοτε ἀκαπαυσα δεινὰ κακὰ, ἀμὴ ὡ φεῦ βαβαὶ ἀλοίμονον εἰς ἐμᾶς, διὰ τὴν ἐδικήσου φρονήσεις κυβερνησιν ὑπεμέλειαν φροντίδα σου, καὶ τῆς διανοίας σου τῆς καλοκαγαθίας σου τῆς ἀγαθεργίας σου· τὴν ὁποίαν ἀπέβαλον ἔχασεν, ἐγὼ ὁ παλαίπωρος ὁ ἄθλιος ὁ δυσυχισμένος, ἀσωτεύσας ἀσώτως ἀσοχάσως, διὰ τὴν ἀφροσύνημου ἀγνασίανμου.

Ὦ κυρίαμου Μαρία, ἐσὺ εἶσαι τὸ φῶς τὸ ἀβασίλευτον, τὸ ἀβραδύαστον τὸ αἰέπτερον. διὰ ποίαν αἰτίαν καὶ ἀφορμὴν, ἄμπωσες ἀπέβαλες ἀπέῤῥιψες ἀπεδίωξες εὐγάλες ἐμᾶς ἀπὸ τὸ φρόσωπόν σου τὸ ἀμμαιάσου ἐμᾶς, καὶ μὲ ἐσκέπασε μὲ ἐπεκυκλωσε μὲ ἐπλάκωσε, τὸν ἄθλιον τὸν δυσυχῆ τὸν παλαίπωρον, τὸ σκοτάδι ὁ ζόφος, ὁ ξερὸς ὁ δαιμονικὸς, ἀμὴ ἱκετεύω παρακαλῶ ἐσένα, ἐπαναγυεισον ἐπανέλκυσον ἐπανάγωσον ἐμᾶς, ἐς σὲ αὐτὸν, καὶ ἰσίαζον κατεύθυνσον τὰς πορείας τὰς ὁρμὰς μας, ἤτοι τὸν δρόμον τῆς ζωῆς μας, τὰ ἔργα μας, εἰς τὸ φῶς τὸν λάμψιν τῆς θείων ἐντολμάτων φρεσαγμάτων παραγγελμάτου σε.

Ὦ Μη-

θεῖσαν, μεγαλυώω χειρώτερα, καὶ προσρέχω τῇ σκέπῃ σου σῶσόν με.

Σὲ τὴν ἀγνὴν, σὲ τὴν Παρθένον καὶ ἄσπιλον, μόνην φέρω, τεῖχος ἀφροσμάχητον, καταφυγὴν, σκέπην κραταιὰν, ὅπλον σωτηρίας. μὴ με παρίδῃς τὸν ἄσωτον, ἐλπὶς ἀπηλπισμένων, ἀδυνατούντων συμμαχία, θλιβομένων χαρὰ καὶ ἀντίληψις.

Πῶς ὀξειπεῖν, σοῦ κατ' ἀξίαν δυνήσομαι, τὰς ἀμέτρους, οἰκτιρμὰς ὦ Δέσποινα, τὰς τὴν ἐμὴν, παντοτε ψυχὴν, δεινῶς θλιβομένην, ὡς ὕδωρ ἀθρόον κυκλώσαντας; ἀλλ' ὦ τῆς σῆς φρονοίας, καὶ τῆς διεργεσίας, ἧς ἀφρόνως ὁ πέλας ἀπώλεσα.

Ἵνα τί με ἀπώσω, ἀπὸ τὸ φρόσωπόν σου, τὸ φῶς τὸ ἄδυτον, καὶ ἐκάλυψέ με, τὸ ἀλλόκοτον σκότος τὸν δείλαιον; ἀλλ' ὀπίσω μου, καὶ πρὸς τὸ φῶς τῆς ἐντολῶν σου, τὰς ὁδούς με κατεύθυνον δέομαι.

Εὐ-

Εὐχαείσως βοῶσοι, χαῖρε Μιξοπάρθενε. χαῖρε Θεόνυμφε, χαῖρε θεία σκέπη, χαῖρε ὅπλον κ τεῖχος ὑπόρθητον, χαῖρε προσασία, κ βοηθὲ κ σωτηρία, τῆ εἰς σὲ προσρεχόντων ἐκ πίσεως.

Οἱ μισοῦντές με μάτην, βέλεμνα κ ξίφη, κ λάκκον ὑυξέπισαν, κ ὀπζητοῦσι, τὸ παναθλιον σῶμα σαρώξαι μου, κ καταβιβᾶσαι, πρὸς γῆν Ἁγνὴ ὀπζητοῦσιν. ἀλλ' ἐκ τούτων προφθάσασα σῶσόν με.

Ἀληθῆ Θεοτόκον, πάντες ὑπιγνόντες σε, παναγνε Δέσποινα, τὸν ἐκ σοῦ τεχθέντα, Θεὸν Λόγον εἰδότες κηρύττομεν, ἐν δυσὶν οὐσίαις, θελητικαῖς αὐτεξουσίαις, ὑπὲρ λόγον, κ νόμον τῆς φύσεως.

Τίσοι δῶρον προσάξω, τῆς ὐχαειτίας, ὠδ' ὧν περ ἀπήλαυσα, τῆ σῶν δωρημάτων, κ τῆς σῆς ἀμεξήτε χρηστότητος; τοιγαροῦν δοξάζω, ὑμνολογῶ, κ μεγαλύνω, σοῦ τὴν ἄφατον πρός με συμπάθειαν.

Τῶ

Ω Μητέρα τοῦ αὐθέντε Θεοῦ, καὶ Παρθένε, χαίρε ἔχε χαράν, ἐγὼ βοῶ φωνάζω εἰς ἐσένα, δυγνωμόνως δυχαείσως μὲ δυγνωμοσυνίαν λέγωντας, ὦ Νύμφη τοῦ αὐθέντε Θεοῦ, ἀνύμφευτε, ἀδάκτυλε ὑπὸ γάμον, χαιρε ἔχε χαράν, ὦ θεῖκόν σκέπασμα δυφυλαξις ἡμῶν τῆ πισῶν Χειστιανῶν, χαίρου ἔχε χαράν, ὦ ἅρμα, κ τηχοκάτρον προπύργιον ἀσκλάβωτον ἀκυρσευτον, χαιρε ἔχε χαραν, ὦ προστατισα δραυθέντεσις, χαίρε ἔχε χαράν, βοήθεια ὑπκυεία, καὶ λύξωσις ἐλευθεεία, ἐκείνων ὁπὸ προσέρχονται ζυγώνειν πλησιάζειν κοντά εἰς ἐσένα, μὲ πίσιν πισδυοντες, ὅτι θέλειν σωθῆ ἐλευθερωθῆ ὑπὸ τὰς σπέδρας τὸ ἐχθρὸ δραβόλε.

Ω καθαρωτάτη ἁγιωτάτη Παναγία Παρθένε, ἐκεῖνοι ὁπὸ μισοῦν ὑποτρέφονται ἐμένα ματαίως αἰτίας, ὑποίμασαν δύο ἔπισαν βέλη σαίτας, κ ξίφη παιδία, κ χαπάκια λάκκους, κ ζητοῦσι γυρδυσι παιδάζυσι, νὰ ξεχίσειν νὰ καπέξυπήσειν νὰ καταπληγώσειν τὸ κορμίμε, τὸ κατε πολλα ἄξιλον δυσυχές παλαίπωρον, κ ζητοῦν πηγαίνειν γυρδώντας νὰ τὸ κατεβάσειν νὰ τὸ ρίψειν χάμω εἰς τὴν γῆν, ὑποι νὰ τὸ χάψειν· ἀμὴ ἐσὺ προφθάνωντας ἐρχομένη μίαν ὥραν προτύτερα, ἐλευθέρωσον λύξωσον ἐμένα τὸν παλαίπωρον, ὁπὸ ἐτοῦτα τὰ βέλη, ὑποι ὁπὸ ζητοῦν νὰ μὲ πληγώσειν, κ νὰ μὲ βάψειν εἰς τὴν γῆν.

Ω καθαρωτάτη ἁγιωτάτη Κυρία μας Μαρία, ὅλοι ἐμεῖς οἱ πισοὶ Χειστιανοί, γινόσκωντας γιωρίζωντας ἐσένα, ἀληθινὴν θεοχυνήτειαν Μητέρα τοῦ αὐθέντε Θεοῦ, κ γινόσκωντας ὁμολογοῦμεν ἐσένα, ἀληθινὴν θεοχυνήτειαν, κ λέγομεν κηρύττομεν ὁμολογοῦμεν ἐκείνην ὁπὸ ἐσύχθη ἐκυοφορήθη ἐχυνήθη ὑπὸ ἐσένα, τὸν Υἱὸν κ Λόγον τοῦ αὐθέντε Θεοῦ, μὲ δύω οὐσίαις, θεϊκὴν, κ ἀνθρωπίνην, κ ὁπὸ εἶχε κάθε μία τὴν θέλησίν της, κ κάθε μία τὴν ἐξουσίαν της, παρὰ ὑπὸ κάθε λόγον λογαειασμόν, κ παρὰ ὑπὸ νόμον τῆς ἀνθρωπίνης φυσεως.

Ω Παναγία Παρθένε, τί χάειν δῶρεαν, νὰ προσφέρω νὰ προσκομίσω εἰς ἐσένα, δρὰ τὴν ὐχαείσησιν, αἰτίς δρὰ ἐκείνα ὁπὸ ὑπήλαυσα ἔλαβα ὑπὸ ἐσένα, ὑποι δρὰ τὰ ἐδικά σε δῶρα χαείσματα, κ δρὰ τὴν καλοσυνίαν τὴν ἀπλαγχνίαν τὴν ἐδικήν σε, τὴν ἀμέξητον τὴν ὑπερβολικὴν, καὶ μεγάλην. τὸ λοιπὸν τιμῶ ἐπαινῶ δοξάζω, κ ἀνυμνολογῶ γεραίρω, κ ὑπερυψώνω σηκώνω μὲ τὰς ἐπαίνες τὴν συγγνώμην τὴν συμπόνοιαν τὴν ἀνεκδιήγητον τὴν ἄφρασον, κ ἀνείπωτον τὴν ἐδικήν σε, ὁπὸ ἔκαμες εἰς ἐμένα.

Ἐγὼ

Τῶ δέησιν ἐκχεῶ πρὸς Κύριον, κ αὐτὸς ἀπαγγελῶ με τὰς θλίψεις, ὅτι κακῶν, ἡ ψυχή μου ἐπλήθη, καὶ ἡ ζωή μου τῶ Ἅδη προσήγγισε, κ δέομαι ὡς Γωνᾶς, ἐκ φθορᾶς ὁ Θεός με ἀνάγαγε.

Τὰ νέφη τῆ λυπηρῶν ἐπάλυψαν, τὴν ἀθλίαν μου ψυχὴν κ καρδίαν, κ σκοτασμόν, ἐμποιοῦσί μοι κόρη· ἀλλ' ἡ γλυκήσασα φῶς τὸ ἀπρόσιτον, ἀπέλασον ταῦτα μακρὰν, τῆ ἐμπνεύσει τῆς θείας πρεσβείας σε.

Παράκλησιν ἐν ταῖς θλίψεσιν οἶδα, κ τῶν νόσων ἰατρόν σε γινώσκω, κ παντελῆ, σωτειμμὸν τὸ θανάτε, κ ποταμὸν τῆς ζωῆς ἀνεξαντλητον, καὶ παντων τῶν ἐν συμφοραῖς, παρειλῶ κ ὀξεῖαν αὐτίληψιν.

Οὐ κρύπτω σε τὸν βυθὸν τὸ ἐλέες, καὶ τὴν βρύσιν τῶν ἀπείρων θαυμάτων, κ τὴν πηγὴν, τὴν ἀσύναον ὄντως, τῆς πρὸς ἐμὲ

συμ-

Ἐγὼ θέλω ἐκχύσω ἀκατάπαυτα ἀπείρα πλησίον θαλλῶς, τὴν μισητέαν ἱκισίαν τὴν παρακαλοῦσίνην μου, εἰς τὸν αὐθεντισμὸν Θεοῦ, κ εἰς αὐτὸ θέλω ἀπαγγείλη φανέρωσιν μιωύσην τὰς λύπας μου τὰς σκοτχωείας μου τὰς δυσυχίας μου. διατί ἡ ψυχή μου ἡ πολιτεία μου, ἐπληρώθη ἐγέμισε ὑπὸ κακὰ δυσυχίας συμφορὰς, κ ἡ ψυχή μου ἐζύγωσε ἐπλησίασεν ἐκατλύπησεν κοντὰ εἰς τὸν Ἅδη, ὑποι κινδυνεύω νὰ ἀποθάνω, κ διὰ τοῦτο παρακαλῶ ἱκετεύω, καθὼς ὁ Προφήτης Γωνᾶς ἐπαρακαλέσε μέσα ὑπὸ τὴν καρδίαν τὸ κήτες, τὰ θηρεῖα τὸ ὄφεως τῆς θαλάσσης, λέγων, ὦ ἐσὺ Θεός μου εὔγαλον λύξωσον ἐλευθέρωσον ἐμένα, ὑπὸ τὴν φθορὰν ὑπὸ τὸν ὀλεθρον τὸν θανάτου.

Ω Κόρη Παναγία Παρθένε, τὰ σώφρα τὰ γνήσια τὰ βαρέα τῆς λυπητικῆς τῆς δυσυχίας, ἐπλάκωσαν ἐσκέπασαν τὴν ψυχήν, καὶ καρδίαν μου, τὴν δυσυχῆ τὴν παλαίπωρον, κ κάμνει φρίκην μέσα εἰς ἐμένα, σκοτάδι ζοφερὸν, ἀμὴ ἐσὺ ὁπὸ ἔσεκες ἐλάμπεις τὸ ἀληθινὸν φῶς, τὸ ἀζύγωτο τὸ ἀπλησίαστον, ἤγες τὸν αὐθέντην Χειστὸν, διώξει εὔγαλε ἔκαμε τὰ σώφρα πέρα μακρὰ, μὲ τὸ φύσιμα τὴν φώτισιν, τῆς θείκῆς σε προσασίας μεσιτείας, κ παρακαλέσεως.

Ω Παναγία Παρθένε, ἐγὼ πίδρω ὑπολαμβάνω ἐσένα, παραμυθίαν παρηγοειαν, εἰς τὰς θλίψεις τὰς σκοτχωείαις, ταῖς ἐνοχλήσεις, κ λύπαις τῆς πισῶν Χειστιανῶν, κ πίδρω γιωείζω ἐσένα, ἰατρὰ θεραπεύτειν, τῆς ἀρρωσιῶν τῆς ἀθενιῶν, κ σωζίμμα, τζάκισμα ἀφαίσμα θάνου ὁλόκληρον τὸ θανάτε, κ ποτάμι ἀδειασεν ἀσέρπτον τῆς ζωῆς, κ ἀκόμι σὲ γνωείζω ὑπκυεία βοήθειαν ὀγλήγορον, καὶ δρομαίαν, ὅλων ἐκείνων, ὁπὸ ἀγειοκοιτᾶσε εἶναι μέσα εἰς τὰς δυσυχίας λύπας τῆς παρούσης ζωῆς.

Ω Κυρία μου Μαρία, ἐγὼ δὲν κρύπτω δὲν σκεπάζω, τὸ βάθος τὸ πέλαγος τὴν ἄβυσσον, τῆς ἐλεημοσύνης σε τῆς δυσπλαγχνίας σε, κ τὴν πηγὴν τὸ ῥεῦμα τῆς θαυμάτων σου τῆς σημείων σε τῆς ἀναρίθμητον τῆς μὴ πέρας ἐχόντων, κ τὴν βρύσιν τὸ ποτάμι τὸ ῥέθρον τὸ καθ' ἀληθειαν ἀληθινὸν παντοτινὸ ξίχνι ἀέρρυτον, τῆς συγγνώμης σε τῆς συμπονέσεως, κ συλλυπήσεως ὁπὸ ἔκαμες εἰς ἐμένα, ἀμὴ ἐτοῦτα τὰ ὁμολογῶ τὰ φανερώνω, κ τὰ κραυγάζω τὰ φωνάζω, καὶ

τὰ

συμπαθείας σε Δέσποινα. ἀλλ' ἅπασιν ὁμολογῶ, καὶ βοῶ καὶ κηρύττω καὶ φθέγγομαι.

Ἐκύκλωσαν αἱ τῦ βίυ με ζάλαι, ὥσπερ μέλισσαι κηρίον Παρθένε, καὶ τὴν ἐμὴν, καταχῶσαι καρδίαν, καπατιτρώσκυσι βέλει τῶν θλίψεων· ἀλλ' εὔρεμί σε βοηθὸν, καὶ διώκτην, καὶ ῥύστην Παναχράντε.

Παῖδες Ἑβραίων ἐν Καμίνῳ, κατεπάτησαν τὴν φλόγα θαρσαλέως, καὶ εἰς δρόσον τὸ πῦρ, μετέβαλον βοῶντες· εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τὰς αἰῶνας.

Φῶς ἡ τεκῦσα Θεοτόκε, σκοτιάζυπε με, νυκτὶ ἁμαρτημάτων, φωταγώγησον σὺ, φωτὸς ὅσα δοχεῖον, τὸ καθαρὸν καὶ ἄμωμον γ ἵνα πόθῳ σε δοξάζω.

Σκέπη ἐγὼ καὶ προσασία, καὶ ἀντίληψις καὶ καύχημα Παρθένε, γυμνωθέντι μοι νῦν, ἁπάσης βοηθείας, ἀβοηθήτων δυνάμις, καὶ ἐλπὶς ἀπηλπισμένων.

Ὅλη τὴ ψυχή μ καὶ διάνοιά, καὶ καρδία σε καὶ χείλεσι δοξάζω, ἀπολαύσας τῶν σῶν, μεγάλων χαρισμάτων· ἀλλ' ὦ τῆς σῆς χρηστότητος, καὶ ἀπείρων σου θαυμάτων.

Βλέψον ἱλεῴ ὄμματί σε, καὶ ἐπίσκεψαι τὴν κάκωσιν ἰῶ ἔχω· καὶ δεινῶν συμφορῶν, καὶ βλάβης καὶ κινδύνων, καὶ πειρασμῶν μὲ λύτρωσαι, ἀμετρήτῳ σε ἐλέει.

Τὸν ὄν ὄρει, Ἀγίῳ δοξασθέντα, καὶ ἐν βάτῳ, τόκον τὸν τῆς Ἀ, ειπαρθένε, τῷ Μωϋσῇ μυσήριον γνωρίσαντα, Κύριον ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψῦτε, εἰς πάντας τὺς αἰῶνας.

Διὰ σπλάγχνα, ἐλέες σε Παρθένε, μὴ παρίδῃς, σεμνὴ, ποντιζομένου με σάλῳ, βιωτικῶν κυμάτων, ἀλλὰ δίδυμοι, χεῖραβοηθείας, καπάσονυμβύθῳ, καπάσεσι τῦ βίυ.

Περισάσεις, καὶ θλίψεις καὶ ἀνάγκαι, εὕρωσάν με, Ἀγνὴ συμφοραὶ τῦ βίυ, καὶ πειρασμοί με πάντοθεν ἐκύκλωσαν. ἀλλὰ πρόσχες μοι, καὶ αὐτιλαβῦ μου τῇ κραταιᾷ σε σκέπῃ.

Ω' Παναγία Παρθένε, ἐγὼ ἀπολαμβάνω ἐξυφάσματα ὑπερχαρίτως, τὰ ἐδικάσω μεγάλα δῶρα χαίσματα, ὑμνολογῶ δοξολογῶ ἐπαινῶ ἐσένα, μὲ ὅλυ μου τὴν ψυχὴν, καὶ μὲ ὅλυ μου τὴν διάνοιαν τὴν, καὶ μὲ ὅλυ μου τὴν καρδίαν, καὶ μὲ τὰ χείλη μου· ἀμὴ ὦ τὰ θαύματα διὰ τὴν καλωσυνίαν τὴν ἀγαθότητα τὴν ἐδικήν σου, καὶ ἐξὰ τὰ θαύματα σε τὰ σημεῖά σε τὰ ἄπειρα τὰ αἰκείδμητα καὶ ὑπερβάλλοντα, ἐλευθέρασεν ἐμένα παίποτε, ὑπὸ κάθε λογῆς πειρασμόν.

Ω' Παναγία Παρθένε, κοίταξον θεώρησον ἐμένα, μὲ ὀμμάτισε ἵλεως ἱλαρὸν ἤμερον, καὶ σχάσασ συλλογίσε τὴν κακοποίησιν τὴν βλάβην, τὴν ὁποίαν ἔχω ἀπόκτησα, καὶ ἐλευθέρασαι εὔγαλαι ἐμένα ὑπὸ τὰς κακὰς τὰς χαλεπὰς, καὶ βαρείας συμφορὰς δυσυχίας, καὶ ὑπὸ τὴν βλάβην ζημίαν, καὶ ὑπὸ τὺς κινδύνους φόβυς, καὶ ὑπὸ τὺς πειρασμὺς ἐνοχλήσεις, δοκιμασίας κακὰς, ἐξὰ τὴν ἐλεημοσύνην σε ἀπλαγχνίαν σε τὴν ἀμέτρητον τὴν αἰκείδμητον τὴν ὑπερβάλλουσαν.

Ω' πᾶσαι Χειρουβικαὶ, ἐπαινεῖτε δεξιολογεῖτε, μὲ ὕμνυς δοξολογίας τὸν αὐθέντην μας Χριστὸν, καὶ ὑπερυψῶτε τον, εἰς ὅλας τὰς αἰῶνας παντοτινὰ, ἐκεῖνον ὁπὲ ἐδοξάσθη ἐτιμήθη, ἔδειξε τὴν δόξαν τε εἰς τὸν ἀσφῆτην Μωϋσῆν, ἐπάνω εἰς τὸ Σίνιον ὄρος τὸ βυτὸ, τὸ Ἅγιον τὸ καθαρὸν, καὶ ὁπὲ ἐγκαίνισεν ἐφανέρωσεν εἰς τὴν Προφήτην Μωϋσῆν, μυστικὴν ὑποκρυφον φανέραμα, μέσα εἰς τὴν βάτον, ὁπὲ ἔκαιετο, καὶ δὲν ἐφλέγετο τὸ χόνιμα τὸ κύμα, τῆς παναγίνης παρθένε καθαρᾶς Παναγίας.

Ω' Παναγία Παρθένε, μεγαλοφεπὴς τιμία, ὀξὲ τὰ ἐπτὰ δια τὰ σπλάγχνα τὰ εἰκπρεσε σε τὰς ἐλεημοσύνας σε τὰς δωπλαγχνίας σε, μὴν ἤθελες μὲ ἐραβκιάζῃς με παραβλέψῃς, ὁπὲ καταποντίζομαι βελιάζω βυθίζομαι, ὑπὸ φυρτῦναι πραγὴν, καὶ ζάλην τῆς κυμάτων τῆς ἐνοχλήσεως τῆς παρύσης ζωῆς, ἀμὴ δίδε χαίζε εἰς ἐμβύα χέες βοηθείας, ἤτοι βοήθησόν με, ὁπὲ καταποιέμαι καπαχτέμαι, ἀπὸ τῶς κακοποίησες τὰς βλάβας τῆς παρύσης ζωῆς.

Ω' καθαρὰ ἀμόλυντε Κυρία μυ Μαρία, ἤμερα ἐπεύχομαι ἐμβύα, περίσασες μέεμναις φροντίδες, καὶ θλίψες ἀνίας πικείας, καὶ ἀνάγκας βίας ἐνοχλήσεις, καὶ συμφορὰς δυσυχίας τῆς παρύσης ζωῆς, καὶ ἐπεκύκλωσαν ἐπεσέρχυεισαν ἐμβύα, ὑπὸ ὅλυδεν πειρᾶξες πραγὰς, δοκιμασίας δαιμονικὰς, ἀμὴ ἔκα ἐμπρὸς κοντὰ εἰς ἐμβύα, καὶ βοήθεσέ με δαφύλαξόν με ὑπὸ κάτω εἰς τὴν σκέπην σε εἰς τὴν δαφύλαξίν σε, τὴν δυνατὴν, καὶ μεγαλώνυμον

ΙΔΡΥΜΑ ΜΕΣΣΑΛΙΑΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΑΓΙΟΡΕΙΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

τὰ δξαλαλῶ τὰ κηρύττω, καὶ τὰ λέγω τὰ διηγῦμαι, εἰς ὅλας τὺς αἰῶνας.

Ω' Παναγία Παρθένε, ἡ ζάλαις ἡ παραχαῖς ἡ φυρτῦναις τῆς παρύσης ζωῆς ἐπεκύκλωσαν ἐπεσεζιγύεισαν ἐμένα, καθὼς πεσεζιγυείζυν ἡ μέλισσαις τὴν κεείδραν τὸ μέλι, καὶ κραπῶντας πισώπας τὴν καρδίαν τὴν ἐδικήν μυ, τὴν καπαπληγώνυν τὴν καπαζυπᾶν, μὲ βέλος σαΐτα κοντάρι, τῆς ἐνοχλήσεως τῆς ἐνοχλήσεως τῆς λυπήσεως· ἀμὴ ὦ καθαρωπάτη ἁγιωτάτη Κυρία μυ Μαρία, ἄμποτες νὰ ἤθελα εὕρῃ ὑπτύχῃ ἐσένα, βοήθειαν διαυδεύτδυσιν, καὶ κωμηγέτιν ὁξοεισίν, καὶ ἐλευθερωτὴν λυζωτὴν, τῆς παραχῶν τῆς ζωῆς μυ.

Τὰ παιδία τῆς Ἑβραίων, ἤγαν οἱ ζῆς Ἅγιοι νέοι παῖδες, ἐτζαλαπάτησαν ἐκαπατάπησαν καταφρονετικῶς, μὲ θάρρος μὲ ὑπακοτίαν τὴν λαύραν τὴν πυρκαϊάν, τὸ Βασιλέως Ναβυχοδονόσορος, μέσα εἰς τὴν Κάμινον, καὶ ἐμεπέβεφαν ἐμετάβαλαν ἠλλοίωσαν, τὴν φωτίαν ἐκείνην εἰς δροσίαν, φωταζώντας λέγωντας, ὦ αὐθέντα Χριστέ, ἐσὺ ὁ αὐθέντης Θεὸς τῆς Πατέρωμας, εἶσαι εὐλογημένος ἐπαινεμένος, εἰς ὅλας τὺς αἰῶνας παντοτινὰ αἰώνια.

Ω' θεομήτωρ Κυρία μυ Μαρία, ἐσὺ ὁπὲ ἔτεκες ἐγέννησες ἐκυοφόρησες τὸ ἀληθινὸν φῶς, τὸν αὐθέντην Χριστὸν, ἐσὺ φέρε φῶς, φώτισαι ἐμένα, ὁπὲ ἐσκοτίδηκα ἐνύκτωσα, μέσα εἰς τὴν νύκτα εἰς τὸ σκοτάδι, τῆς σφαλμάτων μυ τῆς ἁμαρτημάτων μυ, ἔνας ὁπὲ εἶσαι τὸ ἀγγεῖον τὸ δίξιμον, τὸ ἀληθινὸ φῶς, τὸ ἀχνὸν τὸ ἀμόλυντον, καὶ ἄψογον καθαρὸν, ἀπὸ ἀτιμίαν ἀκαθαρσίαν, ἐξὰ τὰ τιμῶ δοξολογῶ ἐπαινῶ ἐσένα, μὲ πόθον ἔρωτα ἀγάπην θεϊκήν.

Ω' Παναγία Παρθένε, χθὲς χεμάτισα σκέπασμα δξοφύλαξις, καὶ φοβερώτατα ὑπεραπίσεια δαυδεύτδυσις, καὶ βοήθεια ὑπκυεία, καὶ ἔπαινος καύχησις εἰς ἐμένα, ὁπὲ ἐγυμνώθηκα ἐρημώθηκα πάρα, ὑπὸ κάθε βοήθειαν, ἐσὺ ἡ ἰσχὺς ἡ δυνάμις, τῆς ἀβοήθητων τῆς ὑπερβύων τῆς μὴ ἐχόντων βοήθειαν, καὶ ἡ ἐλπὶδα ἡ ἀπαυτχὴ τῆς ἀπελπισμένων τῆς ἀπεγνωσμένων ἀνθρώπων.

Ἐν ταῖς ζάλαις, ἐφόρωσε λιμένα, ἐν ταῖς λύπαις χαρὰ καὶ διφορούντων· καὶ ἐν ταῖς νόσοις παχεῖαν βοήθειαν, καὶ ἐν τοῖς κινδύνοις, ῥύσιν καὶ προστάτιν ἐν τοῖς πειρατηρίοις.

Χαῖρε Θρόνε, πυελόμορφε Κυρίου· χαῖρε θεία, καὶ μανναδόχε σάμνε· χαῖρε χρυσῆ λυχνία, λαμπὰς ἄσβεστε· χαῖρε τῶν Παρθένων, δόξα καὶ μητέρων, ὡραίσμα καὶ κλέος.

Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ Οὐρανός, καὶ τῆς γῆς κατεπλάγη τὰ πέρατα, ὅτι Θεὸς, ὤφθη τοῖς ἀνθρώποις σωματικῶς, καὶ ἡ γαστήρ σε γέγονεν, εὐρυχωροτέρα τοῦ ἐρανοῦ· διόσε Θεοτόκε, Ἀγγέλων, καὶ ἀνθρώπων, τάξιαρχίαι μεγαλύνουσι.

Πρὸς τίνα καταφύγω ἄλλην Ἀγνή; πῶ προσδράμω λοιπόν, καὶ σωθήσομαι; πῶ πορεύθω; ποίαν δέησιν καταφυγὴ; ποίαν θερμὴν αὐτίλημψιν; ποίαν ἐν ταῖς θλίψεσι βοηθόν; εἰς σὲ μόνην ἐλπίζω, εἰς σὲ μόνην καυχῶμαι, καὶ ὑπὸ σὲ θαρρῶν καταφεύγω.

Ὦ Παναγία Παρθένε, εἰς τὰς παρακλήσεις τὰς φωτεινάς μου, σὲ ἤυρα σὲ ἐπέτυχα· λιμὴν ῥάξιμον, καὶ εἰς τὰς αἰσίας μου τὰς πίκρας μου, σὲ ἤυρα χαρὰν ἀγαλλίασιν, εὐφροσύνων χαροποιὰν πνευματικήν· καὶ εἰς τὰς νόσους τὰς ἀῤῥωστίας μου, σὲ ἤυρα βοήθειαν ὑπακοὴν ὀλιγώρου δρομέως, καὶ εἰς τὰς κινδύνους μου τὰς φόβους μου, σὲ ἤυρα λύτρωσιν ἐλευθερίαν, καὶ εἰς τὰς τόπους τὰ κινήματα τῆς πειρατικῆς τῆς κερσάρων· σὲ ἤυρα φροσάτιον ὁλοφώτατον.

Ὦ θρονὶ σκαμνὶ καθέδρα, φωτοειδὴς φωτεινόμορφον λαμπρόν, τὸ αὐθύπαρκτον Ἰησοῦ Χριστοῦ, χαίρε ἔχε χαράν, ὦ σαμνὶ λαγύνι θείκον, καὶ ὅπου ἐδέχθης μέσα σου τὸ Μάννα, ἤγουν τὸν αὐθύπαρκτον Θεόν, χαίρε ἔχε χαράν, ὦ λυχνοστάτι μανδάλι ἐπάφωτον, χρυσοῦν μαλαγμάτιον, καὶ λαμπάδα φῶς ἄσβεστον, πῦρ θεῖκὸν ἀκατάπαυστον, χαίρε ἔχε χαράν, ὦ δόξα τιμὴ μεγαλοφέπεια, καὶ καλλοπισμὸς σολισμὸς, καὶ ἔπαινος καύχημα, τῆς παρθένων, καὶ τῆς μητέρων, χαίρου ἔχε χαράν, ἤγουν σὲ χαιρετίζω σὲ ἀσπάζωμαι.

Ὦ Θεοδωτήρια Κυρία μου Μαρία, ὁ Οὐρανὸς, ἐτρόμαξεν ἔμεινεν ἐκστατικὸς, δὲν ἤκουσε ἀπὸ τὴν πάχυνσιν, εἰς ἔκπληξιν τὸ θαῦμα, καὶ τὰ στερεὰ τὰ ἄκρα τῆς γῆς τῆς οἰκουμένης, ἤτοι ὅλος ὁ Κόσμος, ἐτρόμαξεν ἐθαύμασεν· διότι ὁ αὐθύπαρκτος Θεὸς, ἐφανερώθη ἐφάνη εἰς τοὺς ἀνθρώπους, μὲ σάρκα κορμὶ ἀνθρώπινα, καὶ ἡ κοιλία σου ἡ γαστέρα σου, ἔγινε ἐλεημάτισεν πλατυτέρα ἀπὸ τὰς ὑρανούς· διὰ ἐκεῖνο τὴν αἰτίαν, καὶ ἀφρημὴν, αἱ τάξεις τὰ στρατεύματα τῆς ἄνω Ἀγγέλων, καὶ τῆς ἀνθρώπων, ὑπερυψόνουν ἐπαινοῦν δοξολογοῦν ἐσένα τὴν Θεοδωτήριαν.

Ὦ καθαρὰ ἀμόλυντε κυρία μου Μαρία, εἰς ποίαν ἄλλην βοήθειαν νὰ φύγω νὰ τρέξω νὰ φθάσω, ὡσὰν εἰς καταφυγὴν φύλαξιν; πῶ εἰς ποῖον ἄλλον τόπον, νὰ φοσρέξω νὰ ὑπάγω, καὶ νὰ σωθῶ νὰ ἐλευθερωθῶ νὰ γλυτώσω; πῶ νὰ στρατεύσω, πῶ νὰ περιπατήσω; καὶ ποίον καταφύγιον, ποίαν φρούραν, νὰ εὕρω νὰ πιάσω; ποίαν βοήθειαν νὰ εὕρω, περιστέλλουσαν ἀχαμνὴ ζεστὴν φιλόστοργον; ποίαν βοήθειαν συμμαχίαν νὰ εὕρω, εἰς τὰς θλίψεις μου τὰς στενοχωρίας μου; εἰς ἐσένα μοναχὴν ἀπαντυχαίνω ἔχω τὴν ἐλπίδα μου, εἰς ἐσένα μοναχὴν ἔχω τὸ καύχημά μου· τὴν δόξαν μου, καὶ εἰς ἐσένα ἔχωπες τὸ θάῤῥος μου τὴν ὑποστασίαν μου, ἔφυγα φοσέφραγμα φροπλέδα, νὰ φυλαχθῶ νὰ γλυτώσω.

Οὐκ ἔστιν ἀξιομνήσασθαι δυνατὸν, μεγαλεῖα τὰ σὰ Θεονύμφευτε, καὶ τὸν βυθὸν, τὸν ἀνεξερεύνητον ἐξειπεῖν, τῶν ὑπὲρ νοῦν θαυμάτων σου, τῶν τελεσμένων δυνατῶς, τοῖς πόθῳ σε τιμῶσι, καὶ πίστει προσκυνοῦσιν, ὡς ἀληθῆ Θεοῦ λοχεύτριαν.

Ἐν ὕμνοις ἀχαΐστοις δοξολογῶ, καὶ γεραίρω τὸ ἄμετρον ἔλεος, καὶ τὴν πολλὴν, δυνάμιν σου πᾶσιν ὁμολογῶ, καὶ τὰς ἐνεργείας σου, ἃς ὑπερεκένωσας εἰς ἐμὲ, κηρύττω μεγαλύνω, ψυχῆ τε καὶ καρδίᾳ, καὶ λογισμῷ καὶ γλώσσῃ πάντοτε.

Τὴν δέησίν μου δέξαι τὴν πνευματικὴν, καὶ κλαυθμὸν μὴ παρίδῃς καὶ δάκρυα, καὶ στεναγμὸν, ἀλλ' ἀντιλαβοῦ μου ὡς ἀγαθὴ, καὶ τὰς αἰτήσεις πλήρωσον. δύνασαι γὰρ παντὰς ὡς παντοδυνὰς, δεσπότου Θεοῦ Μήτηρ, εἰ νοήσεις ἔτι μόνον, πρὸς τὴν ἐμὴν οἰκτρὰν πεποίνωσιν.

Ὦ Νύμφη τοῦ αὐθύπαρκτου Θεοῦ, Παναγία Παρθένε, δεσποινὰ δυνατὴ, νὰ ἀριθμήσω νὰ μετρήσω, τὰ ἐδικά σου μεγάλα κατορθώματα ἀπαράγραπτα, καὶ νὰ εἰπῶ νὰ διηγηθῶ νὰ βγάλω ἔξω, τὸ βάθος τὸ πέλαγος τὸ ἀκατάληπτον τὸ ἀνείποτον, τὸ μὴ ὑποκείμενον εἰς ἔρευναν, τὸ ἄπειρον, δηλαδὴ ἤγουν θαυμάτων σου τῆς σημειώσεως, ὅπου εἶναι παρὰ τὸ καθ' ἑνὸς ἀνθρώπου τὴν σύγκρισιν, τῆς τελειωμένου ὅπου τελειώνονται ἐνεργοῦνται γίνονται πάντοτε, εἰς ἐκείνης ὅπου τιμοῦν ἐπαινοῦν ἐσένα, μὲ πόθον ἀγαπῶν, καὶ ὅπου σὲ προσκυνοῦν γονυκλιτοὶ εἰς ἐσένα, μὲ πίστιν δόσεβειαν ὀρθοδοξίαν, ὡσὰν χριστιανὴν Μητέρα ἀληθινοῦ τοῦ αὐθύπαρκτου Θεοῦ.

Ὦ Παναγία Παρθένε, ἐγὼ δοξάζω τιμῶ, μὲ ὕμνους δοξολογίας εὐχαριστίας εὐγνώμονας, καὶ ἐπαινῶ ἐγκωμιάζω τὴν ἐλεημοσύνην σου τὴν διαπλαγχνίαν σου, τὴν ἀμέτρητον τὴν ἀναεύρετον, καὶ ὑπερβάλλουσαν, λέγω φανερώνω ὁμολογῶ εἰς ὅλους, καὶ τὴν πολλὴν πεποίθησιν ἰσχὺν δύναμίν σου, καὶ βοᾶ λαλῶ φωνῶ, καὶ ὑπερυψώνω δοξάζω πάντος πάντοτε τὰς ἀγαθοεργίας σου τὰς καλωσύνας σου, τὰς ὁποίας ἐπαρέδοσες ἐπαράχυσες εἰς ἐμένα, τὰς κρυπτὰς τὰς λέγω, μὲ ὅλην μου τὴν ψυχήν, καὶ μὲ ὅλην μου τὴν καρδίαν, καὶ μὲ ὅλον μου τὸν συλλογισμὸν τὸν στοχασμόν, καὶ μὲ τὴν γλῶσσάν μου μὲ τὸ στόμα μου.

Ὦ Παναγία Παρθένε, δέξε λάβε ἔπαρε, τὴν παράκλησίν μου τὴν πνευματικὴν, καὶ μὴν ἀθέλητες παραβλέψῃς παρασεωρήσῃς τὸν ὀλοφυρμόν μου τὸν κοπετόν μου, καὶ τὰ δάκρυά μου, καὶ τὸν ἀναστεναγμόν μου, ἀπὰ ὡσὰν εὐσπλαγχνος φιλάνθρωπος, βοήθησόν με δός μοι χεῖρα βοηθείας, καὶ τελείωσον τὰς αἰτήσεις μου τὰ ζητήματά μου· διότι ὡσὰν Μητέρα τοῦ παντοδυνάμου αὐθυπάρκτου Θεοῦ, ἠμπορεῖς ἔχεις δύναμιν, νὰ τὰ καταρθώσῃς ὅλα, ἀνίσως καὶ ἤθελες χύρις κλίνῃς βλέψῃς ἀκόμη μοναχά, εἰς τὴν παράκλησιν τὴν ἐδικήν μου τὴν ἐλεεινήν.

Τέλος τῆς Μεγάλης Παρακλήσεως.

Η ΜΙΚΡΗ ΠΑΡΑΚΛΗΣΙΣ
ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ.

Ἑλληνικὸν Κάμψιν. Ἐξήγησις τὴ Καινῆς τῆς Μικρῆς Παρακλήσεως.

Υἱραὴλ διοδεύσας ὡσεὶ ξηρὰν, καὶ τὴν Αἴγυπτίων, μοχθηρίαν διαφυγὼν, ὁ Ἰσραηλίτης ἀνεβόα· τῷ λυτρωτῇ καὶ Θεῷ ἡμῶν ᾄσωμεν.

Πολλοῖς σωνεχόμενος πειρασμοῖς, πρὸς σὲ καταφεύγω, σωτηρίαν ἐκζητῶν. ὦ Μῆτερ τὸ λόγε καὶ Παρθένε, τῆς δυσχερῶν καὶ δεινῶν με διάσωσον.

Παθῶν με παράπτωσι φροσβολαὶ, πολλῆς ἀθυμίας, ἐμπιπλῶσαί μου τὴν ψυχὴν, ἀρήνυσον κόρη τῇ γαλήνῃ τῇ τῆς ὑῆς, καὶ θὲς σε παράμυθε.

Σω-

Ὅλαις ὁ Ἰσραηλιτικὸς ὁ Ἑβραϊκὸς τῆς Ἑβραίων, διαβάσωπας ἀπερασπας τὴν ὑδατόβη τὴν ἐρυθρὰν θάλασσαν, ὡσὰν ξηρὰν χέρσον γῆν, καὶ φύγοντας μακρύσωπας ὑποκλίνωντας τὴν κακίαν τὴν δυλείαν τὴν σκλαβείαν τῆς Αἰγυπτίων τῆς Φαραωνίτων, ἔκραζεν ἐφώναζεν ἔλεγεν μεγαλοφώνως, ὦ ἀδελφοὶ ἂς ψάλλωμεν ἂς ὑμνήσωμεν ἂς δοξολογήσωμεν ὕμνες δοξολογίας, εἰς τὴν λυτρωτὴν τὸν ἐλευθερωτὴν, καὶ αὐθεντὴν Θεάνθρωπον πλάσμα δημιουργόν μας.

Ὦ Μητέρα μάνα γενητεία, τῦ ὑῦ, καὶ λόγε τῦ αὐθεντῦ Θεῦ, καὶ Παρθενέ παναγάθαρε παναμόλυντε, ἐγὼ κραταιμένος ἐνοχλεμένος κυειδόμενος, ὑπὸ πολλὰς πειρασμὰς πειρατὰς ἐνόχλησες συμφορὰς, καὶ δυσυχίας, φοσφερχομαι φοσέρχομαι εἰς ἐσένα, τὴν βοήθειάν μου, ζητῶντας γρηγόρωσιν, ὑπὸ λογὺσε ἐλευθεριὰν λύτρωσιν, τῆς σωνεχόντων με πειρασμῶν. λοιπὸν ρῦσαι λύτρωσαι ἐλευθέρωσον ἐμένα, ὑπὸ τὰς δυσχερείας δυσκολίας ἐνόχλησες, καὶ ὑπὸ τὰ δεινὰ τὰ κακὰ τὰς συμφορὰς τὰς δυσυχίας τὰς σωνεχούσας με.

Ὦ Κόρη παρασπιλε καθαρωτάτη ἁγιωτάτη, κτύποι ταραχαὶ ὁρμαὶ, ψυχικῶν παθημάτων θλίψεων δυσυχιῶν, συγχύσσε θορυβῦσι ἐνοχλοῦσι πειράτσυσι ἐμένα, καὶ πληρώνσι πλησμονοῦσε γεμίζσι τὴν ψυχήν μου τὸν νοῦν μου τὴν διάθεσίν μου, ὑπὸ πολλὴν πειρασμὸν ἀθυμίαν θλῖψιν λύπην πίκραν, λοιπὸν καταφαύγον, καταπαυσον ἡσύχασον αὐτὰς τὰς ταραχὰς τῆς ψυχικῶν μου παθημάτων, μὲ τὴν πρεμίαν ἡσυχίαν καταζίαν, τὴν φοσερχομένην ἀπὸ τὸν Υἱόν, καὶ Θεόν σε.

Ὦ κα-

Σωτῆρα τεκοῦσαν σε τὸν Θεόν, δυσωπῶ παρθένε, λυθῆναί με τῶν δεινῶν· σοὶ γὰρ νῦν προσφεύγων ἀνατείνω, καὶ τὴν ψυχήν μου καὶ τὸν διανοῦν.

Νοσοῦντα τὸ σῶμα, καὶ τὴν ψυχὴν, ἐπισκοπῆς θείας, καὶ προνοίας τῆς σῆς, ἀξίωσον μόνη θεομῆτορ, ὡς ἀγαθὴ ἀγαθότητος λοχεύτρια.

Οὐρανίας ἀψῖδος ὀροφεργὲ Κύριε, καὶ τῆς ἐκλησίας δομήτωρ, σύμερεώσον, εὐτῇ ἀγάπῃ σῇ, τῆς ἐφετῶν ἡ ἀκρότης, τῆς πιστῶν τὸ σήεγμα μόνη φιλάνθρωπε.

Προσασίαν καὶ σκέπην ζωῆς ἐμῆς τίθημι, σὲ θεοτοκε Παρθένε, σύ με κυβέρνησον, τῶν λιμένα σῶν, τῆς ἀγαθῶν ἡ αἰτία, τῆς πιστῶν τὸ σήεγμα, μόνη πανύμνητε.

Γνεπτλῶ Παρθενὲ τὸν ψυχικὸν πάραχον, καὶ τῆς ἀθυμίας τὸν ζάλον, κατασβέσαι μου· σὺ γὰρ

Θεό-

Ω΄ καθαρὰ ἀγνὴ ἀμόλυντε, ἐγὼ ἱκετεύω παρακαλῶ ἔσσα, ὅπῶ ἔτεκες ἐγείνησες, τὸν ῥύσιν τὸν ἐλεύθερωτὴν τῶν λυγρῶν, καὶ αὐθέντην Θεόν μας, πλάσμα μας δημιουργόν μας, νὰ λυτρωθῶ νὰ ἐλευθερωθῶ ἐγὼ, ἀπὸ τὰ κακὰ τὰ βάσανα τὰς δυσυχίας τὰς πειρασμὲς τὰς συνέχοντάς με· διότι ἐγὼ προσφεύγω πρεσβεύω ἔρχεμαι τώρα εἰς ἔσσα τὴν βοήθειάν μου, καὶ ἐξαπλώνω ἀναφέρω αὐτοῦ σηκώνω τὴν ψυχήν μου, τὸν νοῦν μου καὶ τὴν διάνοιάν μου, τὸν σοχασμόν μου, ἤτοι τὴν ἐνέργειαν τῆς ψυχῆς μου.

Ω΄ μοναχὴ Μητέρα τοῦ αὐθέντου Θεοῦ θεογενήτειρα, ὡσὰν ὅπῶ εἶσαι ἁπλαγχνικὴ ἐλεημοσύνη, καὶ γενητεία Μητέρα τῶν ἐλεήμονος αὐθέντου Θεοῦ, τῆς φιλανθρωπίας τὸ συμπαθές, κεῖνε ἄξιον ἐμένα, βλέπε τὴν ἐπισκεψίν τὴν ἐλεημοσύνην τὴν θεϊκὴν τὴν θαυμασίαν, καὶ βλέπε τὴν πρόνοιαν τὴν κυβέρνησιν, ὅπῶ προφέρχεται ἐμβαίνει ἀπὸ ἔσσα εἰς ἐμένα, ὅπῶ εἶμαι ἄρρωστος ἀσθενὴς, ἀρρώστῳ κατὰ τὸ κορμί, καὶ κατὰ τὴν ψυχὴν ἀπὸ τὰς πολλάς μου ἁμαρτίας.

Ω΄ δέσποτα αὐθέντα Χριστέ, δημιουργὲ ποιητὰ τῆς ὀροφῆς τῆς κορυφῆς τῶν σκεπασμάτων, τῶν ἔχει τῆς καμάρας τῆς οὐρανίας περιφερείας τὸ κύκλωμα τὸ οὐρανοῦ, ἤτοι δημιουργὲ τῶν οὐρανῶν, καὶ κτίστα οἰκοδόμε κατασκευαστὰ τῆς ἁγίας σου ἐκκλησίας, τῆς σωτηρίας τὸ συστήματος τῶν πιστῶν, ἐσὺ μοναχὲ φίλε τῶν ἀνθρώπων εὐσπλαγχνε ἐλεημοσύνε, ὅπῶ εἶσαι τὸ ἄκρον ἡ τελειότης, ὅλων τῶν παθητῶν τῶν ἀγαθῶν, καὶ ἡ βάσις ὁ σύλος τὸ θεμέλιον τὸ ἀκλόνητον, ὅλων τῶν ὀρθοδόξων Χριστιανῶν, σεβάσμιε θεμελίωσαι ἀκλόνητε ἐμένα, εἰς τὴν ἀγάπην τὸν πόθον τὸν ἐδικόν σου, εἰς τὸ νὰ σὲ ἀγαπῶ, καὶ νὰ σὲ προσκυνῶ πάντοτε.

Ω΄ Παρθενὲ καθαρὰ ἀμόλυντε Μαρία, θεομῆτορ Θεοτόκε χριστὲ τοῦ αὐθέντου Θεοῦ, ἐγὼ πίστιν βάλω διοδεύω ἐσένα, προμήθειαν κηδεμονίαν ὑπεκείαν βοήθειαν καὶ σκεπασμὸν, τήρησιν φύλαξιν, τῆς ἐδικῆς μου ζωῆς πολιτείας, ὦ ἐσὺ μοναχὴ, παντοδύναμε ὑμνημένη δεδοξασμένη τιμημένη, ὑπὸ πάντων Ἀγγέλων, καὶ ἀνθρώπων, ὅπῶ εἶσαι ἡ αἰτία, καὶ ἀφορμὴ, ἡ ἀφεξεντέα ὅλων τῶν καλῶν δυτυχιῶν, καὶ ἡ βάσις τὸ θεμέλιον τὸ ἀκλόνητον, ὅλων τῆς ὀρθοδόξων Χριστιανῶν, ὁδήγησον κατόρθωσον δόδοσων ἐμένα, εἰς τὸ λιμάνι τὸν ὅρμον τῆς γαλήνης σου τῆς ἡσυχίας σου.

Ω΄ Παρθενὲ καθαρὰ ἀμόλυντε Μαρία, ἐγὼ δυσωπῶ λιτανεύω παρακαλῶ, νὰ διασκορπίσῃς νὰ χαλάσῃς νὰ καταπαύσῃς, τὸν ταραχὸν τὸν θόρυβον τὸν κλύδωνα τῆς ψυχῆς μου, καὶ τὴν σύγχυσιν τὸν ζάλον τὴν φρενῖτιδα τὴν ζαλάδα, τῆς λύπης τῆς πίκρας μου, διότι ἐσὺ μοναχὴ, ὦ παράκλητε καθαρωτάτη ἁγιωτάτη νύμφη τοῦ αὐθέντου Θεοῦ, ἔτεκες ἐγείνησες τὸν Θεάνυμφε, τὸν ἀρχηγὸν τῆς γαλήνης, τὸν Χριστὸν ἐκύησας μόνη πανάχραντε.

Εὐεργέτιν τεκοῦσα τὸν τῶν καλῶν αἴτιον, τῆς εὐεργεσίας τὸν πλοῦτον, πᾶσιν ἀνάβλυσον. πάντα γὰρ δύνασαι, ὡς δυνατὸν σὺ ἰσχύει, τὸν Χριστὸν κυήσασα θεομακάρισε.

Χαλεπαῖς ἀῤῥωστίαις, καὶ νοσεροῖς πάθεσιν, ἐξεπαζομένῳ Παρθενὲ, σύμοι βοήθησον· τῆς ἰαμάτων γάρ, ἀνελλιπῶς γινώσκω, θησαυρὸν πανάμωμε τὸν ἀδαπάνητον.

Εἰσακήκοα Κύριε, τῆς οἰκονομίας σε τὸ μυστήριον· κατανοήσαντά σε ἔργα σε, καὶ ἐδόξασά σου τὴν θεότητα.

Τῶν παθῶν μου τὸν πάραχον, ἠ τὸν κυβερνήτην τεκοῦσα Κύριον, καὶ τὸν κλύδωνα κατεύνασον, τῆς ἐμῶν πταισμάτων Θεοτόκε ὑμνοῦντά σε.

νησις τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν, τὸν ἀρχηγέτην τῶν ὅλων, τῆς εἰρήνης τῆς ἡσυχίας τῆς ἀταραξίας.

Ω΄ Παναγία καθαρωτάτη ἁγιωτάτη θεοτίμητε θεοδόξαστε, ὅπῶ ἔτεκες ἐγείνησες τὸν ἀγαθοποιὸν, καὶ ἀγαθοδότην αὐθέντην Θεόν, τὴν αἰτίαν καὶ ἀφορμὴν ὅλων τῶν καλῶν δυτυχιῶν, ἀνάβλυσον ἀνάπαυσιν δόσε χάρισαι δανῶς, εἰς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, τὸν ὅλβον τὸν θησαυρὸν τὸν πλοῦτον, τὸν πολὺν τὸν ἄμετρον, τῆς ἀγαθοποιΐας δόσεως· διότι ἐσὺ μοναχὴ, θεομακάρισε, ἰσχύεις ἠμπορεῖς ἔχεις τὴν δύναμιν νὰ καπαῤῥώσῃς ὅλα τὰ πράγματα, ὅσα ὅπῶ ἐγείνησες ἔτεκες τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν, τὸν δυνατὸν τὸν ἰσχυρὸν τὸν κραταιὸν, κατὰ τὴν ἰσχὺν δύναμιν τῆς πανσόφου παντοδυναμίας του.

Ω΄ Παρθενὲ καθαρὰ ἀμόλυντε Μαρία, ἐσὺ βοήθησον δός βοήθειαν εἰς ἐμένα, ὅπῶ ὀξεπαζόμαι παλαιπορέμαι, τιμωρέμαι θλίβομαι βασανίζομαι, ἀπὸ ἀῤῥωστίας ἀσθενείας, χαλεπὰς δεινὰς βαρείας σκληρὰς, καὶ ἀπὸ πάθη ἐλαττώματα, νοσερὰ νοσοποιὰ ἐμποιητικὰ φρόξεια· διότι ἐσὺ παράστιλε ἀμόλυντε καθαρωτάτη ἁγιωτάτη, ἐγὼ γνωρίζω πιστεύω καταλαμβάνω ἔσσα, τὸν θησαυρὸν τὸν πλοῦτον, τὸν ἀνεξάντλητον ἀπεξάντλητον, ἀτελείωτον ἀφθαρτον ἀσυσθετὸν πλήρη πλοῦτον, τῆς ἰάσεως τῆς θεραπεύματος τῆς ἰατρεύματος.

Ω΄ Δέσποτα τῶν ἁπάντων Θεέ, ἐγὼ ἤκουσα ἠκροάσθηκα ἔμαθον μέσα βαθέως, τὸν Προφήτην Ἀββακούμ, ὅπῶ ἀμόλυσε τὸ μυστικὸν τὸ ἀπόκρυφον τὸ ἄφαντον, καὶ ἄῤῥητον ἔργον τῆς κυβερνήσεώς σου τῆς διοικήσεώς σου, ἤγουν τῆς ἐνσάρκου οἰκονομίας ἐνανθρωπήσεώς σου, ὅπῶ ἔκαμες εἰς τὸν Κόσμον, καὶ ἐγνώρισα ἐκατάλαβα ἐσοχάσθηκα τὰ ἔργα σου τὰ ὑπερτελέσματά σου, ἐκεῖνα ὅπῶ ἔμελλες νὰ κάμῃς, ἤγουν τὸ πάθος, τὴν ἀνάστασιν, καὶ ἀνάληψίν σου, ἐδοξολόγησα ὑμνολόγησα τὴν θεότητά σου.

Ω΄ Νύμφη τοῦ αὐθέντου Θεοῦ, καὶ Παῖδες, ἀνύμφευτε ἀδόκιμε ἀπὸ γάμον, ἐσὺ ὅπῶ ἔτεκες ἐγέννησες ἐκυοφόρησες τὸν αὐθέντην Θεόν, καὶ ὑψωτὴν καραβοκύρην οἰκονόμον, ὅλων τῶν ὄντων τῶν κτισμάτων, καπεκοίμησον καπαράτησον καπάπαυσον ἡσύχασον, τὸν παραχὸν τὸν θόρυβον, τῆς ψυχικῆς παθημάτων θλίψεων δυσυχιῶν μου, καὶ τὴν ζάλην τὴν φρενῖτιδαν, τῆς πταισμάτων μου τῆς σφαλμάτων μου τῆς ἁμαρτημάτων μου.

Εὐσπλαγχνίας τὴν ἄβυσσον, ὁποὺ καλεῖσθε τῆς σῆς δούλης μοι, ἡ τὸν εὔσπλαγχνον κυήσασα, καὶ σωτῆρα παντὸς τοῦ ὑμνοῦντος σε.

Ἀπολαύοντες πάντοτε, τῶν σῶν δωρημάτων ἀχαρίστημον, ἀναμέλπομεν ἐφύμνιον, οἱ γινώσκοντές σε Θεομήτορα.

Ἐπὶ κλίνης ὀδύνης μου, καὶ τῆς ἀῤῥωστίας καταπεπτωκότι μοι, ὡς φιλάνθρωπος βοήθησον, Θεοτόκε μόνη Ἀειπάρθενε.

Οἱ ἐλπίδα καὶ σκέπασμα, καὶ τῆς σωτηρίας τεῖχος ἀχράδαντον, κεκτημένοι σε πανύμνητε, δυσχερείας πάσης ἐκλυτρούμεθα.

Φώτισον ἡμᾶς, τοὺς προσάγοντάς σε Κύριε, καὶ τῷ βραχίονί σε τῷ ὑψηλῷ, τὸν σὸν εἰρήνην δώρησαι ἡμῖν φιλάνθρωπε.

Ἔμπλησον ἀγνὴ, εὐφροσύνης τὸν καρδίαν με τὸν σὸν ἀκήρατον δι-

Ω΄ Παναγία Παρθενέ, ἐσὺ ὁποὺ ἔτεκες ἐλθόντα ἐκ τοῦ φύσει ὑπάρχοντος ἐκ τοῦ αὐτοῦ Θεοῦ, καὶ λυτρωτὴν ῥύσιν ἐλευθερωτὴν ὅλων ἐκείνων, ὁποὺ ὑμνῶν ἐπαινῶν ἐγκωμιάζων ἔσονται, δὸς χάρισαι βοήθειαν εἰς ἐμᾶς, ὁποὺ δέομαι παρακαλῶ, τὸ πλῆθος τὰ πέλαγος τῆς εὐσπλαγχνίας τῆς ἐλεημοσύνης, τῆς συμπαθείας τῶν ἐδικῶν σου.

Ω΄ Παναγία Παρθενέ, καθαρωτάτη ἁγιωτάτη, ἡμεῖς ὁποὺ γνωρίζομεν γινώσκομεν ἐξόμολογούμεθα, καὶ ὁμολογοῦμεν κηρύττομεν ἐσένα, θεοχυτήρειαν Μητέρα τὸν αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ, μὲ τὸ νὰ λαμβάνωμεν νὰ δεχώμεθα, τὰ χαρίσματα τῶν δωρεῶν τῶν ἐδικῶν σου, ᾠδομεν ψάλλομεν ὕμνον ἐπαίνων δοξολογίαν, εὐχαριστίαν ὁμολογητικὴν, ὁποὺ ὑποδέχεται τὸν χαρὰν τὴν εὐχαρίστησιν εἰς ἐσένα τὸν Παναγίαν Παρθένον.

Ω΄ Θεοχυτήρειαν Μητέρα τοῦ αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ, μοναχὴ παντοτινὴ Παρθενέ, καθαρὰ ἀμόλυντε, ἁγιαδὴ ἀφ' ὅλων, καὶ ἐν πάσῃ καὶ μετὰ τέκνοις, ὡσὰν ὁποὺ εἶσαι φιλόπλαγχνος ἐλεημοσύνη συμπαθητικὴ τῆς μεταδόσεως τῆς διεργεσιῶν, ἐσὺ βοήθησον δυνάμωσον ἰάτρευσον ἐμᾶς, ὁποὺ κείτομαι ἀσθενῶ, ἐπαίω εἰς τὸ στρῶμα τὸν κράββατον, τῆς λύπης μου τῆς θλίψεώς μου τὸ πόνημα, καὶ τῆς ἀσθενείας τῆς ἀῤῥωστίας τῆς πολλῶν μου ἁμαρτιῶν.

Ω΄ Παναγία Παρθένε, ὑπὸ πάντων ὑμνημένη τιμωμένη δεξαζομένη, ἡμεῖς ὁποὺ ὑποπτεύομεν ἔχομεν ἐσένα ἀπαστοχῶ φοσδοκίαν, καὶ βάσιν θεμέλιον σερέωμα βεβαίωσιν, καὶ τειχόκαστρον πεπιτείχισμα προπύργιον, ἀκέστην ἄσεσον ἀσάλευτον ἀτίκητον, τῆς ἐλευθερίας μας τῆς λυτρώσεώς μας, ἐλευθερωνόμεθα ἀπαλατόμιθα, ἀπὸ κάθε δυσκολίαν δυσχίαν ἐνόχλησιν ἀνακάπωσιν κακὴν.

Ω΄ Δέσποτα αὐθέντα Χριστὲ, φίλε τῶν ἀνθρώπων, εὔσπλαγχνε συμπαθητικὲ, σωτήτισον φώτισον λάμψυνον κάθαρισον ἡμᾶς τὸν πιστὸν Χριστιανὸν, μὲ τὰ θεῖα προστάγματά σε τὰς παραγγελίας σε, καὶ δὸς χάρισαι βράβευσον εἰς ἡμᾶς τὸν πιστὸν Χριστιανὸν, τὴν ἡσυχίαν τὴν γαλήνην τὴν ἐδικήν σου, μὲ τὴν δεξιάν σε τὴν δυνατήν σου, τὴν ὑψηλὴν τὴν κραταιὰν, καὶ μεγάλην.

Ω΄ καθαρὰ Παναγία ἀμόλυντε ἁγιωτάτη Παρθενέ, πλήρωσον γέμισον τὴν καρδίαν μου τὴν ἐδικήσαιμου τὴν ψυχήν μου τὸν νοῦν μου, ἀπὸ χαρὰ ἀγαλλίασιν τέρψιν, καὶ δίδε πάρεχε τὴν ἀγαλλίασιν τὴν τέρψιν τὴν συμπάθειαν τοῦ ἐδικοῦ σου,

δοῦσα χαρὰν τῆς εὐφροσύνης ἡ χαρήσασα τὸν αἴτιον.

Λύτρωσαι ἡμᾶς, ἐκ κινδύνων Θεοτόκε ἁγνὴ, ἡ αἰωνίαν τεκοῦσα λύτρωσιν, καὶ τὴν εἰρήνην, τὸν πάντα νοῦν ὑπερέχουσαν.

Λύσον τὴν ἀχλὺν, τῶν πταισμάτων μου Θεόνυμφε, τῷ φωτισμῷ τῆς σῆς λαμπρότητος, ἡ φῶς τεκοῦσα τὸ θεῖον καὶ τροπαιοφόριον.

Γ΄ασαι ἁγνὴ, τῆς ψυχῆς μου τὴν ἀσθένειαν, ἐπισκοπῆς σε αἰτησάμενος, καὶ τὴν ὑγείαν τὴν τροσβιάσε παράχεροι.

Τὴν δέησιν ἐκχεῶ τρὸς Κύριον, καὶ αὐτῷ ἀπαγγελῶ με τὰς θλίψεις, ὅτι κακῶν ἡ ζωή μου ἐπλήσθη, καὶ ἡ ψυχή μου τῷ ᾅδῃ προσήγγισε. καὶ δέομαι ὡς Γωνᾶς, ἐκ φθορᾶς ὁ Θεός με ἀνάγαγε.

Θανάτου καὶ τῆς φθορᾶς ἔσωσον, ἑαυτὸν ἐκδεδω-

σου, τὸν ἄφθαρτον τὸν ἀτελεύτητον τὸν παντοτινὸν τὸν αἰώνιον, ἐσὺ ὁποὺ ἔτεκες ἐλύτρωσες τὸν αἴτιον τὸν ποιῆσον, τῆς ἀγαλλιάσεως τῆς τέρψεως τῆς χαρᾶς.

Ω΄ Παναγία Παρθενέ θεοχυτήρεια, καθαρὰ ἀμόλυντε Μαρία, ἐλευθέρωσον ἀπάλλαξον λύτρωσον ἡμᾶς τὸν πιστὸν Χριστιανὸν, ἀπὸ κινδύνων θλίψεις δυσχίας στενοχωρείας κοσμικὰς, ἐσὺ ὁποὺ ἔτεκες ἐλύτρωσες τὸν ἐλευθερωτὴν τὸν ἀπαλλακτὴν τῆς ῥύσεως τῶν ἀνθρώπων, τὸν δικηγόρον τὸν παντοτινὸν, καὶ τὴν ἡσυχίαν τὸν γαλήνιον, ὁποὺ ὑπερβαίνει ὑπερέχει ὑπερακοντίζει, κάθε νὸν διάνοιαν στοχασμόν.

Ω΄ Νύμφη τοῦ αὐτοῦ Θεοῦ, καὶ Παῖδός, ἀνύμφευτε ἀδόκιμε ἀπὸ γάμου, διάλυσιν διαστάσεων διαστόρπισιν χάλασον τὴν κατοχὴν τὴν σκοτεινάδα τὴν ὁμίχλην τὴν ζόφωσιν, τῆς σφαλμάτων μου τῆς πταισμάτων μου τῆς ἁμαρτιάτων μου, μὲ τὴν φώτισιν τὴν ἀστραπὴν τὴν λάμψιν, τῆς ἐδικῆς σου λαμπρότητος ἁγιότητος καθαρότητος, ἐσὺ ὁποὺ ἔτεκες ἐλύτρωσες τὸ ἀληθινὸν φῶς, τὸ θεϊκὸν, καὶ τροσαιώνιον τροϋπάρχον, ὅπου τὸν υἱὸν, καὶ λόγον τοῦ αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ, τὸν ὡς φῶς, ἐκ φωτὸς ἐγεννήθητε, παρὰ τοῦ Πατρὸς, τῶν πάντων τῆς αἰώνων.

Ω΄ καθαρὰ ἀμόλυντε ἁγιωτάτη Παρθενέ, θεράπευσον ἰάτρευσον, τὴν νόσον τὴν ἀῤῥωστίαν τὴν ἀδιαμόνιαν τῆς ψυχῆς μου, ὅπου τῆς θλίψεώς μου τῆς δυσχιῶν μου τῆς στενοχωρεμένων ἀπὸ τὰ πάθημα, μὲ τὸ νὰ κείνης ἄξιον ἐμᾶς, διὰ τὴν ὑπόσχεσίν σου τὴν θεοείαν σου τὴν ὑπομένειάν σου, καὶ δὸς χάρισαι εἰς ἐμᾶς, τὴν ὑγείαν τὴν δυνατὴν τὴν ῥωσιν, ψυχῆς τε, καὶ σώματος, μὲ τὴν μεσιτείαν τὴν παράκλησιν, ὁποὺ ἔχεις εἰς τὸν υἱόν σου.

Ἐγὼ θέλω ἐκχύσω ἀπαπέμψω πλησίως δαψιλῶς ἀπαφέρω, τὴν μεσιτείαν τὴν ἱκεσίαν τὴν παράκλησίν μου, εἰς τὸν αὐτοῦτὸν μου Θεόν, καὶ εἰς αὐτὸν θέλω ἀπαγγείλῃ φανερώσῃ μιλούσῃ τὰς λύπας μου τὰς στενοχωρείας μου τὰς δυσχίας μου, διατί ἡ ψυχή μου καὶ ἡ ζωή μου ἡ πολιτεία μου, ἐπλησιάσε ἐγέμισεν, ἀπὸ κακὰ, δυσχίας συμφορὰς, καὶ ἡ ψυχή μου, ἐζύγωσεν ἐπλησίασε ἑκατήντησεν κοντὰ εἰς τὸν Ἅδην, ὅπου κινδυνεύω νὰ ὑποταθῶ, καὶ διὰ τοῦτο παρακαλῶ ἱκετεύω δέομαι, καθὼς ὁ Προφήτης Γωνᾶς ἐπαρακάλεσε, μέσα ἀπὸ τὴν κοιλίαν τοῦ κήτους, τοῦ ὀψαρίου, λέγων, ὦ ἐσὺ αὐθέντα Θεέ μου, εὔγαλε λύτρωσε ἐλευθέρωσον ἐμᾶς, ἀπὸ τὴν φθορὰν ἀπὸ τὸν ὄλεθρον, ἀπὸ τὰ κακὰ ἀπὸ τὸν θανάτου.

Ω΄ καθαρὰ ἀμόλυντε Μαρία, παρακάλεσον ἱκέτευσον δεήθητι τὸν αὐθέντην Θεόν, καὶ υἱόν σου Ἰησοῦν Χριστὸν, νὰ λυτρωθῇ νὰ ἀπαλλαχθῇ νὰ ἐλευθερώσῃ ἐμᾶς, ἀπὸ τὴν κα-

κὰς τῦ θανάτω, ἰλὺ τῇ φθορᾷ, ἡ θανάτῳ με φύσιν καπιχεθεῖσαν Παρθενέ δυσώπησον, τὸν Κύριόν σε καὶ Υἱὸν, τῆς ἐχθρῶν κακυργίας με ῥύσασθαι.

Προσέτιν σε τῆς ζωῆς δέησαμαι, ἡ φρυκὴ ἀσφαλες ἀτίω Παρθενέ, τῶν πειρασμῶν, δραλύσαν ὄχλον, ἡ ἐπηρείας δαιμόνων ἐλαύνεσαν ἡ δέομαι δρᾷ παντὸς, ἐκ φθορᾶς τῶν παθῶν με ῥυσθῶσί με.

Ὡς τεῖχος καπαφυγῆς κεκτήμεθα, ἡ ψυχῶν σε παντελῆ σωτηρίαν, ἡ πλακυσμὸν, σὶ ταῖς θλίψεσι κόρη, ἡ τῆ φωτί σε ἀεὶ ἀγαλλόμεθα· ὦ Δέσποινα ἡ νυῦ ἡμᾶς, τῆ παθῶν καὶ κινδύνων διάσωσον.

Ἐν κλίνῃ νυῦ ἀθενῶν καπάκειμαι ἡ ἐκ ἔσιν ἴασις τῇ σαρκί μα· ἀλλ' ἡ Θεὸν, ἡ Σωτῆρα τῦ κόσμε, καὶ τὸν λυτῆρα τῆ νόσων κυήσασα, σὲ δέομαι τῆς ἀγαθῆς, ἐκ φθορᾶς νοσημάτων ἀράσησον.

κὴν μηχανὴν κακοτροπίαν βλάβω τῆ αὐτικειμένων τῆ ἀντιπάλων ἐχθρῶν αἰθητῶν, ἡ νοητῶν, καθὼς ἐλύτρωσεν ἐλθυέρωσεν ἐφύλαξεν, ἀπὸ τὸν θανάτον τὴν τελευτὴν, ἡ ἀπὸ τὴν φθορὰν τὸν ἀφανισμὸν τὴν ἀπώλειαν, τὴν ἀνθρώπινον με φύσιν, ὁπῦ ἐκρατήθη ἐδεσμεύθη, ἀπὸ τὴν φθορὰν τὸν ὄλεθρον τὸν ἀφανισμὸν, τὴν ἀπώλειαν τὴν κόλασιν, καὶ ἀπὸ τὸν θάνατον, δίδωσιν, μὲ τὸ νὰ ἔδωσε τὸν ἑαυτὸν τε τὸ λόγε τε, εἰς τὸν σωτήριον θάνατον.

Ὡ Παρθενέ καθαρὰ ἀμόλωτε Μαρία, ἐγὼ γινώσκω ἡξίρω ὁμολογῶ ἐσένα, ὡσάτισα ὑπέρμαχον βοήθειαν, τῆς ζωῆς με. τῆς δραγωγῆς με τῆς πολιτείας με, ἡ φρύριον φυλακτήριον μοιμώτατον σεγεώτατον βεβαιότατον, ὡσαὶ ὁπῦ δραλύει χαλᾶ ἀφανίζει, τὸ πλῆθος τῆ θλίψεως τῆ δυσχιῶν τῆ συμφορῶν με, ἡ ὡσαὶ ὁπῦ ἀπελαύνεις ὑποδιώκεις τὰς βλάβας τὰς ἐφοδὰς τὰς ὁρμὰς τὰς ἐπιβυλὰς κατ' ἐμέ, τῆ δαιμόνων ἐχθρῶν δραβόλων, καὶ παρακαλῶ ἱκετεύω ἐσένα, παύσοτε ἀδιαλείπτως ἀκαπαπαύσως, νὰ λυτρωθῶ νὰ ἐλθυερωθῶ ἐγὼ, ἀπὸ τὴν φθορὰν τὸν ἀφανισμὸν τὴν ἀπώλειαν τὴν κόλασιν, ὁπῦ πορέρχεται πορίσκεται ἀπὸ τὰ σωματικά με πάθη, ἀπὸ τὰς σωματικάς με ὀρέξεις.

Ὡ Κόρη Παρθενέ καθαρὰ ἀμόλωτε Μαρία, ἡμεῖς οἱ πισοὶ Χεισιανοὶ, ἀποκτησάμθα ἔχομθα ἐσένα, ὡσαὶ σὰ τειχόκαστρον πεσιτείχισμα φρυπύργιον δραφυλάξεως ἐλθυερώσεως, ἡ ἐλθυεσίαν λύτρωσιν ἀπαλλαγὴν τελείαν πληρεστάτην ὁλοκληρίαν τῆ ψυχῶν μας, ἡ πλάτυσιν δίρυχρείαν ἀνεσιν παρηγορίαν εἰς τὰς θλίψεις πεσεστάσεις συμφορᾶς μας, καὶ χαιρόμεθα δφραινόμεθα ἐχόντω παρακυθίαν παύσοτε, μὲ τὸ φῶς σε τὴν χάεισιν, δηλαδὴ ὁπῦ μᾶς δίδεις, ὦ κυρία τῆ ἁπάντων Μαρία, δρᾷ τὸ τὸν ἐλθυέρωσον λύτρωσον ἡμᾶς τὰς οἰκείας σε, ἡ τώρα ἀπὸ τὰ ψυχικά μας πάθη, ἡ ἀπὸ τὸς σωματικὲς κινδύνες συμφορὰς δυσυχίας ἐπάνω τὰ κόσμε.

Ὡ Παναγία Παρθενέ, ἐγὼ μὲ τὸ νὰ ἀδεσω νὰ ἀρρώσω, κεῖτομαι, δρίσκομαι τώρα, ἐπάνω εἰς τὴν κλίνην εἰς τὸν κράββατον, ἡ δὲν ὑπάρχει δὲν εἶναι ἰατρεία θεραπεία εἰς τὸ σῶμά με εἰς τὸ κορμί μου, ὅμως ἐσὺ ὁπῦ ἔπεκες ἐγεννησες τῆ πάντων Θεὸν, καὶ λυτρωτὴν ἐλθυερωτὴν ὅλε τε κόσμε ὅλης τῆς οἰκεμένης, ἡ τὸν ἰατρὸν τὸν θεραπευτὴν τῆ νοσημάτων τῆ ἀῤῥωσημάτων, ἐσένα ἱκετεύω παρακαλῶ τὴν ἀγαθήν τὴν δυνασκαγχνον τὴν συμπαθῆ, ἔγνωρι σπώσον ἐλθυέρωσόν με ἀπὸ τὴν φθορὰν ἀπὸ τὴν ἀπώλειαν τῆ ἀῤῥωσημάτων τῆ νοσημάτων.

Οἱ ἐκ τῆς Γεδαλίας, καταπτώσαντες Παῖδες ἐν Βαβυλῶνι ποτὲ, τῇ πίσει τῆς Τριάδος, τὴν φλόγα τῆς καμίνε, κατεπάτησαν ψάλλοντες, ὁ τῆ Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Τὴν ἡμῶν σωτηρίαν, ὡς ἠθέλησας σῶτερ οἰκονομήσασθαι, ἐν μήτρᾳ τῆς Παρθένε, κατῴκησας τὸν κόσμον, ἵνα προσάτιν αὐτέδειξας· ὁ τῆ Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θελητὴν τὸ ἔλεος, ὃν ἐγέννησας μῆτερ ἀγνὴ δυσώπησον, ῥυθῆναι τῆ πταισμάτων, ψυχῆς τε μολυσμάτων, τοὺς σὺν πίσει κραυγάζοντας· ὁ τῆ πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θησαυρὸν σωτηρίας, ἡ πηγὴν ἀφθαρσίας τὴν σὲ κυήσασαν, ἡ πῦργον ἀσφαλείας, ἡ θύραν μετανοίας, τοῖς κραυγάζουσιν ἔδειξας. ὁ τῆ πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Οἱ ἐξ ἁγίοι νέοι παῖδες, ἤγουν Ἀνανίας, Ἀζαρίας, Μισαὴλ, κατιώτησαν τὴν ἔκστασιν ἐφύλαξαν ἀχμάλωτοι, ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλὴμ, μίαν φορὰν τὴν παλαιὰν καιρὸν, μέσα εἰς τὴν Βαβυλῶνα εἰς τὸ μπαγδάτι, εἰς τὰ βασίλεια τὰ Βασιλέως Ναβυχοδονόσορος, μὲ τὴν ὀρθὴν πίσιν, ὁπῦ ἔχασι εἰς τὴν Ἁγίαν Τριάδα, ἐζαλαπάτησαν ἐχθύφρόνεσαν ἐκαπαφρόνεσαν τὴν πυρκαϊὰν τὴν φωτιὰν τῆς Καμίνε, τῆς χαλδαϊκῆς τῆς ἐπαπλασίως καιομένης, ᾄδωσπος ψάλλωσπος λέγωσπος, ὦ ἐσὺ αὐθεντα Θεὲ τῆ πατέρω μας, τὲ Ἀβραὰμ, ἡ Ἰσαὰκ, καὶ Ἰακὼβ, εἶσαι εὐλογημένος ἐπαινεμένος δεδοξασμένος.

Ὡ ἐλθυερωτὰ λυτρωτὰ τῦ σύμπαντος Κόσμε, ἐπειδὴ καὶ ἐβυλήθης ἠθέλησες, νὰ διοικήσης νὰ κυβερνήσης νὰ πληρώσης τὴν ἐλθυεσίαν τὴν λύτρωσιν τὴν ἀπαλλαγὴν ἡμῶν τῆ ἀνθρώπων, ἀπὸ τὰς χεῖρας τὲ ἐχθρὲ διαβόλε, ἐκαπόκησες ἐκάθησες ἐσυλλήφθης, δηλαδὴ μέσα εἰς τὴν κοιλίαν τῆς Ἁγίας Παρθένε μητρόσυ, τὴν ὁποίαν τὴν ἐδιάξες τὴν ἐφτιέρωσες εἰς τὸν κόσμον, προσάτισαν ὑπέρμαχον βοήθειαν, ὦ ἐσὺ αὐθεντα Θεὲ τῆ πατέρων μας, τὲ Ἀβραὰμ, καὶ Ἰσαὰκ, καὶ Ἰακὼβ, εἶσαι εὐλογημένος δεδοξασμένος ἐπαινεμένος.

Ὡ Μητέρα τὲ ὑὲ, καὶ λόγε τὲ αὐθεντα Θεὲ, καθαρὰ ἀμόλωτε, παρακάλεσον ἱκέτευσον δεήθητι τὸν ἐλεητὴν βλεητὴν, τῆς ἐλεημοσυνῆς τῆς συμπαθείας, τὸν ἐλεήμονα αὐθεντην Χεισὸν, καὶ Θεὸν, τὸν ὁποῖον ἐγέννησες ἔπεκες ἐγαλάχησες, δρᾷ νὰ λυτρωθῶ νὰ ἐλθυερωθῶ, ἀπὸ τὰ σφάλματα τὰ ἁμαρτήματα, ἡ ἀπὸ τὰ μολύσματα μιάσματα τῆς ἀκαθαρσίας τῆς ψυχῆς, ἐκεῖνοι οἱ πισοὶ Χεισιανοὶ, ὁπῦ κράζωσι φωνάζωσι λέγωσι, μὲ πίσιν ὀρθοδοξίαν, ὦ ἐσὺ αὐθεντα Θεὲ τῆ πατέρων μας, τὲ Ἀβραὰμ, ἡ Ἰσαὰκ, ἡ Ἰακὼβ, εἶσαι εὐλογημένος ἐπαινεμένος δεδοξασμένος.

Ὡ αὐθεντα Χεισὲ, ἔδειξες ἐφανέρωσες παρέπησες ἐκεῖνο, ὁπῦ σὲ ἔπεκε σὲ ἐγέννησε σὲ ἐγαλάχησε, σὰ θησαυροφυλάκιον πλῆτον, τῆς ἐλθυεσίας μας τῆς ὑπολυτρώσεως μας τῆς ἀπαλλαγῆς μας, ἀπὸ τῆ δεινῆ, ἡ μέγα βρύσιν ῥαθρον, τῆς ἀθανασίας τῆς ἴασεως θεραπείας τῆ ἰσμάτων, καὶ σὰ φρυπύργιον φρύειον καζέλι ἀσφαλὲς μόνιμον ἀκίνδυνον, φερεὸν βέβαιον, καὶ μίαν πόρταν ἔσοδον τῆς μεταμιλείας τῆς μεταγνώσεως τῆς διορθώσεως, εἰς ἐκείνης τὰς πισὰς, ὁπῦ κραυγάζωσι φωνάζωσι λέγωσι, ὦ ἐσὺ αὐθεντα Θεὲ, τῆ φρυπατρώρμας, τὲ Ἀβραὰμ, καὶ Ἰσαὰκ, καὶ Ἰακὼβ, εἶσαι εὐλογημένος δεδοξασμένος.

Σωμάτων μολυσμῶν, καὶ ψυχῶν ἀῤῥωστίας θεοσεβεστάτη, τῇ πόθῳ προσιόντων, τῇ σκέπῃ σου τῇ θείᾳ, θεραπεύειν ἀξίωσον, ἡ τὸν Σωτῆρα Χριστὸν ἡμῖν ἀποτεκοῦσα.

Τὸν Βασιλέα τῆς ὑμνοῦσι, στρατιαὶ τῆς Ἀγγέλων ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τοὺς βοηθείας τῆς παρὰ σοῦ δεομένους, μὴ παρίδῃς Παρθένε ὑμνοῦντας, καὶ ὑπερυψοῦντάς σε κόρη εἰς αἰῶνας.

Τῶν ἰαμάτων τὸ δαψιλὲς ὄμβρευε, τοῖς πιστῶς ὑμνοῦσί σε Παρθένε, καὶ ὑπερυψοῦσιν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τὰς ἀσθενείας μου τῆς ψυχῆς ἰάσεις, καὶ παθῶν τὰς ὀδύνας Παρθένε, ἵνα σε δοξάζω ἀγνὴ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τῶν πειρασμῶν σου τὰς προσβολὰς ἐκδιώκεις, καὶ παθῶν τὰς ἐφόδους Παρθένε. ὅθεν σε ὑμνοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Κυ-

Ω μῆτερ τοῦ Υἱοῦ, καὶ λόγε τὲ αὐθεντῶ Θεοῦ, Θεοτοκία Παναγία Παρθένε, ἐσύ ὁπου ἔτεκες ἐλύτρωσες, ἐγαλύτρωσες, ὅλα ἐμᾶς ὅλα χαεῖν ἐδικιώμας ὅλα ἐλευθεριώμας, τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν, τὸν ῥύστην τὸν ἐλευθερωτὴν τὸν λυτρωτὴν τοῦ σύμπαντος Κόσμου, κεῖνε ἄξιον συγκαταβῆναι δυσωπήσῃτι, νὰ θεραπεύσῃ νὰ ἰαζεύσῃ, νὰ ὑγιαίνῃς, τὰς ἀσθενείας ἀῤῥωστίας τῆς κορμίων, καὶ τὰς νόσους ἀῤῥωστίας, ἤγουν ταὶς ἁμαρτίαις τῆς ψυχῶν, ἐκείνων ὁπου ζυγόνουν πλησιάζουν προσέρχονται μὲ ἀγάπιν ὑπομονὴν, εἰς τὴν σκέπασίν σου τὴν φύλαξίν σου τὴν βοήθειάν σου, τὴν θεϊκὴν σου θαυμασίαν.

Ω πιστοὶ, ἐπαινεῖτε ὑμνολογεῖτε δοξολογεῖτε, καὶ λίαν ὑπερυψώνετε μεγαλώνετε ὄφειλετε ἐκ πεποιθῆ τιμᾶτε, εἰς ὅλους τοὺς αἰῶνας παντοτινὰ ἀδιαλείπτως ἀκαταπαύστως, τὸν αὐθεντῶν τὸν ἐξουσιαστὴν τὸν δημιουργὸν τῆς οὐρανῶν· τὸν ὀπδίον αὐτὸν ὑμνοῦσι δοξολογοῦσι ὄφειλοῦσι γεραίρουσι τὰ στρατεύματα τῆς τάξεις τῆς Ἀύλων τῆς Ἀσωμάτων δυνάμεων.

Ω Παναγία Παρθένε, Κόρη καθαρὰ ἄπειλε ἀμόλυντε μὴν ἤθελες παραβλέψῃς παραδράμῃς ἀποσταθῇς ἐκείνες, ὁπου δέονται χρειάζονται ἔχουν χρείαν, ἀπὸ τὴν ἐδικήν σου βοήθειαν αὐτίλημψιν προσασίαν, ὁπου σὲ ὑμνοῦν σὲ ἐπαινοῦν σὲ δοξολογοῦν σὲ γεραίρουν, καὶ σὲ ὑπερυψώνουν σὲ μεγαλώνουν ἐκ πεποιθῆ, εἰς ὅλους τοὺς αἰῶνας παντοτινὰ, ἀδιαλείπτως ἀκαταπαύστως ἀπελθήτως.

Ω Παναγία Παρθένε, ἐσὺ χιλίες δυγαίες δίδεις χαείζεις, τὴν ἀφθονίαν τὴν πλουσιότητα τὴν ἄμετρον, τῆς ἰατρεύματων θεραπεύματων, εἰς ἐκείνες ὁπου σὲ ὑμνοῦσι σὲ ἐπαινοῦσι σὲ δοξολογοῦσι σὲ γεραίρουσι, μὲ πίστιν, εὐσέβειαν ὀρθοδοξίαν, καὶ σὲ ὑπερυψώνουσι σὲ μεγαλύνουσι ἐκ πεποιθῆ, εἰς ὅλους τοὺς αἰῶνας παντοτε ἀδιαλείπτως ἀκαταπαύστως.

Ω Παναγία Παρθένε, καθαρὰ ἄπειλε ἀμόλυντε, ἐσὺ θεραπεύεις ἰατρεύεις ὑγιαίνεις τοὺς νόσους τοὺς ἀῤῥωστίας, ἤγουν τοὺς ἁμαρτίας τῆς ψυχῆς μου, καὶ τοὺς πόνους τοὺς λύπας τῆς θλίψεώνμου τῆς δυσυχιώνμου, ὅλα νὰ ἤθελα σὲ δοξάζω σὲ ἐπαινῶ σὲ γεραίρω, εἰς ὅλους τοὺς αἰῶνας ἀθελείπτως ἀκαταπαύστως αἰωνίως.

Ω Παρθένε καθαρὰ, ἄχραντε ἀμόλυντε Μαεία, ἐσὺ ὑποβάλλεις διώχνεις ὑποσβεῖς, τοὺς φοσκρισεις τοὺς κτύπους, τῆς συχλήσεων τῆς συμφορῶν, καὶ τοὺς ἐπελθούσεις ὑπόμεμας ἐπαναστάσεις τῆς θλίψεων τῆς δυσυχιῶν. ὅλα τοῦτο ἐπαινῶμου δοξολογοῦμου ἐσένα, εἰς ὅλους τοὺς αἰῶνας παντοτινὰ ἀδιαλείπτως παντοτε.

Ω

Κυρίως Θεοτόκον, σὲ ὁμολογοῦμου, οἱ διὰ σὲ σεσωσμένοι Παρθένε Ἁγνὴ, σοὺ Ἀσωμάτοις χορείαις σὲ μεγαλύνοντες.

Ῥοὴν μὲ τῆς δακρύων, μὴ ὑποποιήσῃς, ἡ τὲ παντὸς ἐκ προσώπε παῦ δάκρυον, ἀφρικόπα Παρθένε, Χριστὸν κυήσασα.

Χαρᾶς με τοὺ καρδίαν, πλήρωσον Παρθένε, ἡ τῆς χαρᾶς δεξαμένη τὸ πλήρωμα, τῆς ἁμαρτίας τὴν λύπην ἐξαφανίσασα.

Λιμοῦ καὶ προσασία, τῆς σοὶ προσφυγόντων, γενοῦ Παρθένε καὶ τεῖχος ἀκράδαντον, καταφυγήτε καὶ σκέπη, καὶ ἀγαλλίαμα.

Φωτὸς σε ταῖς ἀκτῖσι, λάμπρυνον Παρθένε, τὸ ζοφερὸν τῆς ἀγνοίας διώκουσα, τοὺς δυσεβῶς Θεοτόκον σὲ καταγγέλλοντας.

Κακώσεως ἐν τόπῳ, τῇ τῆς ἀσθενείας, παπεινωσάντα, Παρθένε θεράπευσον, ἐξ ἀῤῥωστίας εἰς ῥῶσιν μεταστοιχίζουσα.

Τέλος τοῦ Κανόνος τῆς Μικρᾶς Παρακλήσεως.

Ω Παναγία Παρθένε καθαρὰ ἄχραντε ἀμόλυντε Μαεία, ἐμᾶς ὁπου ἐσώσθημεν ἐλυτρώθημεν ἐλευθερώθημεν, ὑπὸ τὴν δυλείαν σκλαβίαν τοῦ ἐχθροῦ διαβόλα, ὅλα μέσα ἐσένα, κηρύττομεν λέγομεν ἐσένα, θεοτοκεύτειαν Μητέρα τοῦ αὐθέντε Θεοῦ, ἀληθῶς ἀψευδῶς βεβαίως, ὑπερυψώνοντες ἐγκωμιάζοντες ἐσένα, μαζὶ μὲ τὲς χορὲς ταὶς τάξις τὰ στρατεύματα τῆς ἀσωμάτων αὐλῶν Ἀγγέλων.

Ω Παρθένε καθαρὰ, ἄχραντε ἀμόλυντε Μαεία, μὴν ἤθελες ὑποβάλλῃς ὑποταφῇς παιδὸς παραβλέψῃς, τὸ ρεῦμα τὸ τρέξιμον τῶν σαλαγμόν τῆς δακρύων μου, ἐσὺ ὁπου ἔτεκες ἐγέννησες, τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν, ὁπου ἀφέλεσ ἐσήκωσεν ἐξήλειψεν εὔγαλεν, ὑπὸ τὴν μέσην, κάθε λυγῆς δάκρυον πίκρας λύπης, ὑπὸ κάθε φρόσωπον, θλιβερὰ ὑπὸ κάθε ἄνθρωπον.

Ω Παρθένε καθαρὰ, ἄχραντε ἀμόλυντε Μαεία, ἐμπλησον γέμισον τὴν καρδίαν μου τὸν νοῦν μὲ τὴν ἀγνοιάν μου, ὑπὸ χαρὰν ἀγαλλίασιν ἀῤῥοσύνην πνευματικὴν, ἐσὺ ὁπου ἐδέχθης ἔλαβες εἰς τὴν Παναγίαν σου κοιλίαν, τὸν αὐθέντην Χριστὸν, τὸ γέμισμα τὸν πλοῦτον τὸν θησαυρὸν τῆς ἀγαλλιάσεως, καὶ ἀῤῥοσύνης πνευματικῆς, μὲ τὸ νὰ ἐξαφανίσεις νὰ ἐξαφανίσις νὰ ἐξήλειψες, τὴν πίκραν τὴν αἰτίαν τὴν λύπην τὴν ἁμαρτίαν, τῆ προπατορικῆ ἁμαρτήματος.

Ω Παρθένε καθαρὰ, ἄχραντε ἀμόλυντε Μαεία, γένε χρημάτισον, ὡσαὶ ἕνας ὅρμος λιμένας, καὶ βοήθεια προμήθεια διαυθέντευσις, ἐκείνων ὁπου προσέρχων προσερχονται εἰς ἐσένα εἰς τὴν βοήθειάν σου, καὶ γένε σκέπασμα προπύργιον φρούριον, ἀκαταπόνητον ἄσειστον ἀσάλευτον, καὶ προσφυγὴ φύλαξις, καὶ σκέπασμα βοήθεια ὑπεράσπισις, καὶ χαρὰ ἀγαλλίασις πνευματικὴ.

Ω Παρθένε καθαρὰ, ἄχραντε ἀμόλυντε Μαεία, φώτισον σωείτησον καθάρισον μὲ τὰς αὐγὰς τὰς ἀκτῖνας τὰς λαμπηδόνας τῆ θεϊκῆ φωτὸς σου, ἤγουν τῆς χαειτὸς σου, ἐκείνης ὁπου μιλοῦμεν κηρύττομεν ὁμολογοῦμεν ἐσένα, θεοτοκεύτειαν Μητέρα τοῦ αὐθέντε Θεοῦ, ἀληθῶς ἀψευδῶς, διώχνωντας ὑποσβώντας ἐκβάλλωντας τὸν ζόφον τὸ σκότος, τῆς ἀγνοσίας τῆς ἀκαταστασίας τῆς ἀδιακρισίας τῆς δυσεβοῦς ὁμολογίας.

Ω Παρθένε καθαρὰ, ἄχραντε ἀμόλυντε Μαεία, ἴασον ἰάτρευσον θεράπευσον ἐμένα, ὁπου ἐπαπεινώθηκα ἐκακυχήθηκα ἐπλαμπωρήθηκα, ἔπεσα μέσα εἰς τὸν χῶρον τὸν τόπον, τῆς κακυχίας τῆς πλαμπωρείας, θλιβερὰ τῆς ἀῤῥωστίας τῆς ἀδυναμίας, καὶ μετασκεύασον μετατύπωσον μεταβαλὲ ἐμένα, ὑπὸ τὴν ἀθένειαν τὴν ἀδυναμίαν τὴν κακυχίαν, ὁπου μὲ σωείχεν, εἰς δυνάμιν ὄῤῥωσίαν.

Κα-

ΚΑΝΩΝ

ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΥ.

Ἑλληνικὸν κείμενον.

Ἀδέπω σοι δέσποινα, κινῶν τὸν λύραν τὸ πνεύματος, Δαβὶδ ὁ προπάπορσε. ἄκουσον Θύγατερ, τὸν χαρμόσυνον, φωνὴν τὸν τὸ Ἀγγέλε. χαρὰν δὸ μέλλουσι τὸν ἀνέκλάλητον.

Βοῶ σοι γηθόμενος, κλῖον τὸ ἐξ σε ἡ προχέσμοι, Θεὸν καπηγγέλλοντι σύλληψιν ἄσπορον. εὗρες δὸ χάριν ἐνώπιον Κυρίε. ὃν εὗρον ἐδέποτε, ἄλλη τὶς πάναγνε.

Γνωσθήτω μοι Ἄγγελε, τῆ σῶν ῥημάτων ἡ δυνάμις. πῶς ἔσαι ὁ ἐῤῥη-

Ἑξήγησες τὸ Κανόνος τὸ Εὐαγγελισμοῦ.

Ὦ Κυρίαμε Μαρία, ὁ Δαβὶδ ὁ προπάπορσε σε ὁ πάππος σε, κινῶντας κ. ᾄδοντας κτυπῶντας τὴν λύραν τὴν καρδίαν τὸ Παναγίε Πνεύματος, ἂς ψάλλῃ ἂς δοξολογῇ εἰς ἐσένα λέγοντας, ὦ θυγατέρα, ἄκουσε ἀκροάσε τὴν φωνὴν τὴν χαρμόσυνον τὴν χαρμόσυνον τὸ Ἀρχαγγέλε Γαβριὴλ. διότι φαιρώνει λέγει εἰς τὸ λόγυσε τὴν ἀγαλλίασιν τὴν χαρὰν τὴν ἀνεκδιήγητον τὴν ἀνεκλάλητον τὴ ἀνεπιστοῖν, λέγων τὸ χαῖρε κεχαριτωμένη ὁ Κύριος μετὰ σοῦ.

Ὦ καθαρωτάτη κόρη, χαιρόμενος ὑφρωνόμενος ἀγαλλόμενος, ἐγὼ φωνάζω λέγω εἰς ἐσένα, κλῖνε σκύλε γύρε τὸ αὐτίσε, ἡ πρόσεχε ἄκουσέμε φρονετικά, ὅπου σὸ φαιρώνω σὸ λέγω, πιάσιμον ἐγκαρδίαν, χωρὶς σπορὰ ἀνδρὸς, τὸ υἱὸ, ἡ λόγυ τὸ αὐτοῦ Θεὸ. διότι εὗρες ἐπέτυχες χάριν ἐμπρὸς εἰς τὸν αὐτοῦ Θεὸν, τὴν ὁποίαν χάριν καμμίαν φορὰν ἄλλη γυναῖκα, δὲν εὗρε δὲν ἐπέτυχε ἔξω ἀπὸ ἐσένα.

Ὦ Ἀρχάγγελε Γαβριὴλ, ἂς γνωσθῇ ἂς φανερωθῇ εἰς ἐμένα, ἡ δύναμις ἡ ἰσχὺς τοῦ ἐδικώνυσε λόγυ. λέγεμου φανερώσατε σαρέσατε, πῶς μὲ τί τρόπον, θέλει εἶναι ἐκεῖνο ὁποῦ εἴπες; πῶς μὲ τί τρόπον, θέλω πιάσῃ ἐγκαρδίαν παιδί,

ρηκας, λέγε σαφέσατα; πῶς συλλήψομαι, Παρθένος ἔσα κόρη; πῶς γὰρ καὶ χρήσομαι Μήτηρ τῷ κτίσματι.

Δολίως με φθέγγεσθαι, ἀλαλογίζη ὡς ἔοικε, καὶ χαίρω θεόμβρος τῷ σῷ ἀσφάλειαν, θάρσει δέσποινα. Θεῦ ὁ βελομβύς, ῥᾳδίως περαίνεται, καὶ τὰ ϖδόξα.

Ἐξέλιπεν ἄρχων ἐξ Ἰούδα, ὁ χρόνος ἐπέστη δὲ λοιπὸν, καθ' ὃν ἀναφανήσεται, ἡ τῶν ἐθνῶν ἐλπὶς ὁ Χριστὸς, σὺ δὲ πῶς τῶτον τέξομαι, Παρθένος ἔσα σαφηνίσον.

Ζητεῖς παρ' ἐμῦ γνῶναι Παρθένε, τὸν τρόπον συλλήψεως τῆς σῆς, ἀλλ' ἔτος ἀνερμήνυτος, τὸ πνεῦμα δὲ τὸ Ἅγιον, δημιυργῶ δυνάμει σοι, ἐπισκιάσαν ἐργάσηται.

Ἡ ἐμὴ ϖρομήτωρ δεξαμβὴν, τῷ γνώμῳ τῆ ὄφεως ξυφῆς, τῆς θείας ἐξωσράκισαι. διόπερ κἀγὼ δέδοικα, τὸν ἀπασμὸν τὸν ἔχον σε, ὅλαβεμβὴν τὸν ὄλιθον.

Θεῦ παιδί; ὅτῳ ἐγὼ Παρθένος κόρη, δίχως ἀνδρὸς δοκιμῆς; καὶ ϖῶς μὲ τὶ τρόϖον, θέλω χρῆ μητέρα τὸ ϖοιητόμενον; καὶ ϖλάσμα;

Ὦ Κυρία μου Μαρία, καθὼς φαίνεται ἀλαλογίζεσαι σοχάζεσαι, ϖῶς ἐγὼ τὰ σὲ ὁμιλῶ τὰ σὲ λέγω, δολερὰ ἀϖατηλὰ λόγια, καὶ βλέϖωντας σοχαζόμβρος, τὴν ἐδικήν σε ϖαρασύλαξιν ἀσφάλειαν ἀκείβειαν, χαίρομαι δῤῥαίνομαι ἀγάλλομαι· ἔχε θάῤῥος, διότι θέλωντας ὁ αὐθέντης Θεός, καὶ τὰ θαυμαστὰ τὰ ἀδιάκριτα τελειάνεται γίνονται εὐκόλα εἰς τὰς ἀνθρώϖους.

Ὦ Ἀρχάγγελε Γαβριὴλ, ἔλειψεν ἄρχωντας Βασιλέας ἐξουσιαστὰς, ἀϖὸ τὸ χρῖος ἀϖὸ τὴν φυλὴν τοῦ Ἰούδα, κατὰ τὴν ϖροφητείαν, καὶ λοιϖὸν ὁ καιρὸς ἔφθασεν ἦλθε, καϖὸ τὸν ὁϖοῖον καιρὸν, θέλει φανερωθῆ φανῆ, ὁ αὐθέντης Χριστὸς, ἡ ἐλπίδα ἡ ἀϖάντοχὴ τῆς ἐτῶν ὅλη τοῦ Κόσμου. ἀμὴ ἐσὺ φανέρωσέ μου εἰϖέ μου, ϖῶς μὲ τὶ τρόϖον, θέλω χρῆσθη ἐτῶτον τὸν αὐθέντην Χριστὸν, ὅτῳ ἐγὼ ϖαρθένος κόρη, χωρὶς ἀνδρὸς δοκιμῆ.

Ὦ καθαρωτάτη ἀχραντάτη κόρη, ζητεῖς γυρεύεις νὰ καταλάβῃς νὰ γνωρίσῃς νὰ μάθῃς, ἀϖὸ ἐμβὲ τὸν Ἀρχάγγελον Γαβριὴλ, τὸν τρόϖον τῆς μεθόδου τῆς ἐδικῆς σου ϖαρασάσεως ἐγκαρδείας, ὁϖοῦ μέλλεις νὰ συλλάβῃς νὰ ϖιάσῃς τὸν αὐθέντην Χριστὸν· ἀμὴ ἐτῶτος ὁ τρόϖος, εἶναι ἀνερμήνυτος ἀνεξήγητος ἀνείϖωτος. ἀμὴ τὸ Παράγιον Πνεῦμα, κάμνωντας ἰσχὺν σκεϖάζοντάσε, θέλει τὸ κάμῃ τὸ τελειώσῃ ἐτῶτο εἰς ἐσένα, μὲ δυνάμιν δημιυργικὴν κτιστικήν.

Ἡ κυράμου ἡ ϖρομήτεράμου Εὔα, ὁχουμὴν τῷ γνώμῃ τοῦ συμβυλίου τοῦ ὄφεως, ὑξωείδη δύγάλθη ἔξω, ἀϖὸ τὴν θείαν ἀϖέλαυσιν χαρὰν τοῦ ϖαραδείσου. διὰ ἐτῶτο καὶ ἐγὼ φοβοῦμαι τρομάζω τὸν χαιρετισμόν σε, τὸν ϖαράδοξον τὸν φοβερὸν φοβυμβὴν τρομασμὸν, τὸ γλύσριμα τὸν ξεϖεσμὸν, τὸν ὑγρεμισμόν, τῆς ϖρομήτορός μου Εὔας.

Θεῦ ϖαρασάτης ἀϖεσάλλω, τῷ θείαν μηνύσαί σοι βυλλὴν· τί μὲ φοβῆ ϖανάμωμε, τὸν μᾶλλόν σε φοβύμβρον; τί δύλαβῆ με δέσϖοινα, τὸν σὲ σεϖτῶς δύλαβύμβρον;

Γεράτινα Παρθένον, τεξομβύλλω ἀνήκοα, τὸ Προφήτε ϖάλαι, τὸν Ἐμμανουὴλ ϖροθεσϖίσαντος. ὅϖοθῶ δὲ τὸ γνῶναι, ϖῶς θεότητος, τῷ ἀνάϖλασιν, φύσις βροτῶν ὑϖοσήσεται.

Κατεμβύσθη ἡ βάτος, ἀκατάφλεκτος μείνασα, δεξαμβὴν φλόγα, κεχαειϖωμβύν ϖανύμνητε, τὸ καταὶ σὲ Μυσηρίου τὸ ϖδόξον. μεϖὰ τόκον δὲ μβύεις ἀγνὴ Ἀειϖάρθενος.

Λαμϖρυνόμβρος τῆ φέγγει, τὸ Θεῦ ϖαντοκράτορος, ἀληθείας κήρυξ, λέγε Γαβριὴλ ἀληθέσατα, ϖῶς ἀκηράτε μβύσης τῆς ἀγνειάς μου, λόγον τέξομαι μὴ σαρκὸς τὸν ἀσώματον.

Μεϖὰ δέως σοι ὡς δῦλος, τῇ Κυρία ϖαρίσα-

Ἐγὼ ὁ ϖαρασάτης ὁ ὑϖηρέτης τοῦ αὐθέντου Θεοῦ, ὁ Ἀρχάγγελος Γαβριὴλ, ἐσάλθηκα ἐϖεμφθηκα ἀϖὸ τὸν αὐθέντη Θεόν, νὰ φανερώσω νὰ εἰϖῶ εἰς ἐσένα, τῷ θείαν βυλλὴν θέλησιν τοῦ αὐθέντου Θεοῦ. ὦ καθαρωτάτη ἀγνωτάτη κόρη, τί φοβᾶσαι σκιάζεσαι ἐμβένα τὸν Ἀρχάγγελον, ὁϖοῦ ἐγὼ δύλαβύμαι φοβύμαι τρομάω ἐσένα ϖερισσότερον; ὦ Κυρία μου Μαρία, τί δύλαβῆσαι φοβῆσαι σκιάζεσαι ἐμένα, τὸν Ἀρχάγγελον ὑϖηρέτην τοῦ αὐθέντου Θεοῦ; ὁϖοῦ ἐγὼ δύλαβύμαι ἐντρέϖομαι ἐσένα, μὲ σέβας μὲ τιμήν.

Ἐγὼ ἄκουσα τὸν Προφήτην Ἡσαΐαν, ὁϖοῦ ἐϖροφήτευσεν εἶϖεν ϖαλαιά, ϖῶς μία ϖαρθένος καταρὰ Ἁγία, μέλλει νὰ χρυσήσῃ τὸν θεάνθρωϖον αὐθέντην Χριστὸν, καὶ ϖοῦθῶ ἀγαϖῶ, νὰ γνωρίσω νὰ καταλάβω νὰ μάθω, ϖῶς μὲ τὶ τρόϖον, ἡ φύσις τῆς ἀνθρώϖου, θέλει ὑϖομείνῃ ὑϖοφέρῃ βασάξῃ, τὴν ἔνωσιν τὴν σμίξιν τῆς θεότητος;

Ὦ ἐσὺ κεχαειϖωμβύνη, ὁϖοῦ εἶσαι γεμάτη ἀϖὸ ὅλας ταῖς θείκαῖς χαρὲς, ϖαραδόξασε δεδοξασμβύνη, ἡ βάτος τοῦ Προφήτη Μωϋσέως, μβυώντας σέκωντας ἄκαυστη ἄφλεκτη, ὁϖοῦ ἐδέχθη μέσαϖης τὴν φλόγα τὸ ϖῦρ τῆς Θεότητος, ἐφανέρωσεν ἐμβύσυε, τὸ ϖαράδοξον τὸ θαυμαστὸν, ἀϖόκρυφον τοῦ μυσηρίου σου. διότι ὕστερα ἀϖὸ τὴν γένησίν σου, θέλεις μένῃς καθαρὰ ϖαντοτινὴ ϖαρθένος.

Ὦ Γαβριὴλ Ἀρχάγγελε, φωτιζόμβρος λαμϖρυνόμβρος ἀϖὸ τὸ φέγγος τὴν λαμψὶν τοῦ ϖαντοκράτορος αὐθέντου Θεοῦ, ὦ κήρυκα δῆλαλὴ τῆς ἀληθείας, λέγεμε εἰϖέ μας, φανερὰ ἀληθινὰ, ϖῶς τί λογῆς μὲ τὶ τρόϖον, μβυώντας σέκωντας, ἡ καθαρότης μου ἄφθαρτη, θέλω χρήσῃ τὸν ὑϖὸ, καὶ λόγον τοῦ αὐθέντου Θεοῦ, μὲ κορμί, ἐκεῖνον ὁϖοῦ δὲν ἔχει κορμί.

Ἐγὼ ὁ Ἀρχάγγελος Γαβριὴλ, ὡσαὐ δῦλος ὑϖηρέτης τοῦ αὐθέντου Θεοῦ, σέκομαι ϖαρὼν ἐμϖρὸς εἰς ἐσένα, τὴν Κυρίαν τὴν Δέσϖοιναν, μὲ φόβον μὲ τρόμον. ὦ κόρη θεοχαριτωμένη, σέκα-

μαι, μὴ φόβε κόρη, νυῦ καπανοεῖν διλαβεῖσαι, ὡς ὑετὸς ὅπι πόκον καταβήσεται, ἐπὶ σὲ λόγος, ἐκ τῦ Πατρὸς ὡς ἠυδόκησε.

Νοεῖν σε ἐ δύναμαι, τὴ λόγων τλὼ ἀπειρίαν· θαύματα δὲ γέγονε πολλάκις, θεία δυνάμεις περαπρυέμβρα, σύμβολα ϗ τύποι νομικοί, τέτοκε Παρθένος δὲ, ἀπειρώδρως ἀδέποτε.

Ξενίζη παναμωμε, ϗ ξένον δὲ τὸ θαῦμά σε. μόνη δὲ τὸν πάντων Βασιλέα, δέξη ἐν Μήτρᾳ σαρκωθησόμενον, ϗ σὲ προτυπῶσι Προφητῶν, ῥήσεις ϗ αἰνίγματα, ϗ τῶ νόμε τὰ σύμβολα.

Ο πᾶσιν ἀχώρητος, ϗ πᾶσιν ἀθεώρητος, πῶς ὅτος δυνήσεται Παρθένε, μήτραν οἰκῆσαι; λλὼ αὐτὸς ἔπλασε; πῶς δὲ ϗ συλλήψομαι Θεὸν, λόγον τὸν σωσάναρχον, τῇ Παρὶ ϗ τῇ Πνεύματι.

Πρὸς

κόμαι μαζὶ μὲ φόβον μὲ διλάβειαν, τώρα ἐντρέπομαι διλαβῦμαι ἐσένα, νὰ σὲ καπαλάβω νὰ σὲ ϛοχασθῶ νὰ σὲ γνωείσω. διότι θέλει καπεβῆ ἐλθῃ εἰς ἐσένα, ὁ Υἱὸς, ϗ λόγος τῦ ϖρωτάρχε Θεῦ, ϗ Πατρὸς, ὡσὰ βροχὴν, εἰς τὸ ποκάεϊ τὸ Προφήτε Γεδεών, καθὼς ἠθέλησε μὲ τὴν πάνσοφον παντοδυναμίαν τε.

Ω Ἀρχάγγελε Γαβριὴλ, ἐγὼ δὲν δύναμαι δὲν ἠμπορῶ, νὰ καπαλάβω νὰ γνωείσω, τὴν λεπτολογίαν τὴν ἀκείβειαν τὸ βάθος τῇ λογωσε. διότι πολλὰς φορὰς, ἔγιναν θαύματα θαυμάσια ϖραπτόμενα τελειωνόμενα, ἀπὸ δυνάμιν θεϊκὴν, σημάδια, ϗ τυπώματα νομικὰ, ἀμὴ καμμίαν φορὰν δὲν ἐγίνησε Παρθένος, χωεὶς δοκιμὴν ἀνδρός.

Ω καθαρωτάτη ἁγιωτάτη κόρη, παρχενίζεσαι παρχενεύεσαι, σὲ φαίνεται παράξενον παράδοξον. διότι καὶ τὸν θαῦμά σε εἶναι παράδοξον θαυμαστόν. διότι μοναχὴ, ἐσὺ θέλεις δεχθῇς τὸν Βασιλέα ὅλε τὸ Κόσμε μέσα εἰς τὴν κοιλίαν σε, ὁπὲ μέλλει νὰ λάβῃ νὰ πάρῃ κορμὶ ἀνθρώπινα, ϗ ἐσένα, ἐφοτυπώναι ἐσημάδιαν, τὰ ῥητὰ τὰ λόγια τῇ Προφητῇ, ϗ τὰ σκοτεινὰ νοήματα, ϗ τὰ σημάδια τὰ νόμε.

Ἐκεῖνος ὁπὲ δὲν χωρεῖται εἰς ὅλα τὰ πάντα, καὶ ὁπὲ εἶναι ἀβλεπτος ἀθεώρητος ἀπὸ ὅλα, πῶς τὶ λογῆς μὲ τὶ τρόπον, ἐτὸς εἶναι δυνατὸν, νὰ καποικήσῃ εἰς τὴν κοιλίαν εἰς τὴν μήτραν τῆς Παναγίας Παρθένε; τὴν ὁποίαν αὐτὸς ὁ ἴδιος τὴν ἐφτίασε τὴν ἔπλασεν; καὶ πῶς τὶ λογῆς μὲ τὶ τρόπον, θέλω συλλάβῃ πιάσῃ τὸν Υἱὸν, ϗ λόγον τὸν αὐθέντε Θεῦ; τὸν ὁμοούσιον τὸν αἰώνιον, μαζὶ μὲ τὸν Πατέρα, ϗ μὲ τὸ Παναγίον Πνεῦμα;

Οἱ αὐ-

Πρὸς τὸν σὸν ϖροπάτορα, Δαβὶδ ἐπαγγελάμβρος, θήσει ἐκ καρπῦ τῆς σῆς κοιλίας, ὅπι τὸ Θρόνε τῆς βασιλείας αὐτῦ. τλὼ τῦ Γακὼβ σὲ καλλονλὼ, μόνλω ἐξελέξατο λογικὸν ἐνδιαίτημα.

Ῥημάτων σου, Γαβριὴλ τλὼ φωνλὼ τλὼ χαρμόσυνον, δεξαμένη, ἐφροσώνης ἐνθέε πεπλήρωμαι. χαρὰν δὲ μηνύεις, ϗ χαρὰν καταγγέλεις τλὼ ἄληκτον.

Σοὶ δέδοται, ἡ χαρὰ θεομῆτορ ἡ εὐθεος. σοὶ τὸ χαῖρε, πᾶσα κτίσις κραυγάζει θεόνυμφε· σὺ γὰρ μόνη Μήτηρ, τῦ Υἱῦ τῦ Θεῦ ἐγνωείθης ἀγνή.

Τῆς Εὔας νυῦ, δ' ἐμὲ καταργεῖθω κατάκριμα. ἀποδότω δ' ἐμὲ τὸ ὀφείλημα σήμερον. δ' ἐμὲ τὸ χρέος τὸ ἀρχαῖον ἐδέηϖω πλήρεσαν.

Γέπεχε ὁ Θεὸς Ἀβραὰμ τῷ ϖροπάτορι, δλογεῖθαι, ἐν τῷ σπέρματι τότε τὰ ἔθνη ἀγνή· δ' σὲ δὲ πέρας, ἡ ὑπόσχεσις δέχεται σήμερον.

Φῶς

Ο αὐθέντης Θεὸς, ὑποχείμενος πάζωπας λέγωπας, εἰς τὸν Προφήτλω Δαβὶδ τὸν ϖροπάτορά σε τὸν προπάππωσον, νὰ βάλλῃ ἀπὸ τὸν καρπὸν τῆς χασέρας σε τῆς κοιλίας σε, εἰς τὸν θρόνον τῆς Βασιλείας αὐτῦ, ἐδιάλεξε ἐπέτυχε θυρσε ἐσένα μοναχλὼ σόλλω δ' ὑπρέπειαν ϖρωτότοκα τῦ Πατριάρχε Γακὼβ, κτοικητήριον λογικὸν νοερὸν, τῦ καρπῦ αὐτῦ τῦ αὐθέντε Χεῖτε.

Ω Ἀρχάγγελε Γαβριὴλ, δεχομένη τλὼν φωνλὼ τλὼν λαλιὰν τλὼ χαρπωσὰ τλὼ χαρμόσυνα τῇ λόγωσε, ἐγέμισα ἐχόρτασα, ἀπὸ εὐφροσώνη χαρὰ ἀγαλλίασιν θεϊκὴν. διότι φανερώνεις λέγεις χαρὰν, δηλαδὴ τὸ χαῖρε, ϗ φανερώνεις δηγεῖσαι τλὼ χαρὰ τλὼ ἀγαλλίασιν, τλὼ παντοτινὴ τλὼ ἀσελεύπωτον.

Ω θεοχυμήτρια, νύμφη τῦ αὐθέντε Θεῦ, ὅλη ἡ κτίσις ὅλος ὁ Κόσμος, κραυγάζει φαναζεῖ, εἰς ἐσένα ἐδόθη ἡ χαρὰ ἡ ἀγαλλίασις ἡ θεϊκὴ, εἰς ἐσένα ἐδόθη τὸ χαῖρε κεχαειτωμένη ὁ Κύριος μετὰ σε. διότι ἐσὺ μοναχὴ, ἐφανερώθης ἐφάνης, καθαρὰ μήτερα τῦ Υἱῦ, ϗ λόγε τῦ αὐθέντε Θεῦ.

Ω Ἀρχάγγελε Γαβριὴλ, ἡ καπαδίκη τὸ σφάλμα τῆς ϖρομήτορός μας Εὔας, ἂς καπαργηθῇ ἂς μείνῃ ἄργον ϖαρ' ἀλλὰ μέσα ἐμᾶς, ἂς δοθῇ σήμερα τὸ χρέωσμα, ἀλλὰ μέσα ἐμᾶς, ἂς δοθῇ τὸ χρέος τὸ παλαιὸν, γίμαπον σωσόν.

Ω καθαρὰ θεοχυμήτρια, ὁ αὐθέντης Θεὸς, ὑποχέθη ἔπαξε, εἰς τὸν Ἀβραὰμ τὸν ϖροπάτορά σε, νὰ δλογηθῇ ὅλα τὰ ἔθνη, ἀπὸ τὸ σπέρμα ἐτότε. ἀλλὰ τὸ ταξίμι λαμβάνει πέρνει τέλος, γίνεται σήμερα, ἀλλὰ μέσα ἐσένα.

Φῶς τὸ ἄϋλον μιμούμενον, ὕλη σώματος, σωθησόμενον, δι' εὐσπλαγχνίαν πολλήν. φαιδρὸν Εὐαγγέλιον, θεῖα κηρύγματα, νυμφίε χαυγάζεις μοι, εὐλογημένος παράγνε, ὁ καρπὸς τῆς σῆς κοιλίας.

Χαῖρε δέσποινα Παρθενέ, χαῖρε παράγνε. χαῖρε δοχεῖον Θεοῦ. χαῖρε λυχνία φωτός. Ἁδὰμ ἡ ἀνάκλησις, Εὔας ἡ λύτρωσις, ὄρος Ἅγιον, θεοφανὲς ἁγίασμα, καὶ νυμφὼν ἀθανασίας.

Ψυχὴν ἥγνισε, καὶ σῶμα καθηγίασε, ναὸν εἰργάσατο, χωρητικὸν μεγέθους, σκηνὴν θεοκόσμητον, ἔμψυχον τέμενος, ἡ ἐπέλευσις τοῦ Παναγίου πνεύματος, καὶ ζωῆς ἀγγελῶν μητέρα.

Ὡς πολύφωτον λαμπάδα, καὶ θεότευκτον πασάδα βλέπων σε, νυμφίε ὡς χρυσῆν κιβωτὸν, τοῦ νόμου τὸν πάροχον, δέχεται θεόνυμφε, εὐδοκήσαντα, τὴν τῶν ἀνθρώπων ῥύσασθαι, καὶ σὲ φθαρτὴν οὐσίαν.

Ἄγγελε πόρη Παρθένε ἀγνή, εἰπάτω δὴ ὁ Γαβριὴλ, βελῶ ὑψίσου ἀρχαίαν ἀληθινήν. Γενοῦ πρὸς ὑποδοχὴν ἑτοίμη Θεοῦ. καὶ σὲ γὰρ ὁ ἀχώρητος, βροτοῖς συναναστρέφεται. διὸ καὶ χαίρων βοᾷ, εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ἐννοια πᾶσα ἠπόρηται βροτῶν, αὐτέφυσεν ἡ Παρθένος, ζητοῦσα ἄπερ μοι φθέγγη παράδοξα. ἤθελω σε τοῖς λόγοις, ἀλλὰ δέδοικα, θαμβηθεῖσα μὴ ἀπάτη με, ὡς Εὔαν πόρρω πέμψῃς Θεοῦ. ἀλλ' ὅμως ἤδη βοᾷς· εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ἴδε σοι τὸ ἄπορον λέλυται, φησὶ πρὸς ταῦτα ὁ Γαβριὴλ. καλῶς γὰρ ἔφης τὸ πρᾶγμα δυσέκμαρτον. λόγοις σῶν χειλέων πειθαρχοῦσα λοιπὸν, μὴ ἀμφιβάλλε ὡς πλάσματι, ὡς φράγματι δὲ πίσθι. ἐγὼ δὲ χαίρων βοῶ. εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ὁ Γα-

Ὁ Γαβριὴλ Ἀρχάγγελος, ὡς εἶπῃ λοιπὸν, ὦ κόρη Παρθένε καθαρὰ θεοχρημάτιστα, ἄκουε ἀκριβῶς τὴν βουλὴν τὴν θέλησιν τοῦ ὑψίστου αὐθέντου Θεοῦ, τὴν παλαιὰν προφητολογουμένην τὴν ἀληθινήν. γείτονα ἔτοιμον, εἰς τὸ νὰ δεχθῇς τὸν αὐθέντην Θεόν. διότι ὁ ἀχώρητος αὐθέντης Θεὸς, ἐκεῖνος ὁποῦ δὲν χωρεῖται εἰς ὅλα τὰ πάντα, ἀναστρέφεται καὶ καταπαύεται σμίγει μὲ τοὺς ἀνθρώπους, βλέπει μέσα εἰσένα. διὰ τοῦτο καὶ ὁ Ἀρχάγγελος Γαβριὴλ, χαιρόμενος ἀγαλλόμενος, φωνάζει κραυγάζει, λέγοντας, ὅλα τὰ ποιήματα τὰ δημιουργήματα τοῦ Κυρίου αὐθέντου Θεοῦ, δοξάζετε ὑπερυψοῦτε καὶ λογεῖτε τὸν αὐθέντην Θεόν.

Ἡ Παναγία Παρθένος, ἐντραπικεμένη εἶπεν ὀπίσω εἰς τὸν Ἄγγελον, κάθε νόησις βλέποντα τὴν ἀνθρώπου, νικᾶται, ζητοῦσα γυρεύοντας νὰ καταλάβῃ, ἐκεῖνα τὰ παράδοξα τὰ ὑπερφυῆ, ὁποῦ μὲ λέγεις μὲ φανερώσεις. ἐχάρηκα δυφράνθηκα, εἰς τὰ λόγιά σου, ἀμὴ ἐκπλήττομαι φοβοῦμαι, φοβοῦμαι τρομάζω, μήπως καὶ ἤθελες σκάσῃ μακρὰ ἐμένα, ἤγουν μὲ μακρυσιὰ ἀπὸ τὴν αὐθέντην Θεόν, ἀπὸ ψεῦμα ἀπάτην δόλον, καθὼς ἀπάτησεν τὴν Εὔαν, ὁ πονηρόπαππος ὄφις. ἀλλ' ὅμως μὲ ὅλον τοῦτο, ἰδὲ πρᾶγμα, ὁποῦ φαντάζεις λέγεις, ὅλα τὰ ποιήματα τὰ δημιουργήματα τοῦ Κυρίου αὐθέντου Θεοῦ, δοξάζετε καλολογεῖτε ὑμνεῖτε τὸν αὐθέντην Θεόν.

Ὁ Γαβριὴλ Ἀρχάγγελος, λέγει εἰς ἐκεῖνα τὰ ῥητὰ, νὰ ὁποῦ ἡ ἀπορίασε ἐλύθη. διότι καλὰ εἶπες ἐφανέρωσες, πῶς τὸ πρᾶγμα εἶναι δυσκολοκαταπόητον δυσκολοκαπλάβητον. τὸ λοιπὸν ὑποταχτὴ ὑπήκουσε, εἰς τὰ λόγια τοῦ χελέωνος, καὶ μὴν δισάζῃς μὴν ἀμφιβάλλῃς, ὡσὰν εἰς ψεῦδος εἰς γέλασμα, ἀμὴ πίστεψέτο βεβαίωσέτο, ὡσὰν πρᾶγμα ἀληθινόν. διότι ἐγὼ χαρόμενος ἀγαλλόμενος, φωνάζω λέγω· ὅλα τὰ ποιήματα τὰ δημιουργήματα τοῦ κυρίου αὐθέντου Θεοῦ, ὑμνεῖτε καλολογεῖτε ἐπαινεῖτε, τὸν Κύριον αὐθέντην Θεόν.

Νόμος ὅτος θεόθεν βροτοῖς, ἡ ἄμεμπτος αὐδὶς φησί· ξενίᾳ ἔρωτος τόκον προέρχεσθαι· ἀκοίδα συζύγᾳ πανσελῶς ἡδονλίᾳ. πῶς ἂν λέγεις, ὅτι τέξομαι; φοβοῦμαι μὴ ἀπάτη λαλῆς; ἀλλ' ὅμως ἰδὲ βοᾷς· ἀλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίᾳ τὸν Κύριον.

Ῥήματα ἄπερμοι φθέγγη σεμνὴ, ὁ Ἄγγελος πάλιν βοᾷ, σωνήθης, πέλει λοχείας ἀνθρώπων θνητῶν, τὸν ὄντως Θεόν σοι ἐπαγγέλλομαι, ὑπὲρ λόγον τε καὶ ἔννοιαν, σαρκόμβυον ὡς οἶδεν ἐκ σοῦ. Διὸ καὶ χαίρων βοῶ, ἀλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίᾳ τὸν Κύριον.

Φαίνῃ μοι ἀληθείας ῥήτωρ κατέθετο ἡ Παρθένος. χαρᾶς δὲ κοινῆς ἐλήλυθας ἄγγελος. ψυχῶ ἓν ἐπεὶ καθήγνισμαι πνεύματι, ὡς τὸ ῥῆμάσι χρέθω μοι· σκηνώτω ἐν ἐμοὶ ὁ Θεὸς ὃς ὃν βοῶ μοῦ σοῦ· ἀλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίᾳ τὸν Κύριον.

Ὡς ἐμψύχω Θεοῦ κιβωτῷ, ψαύειν μὴ δαμῶς χειρ

Η' ἀκατμόειτος ἡ ἄμωμος, ἡ καθαρὰ Παρθένος, πάλιν ἐκ δνοῖν λέγει, ἐτῶν εἶναι νόμος, ὃν τὸν αὐθεντῶν Θεόν, εἰς τὰς ἀνθρώπους, τὸ χρῆνμα τὸ παιδίον, νὰ χρνᾶται τὰ γίνεται, ὃν ξενίᾳ ἀγάπῃ, ἤγνν ὃν δύο πρόσωπα, ἐγὼ δὲν γινώσκω δὲν ἠξεύρω τελείως παντελῶς, ὑπλαυσιν ἡδονλίᾳ ἀνδρός. τὸ λοιπὸν, πῶς μὲ τί τρόπον λέγεις κηρύττεις, ὅτι θέλω χρνσῃ παιδοποιῆσῃ τὸν Υἱόν, καὶ λόγον τὸ αὐθεντῶ Θεοῦ, φοβοῦμαι τρομάσω, μήπως χ' λέγεις ὁμιλεῖς, μὲ δόλον μὲ ἀπάτῃν γέλασμα; ἀλλ' ὅμως μὲ ὅλον τῦτο, ἴδε τὰ τώρα, ὅπῦ φωνάζεις κραυγάζεις λέγεις κατὰ Θεόν, ὅλα τὰ ποιήματα τὰ δημιρνήματα τὰ Κυρίᾳ αὐθεντῶ Θεοῦ ὑλογεῖτε ὑμνεῖτε δοξάζετε, τὸν Κύριον αὐθεντῶν Θεόν.

Ὁ Ἀρχάγγελος Γαβριὴλ, πάλιν φωνάζει λέγει, ὦ μεγαλοφρεσάτη μετεμβύη, ἐκεῖνα τὰ λόγια, ὅπῦ λέγεις φανερώνεις εἰς ἐμβύα, εἶναι σωσθισμβύης ἐγκαχείας τῆ φθαρτῆ ἀνθρώπων, ἐγὼ πάζω ὑπόχομαι εἰς ἐσένα, πῶς βέβαια ὁ ἀληθινὸς Θεός, σαρκώνεται πέρνει κορμὶ ἀνθρωπότητα ἀπὸ ἐσένα, καθὼς γινώσκει ἠξεύρει ὁ ἴδιος, παρακὼ ὑπὸ λόγον λογαειασμὸν ἀνθρώπων, χ' διαίσιαν καπάληψιν ἀνθρωπίνν. διὰ ἔτῦτο χαιρόμβυος ἀγαλλόμβυος, φωνάζω λέγω, ὅλα τὰ ποιήματα τὰ δημιρνήματα τῦ Κυρίᾳ αὐθεντῶ Θεοῦ, ὑλογεῖτε δοξάζετε, τὸν Κύριον αὐθεντῶν Θεόν.

Η' Παναγία Παρθένος, ἔκλινε ἔσκυψε λέγωντας, μὲ φαίνεσαι διαλαλητὴς κήρυκας φανερωτὴς, τῆς ἀληθείας βεβαιώσεως φανερώσεως. διότι ἦλθες ἔφθασες Ἄγγελος μλωυτὴς, φανερωτὴς αἰπαμικῆς κοινῆς χαρᾶς ἀγαλλιάσεως διφροσιμης ὅλν τὸ Κόσμν. τὸ λοιπὸν, ἐπειδὴ χ' ἐκαθαείσθικα ἁγιάσθηκα εἰς τὸν ψυχικὸν, ὑπὸ τὸ Πνεῦμα Πνεῦμα, ἂς τελειωθῆ ἂς γένῃ εἰς ἐμβύα, κατὰ τὸν λόγονσα, ἂς κατοικήσῃ ἂς ἀναπαυθῆ εἰς ἐμβύα, ὁ αὐθέντης Θεός, εἰς τὸν ὁποῖον κραυγάζω φωνάζω, λέγω, μαζὶ μὲ ἐσένα, λέγωντας, ὅλα τὰ ποιήματα τὰ δημιρνήματα τῦ Κυρίᾳ αὐθέντῶ Θεῦ, καλολογεῖτε ὑμνεῖτε δοξάζετε τὸν αὐθέντην Θεόν.

Χίει ἀδιδάκτων, χ' ἀπίστων ἀσεβῶν ἀνθρώπων, ἂς μὴν ἐγγίζῃ ἂς μὴν πλησιάζῃ παντελῶς τελείως, εἰς τὸν Παναγίαν Παρθένον, τὸν ζωοτόκον τὸν ἔμψυχον κατοίκητον χειρ

χειρ ἀμήτων· χείλη δὲ πιστῶν τῆ Θεοτόκῳ ἀσιγήτως, φωνὴν τὰ Ἀγγέλῳ ἀναμέλποντα, ἐν ἀγαλλιάσει βοάτω. Χαῖρε κεχαριτωμένη ὁ Κύριος μετὰ σοῦ.

Τὸν ἔννοιαν συλλαβοῦσα Θεόν, τῆς φύσεως θεσμὸς ἔλαθες Κόρη· σὺ δὲ ἐν τῷ τίκτειν, τὰ μητέρων διέβρας, ῥῦσιν φύσιν περ καθεσηκυῖα. ἄθεν ἐπαξίως ἀκούεις· Χαῖρε κεχαριτωμένη ὁ Κύριος μετὰ σοῦ.

Πῶς θηλάζεις γάλα Παρθένε ἁγνὴ, ἀφέρει ἐξειπεῖν γλῶσα βροτεία. ξένον γὰρ φύσεως ἀπιδείκνυσαι πρᾶγμα, νομίμῳ γονῆς ὅρως ὑπερβαῖνον. ὅθεν ἐπαξίως ἀκούεις· Χαῖρε κεχαριτωμένη ὁ Κύριος μετὰ σοῦ.

Μυστικῶς ταῖς Ἱεροβύκτοις γραφαῖς λαλεῖται· θέλω σοῦ μήτρυφίσω. κλίμακα γὰρ πάλαι Ἰακὼβ σε προτυπῶσαν, ἰδὼν ἔφη βάσις Θεοῦ αὕτη. ὅθεν ἐπαξίως ἀκούεις. Χαῖρε κεχαριτωμένη ὁ Κύριος μετὰ σοῦ.

Θαυ

τὸν τῦ αὐθέντῶ Θεῦ, καθὼς παλαιὰ εἰς τὸν ἄψυχον κιβωτὸν, ἀμὴ τὰ χείλη τῆ πιστῶν τῆ ὀρθοδόξων ἀνθρώπων, ψάλλωντας δοξολογῶντας εἰς τὸν θεοτόκον θεηγόρον τεῖαν, τὸν φωνὴν τὴν λαλιὰν τῦ Ἀρχαγγέλῳ Γαβριὴλ ἀσίγητα ἀκατάπαυσα, ἂς φωνάζῃ ἂς λέγῃ μὲ χαρὰ μὲ ἀγαλλίασιν τὸ Παναγία Πνεύματος, λέγωντας, ὦ κεχαειτωμένη, ὅπῦ ἔχεις ὅλας ταῖς χάρες τῦ αὐθέντῶ Θεῦ ἀπαίωσα, χαίρε ἔχεις χαραὶ, ὁ Κύριος ὁ αὐθέντης Θεός, εἶναι μαζὶ μὲ ἐσένα.

Ὦ Κόρη ἄφθορε, συλλαμβαίωντας πιαίωντας, μέσα εἰς τὸν Ἁγίαν σου γαστέρα, τὸν αὐθέντην Θεόν, παραὶω ὑπὸ ὁμοίωσιν νόησιν ἀνθρωπίνην, ἐλαθάσες τὸς νόμῦς τὸς ὅρῦς τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως. διότι ἐσὺ ἔφυγες ἐξεπέρασες εἰς τὸν ῥῆμσίνσα, ἐκεῖνα ὁπῦ παθαίνῃ ἡ μητέρες τὰ μητεικὰ πάθη, καὶ μὲ ὅλον ὁπῦ εἶσαι φθαρτὴ φύσις, ἤγνν ἀνθρωπς. Διὰ τῦτο ἀκούες ἀκροάζεσαι ἀξίως ἀξιοπρεπῶς, καθὼς πρέπει, τὸ Χαῖρε ὑπὸ τὸν Ἄγγελον, λέγωντας, ὦ κεχαειτωμένη, ὅπῦ ἔχεις ὅλας τὰς χάρες ἀπαίωσα, ὁ αὐθέντης Θεός, εἶναι μαζὶ μὲ ἐσένα.

Ὦ Παρθένε καθαρὰ θεοσεπτεια, πῶς μὲ τί τρόπον, βυζαίνεις ἁγνίες γάλα, δὲν ὑποφέρει δὲν δύναται γλῶσα ἀνθρώπινος, νὰ τὸ ὑξηγήσῃ νὰ τὸ εἰπῇ. διότι φαίνεσαι δηχνες ἕνα πρᾶγμα παράδοξον θαυμασέν, ἔξω ὑπὸ τὸν ἀνθρωπίνον φύσιν, ὁπῦ ὑπερβαίνει ὑξαπερνᾷ τὰ σύνορα, τὸς χνμήσεως τῦ νόμῦ τῦ φυσικῦ. διὰ τῦτο ἀκούες ἀκροάζεσαι ἀξίως ἀξιοπρεπῶς, καθὼς σὲ πρέπει, τὸ Χαῖρε ὑπὸ τὸν Ἄγγελον, λέγωντας. ὦ κεχαειτωμένη, ὅπῦ ἔχεις ὅλας ταῖς χάραις ἀπαίωσα, ὁ Κύριος ὁ αὐθέντης Θεός, εἶναι μαζὶ μὲ λόγῦσα.

Ὦ Μητέρα τῦ ὑψηλοπάτῦ Υἱῦ, καὶ λόγῦ τῦ αὐθέντῶ Θεῦ, λέγεται γράφεται διὰ ἐσένα, ἀπόκρυφα μυστικὰ εἰκονιστικὰ, εἰς τὰς ἁγιοκατασκεύασας γραφαῖς τῆ προφητῶν· διότι ὁ πατειάρχης Ἰακὼβ, βλέπωντας κοιπαζωντας παλαιὰ μίαν σκάλαν, ὁπῦ ἐφορτύπωνε ἐφανέρωνε ἐσένα, ἤπεσε, ἐτῦτη ἡ σκάλα, εἶναι θεμέλιον ἀκνμπισῆει ὁδὸς γράφει, ἀνῦ, καὶ κάτω, τῦ αὐθέντῶ Θεῦ. διὰ ἔτῦτο, ἀκούες ἀκροάζεσαι ἀξίως ἀξιοπρεπῶς, καθὼς σὲ πρέπει, τὸ Χαῖρε, ὑπὸ τὸν Ἄγγελον, λέγωντας, ὦ κεχαειτωμένη, ὅπῦ ἔχεις ὅλας ταῖς χάρες ἀπαίωσα, ὁ Κύριος ὁ αὐθέντης Θεός, εἶναι μαζὶ μὲ ἐσένα.

Η'

Θαυμαστὸν τῷ Ἱερο-
φάντῃ Μωσεῖ, ἡ βάτος καὶ
τὸ πῦρ ἔδειξε τέρας. Ζη-
τῶ δὲ τὸ πέρας εἰς ἀβύσ-
σιν χρόνου, ἐν κόρῃ ἁγνῇ
ἔφη κατοπτεύσω. ἢ ὡς
Θεοτόκῳ λεχθείη· Χαῖ-
ρε κεχαριτωμένη ὁ Κύ-
ριος μετὰ σοῦ.

Η βάτος, καὶ ἡ φωτία, ἔδειξεν ἐφαπέρωσεν ἕνα πέρας ἢ θαῦμα παράδοξον θαυμαστὸν εἰς τὸν ἱερολόγον τὸν φανερωτὴν τὸν προφήτην Μωϋσῆ, καὶ ζητῶντας γυρεύοντας τὸ τέλος, εἰς πέρασμα καιροῦ· ἤγουν πότε θέλει νὰ ἔλθῃ ὁ Μεσσίας, εἶπε, θέλω τὸ ξοχαδῶ τὸ ἰδῶ, εἰς κόρην Παρθένον καθαρὰν, εἰς τὴν ὁποίαν, ὡσὰν εἰς θεοπικὸν θεοχωρήτειαν, ἤθελε εἰποδῆ τὸ χαῖρε ὑπὸ τὸν Ἄγγελον, λέγωντας, ὦ κεχαριτωμένη, ὁποῦ ἔχεις ὅλας ταῖς χάρες ἀπαύσω, ὁ Κύριος ὁ αὐθέντης Θεὸς, εἶναι μαζί μὲ λόγια.

Δανιὴλ σε ὄρος καλεῖ κοπτόν. Γεννήτειαν Θεᾶ ὁ Ἡσαΐας. Βλέπει δὲ ὡς πόκον Γεδεών, ὁ Δαβὶδ δὲ ἁγίασμα φάσκει. πύλῃ δέσε ἄλλος, ὁ δὲ Γαβριὴλ σοι κραυγάζει. Χαῖρε κεχαριτωμένη ὁ Κύριος μετὰ σοῦ.

Ο Προφήτης Δανιὴλ, ὀνομάζει λέγει ἐσένα τὴν Παρθένον, βουνὸν κοπτὸν, καὶ ὁ Προφήτης Ησαΐας, ὀνομάζει λέγει ἐσένα, γλυκήτειαν τὴν Υἱὸν, καὶ λόγω τὸ αὐθέντη Θεὸ, καὶ ὁ Γεδεών, σὲ βλέπει σὲ εἶδεν, ὡσὰν εἰς πόκαι, καὶ ὁ προφήτης Δαβὶδ, σὲ καλεῖ σὲ ὀνομάζει σὲ λέγει ἁγιασμένον, καὶ ἄλλος Προφήτης καλεῖ ὀνομάζει ἐσένα, ὡραίαν πύλην πορταν, καὶ ὁ Ἀρχάγγελος Γαβριὴλ φωνάζει λέγει εἰς ἐσένα, τὰ Χαῖρε κεχαριτωμένη, ὁ Κύριος μετὰ σοῦ.

Τέλος, καὶ τῷ Θεῷ δόξα, τῆς Ἐξηγήσεως τὸ Εὐαγγελισμοῦ.

ΚΑ-

ΚΑΝΩΝ ΤΗΣ ΥΠΑΠΑΝΤΗΣ.

Ἑλληνικὸν Κείμενον.

Χέρσον ἀβυσσότοκον πέδον ἥλιος, ἐπεπόλισε ποτέ. ὡσεὶ τεῖχος δὲ ἐπάγη, ἑκατέρωθεν ὕδωρ, Λαῷ πεζοπορήσαντι, καὶ θεαρέστως μέλποντι· ἄσωμεν τῷ Κυρίῳ, ἐνδόξως δὲ δεδόξασται.

Ρανάπωσαν ὕδωρ νεφέλαι ἥλιος, ἐν νεφέλῃ δὲ κάθη, ἐποχούμενος ἐπέσῃ, ἀκηράτοις ὠλέναις, Χριστὸς ἐν τῇ ναῷ ὡς βρέφος. Διὸ πιστοὶ βοήσωμεν, ἄσωμεν τῷ Κυρίῳ ἐνδόξως δὲ δεδόξασται.

Tesoro Sacr. Scritt.

Ἐξήγησις τῶν Κανόνος τῆς Ὑπαπαντῆς.

Ο Ἥλιος, ἐκατέβη εἶδεν ἐθεώρησε μίαν φορὰν τὸ ἰσίωμα, ὁποῦ γλυκᾶ τὴν Ἄβυσσον τὴν θάλασσαν, ἤγουν εἶδεν τὸν πάτον τῆς θαλάσσης ξηρὰν γῆν. διότι τὸ νερὸν τῆς θαλάσσης, ἔπηξεν ἐχάθη, ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος, καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλον, ὡσὰν τειχόκαρφιν κατρέτειχον, εἰς τὸν λαὸν τῆς Ἑβραίων, ὁποῦ ἀπερνῆσεν ὁ λαὸς τῆς Ἑβραίων τὴν θάλασσαν, πεζὸς χωρὶς καράβι, καὶ ὁποῦ ἔψαλεν ὁ λαὸς, εἰς τὸν αὐθέντην Θεὸν δοξολογίαν, λέγωντας, ἂς ψάλλωμεν ἂς δοξολογήσωμεν ὕμνον ψαλμῳδίαν, εἰς τὸν αὐθέντην Χριστόν. διότι ἐνδόξαδη ἐνδόξα, μὲ τὰ ἔργα του μὲ τὰ θαυμάσιά του, μὲ τὴν παντοδυναμίαν του.

Τὰ σύγνεφα, ἂς βρέξῃ ἂς ῥάσῃ ἂς βγάλῃ νερόν. διότι ὁ ἥλιος τῆς δικαιοσύνης αὐθέντης Χριστὸς, ὅπως καβαλάρης ἀπάνω εἰς σύγνεφον ἐλαφρὸν, ἐχάθη ἀπάνω εἰς τοὺς ἀκηράτους ἀφθάρτους καθαροὺς βραχίονες χέρια τῆς Παναγίας, μέσα εἰς τὸν ναόν, ὡσὰν παιδίον. ἀφ' ἑτοῦτο ἡμεῖς οἱ πιστοὶ οἱ εὐσεβεῖς Χριστιανοί, ἂς φωνάξωμεν ἂς ψαλλωμεν δοξολογίαν, εἰς τὸν αὐθέντην Χριστόν. διότι ἐνδόξαδη ἐνδόξα, μὲ τὰ ἔργα του μὲ τὰ θαυμάσιά του, μὲ τὴν παντοδυναμίαν του.

Γ' χύσατε χεῖρες Συμεών, τῷ γήρᾳ ἀνειμένῳ καὶ κνήμῃ, παρειμένῳ δὲ πρεσβύτῃ, δύθυβόλως κινεῖσθε, Χεισὲ πρὸς ὑπαντὴν χορείαν, σὺν ἀσωμάτοις ἅπασιν. ἄσωμεν τῷ Κυρίῳ, ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται.

Σωτῆρα παῖδες ἀράνοι ὄψεσθε, ἀγάλλου δὲ ἡ γῆ. ὑπερθέων γὰρ ἐκ κόλπων, ὁ τεχνίτης φοιτήσας, Χεισὸς ὑπὸ μήτρος Παρθένου, Θεῷ Πατρὶ προσάγεται, νήπιος ὁ πρὶν πάντων, ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται.

Τὸ σεπτόν σου, τῷ ὄντι σοὶ πεπαιδότων, σεπτὸν σου Κύριε τὴν ἐκκλησίαν· ἣν ἐκτήσω, τῷ τιμίῳ σου αἵματι.

Ὁ πρωτότοκος, ἐκ τοῦ πατρὸς πρὸ αἰώνων, πρωτότοκος νήπιος, κόρης ἀφθόρου, τῷ Ἀδὰμ χεῖρα πρωτεύων ἐπέφανε.

Νηπιόφρονα, τὸν γεγονότα ἀπάτην, πρωτόπλαστον ἔμπαλιν ἐπανορθώσων, Θεὸς λόγος νηπιάσας ἐπέφανε.

Γῆς

Ω' χείρα τῶν δικαίων Συμεών, ὑπολυμβάνω ἀδιάπτωτον ἀπὸ τοῦ γηραιοῦ, δυναμωθῆτε στερεωθῆτε, καὶ ἡ ἄντλησις, ἡ ὑπολυμβάνουσα ἀδιάπτωτος τοῦ γέροντος Συμεών, κινηθεῖσα στειρατεύσῃ ἴσια φερεσᾶ, εἰς τὴν ἀπάντησιν εἰς τὸν ἐρχόμενον τῷ αὐθέντῃ Χεισῷ, σὺν ἀσωμάτοις κάμωνπας χορὸν πνευματικὸν μαζὶ μὲ τὰς ἀσωμάτους αὐλὰς Ἀγγέλους, ἂς ψάλλωμεν ὕμνον ψαλμῳδίαν εἰς τὸν αὐθέντην Χεισόν. διότι ἐδοξάσθη ἔνδοξα μὲ τὰ ἔργα του μὲ τὰ θαυμάσιά του μὲ τὴν παίσοφον παντοδυναμίαν του.

Ω' ἐσεῖς οὐρανοί, ὅπου εἴσθε ἀπλωμένοι ἀπλωθῆκετε, ἀπὸ σωσεὶν ἀπὸ γνῶσιν τοῦ αὐθέντου Θεοῦ, διφράσθητε χαρεῖτε ἀγάλλεσθε, καὶ ἐσὺ ἡ γῆ ἀγάλλου χαίρου. διότι ὁ τεχνίτης σας ὁ δημιουργός σας αὐθέντης Χεισὸς, ἐρχόμενος φανέρωσε εἰς τὴν γῆν, ἀπὸ κόλπου κόρης θείας, προσφέρεται πλησιάζει, ἀπὸ Μητέρα μάνα παρθένου, εἰς τὸν αὐθέντην Θεόν, καὶ πατέρα του μικρὸν παιδίον, ἐκεῖνος ὅπου ἦτον προπάτερα ἀπὸ ὅλους τοὺς αἰῶνας τοὺς καιρούς. διότι ἐδοξάσθη ἔνδοξα, μὲ τὰ ἔργα του μὲ τὰ θαυμάσιά του, μὲ τὴν παίσοφον παντοδυναμίαν του.

Ω' αὐθέντα Χεισέ, ἐσὺ ὅπου εἶσαι ἡ θεμελίωσις ἡ σερέωσις τῆς πίστεως, ἐκείνων ὅπου ἐλπίζων ἀπαντυχαίνων εἰς ἐσέναν, σερέωσαι θεμελίωσαι τὴν Ἐκκλησίαν σου τὴν συμμάζωξιν τῶν δισεβῶν Χεισιανῶν, τὴν ὁποίαν τὴν ἀπόκτησες τὴν ἔκαμες μὲ τὸ τίμιόν σου αἷμα.

Ὁ πρωτογεννημένος, προπάτερα ἀπὸ ὅλους τοὺς αἰῶνας τοὺς καιρούς, ἀπὸ τὸν ἄναρχον Θεόν, καὶ πατέρα του ἐφανερώθη ἐφάνη πρωτογεννημένος, ὡσὰν μικρὸν παιδί, ἀπὸ κόρην ἄφθαρτον καθαρήν, ἁπλώνωντας δίδωντας τὸ χέρι του εἰς τὸν πρωτόπλαστον τὸν προπάτορα Ἀδάμ, ἤγουν δίδωντας του χέρι βοηθείας.

Ὁ υἱός, καὶ λόγος τοῦ αὐθέντου Θεοῦ, ἐφὼν ἐφανερώθη, νηπιάζωντας γδμόμενος, ὡσὰν μικρὸν παιδί, θέλωντας νὰ ἀνορθώσῃ νὰ σηκώσῃ ἀπάνω ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν, ἤτοι νὰ φέρῃ πάλιν ὀπίσω τὸν πρωτόπλαστον τὸν προπάτορά μας Ἀδάμ, ὅπου ἔγινε μικρὸν παιδὶ εἰς τὴν χωσὶν, ἀπὸ τὴν ἀπάτην τὴν πλάνην τοῦ ὄφεως ἐχθροῦ διαβόλου.

Ο'

Γῆς ὑπόγονον, πάλιν ἁρμήσαντα ταύτην, θεόπτος σύμμορφον φύσιν ὁ πλάσης, ὡς ἄρτι πως νηπιάσας ἀνέδειξεν.

Ἐκάλυψεν οὐρανὸς ἡ ἀρετήσου Χεισὲ, τῆς Κυβωτοῦ θεοπρεπῶν τὰ ἁγιάσματός σου, τῆς ἀφθόρου μητρὸς σὺν τῷ ναῷ τῆς δόξης σου, ὥφθης ὡς βρέφος ἀγκαλοφορούμενος, καὶ ἐπληρώθη τὰ πάντα τῆς σῆς αἰνέσεως.

Γηθόμυος Συμεὼν τῇ ὑπορρήτων μύσης, ἡ Θεοτόκος ἐβόα· ὃν ὑφ' Ἁγίῳ πάλαι κεχρημάτισαι Πνεύματος, νηπιάσαντα λόγον, Χεισὸν ἐναγκαλίζου, κράζων αὐτῷ· ἐπλήσθη τὰ πάντα τῆς σῆς αἰνέσεως.

Ἡ νηλίπισας Συμεὼν ἡλικιώτιδι βρεφῶν, χαίρων ὑπόδεξαι Χεισὸν, τὸ Γσραὴλ τὸ Θεὸν τὴν παράκλησιν, τὸ νόμου ποιητὴν καὶ δεσπότην, πλερῶτα νόμου τάξιν, κράζων αὐτῷ, ἐπλήσθη τὰ πάντα τῆς σῆς αἰνέσεως.

Θεό-

Ο' κτίσης ὁ δημιργὸς ὁ πλάσης αὐθέντης Θεὸς, ἔδειξεν ἐφανέρωσεν τὴν φύσιν τὴν ἀνθρώπινον, τὴν γδμένου ὁποῦ ἔγινεν ἀπὸ τὴν γῆν, ὁποῦ ἔγυεισεν ἤλθε πάλιν ὀπίσω εἰς αὐτὴν τὴν γῆν ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν, ἔδειξε λέγω ὁ αὐθέντης Χεισὸς, ὁμοίαν μὲ τὴν θεότητα τὸ κατ' εἰκόνα καὶ καθ' ὁμοίωσιν, ὡσὰν ὁποῦ ἔγινεν μικρὸν παιδὶ ἄξιπα ἀμετάβλητα, χωρὶς νὰ ἀλλάξῃ τὴν φύσιν του.

Ω' αὐθέντα Χεισὲ, ἡ ἀρετήσου, ἤγουν τὰ μεγάλα σου θαυμάσια κατορθώματα, ἐσκέπασαν, ἤγουν ὑπερέβηκαν τοὺς οὐρανούς. διότι ἐβγαίνωντας ἔξω ἀπὸ τὴν Κιβωτὸν τὴν χαοτέλαν, τὰ ἁγιάσματός σου τὰ ναΐσα, ἤγουν ἀπὸ τὴν ἄφθορον καθαρὰν Μητέρασου, ἐφανερώθης ἐφάνης ἀγκαλοβασταζόμενος, εἰς τὰ χέρια τῆς ἀφθάρτου τῆς καθαρᾶς Μητέρασου, ὡσὰν μικρὸν παιδί, εἰς τὸν ναὸν τῆς δόξης τῆς τιμῆς σου, ἤγουν ἔκαμες μὲ τὴν γνώσισιν σου, καὶ μὲ ταῖς ἀρεταῖς σου, νὰ γεμίσουν ὅλα τὰ ποιήματα τὰ δημιργήματα ὁράσια, καὶ ἀόρατα, ἀπὸ τὴν ἐδικήσου δόξαν δοξολογίαν, δηλαδὴ ὅλα σὲ δοξολογοῦν.

Η' Θεοτόκος Μαρία, ἐφώναζεν ἔλεγεν, ὦ δίκαιε Συμεών, μαθητὴ τῆς ὑποκρύφων μυστηρίων τὰ αὐθέντου Θεοῦ, χαιρόμενος ἀγαλλόμενος διφρανόμενος, ἀγκαλίζεν πάντα εἰς τὰ χέρια σου, τὸν αὐθέντην Χεισὸν, τὸν Υἱὸν, καὶ λόγον τοῦ αὐθέντου Θεοῦ, ὁποῦ ἐνηπίασεν ἔγινεν μικρὸν παιδί. τὸ ὁποῖον ὡμιλήθης, ἤγουν ὁποῦ σὲ ὡμίλησεν σὲ ἐφανέρωσεν πάλιν τὸ Πανάγιον Πνεῦμα, φωνάζωνπας λέγωντας εἰς αὐτὸν, ἐγέμισαν ὅλα τὰ ποιήματα τὰ δημιργήματα ὁράσια, καὶ ἀόρατα, ἀπὸ τὴν ἐδικήσου δόξαν δοξολογίαν, δηλαδὴ ὅλα σὲ δοξολογοῦν.

Ω' δίκαιε Συμεών, δέξου ἔπαρε εἰς τὰ χέρια σου, τὸν αὐθέντην Χεισόν, χαιρόμενος διφρανόμενος ἀγαλλόμενος, τὸν σωτηρικώτατον τοῦ σύγκοσμον τῆς βρεφῶν, ὡσὰν βρέφος μικρὸν παιδί, τὴν παραμυθίαν τὴν παρηγοριὰν τὸ θεῖκὸ Γσραὴλ, ἤγουν τῆς πίστεως, τὴν ὁποίαν παρηγοριὰν, ἤλπισες ἀπαντυχαίνες, νὰ ἀπολαύσῃς τὸν ποιητὴν τὸν δημιργόν, καὶ αὐθέντην δεσπότην τοῦ νόμου, ὁποῦ πληρώσει τελειώσει τὴν πᾶξιν τὴν σωτήριον τοῦ νόμου, φωνάζωνπας λέγωντας εἰς αὐτὸν, ἐγέμισαν ὅλα τὰ ποιήματα τὰ δημιργήματα ὁράσια, καὶ ἀόρατα, ἀπὸ τὴν ἐδικήσου δόξαν δοξολογίαν, δηλαδὴ ὅλα σὲ δοξολογοῦν.

Θεώλυος Συμεὼν λόγον τὸν ἄναρχον, μετὰ σαρκὸς ὡς ἐν Θρόνῳ Χερουβικῷ, Παρθενῷ ἐποχούμενον, τὸν αἴτιον τοῦ εἶναι τὰ πάντα, ὡς βρέφος ἐκπλαγεὶς ἐβόα αὐτῷ· ἐπλήθη τὰ πάντα τῆς σῆς αἰνέσεως.

Ὡς εἶδεν Ἡσαΐας συμβολικῶς, ἐν Θρόνῳ ἐπηρμένῳ Θεὸν, ὑπ' Ἀγγέλων δόξης δορυφορούμενον, ὦ πάλας ἐβόα ἐγώ. πρὸ δὲ εἶδον σωματούμενον Θεὸν, φωτὸς ἀνέσπερε, καὶ εἰρήνης δεσπόζοντα.

Σιωνὶς ὁ Θεῖος θρέσβυς, τῷ προφανεῖσαν πάλαι τῇ Προφήτῃ δόξαν, χερσὶ λόγον βλέπων Μητρὸς κρατούμενον. ὦ χαίροις ἐβόα σεμνή· ὡς γὰρ Θρόνος θεοφόρος τὸν Θεὸν, φωτὸς ἀνέσπερε, καὶ εἰρήνης δεσπόζοντα.

Προκύψας ὁ θρεσβύτης, καὶ τῇ ἰσχνῶν ἀνθέως ἐφαπλούμενος, τῆς ἀπειρογάμου, καὶ Θεομήτορος, πῦρ ἔφη βαστάζεις ἀγνὴ, βρέφος φρύττω ἀγκαλίσα-

θαι

Ω' δίκαιε Συμεών, βλέποντας κοπάζοντας θεωρῶντας τὸν Υἱὸν, καὶ λόγον τὸν αὐθέντα Θεὸν, ἐκεῖνον ὅπερ δὲν ἔχει ἀρχὴν μὲ κορμὶ, ὡσὰν μικρὸν παιδὶ καθήμενον ἀπάνω εἰς τὰ χέρια τῆς Παναγίας Παρθένε, ὡσὰν εἰς θρόνον χερουβικὸν, ἤγουν εἰς τὰ Χερουβὶμ, ἐκεῖνον λέγω, ὅπερ εἶναι αἰτία ἀφορμὴ, εἰς τὸ νὰ εἶναι νὰ ὑπάρχῃ ὅλα τὰ πάντα, ζεμάσωσε μὲ θάμβος ἐκστατικὸς, ἐφώναζε ἔλεγε εἰς αὐτὸν, ἐγέμισαν ὅλα τὰ ποιήματα τὰ δημιουργήματα ἐγκεία, καὶ ἔπηγαν, ὑπὸ τὴν ἐδικήσου δόξαν δοξολογίαν, δηλαδὴ ὅλα σὲ δοξολογοῦν.

Ὁ Προφήτης Ἡσαΐας, καθὼς εἶδεν ἐθεώρησεν μὲ συμάδι μὲ ὁπτασίαν τὸν αὐθέντην Θεὸν, εἰς Θρόνον Χερουβικὸν ὑψηλὸν σηκωμένον ἀπάνω, περικυκλούμενον περιζωγυεζόμενον, ὑπὸ δεξιὰν παράταξιν τῆς ἐπουρανίων Ἀγγέλων, ἐφώναζε ἔλεγε, ὦ δυσυχὴς, καὶ παλιόπορος ἐγὼ, διότι εἶδα ἐβλέφα ἐθεώρησα φοβητέρα, τὸν αὐθέντην Θεὸν, μὲ κορμὶ, ἐκεῖνον λέγω, ὅπερ αὐθεντεύει ὑγιασίζει φῶς, ἀνέσπερον ἀβραδίασον, καὶ εἰρήνην ὁμόνοιαν ἀπραξίαν εἰς τὰς ψυχάς μας.

Ὁ θεϊκὸς γέροντας Συμεὼν, ἐνηγοῦντας καταλαμβάνοντας τὴν δόξαν τὴν παράταξιν, ὅπερ ἐφκίη φοβητέρα παλαιὰ εἰς τὸν Προφήτην Ἡσαΐαν, βλέποντας κοπάζοντας θεωρῶντας τὸν Υἱὸν, καὶ λόγον τὸν αὐθέντα Θεὸν, βαστάζομένον νὰ βαστᾶται, εἰς τὰ χέρια τῆς Μητέρας τε, ἐφώναζε ἔλεγε, ὦ μεγαλοφεπείσατη, χαίρε ἄμποσες νὰ χαίρεσαι· διότι κρατεῖς βαστάζεις ὁλόγυρα τὸν Υἱὸν, καὶ λόγον τὸν αὐθέντα Θεὸν, ὡσὰν εἰς Θρόνον Χερουβικὸν, ἐκεῖνον ὅπερ αὐθεντεύει ὑγιασίζει φῶς, ἀνέσπερον ἀβραδίασον, καὶ εἰρήνην ὁμόνοιαν ἀπραξίαν, εἰς τὰς ψυχάς μας.

Ὁ γέροντας Συμεών, σκύφτοντας πλέποντας φύμπε ἐμφρός τε, καὶ ἐγγίζοντας πιάνοντας ἤγουν ἀπαζόμενος ἔνθεα θεϊκὰ, τὰ ἀχνάρια τῆς ποδαείων, τῆς αὐτάνδρε τῆς ἀδοκίμης ὑπὸ ἄνδρα, καὶ Θεὸ Μητέρας, τῆς εἶπεν, ὦ καθαρωτάτη ἁγιωτάτη κόρη, ἐσὺ βαστάζεις κρατεῖς φωτίαν, ζεμάσω φοβοῦμαι, νὰ ἀγκαλιάσω νὰ δεχθῶ νὰ πιάσω εἰς τὰ χέρια μου, τὸν αὐθέντην Θεὸν, ὡσὰν μικρὸν παιδὶ, ἐκεῖνον λέγω ὅπερ αὐθεντεύει ὑγιασίζει φῶς, ἀνέσπερον ἀβραδίασον, καὶ εἰρήνην ὁμόνοιαν ἀπραξίαν, εἰς τὰς ψυχάς μας.

Θαι Θεὸν, φωτὸς ἀνέσπερε, καὶ εἰρήνης δεσπόζοντα.

Ρ'ύπτεται Ἡσαΐας, τῷ Σεραφὶμ τὸν ἄνθρακα δεξάμενος, ὁ θρέσβυς ἐβόα τῇ Θεομήτορι· σὺ ὥσπερ λαβίδι χερσὶ λαμπρωμένε με, ὃν ἐδέξω ὃν φέρεις, φωτὸς ἀνέσπερε, καὶ εἰρήνης δεσπόζοντα.

Ε'βόησέ σοι, εἰδὼν ὁ θρέσβυς, τοῖς ὀφθαλμοῖς τὸ Σωτήριον· ὁ λαοῖς ἐπέστη, ἐκ Θεοῦ Χριστὲ σὺ Θεός μου.

Σιὼν σὺ λίθος ἐναπετέθης, τοῖς ἀπειθέσι προσκόμματος, καὶ σκανδάλου πέτρα, ἀρραγὴς πιστῶν σωτηρία.

Βεβαίως φέρων, τὸν χαρακτῆρα τοῦ προαιώνως σε φύσαντος, τῶν βροτῶν δι' οἶκτον νεῦ ἀθανέαν θρέψε.

Υἱὸν ὑψίστου, Υἱὸν Παρθένου, Θεὸν παιδίον γενόμενον, προσκυνήσαντά σε, νεῦ ἀπόλυσον ἐν εἰρήνῃ.

Σὲ

βραδίασον, καὶ εἰρήνην ὁμόνοιαν ἀπραξίαν, εἰς τὰς ψυχάς μας.

Ὁ γέροντας Συμεών, ἐφώναζε ἔλεγε, εἰς τὴν Μητέρα τοῦ αὐθέντα Θεοῦ, ὁ Προφήτης Ἡσαΐας καθρεύγεται πλάνεται παραδέται ὑπὸ τὰς ἁμαρτίας τε, δέχομένος λαμβάνοντας πέρνοντας τὸ κάρβουνον τὸ Σεραφὶμ, ἐσὺ θέλεις μὲ λαμπρύνῃς μὲ καθαρίσῃς, δίδοντάς μου ἐκεῖνον, ὅπερ βαστάζεις κρατεῖς εἰς τὰ χέρια σου, ὡσὰν μὲ τζιμπίδα λαβίδα, ἐκεῖνον λέγω, ὅπερ αὐθεντεύει ὑγιασίζει φῶς, ἀνέσπερον ἀβραδίασον, καὶ εἰρήνην ὁμόνοιαν ἀπραξίαν, εἰς τὰς ψυχάς μας.

Ὁ γέροντας Συμεών, βλέποντας κοπάζοντας θεωρῶντας τὴν σωτηρίαν τὴν ἐλθυθερίαν μὲ τὰς ὀφθαλμούς τὰ ὁμματιάτα, ἐκείνην τὴν ἐλθυθερίαν, ὅπερ ἐξάλθη ἔλθεν ὑπὸ τὸν αὐθέντην Θεὸν, εἰς τὰς λαοὺς εἰς τὰ ἔθνη, ἐφώναζε ἔλεγε, εἰς ἐσένα, ὦ αὐθέντα Χριστὲ, ἐσὺ εἶσαι ὁ αὐθέντης Θεός μου.

Ω' αὐθέντα Χριστὲ, ἐσὺ ἐβάλθης ἐφυλάχθης ἐσάθης, εἰς τὴν Σιὼν Ἐκκλησίαν τῆς Ἱερουσαλὴμ, ὡσὰν ἕνα λιθάρι ἐμπεδίσματος κραπώματος, εἰς τὰς ἀπιθεῖς τὰς ἀπίστους, καὶ ὡσὰν μία πέτρα ἐμπόδιον σκοντάμματος τῆς θελήματος τους, καὶ ὡσὰν σωτηρίαν ἐλθυθερίαν, ἀχάλαστον ἀρραγίστην ἀσφαλεστάτην, τῆς πιστῶν Χριστιανῶν.

Ω' αὐθέντα Χριστὲ, φέρωντας βαστῶντας βέβαια ἀσάλευτα ἀληθινὰ, τὴν εἰκόνα τὸ ὁμοίωμα ἐκεῖνο ὅπερ σὲ ἐγέννησε φοβητέρα, ὑπὸ ὅλους τοὺς αἰῶνας τοὺς καιρούς· πάρα ἐβάλες ὁλόγυρά σε, ἤγουν ἐνδύθη· ἐφόρεσες δὲ πολλὴν σε ἀπλαγχνίαν ἐλεημοσύνην τὴν ἀδυναμίαν τῆς ἀνθρώπων.

Ω' αὐθέντα Χριστὲ, πάρα ὑπόλυσέ με ἐλθυθέρωσέμε, ἀπὸ τὸ κορμὶ ἐτοῦτο, μὲ εἰρήνην ὁμόνοιαν ἀπραξίαν, ὅπερ σὲ ἐφοσκώνησα αὐθέντην Θεὸν, ὅλα τὰ Κόσμε, ὅπερ ἐγέννες μικρὸν παιδὶ, καὶ ὅπερ σὲ ἐφοσκώνησα Υἱὸν, τὸ ὑψηλοτάτε αὐθέντα Θεὸ, καὶ Υἱὸν τῆς Παναγίας Παρθένε.

Ἡμεῖς

Σὲ τὸν ἐν πυρὶ δροσίσαντα, παῖδας Θεολογήσαντας, καὶ Παρθένῳ ἀκηράτῳ συοικήσαντα, Θεὸν λόγον ὑμνοῦμεν, εὐσεβῶς μελῳδοῦντες, εὐλογητὸς ὁ Θεὸς, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ἀδὰμ ἐμφανίσων ἄπειμι εἰς ᾅδου δικτείβοντι, καὶ τῇ Εὔᾳ προσκομίσων εὐαγγελία, Συμεὼν ἀνεβόα, συὶ Προφήτας χορεύων. εὐλογητὸς ὁ Θεὸς, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Γόνος χοϊκὸν ῥυσάμενος Θεὸς, ἕως τοῦ Ἅιδου ἦξεν. αἰχμαλώτους δὲ παρέξει πᾶσιν ἄφεσιν καὶ ἀνάβλεψιν πηροῖς, ὡς ἀλάλοις βοῆσαι εὐλογητὸς ὁ Θεὸς, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Καὶ σὲ τὸν καρδίαν ἄφθορε, ῥομφαία διελεύσεται, Συμεὼν τῇ Θεοτόκῳ προηγόρευσεν, ὃν Σταυρῷ καθορῶσα σὸν Υἱὸν, ᾧ βοᾷ· εὐλογητὸς ὁ Θεὸς, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ἡμεῖς οἱ πιστοὶ Χεισιανοὶ, ὑμνοῦμεν δοξολογοῦμεν ἐσένα, τὸν Υἱὸν, καὶ λόγον τοῦ αὐθέντου Θεοῦ, ὅπου ἐδρόσισες ἐκαμες δροσίαν, μέσα εἰς τὸν φλόγα εἰς τὸν λαύρεν τῆς Καμίνου, δηλαδὴ ἐδρόσισες τὸς ζεῖς νέους Ἁγίους παῖδας, ὁπού σὲ ἐθεολόγησαν σὲ ἐδοξολόγησαν σὲ ἐκήρυξαν αὐθέντην Θεὸν, καὶ ὁπού ἐκατοίκησες ἀκαπαύθης, εἰς τὸν ἄφθαρτον τὸν καθαρὰν Παρθένον κόρην, ψάλλοντας δοξολογοῦντας, μὲ πίσιν δυσέβειαν δοξολογίαν λέγοντας, ἐσὺ ὁ αὐθέντης Θεὸς τῆς Πατερωνμας, εἶσαι εὐλογημμένος ἐπαινεμμένος, εἰς ὅλους τοὺς αἰῶνας παντοτινὰ αἰώνια.

Ὁ γέροντας Συμεών, ἐφώναζεν ἔλεγεν, πηγαίνω ζέχνω, μέλλοντας νὰ φανερώσω νὰ εἰπῶ τὴν ἐλεύθεειαν ἐσένα, εἰς τὸν προπατορᾶμας Ἀδὰμ ὁπού ἀγατείβει δυείσκεται ἀκαρτερεῖ μέσα εἰς τὸν Ἅιδου, μέλλοντας νὰ ὁμιλήσω νὰ προσφέρω νὰ εἰπῶ, εἰς τὴν προμπορᾶμας Εὔαν, καλὰ μανούμαπε συγχαρείκια, χερεβόντας ἀφραινόμμους μαζί μὲ τὶς Προφήτας, καὶ λέγοντας, ἐσὺ ὁ αὐθέντης Θεὸς τῆς Πατερωνμας, εἶσαι εὐλογημμένος ἐπαινεμμένος, εἰς ὅλους τοὺς αἰῶνας παντοτινὰ αἰώνια.

Ὁ αὐθέντης Θεὸς, θέλοντας νὰ λυτρώσῃ νὰ ἐλεύθερώσῃ τὸ γλῶς τὸ χμπατενιον τῆς ἀνθρώπων, θέλει ὑπάγῃ φθάσῃ ἕως εἰς τὸν Ἅιδου, καὶ θέλει δώσῃ χαείσῃ εἰς ὅλους τοὺς σκλαβωμμένους, τὴν συγχώρησιν τὴν ἐλεύθεειαν, καὶ εἰς τὲς τυφλὲς, καὶ κωτζὲς σεσημειωμμένους βλέψιμον φῶς θεογνωσίας, καθὼς εἰς τοὺς ἀλάλους τοὺς ἀφωνους, νὰ φωναίξουν νὰ κραυγάζουν λέγοντες, ἐσὺ ὁ αὐθέντης Θεὸς τῆς Πατερωνμας, εἶσαι εὐλογημμένος ἐπαινεμμένος, εἰς ὅλους τοὺς αἰῶνας παντοτινὰ αἰώνια.

Ὁ γέρων Θεοδόχος Συμεών, ἐπροφήτεσεν εἶπεν. προπότερα εἰς τὴν Θεοτόκον Μαείαν, ὦ Παναγία ἄφθαρτε καθαρά, καὶ τὴ ἐδικήσου καρδίαν, θέλει διελθῃ τὴν πεῖραν δίσομον σπαδί, ὁπόταν ἤθελες βλέπῃς κοπαζῃς θεωρῆς ἀπάνω εἰς τὸν τίμιον ζαυρόν τὸν ἐδικόσου Υἱόν, εἰς τὸν ὁποῖον φωνάζομμεν ψάλλομμεν λέγοντας, ἐσὺ ὁ Θεὸς τῆς Πατερωνμας, εἶσαι εὐλογημμένος ἐπαινεμμένος, εἰς ὅλους τοὺς αἰῶνας παντοτινὰ αἰώνια.

Ἀσί-

Οἱ

Ἁγίοντω πυρὶ σώθεντες, οἱ θεοσεβείας προεστῶτες γενοίαι, τῆ ἱερολογοὶ δὲ μὴ λωβηθέντες, θᾶον ὕμνον ἔμελπον. εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψῶτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Λαὸς Ἰσραὴλ τὸν σὸν δόξων, τὸν Ἐμμανουὴλ ὁρῶν παιδίον ἐν Παρθένῳ, προπροσώπε τῆς Θείας Κιβωτοῦ νυῦ χόρδε. εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψῶτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Γὰδ Συμεὼν ἀνεβόα, τὸ ἀντιλεγόμμον σημεῖον ἔτος ἔσαι, Θεὸς ὢν καὶ παιδίον. τοῦτο πίσει μέλψωμμεν, εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψῶτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ζωὴ πεφυκὼς ὅπως ἔσαι, πῶσις ἀπειθέσι, νηπιάσας Θεὸς λόγος, ὡς αὐάσασις πᾶσι, τοῖς ἐν πίσει μέλπεσιν, εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψῶτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Εἰ

Οἱ Λάγιοι ζῶς τῶν παίδες, οἱ φλογοὶ οἱ φλόγα εἰ ἐβαπτίσαν εἰς τὴν θεοσέβειαν τὴν τιμὴν τὸ αὐθέντε Θεοῦ, ἤγουν εἰς τὴν ὀρθόδοξον πίσιν, ἀνακατοώμμενοι σμιγόμμενοι μὲ φωτίαν λαύραν ἀπλησίασλω αἰζύγωτλω, ὡσὰν εἰς σίδηρον, καὶ μὴν βλαπτόμμενοι μὴν ζημιούμμενοι μὴν καιγόμμενοι ἀπὸ τὴν λαύραν τὴν φωτίαν τὸ πυρός, ἐψαλλαι ἐδοξολόγησαν ὑμνον δοξολογίαν θεϊκὴν, λέγοντας, ὅλα τὰ ποιήματα τὰ δημιουργήματα καλολογεῖτε δοξάζεται τὸν αὐθέντλωσας Θεόν, καὶ ὑψώτεπον ἐν τοῖς ὑψίσοις εἰς ὅλους τοὺς αἰῶνας παντοτινὰ αἰώνια.

Ὦ ἐσὺ καὶ πλῆθος τῶ Γσραηλιτικῶ λαοῦ τῆ Ἑβραίων, βλέποντας κοπάζοντας διωρῶντας τώρα, τὸν φορτωλόμμενον τὸν Θεανθρωπον αὐθέντλω Χεισὸν, τλω ἐδίκλω σου δόξαν τὸ ἐδικόσου καύχημα, ὁπού ἔγιτεν μικρὸν παιδί, ἀπὸ τλω Παναγίαν Παρθένον, χόρδε δίφρον ἀγάλω τώρα, ἐμπρὸς εἰς τὸ φρόσωπεν εἰς τὰ ἔμματα τῆς Θείκης Κιβωτοῦ κατέλας, ἤγουν τῆς Παναγίας, λέγοντας, ὅλα τὰ ποιήματα τὰ δημιουργήματα, καλολογεῖτε δοξάζεται τὸν αὐθέντλωσας Θεόν, καὶ ὑψώτεπον ἐν τοῖς ὑψίσοις εἰς ὅλους τοὺς αἰῶνας παντοτινὰ αἰώνια.

Ὁ γέρων Θεοδόχος Συμεών, ἐφώναζεν ἔκραζεν λέγοντας, ἰδὲ νά, ἔτσπος θέλει εἶναι τὸ σημάδι τὸ ἐναντίον τὸ αἴτιον τῆς αἰτιολογίας τὸ σκανδάλε, ὅπως αὐθέντης Θεὸς, καὶ μικρὸν παιδί. ἂς ψάλλομμεν ἂς δοξολογήσομμεν εἰς ἔτσπον μὲ πίσιν δυσέβειαν ὀρθοδοξίαν, λέγοντας, ὅλα τὰ ποιήματα τὰ δημιουργήματα, καλολογεῖτε δοξάζεται τὸν αὐθέντλωσας Θεόν, καὶ ὑψώτεπον ἐν τοῖς ὑψίσοις, εἰς ὅλους τοὺς αἰῶνας παντοτινὰ αἰώνια.

Ἐτσπος ὁ Υἱός, καὶ λόγος τοῦ αὐθέντου Θεοῦ, ὅπως ὅπου ἔλαι φυσικὰ ζωὴ, νηπιάζωντας χρόμμους μικρὸν παιδί, θέλει εἶναι πίσιμον σωζίμμα εἰς τὲς ἀπειθὲς, καὶ ἀπίστους, καθὼς θέλει εἶναι πάλιν Ἀνάσασις σήκωσις καθόρθωσις, εἰς ὅλες ἐκείνες ὁπὲ ψάλλειν δοξολογεῖν εἰς αὐτὸν, μὲ πίσιν δυσέβειαν ὀρθοδοξίαν, λέγωντας, ὅλα τὰ ποιήματα τὰ δημιουργήματα, καλολογεῖτε δοξάζεται τὸν αὐθέντλωσας Θεόν, καὶ ὑψώτεπον ἐν τοῖς ὑψίσοις, εἰς ὅλους τοὺς αἰῶνας παντοτινὰ αἰώνια.

Ἡμεῖς

Ἐν τόμῳ σκιᾷ καὶ γράμματι, τύπον κατίδωμεν οἱ πιστοί. παῦ ἄρσεν τὸ τὴν μήτραν διανοῖγον Ἅγιον Θεῷ. διὸ πρωτότοκον λόγον, Παῖδος ἀνάρχου Υἱὸν, πρωτοτοκέμενον Μητρὶ, ἀπειράνδρως μεγαλύνομεν.

Τοῖς πρὶν νεογνῶν τρυγόνων ζεῦγος, δυάς τε τῶν νεοττῶν. ἀνθ' ὧν ὁ Θεῖος πρέσβυς, καὶ σώφρων Ἄννα Προφῆτις, τῇ ἐκ Παρθένου τεχθέντι, καὶ οἴῳ γόνῳ Πατρός, ἐν τῷ ναῷ προσιόντι, λειτουργοῦντες ἐμεγάλυνον.

Ἀπέδωκάς μοι ἐβόα, Συμεὼν τὸ Σωτηρίσιν Χριστὲ ἀγαλλίασιν. ὑπολαβέσα τὸν λάτριν, τὸν τῇ σκιᾷ κεκμηκότα νέον τῆς χάριτος, ἑροκήρυκα μύστην, ἐν αἰνέσει μεγαλύνωμεν.

Ἱερορεπῶς ἀνθωμολογεῖτο, Ἄννα ὑποφητεύουσα, ἡ σώφρων καὶ ὁσία, καὶ φρεσβυρὰ τῷ θεαστῇ, ἐν τῷ ναῷ διαρρήδην· τὸν Θεοτόκον δὲ ἀνακηρύττουσα, πᾶσι τοῖς παρεσινέμεγάλυνεν.

Ἡμεῖς οἱ πιστοὶ οἱ δυσεβεῖς Χειστιανοὶ, ἂς ἰδώμεν ἂς βλέψωμεν ἂς θεωρήσωμεν εἰς τὸν νόμιν τὸν σκιώδη, καὶ εἰς τὸ γράμμα, ἦγεν εἰς τὸν παλαιὸν τὸν γραπτὸν, σῶα τύπωμα ὁμοίωμα σημάδι, ὅπε λέγει, κάθε ἀρσενικὸν παιδὶ φωτοχυμημένον, ὅπε ἀνοίγει τὴν Μήτραν τὴν κοιλίαν τῆς Μάνας τε τῆς Μητρίτε, εἶνι καθαρὸν ἀφιερωμένον, κοντὰ εἰς τὸν αὐθεντὴν Θεὸν, διὰ ἔτυτο ἡμεῖς οἱ πιστοὶ οἱ δυσεβεῖς Χειστιανοὶ, ἂς μεγαλυώμεν ἂς δοξάζωμεν τὸν Υἱὸν, καὶ λόγον τὸ αὐθεντὶ Θεῷ, τὸν φωτοχύνητον τῇ φεσαρχῇ Θεῷ, καὶ Παζὸς, φωτοχυνημένον ὑπὸ Μητέρα Παρθένον, ἀδόκιμον ὑπὸ ἄνδρα.

Εἰς τὰς φρετήτερας εἰς τὰς παλαιὰς καιρὰς τῆς Ἑβραίων, ἦτον συνήθεια διὰ τὸν Ἐκκλησιασμὸν, σῶα ζυγάει ζευγώνια ἰσοζύγητα, καὶ ἄλλο σῶα ζυγάει ἄλλων πηλίων, δηλαδὴ πεσεσεείων, αὐτὶς διὰ τὰ ὁπσία εἰς τὸν τόπον τες, ἦτον ὁ θεῖκὸς γέροντας Συμεὼν, καὶ ἡ σωφρονισμένη Ἄννα ἡ προφήτισσα, ὑπηρετῶντας ἡμακονῶντας, ἐκεῖνον ὅπε ἐγεννήθη, ὑπὸ τὴν Παναγίαν Παρθένεν, καὶ μονογενῆ Υἱὸν τὸ Παζός, ὅπε ἐπλησίαζεν ἤρχετο μέσα εἰς τὸν ναὸν, τὸν ἐδόξαζαν τὸν ἐμεγάλωναν, μὲ ὕμνον δοξολογίαν θεϊκήν.

Ὁ γέρων θεοδέχος Συμεὼν, ἐκραύγαζεν ἐφώναζε λέγωντας, ὦ αὐθεντικὰ Χειστὲ, ἔδωκες ἐπλήρωσες εἰς ἐμένα χαρὰ ἀγαλλίασιν τῆς ἐλευθερίας σου, ὅπε μὲ ἔκαμες. λοιπὸν λάβε ἔπαρε ὀπίσω ἐμένα τὸν λατρευτήσου, ὅπε ἀποκαμὰ ἐγύρασα ὡσκάπε εἰς τὸν ὅσκιον τῆ παλαιᾶ νόμε, νέον μαθητὴν ἱεροδιδάσκαλον τῆς χάριτος τῆ Εὐαγγελίου σου, ὅπε σὲ ἐμεγάλωνα σὲ ἐδοξολόγησα μὲ ὕμνον δοξολογίαν θεϊκήν.

Ἡ προφήτισσα Ἄννα ἡ σωφρονισμένη, καὶ Ἁγία, καὶ γερόντισσα, προφητεύωντας ὡμολογεῖτο ἅγια καθαρὰ ἀγιωσρεπῶς, εἰς τὸν αὐθέντικὸν Χειστὸν, μέσα εἰς τὸν ναὸν φανερὰ, καὶ φανερώνωντας κηρύττωντας τὴν Μητέρα τῆ αὐθέντε Θεῷ, τὴν ὑψωνε τὴν ἐδόξαζεν τὴν ἐπαινῆσεν, εἰς ὅλες ἐκείνες ὅπε ἦσαν παρὸν ἐκεῖ τότε.

Τέλος τῆς Ἐξηγήσεων, τῆ Κανόνος τῆς Ὑπαπαντῆς.

Κ Α.

ΚΑΝΩΝ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΟΥ ΓΕΝΝΩΝ.

Ἑλληνικὸν Κείμενον.

Χειστὸς γεννᾶται, δοξάσατε. Χειστὸς ἐξ οὐρανῶν, ἀπαντήσατε. Χειστὸς ὅπι γῆς, ὑψώθητε. ἄσατε τῇ Κυρίῳ πᾶσα ἡ γῆ, καὶ ἐν εὐφροσύνῃ ὑμνήσατε λαοὶ, ὅτι δεδόξασαι.

Ῥύσαντα ἐκ βαθέως, Θεὸν τὸν κατ' εἰκόνα γενόμενον, ὅλον τῆς φθορᾶς ὑπάρξαντα, κρείττονος ἐπαυκόντα θείας ζωῆς, αὖθις ἀναπλάττει, ὁ σοφὸς δημιουργὸς, ὅτι δεδόξασαι.

Tesoro Sacr. Scritt.

Ἐξήγησες τῆ Κανόνος τῆς Χειστῆ Γεννῶν.

Ὁ αὐθεντικὸς Χειστὸς, γεννᾶται σήμερον, δοξάσετε τον, ὑμνήσετε τον, προσκυνήσετε τον, διὰ τὴν χάριν τῆς ἀνανθρωπήσεώς τε, ὁ αὐθεντικὸς Χειστὸς, κατεβαίνει ἔρχεται ὑπὸ τὸς οὐρανὸς, δράττε προϋπαντήσετε τον. ὁ αὐθεντικὸς Χειστὸς, ἤλθεν ἐφάνη ἀπάνω εἰς τὴν γῆν, ὑψωθῆτε σηκωθῆτε ἐσεῖς οἱ δυσεβεῖς Χειστιανοὶ ἀπάνω εἰς τὰς οὐρανὸς, ὅλη ἡ γῆ ὅλα τα ποιήματα τὰ κτίσματα τὰ δημιουργήματα, ἤγεν τὰ βοσκία, καὶ τὰ ὄρεα, ψάλλετε δοξολογήσετε εἰς τὸν αὐθεντικὸν Χειστὸν, καὶ ἐσεῖς οἱ λαοὶ τὰ πλήθη, δηλαδὴ οἱ δυσεβεῖς Χειστιανοὶ, ἀνυμνήσετέ τον δεξάσετέ τον μὲ χαρὰ, καὶ ἀγαλλίασιν. διότι ἐδοξάσθη ἐνδοξα, μὲ τὰ ἔργα τε μὲ τὰ θαυμάσια τε, μὲ τὴν παύσοφον παντοδυναμίαν τε.

Ὁ παύσοφος δημιουργὸς κτίσης, καὶ πλάσης Θεὸς, ξαναπλάθει ξανακαινουργώνει πάλιν ἐκ δεύτερε, ἐκεῖνον ὅπε ἔχασεν ἀπεκατέστησε ἐξεμάτισε κατὰ τὴν εἰκόνα τε ὁμοίωμα τὸ λογικόν τῆ αὐθεντὶ Θεῷ, ὅπε ἐρρύσεν ἔβγεζεν κατὰ, ἀπὸ τὴν παράβασιν, καὶ παρακοὴν τῆς θείας ἐντολῆς, καὶ ἀπὸ ὑπῆρξεν ἔχασεν ὅλως δι' ὅλα τῆς φθορᾶς τὴ ἀφανισμοῦ, ἦγεν ἐφθαρμένος, καὶ ὅπε ἔπεσεν ἔσφαλεν, ἦγεν δὲν ἐπέτυχεν τὴν θεϊκὴν ζωὴν τὴν καλλιώτερην τὴν αἰώτερην. διότι ἐδοξάσθη ἐνδοξα, μὲ τὰ ἔργα τε μὲ τὰ θαυμάσια τε, μὲ τὴν παύσοφον παντοδυναμίαν τε.

Ἰδὼν ὁ κτίσης ὀλλύμενον, τὸν ἄνθρωπον χερσὶν ὃν ἐποίησε, κλίνας οὐρανὸς κατέρχεται, τεκὼν δὲ ἐκ παρθένου θείας ἁγνῆς, ὅλον ὠσιώται, ἀληθείᾳ σαρκωθείς, ὅτι δεδόξασαι.

Σοφία λόγος καὶ δύναμις, υἱὸς ὢν τῷ πατρὸς, καὶ ἀπαύγασμα, Χριστὸς ὁ Θεὸς, δυνάμεις λαθὼν, ὅσας ὑπερκοσμίους ὅσας ἐν γῇ, καὶ ἐνανθρωπήσας, ἀνεκτήσατο ἡμᾶς, ὅτι δεδόξασαι.

Εὐσεβίης μελέεσσιν ἐφύμνια ταῦτα λιγαίνει ἁγνὰ Θεῷ, μερόπων εἵνεκα τικτόμενον, ἐν χθονὶ, καὶ λύοντα πολύσοα πήματα κόσμου. ἀλλ' ἄνα, μῆτερ, ῥύσῃ δὲ πόνων.

Ἐσωσε λαὸν, θαυματουργῶν δεσπότης. ὑγρὸν θαλάσσης κῦμα χερσώσας πάλαι. ἐκὼν δὲ τεχθεὶς ἐκ κόρης, τείβον βατὼν, πάλου τίθησιν ἡμῖν. ὃν κατ' ὠσίαν, ἴσον τῷ πατρὶ,

Ὁ δημιουργὸς κτίσης, καὶ πλάσης Θεὸς, βλέπων τὰς κεπαζομένας θεωρῶντας τὸν ἄνθρωπον, ἐκεῖνον ὅπερ ἔπλασεν ἐποίησεν ἐκαμψε μὲ τὰ χείριά του, ἵνα φθείρεται ἰὰ χάνεται, σκυφτὸς γείρωνας τὰς ὀράνες, κατεβαίνει ἔρχεται κάτω εἰς τὴν γῆν, καὶ ἐτεῖνον τὸν ἄνθρωπον, τὸν ὠσιώσεται τὸν ἐνδύσεται τὸν περὶ ὅλον ἀπαίωτε, ὑπὸ παρθένου θεϊκὴν καθαρὰν, σαρκωσόμενος γενόμενος ἄνθρωπος, ἤτοι φορέσας κορμὶ μὲ ἀληθειαν ἀληθινὰ, καὶ ὄχι κατὰ φαντασίαν. διότι ἐδοξάθη σύδοξα, μὲ τὰ ἔργατε μὲ τὰ θαυμάσιά του, μὲ τὴν παίσφον παπεδωαμίαν τε.

Ὁ θεάνθρωπος αὐθέντης Χριστὸς, ὅπας σοφία γνῶσις, καὶ λόγος λογικὸν τὰ παθόντε, καὶ δύναμις ἰσχὺς, καὶ ὑὸς τε. καὶ ἀκτῖνα λάμψις τε, λαθαίωπας τὰς δυνάμες κατὰ τὸν ζόπον τὸ σκοπὸν τῆς ἐνανθρωπήσεως, ὅσους εἶναι παρὰω ὑπὸ τὸν κόσμον, ἤγουν ταῖς ἀγγελικαῖς τῆς αὐλῶν Ἀγγέλων, καὶ ὅσας εἶναι κάτω εἰς τὴν γῆν, ἤγουν εἰς τὰ καπαχθόνια τὰ ἅδε τὰς δαίμονας, καὶ φύλακας Ἀγγέλους, καὶ νόες ἀσφῆρ, καὶ γενόμενος ἄνθρωπος, μᾶς ἐξαπόκτασεν ὑπὸ χαϊμένους. διότι ἐδοξάθη σύδοξα, μὲ τὰ ἔργατε μὲ τὰ θαυμάσιά τε, μὲ τὴν παίσφον παπεδωαμίαν τε.

Εἶτα τὰ ἐγκώμια οἱ ὕμνοι οἱ ἔπαινοι, μελῳδῶν ψάλλων δοξολογῶν τὸν ὑὸν, καὶ λόγον τὸ αὐθέντε Θεὸν, μὲ μελῳδίας ψαλμῳδίας δοξολογίας εὐσεβίας μουσικῆς, ὁπὸ τίκτεται γενᾶται εἰς τὴν γῆν, διὰ τὴν σωτηρίαν, καὶ ἐλευθερίαν τῆς ἀνθρώπων, καὶ ὅπε λύει ἐλαφρύνει ταῖς βλάβας ταῖς δυσχίαις τὰ κόσμε τὰς πολυπαθέπακτας, ἀμὴ ὦ Βασιλεῦ, λύζωνε ἐλευθέρωνε τὰς ψάλπας τὰς δοξολογίας, ἀπὸ ἑπτὰς τὰς κόπας τὰς μόχθας τὰς ἀναστεναγμούς.

Ὁ ἁγιορασὴς αὐθέντης Χριστὸς, θαυματουργῶν καμνωνας θαυματουργίαν ποτὲ ἕναν καιρὸν, ἔσωσεν ἐλύζωσεν ἐλευθέρωσεν τὸν Ἰσραηλιτικὸν λαὸν τῆς Ἑβραίων, καὶ χερσώνωνας καμνωνας χέρσον ξηρὰν γῆν παλαιὰ, τὸ κύμα τὸ ὑγρὸν τὸ ἱερικὸν τῆς ἐρυθρᾶς θαλάσσης, καὶ ὅπε ἐχενήθη ἔγινε ἄνθρωπος ἀπὸ κόρην παρθένον καθαρὰν θελληματικῶς, θέτει βάνει εἰς ἡμᾶς τὴς δυσεβεῖς πιστὺς Χριστιανὺς γράϊαν ὁδὸν πεειπαπτῖν τὰ ἐράτε τὸν ὁποῖον αὐθέντην Χριστὸν ἡμεῖς οἱ ἄνθρωποι, ἂς τὸν δοξάσωμεν ἂς τὸν ἐπαινέσωμεν ἂς τὸν ἐγκωμιάσωμεν κατὰ τὴν οὐσίαν, ἴσια μὲ τὸν αὐθέντην Θεὸν, καὶ πατέρα,

τρεῖ, καὶ βροτοῖς δοξάσωμεν.

Ἤνεγκε γαστὴρ, ἁγιασμὸν λόγον, σαφῶς ἀφλέκτῳ ζωγραφωμὴν βάτῳ, μιγύντα μορφῇ τῇ βροτησίᾳ Θεόν. Εὔας πάλαινα νηδὺν ἀρᾶς τῆς πάλαι, λύοντα πικρᾶς. ὃν βροτοὶ δοξάσωμεν.

Ἔδειξεν ἀστὴρ, τὸν πρὸ ἡλίου λόγον, ἐλθόντα παῦσαι τὴν ἁμαρτίαν μάγοις, σαφῶς πενιχρὸν εἰς σπέος τὸν συμπαθῆ, σὲ σπαργάνοις ἑλίκτον, ὃν γενηθότες, ἴδον τὸν αὐτὸν, καὶ βροτὸν, καὶ Κύριον.

Τῷ πρὸ τῆς αἰώνων, ἐκ πατρὸς γεννηθέντι ἀρρήτως ὑῷ, καὶ ἐπ' ἐσχάτων ἐκ παρθένου σαρκωθέντι ἀπόρως, Χριστῷ τῷ Θεῷ βοήσωμεν. ὁ αὐξήσας τὸ κέρας ἡμῶν ἅγιος εἶ Κύριε.

Ὁ τῆς ὑπνοίας, μεταχὼν τῆς ἀμείνω Ἀδὰμ

καὶ πατέρατε, καὶ μὲ τὸς ἀνθρώπους, ἤγουν τέλειον Θεὸν, καὶ τέλειον ἄνθρωπον.

Ἡ γαστέρα ἡ κοιλία ἡ ἁγιασμένη τῆς παρθένε τῆς καθαρᾶς, ὅπε ἐζωγραφίζετο ἐπροτυπώτετο φανέρα ἀπὸ βατὸν ἄφλεκτον ἀκαυσλον, ἤγουν τὸ φοφέντε Μωϋσέως τὴν καιομένην, καὶ μὴ καιομένην, ἤφερεν ἐκαρποφόρησεν ἐβλάστησεν, ἤγουν ἐγέννησεν τὸν ὑόν, καὶ λόγον τὸ αὐθέντε Θεῦ, ὅπε ἐσμίχθη ἐνώθη ἀπαμώθη μὲ μορφὴν εἶδος ἀνθρώπινον, ἤγουν ἔγινε ἄνθρωπος, καὶ ὅπε ἔλυσεν ἐλευθέρωσεν τὴν Γαστέρα τὴν κοιλίαν τὴν παλαίπωρον, καὶ δυσυχισμένην τὴν φορμήτορές μας Εὔας, ἀπὸ τὴν παλαιὰν τὴν ἀρχαίαν, ἀρὰν κατάραν καπαδίκην, τὴν πικρὰν τὴν φορμακερὰν τῆς παραβάσεως τῆς θείας ἐντολῆς τὸν ὁποῖον αὐθέντην Χριστὸν, ἡμεῖς οἱ ἄνθρωποι, ἂς τὸν δοξάσωμεν ἂς τὸν ἐπαινέσωμεν ἂς τὸν ἐγκωμιάσωμεν, μὲ ὕμνην ψαλμῳδίαν δοξολογίαν.

Ὁ Ἀστέρας, δηλαδὴ ὁ Ἄγγελος, ὅπε ἐφάνη εἰς σχῆμα εἶδος Ἀστέρος, ἔδειξεν ἐφανέρωσεν εἰς τὸς Μάγους τῆς Περσίας τὸν ὑόν, καὶ λόγον τὸ αὐθέντε Θεῦ, ὅπε ἦτον πρωτύτερα ἀπὸ τὸν ἥλιον, ὅπε ἦλθεν ἐφάνεν, νὰ παύσῃ νὰ τελειώσῃ τὴν ἁμαρτίαν τὸ κόσμε, ἐσένα τὸν δυσυμπάθητον Θεόν, σὲ ἔδειξεν σὲ ἐφανέρωσεν φανερὰ, εἰς σπήλαιον σπανικὸν πανηὸν πεπυλειγμένον πεπεφραγμένον, μὲ σπάργανα φασκιώματα σειρᾶδια τὸν ὁποῖον αὐθέντην Χριστὸν, οἱ Μάγοι χαρέμενοι μὲ χαρὰν, εἶδαν ἔβλεψαν ἐθεώρησαν αὐτὸν τὸν ἴδιον, καὶ Θεὸν, καὶ ἄνθρωπον.

Ἡμεῖς οἱ πιστοὶ οἱ δυσεβεῖς Χριστιανοὶ, ἂς φωνάξωμεν ἂς κράξωμεν εἰς τὸν αὐθέντην Χριστὸν, καὶ Θεόν μας, τὸν ὑόν, καὶ λόγον τὸ αὐθέντε Θεῦ, ὅπε ἐγεννήθη ὑπὸ τὸν ἀπάρχον Θεὸν καὶ Πατέρατε, προτύτερα ὑπὸ ὅλες τὰς αἰῶνας τὰς χρόνες τὰς καιρὺς, ἀρρήτως ἄυλα, χωρὶς φθορὰν ὕλης ἀπαθῶς, καὶ ὅπε ἐσαρκώθη ἔγινε ἄνθρωπος, ὑπὸ Παρθένον ἁγνὴν καθαρὰν, ἄσπορα χωρὶς σπορὰ ἀνδρός, εἰς τὰς ὑστερινὺς χρόνες καιρὺς. ὦ αὐθέντα Χριστὲ, ἐσὺ ὅπε ὕψωσες ἐσήκωσες τὴν διαμίνημας, εἶσαι ἅγιος καθαρός.

Ὁ Ἀδὰμ, ὁ πρῶτος ἄνθρωπος ὁ χωματένος ὁ γήϊνος, ὅπε ἐμέτεξεν ἐκοπιώησεν ἔλαβε μέρος ὑπὸ τὸ θεϊκὸν φύσημα,

δὲμ χοϊκὸς, καὶ πρὸς φθορὰν καπωλιθήσας γυναικείᾳ ἀπάτῃ, Χριστῷ γυναικὸς βοᾷ ἐξορῶν. ὁ δι' ἐμὲ κατ' ἐμὲ γεγονὼς, ἅγιος εἶ Κύριε.

Σύμμορφος πηλίνης, βύτλῆς διαρτίας Χριστὲ γεγονὼς, καὶ μετοχῇ σαρκὸς τῆς χείρω, μεταδὺς θείας φύτλης, βροτὸς πεφυκὼς, καὶ μέγας Θεὸς, καὶ αὐυφώσας τὸ κέρας ἡμῶν, Ἅγιος εἶ Κύριε.

Βηθλεὲμ βφραίνου, ἡγεμόνων Γὲβδα βασίλεια. τὸν Ἰσραὴλ γὰρ ὁ ποιμαίνων, Χερυβὶμ ὁ ἐπ' ὤμων, ἐκ σοῦ προελθὼν Χριστὸς ἐμφανῶς. καὶ αὐυφώσας τὸ κέρας ἡμῶν, πώπων ἐβασίλβυσε.

Νεῦσον πρὸς ὕμνυς οἰκετῶν βλεργέτα, ἐχθρὲ πατεινῶν τὴν ἐπιρρμβῶν ὀφρὺν, φέροντε πωτεπόπτα τῆς ἁμαρτίας ὕπερθεν ἀκλόνητον ἐσηειγμβους, Μάκαρ μελῳδὲς, τῇ βάσει τῆς πίσεως.

Νύμ-

τὸ αἰώτερον τὸ καλλιώτερον τὸ ὠφελιμώτερον, καὶ ὁπῶ ἐγλύσρυσεν ἐγκρεμνήθη ἐξέπεσεν εἰς φθορὰν εἰς ἀφανισμὸν, ἀπὸ γυναικειαν ἀπάτλυ πλαίλυ, φωνάζει κραυγάζει ὡς τὸν αὐθσότην Χειρὸν, βλέπωντάς τον κοιπαζωντάς τον θεωρῶντάς τον, νὰ γλυνάται ὑπὸ Παρθσόν καθαρὰν γυναῖκα, λέγωντας, ὦ αὐθσότα Χειρὲ, ἐσὺ ὁπῶ ἔγινες ἐγλυνήθης ὅμοι ἐμένα, ὅμοιος μὲ ἐμᾶς, εἶσαι Ἅγιος καθαρος.

Ὦ αὐθσότα Χειρὲ, ἐσὺ ὁπῶ ἔγινες ἐγλυνήθης ὅμοιος μὲ τὺς ἀνθρώπως, τῆς ὁμαρτρώσεως τῆς ὁμαπλέξεως τῆς σωθέσεως, τῆς πηλίνης τῆς λαπίνης τῆς γηΐνης, τῆς ποταπῆς τῆς παπεινῆς τῆλ ἀνθρώπων, καὶ μεταδίδωντας ἐγχειζωντας τὴν θεϊκὴν φύσιν, μὲ μέθεξιν κοινωίαν σῶσιν τὲ κορμὶν, τῆς σαρκὸς τῆς χειροτερης τῆς κατωτερης ὑπὸ τὴν θεότητα, γενόμβυς ἄνθρωπος, καὶ ὡμβώντας Θεὸς, ὡς καὶ φρότερον, καὶ αὐυφώνωντας συκώνωντας τὴν ἰχώμας τὴν δωαμίν μας ἐναντίον τῆλ ἐχθρῶν ὁμαβόλων, ὦ αὐθσότα Χειρὲ, εἶσαι Ἅγιος καθαρὸς, ὁηλαδὴ σὲ λέγομβυ σὲ ὁνομάζομβυ σὲ δοξάζομβυ Ἅγιον καθαρόν.

Ὦ ἐσὺ Βηθλεὲμ, ἡ Βασιλείαις ἡ ἐξθσίαις, ὁ τόπος τῆλ ἡγεμόνων τῆλ ἐξθσιασῶν τῆς φυλῆς τὲ Γὲβδα, χαίρε ἀγάλλε, διότι ὁ αὐθσότης Χειρὸς, ὁ ποιμβὼς ὁ τζοπάνης τὲ Ἰσραηλιτικῆ λαὲ τῆλ Ἑβραίων, ὁπῶ ἀκαπαύεται καθέται ἀπάνω εἰς τὲς ὦμυς τῆλ Χερυβὶμ, βγαίνωντας ἐρχόμβυος ὑπὸ ἐσένα, ὁηλαδὴ ὑπὸ τὴν τόποσιν φανερὰ καθαρὰ, καὶ αὐυφώνωντας σηκώνωντας τὴν ἰχύμας τὴν δωαμίνμας, ἐναντίον τῆλ ἐχθρῶν ὁμαβόλων, ἔγινε Βασιλεὺς ἐβασίλβυσεν, εἰς ὅλες τὺς ἀπειθεῖς, καὶ ἀπίσως, μὲ πίσιν ὀρθοδόξικν.

Ὦ βλεργέτα ἀγαθοδότα Θεέ, κλῖνε σκύψε μὲ νεῦμάσε εἰς τὲς ὕμυς εἰς τὰς δοξολογίας τὰς εὐχαειτίας τῆλ οἰκετῆλ σε τῆλ δέλωσιν, ταπειώνωντας κατεβάζωντας τὸ ὀφρύδι τὸ ὑψηλὸν τὸ ὑπερηφανον τὲ ἐχθρὲ ὁμαβόλε, ὦ πανσέφορε θεωρὲ τῆλ ὄντων, μακάειε αἰώνιε ἀθανάτε, φεριώντας καμνωντας τὺς ψάλπας τὺς δοξολογωντὰς σερεωμβύς θεμελιωμβύς, μὲ τὸ θεμέλιον τὸ σερέωμα τῆς ὀρθοδόξε πίσεως, ἀκάνητὰς ἄσεως ἀσάλβυτες, παρὰω ὑπὸ τὴν ἁμαρτίαν, ἤγεν καμνωντὰς τὺς ἀναμαρτήτας.

Τὰ

Νύμφις παναγνου, τὸν πανόλβιον τόκον, ἰδὲν ὑπὲρ νᾶν ἠξιωμβύος χορὸς, ἄγραυλος ἐκλονεῖτο τῇ ξενῳ τρόπῳ, τάξιν μελῳδὲσαύ τε τῆλ ἀσωμάτων, ἄνακτα Χειρὸν, ἀπορως σαρκώμβυον.

Ὑψες ἀπάσων ἐρανῶν, ὁμπλαγχνία, τελεῖ καθ' ἡμᾶς ἐξ ἀνυμφβύτε κόρης, ἄϋλος ὢν τὸ πρόθεν, ἀλλ' ἐπ' ἐσχάτων, λόγος παχυθεὶς σαρκὶ τὸν πεπτωκότα, ἵνα πρὸς αὐτὸν ἐλκύσῃ πρωτόκτισον.

Ῥάβδος ἐκ τῆς ῥίζης Γεσσαὶ, καὶ ἄνθος ἐξ αὐτῆς Χριστὲ, ἐκ τῆς παρθσὼ ἀνεβλάσησας. ἐξ ὄρυς ὁ αἰνετὸς, κατασκίε δασέως, ἦλθες σαρκωθεὶς ἐξ ἀπειρανδρυ, ὁ ἄϋλος καὶ Θεός. δόξα τῇ δωαμεισε Κύριε.

Οὐ πάλαι προεῖπεν Γακὼβ, ἐθνῶν ἀπεκδοχιὼ Χριστὲ, φυλῆς Γὲβδα ἐξανέτειλας. καὶ δυ-

Τὰ πάγματα τὰ πλήθη, ὁηλαδὴ οἱ πωλῦες οἱ τζοπαίδες οἱ βοσκοὶ, οἱ ἐν τῇ ἀγρῷ αὐλιζόμβυοι ὁμαπροβατες, κειτόμβυοι ἄξιοι ὑπὸ τὸν αὐθσότον Θεὸν, νὰ ἴδωνα νὰ βλέψωνα θεωρήσωνα τὸν τόκον τὸ κύπμα τὸ γεύπμα τὸ πανδυναχέσατον τὸ πανδυμορέσατον, ὁπῶ εἶναι παρὰω ὑπὸ νᾶν ὁμάγκιαν αἰθρωπίλυ, ὡς νύμφις τῆς καθαρωπάτης πὰς παναμώμε τῆς ἀμέμπτα Παρθσόν, καὶ ἡ τάξις τῆλ Ἀσωμάτων ἄϋλων Ἀγγέλων, ὁπῶ ἐμελῳβύσαν ἔψαλλαν ἐδοξολογήσαν τὸν Βασιλέα Χειρὸν, ὁπῶ ἐσαρκώθη ἐλάμβανε κορμὶ ἀνθρωπότητα, ὑπὸ τὴν Παναγίαν Παρθσόν, ἄπορα χωρὶς σπορὰ ἀόρις, ἐσείνοι ἐκινήθη αὐταὶς ἡ τάξις τῆλ αὐλων Ἀγγέλων, ὑπὸ τὸν ξένον τὸν παράδξον τὸν θαυμασὸν τρόπον αὐτὸν τῆς γλυπόσεως, τὸ Υἱὸ, καὶ λόγε τὸ αὐθέντε Θεῦ.

Ὁ Υἱὸς, καὶ λόγος τὸ λογικὸν τὲ αὐθσότε Θεῦ, ὄντας φρωπέρα ἄϋλος χωρὶς ὕλλυ σώματος, ἀμὴ παχυόμβυος λαμβάωντας πέρωντας πάχος χονδρότητα κορμὶν, ἐς τὺς ὑσερινὺς χρόνυς καιρὺς, αὐτὸς ὁπῶ ὁξησιάζει ἠγεμοτδει βασιλεύει τὸ ὕψος τὸ μεγαλεῖον τῆλ ἐρανῶν, ὁμὰ εὐσπλαγχνία ὑπὸ τὴν πολλὴν τε εὐσπλαγχνίαν ἐλεημοσυνὴν τε, κινημένος, γίνεται ὅμοιος μὲ ἡμᾶς, ἤγεν ἄνθρωπος, ὑπὸ Κόρε Παρθσόν καθαρὰ, αὐύμφυτη αὐύπανδρον ἀδόκιμον ὑπὸ γάμον, ὁμὰ νὰ βαβίξῃ νὰ φέμῃ εἰς τὸν ἑαυτόντε εἰς τὸ λόγετε τὸ πρωτόπλασον τὸ φρωπόπλασμα Ἀδάμ, ὁπῶ ἔπταυσεν ὁξέπεσεν ἐγκρεμνίσθη εὐγῆκεν ὑπὸ τὸν Παράδισον, ὑπὸ τὴν παράβασιν, καὶ πρακολῶ, τῆς θείας ἐνπολῆς.

Ὦ αὐθσότα Χειρὲ, ἐσὺ ἐβλάσησες ἐβρύβωσες ἐγλυνήθης ὑπὸ τὴν Παναγίαν Παρθσόν, ῥάβδι σκηπτρον βασιλικὸν, ἀπὸ τὴν ῥίζαν τὴν φυλὴν τὴν γλυεὶ τὲ Γεσσαὶ, κατὰ τὺς Προφήτας, καὶ ἄνθος λαλάβιον ἀπὸ αὐτὴν τὴν Παναγίαν Παρθσόν, ἐσὺ ὁ ἐπαινετὸς ὁ ἄξιος ἐπαίνε, ὁ ἄϋλος χωρὶς ὕλλυ σώματος, καὶ πλάστης Θεὸς, ἦλθες βγῆκες ἐφάνης, ἀπὸ ὄρος βγνὸν σκιαρὸν, βαθύσκιον πυκνὸν δασὺ λογγώδες, σαρκωνόμβυος, περιωπὰς κορμὶ ἀνθρωπότητα, γλυόμβυος ἄνθρωπος, ἀπὸ μητέρα παρθσόν ἀδόκιμον ἀπὸ ἄνδρα, ὦ αὐθσότα Χειρὲ, ἀς εἶναι δόξα εἰς τὴν δωαμίν σε.

Ὦ θεανθρωπὲ αὐθσότα Χειρὲ, ἐσὺ ἔλαμψες ἄσκαψες βγῆκες ἐφάνης, ὑπὸ τὴν φυλὴν τὴν γλυεὶ τὲ Γὲβδα, τὸν ὁποῖον ἔσενα ὁ πατριάρχης Γακὼβ, ἔπτσε ἐκήρυξε φρωπέρα παλαὶ ἀπαποχλὶν ἐλπίδα τῆλ ἐθνῶν τὲ κόσμε, καὶ ἦλθες ἐφάνες ἐφάνης, κυρσδωντας, ὁπῶ κυρσδυες τὴν δύ-

ΕΘΝΙΚΟΝ ΙΔΡΥΜΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΣΤΟΡΗΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ

δυνάμιν Δαμασκῦ, Σαμαρείας σκῦλά τε, ἦλθες φρονομβύσας πλάνην ἕπων, εἰς πίστιν θεοτερπῆ, δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Τὸ μαντεως πάλαι Βαλαὰμ, τῆς λόγων μυητὰς σοφὸς, ἀστεροσκόπος χαρᾶς ἔπλησας, ἀστὴρ ἐκ τῶ Ἰακὼβ, ἀνατείλας δέσποτα, ἐθνῶν ἀπαρχὴν εἰσαγομένους. ἐδέξω δὲ φρονίμως, δῶρά σοι δεκτὰ φροσκομίζοντας.

Ὡς πόκῳ γασερὶ παρθενικῇ, κατέβης ὑετὸς Χριστὲ, ἐν ὡς σταγόνες ἐν γῇ σάζεσαι. Αἰθίοπες καὶ Θαρσεῖς, καὶ Ἀράβων νῆσοί τε, Σαβᾶ Μήδων πάσης γῆς κρατοῦντες, φροσέπεσόν σοι σωτήρ· δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Γένος βροτεῖον τὴν ἀπάτην πάλαι, ἄδην φροφήτης Ἀββακὰμ φρομηνύει, ἰδεῖν ἀφράστως, ἀξιωθεὶς τὸν τύπον. Νέον βρέφος ἦν, ὃ ὄρους τῆς παρθένου, ἐξῆλθε λαῶν εἰς ἀπάπλασιν λόγος.

Γ'σος

ναμιν τὴν ἰσχὺν τῆς Δαμασκῆ τῆς Συρίας, καὶ τὰ κύρη τὰ λάφυρα τῆς Σαμαρείας τὰ πρεσ τὴν Ἱερουσαλὴμ, ζεπωτῶσας γυεῖζωτας τὴν ἀπάτην τὴν πλάνην τῆς εἰδωλολατρείας, εἰς πίστιν δυσέβειαν ὀρθοδοξίαν θεοτερπῆ θεοχαρῆ, ὁπῶ δέραιεν τὸν αὐθεντὴν Θεὸν, ὦ αὐθεντα Χριστὲ, ἂς εἶναι δόξα εἰς τὴν δυναμίν σου.

Ω' ὄξαγορασὰ αὐθεντα Χριστὲ, αἰαστέλλωτας ἀγαλλιωτας φατόμβους σοὶ, σὰ Ἄγρεν ὑπὸ τὴν φυλὴν τὴν γενεὰν τὸ Πατειάρχη Γακὼβ, καθὼς λέγαν οἱ φροφῆται, ἐγεμισες ἐχάρτασες ὑπὸ χαρὰν ἀφροσυνίδα ἀγαλλίασιν, ἦγαν εὐφραμες τὰς σοφὲς τὰς μαθηματικὰς τὰς πεπαιδεμβύας τὰς ἀστρολόγας, ὁπῶ ἐφόλεγαν τὰ ὑποτελέσματα τῆς ἀστέρων, τὰς μαθητὰς τὰς ἀκροατὰς τῆς λόγων τῆς διδασκαλιῶν τὸ παλαιῦ Μάντεως Βαλαὰμ, ὁπῶ ἐμπάζοντο ἐφοσφέργοντο φωτολεῖον φωτολῦβι τῆς ἐθνῶν τὸ κόσμ, καὶ τὰς ἐδέχθης τὰς ἐπλησιασες τὰς ἐπεεπτοιήθης φανερὰ αἰδηπὰ, φροσφέρωτας φροσκομίζωτας δῶρα χαείσματα, ἦγαν χρυσὸν, λίβανον, καὶ σμύρναν, δεκτὰ σερκτὰ εἰς τὸ λόγ σου.

Ω' αὐθεντα Χριστὲ, ἐσὺ ἐκατέβης ἦλθες ἐφάνης, ὡσὰν βροχὴ εἰς τὸ πόκαει τὸ φροφήτ Γεδεών, ὁπῶ ἐφροφητδεσο ἐφοτυπώτετο παλαιὰ, εἰς τὴν γασέρα εἰς τὴν κοιλίαν τὴν παρθενικὴν τῆς παρθένε, καὶ ὡσὰν σάλαις σαλαματίαις, ὁπῶ σάζεν πᾶσιν ἀπάνω εἰς τὴν γῆν, καὶ ὄχι εἰς τὸ πόκαει τὸ φροφήτ Γεδεών, οἱ Αἰθίοπες οἱ Ἄραβες τῆς ἐπαρχίας τῆς Ἀφεικῆς, καὶ οἱ Θαρσεῖς, οἱ Καρχιδόνες οἱ ἀνδρεῖοι οἱ κάμηλοι τὰ βορεία μέρης, καὶ τὰ ἰσπία τῆς Ἀραβίας τῆς ἐρυθρᾶς θαλάσσης, καὶ οἱ βασιλεῖς ὅλης τῆς γῆς τὸ Σαβᾶ τῆς Χαμπεσίας, καὶ τῆς Μήδων, ἐφόπεσαν ἐφοσκιώπησαν εἰς ἐσία, λέγωντας, ὦ ἐλεθερωτὰ αὐθεντα Χριστὲ, ἂς εἶναι δόξα τιμὴ μεγαλοφρέπεια εἰς τὴν δυναμίν σου.

Ο' φροφήτης Ἀββακὰμ, ἄδωτας ψάλλωτας δοξολογῶτας παλαιὰ, ἐφρομήνυεν ἐφοτύπωσεν ἐφοφερώνε, τὴν ξανάπλασιν τὴν ξανακαινέργωσιν τὸ ἀνθρωπίνε γένης, ἀξιωνόμβυος κειτόμβυος ἄξιος ὑπὸ τὸν αὐθεντην Θεὸν, νὰ ἰδῇ νὰ βλέψῃ νὰ θεωρήσῃ ἄρρητα ἀνείπετα ἀνεκδίηγητα ἔσενά τὸν τύπον τὴν εἰκόνα τὸ ἀρχέτυπον κάλλος. διότι ἐσὺ ὁ υἱὸς, καὶ λόγος τὸ λογικὸν τὸ αὐθεντὸ Θεὸ, καὶ πάζος, ἦλθες δύγηκες ἐφάνης ἐγενήθης νέον μικρὸν παιδίον, ἀπὸ ὄρος βγιὸν τὴν Παναγίαν Παρθένον, εἰς ξανάπλασιν εἰς ξαναγεύησιν εἰς ξανακαινέργωσιν τῆς λαῶν ὅλε τὸ κόσμε.

Ω'

Γ'σος φροῆλθες τοῖς βροτοῖς ἐκουσίως, ὕψισε σάρκα φροσλαβὼν ἐκ παρθένε, ἰὸν καθάρας τῆς δρακοντείας κάρας, ἄγων ἅπαντας φρὸς σέλας ζωηφόρον, Θεὸς πεφυκὼς ἐκ πυλῶν αὐλίων.

Ἔθνη τὰ φρόθεν τῇ φθορᾷ βεβυσμένα, ἄλεθρον ἄρδιν δυσμενῆς πεφυγότα, ὑψῆτε χεῖρας σὺν κρότοις ἐφυμνίοις, μόνον σέβοντα Χριστὸν ὡς δυεργέτην, ἐν τοῖς καθ' ἡμᾶς συμπαθῶς ἀφιγμένον.

Ρ'ίζης φυεῖσα τοῦ Ἰεσσαὶ Παρθενέ, ὄρους παρῆλθες, τῆς βροτῆς τῆς ἐσίας. παζὸς τεκοῦσα τὸν φρὸ αἰώνων λόγον, ὡς ηὐδόκησεν αὐτὸς ἐσφραγισμένην, νηδὺν διελθεῖν, τῇ κενώσει τῇ ξενῇ.

Θεὸς ὢν εἰρηνης, πατὴρ οἰκτιρμῶν, τῆς μεγάλης βελῆσε τὸν Ἄγγελον, εἰρηνεύω παρεχόμενον ἀπέστειλας ἡμῖν. ὅθεν θεογνωσίας,

φῶς

Ω' ὑψηλότατε ἀκατανόητε ὑπερένοητε ἡ τὸ αὐθεντὸ Θεὸ, ὅπως φυσικὰ Θεὸς, λαμβάνωτας πέρωτας ἀκόμι ἀνθρωπίνα δελήματικὸς, ἀπὸ τὴν Παναγίαν Παρθένον, ἦλθες δύγηκες ἐφάνης, μὲ γένησιν ἴσια κατὰ τὴν ἐσίαν ὅμοια μὲ τὰς ἀνθρώπως, διὰ νὰ καθαείσῃς νὰ πασρδώσῃς τὸ φαρμάκι, τῆς κεφαλῆς τῆς ὀφεώδικὸς τὸ δράκοντος ἐχθρὸ διαβόλε, φέρωτας ἐπαπάγωτας ὅλες τὰς δυσεβεῖς Χεισιανὲς, ἀπὸ ταὶς πόρτας ταὶς ἀπλίασας τὸ ζοφερὸ Ἄδε, αἰς τὴν λάμψιν εἰς τὸ φῶς, ὁπῶ φέρνει δίδη χαείζει τὴν ζωὴν, ἦγαν τὴν θεογνασίαν.

Ω' ἐσὺς ἔθγη φυλαῖς τὰ Κόσμ, ἡ βυδισμβύας ἡ ἐγκρεμνισμβύας ἡ ἐφταρμβύας, ὁπῶ ἦσαδε φροτέρα, ἀπὸ τὴν φτεράν τὸν ἀφανισμὸν τὴν πλάνην τῆς Εἰδωλολατρείας, φβύγωτας ξεμακρώνωτας πάρα παρδὺς πάλιας τὸν ἀφανισμὸν τὴν βλάβην τὰ ἐχθρὸ διμβόλε, ὑψώνετε συκώνετε τὰ χέρια σας, μαζὶ μὲ κρότης κτύπης ἐφνητικὺς δοξολογητικὺς, σέβωτας λαξβώτας φροσκυνῶγτας τὸν μοναχὸν αὐθεντὸν Χριστὸν, ὡσὰν δυεργέτην ἀγαθοδότην Θεὸν, ὁπῶ ἦλθεν ἔφανεν ἐφάνη, εἰς τὰ ἡμέτερα εἰς τὰ ἐδικά μας, δωπλαγχνητικὰ συμπαθητικὰ, ὡσὰν αὐθεντὸς Θεὸς.

Ω' Παρθενέ Κυρία μας Μαρία, ἐσὺ φυζώωτας δγαίνωτας, ὑπὸ τὴν φυλὴν τὴν γενεὰ τὸ φροφήτ Γεσσαὶ, κατὰ τὲς προφήτας, παρῆλθες ἐπέρασες ὑπερέβης, ὑπὸ τὲς ὄρης τὰ σωῦρα τῆς ἐσίας τῆς ἀνθρώπων, δηλαδὴ τῆς ἀνθρωπίνης φυσεως, γλυώτας τὸν φρωμαῖον λόγον τὸ Παζός, ἦγαν τὸν αὐθεντὸν Χριστὸν, ὑπὲρ φύσιν χωρὶς σπορὰν ἀνδρός, καθὼς ἠγάπησεν ἠθέλησεν αὐτὸς ὁ ἴδιος, νὰ ἐλθῃ νὰ περάσῃ νὰ εὐγῇ, ὑπὸ γασέρα κοιλίαν μήτρα κυκλησμβύου βυλλωμβύου παρθενικὴν, μὲ τὴν κενώσιν τὴν συγκαταβασίν τὴν παράδοξον τὴν θαυμασίαν τὴν ὑπὲρ ἔννοιαν.

Ω' φίλε τῆς ἀνθρώπων, αὐθεντα Θεὲ, ὅπως Θεὸς τῆς εἰρηνης τῆς ἀγάπης τῆς ἀπραξίας, καὶ Πατέρας τῆς ἐλέης τῆς διαλλαγχιῶν, πηγὴ τῆς ἀγαθῶν, ἔπεμψες ἔσελες εἰς ἐμᾶς τὲς δυσεβεῖς Χεισιανὲς, τὸν Ἄγγελόν τῆς μεγάλης βελήσεως σου, ἦγαν τὸν αὐθεντὸν Χριστὸν, δίδωτας ὁπῶ νὰ δίδῃ νὰ χαείζῃ εἰρηνεύω ὁμόνοια ἀγάπην ἀκαμαρησίαν εἰς ταὶς ψυχαῖς μας. διὰ ἐτοῦτο ἡμεῖς οἱ δυσεβεῖς Χεισιανὲ, ὁδυγήμενοι φωτιζόμβυοι εἰς τὴν λάμψιν εἰς τὸ φῶς, τῆς ὁδηγήσεως

τῆς

ωρὸς φῶς ὁδηγηθέντες, ἐκ νυκτὸς ὀρθρίζοντες, δοξολογοῦμέν σε φιλάνθρωπε.

Ἐν δόλοις τῷ Καίσαρος δόγματι, ἀπογραφῆς πειθήσας, καὶ δούλης ἡμᾶς, ἐχθρᾶ καὶ ἁμαρτίας ἠλευθέρωσας Χριστέ. ὅλον τὸ καθ' ἡμᾶς δὲ πτωχεύσας, καὶ χοϊκὸν, ἐξ αὐτῆς σώσεως, καὶ κοινωνίας ἐθεόργησας.

Γῆθε ἡ παρθένος, ὡς πάλαι φησὶν, ἐν γαστρὶ συλλαβοῦσα ἐκύησε, Θεὸν ἀνθρωπήσαντα, καὶ μένει παρθένος. δι' ἧς καταλλαγέντες Θεῷ οἱ ἁμαρτωλοὶ, Θεοτόκον κυρίως ὄντα, ἐν πίστει ὑμνήσωμεν.

Ἐκ νυκτὸς ἔργων ἐσκοτισμένοις πλάνης, ἱλασμὸς ἡμῖν Χριστὲ τοῖς ἐγηγόρως, νῦν σοι τελοῦσιν ὕμνον ὡς δεσπότῃ, ἔλθοις ποιζῶν δυσερῆτε τὸν τρίβον. καθ' ὃν ἀναβαίνοντες, εὕροιμεν κλέος.

Ἀπω-

τῆς γνωρίσεως τῶ αὐθεντῆ Θεῶ, νυκτερδίωπας ἀγρυπνῶντας σπουδάζομεν ὑπὸ τὸν ὄρθρον, σὲ δεξάζομεν σὲ ἐπαινοῦμεν σῶ λέγομεν δοξολογίας, ἐκείνας ὅπερ σὲ ἔφερον.

Ὦ θεάνθρωπε αὐθεντῆ Χριστὲ, καταπεπτωκότας ὑποτασσόμενος ὑπακούων εἰς τὸ φύσαγμα τὸν δεσμὸν τὸ φερμάτι τῶ Βασιλέως Καίσαρος Αὐγούστου τῆς Ῥώμης, ἐγράφθης μετὰ τῆς δούλης. δηλαδὴ εἰς τὸ κατάστιχον τῆς δούλων, ἵ ἐλεύθωσες ἐλευθέρωσες ἡμᾶς τῆς δυσεβῆς Χριστιανῆς, ὅπερ ἤμαθεν δοῦλοι σκλάβοι τῶ ἐχθρῶ διαβόλω, καὶ τῆς ἁμαρτίας καὶ πτωχεύσας πέρνωτας ἀπαίωσε ὅλον τὸ ἡμέτερον τὸ ἐδικόν μας, ἵ χαμαιτύπον γένος, δηλαδὴ τὴν ἀνθρωπότητα, μᾶς ἐθέωσες μᾶς ἐθεοποίησες μᾶς ἔκαμες θεὸς κατὰ χάριν, ἀπὸ αὐτὸν τὸν σῶσιν τὴν σμίξιν, ἵ ὑπὸ τὴν μέθεξιν τὴν κοινωνίαν, διὸς ὅπερ ἔλαβες ἐπῆρες τὴν ἀνθρωπότητα.

Γῆθε νὰ ἡ Παναγία Παρθένος, καθὼς λέγει παλαιὰ ὁ προφήτης Ἡσαΐας, συλλαμβάνουσα παιδίον βρέφος παιδὶ μέσα εἰς τὴν ἁγίαν γαστέρα κοιλίαν της, ἤγουν ἐγκαστρωμένη μὲ τὴν ἔλθοσιν τὸ Παναγίω Πνεύματος, ἐγέννησεν τὸν αὐθεντῆν Θεὸν, ὅπερ ἐνανθρώπησεν ἔγινεν ἄνθρωπος εἰς αὐτὴν, καὶ πάλιν μένει παρθένος ὡς καὶ πρότερον. ἀλλὰ μέσα της ὁποίας Παναγίας Παρθένω, ἡμεῖς οἱ ἁμαρτωλοὶ ἄνθρωποι, φιλιωνόμενοι εἰρηνευόμενοι μὲ τὸν αὐθεντῆν Θεὸν, ἂς τὴν δεξάσωμεν ἂς τὴν ἐπαινέσωμεν ἂς τὴν ἐγκωμιάσωμεν μὲ πίστιν ὀρθοδοξίαν, ὅτιπερ ὅπερ εἶναι Παρθένος θεοτόκος Κυρία ἀληθινὰ ἀληθῶς.

Ὦ θεάνθρωπε αὐθεντῆ Χριστὲ, ἄμποτες νὰ ἤθελες ἔλθης φθάσης εἰς ἡμᾶς, ὅπερ ἤμαθεν σκοτισμένοι σκαμμένοι σκοτισμένοι, ὑπὸ τὰ ἔργα τὰ καταδικάματα τὰ ἐπιχειρήματα, τῆς νύκτας τῆς ἀγνωσίας τῆς ἁμαρτίας, δηλαδὴ τῆς πλάνης τῆς εἰδωλολατρείας. ἐξιλέωμα ἡμέρωμα συγχωρητῆς τὰ ἐλέη τῆ ψυχῶν μας, λέγω τώρα εἰς ἡμᾶς, ὅπερ τελειώνομεν κάνομεν εἰς ἐσένα, ὕμνην δοξολογίαν ἔξυπνα ἄγρυπνα, ὡσὰν εἰς δυσεργέτω ἀγαθοδότω Θεόν, καὶ δίδωντας ὑπαντῆς εἰς ἡμᾶς, ἤγουν κάμνωντας μας ὁδὸν γράτων εὔκολων ἴσιαν καλὴν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἀπαίω εἰς τὴν ὁποίαν, ζέχωντας πηγαίνωντας ἡμεῖς, ἠθέλαμεν εὕρη ὅπου τύχη δόξαν τιμὴν δυσωμονίαν Παράδεισον.

Ὁ

Ἀπλυὲς ἔχθος τὸ φως αὐτὸν Δεσπότης, τεμὼν διαμπὰξ σαρκὸς ἐν παρσία, ἵνα κρατέντος ὤλεσε ψυχοφθόρα, Κόσμον σωσάπτων ταῖς αὐλοις ὑσίαις, τιθεὶς φροσλιῶ τὸν τεκόντα τῇ κτίσει.

Ὁ λαὸς εἶδον ὁ πρὶν ἡμαυρωμένος, μεθ' ἡμέραν φῶς τῆς ἄνω φρυκτωρίας. ἔθνη Θεῷ δὲ κλῆρον υἱὸς φροσφέρει, νέμων ἐκεῖσε τὸν ἀπόρρητον χάσμον. ἔπλεῖσον ἐξιώθησεν ἡ ἁμαρτία.

Σπλάγχνων Γωναῖ, ἔμβρυον ἀπήμεσεν, ἐνάλιος θὴρ, οἷον ἐδέξατο. τῇ παρθένῳ δὲ ἐνοικήσας ὁ λόγος, καὶ σάρκα λαβὼν, διελήλυθε φυλάξας ἀδιάφθορον. ἧς γὰρ οὐχ ὑπέστη ῥύσεως, τὸν τεκοῦσαν κατέσχεν ἀπήμαντον.

Ἦλθε σαρκωθεὶς, Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, γαστρὸς ὢν πατὴρ, φροέωσφόρε γεννᾷ. τὰς ἡνίας δὲ ὁ κρατῶν τῆς

Ὁ αὐθεντῆς Χριστὸς, ὁ ὑψαγορασὴς τῆς ἀνθρώπων, κόπτωντας χαλῶντας ὑπὸ μιᾶς τελείως παντελῶς, μὲ τὸν παρεσίαν τὸν ἐρχομόν τε τὴν σαρκικὴν, ἤγουν μὲ τὸν ἐνανθρώπησίν τε, τὸ μῖσος τὸν ἔχθραν τὸν ἀγειαν, τὸν ἀπανθρωπον, ὅπερ ἦτον εἰς αὐτὸν τὸν Θεὸν τῆς ἀνθρώπων, ἔφθειρεν ἀφάνισεν τὸν ὑψίσιαν τὸν δυνάμιν τὰ νεῦρα, τὴν ὑψισιασὲ τὲ ἐχθρὲ διαβόλω, τὴν ὀλεθρος τῆς φθορίως τῆς ψυχῶνμας, διὰ νὰ σωλάξῃ νὰ σμίξῃ νὰ σώσῃ τὸν Κόσμον, δηλαδὴ τὺς ἀνθρώπους, μὲ ταῖς αὔλαις ὑσίαις τῆς Ἀγγέλων, βαίωντας κάμνωντας τὸν αὐθεντῆν Θεὸν, καὶ πατέρα τε, ἱλαρὸν ἥμερον, εἰς τὸν Κόσμον εἰς τὺς ἀνθρώπους.

Τὸ πλῆθος ὁ λαὸς ὁ ἐσκοτισμένος ὁ τυφλωμένος ὁ σκαμπωμένος εἰς τὴν θεογνωσίαν φωτίτερα, εἶδεν ἐβλεψεν ἐθεώρησεν, εἰς τὴν ἡμέραν τῆς χριστήσεως τὲ αὐθεντὲ Χριστὲ, λάμψιν φῶς, τῆς ἀπαίω λάμψεως τὲ ἀπαίω φανῆ, ἀμὰ ὁ Υἱὸς, καὶ Λόγος, τὲ αὐθεντῆ Θεὲ, φέρνει φρεσκομίζει κληρονομίαν εἰς τὸν ἄπαρχον, Θεὸν καὶ Πατέρα τε, τὰ ἔθνη τὺς πιστεύσαντας, δίδωντας χαείζωντας ἐκεῖ, τὴν χάειν τὴν δωρεὰν τὴν ἀνέκπεστον τὴν ἀνεκδιήγητον τὴν ἀκατανόητον, ἐκεῖ ὅπερ ἡ ἁμαρτία ἡ σωζιβὴ τῆς ψυχῶν τῆς γόων, ἀπέθνεσεν ἐβλάσησεν πεισότερον.

Τὸ θνεῖον τὸ κῆτος τὸ μεγάλον ψάειον τὸ θαλασσινὸν τῆς θαλάσσης, (ὀνομαζόμενον Καβεσπόγιο,) ἐξέρασεν εὐγαλεν πάλιν ὀπίσω, τὸν προφήτην Γωναῆ μικρὸν παιδί, δηλαδὴ ζωφερὸν ἀπαλὸν, ὑπὸ τὰ σπλάγχνατα τὰ ἐντοδιάτα, ὅτι λογῆς τὸν ἐδέχθη τὸν ἐκαπάνεσεν φωτίτερα, ἀμὰ ὁ υἱὸς καὶ λόγος τὲ αὐθεντῆ Θεὲ, καποικῶντας μέσα εἰς τὴν ἄχραντον τὴν καθαρὰν κοιλίαν τῆς Παναγίας Παρθένω, καὶ λαμβαίωντας πέρνωτας ὑπὸ αὐτὴν κορμὶ ἀνθρωπότητα, ἀπέρασεν διῆκεν ὑπὸ μέσα της, φυλαττωντας τὴν ἄφθαρτὴν καθαρὰν, ὡς καὶ φρότερον. διότι ἐκράτησεν ἐφύλαξεν τὴν γεννήσασαν αὐτὸν Μητέρα τε, ἀβλαβῆ ἀλώβητον ἄφθαρτὴν, ἀπὸ τὴν ῥεῦσιν τὴν φθορὰν τὴν ὁποίαν ἐκείνην, ὅπερ αὐτὸς δεν τὴν ὑπόμεινε δεν τὴν ἔπαθεν ὑπὸ πατέρα.

Ὁ αὐθεντῆς Χριστὸς ὁ Θεὸς μας, σαρκωθέμενος πέρνωντας κορμὶ ἀνθρωπότητα, ὑπὸ τὴν Παναγίαν Παρθένον, ἦλθεν ἐφάνη εἰς τὸν κόσμον, τὸν ὁποῖον τὸν γεννᾷ ὁ ἄναρχος Θεὸς, καὶ πατέρας τε, ὑπὸ τὴν κοιλίαν τε, ἤγουν ὑπὸ τὸν νοῦν, φωτίτερα ὑπὸ τὸν Ἥλιον, κατὰ τὸν προφήτην Δαβὶδ, ἐκ γαστρὸς φροΕωσφόρε ἐγέννησάσε, καὶ τὰ ἑξῆς, καὶ ἐκεῖνος ὅπερ

ἀχαΰτων δυνάμεων, ἐν φάτνῃ τῆ ἀλόγων ἀνακλίνεται, ῥάκει σπαργανῶται λύει δὲ, πολυπλόκους σειρὰς ᾅδαπώσεων.

Νέον ἐξ Ἀδὰμ, παιδίον φυράματος, ἐτέχθη υἱὸς καὶ πιστοῖς δέδοται. τὸ δὲ μέλλοντος, ἐτοίζθην αἰῶνος, πατὴρ καὶ ἄρχων, καὶ καλεῖται τῆς μεγάλης βουλῆς Ἄγγελος. ἴσχυρὸς Θεός ἐστι, καὶ κράτῃ ἐξουσία τῆς κτίσεως.

Ναὶων Γωνᾶς, ἐν μυχοῖς θαλαττίοις, ἐλθεῖν ἐδέετο, καὶ ζάλῃ ἀπαρκέσαι. νυγεὶς ἐγὼ δὲ τὸ τυραννεύοντος βέλει, Χειρὶ προσαυδῶ τῇ κακῶν ἀωρίτῃ, θᾶττον μολεῖν σε τῆς ἐμῆς ῥαθυμίας.

Ὃς ἦν ἐν ἀρχῇ πρὸς Θεὸν Θεὸς λόγος, νυὶ κρατύνει μὴ σῴσασαν τὴν πάλαι, ἰδὼν φυλάξαι τὴν καθ' ἡμᾶς ὐσίαν, καθεὶς ἑαυτὸν δεύτερα κοινωνίᾳ, αὖθις προφαίνων τῆ παθῶν ἐλευθέραν.

Γ'κτιν δὶ ἡμᾶς Ἀβραὰμ ἐξ ὀσφύος, λυρῶς πεσόντας ἐν σκότει τῆ πταισμάτων, ὑὸς ἐγεῖραι τῆ κατωνυδικότων, ὁ φῶς κατοικῶν, καὶ φάτνῃ παρ' ἀξίαν, νυὶ δὶ δοκήσας, εἰς βροτῆ σωτηρίαν.

Οἱ παῖδες δυσεβείᾳ, σωρὸς ἀφθέντες, δυσεβὲς πρὸς ἄγματος καταφρονήσαντες, πυρὸς ἀπειλῶν οὐκ ἐπτοήθησαν, ἀλλ' ἐν μέσῳ τῆς φλογὸς ἑστῶτες ἔψαλλον, ὁ τῆ πατέρων Θεὸς ὐλογητὸς εἶ.

Ποιμῆνες ἀγραυλοῦντες, ἐκπλαγῆς φωτοφωνείας ἔτυχον. Δόξα Κυρίῳ ἐν αὐτῆς ἀγγέλοις, καὶ Ἄγγελος, ἀνυμνήσατε βοῶν, ὅτι ἐτέχθη Χειρὸς, ὁ τῆ Πατέρων Θεὸς ἐνανθρωπήσας.

Ἐξαίρνης σὺ τῷ λόγῳ τῶ Ἀγγέλῳ, ἀρχῶν στρατεύματα, δόξα ἐναύγαζον Θεῷ, ἐν ὑψίστοις ὅπου γῆς εἰρήνη, ἐν ἀνθρώποις δὲ δοκία, Χειρὸς ἔλαμψον, ὅτι τῆ Πατέρων Θεὸς ὐλογητὸς εἶ.

Ἐκεῖνος ὅπου κατοικεῖ ἀναπαύεται εἰς φῶς θεογνωσίας, καὶ γνώσεως θεότητος, καὶ ὅπου κατοικεῖ πόρα εἰς τὸν πάχιλον τῆ ἀλόγων ζώων, ἔξω ὐπὸ τὸν ἀξίωτα τὸν ἔξω ὐπὸ τὸ ὁρίποντα ἀφεπὼς, θέλωντας βιώσιμος καλῶ βιῶν, διὰ ἐλευθερίαν τῆ ἀνθρώπων, ἦλθε ἐπέρασεν δυσκίνει, ὐπὸ τὸ σπέρμα ἀπὸ τὸν μέσου τῶ Ἀβραὰμ, διὰ ἡμᾶς, διὰ αἰτίαν ἐδικλώματος, νὰ ἐγείρῃ νὰ σκιάσῃ τὰ τέκνα τὰ παιδία ἐκείνων, ὅπου σῶσσαν ἔκλιναν ἔσκυψαν κάπου ἐλεεινὰ ἄδλια, πεύτωπες ὁπὸ ἔπεσαν μέσα εἰς τὸ σκότος εἰς τὰ σκοτάδι, τῆ ἁμαρτημάτων μας τῆ σφαλμάτων μας.

Οἱ Ἅγιοι ζῆς νέοι παῖδες, ὁπῶ ἀναζάφνικαν ἔζεσσα μαζὶ μὲ εὐσέβειαν ὀρθοδοξίαν, καταφρονῶντας ἀτιμάζωντας τὸ φρύαγμα τὸν ἐσιτμὸν, τὴν ἀποφασιν τὴν κακὴν, τὰ τυραννικὰ ἀθέα Βασιλέως Ναβυχοδονόσορος, δὲν ἐφοβήθησαν δὲν ἐδειλίασαν τὸν φοβερισμὸ, τῆς λαύρας τῆς φωτιᾶς, ἀμὴ σεκόμβυρι εἰς τὸ μέσον τῆς λαύρας τῆς φωτιᾶς τῆς καιομένης Καμίνου, ἔψαλλαν ἐδόξολογοῦσαν, λέγωντας, ἐσὺ ὁ Θεὸς τῆ Πατερωνμας, εἶσαι εὐλογημένος εἰς τοὺς αἰῶνας παντοτινὰ αἰώνια.

Οἱ τζοπαίδες οἱ ποιμένες οἱ βοσκοὶ, οἱ ἐν ἀγρῷ αὐλιζόμενοι ἀγρυπνερδυόντες, ἐπέτυχαν νύκτα φωτοφανείαν λάμψιν φῶς, ἐκπληκτικὴν φρικτικὸν· διότι ἡ δόξα ἡ τιμὴ ἡ μεγαλοπρέπεια τὰ αὐτοῦτα Χειρὸς, ἐλαμψεν ἄσπρα ὁλόγυρα εἰς αὐτὸς, καὶ Ἄγγελος ἐφάνη, κραυγάζωντας φωνάζωντας, λέγωντας, δοξολογήσατε ψάλλατε ὕμνον ψαλμῳδίαν δοξολογίαν· διότι ὁ αὐτοῦτος Χειρὸς, ἐγεννήθη σήμερον, ἀπὸ τὴν Παναγίαν Παρθένον, λέγωντας, ἐσὺ ὁ Θεὸς τῆ Πατερωνμας, εἶσαι εὐλογημένος εἰς ὅλους τοὺς αἰῶνας παντοτινὰ αἰώνια.

Ἐξάφνα παρόδυς, μαζὶ μὲ τὸν λόγον τὴν φωνὴν τὸ Ἀγγέλου, τὰ στρατεύματα τὰ πλῆθη ἡ τάξις τῆ οὐρανίων Ἀγγέλων, ἔκραζαν ἐφώναζαν εἰς τὸν αὐτοῦτον Θεὸν, λέγωντας, ἂς εἶναι τιμὴ δόξα μεγαλοπρέπεια εἰς τὰ ὕψηλα, καὶ κατω εἰς τὴν γῆν ἂς εἶναι εἰρήνη ὁμόνοια ἀγάπη εἰς τοὺς ἀνθρώπους, ὅτι θέλει εἶναι καλὴ βούλησις θεότητος τὸν αὐτοῦτο Θεὸν, ἐπειδὴ ὁ αὐτοῦτος Χειρὸς, ἐλαμψεν ἄσπρα ἐφάνη σήμερον, λέγωντας, ἐσὺ ὁ Θεὸς τῆ πατερωνμας, εἶσαι εὐλογημένος εἰς τοὺς αἰῶνας παντοτινὰ αἰώνια.

Ρ῎ημα τί τὸ εἶπον οἱ ποιμένες, διελθόντες ἴδωμεν, τὸ γεγονὸς θεῖον Χριστόν, Βηθλεὲμ καταλαβόντες δὲ, σὺν τῇ πεκύσῃ προσεκύνουν ἀνὰ μέλποντες, ὁ τῆς Πατέρων Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Τῷ παντάνακτος ἐξεφαύλισαν πόθῳ, ἄπληκτα θυμαίνοντος ἠγκισρωμμένοι, Παῖδες τυραννου δύθεον γλωσσαλγίαν, οἷς ἔκαθε πῦρ ἄσβετον τῆς Δεσπότη, λέγουσιν εἰς αἰῶνας εὐλογητὸς εἶ.

Ὑπηρέτας μὲν ἐμμανῶς καταφλέγει, σώζει δὲ παμφλάζουσα ῥοιζηδὸν νέους, ταῖς ἐπαμέτροις καύσεσι πυργουμένη. οὓς ἔσεφε φλὸξ ἄφθονος τῷ Κυρίῳ, νέμοντος εὐσεβείας εἵνεκα δρόσον.

Ἀῤῥωγὲ Χριστὲ, τὸν βροτοῖς ἐναντίον, τρόβλημα τῆς σαρκωσιν ἀῤῥήτως ἔχων, ἤχωσας ὄλβον τῆς θεώσεως φέρων, μορφώμασος νεῶ, ἧς τινος δι' ἐλπίδα, ὤωσθεν εἰς κλυδωνίας ἠλθομεν ζόφου.

Τῷ ἀγειοπὸν ἀκρατῶς γαυρωμένῳ, ἄσεμνα βακχεύσασαν ἐξοισρωμένῳ, Κόσμε καθεῖλες πανσθενῶς ἁμαρτίαν. ὃς εἵλκυσε πεῖν, σήμερον τῆς ἀρκύων, σώζεις δὲ σαρκωθεὶς ἑκὼν ἐνεργέτα.

Θαύματος ὑπερφυὲς ἡ δροσοβόλος, ἐξεικόνισε κάμινος τύπον. ἐν γὰρ ᾗς ἐδέξατο φλέγει νέους, ὡς ἁβὲ πῦρ, τῆς Θεόπτος Παρθένου, ἣν ὑπέδυ νηδύν. διὸ αὐυμνοῦντες ἀναμέλψωμεν. εὐλογείτω ἡ κτίσις πᾶσα τὸν Κύριον.

Ἔλκει Βαβυλῶνος ἡ θυγάτηρ παῖδας, δορυκτήτης Δαβὶδ ἐκ Σιὼν σὺν αὐτῇ. δωροφόρος πέμπει δὲ μάγος παῖδας, τῷ τῷ Δαβὶδ, Θεοδόχον θυγατέρα λιτανεύοντας. διὸ αὐυμνοῦντες ἀναμέλψωμεν, εὐλογείτω ἡ κτίσις πᾶσα τὸν Κύριον.

Ὄργανα παρέκλινε τὸ πένθος ᾠδῆς. ᾔδομεν ἐν νόθοις οἱ παῖδες Σιών.

Ὦ αὐθέντα Χριστὲ, βοηθὲ τῷ ἀνθρώπων, ἔχωντας βασῶντας φορῶντας ἀπάνωσε, τῶν σαρκωσιν τῶν ἀνθρωπότητα, ἄῤῥητα ἀνείποτα ἀνεκδιήγητα, τρόχημα σκέπασμα ἔμφορος, ἐκατμήχωσε ὀξυθυμίσεις ἀτίμασες, τὸν ἐναντίον ἐχθρὸν διάβολον τῆς ἀνθρώπων, φέρνωντας βασῶντας τὸν θησαυρὸν τὸν πλοῦτον τῶν θεότητος, τῆς θεώσεως τῆς ἀνθρώπων, μορφωνόμενος λαμβάνωντας πέρνωντας μορφῶν εἶδος κορμὶ ἀνθρωπότητα, ἀπάνωσε πῶρα, τῆς ὁποίας θεώσεως, διὰ τῶν ἐλπίδα τῶν ἀπαντοχὲν, ὁπῶ ἀγαπήσαμεν νὰ τῶν λάβωμεν, ἤλθαμεν ἐφθάσαμεν ὑπὸ παλαιοθεν, ὑπὸ τὰ βαθύτατα σκοτάδια, τὰ ζοφερὰ τὰ σκοτεινὰ ᾅδου, ἤγουν ἐλυθερώθημεν.

Ὦ αὐθέντα Χριστὲ, ἐσὺ ἐγκρίμνισες ἐκατέβασες κάπα, τῶν ἁμαρτίαν τὰ Κόσμε παισόφως παντοδυνάμως, ὁπῶ ἐφυσκώνετο ὑπερηφανίᾳ τε μὲ ὄμματι κοίταμα ἄγειν, ὁπῶ ἐμέθυσεν ἀπηδέσει ἄσεμνα ἄσεμνα ἄτακτα ἀκράτα μὲ ἀκρατησίαν, μαγιασμῶν κεντημέν μανιομέν, ἀμὶ ἀ διεργέτα ἀγαθότατα αὐθέντα Χριστὲ, σαρκωσόμενος ἀνθρωπος θεληματικῶς, σώζεις ὁλοφύλαττες ἐλυθέρωσες, ἤγουν ἔσωσες ἐλυθέρωσες σήμερον ὑπὸ τὰ δίκτυα, ἐκάτως, λέγω τὸν Ἀδὰμ, τῆς ὅς Ἀδὰμ, τὰ ὁποίας ἔσυρεν ἐβάβιξεν εἰς τῶν κόλασιν πρωτήτερα, ὁ ἐχθρὸς διάβολος.

Τὸ καμίνι τὸ Χαλδαϊκὸν, ὁπῶ ἐδέχθη μέσα τῶν δροσίαν, ἤγουν ἐδροσίσθη, εἰκόνιζεν ἐμφοτύπωσε, τύπον σημάδι θαύματος παραδόξε ὑπερφυσικὲ, διότι δὲν φλέγει δὲν καίει ἤγουν δὲν ἔκαυσεν τὰς ζωὰς νέους Ἁγίους παῖδας, τὰς ὁποίας τὰς ἐδέχθη μέσα τε, καθὼς μήτρ ἡ φωτία τῆ πυρ τῆς Θεόπτος σε, δὲν ἔκαυσεν τῶν ἐγάστρα τῶν κεκλίαν τῆς Παναγίας Παρθένε, εἰς τὴν ὁποίαν ἐμβῆκεν ἐκάθησεν. ὁμῶ πάντο, ἡμεῖς οἱ πιστοὶ οἱ εὐσεβεῖς Χριστιανοὶ, ἀνυμνῶντας δοξολογῶντας, ἂς μελῳδήσωμεν ἂς ψάλλωμεν ἂς δοξολογήσωμεν τὸν αὐθέντα Χριστὸν λέγωντας, ὅλη ἡ κτίσις ὅλος ὁ Κόσμος, ἂς εὐλογῆ ἂς καλολογῆ ἂς δοξάζῃ τὸν αὐθέντα Χριστὸν, εἰς ὅλους τοὺς αἰῶνας παντοτινὰ ἀμήν.

Ἡ θυγατέρα τῆς Βαβυλῶνος τὴ Μπαγδάτη, (κατὰ τὸν Προφήτην Δαβὶδ θυγάτηρ Βαβυλῶνος ἡ ταλαίπωρος, ἐκ τὰ ἐξῆς,) ἤγουν ἡ Βαβυλῶνα, σύρει ζαβίζει φέρει, ὅπου ἐβάβιξεν ἤφερεν εἰς τὸν ἑαυτόν της εἰς τὴ λόγη της, τὰ παιδία τὰ Προφήτε Δαβὶδ, δηλαδὴ τὴς Ἑβραίκς ὑπὸ τῶν Σιὼν τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἱερουσαλὴμ, τὴς κονταρατοκτημένης τῆς σκλαβωμένης. ἀμὶ πέμπει γέλιει πάλιν ὀπίσω, τὰ παιδία τὰς Μάγης τὰς σοφὰς ἀστρολόγης, ὁπῶ φέραν ἐβασῆσαν εἰς τὰ χέρια τὴς δῶρα χαρίσματα, δηλαδὴ χρυσὸν, λίβανον, ἐκ σμύρναν, μέλλωντας νὰ παρακαλέσουν νὰ φυσκωμένην τῶν θυγατέρα τὸ φοβερὸ πανάκτος Δαβὶδ, ἤγουν τῶν Παναγίαν Παρθένον, ὁπῶ ἐδέχθη μέσα τῆς τὸν αὐθέντα Θεόν. διὰ ἐτοῦτο, ἡμεῖς οἱ εὐσεβεῖς Χριστιανοὶ, ἂς ψάλλωμεν ἂς δοξολογήσωμεν τὸν αὐθέντα Χριστὸν, καὶ ὅλη ἡ κτίσις ὅλος ὁ Κόσμος, ἂς εὐλογῆ ἂς καλολογῆ ἂς δοξάζῃ τὸν αὐθέντα Χριστὸν, εἰς ὅλους τοὺς αἰῶνας παντοτινὰ ἀμήν.

Ἡ λύπη τῆς σκλαβιᾶς, ἐπαραμείασε ἄφησε ἐβίωξε πέρα, τὰ μουσικὰ ὄργανα τὰς μουσικὰς κιθάρας, τῆς ψαλμῳδίας τῆς μουσικῆς, ὁπῶ τὰς ἔβαλαν τὰς ἔλεγαν νὰ ψάλλουν, διότι τὰ γνήσια παιδία, δηλαδὴ οἱ Ἑβραῖοι τῆς Ἐκκλη-

Σιών. Βαβυλῶνος λύει δὲ πλανῶν πᾶσαν, καὶ μυσικῶν ἁρμονίαν Βηθλεὲμ ἐξανατείλας Χριστός. διὸ ἀυμνοῦντες ἀναμέλψωμεν, δόλογείτω ἡ κτίσις πᾶσα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψούτω εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Σκῦλα Βαβυλῶν τῆς βασιλίδος Σιών, καὶ δορύκτητον ὄλβον ἐδέξατο, θησαυρὸς Χριστός. ἐν Σιὼν δὲ παύτης καὶ βασιλεῖς, σὺν ἀστέρι ὁδηγῶ ἀστροπολοῦντας ἔλκει. διὸ ἀυμνοῦντες ἀναμέλψωμεν, δόλογείτω ἡ κτίσις πᾶσα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψούτω εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Μηδῶν ἀφλέκτως εἰκονίζουσι κόρης, οἱ τῆς παλαιᾶς πυρπολημένοι νέοι, ὑπερφυῶς κύκσαν ἐσφραγισμένῳ, ἄμφω δὲ δρῶσα θαυματουργία μία, λαὸς φῶς ὕμνον ἐξανίσησι χάρις.

Λύμῃ φυγοῦσα πῦ θεοῦσθαι τῇ πλανῇ, ἄλυκτον ὑμνεῖ τὸν κοσμήμονα λόγον. γεννικῶς ἅπασα σὺν δόμῳ κτίσις κλησίας Σιὼν Ἱερσαλὴμ, δεῦ ἔψαλλεν δεῦ ἐδέξατο εἰς ξενὺς εἰς νόθυς αἰθρώπες, (κατὰ τὸν Προφήτην Δαβὶδ, πῶς ᾄσωμεν τὼ ᾠδὼ Κυρίε ἐπὶ γῆς ἀλλοφύλων.) ἐμὲ ὁ αὐθέντης Χριστός, ἀπατέλλωντας δύγαίωντας, ἤγεν γλυνηθεὶς ὑπὸ τὼ Βηθλεὲμ, λύει φθορὲι ἀφανίζειν, ἤγεν ἀμαίσεν κάθε πλαίνω αἰθείαν τῆς Βαβυλῶνος, καὶ τὼ ἁρμονίαν τὴ συμφωνίαν τῆ μυσικῶν ὀργάνων, ὁπὲ εὔγαλεν ὁ Βασιλεὺς Ναβυχοδονόσωρ. διὰ ἐτῶτο, ἡμεῖς οἱ δύσεβεῖς Χριστιανοὶ ἀυμνοῦντες δοξολογῶντας, ἂς μέλψωμεν ἂς ψάλλωμεν τὸν αὐθέντην Χριστὸν, καὶ ὅλη ἡ κτίσις ὅλος ὁ Κόσμος, ἂς δόλογῆ ἂς καλολογῆ ἂς δεξάζῃ τὸν αὐθέντην Χριστὸν, καὶ ἂς τὸν ὑπερυψώνῃ εἰς ὅλες τὲς αἰῶνας παντοτινὰ αἰώνια.

Ἡ Βαβυλῶνα τὸ Μπαγδατὶ, ἐδέχθη ἔλαβεν ἐπῆρεν εἰς τὲ λόγυπες, τὰ κέρση τὰ λάφυρα τῆς Βασίλισσας Σιὼν Ἱερσαλὴμ, καὶ τὸν πλέτον τὸν θησαυρὸν τὸν κονταραπεπτημμένον. ἀμὲ ὁ αὐθέντης Χριστός, ζαβίζει φέρνει, ἤγεν ἐξαβίζει ἤφερεν τὲς θησαυρὲς τὰ πλέτη αὐτῆς τῆς Βαβυλῶνος, εἰς τὼ Σιὼν τὼ Ἐκκλησίαν τῆς Ἱερσαλὴμ, καὶ τὲς Βασιλεῖς τὲς ἀστρονόμους τὲς σοφὲς ἀστρολόγους, μαζὶ μὲ ἀστέρα ὁδηγὸν, ὁπὲ τὲς ὁδήγησεν τὲς ἔδειχτεν τὸν δρόμον τῶν γράτων. διὰ ἐτῶτο, ἡμεῖς οἱ δύσεβεῖς Χριστιανοὶ, ἀυμνοῦντες δοξολογῶντας ἂς μέλψωμεν ἂς ψάλλωμεν τὸν αὐθέντην Χριστὸν, καὶ ὅλη ἡ κτίσις ὅλος ὁ Κόσμος, ἂς δόλογῆ ἂς καλολογῆ ἂς δεξάζῃ τὸν αὐθέντην Χριστὸν, καὶ ἂς τὸν ὑπερυψώνῃ εἰς ὅλες τὲς αἰῶνας παντοτινὰ αἰώνια.

Οἱ ἅγιοι ξεὶς νέοι παῖδες, ὁπὲ δηγεῖται λέγει ἡ παλαιὰ γραφὴ, φλογιζόμενοι καιόμενοι ἄφλεκτα ἄκαυσα, ἐφρονεμόνιζαν ἐφρετύπωναν ἐσημάδδαν ἐφανέρωναν, τὼν γαστέρα τὼ κοιλίαν τῆς καθαρᾶς Παρθένε Μαρίας, τὼ κυοφορέσαν τὼν γλυκὸν κεκλεισμένην βλλωμένην, αἰάνοικτα ὑπερφυσικὰ ὑπὲρ φύσιν. ἀμὲ ἡ χάεις τὲ Παναγία Πτέμματος, ἐνεργῶντας κάμνωντας καὶ τὰ δύω, μέ μίαν θαυματεργίαν θαυματοποίησαν, ἀνασώνει σηκώνει τὲς λαὲς τὰ πλέτη, εἰς ὕμνον δοξολογίαν, καὶ ἔπαινον τὲ αὐθέντε Θεῦ.

Ὅλη ἡ Κτίσις ὅλος ὁ Κόσμος, φεύγωντας ξεμακραίνωντας τὼν φθορὰν τὼν βλάβεν, εἰς τὸ νὰ θεώσεται νὰ θεοποιῆται ὑπὸ τὼν πλαίνω τὼν ἀθεεγνωσίαν, ὑμνεῖ δόξολογεῖ μαζὶ μὲ φόβεν μὲ ζόμον ἀπελείστα τὸν Υἱόν, καὶ λόγον τῆ αὐθέντε Θεῦ, ὁπὲ ἐπαπεινώθη ἐκατέβη ὀλίγον ὑπὸ τὼν δόξαν τε, ὡσὰν νέαν ἀνανέωσιν, φθορὰν ζεμασμὸν, νὰ ὑπεφέρῃ νὰ ὑπομένῃ νὰ βαστᾷ ἀδέξεν ἀτιμεν καύχησιν δέ-

ξεν,

σις, ἄδοξον εὔχος δεματεμμένη φέρειν, ῥύσῃ γεγῶσα, καὶ σοφῶς ἐκαρτέρει.

Ἡ νεις πλυνῆτιν φρὸς νομὼ ὑπερφέρων, τὼν αὐθοποιὸν ἐξ ἐρημαίων λόφων, ἡ τῆ ἐθνῶν ἔγερσις αὐθρώπων φύσιν, ῥώμεν βιαίαν τὲ βροτοκτόνε σβέσαι, ἀνὴρ φανείς τε, καὶ Θεὸς φρομηθείᾳ.

Μυσήριον ξένον, ὁρῶ καὶ θαύδοξον, ὑραιὸν τὸ ἀπήλαιον, θρόνον Χερυβικὸν τὼν Παρθένον, τὼν φάτνεν χωεῖον. ἐν ᾧ ἀνεκλίθη ὁ ἀχώρητος, Χριστὸς ὁ Θεὸς, ὃν ἀυμνοῦντες μεγαλυνόμῳ.

Ἐξαίσιον δρόμον δρῶντες οἱ μάγοι, ἀστυνήθες νέᾳ ἀστέρος ἀρτιφαὲς, ἑρνεῖ ὑπερλάμποντος, Χριστὸν βασιλέα ἐτεκμήραντο ἐν γῇ, γεννηθέντα Βηθλεὲμ, εἰς σωτηρίαν ἡμῶν.

Νεηγενὲς μάγων λεχόντων, παιδίον ἀναξ-

ξεν, ὅπας ὁπὲ ἦτον ῥύσῃ φθαρτὴ, καὶ δὲ καλὰ νὰ ὑπάρχῃ νὰ ὑπομένῃ σοφὰ μὲ σοφίαν.

Ὦ αὐθέντα Χριστὲ, ἐσὺ ἡ σήκωσις ἡ ἀνάστασις τῆ ἐθνῶν ὅλε τὲ Κόσμε, ἔρχεσε, ἤγεν ἤλθες, γυρίζωντας καλῶντας πάλιν ὀπίσω, τὼν φύσιν τῆ αὐθρώπων, τὼν πλανεμμένων τὸ πλανώμενον πρόβατον, εἰς βοσκὴν αὐθηράν τὼν φέρναν αὐθὸς ὑράϊσε χαρὰν τὲ Παράδεσε, ὅτε βάχας ἐρήμας, ὁπὲ ἐζητόβισκεν, νὰ σβέσῃς νὰ ἀφανίσῃς τὸν βιασικὸν ἰὸν ὡὰμεν τὲ αὐθρωποκτόνε ἐχθρὲ ἀβόλε, καὶ φανόμενος Θεὸς, καὶ αὐθρωπος, ἔβγε φρόνεσε κυβέρνησιν αὐθρωπίνεν.

Ἐγὼ βλέπω καὶ θεωρῶ σήμερα, μυσήριόν ὑπέρκρυφον, ξένον παράξενον, καὶ παράδοξον ὑπερφυὲς, ἔξω ὑπὲρ γνῶσιν ὅλα ἀγγέλων αὐθρωπίνεν, αἰτὶς διὰ τὸν ὑρανὸν, βλέπω τὸ ἀπήλαιον, ὡσὰν θρόνον χερουβικὸν τὰ Χερουβὶμ, βλέπω τὼν Παναγίαν Παρθένον, τὼν καθαρὰν αὐτὼν γωναῖκα, βλέπω τὼν πάχνεν τῆ ἀλόγων ζώων, ὡσὰν χωεῖον τόπον, εἰς τὸν ὁποῖον τόπον, ἐκοιμήθη ἐκεῖνος, ὁπὲ δὲν χωρεῖται, εἰς ὅλα τὰ πάντα, ὁ αὐθέντης Χριστὸς ὁ Θεὸς μας τὸν ὁποῖον ἡμεῖς οἱ πιστοὶ οἱ δύσεβεῖς Χριστιανοὶ, ἀυμνοῦντες δοξάζωντας, τὸν μεγαλώνωμεν τὸν δοξάζωμεν, εἰς ὅλες τὲς αἰῶνας παντοτινὰ αἰώνια.

Οἱ Μάγοι οἱ σοφοὶ, τῆς Βαβυλωνίας γῆς τῆς Ἀτραπολῆς, βλέποντας καὶ ζωντας θεωρῶντας γράταν, ξεῖζιμον παράδοξον ἐξαίσιον ὑπὲρ φύσιν, τὸ νέο τὸ καινούργιο ἀστερο τὸ ἀέρανε, τὸ ἀσυνήθισε τὸ ἐγκαιροφανὲς τὸ νεοφανὲς, ὁπὲ ἔλαμπεν ἀσπρότερον ὑπέρλαμπρα ὑπερβολικὰ, ἐσυνήκασαν ἐσοχάζωντας ἐφρόνεσαν, μὲ σημάδια μὲ ὁπισίαν, τὸν Βασιλέα Χριστὸν, ὁπὲ ἐγεννήθη εἰς τὸν γῆν τῆς Βηθλεὲμ, διὰ ἐλευθερίαν ἐδικῶμας, ὁπὲ ἤμαστε δέλοι σκλάβοι τὲ ἐχθρὲ διαβόλε.

Οἱ Μάγοι εἱ Βασιλεῖς τῆς Περσίας, λέγωντας παιδίον νεοχύτον Βασιλεὺς ἐγεννήθη, τὸ ὁποῖο παιδὶ ὁ Ἀστερας ἐφαίνεις εἰς τὸν Ἀτραπολὲν, πῦ εἶναι; (κατὰ τὸν Βαλαὰμ ἀ-

γατε-

ἔ ἀστὴρ ἐφαίνη πῦ ἐσίν; εἰς γὰρ ἐκείνου προσκυνῆσιν ἤκομεν, μανεὶς ὁ Ἡρώδης ἐταράττετο, Χεισὸν ἀνελεῖν ὁ θεομάχος φρυαττόμενος.

Ἠκείβωσε χρόνον Ἡρώδης ἀσέρος. ἔ ταῖς ἡγεσίαις οἱ μάγοι ἐν Βηθλεέμ, προσκυνῶσι Χεισῷ σὺν δώροις. ὑφ' ἔ πρὸς πατρίδα ὁδηγέμενοι, δεινὸν παιδοκτόνον ἐγκατέλιπον παιζόμενον.

Σπέργειν μὲ ἡμᾶς ὡς ἀκίνδυνον φόβῳ, ῥᾴον σιωπεῖ. τῷ πόθῳ δὲ Παρθένε, ὕμνες ἐφαίνειν, σιωπόνως τεθειμένες, ἐργώδες ἔςιν, ἀλλὰ ἡ μήτηρ θεός, ὅση πέφυκεν ἡ προαίρεσις δίδε.

Τύπες ἀφεγγεῖς, ἡ σκιὰς παρημμένας, ὦ μῆτερ ἁγνὴ, τὰ λάγε δεδορκότες, νέα φανέντος ἐκ πύλης κεκλεισμένης, δοξέμενοί τε τῆς ἀληθείας φάες, ἐπαξίως σὲ ὑμνογῦμεν γαστέρα.

Πόθῳ τετυχὼς ἡ Θεῦ παρεσίας, ὁ Χριστεπὴς λαὸς ἠξιωμένος, νῦν ποτνιᾶται τῆς παλιγγενεσίας, ὡς ζωοποιῦ. τὴν χάριν δὲ Παρθένε, νέμοις ἄφαντε, προσκυνῆσαι τὸ κλέος.

Ὁ λαὸς, ὁ σωφραίνων τὸν αὐθέντην Χειςὸν θεοσεπέσατα, θητυχαίνωτας δεισκωπτας τὸν πόθον τε, καὶ κεκιμένος ἄξιος ὀφᾷ τὴν παρεσίαν τὸν ἐρχόμον τῦ Υἱῦ, ἡ λόγε τῦ αὐθέντε Θεῦ, ὅπῦ τὸν ἐδέχθη, πῶρα παρακαλεῖται δέεται ζητεῖ μετὰ δακρύων, τὴν ξαναγέννησιν τὴν ξαναγέννησιν τὰ Ἁγία Βαπτίσματος, ὡσὰν ὅπῦ δίδει χαείζει ζωὴν, ἀμὴ ὦ Παναγία Παρθενὲ καθαρὰ, ἄμποτε νὰ θέλεις δίδῃς χαείζῃς εἰς ἡμᾶς, αὐτὴν τὴν χάειν τὰ Ἁγία Βαπτίσματος, νὰ προσκυνήσωμεν τὴν δέξαν τὴν τιμὴν αὐτήν.

Τέλος τῦ Καθίσος ἡ τῆ Ἐξηγήσεως τῆ Χειςὲ Γεννῶν.

ΕΘΝΙΚΟΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΘΟΡΗΣ ΠΑΠΑΣΤΡΑΤΟΥ

ναπελεῖ ἄρχει ὁ Ἰακὼβ, ἡ τὰ ἑξῆς.) διότι ἡμεῖς ἤλθαμεν ἐφθάσαμεν, εἰς προσκύνησιν ἐκείνε τὸ παιδίε, νὰ τὸ προσκυνήσωμεν; ὁ Ἡρώδης ὁ Βασιλεὺς τῆ Ἑβραίων, ἀκέωτας τὸν λόγον τῆ Μάγων, μανιωγόμενος μερλανόμενος δαιμονιζόμενος, ἐσυγχίζετο ἐταράττετο ἐθυμώνετο κατὰ πολλὰ, φονικωνόμενος φρομαδωντας, ὁ αἱτίθεος ὁ θεοπολεμισὴς, νὰ φονεύσῃ νὰ θανατώσῃ τὸν αὐθέντην Χειςόν.

Ὁ Ἡρώδης ὁ Βασιλεὺς τῆ Ἑβραίων, ἀκειβολόγησεν ἐξέταζεν ἐρεύνησεν καλὰ καταλεπτῶς, τὸν καιρὸν τὸν χρόνον τὸ φαινομένε Ἀσέρος, μὲ τὰ ὁποῖα Ἀσέρος ταῖς ὁδηγίαις ταῖς ἐρμήνειαις, οἱ Μάγοι οἱ Βασιλεῖς τῆς Περσίας, ἔφθασαν εἰς τὴν Βηθλεέμ, ἡ προσκυνῶν τὸν αὐθέντην Χειςόν, μαζὶ μὲ δῶρα χαείσματα, δηλαδὴ χρυσόν, λίβανον, ἡ σμύρναν, ὑπὸ τὸν ὁποῖον Ἀσέρα, ὡσὰν ὑπὸ Ἄγγελον ὁδηγέμενοι ἐρμηνεύόμενοι, ἔρχωντας πηγαίνωντας εἰς τὸν παξίδατες τὴν Περσίαν, ἄφησεν ἀπαράτησεν τὸν δύσλιον τὸν ἄθλιον τὸν παιδοφονευτὴν Ἡρώδην, πεπαιζόμενον πειγελόμενον πεπαίζωντας τον.

Ὦ Παναγία Παρθενέ, καθαρὰ θεομήτηρ, εὔκολον φᾶγμα εἶναι, νὰ προσημῶμεν τὰ ἐργωμένα ἡμᾶς σιωπεῖ, ἤγουν νὰ μὴν λέγωμεν ὕμνες δοξολογίαις εἰς ἐσένα, ὑπὸ τὸν φόβον ζόμον, ὡσὰν ὅπῦ εἶναι ἀκινδύνεβον, ἤγουν δὲν φοβόμεθα νὰ παθωμεν κακὰ. ἀμὴ ὑπὸ τὸν πόθον τὴν ἀγάπην, ὅπῦ ἔχομεν εἰς ἐσένα, νὰ ὑφαίνωμεν νὰ πλέκωμεν ὕμνες δοξολογίαις βαλμένες μὲ τόνον τόνισμα μουσικῆς, εἶναι δύσκολον, ἀμὴ ὦ ἐσὺ ὅπῦ εἶσαι, ἡ Μητέρα θεὸς τὴν Παρθένον, δίδεμας δύναμιν ἰσχὺν, ὅση εἶναι ἡ προαίρεσίς μας ὁ πόθος μας ἡ ἀγάπημας, καὶ ὄχι ἡ δύναμίς μας.

Ὦ Μητέρα καθαρὰ θεομήτηρ, βλέποντας κοιτάζωντας θεωρῶντας τὰ τυπώματα τὰ σημάδια τὰ ἀφώτιστα τὰ σκοτεινὰ, ἡ τὲς ἴσκιες τῆς παλαιᾶς γραφῆς, ὅπῦ ἀπείρασεν τὲς λόγες τῆς νέας γραφῆς, ἤγουν τὰ Υἱῦ, ἡ λόγε τῦ αὐθέντε Θεῦ, ὅπῦ ἐφάνη ἐγεννήθη νέος μικρὸν παιδίον, ἀπὸ πόρταν βυλλωμένην κλεισμένην ἀνοικτὴν, καὶ μέλλωντας θέλωντας ἀγαπῶντας, νὰ δεχθῶμεν νὰ λάβωμεν τὸ φῶς τῆς ἀληθείας, ἤγουν τὸν αὐθέντην Χειςὸν, καλολογῦμεν ἐπαινῦμεν μακαείζομεν τὴν ἐδικήνεν γαστέρα κοιλίαν, ἐπάξια ἀξιοπρεπῶς καθὼς πρέπει, ὅπῦ ἔγινε θρόνος τῦ Υἱῦ, ἡ λόγε τῦ αὐθέντε Θεῦ.

ΚΑΝΩΝ ΤΩΝ ΘΕΟΦΑΝΕΙΩΝ.

Ελληνικὸν Κείμενον.

Ρυθῒ ἀνεκάλυψε πυθμένα, καὶ διὰ ξηρᾶς οἰκείας ἔλκει, ἐν αὐτῷ κατακαλύψας αὐτεπάλξεις, ὁ κραταιὸς ἐν πολέμοις Κύριος, ὅτι δεδόξασται.

Ἀδὰμ τὸν φθαρέντα ἀναπλάττει, ῥείθροις Ἰορδάνου, καὶ δρακόντων, κεφαλὰς ἐμφωλεύοντων διαθλάττει, ὁ βασιλεὺς τῶν αἰώνων Κύριος, ὅτι δεδόξασται.

Πυ-

Ἑξήγησις τῦ Κανόνος τῶν Θεοφανείων.

Ὁ αὐθέντης Χριστὸς, ὁ ἰσχυρὸς ὁ δυνατὸς εἰς τὸν πολέμους, ἐξεσκέπασεν ἐχώρισεν τὸν πυθμένα τὸ βάθος τὸν πάντων τὸ βαθύτατον τὸ κατώτατον μέρος τῆς γῆς τῆς θαλάσσης, καὶ σύρει ζαβίζει φέρνει, ἤγουν ἐξάβιξεν τοὺς ἐδικούς τε Ἰσραηλίτας, δηλαδὴ τοὺς Ἑβραίους, ἐμὲ μέσα ξηρᾶς χέρσου γῆς σκεπάζωντας πνίγωντας ἀφανίζωντας μέσα εἰς αὐτὸν τὸν θάλασσαν, τοὺς ἀντικειμένους ἐνεπτίους ἐχθρούς τε, δηλαδὴ τοὺς Φαραωνίτας. διότι ὁ αὐθέντης Χριστὸς, ἐδοξάσθη ἐνδόξα, μὲ τὰ ἔργα τε μὲ τὰ θαυμάσιά τε μὲ τὸν παίσφορ παντοδυναμίαν τε.

Ὁ αὐθέντης Χριστὸς, ὁ Βασιλεὺς ὁ ὑψίσιασὸς τῶν χρόνων τῶν καιρῶν, ἀναπλάθει ξανακαινουργώνει τὸν προπάτορα μας Ἀδὰμ, ὁπὸ ἐφθάρθη ἀφανίθη ὑπὸ τὸν παράβασιν, καὶ παρακαλῦ τῆς θείας ἐνότητος, μέσα εἰς τὰ ζεύγματα τὰ Ἰορδάνου ποταμῦ, καὶ σωρεύει τζαχτζάζει ἀφανίζει τὰ κεφάλια, ἤγουν ταῖς δυναμες τῶν δρακόντων ἐχθρῶν διαβόλων, ὁπὸ ἐμφώλευαν ἐκατοικοῦσαν ἦσαν ἐκεῖ μέσα. διότι ὁ αὐθέντης Χριστὸς, ἐδοξάσθη ἐνδόξα, μὲ τὰ ἔργα τε μὲ τὰ θαυμάσιά τε μὲ τὸν παίσφορ παντοδυναμίαν τε.

Πυρὶ τῆς θεότητος αὐλῷ, σάρκα ὑλικὴν ἡμφιεσμένος, Ἰορδάνου ῥεῖθρα βάλλεται τὸ νᾶμα, ὁ σαρκωθεὶς ἐκ παρθένου Κύριος, ὅτι δεδόξασται.

Τὸν ῥύπον ὁ σμήχων τῶν ἀνθρώπων, τύπος καθαρθεὶς ἐν Ἰορδάνῃ, οἷς θελήσας ὡμοιώθη ὁ ὢν μείνας, τοὺς ἐν σκότει φωτίζων Κύριος, ὅτι δεδόξασται.

Σήμερον ἀχραάντοιο βαλὼν θεορεγεῖ πυρσῷ, πνεύματος ἐνθάπτει νάμασιν ἀμπλακίλιν. φλέξας παμμεδέοντος ἐὺς πάϊς, ἠπιόων δὲ, ὑμνητὰς μελέων τῶν δὲ δίδωσι χάριν.

Στείβει θαλάσσης κυματόμβιον σάλον, ἤπειρον αὖθις Ἰσραὴλ δεδιγμένον. μέλας δὲ πόντος ξισάπας Αἰγυπτίων, ἔκρυψεν ἄρδην ὑδατόστρωτος τάφος, ῥώμῃ κρατιᾷ δεξιᾶς τοῦ δεσπότου.

Ὀρθρεφανούτος τοῖς βροτοῖς σελασφόρε, νυῒ

ξε

Ὁ αὐθέντης Χριστὸς, ὁπὸ ἐσαρκώθη ἔλαβεν ἐπάνω κορμὶ ἀνθρωπότητα, ἀπὸ τὴν Παναγίαν Παρθένον, ὁπὸς ἐνδεδυμένος φορεμένος ὑπὸ πῦρ φωτιὰν ἄυλον τῆς θεότητός τε, μὲ κορμὶ ὑλικὸν, ἐνβαίνεται φορεῖ τὸ ζεῦγμα τὸ Ἰορδάνου ποταμῦ, μὲ τὴν ἔλευσιν τὴν Παναγίαν Πνεύματος. διότι ὁ αὐθέντης Χριστὸς, ἐδοξάσθη ἐνδόξα, μὲ τὰ ἔργα τε μὲ τὰ θαυμάσιά τε μὲ τὸν παίσφορ παντοδυναμίαν τε.

Ὁ αὐθέντης Χριστὸς, ὁπὸ σφιγγίζει παγαίνει καθαρίζει τὸν λέπρα τὸν ἀκαθαρσίαν τὸν ἁμαρτίαν τῆς ἀνθρώπων, καθαρίζομενος μὲ ἑπάνω τὰς ἀνθρώπους, ἀπάνω μὲ τὸ κορμὶ, μέσα εἰς τὰ ζεύγματα τὰ Ἰορδάνου ποταμῦ, μὲ τὰς ὁποίας ἀνθρώπους, θέλωντας ἀγαπῶντας, ὡμοιώθη ἔγινε ὅμοιος ἀνθρωπος, μὴν ὢντας ἐκεῖνος ὁπὸ ἦτον πρωτήτερα, ἤγουν Θεὸς, φωτίζωντας λαμπαγωνίζοντας τὰς σκοτισμένους τὰς πλανεμένους αὐτὰς ἀνθρώπους. διότι ὁ αὐθέντης Χριστὸς, ἐδοξάσθη ἐνδόξα, μὲ τὰ ἔργα τε μὲ τὰ θαυμάσιά τε, μὲ τὸν παίσφορ παντοδυναμίαν τε.

Σήμερα ὁ καλὸς Υἱὸς, τῦ παμβασιλέως αὐθέντε Θεῦ, κτυπῶντας μὲ φανὸν λάμψιν θεφτισεν, τὰ καθαρὰ Ἁγίου Πνεύματος, τὴν ἁμαρτίαν, τὴν θάφτει τὴν ἐνταφιάζει, μέσα εἰς τὰ ζεύγματα τὰ Ἰορδάνου ποταμῦ, φλέγωντας τὴν καίωντας τὴν, ᾗ δίδει χαείζει χάειν δωρεὰ διέργεσίαν, εἰς τὰς ὑμνητάς τε τὰς δοξολογητάς τε, ἐπάνω τῆς παλαιᾶς τῆς γλυκείας, τῆς μελῳδίας ψαλμῳδίας.

Ὁ Ἰσραηλιτικὸς λαὸς τῆς Ἑβραίων, πειπατεῖ τὴν ξάλλου τὴν φυρτὸν τὴν κυματεμμένην τὴς ἐρυθρᾶς θαλάσσης, ὁπὸ ἐδείχθη ἐφαίνη πάλιν ἐκ δεξιὰ περεὰ χέρσος ξηρὰ γῆ, ὡσὰν καὶ εἰς τὴν ἀρχὴν τὴν Κόσμου, ᾗ ἡ μελανὴ ἡ μαύρη θάλασσα, ἐσκέπασεν ἐκάλυψεν τελέως ὑπὸ μιᾶς, ὡσὰν σὰς πάφος γεροσωμένος τὴς Αἰγυπτίους τὴς Φαραωνίτας τὴς ξισάπας, ὁπὸ ἦσαν ξεῖς ἀπάνω εἰς τὸ ἄλαξι, μὲ τὴν δύναμιν τὴν ἐχυρὰ τὴν δυνατὴν τὴς δεξιᾶς τῦ αὐθέντε Θεῦ.

Ὦ ἐσὺ Βασιλεῦ, ὑπέκλινες ἔσκυψες ὑποκάτω εἰς τὸ χέρι τὸ ὄρθρε τὸν λαμπόνσε, ἐσκέπασε τὴν ἐλιὰ τὸ φορόμε, ὁπὸ ἐφεύηκσε ὡσὰν αὐγερινός, ὁπὸ φέγγει ἐσκέπασε τὴν ἔλλειψ

ἐξ ἐρήμου πρὸς ῥοὰς Γορδάνε, ὦναξ ὑπέρχες ἡλίε σὸν αὐχένα, χώρου ζοφώδες τὸν γενάρχλιν ἁρπάσαι. ῥύπτε παντὸς ἐκκαθάραι τλὼ κτίσιν.

Ἀναρχε ῥεῖθρος σωπαφύπα σοι λόγε, νέον περαίνεις τὸν φθαρσύπα τῇ πλανῇ, ταύτλω ἁφράσως παξόθεν δεδεγμένος, ἕπα κρατίσλω, ἔπος ἠγαπημένος. ἴσος τέμοι παῖς χρηματίζει τλὼ φύσιν.

Γχυὶ ὁ διδὺς τοῖς Βασιλεῦσιν ἡμῶν Κύριος, ἢ κέρας χριστῶν αὐτὸ ὑψῶν, Παρθενε ὀποτίκτεται. μολεῖ δὲ ῥὸς τὸ βάπτισμα. διὸ πιστοὶ βοήσωμεν, οὐκ ἔστιν Ἅγιος ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν. ἢ ὐκ ἔστι δίκαιος πλιώσε Κύριε.

Στειρεύουσα πελν, ἠτεκνωμενη δεινῶς σήμερον, εὐφραίνε Χριστῷ ἡ Ἐκκλησία, δι' ὕδατος ἢ πνεύματος. ὑοὶ γάρ σοι γεβρίνλωται, ἐν πίσει αὐαπράζοντες, ὐκ ἔστιν Ἅγιος ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν. ἢ ὐκ ἔστι δίκαιος πλιώσε Κύριε.

Μετ

εἰς τὺς αὐθρώπυς, τώρα ὑπὸ τλὼ ἔρημον, μέσα εἰς τὰ ζεξίματα τᾶ Γορδάνε ποταμᾶ, ἤγυν ἔκλινες δῤῥὰ νὰ ἁρπάξῃς τὸν ἀρχηγὸν τὶν φθορὰν τᾶ ἡμῦς μας, θλαδὴ τὸν φροπάτορά μας Ἀδάμ, ὑπὸ τύπον ζοφερὸν σκοτεινόν, ἢ νὰ καθαείσῃς νὰ παῤῥύσῃς τλὼ κτίσιν τὸν Κόσμον, ὑπὸ κάθε μολυσμὸν ἀκαθαρσίαν ἁμαρτίας.

Ὦ Υἱέ, ἢ λόγε τᾶ αὐθεύπα Θεᾶ, ἀνάρχε ὁπᾶ δὲν ἔχεις ἀρχλώ, καπασκδάζεις κάμιες νέον κανύειον ἐκεῖνον, λέγω τὸν φροπάτορά μας Ἀδάμ, ὁπᾶ ἐφθάρθη ἀφανίσθη ὑπὸ τλὼ πλαλὼ τλὼ ἀπάτλω τᾶ ὄφεως ἐχθρᾶ θλιβόλου, ὁπᾶ ἐθάπτει ἐνπφιάθη μαζὶ μὲ ἔσενα, μέσα εἰς τὰ ζεξίματα τᾶ Γορδάνε ποταμᾶ, δεχόμενος ὁπᾶ ἐδέχθης αὐτὴ τλὼ φωλώ, τλὼ ὀξαίριτλω τλὼ μακαειωπάτλω αἰεπποτε αἰεκδιήγηπα, ἄνωθεν ὑπὸ τὸν ἄναρχον Θεόν, ἢ πατέρασε, ἢ ὁπᾶ ἔλεχθυ, αὐτὸς ὁ βαπτιζόμενος, εἶναι Υἱός μυ ἠγαπημένος μυ, ἴσιος ἴσια καπὶ τλὼ φύσιν τλὼ θεόπτα.

Ὁ αὐθεύπα Θεός μας, ὁπᾶ δίδει ἐγχειρίζει δυνάμιν ἰσχυὼ, εἰς τὺς πισὲς δυσεβεῖς, ἢ ὀρθοδόξυς Βασιλεῖς μας, ἢ ὁπᾶ ὑψώνει σηκώνει τλὼ δυνάμιν τλὼ ἰσχυὼ τῆ κελεισμένων Βασιλέων, καὶ Ἀρχιερέωντε, τίκπεται χρυᾶται σήμερον ὑπὸ τλὼ Παναγίαν Παρθένων Μαείαν, καὶ ζέχει πηγαίνει αὐτοθελήπως ὑπὸ λόγε τᾶ εἰς τὸ βάπτισμα. θλα ἐτᾶτο ἡμεῖς οἱ πιστοὶ οἱ δυσεβεῖς, ἢ ἰρθόδοξοι Χεισιανοί, ἂς κραυγάζωμεν ἂς φωνάζωμεν, λέγωντας, δὲν ὑπάρχει δὲν εἶναι κανένας Ἅγιος καθαρός, ὡσὰν ὁ αὐθεύπα Θεός μας, δὲν εἶναι κανένας δίκαιος, ἔξω ὑπὸ ἐσένα αὐθεύπε Χειστέ.

Ὦ ἐσὺ Ἐκκλησία συμμάζωξις σωαθροισις τῇ αὐθεύπα Χειστῷ, ὁπᾶ ἤσαν σειρα σέρφη φροπίτερα, ὁπᾶ ἤσαν ἄτεκνος, δὲν ἐχμυσες τέκνα παιδία, δινὰ χαλεπὰ κακὰ, σήμερα ἀγάλλε δῤῥαίνε χαίρε· διότι ἔγιναν ἐχμυήθηκαν εἰς ἐσένα τέκνα παιδία, θλα μέσα νερῦ, καὶ τᾶ Παναγίου Πνεύματος, ἤγυν ἔγιναν πνευματικὰ, κραυγάζωντας φωνάζωντας, ἡμεῖς οἱ δυσεβεῖς Χεισιανοί, με πίσιν δυσέβειαν ὀρθοδόξιαν, λέγωντας, δὲν εἶναι κανένας Ἅγιος καθαρός, ὡσὰν ὁ αὐθεύπα Θεός μας, δὲν εἶναι κανένας δίκαιος, ἔξω ὑπὸ ἐσένα αὐθεύπε Χειστέ.

Ο'

Μεγάλη φωνῇ ἐν τῇ ἐρήμῳ βοᾷ πρόδρομος. Χριστῷ ἑτοιμάσατε ὁδὺς, ἢ τρίβυς τᾶ Θεᾶ ἡμῶν εὐθείας ἀπεργάσαθε, ἐν πίσει αὐακράζοντες οὐκ ἔστιν Ἅγιος ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν. ἢ ὐκ ἔστιν δίκαιος πλιώσε Κύριε.

Ὅσοι παλαιῶν ἐκλελύμεθα βρόχων βορῶν λεόντων σωστεθλασμένων μύλας, ἀγαλλιῶμεν ἢ πλατυώμεν σόμα. λόγον πλέκοντες ἐκ λόγων μελῳδίας. ᾧ τῇ πρὸς ἡμᾶς ἥδεται δωρημάτων.

Νέκρωσιν ὁ πελν ἐμφυτεύσας τῇ κτίσει, θηρὸς κακέργε χηματισθεὶς εἰς φύσιν, ὑποσκοτεῖται σαρκικῇ παρυσία. ὄρθρῳ φαύωντι προσβαλὼν τῷ δεσπότῃ, θλᾶν τλὼ ἑαυτᾶ δυσμυεσάτλω κάραν.

Ἕλκει πρὸς αὐτὸν τλὼ θεόδμητον φύσιν, γαστρὸς τυραύνε συγκεχωσμείλω ὅροις, χρυᾶται αὖθις γηῤῥῶν αὐαπλάσει, ἔργον φέρισον ἐκτελῶν ὁ δεσπότης. ἵκται ἢ αὐτὴν ἐξαλεξῆσαι θέλων.

Ἀκή-

Ὁ Ἰωάννης ὁ βαπτισὴς, καὶ πρόδρομος, φωνάζει κραυγάζει μὲ μεγάλλω φωνὼ εἰς τλὼ ἔρημον, ἑτοιμάσατε κάμετε ἑτοιμους τὰς στράτας τᾶ αὐθέντε Χειστέ, καὶ τὰς δημοσίας τᾶς στράτας τᾶς πατημένας ταῖς σωπτσιμέναις τᾶ αὐθέντε Θεᾶ μας, κατασκδάζετε κάμνετε αὐτὰς ἴσιας, κραυγάζωντας φωναζωντας ἐσεῖς οἱ δυσεβεῖς Χεισιανοί, με πίσιν δυσέβειαν ὀρθοδόξιαν, λέγωντας δὲν εἶναι κανένας Ἅγιος καθαρὸς, ὡσὰν ὁ αὐθέντης Θεός μας, δὲν εἶναι κανένας δίκαιος, ἔξω ὑπὸ ἐσένα αὐθέντα Χειστέ.

Ὅσοι ἄνθρωποι, ὑπολυθήκαμεν ἐλυθήκαμεν ἐλυθερωθήκαμεν ὑπὸ τὰ παλαιὰ βρόχια, ἢ παλαιᾶς δυλίσις τᾶ ἐχθρᾶ θλιβόλυ, ἢ ὑπὸ τὰ φαγανὰ λεοπάεια τᾶς ἐχθρᾶς θλιβόλυς, ὁπᾶ ἤμαθεν θλᾶ φαγπάντας, ὁπᾶ ἐσωξιφθήκαν ἐτζακίθηκαν τὰ σαγόνιά τᾶς ἢ ζαπεζίτσας τᾶς, ἂς ἀγαλλώμεθα ἂς θῤῥαιώμεθα, ἢ ἂς πλατιώμεν, ἂς ἀνοίξαμεν τὸ σόμαμας, σωστέπαντας πλέκωντας κάμνωντας λόγον, ὑπὸ λόγυς μελῳδικὺς ψαλμῳδικὺς δοξολογητικὺς, εἰς τὸν ὁποῖον λόγον, μόνον ὑπὸ τὰ δῶρα τὰ χαείσματα, ὁπᾶ ἐρχονται ὑπὸ ἐκεῖθεν εἰς ἡμᾶς, χαίρεται δύχαεισᾶται ὁ αὐθέγτης Θεός.

Ἐκεῖνος ὁπᾶ ἐφύτδυσεν ἔβαλε φροπίτερα εἰς τλὼ κτίσιν εἰς τὸν Κόσμον, θλαδὴ εἰς τλὼ αὐθρωπότητα θανατον νέκρωσιν, χηματιζόμθυος εἰς χῆμα εἰς ὁμοίωμα θηεία κακοποιᾶ, σκοτίζεται θαμπώνεται πώρα, μὲ τλὼ παρυσίαν τὸν ἐρχομὸν τὸν σύσαρκον τὸν σαρκικὸν τᾶ αὐθέντα Χειστέ, καὶ πλησιάζωντας ἀσκοπάβωντας εἰς τὸν αὐθέντλω Χειστὸν, ὁπᾶ ἐδείχθη ἐφάνη, ὡσὰν Αὐγερινὸς τλὼ αὐγλὼ μὲ τὸ κορμί, ὁπᾶ δείχνει ἔδειξε τὸν ἥλιον τλὼ θεόπτα τε, θλᾶ νὰ σωτζίψῃ νὰ τζακίσῃ αὐτὸς ὁ θλάβολος μόνος τε τλὼ ἐδικλὼ του κεφαλὼ, τλὼ ἐχθεικωπάτλω τλὼ κακωπάτλω.

Ὁ αὐθέντης Χειστὸς, ζαβίζει φέρνει, ὅπου ἐζάβιξεν εἰς τὸν ἑαυτόν τε εἰς τᾶ λόγε τε, θλαδὴ πέρνει μὲ τλὼ σύσαρκον οἰκονομίαν τε, τλὼ φύσιν τλὼ αὐθρώπινον τλὼ θεϊκαπασκδασλω, ὁπᾶ ἦτον χωσμένλω μέσα εἰς τὰ σώβορα τᾶς κοιλίας τᾶ ἐχθρᾶ θλιβόλυ, ἢ χρυᾶται πάλιν ἐκ δύτερα, εἰς ξαναπλασιν εἰς ξανακαινύργωσιν τῆ αὐθρώπων, τελειώνωντας κάμνωντας σὸν ἔργον ὄχαιρετον καλὸ πανον· διότι ἤλθεν ἔφθασεν, θέλωντας ἀγαπῶντας, νὰ βοηθήσῃ νὰ ἰαζθήσῃ αὐτλὼ τλὼ αὐθρώπινον φυσιν.

Ω'

Α'κήκοε Κύριε φωνῆς σου, ὃν εἶπας, φωνῇ βοῶντος ἐν ἐρήμῳ, ὅτε ἐβρόντησας πολλῶν ὑδάτων, τῷ σῷ μαρτυρήμυος υἱῷ. ὅλος γεγονὼς τῷ παρόντος, πνεύματος δὲ ἐβόησε. σὺ εἶ Χριστὸς Θεοῦ σοφία καὶ δύναμις.

Ρυπαίνομον ἥλιον τίς εἶδεν, ὁ κήρυξ βοᾷ, τὸν ἐκλαμπρον τῇ φύσει; ἵνα σὲ ὕδασιν ἀπαύγασμα τῆς δόξης, παῖδος χαρακτὴρ ἀΐδιε ἐκπλύνω, καὶ χόρτος ὢν, πυρὶ φαύσω τῆς σῆς θεότητος; σὺ γὰρ Χριστὸς Θεοῦ σοφία καὶ δύναμις.

Τὸ πέφυκεν ἐνθεον, λύειν ἐσχεν εὐλάβειαν Μωσῆς περιτυχὼν σοι. ὡς γὰρ τῆς βάτου σε φωνήσαντα ἠθήθη, εὐθὺς ἀπεσκάφη τὰς ὄψεις. ἐγὼ δὲ πῶς βλέψω σε ζωὴν; ἢ πῶς χειροθετήσωσε; σὺ γὰρ Χριστὸς Θεοῦ σοφία καὶ δύναμις.

Ψυχῆς πελῶν ἔμφρονος, καὶ λόγῳ τιμώμενος, ἀψύχων δύλαβοῦμαι. εἰ γὰρ βαπτίσωσε, κατηγορόν μοι ἔσαι, πυ-

Ω' αὐθεντα Θεέ, ἄκουσε τὴν φωνήν σου, ἐκείνης ὅπου εἶπες ἐφανέρωσες, πῶς εἶναι φωνὴ τὸ Γαβριὴλ τὸ προδρόμου, ὅπου φωνάζει εἰς τὴν ἔρημον, ὁπόταν ἐβρόντησε, μὲ τὴν φωνήν σου μέσα εἰς τὰ πολλὰ νερὰ τὸ Γορδανὴ ποταμοῦ, μαρτυρῶντας βεβαιώνοντας τὴν ἐδικόν σου υἱόν, (κατὰ τὴν προφητείαν τὸ Προφήτη Δαβὶδ, ἐβρόντησε Κύριος ὑπὲρ ὑδάτων πολλῶν, καὶ τὰ ἑξῆς,) καὶ ἠθύμησε ὅπου ἔγινεν ὅλος δι' ὅλου κάτοχος τὸ Παναγίου Πνεύματος, ὅπου ἦλθε πάνω παρὼ ἐκεῖ, καὶ ἐφώναζε λέγοντας, σὺ ὑπάρχεις καὶ εἶσαι ὁ αὐθέντης Χριστὸς, καὶ ἡ ἄπειρος σοφία τὸ αὐθέντη Θεοῦ ἡ ἐνυπόστατος, καὶ ἡ δύναμις ἡ ἰσχύς.

Ὁ ἁγιαλήπτης ὁ μίμητης τὸ αὐθέντη Χριστοῦ, ἤγουν ὁ πρόδρομος, φωνάζει λέγων, ποῖος εἶδεν ἔβλεψεν ἐθεώρησεν τὸν Ἥλιον, νὰ πλένεται νὰ καθαρίζεται τὸν ὑπέρλαμπρον τὸν καθαρὸν κατὰ τὴν φύσιν, διὰ νὰ πλύνω νὰ καθαρίζω, καὶ ἐγὼ ἐσένα, μέσα εἰς τὰ νερὰ τὸ Γορδανὴ ποταμοῦ, ὦ ἀκτῖνα λάμψις τοῦ Παζοῦ, ὦ εἰκόνα ὁμοίωμα τῆς δόξης τοῦ πρωταρχοῦ, καὶ αἰωνίς ἀΐδιε Παζός, καὶ ὄντας ἐγὼ χορτάρι, πῶς μὲ τὶ τρόπον, νὰ ἐγγίξω νὰ πιάσω τὴν φωτίαν τῆς θεότητός σου; διότι σὺ εἶσαι ὁ αὐθέντης Χριστὸς ἡ ἄπειρος σοφία τὸ αὐθέντη Θεοῦ ἡ ἐνυπόστατος, καὶ ἡ δύναμις ἡ ἰσχύς.

Ὁ Προφήτης Μωϋσῆς, ὁπὸ τυχαίνοντάς σε δεισκωπάς σε, ἤθελεν ἐφανέρωσε τὸ σέβας τὴν δύλάβειαν τὴν θείκην ἐκείνην, τὴν ὁποίαν εἶχεν. διότι καθὼς ἄκουσε ἐκαπλάβε ἐσένα, ὅπου ἐφώναζες μέσα ἀπὸ τὸν βάτον, παρδὺς ἐγύρεσεν ὀπίσω τὸ πρόσωπόν του τὰ ὀμμάτιά του· ἀμὴ ἐγὼ, πῶς μὲ τὶ τρόπον, θέλω σὲ κοιτάξῃ νὰ σὲ εἰδῶ φανερὰ καθαρά; ἢ πῶς μὲ τὶ τρόπον, νὰ ἁπλώσω νὰ σὲ πιάσω μὲ τὰ χεράμια μου; διότι σὺ εἶσαι ὁ αὐθέντης Χριστὸς, ἡ ἄπειρος σοφία τὸ αὐθέντη Θεοῦ ἡ ἐνυπόστατος, καὶ ἡ δύναμις ἡ ἰσχύς.

Ἐγὼ ὁ Γαβριὴλ, ὄντας ψυχῆς νοεχῆς ἁγνοητικῆς, καὶ τιμώμενος ὁπὸ τιμῶμαι ἐτιμήθηκα μὲ λόγον λογικόν, ἐνδύπομαι δύλαβοῦμαι τὰ ἄψυχα τὰ αἰσθητὰ κτίσματα. διότι αὐτὸς, καὶ θέλω σὲ βαπτίσῃ, θέλει εἶναι κατήγορος εἰς ἐμένα, τὰ μὲ κατηγορῇ τὸ Σιναῖον ὄρος, ὁπὸ ἐκαπνίζετο ἐκαίγετο ὑπὸ τὴν φωτίαν, ἤγουν ὁπότε σὲ εἶδεν σὲ ἐθεώρη-

πυρὶ καπνιζόμενον ὄρος, φυγοῦσα δὲ θάλασσα διχῇ, καὶ Γορδάνης ἔπος γραφεὶς· σὺ δὲ Χριστὸς Θεοῦ σοφία καὶ δύναμις.

Πυρσῷ καθαρθεὶς μυσικῆς θεωρίας, ὑμνῶν προφήτης τὴν βροτῶν καινουργίαν, ῥήγνυσι γῆρυν πνεύματι κρατυμένην, σάρκωσιν ἐμφαίνουσαν ἀῤῥήτου λόγου· ὧ τῶν δυνατῶν τὰ κράτη συντρίβει.

Πεμφθεὶς πρὸ Παζοῦς παμφαέστατος λόγος, νυκτὸς δίωσαι τὴν παχέαν ἔρεβος χέσιν, ἐρχόμενον ἤκεις καὶ βροτῶν ἁμαρτίαν, ἃς ἐκκλύσαιτε τῇ σῇ βαπτίσει, μάκαρ φαεινὲς ἐκ ῥοῶν Γορδάνου.

Αὐτὸν προσιδὼν τὸν περίκλυτον λόγον, ζωὴν ὁ Κήρυξ ἐκβοᾶται τῇ κτίσει. οὗτος προφήτου μου, δεύτερος τῶν σαρκίῳ, σύμμορφος ἐξέλαμψεν ἐνθέῳ θέσει, ἔχθισον ἡμῶν ἐξελεῖν ἁμαρτίαν.

Νο-

ρησεν, ὁπὸ ἐκατέβης νὰ δύσῃς τὰς πλάκας τὸν νόμον τοῦ Προφήτη Μωϋσέως, καὶ ἡ θάλασσα φεύγωντας, ὁπὸ ἔφυγεν κατὰ τὰ δύο μέρη. ἤγουν ὁ Γορδάνης, καὶ ἡ ἐρυθρὰ, καὶ ἔστησεν ὁ Γορδάνης, νὰ ὁπὸ ἐγύρεσεν εἰς τὰ ὀπίσω. διότι σὺ εἶσαι ὁ αὐθέντης Χριστὸς, ἡ ἄπειρος σοφία τὸ αὐθέντη Θεοῦ ἡ ἐνυπόστατος, καὶ ἡ δύναμις ἡ ἰσχύς.

Ὁ Προφήτης Ἀββακούμ, καθαιρεζόμενος φωτιζόμενος ἀπὸ φωτὸν ὑπὸ λάμψιν φώτισιν τῆς μυσικῆς τῆς ὑπερφυοῦς ἀναβλέψεως θεωρίας, ἐπαινῶντας ψάλλωντας ἐγκωμιάζωντας τὴν ξενοκαινούργωσιν τὴν ξενάπλασιν τῆς ἀνθρώπων, δύγατερ εὔγαλεν φωνὴν, ὁπὸ κτυπᾶται λέγεται, ὑπὸ τὸ Παναγίου Πνεῦμα, ὁπὸ ἔθεγξεν ἐφανέρωσε τὴν σύσαρκη οἰκονομίαν, τὸ ἀκαταλήπτο τὸ ἀνεπόστο ὑπὸ, καὶ λόγε τὸ αὐθέντη Θεοῦ· ὑπὸ τὸν ὁποῖον Υἱόν, καὶ λόγον τὸ αὐθέντη Θεοῦ, ἡ δύναμις τῆς κακῶν ἀνθρώπων, καὶ ἐχθρῶν διαβόλων, ἐσωζήφθηκαν ἐτζακίδηκαν ἀφανίδηκαν.

Ω' μακαριώτατε, ἀθάνατε αἰώνιε, σελαίμενος ὁπὸ ἐσάλθης λόγος ἐκλαμπρότατος φωτεινότατος, ἀπὸ τὸν ἄναρχον Θεόν, καὶ Πατέρασε, ἔρχεσαι ἦλθες, νὰ κόψῃς νὰ χωρίσῃς νὰ διώξῃς τὸ κράτημα, ὁπὸ μᾶς ἐκρατήσεν τὸ κακόνυκτον τὸ σκοτεινὸν τῆς νύκτας τῆς ἁμαρτίας τῆς ἐδωλολατρείας, ξεριζώνωντας ἀφανίζωντας τελείως τὴν ἁμαρτίαν τῆς ἀνθρώπων, καὶ νὰ βαπίξῃς νὰ φέρῃς μὲ τὸ ἐδικόν σε βάπτισμα, ἤγουν νὰ κάμῃς αὐτὲς τὰς ἀνθρώπινας Υἱὲς κατὰ χάριν λαμπρὲς φωτεινὲς, ὁπὸ τὰ ξεξίμαπα τὰ ἱερὰ τὸ Γορδάνου.

Ὁ κήρυκας ὁ ἁγιαλήπτης τὸ αὐθέντη Χριστοῦ, ἤγουν ὁ πρόδρομος, βλέπωντας κοπιάζωντας κοπιάτη, αὐτὸν τὸν Υἱόν, καὶ λόγον τὸ αὐθέντη Θεοῦ, τὸν ὁξάκουσεν τὸν πεσέφαμεν εἰς τὸς Προφήτας, φωνάζει φώναζεν ἔλεγεν φανερὰ καθαρὰ εἰς τὸν Κόσμον, λέγωντας, ἐτοῦτος ὁ Υἱὸς, καὶ λόγος τὸ αὐθέντου Θεοῦ, ὄντας προστάρος με, ἔλαμψεν ἐφάνη δύστερος μὲ τὸ κορμί, ὅμοιος μὲ ἐμένα, μὲ δύναμιν θείκην, νὰ δύγαλη ἔξω νὰ διώξῃ τὴν ἁμαρτίαν τὴν ἐδικήμας τὴν ἐχθεκωπάτην τὴν κακωπάτην.

Ο'

Νομικὸς φρὸς αὐτικὸ τικὸ φερέσβιον φέρον, θηρὶ δρακόντων φελεοῖς ὑπὸ ἔχον. ἄπλητα κύκλα καββαλὼν Θεὸς λόγος, πτέρυγε τὸν πλίνθινα παμπήδην γένος, τῶν καθειργνὺς, ἐκσαώζει τικὸ κτίσιν.

Γησοῦς ὁ ζωῆς ἀρχηγὸς, λῦσαι τὸ κατάκεμα ἦκει, Ἀδὰμ τὰ φρωτοπλάστε· καθαρσίων δὲ ὡς Θεὸς μὴ δεόμφος, τῷ πεσόντι καθαίρεται ἐν τῷ Γορδαήν. ἐν ᾧ τικὸ ἔχθραν κτείνας, ὑπερέχουσαν παύτα νεῦν, εἰρηνικὸ χαείζεται.

Συνελθόντων ἀπείρων λαῶν, ὑπὸ Γωάνε βαπτιθῆναι, αὐτὸς ἐν μέσῳ ἔστη. φροσεφώνει δὲ τοῖς παρῦσι. τίς ἔδειξεν ἀπειθεῖς, τικὸ ὀργικὸ ὑμῖν ἐγκλῖναι τικὸ μέλλουσαν; καρπὸς ἀξίους Χριστῷ ἐκτελεῖτε· παρὼν δὲ νῦν, εἰρηνικὸ χαείζεται.

Γεωργὸς ὁ ἐν δημιεργὸς, μέσον ἑστηκὼς ὡς εἰς ἅπαντων, καρδίας ἐμβατεύει, καθαρτήριον δὲ πτύον χειρὶ ἁρμος, τὴν παγκάρμιον ἄλωνα παντσόφως διίστησι, τὴν ἀκαρπίαν φλέγων, εὐκαρπόσυνον αἰώνιον ζωικὸ χαειζόμφος.

Ὁ Υἱὸς, ἐν λόγος τῦ αὐθέντε Θεῦ, φέρωντας τὺς ἀνθρώπους εἰς αὐτικὸ τικὸ βασικικὸ, ὅπῦ δίδει χαείζει ζωικὸ αἰώνιον παντοτινικὸ, κωνηγὸς καπζέχει, ζέχωντας πηχαίωντας ἀπάνω, εἰς ταὶς φωλίαις ταὶς ζύπαις τῦ ὄφεως τῦ νοητῦ ἐχθρῶν δμβόλων, ὅπῦ ἐκατοικοῦσαν ὅσαν μέσα εἰς τὸν Ἅδικικὸ, καταβάλλωντας ῥίχνωντας κάτω τὰ ἀχόρταςα τὰ ἀγέμιςα τενχόκασρα ὀμπιτιάτης, ἐν καταβάλλωντας ῥίχνωντας κάτω ἐκεῖνον, ὅπῦ βαρὲ κτυπᾶ τὸ γένος τῦ ἀνθρώπων, εἰς τικὸ πτέρυγα ὁλοκλήρως παντελῶς ὅλες, ἐν φυλακώνωντας σκλαβένωντας ἐτᾶτον τὸν ἐχθρὸν δμβολον, λυζώνει ἐλδυθερώνει τὸν Κόσμον.

Ὁ Γησῦς αὐθέντης Χριτὸς, ὁ ἀρχηγὸς ἢ ἀρχὴ τῆς ζωῆς, ἔρχεται, ἦγεν ἦλθεν, νὰ λύσῃ νὰ ἐλδυθερώσῃ τικὸ καπαδίκικὸ τὸ ἁμάρτημα τὸ σφάλμα τῦ φρωτοπλάστε φροπάτορες μας Ἀδὰμ, ἀμὴ ὡσὰν Θεὸς μικὸ χρεαζόμφος καθαρεισμὺς κάθαρσες, καθαείζεται μὲ ἐκεῖνον, ὅπῦ ἔχέπεσεν ὑπὸ τικὸ ἁμαρτίαν, ἦγεν μέσα εἰς τὸν Γορδικικὸ ποταμόν. εἰς τὸν ὁποῖον Γορδικικὸν, φονδίωντας βαπτίωντας τικὸ ἔχθραν τῦ αὐθέντε Θεῦ, ἐν τῦ ἀνθρώπων, χαείζει δίδει ὁμόνοιαν ἀγάπικὸ μὲ τὸν Πατέρατα, τῦ δόσεβῶν Χριστιανῶν, ὅπῦ ὑπερβαίνει ὅλαπεργᾶ κάθε νοῦν. δμόνοια ἀνθρώπινικὸν, ὅπῦ ὑπερβαίνει ὅλαπεργᾶ κάθε νοῦν. δμόνοια ἀνθρώπινικὸν.

Ἄπειρα πλήθη λαῶν, ἐρχόμφνα συμμαζωχόμφνα, νὰ βαπτιθῆν ὑπὸ τὸν Γωάνικὸ τὸν βαπτιτικὸ, αὐτὸς ὁ Γωάννης ἐκάθη εἰς τικὸ μέσικοτες, καὶ ἐφώναζεν ἔλεγε, εἰς ἐκείνες ὅπῦ ἤλθαν ἦσαν ἐκεῖ παρών. ὦ ἄπιστοι σκληροκάρδιοι, ποῖος ἔδειξεν ἐφανέρωσεν εἰς ἐσᾶς σράτας; νὰ φύγετε νὰ γλυτώσετε, ὑπὸ τὸν μέλλοντα θυμὸν τῦ αὐθέντε Θεῦ, τῆς μελλούσης κείσεως; πελειώνετε κάμνετε καρπὺς, ἔργα ἄξια μετανοίας, ὀχὶ τὸν αὐθέντικὸ Χριστόν, διότι ὅπως πάρων ἐδῶ πόρα, χαείζει δίδει εἰρηνικὸν ἀγάπικὸ ὁμόνοιαν ἀναμαρτησίαν εἰς τὰς ψυχάς μας.

Ὁ γεωργὸς ὁ κτίσης, καὶ πλάσης Θεὸς, σεκόμφος εἰς τικὸ μέσικο, ὡσὰν ἕνας ὑπὸ ὅλες, ἑτοιμάζει πεισπατεῖ ἐρθνᾶ, δείσκεται μέσα εἰς ταὶς καρδίαις τῦ ἀνθρώπων, ἦγεν ἐγνωείζει, ὅ,τι ἐννοῦν οἱ ἄνθρωποι, ἐν παιώνωντας πέρνωντας εἰς τὸ χείεντε, φτυάει καθαρτικὸν τὸ σιτικεῖν, χωείζει λυχνᾶ τὸ ἀλῶνι, ἑλονᾶ τὸ Κόσμε, πάσφα μὲ σφᾶς, καίγωντας τικὸ ἀκαρπίαν, τὺς καρπὺς τῆς ἁμαρτίας, καὶ χαείζωντας δίδωντας ζωικὸ παντοτινικὸ, εἰς ἐκείνες ὅπῦ καμνῦν καλὺς καρπὺς, ἦγεν καλὰ ἔργα ἀρετᾶς.

Ἐχθρὸ ζοφώδες, ἐν βεβορβορωμένον, Γὸν καθάρσει πνεύματος λελυμένος, νέαν φροσωρμίδημεν ἁπλανῆ ξίφον, ἄγνωσαν ἀφρόσιτον εἰς θυμηδίαν, μόνοις φροσιτικὸ, οἷς Θεὸς καπλάχη.

Ἄθρῶν ὁ πλάσης ἐν ζόφῳ τῦ πτυσμάτων, σειραῖς ἀφύκτις, ὃν ἐχθροῖ δακτύλοις, ἴσησιν ἀμφ' ὅμοισιν ἐξάρας ἄνω, νυῦ ἐν πολυρρύτοισι δίναις ἐκπλυνῶν, αἶχος παλαιᾶ, τῆς Ἀδὰμ καχεξίας.

Μετ' εὐσεβείας φροσδράμωμεν δρόμος, πηγαῖς ἀχρῶτος ῥώσεως σωτηρίε, λόγον κατοπτεύοντες ἐξ ἀκηρύτε, αὔτλημα φροσφέροντα δίψης ἐνθέε, Κόσμε φροσλιπῶς ἐξακοδόμενον νόσον.

Ἡμεῖς οἱ ἄνθρωποι, ὅπως λυσμένοι χρισμένοι ὑπὸ τὸ φαρμάκι τῦ ἐχθρῦ δμβόλε τῦ σκοτεινῦ, ἐν τῦ μαγαεισμένε ἀκαθάρτε, μὲ κάθαρσιν καθαεισμὸν, τῦ Παναγίε Πνεύματος, ὡρμήσαμεν ἐκινήσαμεν πεισπατήμεν νέαν καινοφανῆ σράταν ἁπλανῆ ἀλαθάσλε, ἤτοι ὅπῦ δὲν μᾶς χαλᾶ, νὰ χάσωμεν τικὸ αἰώνιον ζωικὸ, φέρωντας μας, εἰς περβόλι εἰς χαρικὸ, ἁπλησίασλε αἴζώωντες, εἰς μοναχὲς ἐκείνες πλησιασλεῖ, μὲ τὺς ὁποίους ὁ αὐθέντης Θεὸς, ἐφιλιώθη ἀγαπήθη ἦγεν μὲ τὺς πιστὺς Χριστιανύς.

Ὁ πλάσης ὁ δημιεργὸς αὐθέντης Θεὸς, βλέποντας κυπάζωντας ἐκείνον, ὅπῦ ἐδιάρθρωσεν ὀργάωσεν μὲ τὰ δάκτυλάτε, μέσα εἰς τὸ σκότος τῆς ἁμαρτιῶν, μὲ σεβράδια δισμὰ ἄφυκτα ἄλυτα, σηκόνωντας τον ἀπάνω, τὸν ἔστησεν τὸν ἔβαλεν ἀπάνω εἰς τὺς ὦμυς τε, πλαίνωντας τον λέωντας τον πόρα, μέσα εἰς τὰ ξεφτγυείσματα τῆς βλιάγκων, τὰ πελύξεχτα, πλαίνωντας τον λέγω, ὑπὸ τικὸ αὐχυῦν τικὸ ξυροπλὸ, τικὸ παλαιάν, τῆς ἀρρωσίας τὸ φθαρμὸ τὸ νοὺς τὸ φροπάτορός μας Ἀδάμ.

Ἡμεῖς οἱ πιστοὶ Χριστιανοὶ, ἂς δράμωμεν ἂς ξεζωμεν ἂς ὑπάγωμεν, μὲ δόσεβειαν μὲ δλάβειαν μὲ τιμὴν τὸ αὐθέντε Θεῦ, μὲ καλὺ δυάμιν σπδακτικὰ, εἰς ταὶς βρύσες ταὶς ἁμόλυντας ταὶς καθαραῖς, τῦ ξεζίματος τὸ ἐλδυθερωτικῦ, σκύπτωντας κοιτάζωντας κάτω μέσα, τὸν Υἱὸν, ἐν λόγον τὸ αὐθέντε Θεῦ, ὅπῦ φροσφέρνει εἰς χεῦσιν πιάσιμον μέρος τερᾶ, ὑπὸ τικὸ ἀκήρατον τικὸ ἄφθαρτον τικὸ ἀθάνατον βρύσιν τῆς θείκης δίψας, ἰαβόλωντας βοηθῶντας, τικὸ αὐθένειαν τικὸ ἀρρωσίαν τὸ κόσμε, σπλαθᾶ τὸ γλυς τῆς ἀνθρώπων, ἰλαρὰ ἥμερα.

Η᾽ φωνὴ τῦ λόγου, ὁ λύχνος τῦ φωτὸς ὁ ἑωσφόρος, ὁ τῦ Ἡλίου πρόδρομος, ἐν τῇ ἐρήμῳ μετανοεῖτε πᾶσι βοᾷ τοῖς λαοῖς, ϗ̀ προκαθαίρεσθε, ἰδοὺ γὰρ πάρεστι Χριστὸς, ἐκ φθορᾶς τὸν Κόσμον λυτρούμενος.

Γεννηθεὶς ἀρρύστως ἐκ Θεῦ ϗ̀ Παρθ̀, ἐκ τῆς Παρθένου δίχα σαρκῶται ῥύπου Χριστὸς, ἵ τὸν ἐμαύτα τῶ ἐξ ἡμῶν τῦ λόγου συνάφειαν, λύειν ἀμήχανον, διδάσκει ὁ Πρόδρομος, γηγενεῖς ἐκ πλανῆς λυτρούμενος.

Ἐν πυρὶ βαπτίζει τελευταίων Χριστὸς, τοὺς ἀπειθοῦντας, ϗ̀ μὴ Θεὸν φρονοῦντας αὐτὸν, ἐν πνεύματι δὲ καιροποιεῖ δι᾽ ὕδατος χάριτι, τοὺς ἐπιγνώμονας αὐτοῦ τῆς Θεάτητος, τῦ πλημμελημάτων λυτρούμενος.

Γμερτὸν ἐξέφλυσεν σὺ παιδίον, ἦχω πατὴρ, ὃν γαστρὸς ἐξεπρόξατο, ναίφησιν ἔπος συμφυὴς γόνος πέλων, φάτνης ἐξώρυσεν ἀνθρώπων γενεᾶς. λόγος τέμου ζῶν, ϗ̀ βροτὸς φρομηθείᾳ.

Ἐκ

Ἡ φωνὴ, ὁπῦ φανερώσει τὸν λόγον, τὸ λυχνάρι τῦ φωτὸς, ὁ Αὐγερινὸς, ὁπῦ δείχνει τὸν ἥλιον, ὁ προτρεχθὴς τῦ Ἡλίου αὐθέντα Χριστῦ, ἦγεν ὁ πρόδρομος, κραυγάζει φωνάζει εἰς τὴν ἔρημον, εἰς ὅλας τὰς λαὲς τὰ πλῆθη, λέγωντας, μετανοεῖτε μετανοῆσατε, ϗ̀ καθαρισθῆτε πρωτήτερα εἰς ὑποδοχὴν τα. διότι ὁ αὐθέντης Χριστὸς, νὰ ὁπῦ εἶναι παρὼν ἔρχεται, θέλωντας ἀγαπῶντας, νὰ λυτρώσῃ τὰ ἐλεύθερωσῃ τὸν Κόσμον, σπλαδὴ τὸ γλυκὺς τῦ ἀνθρώπου, ὑπὸ τὴν φθορὰν τὸν ἀφυσισμόν.

Ὁ αὐθέντης Χριστὸς, γλυκύμους ἄφταρτα χωεῖς φθορὰν πάθος, ὑπὸ τὸν ἄπαρχον Θεὸν, ϗ̀ Πατέρα τα, ἀρκώνεται πέρνει κορμὶ ἀνθρωπότητα, ὑπὸ τὴν Παναγίαν Παρθένον, χωεῖς ἀπαδαρσίκα μολυσμὸν, τὰ ὁποῖα ὁ Γωάνης ὁ πρόδρομος, μὰς διδάσκει, πῶς εἶναι ἀδύνατον, νὰ λύσῃ τινὰς, τὰ νύχεῖ τὸ ὑποδηματοχόσιον, ἦγεν νὰ καπλαβῇ τὴν σμίξιν τὴν ἔνωσιν, τῆς ἐνσάρκε οἰκονομίας τῦ Υἱῦ, ϗ̀ λόγε τῦ αὐθέντε Θεῦ, ὁπῦ ἔγινεν ὑπὸ ἡμᾶς, λυτρώνωντας ἐλευθερώνωντας, ὑπὸ τὴν πλάνην ὑπὸ ταῖς ἄρεσες τὰς ἀνθρώπες.

Ὁ αὐθέντης Χριστὸς, βαπτίζει ὁλὰ ὕστερα, μὲ φωτίαν τὰς ἀπειθεῖς, ϗ̀ ἀπίστες, ϗ̀ ὁπῦ δὲν φρονοῦν, δὲν γνωρίζυν δὲν λογιάζυν αὐτὸν τὸν Χριστὸν, δηλ. Θεὸν, ϗ̀ ξανακαινοργώνει, μὲ τὸ Παράγιον Πνεῦμα, δηλ. μέσα τῦ νερῦ, μὲ χάριν ἐκείνες, ὁπῦ ἐγνώρισαν ἐγνωρίζυν τὴν Θεότητα, λυτρώνωντας τὰς ἐλευθερώνωντας, ὑπὸ τὰ σφάλματα τὰς ἁμαρτήματα.

Ὁ αὐθέντης Θεὸς, ϗ̀ Πατὴρ, ἔδειξεν ἐφανέρωσεν ἔξω, μὲ ἦχον μὲ φωνὴν παναυτυχεσάτην ϗπερυμπτὴν, ἐκεῖνον ὁπῦ ἐγέννησεν, ὑπὸ τὴν κιλίαν τα, ἦγεν ὑπὸ τὸν γόνυ του λέγει, ϗ̀ βέβαια ἐτῦτος, ὁ υἱὸς γλυκύμας μὰς φύσεως μὲ ἔμφυα, ὥρμησεν ἐβγῆκεν ἔξω ἐγεννήθη, ὑπὸ τὸ ἀνθρώπινον γλυκὺς, φωτοχυσὴς Ἥλιος φωτεινὸς, ϗ̀ ὅπως λόγος νοημάμ ζωγανὸν, ϗ̀ ἄνθρωπος ἔγινεν, δηλ. φρόνιμον θεῖκὴν ϗπιμέλειαν.

Ὁ

Ἐκ πονηρὰ λέοντος ὁ τελέσπορος, ξεύως προφήτης ἐγκάτοις φλοιδύμυος, αὐθις προῆλθε τῆς Παλιγγενεσίας, Σωτῆρος δράκοντος ἐκ βροτοκτόνε, πᾶσι προφαίνων τῦ χρόνων ἐπ᾽ ἐσχάτων.

Ἀνεμύων πόλοισ παμφαῶν πυχῶν, μύσις ὁρᾷ προς Παῖδος ξεκινούμυον, μύον τε πνεῦμα τῷ πανεχρύτῳ λόγῳ, ἐπελθὸν ὡς πέλειαν ἁφράτῳ ξόπῳ, δήμοις τε φαίνει προσδραμεῖν τῷ Δεσπότῃ.

Νέος δυσεβεῖς, καμίνου πορὸς προσομιλήσωντας, ϗπυρίζον πνεῦμα δρόσου ἀβλαβεῖς διεφύλαξε, ϗ̀ Θεῖε Ἀγγέλε συγκατάβασις, ὅθεν ἐν φλογὶ δροσιζόμυος δύχαείσως ἀνέμελπον, ὑπερύμνητε ὁ τῦ Πατέρων Κύριος, ϗ̀ Θεὸς ὑλογητὸς εἶ.

Ὥσπερ ἐρανῷ, συὶ βρόμῳ ϗ̀ θαύματι παείσαντο ἐν Γορδάνῃ, ὡὶ δυνάμεις τῦ Ἀγγέλων σκοπύμυοι, τοσαύτων

Θεῖ

Ὁ Προφήτης Γωνᾶς, ὁ τεσσαρακοντάμερος, ὁπῦ ἔκαμε τρεῖς ἡμέρας, ϗ̀ τρεῖς νύκτας, πάλιν ἦλθεν ἐβγῆκεν ἔξω, ὑπὸ τὸ λευκότατον μεγαλοπρεπὲς κῆτος ψάει τῆς θαλάσσης, ϗ̀ κυματίζομυος, ὁπῦ ἐκυματίζετο μέσα εἰς τὰ σπλάγχνατα ἐμπεδιάτα, παράδοξα φοβερὰ τρομερὰ, φανερώνωντας λέγωντας εἰς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, τὴν σωτηρίαν τῦ ἐλευθερίαν τῦς, τῆς ξανακαινοργώσεώς τους, ὑπὸ τὸν δράκοντα τὸν ἀνθρωποκτόνον ἀνθρωποφάγον ἐχθρὸν ἀβάσκαντον, εἰς τὰς ὑστερινὰς καιρούς.

Λιοίγωντας ἀνοιγόμυους, ϗ̀ δίπλαις ϗ̀ λαμπραῖς ϗ̀ καθαραῖς τὰ ἀρανᾶ, ὁμαθητὴς τὰ αὐθέντε Χριστῦ, ἦγεν ὁ πρόδρομος, βλέπει κι πιάζει θεωρεῖ τὸ Παράγιον Πνεῦμα, ἐρχόμυον ὁπῦ ἤρχετο ἀνωθεν, ὑπὸ τὸν ἄπαρχον Θεὸν, ϗ̀ Πατέρα τα, ϗ̀ μὴν ὅπως, ὁπῦ ἔμεινε εἰς τὸν Υἱὸν, ϗ̀ λόγον τὸν καθαρώτατον, ἐρχόμυον ὁπῦ ἦλθεν ἀπάνω τα, ὡσὰν πτερύτερα, μὲ τρόπον ἀνέπτοτον ἀνεκδίηγητον, ϗ̀ φωτοχρύσωντας πηγαίωντας, εἰς τὸν αὐθέντην Χριστὸν, τὸν δείχνει τὸν φανερώνει εἰς τὸ πλῆθος ὡς τὸν λαόν.

Ἄνεμος δροσισικὸς θαυμαζύσωντας φυσῶντας, ἐφύλαξεν ἀβλαβεῖς ἀπαραχτὰς τὰς τρεῖς τὰς ἁγίας παῖδας τὰς θεοσεβεῖς, ὁπῦ ἐσωμομίλησαν ἐσμίχθηκαν ἀπάνω, μὲ τὴν Καμίνον τὸ πυρὸς τῆς φωτιᾶς, ὁπῦ τὰς ἔρριξεν μέσα, ϗ̀ ἀκόμι ἡ συγκατάβασις ἡ ἐπίλυσις τὸ Θεϊκὸ Ἀγγέλε, ἦγεν ὁπῦ ἐφάνη ὁδὸς τὸ Υἱὸ, ϗ̀ λόγε τὸ αὐθέντε Θεῦ, ὁπῦ ὡμοιάθη μεγάλης βυθὸς Ἀγγέλος. δηλ. ἐκεῖνο δροσιζόμυοι λαμβάνωντας δροσιὰν θεϊκὴν, μέσα εἰς τὴν φλόγα τὸ πυρὸς τῆς καμόμυους Καμίνε, ἐλάλαν ἐδοξολόγησαν μὲ δύχαειαν, λέγωντας, ὦ ὑπερδεδοξασμένε ὑπερύδοξε, αὐθέντα Θεὲ τῶν Πατέρωνμας, εἶσαι ὑλογημένος δεδοξασμένος εἰς ὅλους τοὺς αἰῶνας παντοτινὰ ἀάπτα.

Ἡ δυνάμες ἡ τάξες τῶν ἀρανίων Ἀγγέλων, ἔσεκα παρὸν, μὲ φόβαν μὲ ἔκπληξιν, ϗ̀ μὲ θαυμασμὸν, ὡσὰν εἰς ἀρανὸν, εἰς τὸν Γορδάνην ποτάμον, σοχαζόμυοι τὸν τοσὸν μεγαλὸν, ϗ̀ ἀκραν συγκατάβασιν πεποίωσεν τὸ αὐθέντην Θεὸν, πῶς ἐκεῖνος ὁπῦ κρατεῖ τὸν ὑπαρξὴν τὸ φασίμον, τὸ νερὸν τὸ ὑπὸ πάνω, ὁπῦ εἶναι πάρεξω ὑπὸ τὰς ἀρανὰς, δηλαδὴ τὰ ὕδατα τὰ ἱερὰ, τὰ ὑπεράνω τῶν ἀρανῶν, ἔσεκεν

Θεοῦ τῷ συγκαταβάσιν. ὅπως ὁ κρατῆς τὴν ὑπέρχων τῆς ὑδάτων ὑπόστασιν, ἐν τοῖς ὕδασι σωματοφόρος ἔσηκεν, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Νερέλη ποτὲ ἡ Θάλασσα, Θεία προεικόνιζε Βαπτίσματος τὸ θαῦμα· ἐν οἷς ὁ πρὶν βαπτίζεται διεξοδικῶς τῶν νομοθέτη λαὸς, Θάλασσα δὲ ἰῶ τύπος ὕδατος, ἡ νερέλη τὸ πνεύματος· οἷς τελεμένοι, εὐλογητὸς εἶ κράζομεν, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ἅπαντες πιστοὶ, ἐν ᾧ τῷ τελείωσιν ἐλάβομεν, θεολογοῦντες ἀσιγήτως, σὺν Ἀγγέλοις δοξάσωμεν, Πατέρα Υἱὸν ἡ Πνεῦμα Ἅγιον. τὸ μὲν τελὰς ὑποστάσεσιν ὁμοούσιος. εἷς δὲ Θεὸς, ᾧ ἡ ψάλλομεν, εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ἔφλεξε ῥείθρῳ τῶν δρακόντων τὰς κάρας, ὁ τῆς καμίνε τὸν μετάρσιον φλόγα, νέους φέρεσαν μὲ τὸ κορμὶ, μέσα εἰς τὰ νερὰ, εὐλογημένος παντοτινὰ αἰώνια.

Τὸ σύγνεφον μίαν φορὰν, ἡ ἡ θάλασσα ἡ ἐρυθρὰ, ἐπροτύπωναν ἐσημάδαν τὸ θαῦμα τὸ Θεϊκὸ βαπτίσματος. εἰς τὰ ὁποῖα δύω, νεφέλη, καὶ θάλασσαν, ἐβαπτίζετο ὁ προπάτερος λαὸς τῶν Ἑβραίων, διεξοδικὰ περασικὰ, ὑπὸ τὸν νομοθέτη Μωϋσῆ. ἡ ἡ θάλασσα, ἦτον τύπος σημάδι τὸ νερὸ, ἡ ἡ νεφέλη τὸ σύνεφον, ἦτον τύπος σημάδι προτύπωσις τὸ Παναγίε Πνεύματος. μὲ τὰ ὁποῖα ἡμεῖς οἱ πιστοὶ Χειστιανοὶ, τελειωτόμενοι φωτιζόμενοι, κραυγάζομεν φωνάζομεν, λέγωντας, εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν, εὐλογημένος παντοτινὰ αἰώνια.

Ὅλοι ἡμεῖς οἱ πιστοὶ Χειστιανοὶ, θεολογῶντας δοξολογῶντας ἀσίγητα ἀκατάπαυστα τὸν αὐθέντη Χειστὸν, ὑπὸ τὸν ὁποῖον ἐλάβαμεν ἐπήραμεν τὸν τελειωσίνμας, ἂς δοξάσωμεν ἂς προσκυνήσωμεν μαζὶ μὲ τὸς Ἀγγέλους, τὸν Πατέρα, ἡ τὸν Υἱὸν, ἡ τὸ Παναγίον Πνεῦμα. διότι ἐστὸ εἶναι ἡ Ἁγία Τριάς, μία φύσις, μὲ τρεῖς ὑπόστασες, μὲ τέλα πρόσωπα, ὁμοούσιος τῆς αὐτῆς ὐσίας, καὶ εἷας Θεὸς, εἰς τὸν ὁποῖον ἂς ψάλλωμεν ἂς δοξολογήσωμεν λέγωντας, ὦ αὐθέντα Χειστὲ, σὺ ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων μας, εὐλογημένος παντοτινὰ αἰώνια.

Ἐκεῖνος ὁπὸ ἐκτίμισεν ἐκατέβασεν ἐγαλήνδισε τὸν φλόγα τὸν καύρα, τῆς Ἀσυρίας καμίνε, τὸν ὑψηλὸν, ὁπὸ ἐβασῦσεν εἶχε μέσα τῆς, τὺς τρεῖς νέους Ἁγίους παῖδας, τὺς δίσεβεῖς πὶς θεοσεβεῖς, ἔκαυσεν ἔφλεξεν, μὲ νερὸν θερμὸν, τὰ κεφάλια τῶν τοπῶν δρακόντων ἐχθρῶν διαβόλων, καὶ ἐπλυνόφ ἐκαθάεισεν, ὅλον τὸν κατεκίαν τὸν μέθον τοῦ

σαν δίσεβεῖς κατδυνάσας, τὸν δυσκάθεκτον ἀχλὺν ὀξ ἁμαρτίας. ὅλον πλυύει δὲ τῇ δρόσῳ τὸ πνεύματος.

Σὲ ζωγραφῶσαν τὴν Ἀσύριον φλόγα, ἐκτῶσαν ἴσης εἰς δρόσον μεπυμβύλου. ὕδωρ ὅθεν νυῦ ἀμφιέσαο φλέγον, σ᾽ ὑτὸν κάκιστον Χειστὲ προσκεκυθμβύον, τρὸς τὸν ὅλιθον ἐκκαλέμβυον τείβον.

Ἀπορράμβυτος τὸ Γορδάνε πάλαι, ἐθμῷ περᾶται λαὸς Γσραηλίτης. σὲ τὸν κράτιστον ἐμφορῆντα τὸν κτίσιν, ἠπειγμβύως νυῦ, ἐν ροαῖς δμφράφων, τρὸς τὴν ἄρρυσον, καὶ ἀμείνονα βίβον.

Ἴδμυ τὸ πρῶτον τὴν πανώλεθρον κλύσιν, οἰκῶς σε πάντων τρὸς φθορὰν παρεισάγειν, ὦ βρισμέγιστα κτηματίζων καὶ ξένα. νυῦ δὲ κλύσαντα Χειστὲ τὸν ἁμαρτίαν, δι᾽ εὐπάθειαν, καὶ βροτῶν σωτηρίαν.

Μυστήριον παράδοξον

νοος, ὁπὸ ἔγινεν ὑπὸ τὸν ἁμαρτίαν τὸν δυσκολοκράτηλον, ὁπὸ ἀπερύσεν εἰς ὅλας, μὲ τὸν δρσίαν τὸ Παναγίου Πνεύματος.

Ὦ αὐθεντα Χειστὲ, ἐξαμάτησες ἐκράτησες τὸν φλόγα τὸν λαύραν τῆς Ἀσυρείας Καμίνε, ὁπὸ ἐπήρθη ὑψώθη ὑψηλὰ, ὁπὸ ἐζωγράφιζεν ἐπροτύπωνεν ἐσένα, μεταφερσμβύον ὁπὸ ἐμεταβάλθη ὑπὸ ἐσένα εἰς δρσίαν. ἀμὲ ἐπῶν ἐνδόθης τώρα νερὸν, καίωντας ὁπὸ φλέγει καίγει τὴν κακωτατον τὸν βλαπτικώτατον ἐχθρὸν ἀμβολεν, ὁπὸ ἦτον χασμβύος σκεπασμβύος, μέσα εἰς τὸν Ἄβυσσον εἰς τὰ βασίλεια τα, ἡ ὁπὸ κράζει ξεπλεκάει μαβλάει τὺς ἀνθρώπους, εἰς τὸν γράτσαν τὸν γλυτερὸν, τὸν πεσμβύον γκρεμισμβύον, τὸ θανάτε τῆς κολάσεως.

Ὁ Γορδάνης ποτσμὸς, κιζόμβυος κοπτόμβυος παλαιὰ ἐπέρασεν ὁ Γσραηλιτικὸς λαὸς τῶν Ἑβραίων, ὑπὸ λαιμὸ ξερὸν πέρασμα, φοτσπώνωντας ζωγραφίζωντας, ἐσένα τὸν δυνατώτατον, ὁπὸ φορεῖς βασᾶς τὸν κόσμον, πῶρα ἀπεδαχτικὰ, μέσα εἰς τὰ ξεζίματα, εἰς τὰ νερὰ τὸ Γορδάνε ποτσμῶ, κράζωντας τὺς ἀνθρώπους, εἰς τὸν γράτσαν τὸν ἄφθαρτον τὸν ἀθάνατον, ἡ καλλίτερον ὠφελιμωτερον.

Ὦ αὐθεντα Χειστὲ, ὁπὸ ὁμιλεῖς, καὶ κάμνεις, μεγαλώτατα φάγματα, ἡ παράδοξα ἀτέλπιστα ὑπερφυῆ, γινώσκομεν ἐξιρόμεθα, πῶς ἐσὺ τὸν φρώτην φορὰν, νὰ ὑφερες ἐλεεινὰ ἄθλια, τὸν κατακλυσμὸν τὸν πτιγμὸν, τὸν ὀλεθρεῖον τὸν ἀφανισικὸν, εἰς φθορὰν εἰς ἀφανισμὸν ὅλων τῶν ἀνθρώπων. ἀμὴ τώρα σὲ γινώσκομεν σὲ ἐξιρόμεθα, ὁπὸ ἐκατακλυσες ἐπγίξες τὸν ἁμαρτίαν εἰς τὸν Γορδάνεν, μὲ τὸν Βάπτισίνσε, ὀξὰ ἐλευθερίαν ἐμᾶς τῶν ἀνθρώπων, ἡ ὀξὰ δδαμογίαν ἄγεσιν ζυφὸν τὸ Παραδείσου.

Τὸ Καμίνι τὸ κιαμβύον τῆς Βαβυλῶνος, εἰς τὸ ὁποῖον ἐρ-

ἡ Βαβυλῶνος ἔδειξε κάμινος, πηγάσασα δρόσον, ὅτι ῥείθροις ἔμελλεν, ἄὐλον πῦρ εἰσδέχεσθαι ὁ Ἰορδάνης, καὶ σέρξαι σαρκὶ, βαπτιζόμενον τὸν κτίσαντα. ὃν ὑμνεῖτε λαοὶ, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἀπόθου φόβον ἅπαντα, ὁ λυχνὸς τῷ Προδρόμῳ ἔφησεν, ἐμοὶ δὲ πειθάρχει, ὡς Χριστῷ μοι προσελθὲ, τῷ τὸ φύσει πέφυκα, ἐμῷ προσάγματι εἶξον, καὶ βάπτισόν με συγκαπεβάντα. ὃν ὑμνεῖτε λαοὶ, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ῥημάτων ὡς ἀκήκοον, ὁ βαπτιστὴς τοῦ Δεσπότου σωμάτωμος, παλάμην ἐκτείνει, χεῖρα πτήσας. ὁμοῦ δὲ τὴν κορυφὴν τῷ Πλάστῃ αὐτῷ, τῷ βαπτισθῆναι ἐβόα, ἁγίασόν με· σὺ γὰρ Θεός μου. ὃν εὐλογοῦσι λαοὶ, καὶ ὑπερυψοῦσιν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τριάδος ἡ φανέρωσις ἐν Ἰορδάνῃ ἐγένετο. ἄ-

ρριζε μέσαι, τῆς ξηρᾶς νέας Ἁγίας παῖδας, ὁ Ναβυχοδονόσορ ὁ Βασιλεὺς, ἀναβρυσσάσας δρόσιαν, ἔδειξεν ἐφανέρωσεν σὰν φάσμα, ὑποκρυφον παράδεξον αἰέλπιστον ὑπερφυῆ, πῶς ὁ Ἰορδάνης πεπαμένος, ἤθελεν ἔμελλε, νὰ δεχθῇ τὸ ἄὐλον πῦρ τῆς θεότητος, εἰς τὰ ξεξίματά τε, καὶ νὰ σερχθῇ νὰ δεχθῇ τὸν κτίσαν, καὶ πλάσαν Θεὸν, ὁπῶ ἐβαπτίζετο μὲ τὸ κορμί. τὸν ὁποῖον ὅλοι οἱ λαοὶ τὰ πλήθη, τὸν ὑμνεῖν τὸν δοξάζειν, καὶ τὸν ὑψώειν τὸν δεξάζειν ἐν ταῖς ὑψίσις, εἰς ὅλας τὰς αἰῶνας παντοτινὰ αἰώνια.

Ὁ ἐλευθερωτὴς αὐθέντης Θεὸς, εἶπεν εἰς τὸν Προδρόμον, ἄφησε ῥίψε κάτω, κάθε φόβον ζόμιν δειλίαν, καὶ ὑποτάξε εἰς ἐμένα, ἐλά πλησίασαι εἰς ἐμένα, ὡσὰν εἰς Μεσσίαν Χριστόν. διότι ἐτσὶ, ἐγὼ εἶμαι φυσικὰ Χεσὸς θεάνθρωπος, ὑποτάξε ὑπάκουσε εἰς τὸ ἐδικόμου πρόσαγμα, καὶ βάπτισε με βρίξε με, ὁπῶ ἐκατέβηκα ἐπαπειώθηκα, διὰ ἐλευθερίαν τῆς ἀνθρώπων. τὸν ὁποῖον ἐμένα, μὲ ὑμνεῖν μὲ δοξάζειν, ὅλοι οἱ λαοὶ τὰ πλήθη, καὶ μὲ ὑψώειν, εἰς ὅλας τὰς αἰῶνας παντοτινὰ αἰώνια.

Ὁ προφήτης ὁ Βαπτιστὴς Ἰωάννης, καθὼς ἄκουσε τὰ λόγια τοῦ αὐθέντη Χεσοῦ, φοβισμένος μὲ φόβον, ἀπλώνει τὸ χέρι του. ὅμως πιάνωντας με τὸ χέρι του, τὸν κορυφὴν τῆς πλάσεώς του δημιουργοῦ του, ἐκραύγαζεν ἐφώναζεν εἰς τὸν βαπτιζόμενον Χεσόν. ἁγίασέ με καθάρισέ με. διότι σὺ εἶσαι ὁ αὐθέντης Θεός μου· τὸν ὁποῖον ἐσένα, σὲ ὑμνεῖν σὲ δοξάζειν, ὅλοι οἱ λαοὶ τὰ πλήθη, καὶ σὲ ὑψώειν ἐν ταῖς ὑψίσις, εἰς ὅλας τὰς αἰῶνας παντοτινὰ αἰώνια.

Ἡ φανέρωσις τῆς Ἁγίας Τριάδος, ἔγινεν εἰς τὸν Ἰορδάνην ποταμόν. διότι αὐτὴ εἶναι ἡ ἀνωτάτη φύσις τῆς Ἁγίας Τριάδος τοῦ αὐθέντου Θεοῦ. ὁ ἀρχηγὸς Πατέρας, ἐφώναξεν ἀπὸ-

πὸ ὑπέρθιος φύσις, ὁ Πατὴρ ἐφώνησεν, ἔτος ὁ βαπτιζόμενος, Υἱὸς ὁ ἀγαπητός μου. τὸ πνεῦμα συμπαρὼν τῷ ὁμοίῳ· ὃν εὐλογοῦσι λαοὶ, καὶ ὑπερυψοῦσιν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἐλευθέραμεν ἡ κτίσις γνωρίζεται· Υἱοὶ δὲ φωτὸς οἱ πρὶν ἐσκοτισμένοι, μόνος σκάζει τὸ σκότος ὁ προσάτης, νῦν εὐλογεῖται σωτῆρος τὸν αἴτιον, ἡ πρὶν πάλαι κατ' ἐθνῶν παγκληρία.

Τεττοὶ θεοδεῖς ἐμπύρως δροσέμενοι, αἰγλῶτα τειττοῖς παμφαῶς ἀγιείαις, σαφῶς ἐδήλων τὸν ὑπέρτατον φύσιν, μίζει βροτείᾳ πυρπολοῦσαν ἐν δρόσῳ, εὐκτῶς ἅπασαν τὸν ὁλέθριον πλάνον.

Λοιχειμονείτω πᾶσα χθόνος φύσις, ἐκ πτώσεως νῦν ἀρχαίων ἐπιρρώμενη· ᾧ γὰρ τὰ πάντα σωτεπρήται λόγῳ, νάασι ῥείθροις ἐκπλυθεῖσα πταισμάτων, τῷ πρὶν πέφυγε παμφαῶς λελευμένη.

Ἡ κτίσις ὁ Κόσμος, γνωρίζεται φαίνεται ἐλευθερωμένη τοῦ ἁμαρτίαν, καὶ οἱ φωτόπτεροι ἄνθρωποι, ὁπῶ ἦσαν σκοτισμένοι, ὑπὸ τὸν μίσον τῆς ἁμαρτίας, γίνονται φαίνονται, Υἱοὶ τέκνα τοῦ φωτός, μοναχὸς ὁ ὑπεραπίστης τοῦ σκοτεινοῦ διαβόλου, αἰασσυνάζει λυπεῖται. πῶρα ἡ φωτόπτερη παλαιπωσία ἀδλιότης, ἡ κληρονομία τῆς ἐθνικῆς, ἐλαφρὰ τὰ ἔθνη, ἂς ἐλογοῦν ἂς δοξάζουν τὸν αὐθέντην Θεόν, μὲ ἀπλοῦν ὑμνέλειαν μὲ μελῳδίαν ψαλμῳδίαν, ἐκείνη ὁπῶ ἔγινεν αἰτία, καὶ ἀφορμὴ τῆς ἐλευθερίας, ὑπὸ τὸν ἁμαρτίαν τῆς δυσυχῶν ἀνθρώπων.

Οἱ Ἅγιοι ξηροὶ νέοι παῖδες, οἱ θεοειδεῖς οἱ εὐάρεστοι, δροσιζόμενοι ἐμπυρα μέσα εἰς τὸν φλόγα εἰς τὸν Κάμινον, ἐφανέρωναν φανερὰ, τὸν ἀνωτάτην φύσιν, τῆς Ἁγίας Τριάδος, ὁπῶ ἀσπάρτει λάμπει, μέσα εἰς ἀχιασμὸς, πῦρ μὲ θεῖσαγον ὕμνον, λαμπρὰ φωτεινὰ, φλέγωνται καίωνται μὲ δροσίαν, ὄντας μὲ σμίζιν ἀνθρωπίνου μὲ ἀνθρωπότητα, ὅλον τὸν ἀπάτην τοῦ πλάνου, τὸν ὀλεθρίαν τοῦ ἀξίαν ἀσχημοσύνην, καθὼς ἐπαρακάλεσαν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι.

Κάθε φύσις ἀνθρωπίνης ὑπογείου γενῆς, ἂς λαμπροφορῇ ἂς λαμπροφορῇ ἂς πανηγυρίζῃ, ὁπῶ ἐπήρθη ὑψώθη ὑψηλὰ ἀπάνω πῶρα, ὑπὸ τὸν ξεπεσμὸν τὸν χωρεμισμὸν, ὁπῶ ἔγινεν ὑπὸ τὸν ἁμαρτίαν τῆς Παραδείσου. διότι πλανωμένη ὁπῶ ἐπαρεδόθη ἐκαθαρεύθη, ὑπὸ τὰ ξεχειμένα νερὰ τοῦ Ἰορδάνου, ὑπὸ τὸν Υἱόν, καὶ λόγον τοῦ αὐθέντου Θεοῦ, ὑπὸ τὸν ὁποῖον ἁμαρτῶντα διαφυλάττονται ὅλα τὰ πάντα τὰ φάσματα, ὄντας λασμένη καθαρισμένη, ὑπὸ τὸ Πανάγιον Πνεῦμα, λαμπρὰ φωτινὰ, ἔφυγεν αἰεχώρησεν, ὑπὸ τὰ φοβερὰ φοβερὰ παθητικὰ ἁμαρτήματα σφάλματα.

Α᾽πορεῖ πᾶσα γλῶσσα, εὐφημεῖν πρὸς ἀξίαν, ἰλιγγιᾷ δὲ νοῦς καὶ ὑπερκόσμιος, ὑμνεῖν σε Θεοπόκε. ὅμως ἀγαθὴ ὑπάρχουσα, τὴν πίστιν δέχου. καὶ δὸς τὸν πόθον οἶδας, τὸν ἔνθεον ἡμῶν. σὺ δὸς Χριστιανῶν ἡ προστάτις, σὲ μεγαλύνομεν.

Δαβὶδ, πάρεσο πνεύματι τοῖς φωτιζομένοις. καὶ προσέλθετε ἀδεῶς Θεοῦ, ἐν πίστει λέγων φωτίσθητε. ἵνα ὁ πτωχὸς ἐκέκραξε Δαβὶδ ἐν πτώσει. καὶ δὸς αὐτῷ εἰσήκουσε Κύριος ἐλθών, ῥείθρας τὸ Γορδάνου, φθαρεῖσα δὲ ἀνεκαίνισεν.

Ο᾽Ησαΐας λέγει, λούσασθε, καὶ καθαροὶ γένεσθε φάσκει, τὰς πονηρίας σου ἀπὸ τῶν ἐμῶν ὀφθαλμῶν Κυρίου. οἱ δὲ πιστοὶ ὕδωρ ὅτι ζῶν πορεύεσθε, ῥανεῖ δὲ ὕδωρ καινοποιὸν Χριστὸς, τοῖς προσέρχουσιν αὐτῷ ἐν πίστει, καὶ πρὸς ζωὴν τὴν ἀγήρω βαπτίζει πνεύματι.

Σωτηρώμεθα χάριτι πίστει, καὶ σφραγίδι. ὡς δὲ ὄλεθρον ἔφυγον, φλιὰς Ἑβραῖοι πάλαι αἱμαχθείσης, οὕτω καὶ ἡμῖν ἔξοδιον τὸ θεῖον τοῦτο, τῆς Παλιγγενεσίας λυτήριον ἔσαι, ὅθεν καὶ τῆς Τριάδος ἀφόμεθα φῶς τὸ ἄδυτον.

Ω᾽ πᾶσι Χριστιανοῖς, ἃς φυλαχθήμεν ἃς πρεσβεύομεν. μὲ

Ω᾽ Θεοτόμητρα Θεοκυήτωρ Παρθένε, κάθε γλῶσσα σέβας ἀνθρώπινον, μόνον ἄπορον ἀδυνατεῖ εἰς τὸ νὰ ἐπαινῇ νὰ ἐγκωμιάζῃ ἐσένα, ἀξιοπρεπῶς, καθὼς σὲ πρέπει, καὶ κάθε νοῦς, ὡς εἶναι Ἀγγέλου παράνω ὑπὸ τὸν Κόσμον, σκοτίζεται θαμπώνεται, νὰ ἐγκωμιάζῃ νὰ ὑμνῇ νὰ ἐπαινῇ ἐσένα. ὅμως μὲ ὅλον τοῦτο, ὅτι πῶς εἶσαι ἀγαθὴ εὐπλαγχνος συμπαθὴς, δέχου λάμβανε ἔπειτε τὴν πίστιν μας τὴν ἀλάβεστάτην. διότι γινώσκεις ἠξεύρεις τὴν ἔφεσιν τὴν ἀγάπην τὴν ἐδικήν μας τὴν θεϊκὴν τὸν ἔνθεον ἔρωτα, ὁποῦ ἔχομεν εἰς ἐσένα. διότι ἐσὺ εἶσαι ἡ ὑπεραπίσεια, καὶ βοηθὸς τῆς Χριστιανῶν. διὰ τοῦτο ὑμνοῦμέν σε δοξάζομέν σε ἐσένα. (καθὼς εἶπες, ἰδοὺ γὰρ ἀπὸ τοῦτο μακαριοῦσίμε πᾶσαι αἱ γενεαί.)

Ω᾽ Προφητάναξ Δαβὶδ, ἔρχου ἔλα παρών, μὲ τὸ πνεῦμα μὲ τὴν ψυχήν, εἰς ἡμᾶς τοὺς φωτιζομένους τοὺς βαπτισμένους τοὺς πιστοὺς Χριστιανούς, τώρα δοξολόγα ψάλλε, λέγωντας κηρύττωντας, ἔρχεσθε ἐλᾶτε προσδράμετε εἰς αὐτὸν τὸν αὐθέντην Θεόν, καὶ φωτισθῆτε καθαρισθῆτε, μὲ πίστιν δόσεβειαν ὀρθοδοξίαν, τὸ Ἁγίου Βαπτίσματος. ἐκεῖνος ὁ Ἀδάμ ὁ πτωχὸς ὁ ἐνδεὴς, ἐκραύγαζεν ἐφώναζεν, ὄντας εἰς τὴν ξεπεσμὸν τὴν γκρεμισμὸν ὑπὸ τῆς ἁμαρτίας. διότι ὁ αὐθέντης Θεὸς, τὸν ἄκουσεν τὸν ὑπάκουσεν αὐτὸν, ἐρχόμενος ὅπου ἦλθεν, καὶ τὸν ξεγελάκωμε ἐργωσεν τὸν ἀπατέωσεν, μέσα εἰς τὰ τριξίματα τοῦ Γορδάνου ποταμοῦ, ὅπου ἐφθάρθη ἀφανίσθη ὑπὸ τὴν παράβασιν, καὶ παρακοήν, τῆς θείας ἐντολῆς.

Ο᾽ Προφήτης Ησαΐας, λέγει, λούσασθε πλύθῆτε, καὶ καθαρισθῆτε παρρυθῆτε, ἀγάλετε σηκώσετε ὑπὸ τὴν ψυχήν σας, τὰς ἁμαρτίας σας τὰς κακίας σας, ἐμπρὸς εἰς τὸν αὐθέντην Θεόν, ἤγουν καθαρισθῆτε, καὶ ἐσεῖς, ὅσοι διψᾶτε, πηγαίνετε σύρετε εἰς τὸ ζωτανὸν νερόν, ἤγουν εἰς τὸν αὐθέντην Χριστόν. διότι ὁ αὐθέντης Χριστὸς, θέλει ῥαίνῃ ἀγάλῃ νερὸν ξανακαινουργωτικὸν, εἰς ἐκείνες ὁποῦ προσερχόνται πηγαίνουν εἰς αὐτὸν, μὲ πίστιν δόσεβειαν ὀρθοδοξίαν, καὶ τὰς βαπτίζει τὰς βρέχει, μὲ τὴν χάριν τοῦ Παναγίου Πνεύματος, διὰ ζωὴν ἀγήρασιν παντοτεινήν, ὁποῦ δὲν γηράει ποτέ.

μὲ τὴν χάριν τοῦ Παναγίου Πνεύματος, καὶ μὲ τὴν βύλλαν τὴν σφραγίδα τοῦ Ἁγίου Βαπτίσματος. διότι καθὼς ἔφυγαν ἐγλύτωσαν οἱ Ἑβραῖοι παλαιὰ, τὸν ἀφανισμὸν ἐκεῖνον, τῆς τιμωρίας τῆς Αἰγύπτου, αἱματοπότιστος ἀλείφωντας τὰ πανώφλια, καὶ κατώφλια, τῆς πορτοπαραθυρόσπιτης, μὲ τὸ αἷμα τοῦ Ἀμνοῦ ἔτζι πάντοτε λογῆς, καὶ ἐμᾶς, ἐπῆτο τὸ θεϊκὸν λυτρωτὴν, θέλει εἶναι ὑπὸ ἐδῶ, διάβασμα πέρασμα πάσχα, τῆς ξανακαινουργώσεως τῆς ξαναγεννήσεως. διὰ τοῦτο θέλομεν κοπιάζῃ ἰδῇ θωρίσῃ, καὶ τὸ φῶς τὸ ἀβασίλευτον τὸ ἀβραδίαστον τῆς Ἁγίας Τριάδος.

Ω᾽ ἐσὺ Νύμφη, καθαρὰ ἁγιωτάτη Μητέρα, ὑπερδοξασμένη ὑπερυλογημένη, ὦ θαῦμα χαρὰ τῆς γενεᾶς σου, ὑπερέννοια, ὁποῦ εἶναι παρὰ πάνω ἀπὸ νοῦ διάνοια ἀνθρωπίνη. διὰ μέσου τῆς ὁποίας ἐσένα, ἐπτυχαίνωντας ἀνεσκωτας ἡμεῖς οἱ πιστοὶ, ἐλάβαμεν σωτηρίαν σωτείαν τελείαν, φέρνωντας εἰς ἐσένα, χάρισμα δῶρον ὕμνον δοξολογίαν δοξασίας, ὡσὰν εἰς εὐεργέτιν ἀγαθοδότιν, κτυπᾶμε βαρᾶμε τὰ χέρια, σὲ ψάλλομεν σὲ δοξολογοῦμεν ἀξίως ἀξιοπρεπῶς, καθὼς σὲ πρέπει.

Ημεῖς γινώσκομεν ἠξεύρομεν, ἐκεῖνα ὁποῦ ἐδηλώθηκαν ἐφανερώθηκαν εἰς τὸν προφήτην Μωϋσῆν, μέσα εἰς τὴν Βάτον εἰς τὸ Σίναιον ὄρος, τελειωτόμενα, ὁποῦ ἐτελειώθηκαν ἐδῶ εἰς ἐμᾶς, μὲ νόμους μὲ τάξεις ξένας παράδοξους θαυμαστὰς. διότι καθὼς ἐφυλάχθη ἡ Βάτος ἔμεινεν ἄβλαβης, ἔτζι τέτοιας λογῆς, καὶ ἡ Παναγία Παρθένος, ἐδιαφυλάχθη ἔμεινεν ἄβλαβης, ὁποῦ ἐφορέσεν ἐβαστοῦσεν ἐκράτησεν μέσα της, ἐσένα τὸ πῦρ τῆς Θεότητος, χωνώτας τὸν εὐεργέτην τὸν ἀγαθοδότην μας Θεόν, Αὐγερινὸν φωταυγῆ Ἥλιον, καὶ ἀκόμη τὰ τριξίματα τὰ νερὰ τοῦ Γορδάνου, ὁποῦ σὲ ἐδέχθησαν ἐκεῖνα τότε, ὁμοίως ἔμειναν ἄβλαβα ἀπεξάλειπτα.

Ω᾽ Βασιλεῦ, Ἄνακτα, ὁποῦ δὲν ἔχεις ἀρχήν, χρείας μὲ χρεῖσμα τὴν ἀνθρώπινον οὐσίαν φύσιν, τελειώνωντας τὴν, μὲ τὴν μέθεξιν κοινωνίαν τοῦ Παναγίου Πνεύματος, καθαρίζωντας τὴν ἀκόμη ὑπὸ τὸ σκότος τὸ σκοτεινὸ, μὲ τὰ τριξίματα τὰ καθαρὰ τὰ ἀμόλυντα, καὶ θειαμβεύωντας αἰχμαλωτίζωντας κυριεύωντας τὴν δύναμιν τὴν ὑψηλὴν τὴν ὑπεράφανον τοῦ ἐχθροῦ διάβολου, πρὸς τὴν ἐμπάθειαν τὴν ἐμπάλαξες, ἤγουν τὴν ἥττες εἰς ζωὴν αἰώνιον ἀθάνατον.

Τέλος τοῦ Κανόνος, καὶ τῆς Ἐξηγήσεως τῆς Θεοφανείων.

ΚΑΝΩΝ
ΤΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ ΛΑΖΑΡΟΥ.

Ἑλληνικὸν Κείμενον.

Ἀσωμεν τῷ Κυρίῳ, τῷ διαγαγόντι τὸν λαὸν αὐτοῦ, ἐν ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ, ᾠδὴν ἐπινίκιον, ὅτι δεδόξασται.

Λάζαρον τεθνεῶτα, ὕδατι τῷ θείῳ ἐζανέστησας, πλασουργὸς ὡς ὑπάρχων, καὶ ζωῆς ταμιεῖχος Φιλάνθρωπε.

Λόγῳ τὸν τεταρταῖον, Λάζαρον ἀνέστησας ἀθάνατε, σκοτεινόμορφον ᾅδου, ἀφαλύσας ἰσχύι βασίλειον.

Πᾶ-

Ἑξήγησις τοῦ Κανόνος τοῦ Δικαίου Λαζάρου.

Ἡμεῖς οἱ πιστοὶ οἱ εὐσεβεῖς Χεισιανοί, ἂς ψάλλωμεν ἂς δοξολογήσωμεν, εἰς τὸν αὐθεντικὸν μας Θεόν, ὁπού ἐπέρασεν ἐλεύθέρωσεν τὸν λαόν του, μέσα ἀπὸ τὴν ἐρυθρὰν τὴν κόκκινην θάλασσαν, μὲ ψαλμῳδίαν δοξολογίαν, νικητικὴν νίκης· διότι ἐδοξάσθη εὐδόξα, μὲ τὰ ἔργατε μὲ τὰ θαυμάσιά του, μὲ τὴν παντοδυναμίαν του.

Ὦ αὐθεντικὲ Χεισέ, φίλε τῆς ἀνθρώπων, ἐσὺ ἤγειρες ἀνέστησες ἐσήκωσες ἀπάνω, τὸν Λάζαρον τὸν τετραήμερον, ὁπού ἀπόθαινεν ἐθάφτευε, μὲ τὸ νεῦμά σου τὸν λόγον σου τὸ φρόσαγμά σου, τὸ θεϊκόν σου θέλησεώ σου, ὡσὰν ὁπού εἶσαι πλάσης δημιουργὸς αὐθέντης Θεός, καὶ κελλάρης θησαυροφύλακας τῆς ζωῆς.

Ὦ ἀθάνατε αἰώνιε, αὐθεντικὲ Χεισέ, ἐσὺ ἀνέστησες ἐσήκωσες ἀπάνω, μὲ τὸν λόγον σου μὲ τὸ φρόσαγμά σου, τὸν νεκρὸν Λάζαρον, τὸν τεταρταῖον τῆς τεσσάρων ἡμερῶν ἀποθαμμένον χωσμένον μέσα εἰς τὸν τάφον, διαλύωντας σκορπίζωντας ἀφανίζωντας, μὲ τὴν δυνάμινόν σου τὴν ἐξουσίαν σου, τὸ βασίλειον τὸ σκοτεινὸν τὸ μελανὸν τοῦ ᾅδου.

Ὦ

Πᾶσι τῆς ὑπερθέσ, γνώρισμα Θεότητος ὑπέδειξας, ἐκ τῶν νεκρῶν ἐγείρας, τεταρταῖον Λάζαρον Δέσποτα.

Σήμερον Βηθανία, πρωϊανακηρύττει τὴν ἀνάστασιν, Χεισοῦ τοῦ ζωοδότου, τῇ ἐγέρσει Λαζάρου χορεύουσα.

Ὁ πρὶν ἐκ μὴ ὄντων παραγαγὼν, τὸ σύμπασαν κτίσιν, καὶ γινώσκων τῶν καρδιῶν, ταμεῖα προλέγεις ὡς Δεσπότης, τοῖς μαθηταῖς σου Λαζάρου τὸν κοίμησιν.

Τὸν ἄνθρωπον φύσει ἐσιωθεὶς, Χεισὲ ἐκ Παρθένου, τοῦ Λαζάρου σὺ τὸν ταφὸν, μαθεῖν, ἐπιρώτας ὡς ἄνθρωπος, ἐκ ἀγνοῶν ὡς Θεὸς ὅπου ἔκειτο.

Πιστεύομεν λόγε τὸν σεαυτοῦ, ἀνάστασιν ὅτι, ὡς ἐξ ὕπνου τὸν προσφιλῆ, ἀνέστησας ἤδη ὀδωδότα, τὸν τεταρταῖον νεκρὸν ἐκ τοῦ μνήματος.

Τὰ-

Ὦ αὐθεντικὲ Χεισέ, σκυώνωτας ἀνασαίνωντας ἀπαίω ἀπὸ τοὺς νεκρούς, τὸν τεταρταῖον νεκρὸν Λάζαρον, ὁπού ἦτον ἀποθαμμένος τέσσαρες ἡμέρας, ἔδειξες ἐφανέρωσες σημάδι σημεῖον, εἰς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, τῆς ἀναστάσης θεότητός σου.

Σήμερα ἡ Βηθανία ὁ τόπος τοῦ Λαζάρου, κηρύττει φανερώνει προτήτερα τὴν ἀνάστασιν τὴν ἔγερσιν τὴν σήκωσιν τοῦ αὐθεντικοῦ Χεισοῦ, τοῦ ζωοπαρόχου, ὁπού δίδει τὴν ζωήν, χορεύοντας ἀγαλλόμενη εὐφραινομένη, εἰς τὴν σήκωσιν τὴν ἀνάστασιν τοῦ δικαίου Λαζάρου.

Ὦ αὐθεντικὲ Χεισέ, ἐσὺ ὁπού ἐπάραξες ἔκαμες φέρες προτήτερα ὅλον τὸν κόσμον, ὁπού τὸ μὴ ὂν εἶναι, εἰς τὸ εἶναι, καὶ γνωρίζεις καταλαμβάνεις τὰ κελλάρια, ἤγουν τὰ ταμεῖα τῆς καρδιῶν τῆς ἀνθρώπων, καὶ ὡσὰν αὐθεντικὸς Θεός, φανερώνεις λέγεις προτήτερα εἰς τοὺς μαθητάς σου τοὺς Ἀποστόλους σου, τὸν θάνατον τὸ θάψιμον, τοῦ φίλου σου Λαζάρου.

Ὦ αὐθεντικὲ Χεισέ, ἐσιωνόμβους πέρνωντας ὅλον τὸν ἄνθρωπον ἀπάνω σε, ἤγουν γενόμβους ἄνθρωπος φυσικὰ, ἀπὸ τὴν Παναγίαν Παρθένον, ἐσὺ ὡσὰν ἄνθρωπος, ἐρώτησες νὰ μάθῃς τὸν τάφον τὸ θάψιμον, τοῦ φίλου σου Λαζάρου, μὴν λαθανόμβους, ἤγουν ἠξεύρωντας τον, ὡσὰν αὐθεντικὸς Θεός, ἐκεῖ ὁπού βρίσκετο ἐκείτετο.

Ὦ ὲ, καὶ λόγε τοῦ αὐθεντικοῦ Θεοῦ, πιστεύωντας βεβαιώνωντας κατὰ ἀλήθειαν ἀληθινά, καὶ ὄχι κατὰ φαντασίαν, τὴν ἐδικήν σου ἀνάστασιν, ἀνέστησες ἐσήκωσες ἀπάνω, ὁπού τὸ μνῆμα τὸν τάφον, ὡσὰν ἀπὸ ὕπνον, τὸν φίλον σου τὸν ἠγαπημβόνου Λάζαρον, πλέον σαπισμβόν βρωμισμβόν, νεκρὸν ἀποθαμμένον τεσσάρων ἡμερῶν.

Τάξεις σε Ἀγγέλων καὶ τῆς βροτῆς, αὐύμφολτε μήτερ, δυφημῆσιν ἀνελλειπῶς· τὸν κτίσλω δὲ πάτων ὥσπερ βρέφος, ἐν ταῖς ἀγκάλαις σου ἐβάσασας.

Γῆραϊ διοδεύσας ὡσεὶ ξηραϊ, καὶ τὴν Αἰγυπτίαν, μοχθηρίαν φυγών, ὁ Ἰσραηλίτης ἀνεβόα, τῷ λυξωτῇ καὶ Θεῷ ἡμῶν ἀσωμεν.

Σὺ εἶ τὸ σερέωμα, τῆς προσρεχόντων σοι Κύριε. σὺ εἶ τὸ φῶς, τῆς ἐσκοτισμένων, καὶ ὑμνεῖσε τὸ πνεῦμά μου.

Δύο προβαλλόμενος, πὰς ἐνεργείας σου ἔδειξας, τῷ ὑσιῶν, Σῶτερ τὴν διπλόην. Θεὸς γὰρ εἶ, καὶ ἄνθρωπος.

Ἄβυσος ὢν γνώσεως, σὺ ἐρωτᾷς ποῦ τέθειται, ὁ τεθνεώς; μέλλων ἀνασήσειν, ζωοδότα τὸν κείμενον.

Τόπως ἀμειβόμενος, ὡς γεγονὼς βροτὸς πέφυκας, πειραπτὸς, ὁ πλήρων τὰ πάντα, ὡς Θεὸς ἀπείραπτος.

Λάζαρον ἐξήγειρας, τῷ θείῳ Χειρὶ ῥήματι, καμὲ πολλοῖς, πταίσμασι θανόντα, ἐξανάσησον δέομαι.

Ἐπισὰς σὺ τῷ τάφῳ, θαυματουργὲ Κύριε, ἐν τῇ Βηθανίᾳ Λαζάρῳ, τὸν ἐδάκρυσας, νόμῳ τῆς φύσεως, πισοποιῶν σε τῷ σάρκα, Ἰησοῦ ὁ Θεός μου, ὧν περ προσείληφας.

Τῆς Μαρίας τὸ πνεῦθος, σὺ παρθένος ἔπαυσας, Σῶτερ καὶ τῆς Μάρθας, δεικνύων τὸ αὐτεξούσιον. σὺ γὰρ ἀνάσασις, καὶ σὺ ζωὴ ὥσπερ ἔφης, ἀληθείας πέλεις, γὰρ, καὶ πάντων Κύριος.

Εἰλημμένον κειρίαις, τὸν προσφιλῆ Κύριε, ἅδε ἐκ νεκάδων, καὶ ζόφου, τὸν ἀφήρπασας, σὺ ἐν τῷ λόγῳ σε, τῆς παυθυνεῖ τὸ θανάτου, ἁρρήξας κλεῖθρά τε, καὶ τὰ Βασίλεια.

Ἐνοικήσας Παρθένῳ, σωματικῶς Κύριε, ὤφθης τοῖς ἀνθρώποις, ὡς

Ὦ ἀνύπανδρε ἀδόκιμε ἀπὸ γάμου, μητέρα τὴν μίαν, καὶ λόγῳ τὸ αὐθεντὸ Θεὸν, ἐσαεὶ ἐφημὴν ἐπαινῶν ἐγκωμιάζων, τὰ πάγματα ἡ πάξις τῆς ἀρανίων Ἀγγέλων, καὶ τῆς ἀνθρώπων, ἀδιάλειπτα ἀκαπάπαυσα παυτοτινά, διότι ἐβάσασάξες εἰς τὰς ἀγκάλαις σου τὸν κτίσλω τὸν ποιητὴν, καὶ πλάσλω Θεόν, ἐτῶν τῆς Ἀγγέλων, καὶ ἀνθρώπων, ὡσὰν μικρὸν παιδί.

Ὁ λαὸς ὁ Ἰσραηλιτικὸς ὁ Ἰουδαϊκὸς τῆς Ἑβραίων, διεσθλώπας ἀπερῳῶπας τὴν ὑδαπόθη τὴν ἐρυθρὰν θάλασσαν, ὡσὰν ξηρὰν χέρσον γλῶ, καὶ φθόγωπας μακρυώπας ὑποκλίνωπας τὴν κακίαν τὴν δυλείαν τὴν σκλαβέϊαν τῆς Αἰγυπτίων τῆς Φαραωΐπων, ἔκραζεν ἐφώναζεν ἔλεγε μεγαλοφώνως, ὦ ἀδελφοί, ἂς ψάλωμεν ἂς ὑμνήσωμεν ἂς δοξολογήσωμεν ὕμνος δοξολογίας, εἰς τὸν λυξωτὸν τὸν ἐλευθερωτὴν, καὶ αὐθεντὸν Θεὸν μας πλάσλω μας δημιργὸν μάς.

Ὦ αὐθεντὰ Χειρὲ, ἐσὺ εἶσαι τὸ σερέωμα· ἡ σερέωσις, ἐκείνων ὅπε προσρέχων ἔρχονται εἰς ἐσένα, ἐσὺ εἶσαι τὸ φῶς, τῆς ἐσκοτισμένων τῆς θαμπωμένων ἀνθρώπων, ἀπὸ τὸν πλάνον, καὶ ἀμάθειαν τῆς ἐπολῶσε, καὶ ἡ ψυχή μου, ὁ νοῦς μου, σὲ ὑμνεῖ σὲ δοξολογεῖ.

Ὦ ἐλευθερωτὰ αὐθεντὰ Χειρὲ, δείχνωπας ἐμφανῶς φανερώνωπας πὰς δύνασε ἐνέργειας τὴν θεϊκὴν, καὶ ἀνθρωπίνην, ἐφανέρωσες ἔδωξες τὴν διπλόσπα τῆς ὑσιώσε, διότι εἶσαι τέλειος Θεὸς, καὶ τέλειος ἄνθρωπος.

Ὦ αὐθεντὰ Χειρὲ, ἐσὺ ὄντας Ἄβυσος θάλασσα, καὶ σοφία γνῶσις, ἐρωτᾷς ἐξετάζεις νὰ μάθῃς νὰ καπαλάβῃς, πῦ ἐβάλθη ἐπαφὴ ὁ ἀπιθαμμένος Λάζαρος, μέλλωπας θέλωντας, ὦ ζωοπάροχε αὐθεντὰ Χειρὲ, ὅπε δίδεις χαρίζεις τὴν ζωὴν, νὰ ἀνασήσῃς νὰ σηκώσῃς ἀπάνω, ἀπὸ τὰς νεκρὰς, τὸν κειπόμενον τὸν ῥιμμένον τὸν ἀποθαμένον Λάζαρον.

Ὦ αὐθέντα Χειρὲ, ἀλλάσωπας πειεπαῖπας πόπως ἔδω, καὶ ἐκεῖ, ὡσὰν ὅπε ἔγινες ἄνθρωπος, ἐφάνης ἐφανερώθης πειειχνευσὸς, ἐσὺ ὅπε γεμίζεις πληρόνεις ὅλα τὰ πάντα, ὡσὰν αὐθεντὰ Θεὸς, ἀπειρέσιος ἀπειείκλειστος ἀκαπιόπτος, ὅπε δὲν πειειχάφεσαι.

Ὦ αὐθεντὰ Χειρὲ, ἐσὺ ἤγειρες ἐσήκωσες ἀνέσησε ἀπάνω τὸν Λάζαρον, μὲ τὸν Θεϊκόν σου λόγον τροσκυμα, παρακαλῶ δέομαι, ἀνάσησον σήκωσε, καὶ ἐμένα, ὅπε ἀπόθανα ἐπελθόντα, ἀπὸ πολλὰ πτώσματα σφάλματα πολλὰς ἁμαρτίας.

Ὦ αὐθεντὰ Χειρὲ, θαυματουργὲ θαυμαπαιὲ, ἐσὺ σὲ κόμβους, ἤγγιξαν πηγαίνωπας ἀπάνω εἰς τὸ μνῆμα εἰς τὸν τάφον τὸ Λαζάρε, εἰς τὴν Βηθανίαν, ἔκλαυσες ἐδάκρυσες ἐπάνω τὸν Λάζαρον κατὰ τὸν νόμον τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως· βεβαιώνωντας μὲ πίσιν ἀλήθειαν, τὸ κορμί σε τὴν ἀνθρωπότπάσε, τὴν ὁποίαν ὦ Ἰησοῦ αὐθεντὰ Θεέμα, τὴν ἔλαβες τὴν ἐπῆρες εἰς τὸ λόγόσε.

Ὦ ἐλευθερωτὰ αὐθεντὰ Χειρὲ, ἐσὺ ἔπαυσες ἐξαμάτισες παρθένος ὀγλήγορα, τὴν λύπην τὴν θρῆνον τὸ κλάψιμον, καὶ τῆς Μάρθας, καὶ τῆς Μαρίας, δεικνύωπας φανερώνωντας τὴν ἀξίαν τὸ αὐτεξούσιον τῆς θεότπησε, ὅπε ἔχεις ἀπὸ λόγόσε· διότι ἐσὺ εἶσαι ἡ σήκωσις ἡ ἀνάσασις, καὶ ἐσὺ εἶσαι ἡ ζωὴ ἡ παυτοτινή, καθὼς τὸ εἶπες τροπότερα· διότι εἶσαι αὐθεντὴς Θεὸς τῆς ἀληθείας, καὶ ὅλον τῆς κτισμάτων ὅλε τὸ κόσμε.

Ὦ αὐθέντα Χειρὲ, ἐσὺ ἄρπαξες εὔγαλες μὲ τὸν λόγόσε τὸν παυτοδώαμον, ἐτῶν τὸν φίλόσε τὸν ἠγαπημένόσε Λάζαρον, ἀπὸ τὰς νεκρὰς τὸ Ἅδε, καὶ ἀπὸ τὸ ζόφος τὸ σκοτάδι, ὅπε ἦτον πιασμένος δεμένος, μὲ φασκίαις δεσίματα, σαβάνων, καὶ ξεχλίζωπας κόπωπας τζακίζωπας τὰς κλειδωσίας, καὶ τὰ βασίλεια τὸ θανάτε, καὶ τὸ Ἅδε.

Ὦ αὐθέντα Χειρὲ, καποικῶντας μέσα εἰς τὴν Παναγίαν Παρθένον, μὲ κορμὶ ἀνθρωποπότα, ἐφάνης ἐφανερώθης εἰς τὰς ἀνθρώπας καθὼς ἔφεπε νὰ ἰδωθῇς νὰ φανῇς, τὴν οἰκείαν Παναγίαν, ὦ μοναχὲ φίλε τῆς ἀνθρώπων, καὶ τὴν θεῖ-

ὡς ἔπρεπε θεαθλιῶαίσα, λιῦ καὶ ἀνέδειξας, ὡς ἀληθῆ Θεοτόκον, καὶ πιστῶν βοήθειαν, μόνε φιλάνθρωπε.

Οὐρανίας ἀφίδος, ἀροφυργὲ Κύριε, καὶ τῆς Ἐκκλησίας δομήτωρ, Σύμε σερέωσον, ἐν τῆ ἀγάπη τῆ σῆ, τῆ ἐφετῷ ἡ ἀκρότης, τῆ πιστῶν τὸ σήριγμα, μόνε φιλάνθρωπε.

Εἰσακήκοα Κύριε, τῆς οἰκονομίας σε τὸ μυστήριον, κατενόησα τὰ ἔργασε, καὶ ἐδόξασά σε τῶ Θεότητα.

Οὐ συμμάχε δεόμενος, ἀλλ' οἰκονομίαν τελῶν ἀπόῤῥητον, προσδυχόμενος ωὐέσησας, νεκρὸν τεθαήμεραν παντοδύναμε.

Ὁ πατελσωαίδιος, λόγος καὶ Θεὸς τὸ πεὶν καθαρώμενος, καιῦ ὡς ἄνθρωπος προσδύχεται, προσδυχὰς ὁ πάντων προσδεχόμενος.

Ἡ φωνή σου κατέλυσε, Σῶτερ τῆ θανάτω, πᾶσαν τῶν δυνάμιν, τὰ θεμέλια τῆ ᾅδε δὲ, θεϊκῆ δυνάμει διεκλόνησε.

Τῶν Παρθένον ὑμνήσωμεν, ὡς μίαν τὸν τόκον Παρθένον. μένασαν, καὶ κυήσασαν Χριστὸν τὸν Θεόν, τὸν ἐκ πλάνης Κόσμον λυτρωσάμενον.

Σὺ ὡς ποιμὴν, ἥρπασας Σῶτερ τὸν ἄνθρωπον, τὸν φθαρέντα, ἤδη τεταήμεραν, δημιργὲ, λύκε ἐκ δεινῆς, ὄντως καὶ παμφάγε, ὡς δυνατός τε καὶ Κύριος, ἐν τούτῳ προδεικνύων, τῶν παγκόσμιον δόξαν, τῆς σῆς νυῦ ξυημέρου ἐγέρσεως.

Σὲ τῶν ζωῶν, βλέπουσαι αἱ περὶ Μάρθαν Χριστὲ, ἀνεβόων, εἰ ἦς ὧδε Κύριε, ὁ φωτισμὸς, πάντων καὶ ζωὴ, ὅλως οὐ τεθνήκει, νεκρὸς ἐκ ὤφθη ὁ Λάζαρος, ζωὴ δὲ τῆ θανέντων, σὺ φιλάνθρωπε πέλων, ὡς χαρὰν μεταβέπεις τὸ πένθος αὐτῆ.

Σὲ τῶν πηγὴν, φείτ-

τσι

δεξες τῶν ἐφανέρωσες, κατὰ ἀλήθειαν ἀληθινὰ θεογεννήτειαν, καὶ βοήθειαν σκέπασμα ἡμᾶς τῆ πιστῶν Χειστιανῶν.

Ὦ αὐθέντα Χειστὲ, εἰκοδόμε κατασκάσασά τὸ ταβανίον τὸ ἀρανὲ, τὸ ῥοχὲ τῆς καμάρας τὸ ἀρανὲ, καὶ οἰκοδόμε κατασκάσασά τῆς Ἐκκλησίας τῆς σωαδροίσεως τῆ πιστῶν, ἐσὺ εἶσαι ἡ ἄκρα ἐνέργεια τῆ ὑπομονῆ, ἤγεν τὸ ἄκρον ἀγαθὲν, ὦ μεταχὲ φίλε τῆ ἀνθρώπων, ἐσὺ ἡ σερέωσις τῆ πιστῶν Χειστιανῶν, στρέωσαι θεμελίωσαι, καὶ ἐμβία, εἰς τῶν ἐδικῶσε ἀγάπιν.

Ὦ αὐθέντα Χειστὲ, ἴγω ἄκουσα ἀκραάθηκα μέσα βαθυά, τὸ μυστήειον τὸ ἀπόκρυφον, τῆς κυβερνήσεώς σε τῆς ἐναινθρωπήσεώς σε, καὶ ἐκαπλαβα ἐνόησα ἐγνώεισα πολλὰ καλὰ, τὰ ἔργασε τὰ καπορθώματά σε τὰ ποιήματά σε, καὶ ἐδόξασα ἐφοσκυνησα τῶν θεότητά σε.

Ὦ παντοδύναμε παντεπίσκοπε, αὐθέντα Χειστὲ, μιῶ χρεαζόμβως μιῶ ἔχωτας χρείαν, ἀπὸ ἄλλον σύμμαχον συμβοηθὸν, ἀμὴ τελειώνωντας κάμνωντας οἰκονομίαν κυβέρνησιν ἀπόκρυφον ἀνείπωτον, προσδυχόμενος παρακαλῶντας, τὸν ἄναρχον Θεὸν, καὶ πατέρασε, ἐσήκωσες ἀνέσησες ἀπὸ τὸν τάφον, τὸν ἀποθαμένον Λάζαρεν τεσσάρων ἡμερῶν.

Ὁ ὑός, καὶ λόγος τῆ αὐθέντα Θεῦ, ὁπῦ ἐφοροῦτο ἐβλέπετο τοερῶς φροπτερα, ἀπὸ τῆς προφήτας, ἀϊώνιος παντοτινὸς μαζὶ με τὸν ἄναρχον Θεὸν, καὶ πατέρατε, πῶρα ὡσὰν ἄνθρωπος, προσδύχεται παρακαλεῖ τὸν ἄναρχον Θεὸν, καὶ πατέρατε, ἐκεῖνος ὁπῦ δέχεται πέριες, ὡσὰν αὐθέντης Θεὸς, ταῖς προσδυχαῖς ταῖς δέπσες ὅλων τῆς ἀνθρώπων.

Ὦ ἐλθερωτὰ αὐθέντα Χειστὲ, ἡ φωνῆσυ ἡ λαχιάσυ, ἀφάγισεν ἔφθαρεν, ἐσωτέλφεν, ὅλων τῶν δυνάμιν τῶν θανάτω, καὶ ἐκύπσεν ἐσωτέλφεν με θεϊκῶν δυνάμιν ἐχωῦ, τὰ θεμέλια τῆ ᾅδε.

Ἡμεῖς οἱ πιστοὶ Χειστιανοί, ἂς ὑμνήσωμεν ἂς δοξάσωμεν ἂς ἐπαινέσωμεν τῶν Παναγίαν Παρθένον, ὡσὰν ὁπῦ ἔμεινε Παρθένος ἄφθορος, ὕστερα ἀπὸ τῶν γεννησίσης, καὶ ὁπῦ ἐγλύπσε τὸν αὐθέντων Χειστὸν τὸν Θεόν, ἐκεῖνον ὁπῦ ἐλύτρωσεν ἐλθερέρωσεν, ὅλον τὸν Κόσμον, ἀπὸ τῶν πλάνης τῆς εἰδωλολατρείας, καὶ ἀθεϊγνωσίας.

Ὦ ἐλθερωτὰ αὐθέντα Χειστὲ, ἐσὺ ὡσὰν ποιμένας, τζοπάνης τῆ ἀνθρώπων, ἅρπαξες εὔγαλες τὸν ἄνθρωπον τὸν ἀποθαμένον, ὁπῦ ἐφθάρθη ἐσάπτισε πλέον, ἀπὸ τῶν ἁμαρτίαν, πάρα τεσσάρων ἡμερῶν, ὦ δημιργέ, τὸν ἅρπαξες τὸν εὔγαλες ἀπὸ λύκον δεινὸν κακὸν, κατὰ ἀλήθεια ἀληθινὰ, καὶ πολύφαγον φαγωτῶν ὅλων τῆ ἀνθρώπων, καὶ ὡσὰν δυνατὸς ἰχυρὸς, καὶ αὐθέντης ἐξουσιαστὴς δεικνωπας φανερώνωπας φροπτερα, μὲ ἐτοῦτῶν τῶν δύξαν ὁλωῦ τῶ Κόσμου, τὴν καθολικῶν τώρα, τῆς ἐδικῆς σε ἀνασάσεως ἐγέρσεως, τῆς τριημέρε τῆ τριῶν ἡμερῶν.

Ὦ αὐθέντα Χειστὲ, ἡ ἐπίλοιπαις γυναῖκες, ὁπῦ ἦπαν μαζὶ μὲ τὴν Μάρθαν βλέπωντας κοπιάζωντας ἐσένα, τῶν ζωῶν τῆ ἀνθρώπων, ἐφάναζαν ἔλεγαν, ὦ αὐθέντα Χειστὲ, αἰσως, καὶ ἤσεν ἐδῶ, ἐσὺ ὁ φωτισμὸς, καὶ ἡ ζωὴ ὅλων τῆ ἀνθρώπων, δὲν ἤθελε ὑποφάνῃ τελῶσῃ τελείως παντελῶς, μήτε ἤθελε φανῇ ὁ Λάζαρος νεκρὸς ὑποθαμένος, ἀμὴ ἐσὺ ὦ φίλε τῆ ἀνθρώπων, ὅντας ὁπῦ εἶσαι ζωὴ τῆ νεκρῶν τῆ ὑποθαμένων, μεταβάλλες μεταγυείζης τὸ κλάψιμον τὸ μυρολόγιτης αὐτῆ τῆ γυναικῶν, εἰς χαρὰν εἰς ἀγαλλίασιν, ἀκασαίνωντας τὸν ἀδελφόντες.

Ὦ αὐθέντα Χειστὲ, οἱ ἄβυσσοι ἡ βρύσις τὰ πλήθε τῆ ὑδά-

πουσι Κύριε ἄβυσσοι, σοὶ δηλόει, ἡ ὑγρὰ ἡ σύμπασα, σὲ πυλωροὶ, τρέμουσι Χριστὲ, ᾅδης δὲ πᾶ κλεῖθρα, τῆς κράτεισου θλαύονται, Λαζάρε ἀναστάντος, ἐκ νεκρῶν τῇ φωνῇ σε, παντοδύναμε Σῶτερ φιλάνθρωπε.

Σὺ τῆς πιστῶν, καύχημα πέλεις ἀνύμφευτε, σὺ προστάτις, σὺ καταφύγιον Χριστιανῶν, τεῖχος καὶ λιμήν. πρὸς γὰρ τὸν Υἱόν σου, ἐντόξεις φέρεις παντάμωμε, καὶ σώζεις ἐκ κινδύνων, τοὺς ἐν πίστει καὶ πόθῳ, Θεοτόκον ἀγνὴν σε γινώσκοντας.

Σύμου ἰσχὺς, Κύριε, Σύμε καὶ δύναμις, σὺ Θεός μου, Σύμε ἀγαλλίαμα, ὁ πιστικὰς κόλπους μὴ λιπών, καὶ τὴν ἡμετέραν πτωχείαν ἐπισκεψάμενος. διὸ συὶ τῇ προφήτῃ, Ἀββακούμ σοι κραυγάζω, τῇ δυνάμει σου δόξα φιλάνθρωπε.

Ἐπισὰς τῇ Λαζάρῳ, μνήματι φιλάνθρωπε, ὑδάτων, φεῦ τῶν δομάσων ἐσύα τὴν βρύσιν τὰς, ἐσύα βλύζει ἀποπάσεται ὅλη ἡ ὑγρὰ ἐσία τῆς ὑδάτων, ὦ αὐθεντὰ Χριστὲ, ἐσύα δομάσων φοβῦνται οἱ πορτιεῖς, καὶ τὰ κλεῖθρα τὰ δεσμὰ τὰ Ἅιδου, λύονται ἀνοίγονται· ἀφανίζονται, ὑπὸ τὴν δυνάμιν σου, ὦ παντοδύναμε παντεπίσκοπε, ἐλεύθερωτὰ φίλε τῆς ἀνθρώπων, σπκωτόμβους ἀναστενόμβους ὁ Λάζαρος, ὑπὸ τὰς νεκρὰς τὰς ὑποταμβίνας, μὲ τὴν φωνὴν σε τὸ μίλημάσε τὸ προσαγμάσε.

Ὦ αὐύπανδρε ἀδάκιμε ὑπὸ γάμον, Μητέρα τῆς Υἱοῦ, καὶ λόγε τὰ αὐθεντὰ Θεοῦ, ἐσὺ εἶσαι ἡ καύχησις ὁ ἔπαινος τῆς πιστῶν Χριστιανῶν, ἐσὺ εἶσαι ἡ προστάτισα ἡ ὑπεραπίστεια, ἐσὺ εἶσαι ἡ καταφυγὴ τὸ φυλακτήριον τῆς δυσεβῶν Χριστιανῶν, καὶ τειχόκαστρον, καὶ λιμαίτης· διότι ὦ παγκάθαρε καθαρωτὰτη ἁγιωτὰτη κόρη, προσφέρεις προσκεμίζεις παρακάλεσις δέησις, εἰς τὸν Υἱόν σου, ἤγουν τὸν παρακαλεῖς, καὶ σώζεις ἀφυλάττεις ἐλεύθερώνεις, ὑπὸ τὰς πειρασμὸς κινδύνους, καὶ θλίψεις, ἐκείνους ὁπᾶ σὲ γινώσκουν σὲ γνωρίζουν, μὲ πίστιν δυσέβειαν ὀρθοδοξίαν, καὶ μὲ πόθον θεϊκὴν ἀγάπην, καθαρὰν θεογνωσίαν.

Ὦ αὐθεντὰ Χριστὲ, ἐσὺ εἶσαι ἡ δυναμὶς μου. ἐσὺ εἶσαι, καὶ τὸ δυνάμωμάμε, ἐσὺ εἶσαι ὁ αὐθεντὰς Θεός μου, ἐσὺ εἶσαι ἡ εὐφροσυνὴ μὲ ἡ χαράμε, ὁπᾶ δὲν ἄφησες, ἤγουν δὲν ἔλειψες ὑπὸ τὰς πατεικὰς κόρφους, ἤγουν τὰς θεϊκὰς ὐσίας, καὶ ὁπᾶ ἐκατέβης, καὶ εἶδες τὴν ἐδικὴν μας πτωχείαν πολλαπορίαν, ὁπᾶ ἐξεπέσαμεν ὑπὸ τὴν θεογνωσίαν, δηλ. ἐτοῦτο, φωνάζω λέγω εἰς ἐσένα, μαζὶ μὲ τὸν Προφήτην Ἀββακούμ, ὦ φίλε τῆς ἀνθρώπων, ἂς εἶναι δόξα εἰς τὴν δύναμίν σου.

Ὦ φίλε τῆς ἀνθρώπων, πηγαίνωντας σεκόμβους ἀπαὼ εἰς τὸ μνῆμα εἰς τὸν τάφον τὰ Λαζάρου, ἔκραξες ἐφώναξες ἐτοῦτον τὸν Λάζαρον, καὶ τὰ ἔδωσες τὰ ἐχάεισες ζωὴν ὡσαὶ ὁπᾶ

πε, τοῦτον ἐκάλεσας, καὶ ζωὴν παρέχες, ὡς ζωὴ χημματίζων ἀθάνατος, τῆς βροτῆς ἀπαύτων, οἷα Θεὸς, τὴν ἐσομεύλου, προθεατρίζων προδήλως ἀνάστασιν.

Δεδεμβύος τοὺς πόδας, Λάζαρος ἐβάδιζε, θαῦμα ἐν θαύμασι. καὶ ὃ μείζων ὤρθη, τὰ κωλύοντος ὁ ἐνισχύων Χριστός. ἔτη λόγῳ παύτα, θελοθρεπῶς ὑπηρετᾶσιν, ὡς Θεῷ καὶ Δεσπότῃ δηλόοντα.

Ὁ νεκρὸν ὀδωδότα, Λάζαρον ἐγείρας, Χριστὲ τεθαιμέρον, ἐξανάστησόν με, νεκρωθεῖσάν νῦν ἁμαρτήμασι, καὶ τεθνῖπα λάκκῳ, καὶ σκοτεινῇ σκιᾷ θανάτου, ἀλλὰ ῥῦσαι, καὶ σῶσον ὡς δύσπλαγχνος.

Τῷ πατρὶ νέμων δόξαν, ὡς περ ἐκ αὐτίθεος, ἤθα δυσχόμβος τὸν θεμεσῶπα, συὶ πισεύμενος ὄχλον μακρόθυμε, τὴν δυσεσίαν, τῆς σῷ πατρὶ προσαναφέρων, τῇ κελεύσει ἐγείρων τὸν Λάζαρον.

Ὦ πῶς εἶσαι ζωὴ αἰώνιος παντοτινή, προδιορίζωντας προλέγωντας φανερὰ τὴν ἀνάστασίσε, εἰς ὅλους μας τοὺς ἀνθρώπους, ἐκείνην ὁπᾶ ἔμελλες νὰ δώσῃς, ὡσαὶ αὐθεντὰς Θεός.

Ὁ Λάζαρος, ὄντας δεμβύος πεσιτυλιμβύος εἰς τὰ ποδάεια, ἤγουν σαβανομβύος, ἔβγηκεν ἐπεσιπατῆσεν ἐκινήθη, σὰν θαῦμα ἐπότε, ἀπαὼ εἰς ἄλλα θαύματα. διότι ὁ αὐθεντὰς Χριστὸς, ὁπᾶ τὸν ἐνίσχυε τὸν ἐδυνάμωσεν, ἐφάνη μεγαλίτερος ἀνώτερος, ὑπὸ τὸ ἐμπόδιόντα, ἤτοι ὑπὸ τὸ σάβανόν του, εἰς τὰ ὁποῖα τὸν λόγον, ὅλα τὰ ποιήματα τὰ δημιουργήματα τὰ κτίσματα, ὑπηρετῶν δηλόειν δηλικά, καθὼς πρέπει εἰς θέλον, δηλόωντας ὑπηρετῶντάς τον, ὡσαὶ Θεόν, καὶ αὐθεντήν.

Ὦ αὐθεντὰ Χριστὲ, ἐσὺ ὁπᾶ ἐσήκωσες αἰάσησες τὸν Λάζαρον, ὑποταμβὸν τεσσάρων ἡμερῶν, σαπισμβύον βρωμισμένον πλέον, ἀνάσησον σηκώσον, καὶ ἐμβία, ὁπᾶ ἐνεκρώθηκα ὑπόθαβα πάρα, ὑπὸ τὰ πταίσματά μου ὑπὸ ταῖς ἁμαρτίαις μου, καὶ ὁπᾶ ἐβάλθηκα μέσα εἰς τὸν λάκκον τὰ κρημνὸν, καὶ εἰς τὸν σκοτεινὸν ἴσκιον τᾶ θανάτου, καὶ ὡσὰν εὔσπλαγχνος ἐλεημονητικός, ἐλεύθερώσε με ξεχαγόρασέ με διαυθεντεύσε με, καὶ σώσε με φύλαξέ με ἐλεύθερωσέ με, ὑπὸ τὸν ἐχθρὸν διάβολον.

Ὦ ὑπομονητικὲ συμπαθητικὲ αὐθεντὰ Χριστὲ, ἐσὺ δίδωντας ἐγχειρίζωντας δόξαν τιμὴν δυχαεισίαν, εἰς τὸν ἀναρχον Θεόν, καὶ Πατέρασε, ὅσην ἐτέκνωσεν, προσδυχόμβος, ἤγουν ἐφρσπύχεσεν, ὡσαὶ ὁπᾶ δὲν ἦσαν αὐτίθεος ἐναντίος τᾶ αὐθεντὰ Θεᾶ, καταπειθωντας βεβαιώνωντας τὸ πλῆθος τὸν λαὸν, ὁπᾶ ἐτύκετο ὁλόγυρά σε, προσφέρωντας προσκομίζωντας τὴν δυχαεισίαν μὲ τὴν προσδυχήν σε, εἰς τὸν ἀναρχον Θεόν, καὶ Πατέρασε, ἀνασαίνωντας σηκώνωντας τὸν Λάζαρον, μὲ τὸν λόγον σε μὲ τὸ προσταγμά σε, δηλαδὴ λέγωντας, Λάζαρε δεῦρο ἔξω.

Ω φωνῆς θεοφθόγγε, θείας τε δυνάμεως, Σῶπερ τὸ κράτος σε, δι' ἧς ᾅδου πύλας, τὸ παμφάγε θανάτου σωτέρι-ψας. ἀλλ' ἐξάρπασόν με, ὡς περ τὸν πρὶν ἐκ τῆς παθῶν με, τεταήμερον φίλον σε Λάζαρον.

Ἰησοῦ Λαζάρε, Μάρθας τε καὶ Μαρίας τε, ἡμᾶς ἀξίωσον, θεατὰς γενέσθαι, τῶν Σταυρῶν καὶ τῶν Πάθους σε Κύριε, καὶ τῆς λαμπροφόρου τῆς ἡμέρων καὶ βασιλίδος, ἀναστάσεως τῆς σῆς φιλανθρωπε.

Μητρικὴν παῤῥησίαν, τῷ θρόνῳ τὸν Υἱόν σε, κεκτημένη Παναγνε, συγγνώσεως προνοίας, τῆς ἡμῶν μὴ παρίδῃς δεόμεθα, ὅτι σὲ καὶ μόνην, Χεισιανοὶ θρόνῳ τὸν Δεσπότην, ἱλασμὸν ὑμνοῦντες προβαλλόμεθα.

Ἵνα τί με ἀπώσω, ἀπὸ τοῦ προσώπου σου, τὸ φῶς τὸ ἄδυτον, καὶ ἐκάλυψέ με, τὸ ἀλόητον σκότος τὸν δείλαιον; ἀλλ' ἐπίστρεψόν με, καὶ θρόνῳ τὸ φῶς τῆς ἐντολῶν σου, πὰς ὁδὸς με κατεύθυνον δέομαι.

Τῶν

Ω ἐλεύθερωτὰ αὐθέντα Χεισέ, μεγάλη φωνῇ, θεοπρεπῶς θεόλεκτος, καὶ δυνάμις ὑγιαία θεϊκὴ τῆς δυνάμεώς σου, δῆλα μέσα τῆς ὁποίας φωνῆς, καὶ τῆς δυνάμεώς σου, σεσώρευψες ἐτζάκισες ταῖς πόρταις τοῦ Ἅδου, τὸ παμφάγο, ὁλοφάγο θανάτου, ὁπὰ ἔζωσεν ἐκαπέπιννεν ὅλας πὰς ψυχὰς τῆς ἀνθρώπων, ἀμὴ ἄρπαξε εὔγαλε καὶ ἐμᾶς, ὑπὸ τὰ πάθημα τὰ ἐκαπώματά μας, ὡσὰν τὸν Λάζαρον τὸν θροπτερον φίλου σου, τῆς τεσσάρων ἡμερῶν ὑποταμμένον.

Ω αὐθέντα Χεισέ, φίλε τῆς ἀνθρώπων, μὲ ταῖς δέησες ταῖς παρακλήσες τὸ δικαίου Λαζάρου, καὶ τῆς Μάρθας, καὶ τῆς Μαρίας αὐπαδέλφης τε, ἀξίωσε κἀμὲ ἀξίως, καὶ ἡμᾶς, νὰ γλώμεν νὰ χεημπατίσωμεν νὰ ὑποκαπεσαθῶμεν, θεωρηταὶ βλεπταὶ τὸ τίμιο Σταυρὸ, καὶ τὸ Πάθος σου, καὶ τῆς λαμπρᾶς, καὶ βασίλιοσας ἡμέρας, τῆς ἐδικῆς σου σηκωσεως ἀναστάσεως, δηλαδὴ τοῦ Ἁγίου Πάχα.

Ω καθαρωτάτη Παναγία Παρθένε, ἔχωντας ἐπειδὴ καὶ ἔχεις θάῤῥος μηδικόν, εἰς τὸν Υἱόν σου, τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χεισόν, παρακαλοῦμέν σε δεόμεθεν, μὴν ἤθελες παραβλεφθῆς τὴν φροντίσιν τὴν κυβέρνησιν, καὶ ὠφέλειαν τὴν συγγενητικὴν τὴν ἀνθρωπίνην τὴν ἐδικήν μας· διότι ἡμεῖς οἱ πισοὶ οἱ δύσεβεῖς Χεισιανοὶ, ἐσσέα, καὶ μοναχοὶ, φροβαλλόμεν ἔχομεν ἐμφορᾶς εἰς τὸν αὐθέντην Χεισόν, ἡλίκωμα ἡμέρωμα, ἤγουν παρακάλεσειν, φιλιώσεως ἡμερώσεως τοῦ αὐθέντε Θεοῦ.

Ω αὐθέντα Θεέ, ἐσὺ ὁπὰ εἶσαι τὸ φῶς, τὸ ἀβασίλευτον τὸ ἀβραδίασον, δίατι μὲ ἄμπωξες μὲ ἐδίωξες, ἀπὸ τὸ πρόσωπόν σου; καὶ μὲ ἐσκέπασεν μὲ ἐκάλυψεν τὸν παλαίπωρον τὸν δυσυχησμένον, τὸ σκότος τὸ ξένον τῶ ἐχθρῶ δῆλα βόλι; ἀμὴ δόμαι παρακαλῶ, γύεισέ με ὀπίσω, καὶ ἰσίαξε κατεύθυσε τὰς σράταις μου, εἰς τὸ φῶς τῆς ἐντολῶν σου τὸ νόμισου.

Ω.

Τὸν Γωναῖν τῆ κήτει Κύριε, μονώπατον κατώκησας, ἐμὲ δὲ τὸν πεπεδημένον, ἐν ἄρκυσι τῶ ἐχθρῶ, ὡς φθορᾶς ἐκεῖνον δίάσωσον.

Ἀγάπησε τὶς Βηθανίαν Κύριε, ἀπήγαγε θρὸς Λάζαρον, καὶ τὸν ἤδη ὀδωδότα, ἀνέστησας ὡς Θεὸς, καὶ ἐκ δεσμῶν τοῦ ᾅδου διέσωσας.

Ἡ Μάρθα μὴν ἀπεγνώκει Λάζαρον, ὡς ἤδει τεταήμερον. Χεισὸς δὲ τὸν διαφθαρσία, ἀνέστησεν ὡς Θεὸς, καὶ εἰς ζωὴν μετήγαγε ῥήματι.

Θεὸς ὢν ἀληθινὸς, Λαζάρε ἔγνως τὴν κοίμησιν, καὶ ταύτην τοῖς μαθηταῖς, τοῖς σοῖς θροηγόρησας, πιστέμενος Δέσποτα, τῆς θεότητός σου, τὴν ἀόριστον ἐνέργειαν.

Τῇ σαρκὶ θελήσαντος, ὑπάρχων ὁ ἀπειρόθραπτος, εἰς Βηθανίαν ἐλθὼν, ὡς ἄνθρωπος Δέσποτα, δακρύεις τὸν Λάζαρον. ὡς Θεὸς δὲ θέλων, ἀνίστας τὸν τεταήμερον.

Γλά-

Ω αὐθέντα Θεέ, ἐσὺ ἐκαποίκησες τὸν Προφήτην Γωνᾶν μοναχόπατον, μέσα εἰς τὸ κῆτος τὸ μεγάλον ψάρι τῆς θαλάσσης, καὶ ἐμβῆκα τὸν δεμβῶνα τὴν ἀλυσωμβῶνα, μέσα εἰς τὰ δίκτυα εἰς πὰς παγίδας τῶ ἐχθρῶ δῆλα βόλια, σώσεμε γλυτώσεμε ἐλεύθερωσέμε, ἀπὸ τὴν φθορὰ τὸν ἀφανισμόν, καθὼς καὶ ἐκεῖνον τὸν Γωνᾶ τότε.

Ω αὐθέντα Χεισέ, ἡ ἀγάπη ἡ φιλία τὰ Λαζάρε, σὲ ἤφερεν σὲ ἐπῆγεν εἰς τὴν Βηθανίαν εἰς τὸν Λάζαρον, καὶ ὡσὰν αὐθέντης Θεὸς, ἀνέστησες ἐσήκωσες ἐπάνω τὸν Λάζαρον, ὁπὰ ἦτον πλέον μισοσαπισμένος, μυεισμένος, καὶ τὸν ἔσωσες τὸν ἐλεύθερωσες, ἀπὸ τὰ δεσίματα τὰς ἁλύσης τὰς φυλακὰς τὰ Ἅδου.

Ἡ Μάρθα ἡ ἀδελφὴ τὰ Λαζάρε, εἶχεν ἀπελπίσῃ τὸν Λάζαρον, ὡσὰν ὁπὰ ἦτον πλέον τεσσάρων ἡμερῶν ὑποταμένος. ἀμὴ ὁ αὐθέντης Χεισὸς, ὡσὰν αὐθέντης Θεὸς, ἀνέστησεν ἐσήκωσεν τὸν μισοσαπισμένον Λάζαρον, καὶ τὸν ἤφερεν ὀπίσω εἰς τὴν ζωὴν, μὲ τὸν λόγον τὰ μὲ τὸ φοβερὸ τὸ θάυμά τὰ.

Ω ἡλεήσασα αὐθέντα Χεισέ, ὅπας ὁπὰ εἶσαι αὐθέντης Θεὸς ἀληθινὸς, ἐγνώρισες ἐκαπάλαβες φροντέρα τὸν θάνατον τὸ θάψιμον τὰ Λαζάρε, καὶ ἐφερώπες ἐφανέρωσες φροντέρα, αὐτὸν τὸν θάνατον τὰ Λαζάρε, εἰς τὰς ἐδικάς σου μαθητὰς Ἀποστόλους σου, πιστώνοντας βεβαιώνοντας τὴν ἀπειρεαπτον τὴν ἀδιόριστον ἐνέργειαν τῆς θεότητός σου.

Ω ἡλεήσασα αὐθέντα Χριστέ, ὅπας ὁπὰ εἶσαι περιπατητὸς περιτριγυεισὸς εἰς τὸν κορμί, ἐσὺ ὁ ἀπειρόθραπτος ἀπεριτριγυεισὸς καπὰ τὴν θεότητα, ἐρχόμενος φθάνωντας εἰς τὴν Βηθανίαν, εἰς τὴν πατρίδα εἰς τὸν τόπον τὰ Λαζάρε, δακρύζεις κλαίγεις δῆλα τὸν Λάζαρον, ὡσὰν ἄνθρωπος· ἀμὴ θέλωντας ἀγαπῶντας, ὡσὰν αὐθέντης Θεὸς, ἀνάστασες σηκώνεις τὸν Λάζαρον, τῆς τεσσάρων ἡμερῶν ὑποταμένον.

Ἐλέησόν με Σωτήρ. πολλαὶ γὰρ αἱ ἀνομίαι μου. καὶ ἐκ βυθοῦ τῆς κακίας, ἀνάγαγέ με δέομαι. πρὸς σὲ γὰρ ἐβόησα, καὶ ἐπάκουσόν μου, ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου.

Παῖδες Ἑβραίων ἐν καμίνῳ, κατεπάτησαν τὴν φλόγα θαρσαλέως, καὶ εἰς δρόσον τὸ πῦρ, μετέβαλον βοῶντες εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Δακρύσας ὡς ἄνθρωπος οἰκτίρμων, ἔξανέστησας ὡς Θεὸς τὸν ἐν τάφῳ, καὶ τοῦ ᾅδου λυθείς, ὁ Λάζαρος ἐβόα, εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἐξῆλθε κειρίαις δεδεμένος, χάος ᾅδου τε καὶ ζόφῳ ὑποδράσας, τοῦ Δεσπότου τῷ λόγῳ, ὁ Λάζαρος πραυγάζων, εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἐπὶ φίλῳ δακρύσας, τὸν τῆς Μάρθας οἰκτίρμων, δάκρυον ἔπαυσας, καὶ πάθει ἐκνεύρισας, ἀφεῖλες ἐκ προσώπου, τοῦ λαοῦ σου

Ὦ ἐλεύθερωτὰ αὐθέντα Χριστέ, συγχώρησέ με ὅλως ἵλεως εἰς ἐμὲ γενοῦ με. διότι τὰ ἁμαρτήματά μου τὰ κακά μου, εἶναι πολλὰ πεπεισα, καὶ σὲ παρακαλῶ, σῶσόν με εὐσπλάγχνε με, ἀπὸ τὸν βυθὸν τὸ βάθος τοῦ Ἄβυσσον τῆς κακίας μου τῆς ἁμαρτίας μου, ὡσαὐτὸν τὸν προφήτην Ἰωνᾶν. διότι ἐγὼ ἔκραξα ἐφώναξα εἰς ἐσέ, καὶ ἐσὺ ὁ αὐθέντης Θεὸς τῆς ἐλευθερίας μου, ἄκουσον ἀκρόασαι τῆς φωνῆς μου τῆς προσευχῆς μου.

Οἱ Ἅγιοι τρεῖς νέοι παῖδες τῆς Ἑβραίων, ὅπου ἦσαν εἰς τὴν Βαβυλῶνα δέλοι, ἐκατεπάτησαν ἐτζαλεπάτησαν τὴν φλόγα τοῦ καμίνου θαρρετὰ μὲ ἀνδρείαν, χωρὶς δειλίαν, ὅπου τοὺς ἔρριξαν μέσα εἰς τοῦ κάμινον, καὶ ἐμπῆξαν ἐμετέβαλαν τὴν φωτίαν εἰς δρόσιαν, λέγοντες φωνάζοντες, ὦ αὐθέντα, ἐσὺ ὁ Θεὸς τῆς Πατέρων μας, εἶσαι δεδοξασμένος ἐπαινεμένος, εἰς ὅλους τοὺς αἰῶνας παντοτινὰ αἰώνια.

Ὦ ἐλεύθερωτὰ αὐθέντα Χριστέ, ἐσὺ ἀνάσταση ἐσήκωσες τὸν τεθαμένον Λάζαρον, μισοβρωμισμένον μισοσαπισμένον, δεμένον πεπτειλημένον, μὲ φασκίαις μὲ σειράδια μὲ δεσίματα τῆς σαβάνου· ἀνάστησες ἐσήκωσον, καὶ ἐμένα, ὅπου εἶμαι δεμένος πιασμένος, ὑπὸ τὰ σειράδια τὰ δεσμὰ τῆς πλοκῆς τῆς ἁλύσου τῆς ἁμαρτήματός μου τῆς σφαλμάτων μου, ψάλλοντας λέγοντας, ἐσὺ ὁ Θεὸς τῆς Πατέρων μας, εἶσαι εὐλογημένος δεδοξασμένος ἐπαινεμένος, εἰς ὅλους τοὺς αἰῶνας παντοτινὰ αἰώνια.

Ὁ Λάζαρος, ὑποφεύγοντας ἀναχωρῶντας, ὑπὸ τὸ βάθος τοῦ Ἅδου, καὶ ὑπὸ τὸ σκοτάδι τὸ θανάτου, μὲ τὸν λόγον μὲ τὸ πρόσταγμα τοῦ αὐθέντα Χριστοῦ, βγῆκεν ἔξω ὑπὸ τὸν τάφον, δεμένος μὲ φασκιὰς δεσίματα τῆς σαβάνου φωνάζοντας λέγοντας, ὦ αὐθέντα Χριστέ, ἐσὺ ὁ Θεὸς τῆς Πατέρων μας, εἶσαι εὐλογημένος δεδοξασμένος ἐπαινεμένος, εἰς ὅλους τοὺς αἰῶνας παντοτινὰ αἰώνια.

Ὦ εὐσπλαγχνιτικὲ ἐλεημονητικὲ Κύριε, δακρύζωντας κλαίωντας ἀπαιὼ εἰς τὸν φίλεσου, ἔπαυσες ἐσαμάτισες τὸ δάκρυον τὸ κλαύσιμον τὸ μοιρολόγι, τῆς ἀδελφῆς του τῆς Μάρθας, καὶ μὲ τὸ πάθος σου τὸ θελιματικόν, ἐσήκωσες εὐγάλες, ὑπὸ τὸ πρόσωπον τοῦ λαοῦ σου, κατὰ τὸν Προφήτην Ἡσαΐαν, κάθε δάκρυον λύπην, δηλαδὴ εἰς ἡμᾶς, ὁποῦ ψάλλομεν λέγωντας, ἐσὺ ὁ Θεὸς τῆς Πατέρων μας, εἶσαι εὐ-

σου παῦ δάκρυον, ὁ τῆς Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Τῆς ζωῆς ὁ ταμίας, τὸν νεκρὸν ὡς ὑπνοῦντα, Σῶτερ ἐκάλεσας, καὶ λόγῳ τοῦ τῷ ᾅδῃ, γαστέρα ἐφρύαξας, ἐξανέστησας ψάλλοντα. ὁ τῆς Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Τὸν νεκρὸν ὀδωδότα, δεδεμένον κειρίαις, Δέσποτα ἤγειρας. καὶ μὲ πεπεδημένον, σειραῖς ἁμαρτημάτων, διανάστασον ψάλλοντα, ὁ τῆς Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας, καταντήσαντες παῖδες, ἐν Βαβυλῶνι ποτὲ, τῇ πίστει τῆς Τριάδος, τοῦ φλόγα τῆς καμίνου, κατεπάτησαν ψάλλοντες. ὁ τῆς Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Μουσικῶν ὀργάνων συμφωνούντων, καὶ λαῶν ἀπείρων προσκυνούντων, εἰκόνι τῇ ἐν Δειρᾷ, ἓξ εἰς παῖδες μὴ πειθόμενοι, τὸν Κύριον ὑμνοῦν, καὶ ἐδοξολόγουν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡς

εὐλογημένος ἐπαινεμένος, εἰς ὅλους τοὺς αἰῶνας παντοτινὰ αἰώνια.

Ὦ ἐλεύθερωτὰ αὐθέντα Χριστέ, ἐσὺ ὁποῦ εἶσαι ὁ κελλάρης ὁ θησαυροφύλακας τῆς ζωῆς, ἐκάλεσες ἔκραξες τὸν ἀπεθαμένον Λάζαρον, ὡσὰν νὰ ἦτον, ἀπὸ ὕπνον κοιμισμένος, καὶ ξεσχίζωντας ἀφανίζωντας χαλῶντας, μὲ τὸν λόγον σου τὸ πρόσαγμάσου, τοῦ κοιλίαν τοῦ Ἅδου, τὸν ἐσήκωσες τὸν ἀνάστησες, ψάλλωντας λέγωντας, ἐσὺ ὁ Θεὸς τῆς Πατέρωνμας, εἶσαι εὐλογημένος δεδοξασμένος, ἐπαινεμένος, εἰς ὅλους τοὺς αἰῶνας παντοτινὰ αἰώνια.

Ὦ ἐξαγορασὰ αὐθέντα Χριστέ, ἐσὺ ἀνάστησες ἐσήκωσες τὸν ἀποθαμένον Λάζαρον, μισοβρωμισμένον μισοσαπισμένον, δεμένον πεπτειλημένον, μὲ φασκίαις μὲ σειράδια μὲ δεσίματα τῆς σαβάνου· ἀνάστησον σήκωσον, καὶ ἐμένα, ὅπου εἶμαι δεμένος πιασμένος, ὑπὸ τὰ σειράδια τὰ δεσμὰ τῆς πλοκῆς τῆς ἁλύσου τῆς ἁμαρτήματός μου τῆς σφαλμάτων μου, ψάλλωντας λέγωντας, ἐσὺ ὁ Θεὸς τῆς Πατέρωνμας, εἶσαι εὐλογημένος δεδοξασμένος ἐπαινεμένος, εἰς ὅλους τοὺς αἰῶνας παντοτινὰ αἰώνια.

Οἱ Ἅγιοι τρεῖς νέοι παῖδες, ὅπου ἦσαν ὑπὸ τὴν Ἱερουσαλὴμ, καταντήσαντες μίαν φορὰν ἕνα καιρὸν, εἰς τὴν Βαβυλῶνα εἰς τὸ Μπαγδάτι, ἐκατεπάτησαν ἐτζαλεπάτησαν τὴν φλόγα τοῦ λαύρα τῆς καμίνου, εἰς τοῦ ὁποίαν καμίνου τοὺς ἔρριψαν, μὲ τὴν πίστιν τῆς Ἁγίας Τριάδος, ψάλλωντας, ὅπου ἔψαλλαν λέγωντας, ἐσὺ ὁ Θεὸς τῆς Πατέρωνμας, εἶσαι εὐλογημένος δεδοξασμένος ἐπαινεμένος, εἰς ὅλους τοὺς αἰῶνας παντοτινὰ αἰώνια.

Τὰ μουσικὰ ὄργανα, συμφωνῶντας ψάλλωντας ὁμοῦ, καὶ ἄπειρα πλῆθη τῆς λαοῦ, προσκυνῶντας εἰς τοῦ εἰκόνα τοῦ χρυσοῦ, ὁποῦ ἔστησεν ὁ Ναβυχοδονόσορ ὁ βασιλεὺς, εἰς τὸν κάμπον Δειρᾶ, οἱ Ἅγιοι ἓξ τοὺς νέοι παῖδες, μὲν καταπειθόμενοι μὲν ἀκούωντας τὸν θεισμὸν τοῦ βασιλέως, ἐδοξολόγουν ἐπαινοῦσαν τὸν αὐθέντην Θεὸν, καὶ τὸν ἐδοξολόγουσαν, εἰς ὅλους τοὺς αἰῶνας παντοτινὰ αἰώνια.

Ὦ

Ὡς ποιμὴν τὸν ἄρνα κατιχνεύσας, καὶ ἐκ λύκου δεινοῦ ἁλιτήριος, ἁρπάσας ὁ δυνατὸς ὁ ἰσχυρὸς, ἁρπάζωντας τὸν διώκοντας τὸν ὑπὸ τὸν λύκον, τὸν κακὸν τὸν φθοροποιὸν ἐχθρὸν ἐβάβλεν, τὸν ξανακαινίργωσε τὸν ξανακαίνισε, ὅπου ἐφθάρθη ὑπὸ τὴν ἁμαρτίαν, φωνάζωντας, ὅπου ἐφώναζεν εἰς ἐσένα, λέγωντας, ὅλα τὰ ποιήματα τὰ δημιουργήματα τοῦ αὐθέντου Θεοῦ, δοξάζετε ἐπαινεῖτε, τὸν αὐθέντην Χεισὸν, καὶ ὑπερυψώνετε τὸν ἐν τοῖς ὑψίσοις, εἰς ὅλους τοὺς αἰῶνας παντοτινὰ αἰώνια.

Ὡ αὐθέντα Χεισὲ, ἀχναροβώντας πηγαίνωντας ξέχωντας, ζητῶντας τὸ ἀχνάρι, ὡσὰν ποιμένας τζοπάνης τὸ ἁρνίτσι τοῦ φρόβαντε, ἤγνεν τὸν ἄνθρωπον, καὶ ἐσὺ ὁ δυνατὸς ὁ ἰσχυρὸς, ἁρπάζωντας τὸν διώκοντας τὸν ὑπὸ τὸν λύκον, τὸν κακὸν τὸν φθοροποιὸν ἐχθρὸν ἐβάβλεν, τὸν ξανακαινίργωσε τὸν ξανακαίνισε, ὅπου ἐφθάρθη ὑπὸ τὴν ἁμαρτίαν, φωνάζωντας, ὅπου ἐφώναζεν εἰς ἐσένα, λέγωντας, ὅλα τὰ ποιήματα τὰ δημιουργήματα τοῦ αὐθέντου Θεοῦ, δοξάζετε ἐπαινεῖτε, τὸν αὐθέντην Χεισὸν, καὶ ὑπερυψώνετε τὸν ἐν τοῖς ὑψίσοις, εἰς ὅλους τοὺς αἰῶνας παντοτινὰ αἰώνια.

Ὡ αὐθέντα Χεισὲ, ὡσὰν ἄνθρωπος, ἐζητᾶσες ἐγύρεβες νὰ μάθῃς τὸν πάφον τοῦ Λαζάρου, καὶ ὡσὰν πλάσης Θεὸς, ὅπου ἐσήκωσες ἀνάστησες τὸν ὑποθαμένον Λάζαρον, μὲ τὸν ἐλόγου σε μὲ τὸ φρόσαγμά σε, τὸ αὐθεντικὸν τὸ ξεχωριστικὸν, τὸν ὁποῖον Λάζαρον, τὸν ἐτρόμαξε τὸν ἐφοβήθη ὁ Ἅδης, φωνάζωντας, ὅπου ἐφώναζεν εἰς ἐσένα, ὅλα τὰ ποιήματα τὰ δημιουργήματα τοῦ αὐθέντου Θεοῦ, δοξάζετε ἐπαινεῖτε τὸν αὐθέντου Χεισὸν, καὶ ὑψώνετε τὸν ἐν τοῖς ὑψίσοις, εἰς ὅλους τοὺς αἰῶνας παντοτινὰ αἰώνια.

Ὡ αὐθέντα Χεισὲ, ὡσὰν ἄνθρωπος, ζητεῖς γυρεύεις νὰ μάθῃς τὸν πάφον τοῦ Λαζάρου, ἀμὴ ὡσὰν αὐθέντης Θεὸς, ἀνασαίνεις σηκώνεις τὸν Λάζαρον, μὲ τὸν λόγου σε μὲ τὸ φρόσαγμά σου, τῆς τεσσάρων ἡμερῶν ὑποθαμμόν. Διὰ ἐτοῦτο σὲ ἐπαινοῦμεν σὲ δοξάζομεν, καὶ σὲ ὑπερυψώνομεν ἐν τοῖς ὑψίσοις, εἰς ὅλους τοὺς αἰῶνας παντοτινὰ αἰώνια.

Ὡ ἐλεγόρασά αὐθέντα Χεισὲ, ὅπου μᾶς ἐλεγόρασες ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν, ἡ Μαρία ἡ ἀδελφὴ τοῦ Λαζάρου, φέρνει φροσκομίζει εἰς τὸ λόγου σε, μύρον, ὡσὰν χρεώσιμα τοῦ ἀδελφοῦ της, μὲ καλὸν γνώμην ἐχάεισεν, ἀνυμνῶντας ἐπαινῶντάς σε, εἰς ὅλους τοὺς αἰῶνας παντοτινὰ αἰώνια.

Ὡ αὐθέντα Χεισὲ, ὡσὰν ἄνθρωπος, παρακαλεῖς κράζεις ἄνωθεν τὸν ἀπάρχον Θεόν, καὶ Πατέρα σου, ἀμὴ ὡσὰν αὐθέντης Θεὸς, ἀνασαίνεις σηκώνεις τὸν Λάζαρον. Διὰ ἐτοῦτο σὲ δοξάζομεν σὲ ἐπαινοῦμεν, εἰς ὅλους τοὺς αἰῶνας παντοτινὰ αἰώνια.

Ἐσεῖς οἱ πιστοὶ, δοξάζετε ἐπαινεῖτε, καὶ ὑπερυψώνετε εἰς ὅλους

Ὡς ποιμὴν τὸν ἄρνα κατιχνεύσας, καὶ ἐκ λύκου δεινοῦ ἁλιτήριος, ἁρπάσας ὁ δυνατὸς ὁ ἰσχυρὸς, ἁρπάζωντας τὸν διώκοντας τὸν ὑπὸ τὸν λύκον, τὸν κακὸν τὸν φθοροποιὸν ἐχθρὸν ἐβάβλεν, τὸν ξανακαινίργωσε τὸν ξανακαίνισε, ὅπου ἐφθάρθη ὑπὸ τὴν ἁμαρτίαν, φωνάζωντας, ὅπου ἐφώναζεν εἰς ἐσένα, λέγωντας, ὅλα τὰ ποιήματα τὰ δημιουργήματα τοῦ αὐθέντου Θεοῦ, δοξάζετε ἐπαινεῖτε, τὸν αὐθέντην Χεισὸν, καὶ ὑπερυψώνετε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡς βροτὸς τὸν πάφον ἐπεζήτεις, τὸν νεκρὸν ὡς πλάσης ἀνάστησας, προσάγματι δεσποτικῷ, ὃν ᾅδης κατεπλάγη, βοῶντάσοι ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψῶτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἐπιζητεῖς μὴ ὡς περ ἄνθρωπος, ὡς Θεὸς δὲ, ἀνίσας λόγῳ τὸν τεταρταῖον· ὅθεν σε ὑμνοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Σοὶ λογισμόνως ὡς ὀφειλὴν, τὸ συγγόνυ, ἡ Μαρία Δέσποτα προσφέρει, μύρον ἀνυμνοῦσα, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἐπικαλεῖς μὴ ὡς περ βροτὸς, τὸν Πατέρα, ὡς Θεὸς δὲ Λάζαρον ἐγείρεις. ὅθεν σε ὑμνοῦμεν, Χεισὲ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τὸν βασιλέα τῆς ὑρανῶν,

ὑμνῶν, ὃν ὑμνοῦσι, στρατιαὶ τῆς Ἀγγέλων ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψῶτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τὸν ἀγνὸν ἐνδόξως τιμήσωμεν, λαοὶ Θεοτόκον, τὸ θεῖον πῦρ ἐν γαστρὶ, ἀφλέκτως συλλαβοῦσαν, ὕμνοις ἀσιγήτοις μεγαλύνωμεν.

Οἱ λαοὶ ἰδόντες βαδίζοντα, νεκρὸν τεταρταῖον, ἐκπλαγέντες τῷ θαύματι, ἀνέβοων τῷ Λυτρωτῇ, Θεόν σε ἐν ὕμνοις μεγαλύνωμεν.

Προπιστῶν τὸν ἔνδοξον ἔγερσιν, τὸν σὸν ὦ Σωτῆρ μου, νεκρὸν τεταήμερον, ἐκ τοῦ ἅδου ἐλυτρωτοῖς, τὸν Λάζαρον, ἐν ὕμνοις μεγαλύνωμεν.

Τιμῶν σε τὸν Πατέρα, καὶ ὑποδεικνύων, ὡς ἐκ αὐτόθεος ἦθα, προσβύχη Χεισὲ, αὐτεξουσίως ἐγείρας, τὸν τεταήμερον.

Ἐκ τάφου τεταρταῖον, Λάζαρον ἐγείρεις, τῆς τεσσ-

Ὅλους τοὺς αἰῶνας παντοτινὰ αἰώνια τὸν Βασιλέα, δηλαδὴ τὸν αὐθέντην Χεισὸν τὸν ξεχωριστὸν τοῦ δημιουργὸν τῆς ὑρανῶν, ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον τὸν ὕμνεν τὸν δοξολογοῦν τὰ στρατεύματα τὰ πλῆθη ἡ τάξις τῆς ὑρανίων Ἀγγέλων.

Ὦ πιστοὶ λαοὶ, ἂς τιμήσωμεν ἂς δοξάσωμεν ἔνδοξα τὴν καθαρὰ θεοδμήτειρα Θεοτόκον Μαρίαν, ὅπου ἐσωσέλαβεν ἐπίασε μέσα εἰς τὴν ἁγίαν της κοιλίαν, τὸν ζωντανὸν φωτιὰν ἄφλεκτα ἄκαυσα, μεγαλώνωντάς την δοξολογῶντάς την, μὲ ὕμνους δοξολογίας ἐπαίνους ἀκαταπαύστους.

Οἱ λαοὶ τὰ πλῆθη, βλέπωντας κλαίζωντας, νὰ πιστεύσῃ νὰ ζήσῃ, σὰν νεκρὸς ὑποθαμμένος, τεσσάρων ἡμερῶν, ἐκπληττόμενοι ξεμάσωντας, εἰς ἔτοῦτο τὸ θαῦμα, ἔκραζαν ἐφώναζαν εἰς τὸν λυτρωτὴν ἐλευθερωτὴν, λέγωντας, δοξάζομέν σε ἐπαινοῦμεν, μὲ ὕμνους δοξολογίας, ἐσένα τὸν αὐθέντην Θεόν.

Ὦ ἐλευθερωτά μου, αὐθέντα Χεισὲ, πιστεύωντας βεβαιώνωντας προτήτερα, τὸν ἔνδοξον τὸν ἔντιμον, τὸν σεβασμίαν σήκωσιν ἀνάστασιν σου, λυτρώνεις ἐλευθερώνεις τὸν Λάζαρον, ὑπὸ τὸν Ἅδην, τεσσάρων ἡμερῶν ὑποθαμμόν, διὰ ἔτοῦτο, μεγαλύνομεν δοξάζομεν ἐσένα, τὸν αὐθέντην Θεόν, μὲ ὕμνους μὲ ἐπαίνους δοξολογίας ἀκαταπαύστους.

Ὦ αὐθέντα Χεισὲ, τιμῶντας δοξεισῶντας τὸν ἄπαρχον Θεόν, καὶ Πατέρα σου, καὶ ἀποδεικνύωντας φανερώνωντας, πῶς δὲν ἦσαν ἐναντίος τοῦ αὐθέντου Θεοῦ, ἐφοσβύχησεν, ἀνασαίνωντας, σηκώνωντας μὲ τὴν ξεχωριστὴν σου μὲ τὴν δυναμίτσου, τῆς τεσσάρων ἡμερῶν ὑποθαμμόν Λάζαρον.

Ὦ αὐθέντα Χεισὲ, ἀνασαίνεις σηκώνεις ὑπὸ τὸν τάφον τὸν Λάζαρον, τεσσάρων ἡμερῶν ὑποθαμμόν, καὶ δοξάζωντάς τον φανε-

τειμήρη Χειρέσω ἐγέρσεως, παναληθέσατον πᾶσι, δεικνύεις μάρτυρα.

φανερώνωπας τον εἰς ὅλης τὰς ἀνθρώπας, μάρτυρα ἀληθέσαπον βιβαιωτὴν, τῆς ζωῆς ἡμερῶν τῆς ἀναστάσεώς σω.

Βαδίζεις καὶ δακρύεις, φθέγγη τε Σωτήρ με, τὴν ἀνθρωπίνην δεικνύς σου ἐνέργειαν, τὴν θεϊκὴν δὲ μιμούων, ἐγείρεις Λάζαρον.

Ὦ ἐλευθερωτήμω αὐθεόπα Χειρέ, ξέχεις πειρατὰς, καὶ δακρύζεις κλαίγεις, καὶ ὁμιλεῖς σωτυχαίνεις, δείχνωπας φανερώνωπας τὴν ἐνέργειάσω τὴν ἀνθρωπίνην, καὶ πάλιν ἐκ δεύτερε, φανερώνωπας δείχνωπας τὴν Θεϊκὴν ἐνέργειαν, ἀνάσαινες σηκώνεις ὑπὸ τὸν τάφον, τὸν φίλον σω Λάζαρον.

Ἐνήργησας ἄφράτως, δέσποτα Σωτήρ με, καθ' ἑκατέρων τῆς δύο σω φύσεων, αὐτεξουσίῳ θελήσει, τὴν σωτηρίαν με.

Ὦ αὐθεόπα Χειρέ, ἐλευθερωτήμω, ἐνέργησες ἔκαμες ἄρρητα ἀεὶποτε ἀνεκδιήγητα τὴν ἐλευθερίαν με, καὶ κατὰ τὴν μίαν, καὶ κατὰ τὴν ἄλλην, τὰς δύω φύσεις σω, δηλαδὴ τὴν θεϊκὴν, καὶ ἀνθρωπίνην, με θελήσιν αὐτεξουσίαν ἐδικήν σω.

Κυρίως Θεοτόκον, σὲ ὁμολογοῦμεν, οἱ διὰ σὲ σεσωσμένοι Παρθενίε ἁγνὴ, σὺν ἀσωμάτοις χορείαις, σὲ μεγαλύνοντες.

Ὦ Παναγία Παρθενέ, καθαρὰ θεογενιτεία, ἡμεῖς οἱ πιστοὶ, καὶ ὀρθόδοξοι Χειρίανοι, ὅπε ἐσωθήκαμεν ἐλευθερωθήκαμεν διὰ μέσε ἐσένα, σὲ ὁμολογοῦμεν σὲ κηρύτομεν, Κυρίαν ἀληθινὰ θεοφυγήζειαν, μεγαλυνοῦντας, δοξολογοῦντας ἐσένα, μαζὶ μὲ τὰς χορὰς τὰ πλήθη ταὶς τάξες, τῆς οὐρανίων ἀύλων Ἀγγέλων.

Τέλος τῦ Κανόνος τῦ Δικαίε Λαζάρε, καὶ τῆς Ἐξηγήσεων.

ΚΑ-

ΚΑΝΩΝ ΤΩΝ ΒΑΪΩΝ.

Εἱλικὸν Κεκλιμένον.

Ὤφθησαν, αἱ πηγαὶ τῆς ἀβύσσε νοτίδος ἄμοιροι, καὶ ἀνεκαλύφθη θαλάσσης, κυμαινούσης τὰ θεμέλια, τῇ καταιγίδι νεύματι, παύτην δὲ ἐπετίμησας, Θεοσίον λαὸν δὲ ἔσωσας, ᾄδοντα, ὕμνον σοι Κύριε.

Στόματος, ἐκ νηπίων ἀκάκων, καὶ θηλαζόντων αἶνον, τῆς σῶν οἰκετῆς κατηρτίσω, καταλύσαι τὸν ἀντίπαλον, καὶ ἐκδικῆσαι πάθει Σταυρῦ, τὴν πτῶσιν τὸ πάλαι Ἀ-

Thesaro Sacr. Scritt. δὰμ

Ἐξήγησες τῦ Κανόνος τῆς Βαΐων.

Ὦ αὐθεόπα Χειρέ, ἡ βρύσες τῆς Ἀβύσσε, ἤγεν τὰ πλήθη τῆς ὑδάτων, ἐφανερώθηκαν ἐφάνηκαν ἐσερηφάνας, ἀμέτοχως, ὑπὸ ὑγρᾶδα ἰκμάδα, καὶ τὰ θεμέλια τῆς ἐρυθρᾶς θαλάσσης τῆς κυματιζομένης, ἤζεσκεπάσθηκαν, ἤγουν ἐφάνηκαν ξηρά, ὑπὸ σφοδρὸν ἄνεμον δυνατὸν, μὲ τὸ νεῦμά σε μὲ τὸν λόγον σε μὲ τὸ πρόσταγμά σε. διότι τὴν ἐμάλωσες τὴν ὑποπῆρες, ἤγεν ἐφρόσαξες αὐτὴν τὴν θάλασσαν, καὶ ἀνοίξεν ἐκόπη ἐχώρεισεν, εἰς δύω μέρη, καὶ ἔσωσες ἐλυτρωσες ἐλευθέρωσες, τὸν λαόν σε τὸν ἴδιον, καὶ οἰκεῖον ἀποκτημένον πλέσιον, ψάλλωντας, ὅπε ἔψαλλεν εἰς ἐσένα, δοξολογίαν ἔπαινον νικητικὸν νίκης.

Ὦ αὐθεόπα Χειρέ, ἑτοίμασες ἔκαμες δοξολογίαν ἔπαινον, ὑπὸ στόμα μικρῶν παιδίων, ἀκάκων ἀζημιώτων ἀγαθῶν ἁπλῶν, χωρεὶς δόλον, καὶ ἀκόμι ὅπε ἐβυζαίνεν ἐβρέφοντο μὲ γάλα, ὑπὸ τὴς ἐδικίας σε τὴς ἀληθινὴς θέλης, ὅπε σὲ δόξαζαν δι' Θεόν· διὰ νὰ ἀφανίσῃς νὰ σωρεύσῃς νὰ χαλάσῃς τὸν ἐχθρόν μας διάβολον, καὶ νὰ ἐκδικηθῇς νὰ διαφεντεύσῃς, μὲ τὸ πάθος τὸ τιμίε Σ. αυρε σε, τὸν γκρεμισμὸν τὸν ξεπεσμὸν, τοῦ πλασμάτος τοῦ φωτὸς μας Ἀδάμ, καὶ νὰ σηκώσῃς νὰ αἰχσήσῃς, ἐκεῖνον τὸν φωτοπλα-

σον

δάμ, διὰ ξύλε ἀνασῆσαι τὸν δένδρα, ὑπνίκιον ὕμνον σοι Κύριε.

Αἴνεσιν, Ἐκκλησία Ὁσίων, τῷ ἐποικοῦντι Σιών, σοὶ Χριστὲ προσφέρει, ἐν σοὶ δὲ, Ἰσραὴλ τῷ ποιητῇ αὐτοῦ χαίρει, καὶ ὄρη, ἔθνη αὐτίτυπα λιθοκάρδια, ἐκ προσώπου σου ἠγαλλιάσαντο, ᾄδοντα, ὑπνίκιον ὕμνον σοι Κύριε.

Νάασαν ἀκρότομον, προσάγματι σῷ, στερεὰν ἐθήλασε πέτραν Ἰσραὴλίτης λαός. ἡ δὲ πέτρα σὺ Χριστὲ, ὑπάρχεις καὶ ζωή. ἐν ᾗ ἐστερεώθη, ἡ Ἐκκλησία κράζουσα, ὡσαννὰ εὐλογημένος εἶ ὁ ἐρχόμενος.

Νεκρὸν τεταήμερον, προσάγματι σῷ, ἐκ νεκύων σωίζομος, ᾅδης ἀφῆκε Λάζαρον, ἡ ἀνάστασις Χριστὲ, σὺ γὰρ καὶ ζωή. ἐν ᾧ ἐστερεώθη, ἡ Ἐκκλησία κράζουσα, ὡσαννὰ εὐλογημένος εἶ ὁ ἐρχόμενος.

Ἀσαφον Ἀδάμ, διὰ μέσε τε ξύλε, δηλαδὴ τὴ τιμίᾳ Σταυρῷ σου, ψαλλωπας, ὅπε ἔψαλαν, αὐτοὶ εἰ παῖδες εἰς ἐσσία, δοξολογίαν νικητικὴν νίκης.

Ὠ αὐθέντα Χριστὲ, ἡ σωάθρισις ἡ συμμάζωξις τῆς Ἁγίας σου Ὁσίας, προσφέρει προσκομίζει εἰς ἐσσία, δοξολογίαν ἔπαινον, ὅπε ἐκατοίκησες προφητικῶς, ἦγον ὅπε κατοικεῖς πάρα εἰς τὴν Σιὼν τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἱερουσαλὴμ, καὶ ὁ Ἰσραηλιτικὸς λαὸς, χαίρεται ἀγάλλεται διφραίτεται εἰς ἐσσία, τὸν ποιητὴν τε τὸν πλάσαντα, καὶ τὰ βυνὰ τὰ ὄρη, ὅπε εἶναι τὰ ἔθνη, τὰ αὐτίτυπα τὰ ἴσια τὰ ὅμοια, τὰ σκληρὰ τὰ ἐναντία τὰ λιθοκάρδια, ὅπε ἦσαν πεπληρῶν ἡ καρδίαν τες, ὡσὰν πέτρα, ἐχάρησαν διφράνθησαν ἀπὸ τὸ πρόσωπόν σου τὴν παρουσίαν σου, ψαλλωπες, ὅπε ἔψαλλαν εἰς ἐσσία, δοξολογίαν νικητικὴν νίκης.

Ὠ αὐθέντα Χριστὲ, ὁ Ἰσραηλιτικὸς λαὸς τῆς Ἑβραίων, ἐβύζαξεν ἔπιεν νερὸν, ὑπὸ πέτραν στερεὰν θεμελιωμένην, ὅπε ἦσαν κομμένην ὀλίγον εἰς τὸν ἄκρον, ὑπὸ τὸν ῥάβδον τὰ Προφήτα Μωϋσέως, ὅπε ἔτρεχε νερὸν πολὺν καιρὸν, μὲ τὸν λόγον σου μὲ τὸ προσάγμά σου. δίστι ὦ αὐθέντα Χριστὲ, ἐσὺ εἶσαι ἡ πέτρα, καὶ ἡ ζωὴ εἰς τὴν ὁποίαν ἐθεμελιώθη ἐστερεώθη ἡ Ἐκκλησία, ἡ σωάθρισις ἡ συμμάζωξις ἡ πίστις τῆς Χριστιανῶν, κράζωντας φωνάζωντας λέγωντας, ὦ Κύριε σῶσον δὴ, σῶσον ἡμᾶς, δηλαδὴ ὦ αὐθέντα Χριστὲ, σώσιμος ἐλεύθερωσέμας ἐσὺ ὅπε ἔρχεσαι, εἶσαι εὐλογημένος δεδοξασμένος ἐπαινεμένος, εἰς ὅλες τὰς αἰῶνας παντοτινὰ αἰώνια.

Ὠ

Ἄσατε λαοὶ, θεοπρεπῶς ἐν Σιὼν, καὶ εὐχὴν ἀπόδοτε, Χριστῷ ἐν Ἱερουσαλὴμ, αὐτὸς ἔρχεται ἐν δόξῃ μυστηρίας. ἐν ᾧ ἐστερεώθη, ἡ Ἐκκλησία κράζουσα, ὡσαννὰ εὐλογημένος εἶ ὁ ἐρχόμενος.

Χριστὸς ὁ ἐρχόμενος ἐμφανῶς Θεὸς ἡμῶν, ἦλθε καὶ ἐγρανίσθη, ἐξ ὄρες κατασκίε δασέως, κόρης τικτύσης ἀπειράνδρε, προφῆτης πάλαι φησί, διὸ πάντες βοῶμεν, δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ῥῆξάτω εὐφροσύνην καταιὼν ἐπ' ἔλεον ὄρη καὶ πάντες βυνοὶ, καὶ ξύλα τὰ δρυμὰ ἐπικρησάτω Χριστὸν αἰνεῖτε ἔθνη, καὶ τούτῳ πάντες λαοὶ, ἐπαινοῦντες βοᾶτε· δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Γῆν ὁ βασιλεύων τῶν αἰώνων Κύριος, ἐνδεδυμένος ἦλθε. τῆς τε ὡραιότητός τε καὶ δόξης αὐτοῦ ἀσύγκριτος ὑπάρχει, εὐφρόσυνα ἐν Σιών. διὸ πάντες βοῶμεν, δόξα σοι δυνάμει σου Κύριε.

Σπι-

Ὦ πιστοὶ λαοὶ, ψάλατε δοξολογήσατε, καθὼς φρέπει εἰς τὸν αὐθέντην Θεὸν, εἰς τὴν Σιὼν, τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἱερουσαλὴμ, καὶ δράμετε προσδράμετε, ἤγουν προσδράμετε εἰς τὸν αὐθέντην Χριστὸν, εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ, αὐτὸς ὁ αὐθέντης Χριστὸς, ἔρχεται μὲ δόξαν τιμὴν μεγαλοφρέπειαν, μὲ ἐξουσίαν αὐθεντίαν, εἰς τὸν ὁποῖον αὐθέντην Χριστὸν, ἐθεμελιώθη ἐστερεώθη ἡ Ἐκκλησία, ἡ σωάθρισις ἡ συμμάζωξις ἡ πίστις τῆς Χριστιανῶν, κράζωντας φωνάζωντας λέγωντας, ὦ Κύριε σῶσον δὴ, σῶσον ἡμᾶς, δηλαδὴ ὦ αὐθέντα Χριστὲ, σώσιμος ἐλεύθερωσέμας, ἐσὺ ὅπε ἔρχεσαι, εἶσαι εὐλογημένος δεδοξασμένος ἐπαινεμένος, εἰς ὅλες τὰς αἰῶνας παντοτινὰ αἰώνια.

Ὁ Προφήτης Ἀββακὺμ, εἶπεν παλαιὰ, ὁ αὐθέντης Χριστὸς, ὁ Θεός μας, ὅπε ἔρχεται φανερὰ, θέλει ἔλθῃ φανερὰ, ὑπὸ μεγάλον βυνὸν, σκιερὸν βαθύσκιον πυκνὸν δασὺ, χωρὶς τζικνεῖ φθορᾶς, καὶ δὲν θέλει ἀργήσει ἀργοπορήσει, ἤγουν θέλει ἔλθῃ φανερὰ, ὑπὸ Κόρην Παναγίαν Παρθένον, χρυσωπὴς τον, χωρὶς δοκιμὴν ἀνδρός. διὰ τοῦτο, ὅλοι ἡμεῖς οἱ πιστοὶ Χριστιανοὶ, φωνάζομεν λέγομεν, ὦ αὐθέντα Χριστὲ, σὰς εἶναι δόξα, τιμὴ μεγαλοφρέπεια, εἰς τὴν δύναμίν σου.

Τὰ μεγάλα βυνὰ, καὶ ὅλα ἡ ῥάχαις, σκάσετε φωνάξετε χαρὰν ἀγαλλίασιν, μὲ δύναμιν ἰσχυρὰν δυνατὴν, διὰ τὸ ἔλεος τὴν διπλαχγίαν τε αὐθέντε Θεὸς, καὶ τὰ ξύλα τὰ λόγγε τὰ δρυμὰ, ὡς κτυπήσην ὡς βαρέσην τὰ φύλλατες τὰ κλαδία τες, καὶ ἐσεῖς τὰ ἔθνη, ἐπαινέτε δοξολογέτε τὸν αὐθέντην Χριστὸν, καὶ ὅλοι οἱ λαοὶ τὰ πλήθη, δοξολογῶντας ἐπαινῶντας, ἐτοῦτον τὸν αὐθέντην Χριστὸν, κράζετε φωνάζετε, λέγωντας, ὦ αὐθέντα Χριστὲ, ὰς εἶναι δόξα, τιμὴ μεγαλοφρέπεια, εἰς τὴν δυναμίν σου.

Ὁ αὐθέντης Χριστὸς, ὅπε βασιλεύει ὑπεράνω τὸς αἰῶνας τὸς χρόνος τὸς καιρὸς, θέλει ἔλθῃ φανερὰ, ἐνδεδυμένος δυνάμιν ἰσχὺ, καὶ ἡ μεγαλοφρέπεια ὁ σολισμὸς, τὸς ὡραιότητός τε, καὶ τὴς δόξης τὴς ὑπερουσίας τε, εἶναι ἀσύμετος ἀπαράβλητος, εἰς τὴν Σιὼν τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἱερουσαλὴμ, διὰ τοῦτο, ὅλοι ἡμεῖς οἱ πιστοὶ, φωνάζομεν λέγομεν, ὦ αὐθέντα Χριστὲ, ὰς εἶναι δόξα εἰς τὴν δυναμίν σου.

Σπιθαμῇ ὁ μεζ ἡσας ὐρανὸν, δρακῇ δὲ γῆν, Κύριος πάρεστι. Σιὼν γὰρ ἐξελέξατο, ἐν αὐτῇ δὲ οἰκεῖν καὶ βασιλεύειν, ἠρέτισε τὸν λαὸν τὸν ἐν πίστει βοῶντα, δόξα τῇ δυνάμει σε Κύριε.

Τὴν Σιὼν ἐπ' ὄρους ἀνάβηθι, ὁ εὐαγγελιζόμενος, καὶ τὴν Ἱερουσαλὴμ ὁ κηρύσσων, ἐν ἰσχύϊ ὕψωσον φωνήν. ἐδοξάσμθη ἐλαλήθη περὶ σοῦ, ἡ πόλις τοῦ Θεοῦ. εἰρήνη ἐπὶ τὸν Ἰσραὴλ, καὶ σωτήριον ἔθνεσιν.

Ὁ ἐν τοῖς ὑψίστοις καθήμενος, ὅπου τῶν Χερουβὶμ Θεὸς, καὶ ἐφορῶν ταπεινὰ, αὐτὸς ἔρχεται ἐν δόξῃ μεγάλης κυρείας, καὶ πληρωθήσεται τὰ πάντα, θείκης αἰνέσεως αὐτοῦ. εἰρήνη ὅπου τὸν Ἰσραὴλ, καὶ σωτήριον ἔθνεσιν.

Σιὼν Θεοῦ ὄρος τὸ Ἅγιον, καὶ Ἱερουσαλὴμ, κύκλῳ τοὺς ὀφθαλμούς σε ἄρον, καὶ ἴδε σωγκυμθμα τέκνα σε ἐν σοί.

ἰδὺ

Ὁ αὐθέντης Χεισὸς, ὅπου ἐμέτρησεν τὸν ὐρανὸν, μὲ τὸ παλαμιῶτο, καὶ τὴν γῆν μὲ τὴν ἀπαλάμη τε, εἶναι παρὼν, ἦλθεν, διότι ἐδιάλεξεν ἔκλεξε, τὴν Σιὼν τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἱερουσαλὴμ, νὰ κατοικήσῃ νὰ ἀναπαυθῇ εἰς αὐτὴν, καὶ νὰ βασιλεύσῃ νὰ δοξασθῇ, καὶ ἐδιάλεξεν ἔκλεξε τὸν λαὸν ἐκεῖνον, ὅπου κράζει φωνάζει, μὲ πίστιν δυσέβειαν ὀρθοδοξίαν, λέγωντας, ὦ αὐθέντα Χεισὲ, ἂς εἶναι δόξα εἰς τὸν δυνάμησε.

Ὦ Προφῆτα Ἡσαΐα, ἐσὺ ὅπου φανερώτες λέγες δίδες καλὰ μηνύματα συχαείκια, εἰς τὴν Σιὼν τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἱερουσαλὴμ, ἀνέβα πάνω εἰς ὄρος βουνὸν ὑψηλόν, καὶ ἐσὺ ὅπου κηρύττες ἐπαινὲς ἐγκωμιάζεις τὴν Ἱερουσαλὴμ, ὕψωσε σήκωσε ὑψηλὰ τὴν φωνήν σε, μὲ δύναμιν, μὴ φοβοῦ δυνάμωσέ την, λέγωντας, ὦ πόλις χώρα τοῦ αὐθέντα Θεοῦ, εὐδόξα ἐπαινεμθμα ἐλαλήθηκαν εἰποῦνται, δι' ἐσένα, ὦ αὐθέντα Χεισὲ, ἂς εἶναι ὁμόνοια ἀγάπη εἰρήνη, εἰς τὸν Ἰσραηλιτικὸν λαὸν, καὶ σωτηρία ἐλευθερία ψυχικὴ εἰς τὰ ἔθνη.

Ὁ αὐθέντης Θεὸς, ὅπου κάθεται ἀναπαύεται εἰς τὰ ὑψηλὰ τὰ ἄνω τὰ νοερὰ, ἤγουν εἰς τὰ Χερουβὶμ, καὶ ὅπου βλέπει κοιτάζει θεωρεῖ, ἐκεῖνα τὰ κάτω τὰ ταπεινὰ, αὐτὸς ἔρχεται μὲ δόξαν μὲ τιμὴν μεγαλοφρέπειαν, μὲ δέησιν μὲ αὐθεντίαν, καὶ θέλει γεμίσει πληρωθῆν, ὅλα τὰ πάντα τὰ κτίσματα, ὑπὸ θεϊκὴν αἴνεσιν δοξολογίαν τε. ὦ αὐθέντα Χεισὲ, ἂς εἶναι εἰρήνη ὁμόνοια ἀγάπη, εἰς τὸν Ἰσραηλιτικὸν λαὸν, καὶ ἐλευθερία ψυχικὴ εἰς τὰ ἔθνη.

Ὦ Σιὼν Ἐκκλησία τῆς Ἱερουσαλὴμ, τὸ βουνὸν τὸ καθαρὸν τὸ Ἅγιον, τὸ αὐθέντη Θεοῦ, καὶ ἐσὺ Ἱερουσαλὴμ, σήκωσαι ἀνέβασαι τὰ ὀμμάτια σε ὁλόγυρα, καὶ ἴδε βλέψε θεώρησον τὰ παιδία σε, ὅπου εἶναι συναθροισμένα συμμαζωμθμα εἰς ἐσένα· διότι ἰδὺ νὰ ὅπου, ἦλθαν ἔφθασαν, ὑπὸ μακρὰ φοφτικῶς, καθὼς λέγει ὁ Προφήτης Ἡσαΐας, νὰ φοσκυνήσουν τὸν Βασιλέα σε, ἤγουν τὸν Μεσσίαν Χεισὸν. ὦ αὐθέντα Χεισὲ, ἂς εἶναι εἰρήνη ἀγάπη ὁμόνοια, εἰς τὸν Ἰσραηλιτικὸν λαὸν, καὶ ἐλευθερία ψυχικὴ εἰς τὰ ἔθνη.

ἰδὺ γὰρ ἦλθασι μακρόθεν, φοσκυνῆσαι τὸν βασιλέα σε. εἰρήνη ἐπὶ τὸν Ἰσραὴλ, καὶ σωτήριον ἔθνεσιν.

Ἐβόησαν, ἐν εὐφροσύνῃ Δικαίων τὸ πνεύματα, νεῶ τῷ Κόσμῳ, διαθήκην καινὴ διατίθεται, καὶ ῥαντίσματι καινουργείθω λαὸς, θείου αἵματος.

Ὑποδέξαι, Ἰσραὴλ τὸν Θεὸν τὸ βασίλειον· καὶ ὁ βαίνων ἐν τῇ σκότει, τὸ φῶς θεασάσθω μέγα, καὶ ῥαντίσματι καινουργείθω λαὸς θείου αἵματος.

Λελυμένους, σὺς δεσμίους Σιὼν ἐξαπόστειλον, καὶ ἐκ λάκκου, ἀγνωσίας ἀύδρου ἐξάγαγε, καὶ ῥαντίσματι, καινουργείθω λαὸς θείου αἵματος.

Ὁ διασώσας ἐν πυρὶ, τοὺς Ἀβραμιαίους σε παῖδας, καὶ τοὺς Χαλδαίους ἀνελὼν· οἷς ἐδίκως δικαίους ἐνήδρυσαν, ὑπερύμνητε Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων εὐλογητὸς εἶ.

Γου-

Χεισὲ, ἂς εἶναι εἰρήνη ἀγάπη ὁμόνοια, εἰς τὸν Ἰσραηλιτικὸν λαὸν, καὶ ἐλευθερία ψυχικὴ εἰς τὰ ἔθνη.

Ἡ ψυχαῖς τῶν δικαίων ἀνθρώπων, ἐφώναζαν ἐκραζαν ἔλεγαν, μὲ χαρὰν μὲ ἀγαλλίασιν, παρὰ ἐξαπάζεται ἐμβάνεται διοείζεται εἰς τὸν Κόσμον, καινύειος νόμος, καὶ ὁ λαὸς τὸ πλῆθος τῶν ἀνθρώπων, ἂς ξανακαινουργώνεται ἂς ξανακενάται, ὑπὸ τὸ ῥάντισμα τῦ Θεϊκῦ αἵματος, τῦ αὐθέντε Χεισῦ.

Ὦ Λαὲ τῦ Ἰσραὴλ, δέξε ἔπαρε τὴν Βασιλείαν τῦ αὐθέντε Θεῦ, ἤγουν τὴν θεογνωσίαν τὸν Μεσσίαν Χεισὸν, καὶ ἐκεῖνος ὅπου πεπατεῖ ζέχει εἰς τὸ σκότος τῆς ἀπιστίας, ἂς ἰδῇ ἂς βλέψῃ ἂς θεωρήσῃ τὸ μεγάλον φῶς, τὸν θεάνθρωπον αὐθέντην Χεισὸν, καὶ ὁ λαὸς τὸ πλῆθος τῶν ἀνθρώπων, ἂς ξανακαινουργώνεται ἂς ξανακενάται ὑπὸ τὸ ῥάντισμα τῦ θεϊκῦ αἵματος, τῦ αὐθέντε Χεισῦ.

Ὦ Σιὼν Ἐκκλησία τῦ αὐθέντε Θεῦ, σάλε πέμψε ὀπίσω τὰς σκλάβας σε τὰς αἰχμαλώτας σε, ὑπολυμβύνες ἐλευθερωμβύνες, ὁπου τὰς ἐζητᾶσες φοτερὰ, καὶ σήκωσαι τὰς εὐγαλέτας ἔξω, ὑπὸ τὸν λάκκον τὸ σκότος τὸ αὔυδρον τὸ ξηρὸν τῆς ἀθεογνωσίας, καὶ ὁ λαὸς τὸ πλῆθος τῶν ἀνθρώπων, ἂς ξανακαινουργώνεται ἂς ξανακενάται ἂς πλύνεται, μὲ τὸ ῥάντισμα, καὶ βάπτισμα, τῦ Θεϊκῦ αἵματος τῦ αὐθέντε Χεισῦ.

Ὦ αὐθέντα Χεισὲ, ἐσὺ ὅπου ἔσωσες ἐλύτρωσες ἐλευθέρωσες, ὑπὸ μέσα ὑπὸ τὴν φωτίαν, τὰς ζωὴς τὰς ἁγίας παῖδας, ὁπου ἐκατάγωνταν, ὑπὸ τὴν χεῖρα τὸν Ἀβραὰμ, καὶ ὁπου ἐφόνδυσες ἐθανάτωσες τὸς Χαλδαίους, μὲ ἐκεῖνα, τὰ ἐπιβλαβμάτα τὰς, ἀφὰ τὰ ὁποῖα τὰς ἐπαραμόνδυσαν τὰς ἐπαραφύλαξαν, καὶ ἐφοδόκαν ἄδικα, τὰς ζωὰς δικαίας παῖδας, ὁπου δὺ ἐφοσκυνήσαν τὴν εἰκόνα τὸν Βασιλέως Ναβυχοδονόσορος, λέγωντας, ὦ ὑπερδοξασμβύνε, αὐθέντα Χεισὲ, ἐσὺ ὁ Θεὸς τῶν πατέρωμας, ἔσας δλογημβύνος ἐπαινεμένος δεδοξασμβύνος, εἰς ὅλης τὰς αἰῶνας παντοτινὰ ἀμήν.

Οἱ

Γονυπετῶντες οἱ λαοί, καὶ συὺ Μαθηταῖς γενηθότες, μετὰ βαΐων ὡσαννὰ, τῷ Υἱῷ Δαβὶδ ἐκραζον, ὑπερύμνητε Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων εὐλογητὸς εἶ.

Ἡ ἀπειρόνακος πληθὺς, ἔτι νηπιάζουσα φύσει, θεοφορήτως σε Βασιλεῦ, Γοραὴλ καὶ Ἀγγέλων ᾠύμνησον, ὑπερύμνητε Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων εὐλογητὸς εἶ.

Μετὰ βαΐων σε Χριστὲ, κλάδοις ἐπεκρότει πᾶ πλήθη, εὐλογημένος ὁ ἐλθὼν, Βασιλεὺς τῶν αἰώνων, ἐβόα δὲ, ὑπερύμνητε Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων εὐλογητὸς εἶ.

Εὐφράνθητι Ἱερουσαλὴμ, πανηγυρίσατε οἱ ἀγαπῶντες Σιὼν, ὁ βασιλεύων δὲ εἰς τοὺς αἰῶνας, Κύριος τῶν δυνάμεων ἦλθον· εὐλαβείσθω πᾶσα ἡ γῆ, ἐκ προσώπου αὐτοῦ· καὶ βοάτω, πάντα τὰ ἔργα, ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Νέον

Οἱ λαοὶ τὰ πλήθη, κλίνωντες τὸ γόνυ, ἤγειρον ᾠσαννὰ, καὶ χαιρόμενοι ἀγαλλόμενοι εὐφραινόμενοι, μαζὶ μὲ τὰς Μαθητὰς τὰς Ἀποστόλους σε, ἐφώναζαν ἐκραζαν ἔλεγαν, μὲ κλάδες τῶν βαΐων, εἰς ἕσενα, τὸν Υἱὸν τὸ Δαβὶδ, σῶσον δή, σῶσον ἡμᾶς, δηλαδὴ ὦ αὐθέντα Χριστὲ, σῶσαί μας ἐλυθέρωσαί μας, λέγωντας, ὦ ὑπερδεδοξασμένε αὐθέντα Χριστὲ, ἐσὺ ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων μας, εἶσαι εὐλογημένος ἐπαινεμένος δεδοξασμένος, εἰς ὅλους τοὺς αἰῶνας παντοτινὰ αἰώνια.

Ὦ Βασιλεῦ τὸ Ἰσραὴλ, καὶ τῶν ἁγνῶν ἀΰλων Ἀγγέλων, τὸ πλῆθος τὸ ἀμέτοχον τὸ ἀδίκημον καλὸ, καὶ κακὸ, ἡ φύσις ἡ ἀνθρώπινος, ὁποὺ ξυπνάζει ἀκόμι, ἤγειρε τὰ μικρὰ παιδία, ἐδοξολόγησαν ὑμνολόγησαν ἐσενά. Διὰ τοῦτο καθὼς πρέπει εἰς τὸν αὐθεντῶν Θεὸν, λέγωντας, ἐσὺ ὁ Θεὸς τῶν πατέρων μας, εἶσαι εὐλογημένος ἐπαινεμένος δεδοξασμένος, εἰς ὅλους τοὺς αἰῶνας παντοτινὰ αἰώνια.

Ὦ αὐθέντα Χριστὲ, οἱ λαοὶ τὰ πλήθη, ἐκτυπῶσαν ἐβαρῶσαν τὰ χέρια τους, εἰς ἕσενα, μαζὶ μὲ κλάδες τῶν Βαΐων, λέγωντας, ἐσὺ ὁ βασιλεὺς, ὁποὺ ξουσιάζεις τοὺς λαοὺς τοὺς καιρούς, ὁποὺ ἦλθες εἰς τὸν Κόσμον, εἶσαι εὐφημισμένος ἐπαινεμένος, καὶ ἐφώναζαν ἔλεγαν, ὦ ὑπερδεδοξασμένε αὐθέντα Χριστὲ, ἐσὺ ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων μας, εἶσαι εὐλογημένος ἐπαινεμένος δεδοξασμένος, εἰς ὅλους τοὺς αἰῶνας παντοτινὰ αἰώνια.

Ὦ νοητὴ Ἱερουσαλὴμ, εὐφράνου χαίρου φροφητικῶς, καθὼς λέγει ὁ Προφήτης Ἡσαΐας, καὶ ἐσεὶς ὁποὺ ἀγαπᾶτε τὴν νοητὴν Σιὼν Ἐκκλησίαν τῆς Ἱερουσαλὴμ, κάμετε πανήγυειν χαρὰν πανηγυείσετε· διότι ὁ αὐθέντης Χριστὸς τῶν Ἀγγελικῶν δυνάμεων, ὁποὺ βασιλεύει ξουσιάζει εἰς τοὺς αἰῶνας τοὺς παντοτινὺς καιρούς, ἦλθεν ἔφθασεν, ὅλη ἡ γῆ, ἂς εὐλαβηθῆ ἂς φοβηθῆ ὑπὸ τὸ φρισωπόττο, ὑπὸ τὴν παρουσίαν τὸ, καὶ ἂς κράζῃ ἂς φωνάζῃ ἂς λέγῃ, ὅλα τὰ ποιήματα τὰ δημιουργήματα τὸ αὐθέντα Θεὸ, δεξάζετε ἐπαινεῖτε τὸν αὐθεντεύσαντα Θεὸν, εἰς ὅλους τοὺς αἰῶνας παντοτινὰ αἰώνια.

Ὦ

Νέον πῶλον ὑπεβιβάσω, ὁ Βασιλεύς σε Σιὼν, ἐπέστη Χριστὸς, τὴν δὲ ἀλόγιστον εἰδώλων πλάνην λῦσαι, καὶ τὴν ἀπάθεκτον ὁρμὴν ἀνασεῖλαι, πάντων ἐθνῶν παραγέγονεν, εἰς τὸ μέλπειν, πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ὁ Θεός σου χαῖρε Σιὼν, σφόδρα εὐφράνθησον, εἰς τοὺς αἰῶνας Χριστὸς ἔπος ὡς γέγραπται, σῴζων, καὶ σώζων, δίκαιος λυτρωτὴς ἡμῶν ἦλθεν, ὑπὸ πῶλε ἵππειον θράσος ὀλέσαι ἐχθρῶν, μὴ βοῶντων, πάντα τὰ ἔργα, ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Σπαργίζεται θείων περιβόλων, τὸ παράνομον συνέδριον ἀπειθῶν. τὸν προσδυκῆς Θεὸν ἐπείπερ θῶκον, ἀπήλαιον ἀπειργάσατο λῃστῶν, ἐκ καρδίας, τὸν λυτρωτὴν ἀπωσάμενοι· ᾧ βοῶμεν, πάντα τὰ ἔργα, ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Θεὸς Κύριος, καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν, συστήσατε ἑορτὴν, καὶ ἀγαλλόμενοι

Ὦ νοητὴ Σιὼν, ὁ Βασιλεύς σε αὐθέντης Χριστὸς, ἐφάνη ἦλθεν, καβαλλάρης ἀπάνω εἰς νέον πουλάρι. διότι ἦλθεν ἔφθασεν, νὰ λύσῃ τὰ ἀφανίσῃ νὰ χαλάσῃ, τὴν πλάνην τὴν ἀπατηλὴν τὴν ἄλογον τὴν ἀσυλλόγιστον τῶν εἰδώλων, καὶ νὰ κρατήσῃ νὰ σαματήσῃ τὴν ὁρμὴν τὸ ξέζημον, τὸ ἀσύμμετον τὸ ἀκράτητον, ὅλων τῶν ἐθνῶν, ὅλη τὰ Κόσμου, ὁποὺ ἔχειχαν ὅλοι εἰς τὴν εἰδωλολατρείαν, εἰς τὸ νὰ φωνάζουν νὰ λέγουν, ὅλα τὰ ποιήματα τὰ δημιουργήματα τὸ αὐθέντα Θεὸ, δεξάζετε ἐπαινεῖτε τὸν αὐθεντεύσαντα Θεὸν, εἰς ὅλους τοὺς αἰῶνας παντοτινὰ αἰώνια.

Ὦ νοητὴ Σιὼν Ἐκκλησία τῆς Ἱερουσαλὴμ, χάρα εὐφροσύνη ἀγάλλου κατὰ πολλὰ, ὁ αὐθέντης Χριστὸς ὁ Θεός σου, ἐβασίλεψε εἰς ὅλους τοὺς αἰῶνας παντοτινὰ αἰώνια, ἐπῆγε ὁ αὐθέντης Χριστὸς, ἦλθεν ἔφθασεν, καθὼς ἐλάλησε, καθὼς λέγει ὁ Προφήτης, πρὲς ἡμερος, καὶ ἐλυθρωτὴς δίκαιος λυτρωτὴς ἐλυθερωτὴς μας, ἀπάνω εἰς νέον πουλάρι, νὰ ἀφανίσῃ νὰ χαλάσῃ τὴν αὐθάδειαν τὴν ἀλογιστὴν τὴν ἄλογον, τῶν ἐχθρῶν μας βελῶν, καὶ ἀπίστων ἀνθρώπων, ἐκείνων ὁποὺ δὲν φωνάζουν δὲν λέγουν, ὅλα τὰ ποιήματα τὰ δημιουργήματα τὸ αὐθέντα Θεὸ, δεξάζετε ἐπαινεῖτε τὸν αὐθεντεύσαντα Θεὸν, εἰς ὅλους τοὺς αἰῶνας παντοτινὰ αἰώνια.

Τὸ ἄνομον τὸ παράνομον συνέδριον συναθροισμα τῶν Ἰουδαίων, τῶν ἀπειθῶν, καὶ ἀπίστων ἀνθρώπων, ἔχει χρέαν ὑστερεῖται, ὑπὸ τὰ θεῖκα περιβόλια, ὑπὸ τοὺς θεῖκους μανδρους. ἐπειδὴ καὶ ἔκαμαν ἐκαπασκόβασαν τὸν ναὸν τὸν εἴκονα, τῆς προσδυκῆς τὸ αὐθέντα Θεὸ, κατοικητήριον ἀπλανὲς τῶν λῃστῶν, προχωντας διώχωντας τὸν οἶκον τὸν νοητὸν, τῆς προσδυκῆς τὸ αὐθέντα Θεὸ, τὸν ἐλυθερωτὴν τῆς Γῆς Χριστὸν, ὑπὸ τὴν καρδίαν τους, εἰς τὸν ὁποῖον φωνάζομεν λέγομεν, ὅλα τὰ ποιήματα τὰ δημιουργήματα τὸ αὐθέντα Θεὸ, δεξάζετε ἐπαινεῖτε τὸν αὐθεντεύσαντα Θεὸν, εἰς ὅλους τοὺς αἰῶνας παντοτινὰ αἰώνια.

Ὁ αὐθέντης μας Θεὸς, ἐφανερώθη ἔρχεται εἰς ἐμᾶς, καμετε ἑορτὴν πανήγυειν χαρὰν, καὶ χαιρόμενοι ἀγαλλόμενοι εὐφραινόμενοι, ἔρχεσθε ἐλᾶτε, νὰ μεγαλύνωμεν νὰ ὑψώσωμεν τὸν αὐθέντην Χριστὸν, κράζωντας φωνάζωντας, μὲ ὑμνους

μενοι, δεῦτε μεγαλύνωμεν, Χριστὸν, μὲ Βαΐων καὶ κλάδων, ὕμνοις κραυγάζοντες, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος, ἐν ὀνόματι Κυρίου, Σωτὴρ ἡμῶν.

Ἔθνη, ἵνατί, ἐφρυάξατε; γραφεῖς, καὶ ἱερεῖς τί κενὰ ἐμελετήσατε; τίς ὅπως εἰπόντες ὡς παῖδες μὲ Βαΐων καὶ κλάδων, ὕμνοις κραυγάζοντες, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος, ἐν ὀνόματι Κυρίου Σωτῆρος ἡμῶν.

Οὗτος ὁ Θεὸς, ὢ παρόμοιος οὐδείς· δικαίων πᾶσαν ὁδὸν ἐξιδρών, δέδωκε τῷ ἠγαπημένῳ Γσραὴλ, μὲ δὲ πάππα, ἀνθρώποις συναναιρεφὴ ὀφθείς, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος, ἐν ὀνόματι Κυρίου, Σωτῆρος ἡμῶν.

Σκάνδαλα τείβω, τί ἐχόμενα ἡμῖν, τιθέατε ἀπειθεῖς; πόδες ὀξεῖς ὑμῶν, αἷμα διηχέαι Δεσπότου; ἀλλ' ἀναστήσεται πάντως, σῶσαι τοὺς κράζοντας, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος, ἐν ὀνόματι Κυρίου, Σωτῆρος ἡμῶν.

μενος μὲ δοξολογίαις μὲ κλάδους ἀπαλοὺς, τῶν βαΐων τῶν φοινίκων, ἐσὺ ὅπου ἔρχεσαι, μὲ τὸ ὄνομα τοῦ λυτρωτοῦ μας τοῦ ἐλευθερωτοῦ μας αὐθεντοῦ Θεοῦ, εἶσαι εὐλογημένος ἐπαινεμένος δεδοξασμένος, εἰς ὅλους τοὺς αἰῶνας παντοτινὰ αἰώνια.

Ὦ ἔθνη λαοὶ πλήθη τῶν Γουδαίων, καὶ ἐσεῖς οἱ γραφιάδες οἱ νομικοὶ οἱ νομοδιδάσκαλοι, διατί, διὰ ποίαν αἰτίαν, καὶ ἀφορμὴν, ἐφθασκώσατε ὑψώθηκετε ὑπερηφανεύθηκετε; καὶ ἐσεῖς οἱ ἱερεῖς οἱ Ἀρχιερεῖς τῶν Ἑβραίων, δηλαδὴ ὁ Ἅγιας, καὶ Καϊάφας, τί ἐσοχαδήκετε ἐμελετήσατε ματαία κενὰ ἔργα; λέγοντες, ποῖος εἶναι ἐτοῦτος; εἰς τὸν ὁποῖον τὰ παιδία τῶν Ἑβραίων, φωνάζουν ψάλλουν μὲ ὕμνους μὲ δοξολογίας, καὶ μὲ κλάδους ἀπαλοὺς, τῶν βαΐων τῶν φοινίκων, ἐσὺ ὅπου ἔρχεσαι μὲ τὸ ὄνομα τοῦ λυτρωτοῦ μας τοῦ ἐλευθερωτοῦ μας αὐθεντοῦ Θεοῦ, εἶσαι εὐλογημένος ἐπαινεμένος δεδοξασμένος, εἰς ὅλους τοὺς αἰῶνας παντοτινὰ αἰώνια.

Ἐτοῦτος ὁ αὐθεντικὸς Θεὸς, μὲ τὸν ὁποῖον, δὲν εἶναι κανένας ὅμοιός του, βεβαιώνοντας καθὲ γραφὴν, θεογνωσίαν ὀρθοδοξικὴν, δικαίαν ἀληθινὴν, τῶν ἔδωκεν τῶν ἐγκαίνισεν, εἰς τὸν ἠγαπημένον του Γσραὴλ, καὶ ὕστερα ὑπὲρ ἐτοῦτα, φανερώθηκεν εἰς τὸν Κόσμον, ἐσωανεγράφη μὲ τοὺς ἀνθρώπους, ἐσὺ ὅπου ἔρχεσαι, μὲ τὸ ὄνομα τοῦ λυτρωτοῦ μας τοῦ ἐλευθερωτοῦ μας αὐθεντοῦ Θεοῦ, εἶσαι εὐλογημένος ἐπαινεμένος δεδοξασμένος, εἰς ὅλους τοὺς αἰῶνας παντοτινὰ αἰώνια.

Ὦ ἐσεῖς ἀπειθεῖς παρήκοοι Γουδαῖοι, διὰ ποίαν αἰτίαν, καὶ ἀφορμὴν, βάλετε κάμετε ἀκόλουθα σωσειχῆ αἰακατώματα εἰς τὸν ξράταν; συχνὰ συγκραπτὰ σκάνδαλα εἰς ἡμᾶς; καὶ τὰ ποδάρια σας εἶναι ὀγλίγωρα, διὰ νὰ χύσουν τὸ αἷμα, τοῦ αὐθεντοῦ Χριστοῦ; αἰμὴ ὁλόπαντος βέβαια, θέλει σηκωθῇ ἀναστηθῇ, νὰ σώσῃ νὰ ἐλευθερώσῃ ἐκείνους, ὁποῦ φωνάζουν λέγουν, ἐσὺ ὅπου ἔρχεσαι μὲ τὸ ὄνομα, τοῦ λυτρωτοῦ μας τοῦ ἐλευθερωτοῦ μας αὐθεντοῦ Θεοῦ, εἶσαι εὐλογημένος ἐπαινεμένος δεδοξασμένος, εἰς ὅλους τοὺς αἰῶνας παντοτινὰ αἰώνια.

Τέλος τοῦ Κανόνος, καὶ τῆς Ἐξηγήσεως τῶν Βαΐων, καὶ τῆς Θεᾷ Δόξα.

ΚΑ-

ΚΑΝΩΝ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΔΕΥΤΕΡΑΣ.

Ἑλληνικὸν Κείμενον.

Τῷ τὸν ἄβατον, κυμαινομένην θάλασσαν, πεζῷ αὐτὸς προσάγματι, διαξηράναντι, καὶ πεζεύσαντι δι' αὐτῆς, τὸν Γσραηλίτην λαὸν, καθοδηγήσαντι, Κυρίῳ ᾄσωμεν, ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται.

Ἡ ὑπόρρητος, λόγε Θεῦ κατάβασις, ὅπερ Χριστὸς, αὐτὸς ὢν Θεὸς καὶ ἄνθρωπος, τὸ Θεὸς ἐκ ἁρπαγμὸν, εἶναι ἡγησάμενος, ἐν τῷ μορφῶσθαι δῆλον, δείκνυει τοῖς Μαθηταῖς, ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται.

Tesoro Sacr. Scritt.

Ἐξήγησις τοῦ Κανόνος τῆς Ἁγίων Πάντων τῆς Μεγάλης Δευτέρας.

Ἡμᾶς οἱ πιστοὶ, ἂς ψάλλωμεν ὕμνον ψαλμῳδίαν εἰς τὸν αὐθεντικὸν Θεόν, ὁποῦ ξέρασε τὸν ἐρυθρὰν θάλασσαν, τὸν ἀπειπάνθρωπον τὸν κυματίζουσαν, μὲ τὸ θεϊκόν του σφυγμα, καὶ ὁποῦ ὡδήγησε τὸν Γσραηλιτικὸν λαὸν τῆς Ἑβραίων, νὰ περάσῃ διὰ μέσου αὐτοῦ τῆς ἐρυθρᾶς θαλάσσης· διότι ἐδοξάσθη ἐνδόξα, μὲ τὰ ἔργα του μὲ τὰ θαυμάσιά του, μὲ τὸν πάνσοφον παντοδυναμίαν του.

Ἡ συγκατάβασις ἡ πτώσεως, ἡ ἄῤῥητος ἡ ἀνάπαυσις, τοῦ Υἱοῦ, καὶ λόγε τοῦ αὐθεντοῦ Θεοῦ, ἡ ὁποία συγκατάβασις, αὐτὸς ὁ ἴδιος αὐθεντὴς Χριστὸς, εἶναι Θεὸς, καὶ ἄνθρωπος, ὁποῦ δὲν ἐλογίασεν, ἤγουν ὁποῦ δὲν ἔχει, τὸ νὰ εἶναι Θεὸς ἄῤῥαγμα κλέψιμον, ἐς τὸ νὰ ἐμορφοδῇ τὸν δοῦλον τὸν ἄνθρωπον, τὰ φανερώνει τὰ λέγει ὅλα ἐτοῦτα, εἰς τοὺς μαθητάς του τοὺς Ἀποστόλους του· διότι ἐδοξάσθη ἐνδόξα, μὲ τὰ ἔργα του μὲ τὰ θαυμάσιά του, μὲ τὸν πάνσοφον παντοδυναμίαν του.

Διακονῆσαι αὐτὸς ἐλήλυθα, ἵνα τὴν μορφὴν ὁ πλασουργὸς, ἣν περίκειμαι, τῷ πτωχεύσαντι Ἀδὰμ, ὁ πλουτῶν Θεότητι, θήσων ἐμαυτῷ ἑαυτῷ ψυχὴν ἀντίλυτρον, ὁ ἀπαθὴς Θεότητι.

Ἔφριξε παίδων δαγῶν, τὸ ὁμόσολον ψυχῆς ἄσπιλον σῶμα, καὶ εἶπε, τὸ ζαφοῦν ἐν ἀπείρῳ ὕλῃ ἀκάματον πῦρ. ἀειζώως δὲ, ἐκμαρανθείσης φλογὸς, διαιωνίζων, ὕμνος ἀνεμέλπετο, τὸν Κύριον πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψᾶτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Γῆς με τότε Μαθητὴς, πάντες γνώσονται, εἰ πὰς ἐμὰς ἐντολὰς τηρήσετε, φησὶν ὁ Σωτὴρ τοῖς φίλοις, φρὸς πάθος μολῶν, εἰρηνεύετε ἐν ἑαυτοῖς, καὶ πᾶσι, καὶ ταπεινὰ φρονοῦντες, αὐυψώθητε, καὶ Κύριον γινώσκοντές με ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψᾶτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τάξεως ἔμπαλιν ὑμῖν, ἐθνικῆς ἔσω τὸ κράτος ὁμογενῶν. οὐ κλῆρος γὰρ ἐμὸς, τυραννὶς δὲ, γνώμη αὐθαίρετος· ὁ ἂν τροκεῖμενος ὢν ὑμῖν εἶναι θέλων, τῆς ἄλλων ἔσω πάντων ἐχατώτερος, καὶ Κύριον γινώσκοντές με ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ε' μεγάλυνας Χριστὲ, τὴν τεκοῦσάν σε Θεοτόκον. ἀφ' ἧς ὁ πλάσης ἡμῶν, ὁμοιοπαθὲς πεπλάθη σῶμα, τὸ τῆς ἡμετέρων λυτήριον ἁμπλακημάτων. τοιούτως μακαρίζοντες, πᾶσαι γραὶ, σε μεγαλύνομεν.

Ῥῦπον πάντα ἐμπαθῆ, ἀπορράμψωμεν, ἐπάξιον τῆς θείας Βασιλείας, γνώμῃ ἀναλάβωμεν ἔμφρονα, τοῖς σοῖς Ἀποστόλοις φρονήσωμεν, ἣ πάντων σοφίαι. ἐν ᾗ δοξασθήσεσθε, λάμποντες Ἡλίου πλαυγέστερον.

Ἀφορῶντες εἰς ἐμὲ, εἶπας Κύριε τοῖς σεαυτοῦ μαθηταῖς, μὴ φρονεῖτε ὑψηλὰ, ἀλλὰ συναπάρχθητε τοῖς ταπεινοῖς, ἐμοῦ ὅπερ πίνω, πίετε ποτήριον. ὅτι ἐν τῇ Βασιλείᾳ τοῦ Πατρὸς, ἐμοὶ συνδοξασθήσεσθε.

Τέλος τοῦ Κανόνος, καὶ τῆς Ἐξηγήσεως τῆς Μεγάλης Δευτέρας.

Εὐχὴ ἦλθα ἔφθασα, νὰ ὑπηρετήσω νὰ διακονήσω νὰ γένω δοῦλος, ἐκεῖνα τοῦ Ἀδὰμ, τὰ ὁποῖα ἐγὼ ὁ πλάστης ὁ κτίσης του, ἔλαβον τὴν ὁμοίωσιν τοῦ ἀνθρωπότητα, καὶ ἔμαι ἐνδυμένος θελητικά, ἐγὼ ἦλθα νὰ ὑπηρετήσω τὸν πτωχὸν τὸν φωτόπλαστον Ἀδὰμ, ὁποῦ ἔμαι πλάσις εἰς τὴν Θεότητα, μέλλωντας νὰ βάλω τὴν ἰδίαν μου ζωὴν ἀντεξαγόρασμα, ἐγὼ ὁποῦ ἔμαι ἀπαθὴς ἀθανατος κατὰ τὴν Θεότητα.

Ἡ φωτία, ὁποῦ ἐθράφη αὔξησεν εἰς ἄπειρον ἀναείδεμνον, ὕλην φωτίας, ἡ ἀδάμαση ἡ αἴνικτη, ἐζώμαζεν ἔφερεν τὸ κορμὶ, τῶν ζιῶν καθαρῶν Ἁγίων παίδων τῶν Ἑβραίων, τὸ ὁμοιοσόλισον τὸ ὅμοιον, μὲ τὴν ψυχὴν τὸ καθαρώτατον, καὶ ὑπεπχθη εἰς αὐτὲς τὲς Ἁγίνς παίδας, καὶ ἡ φλόγα ἡ φωτία ἡ παντοτινὴ, ἦγεν ἡ μεγάλη, μαραινομένη, ὁποῦ ἐμαράθη ἐξηράνθη, ἔμεινεν ἀνενέργητη, ἐψάλετο ἐδοξολογεῖτο, ὑπὸ αὐτὲς τὲς ζεῖς Ἁγίνς Παῖδας, ὕμνος δοξολογία παντοτινὴ, λέγωντας, ὅλα τὰ ποιήματα τὰ δημιργήματα τὰ αὐθεύτα Θεοῦ, ἐπαινεῖτε δοξάζετε τὸν αὐθεύτην Θεόν, καὶ ὑπερυψώετέ τον, εἰς ὅλες τὲς αἰῶνας παντοτινὰ αἰῶνια.

Ὁ ἐλευθερωτὴς μας αὐθέντης μας Χριστὸς, ἔχωντας πηγαίνωντας εἰς τὸ πάθος τὴ τιμία Σταυρὸ, λέγει εἰς τὲς μαθητὰς τὲς Ἀποστόλες τε, ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, τότε θέλει γνωρίσει καπελάβειν σοχαθῆν, ἐσὰς τὲς μαθητὰς μὲ τὲς Ἀποστόλες μὲ, αἴσως καὶ φυλάξετε τηρήσετε ταῖς ἐντολαῖς μου ταῖς παραγγελίαις μὲ, ἡσυχάζετε ἔχετε ἀγάπιν εἰς τοῦ λόγου σας, ἐνὰς μὲ τὸν ἄλλον, καὶ μὲ ὅλες τὲς ἀνθρώπες, καὶ σοχαζόμωοι συλλογιζόμωοι τὰ κατώτερα τὰ μικρὰ, αὐυψωθῆτε, ἦγεν ἐγὼ θέλω σὰς ὑψώσω, καὶ γνωρίζωντάς με ἀληθῆ αὐθεντικὸν Θεόν, δεξολογεῖτε ἐπαινεῖτε δοξάζετε, καὶ ὑπερυψώετέ με, εἰς ὅλους τοὺς αἰῶνας παντοτινὰ αἰῶνια.

Ἡ δώαμις ἡ ἐξουσία, τῆς ἐδικῶνσας τῆς ὁμοφυλῶνσας τῆς ὁμοφωνῶνσας, θέλει εἶναι εἰς ἐσὰς, αἰάπιδα ἀλλοιώτικα, ἐναντίον τῆς ἐθνικῆς τάξεως. διότι ἐκεῖνο, δὲν εἶναι ἐδικίμα κληρονομία, ἦγεν δὲν σὰς τὸ ἀφίνω δῶρα κληρονομίαν, ἀμὴ ἡ γνώμη ἡ θελητικὴ, θέλει εἶναι βιαία ἐξουσία μὲς εἰς ἐσὰς, λοιπὸν ἐκεῖνος ὁποῦ θέλει ἀγαπᾷ, ὑπὸ ἐσὰς, νὰ εἶναι πρῶτος, ἂς εἶναι κατώτερος μικρότερος, ὑπὸ ὅλως τὲς ἄλλες Ἀποστόλους, καὶ γνωρίζωντάς με ἀληθῆ αὐθεντικὸν Θεόν, δεξολογεῖτε ἐπαινεῖτε δοξάζετε, καὶ ὑπερυψώετέ με, εἰς ὅλους τοὺς αἰῶνας παντοτινὰ αἰῶνια.

Ὦ αὐθεύτα Χριστὲ, ἐμεγάλωσες ὕψωσες, τὴν Παναγίαν Παρθένον θεοτόκον, ὁποῦ σὲ ἐγέννησεν, ὑπὸ τὴν ὁποίαν Παναγίαν, ἐσὺ ὁ πλάσης μας ὁ κτίσης μας, ἔβαλες ἑλόγυρα, ἦγεν ἐνδύθης κορμὶ ὅμοιον, εἰς τὰ ἀγάθα πάθη μὲ ἡμᾶς, τὰ ὁποῖον ἔγινεν λυτικὸν ἰαζικὸν τῆς ἐδικῶνμας ἁμαρτιμάτων σφαλμάτων, καλοτυχίζοντες ἐπαινοῦντες ἐγκωμιάζοντες αὐτὴν τὴν Παναγίαν Παρθένον, ὅλαις ἡ γενεαῖς, μεγαλύνομεν ὑψώνομεν ἐξάζομεν σρισκωνόμεν ἐσένα.

Ὦ αὐθεύτα Χριστὲ, ἐσὺ ὁποῦ ἦσαι ἡ σοφία τοῦ αὐθεύτου Θεοῦ, ὅλα τὰ Κόσμα, εἶπες ἐφανέρωσες φρονήτερα εἰς τοὺς μαθητὰς σου τὲς Ἀποστόλους σου, ῥίπτωντας διώχωντας πέρα, κάθε ἀκαθαρσίαν ἀπαρσίαν αἰσχρότητα, ἁμαρτήματον σφαλμάτων, καὶ λάβετε πάρετε ἀπαώσας, γνώμην ἐξάθεσιν φρόνησιν σωετὴν ἀξίαν, τὴς θεϊκῆς βασιλείας, ὁποῦ ἔμαι ἐγὼ, μὲ τὴν ὁποίαν θέλετε δοξαθῆ τιμηθῆ, λάμποντες ἀστράπτοντες, πλέον λαμπρότερα φωτεινότερα, ὑπὸ τὸν Ἥλιον.

Ὦ αὐθεύτα Χριστὲ, ἐσὺ εἶπες ἐφανέρωσες, εἰς τὲς ἐδικὲς σου μαθητὰς Ἀποστόλους σου, κοπαζωντας βλέπωντας θεωρῶντας εἰς ἐμᾶς, μὴν σοχαζεσθε μὴν συλογίζεσθε ὑψηλὰ, ἀμὴ φερθῆτε μὲ τὲς ταπεινὲς, ἦγεν ταπεινωθῆτε, καὶ πίετε τὸ ἐδικόν μου ποτήριον τῆς τιμίας Σταυρῆς, τὸ ὁποῖον θέλω πίη ἐγώ. διότι εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ αὐθεντικοῦ Θεοῦ, καὶ Πατρός μου, θέλετε δοξαθῆ τιμηθῆ, μαζὶ μὲ ἐμᾶς.

ΚΑΝΩΝ
ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΤΡΙΤΗΣ.

Ἑλληνικὸν Κείμενον.

Τῷ δόγματι τῆς τυραννικῆς, οἱ ὅσιοι βεβήκεις παῖδες μὴ πειθόμενοι, ἐν τῇ καμίνῳ βληθέντες, Θεὸν ὡμολόγουν ψάλλοντες, εὐλογεῖτε τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ῥαθυμίαν ἄπαντα ἡμῶν, βαλλόμεθα, καὶ φαιδραῖς ταῖς λαμπάσι, τῆς ἀθανάτου Νυμφίου Χριστοῦ, ὕμνοις συναντήσωμεν· εὐλογεῖτε βοῶντες τὰ ἔργα τοῦ Κυρίου.

Γκα-

Ἐξήγησις τοῦ Κανόνος τῆς Μεγάλης Τρίτης.

Οἱ ὅσιοι οἱ καθαροὶ βεβήκεις Ἅγιοι νέοι Παῖδες, μὴ καταπειθόμενοι μὴ ὑπακούοντες εἰς τὸ πρόσταγμα εἰς τὴν ὑπόφασιν, τοῦ βιαίου τοῦ βασιλικοῦ, ῥιπτόμενοι βαλλόμενοι μέσα, εἰς τὴν Κάμινον τὴν πυρὸς, ὡμολόγουν ἐκηρύττανε φανερά, τὸν ἀληθινὸν Θεὸν, ψάλλοντες λέγοντες, ὅλα τὰ ποιήματα τὰ δημιουργήματα τοῦ αὐτοῦ Θεοῦ, δοξάζετε ἐπαινεῖτε τὸν αὐτοῦτον σας Θεὸν, καὶ ὑπερυψώνετε τον, εἰς ὅλους τοὺς αἰῶνας παντοτινὰ αἰώνια.

Ἡμεῖς οἱ πιστοὶ Χριστιανοὶ, ἂς ῥίψωμεν ἂς διώξωμεν πέρα μακρὰ, ἀπὸ ἡμᾶς, τὴν οκνηρίαν τὴν ἀμέλειαν, καὶ ἂς ἀπαντήσωμεν ἂς δεχθῶμεν μὲ ταῖς λαμπάδες, δηλαδὴ ταῖς ἀρεταῖς μας, ταῖς φωτειναῖς ταῖς λαμπραῖς, τὸν ἀθάνατον νυμφίον αὐτοῦτον Χριστὸν, μὲ ὕμνους μὲ δοξολογίαις, φωνάζοντες λέγοντες, ὅλα τὰ ποιήματα τὰ δημιουργήματα τοῦ αὐτοῦτου Θεοῦ, δοξάζετε ἐπαινεῖτε τὸν αὐτοῦτον σας Θεὸν, καὶ ὑπερυψώνετε τον, εἰς ὅλους τοὺς αἰῶνας παντοτινὰ αἰώνια.

Τὸ

Γκαυδῶ τὸ κοινωνικὸν, ψυχῆς ἡμῶν ἔλαιον· ἐν ἀγγείοις, ὅπως ἐπάθλων μὴ θεύτες καιρὸν, ἐμποδίας ψάλλωμεν, εὐλογεῖτε τὰ ἔργα Κυρίε τὸν Κύριον.

Τὸ πάλαιον ὅσοι φῶς Θεοῦ, ἐδέξαθε, ἰσοδύναμον χάριν, ὑπακοῆς τοῦ δόντος Χριστοῦ, αὐξήσατε ψάλλοντες, εὐλογεῖτε τὰ ἔργα Κυρίε τὸν Κύριον.

Η' τὸν ἀχώρητον Θεὸν, ἐν γαστρὶ χωρήσασα, καὶ χαρὰν τῷ Κόσμῳ κυήσασα, σὲ ὑμνῶμεν Παναγία Παρθένε.

Τοῖς μαθηταῖς ὁ ἀγαθὸς, ἐκήρυττε ἔφησας· ἡ δὲ ὥρα ἤξει ὁ Κύριος, ἀγνοεῖτε, ἀποδῦναι ἑκάστῳ.

Ε'ν τῇ δευτέρᾳ σου φειδῇ, Παρουσία Δέσποτα, δεξιοῖς προβάτοις με σωίταξον τῆς πταισμάτων, παρειδὼν μου τὰ πλήθη.

Τὸ μεταδοτικὸν τὸ μεθεκτικὸν ἔλαιον λάδι, ἂς εἶναι ἀρκετὸν ἂς φθάσῃ, εἰς τὰ ἀγγεῖα τῆς ψυχῆς μας, ἤγουν ἂς πλημμυρήσει, ὡσὰν τὸ λάδι τῆς φρονίμων Παρθένων, μὴν βαίνοντας καιρὸν φραγμαρείας, τῆς χαρισμάτων τῆς ἀγώνων, διὰ νὰ ψάλλωμεν λέγωντας, ὅλα τὰ ποιήματα τὰ δημιουργήματα τοῦ αὐτοῦτου Θεοῦ, καλολογᾶτε δοξάζετε τὸν αὐτοῦτον σας Θεὸν, καὶ ὑπερυψώνετε τον, εἰς ὅλους τοὺς αἰῶνας παντοτινὰ αἰώνια.

Ὅσοι ἄνθρωποι, μαθηματικοὶ ἐδεχθῆκετε ἐλάβετε ὑπὸ τὸν αὐτοῦτον Θεὸν, τὸ πάλαιον τὸν πλοῦτον, δηλαδὴ τὴν σοφίαν, καὶ θεολογίαν, αὐξήσετε τον εἰς τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους, δωρεὰν χάριν ἴσιαν μὲ αὐτὸν, ἤγουν διπλασιάσατε τον, καὶ ἐσᾶς εἰς ἄλλους ἀνθρώπους μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ αὐτοῦτου Χριστοῦ, ὁπὸ σᾶς τὴν ἔδωσεν ὄχι μόνον εἰς τοὺς μαθητὰς σας, ἀλλὰ βάλετε τον, καὶ εἰς τύπον νὰ εἶναι κοινῶς εἰς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, ψάλλοντες λέγοντες, ὅλα τὰ ποιήματα τὰ δημιουργήματα τοῦ αὐτοῦτου Θεοῦ, καλολογᾶτε δοξάζετε τὸν αὐτοῦτον σας Θεὸν, καὶ ὑπερυψώνετε τον, εἰς ὅλους τοὺς αἰῶνας παντοτινὰ αἰώνια.

Ω' Παναγία Παρθένε καθαρωτάτη ἁγιωτάτη, ἐσὺ ὁπὸ ἐχώρησες ἐδέχθης μέσα εἰς τὴν ἁγίαν κοιλίαν γαστέρα σου, τὸν αὐτοῦτον Χριστὸν τὸν Θεὸν, ὁπὸ δὲν χωρᾶται πουθενά, εἰς ὅλα τὰ πλάτη, καὶ ὁπὸ τὸν ἐγέμισες τὸν ἐβάσαξες χαρὰν ἀγαλλίασιν, εἰς ὅλον τὸν κόσμον, ἐσὺν ἐπαινοῦμεν μεγαλομιάζομεν δοξάζομεν.

Ε'σὺ ὁ ὑπεράγαθος ὁ καλὸς αὐτοῦτος Χριστὸς, ὁπὸς ἐφανέρωσες εἰς τοὺς μαθητάς σου τοὺς Ἀποστόλους, ἀκουσθῆτε προσεχθῆτε, διότι δὲν γνώσκετε δὲν ἠξεύρετε ἐκεῖνον τὴν ὥραν, ὁπὸ θέλει ἐλθῇ φθάσῃ ὁ αὐτοῦτος Χριστὸς, νὰ δώσῃ εἰς κάθε ἕνα κατὰ τὰ ἔργατα κατὰ τὰς πράξεις του.

Ω' ὑψαγιασθὲν αὐτοῦτε Χριστὲ, εἰς τὴν δευτέραν παρουσίαν εἰς τὸν δεύτερόν σου ἔρχομόν, τὸν φοβερὸν τὸν ζωμερὸν, συναπ. εἰδοποίησόν με βάλεμε μὲ τὰ δεξιὰ πρόβατα, ἤγουν μὲ τοὺς δικαίους, καὶ παραβλέποντας ἀπαρατῶντας συγχωρῶντας, τὰ πλήθη τῆς ἁμαρτημάτων μου τῆς σφαλμάτων μου.

Τέλος τοῦ Κανόνος, καὶ τῆς Ἐξηγήσεως τῆς Μεγάλης Τρίτης.

Κα-

ΚΑΝὨΝ
ΤΗΣ ΜΕΓΆΛΗΣ ΤΕΤΆΡΤΗΣ.

Ἑλληνικὸν Κείμενον.

Τῆς πίστεως ἐν πέρᾳ με σερεώσας, ἐπλάτυνας τὸ σόμα μκ ἐπ' ἐχθρές μκ, ὐφράνθη ἡ̓ τὸ πνεῦμά μκ ἐν τῷ ψάλλειν, ὀκ ἔσιν Ἅ̓γιος, ὡς ὁ Θεός ἡμῶν, ἡ̓ ὀκ ἔσι δίκαιος πλὴν σου Κύριε.

Ἐν κενοῖς τὸ συνέδριον τῆ̃ς ἀνόμων, καὶ γνώμη συναθροίζεται κακοβόπῳ, κατάκριτον τὸν ῥύσλω σε ἀποφῆναι, Χριτὲ ᾧ ψάλλομεν. σὺ εἶ Θεὸς ἡμῶν, καὶ ὀκ ἔσιν Ἅ̓γιος πλὴν σου Κύριε.

Τὸ

Ἐξήγησες τῶ̃ Κανόνος τῆς Μεγάλης Τεπάρτης.

Ὦ αὐθέντα Θεέ, σερεώνωντας θεμελιώνωντας ἐμβύσσους εἰς τὴν πέραν τῆς πίσεώς σε, ἤγνωσε εἰς τὸν λόγον τῆς ὁμολογίας σε, ἀνοίξες ἐπλάτυνες τὸ σόμα μκ, ἀπάνω εἰς τὰς ἐχθρές μκ τὰς διαβόλους, καὶ ἀσεβεῖς. διότι ἡ̓ ψυχή μκ ἡ̓ νῆς μκ, ἐχάρη ἐφράνθη, εἰς τὸ νὰ ψάλλῃ νὰ δοξολογῇ ἐσένα, λέγωντας· δὲν εἶναι κανένας Ἅ̓γιος καθαρός, ὡσὰν ὁ αὐθέντης Θεός μας, καὶ δὲν εἶναι κανένας δίκαιος, ἔξω ἀπὸ ἐσένα αὐθέντα Χριτέ.

Ὦ αὐθέντα Χριτέ, ἡ̓ συναθροισις ἡ̓ συμμάζωξις ἡ̓ συμβυλὴ τῆ̃ς παρανόμων Ἑβδαίων, συμμαζώνεται συναθροίζεται συμβυλεύεται μάταια κάφια, καὶ μὲ γνώμην διάθεσιν κακὴν κακόζοπίαν, νὰ φανερώσῃ νὰ δείξῃ· ἐσένα τῆ̃ς ἐλευθερωτὴν, ὡσὰν κατάκριτον κακοποιόν· εἰς τὸν ὁποῖον ψάλλομεν λέγομεν, ἐσὺ ὁ Θεὸς τῆ̃ς Παπέρωμας, δὲν εἶναι κανένας Ἅ̓γιος καθαρός, ὡσὰν ὁ αὐθέντης Θεός μας, καὶ δὲν εἶναι κανένας δίκαιος, ἔξω ἀπὸ ἐσένα αὐθέντα Χριτέ.

Ἠ

Τὸ δεινὸν βαλεύτηριον τῆ̃ς ἀνόμων, σκέπτεται θεομάχε ψυχῆς ὑπάρχον, ὡς δύχρηςον τὸν δίκαιον ἀποκτεῖναι, Χριτὸν ᾧ ψάλλομεν, σὺ εἶ Θεὸς ἡμῶν, καὶ ὀκ ἔσιν Ἅ̓γιος πλὴν σου Κύριε.

Ῥῆμα τυραννε, ἐπεὶ ὑπερίχυσεν, ἐπαπλασίως κάμινος, ἐξεκαύθη ποτὲ, ἐν ᾗ παῖδες ὀκ ἐφλέχθησαν, Βασιλέως παπήσαντες δόγμα· ἀλλ' ἐβόων, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψᾶτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἀποκενῶσα γυνὴ, μύρον σύτιμον, δεσποτικὴ καὶ θεία, φεικτῇ κορυφῇ, Χριτὲ, τῆ̃ς ἰχνῶν σου ἐπελάβετο, τῆ̃ς ἀχαράντων, κεχαμέναις παλάμαις, καὶ ἔβόα, πάντα τὰ ἔργα Κυρίε, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψᾶτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Δάκρυσι πλύνει, τοὺς πόδας ὑποδύσιος, ἁμαρτίαις τὸ πλάσαντος, καὶ

Ἠ κακὴ συμβυλὴ, τῆ̃ς ἀνόμων παρανόμων Ἑβδαίων, ὅπως ὅπου ἦτον θεομαχητικὴ θεοπολεμητικὴ ἀντιθέτε ψυχῆς, σοχάζεται συλλογίζεται συμβυλεύεται, νὰ θανατώσῃ τὰ φανέδσῃ τὸν δίκαιον αὐθεντὴν Χριτὸν, ὡσὰν δυσκολομεταχείριτον ἄχρηςον κακὸν, εἰς τὸν ὁποῖον ψάλλομεν λέγομεν· ἐσὺ ὁ Θεὸς τῆ̃ς Παπερώμας, δὲν εἶναι κανένας Ἅ̓γιος καθαρός, ὡσὰν ὁ αὐθέντης Θεός μας, καὶ δὲν εἶναι κανένας δίκαιος, ἔξω ἀπὸ ἐσένα αὐθέντα Χριτέ.

Ἐπειδὴ καὶ ὁ λόγος τὸ σρόσαγμα τῶ̃ Ναβυχοδονόσορος τυράννε Βασιλέως, ἐδωκάμωσεν ἐπῆρεν ἐμπρὸς, εἶναι καιρὸν τὸ Καμίνι τῆ̃ς Χαλδαίων, ἐκαύθη ἐκάη πέλεκα δυνατὰ ἐπαφοραῖς, εἰς τὴν ὁποίαν Κάμινον, ῥιτοῖμβοι βαλλόμενοι μέσα, οἱ Ἅ̓γιοι ζεῖς τέσι παῖδες, δὲν ἐφλέχθησαν δὲν ἐκάηκαν, κατεπατῆντες καταφρονῆντες τὸ σρόσαγμα τὰ αὐτῶ Βασιλέως Ναβυχοδονόσορος· ἀκὴ ἐφώναζαν λέγοντας ὅλα τὰ ποιήματα τὰ δημιεργήματα τῶ αὐθεντὴ Θεῦ ἐπαινῆτε καλολογεῖτε τὸν αὐθέντην Θεὸν, καὶ ὑπερυψώνετέ τον, μὲ ὕμνους μὲ ἐγκώμια εἰς ὅλους τοὺς αἰῶνας παντοτινὰ αἰώνια.

Ὦ αὐθέντα Χριτέ, ἡ̓ γυναῖκα ἡ̓ πρωΐνη πόρνη, κενώνωντας ἀδειάζωντας, ἤγνωσε χωώντας τὸ μύρον τὸ πολύτιμον τὸ ἔντιμον τὸ ἐνδοξον, εἰς τὴν κορυφὴν σου τὴν αὐθεντικὴν, καὶ θεϊκὴν φοβερὰν δομερὰν, ἐπάθη, ἤγνωσε ἔπιασε τὰ καθαρὰ τὰ ἄχραντα ἀχνάρια τῆ̃ς πεδαειώνος σε, μὲ τὰ ῥυπωμένα τὰ ἀκάθαρτα χέρια της, καὶ ἐφώναζε λέγοντας, ὅλα τὰ ποιήματα τὰ δημιεργήματα τῶ αὐθέντε Θεῦ, ἐπαινῆτε καλολογεῖτε τὸν αὐθέντην Θεὸν, καὶ ὑπερυψώνετέτον, μὲ ὕμνους μὲ ἐγκώμια, εἰς ὅλους τοὺς αἰῶνας παντοτινὰ αἰώνια.

Ἠ καπάδικος ἡ̓ ἔνοχος, ὑπὸ ταῖς ἁμαρτίαις, ἤγουν ἡ̓ πρωΐνη πόρνη, πλαίει πατρδεν μὲ τὰ δάκρυά της, τὰ πεδάρια τὰ αὐθέντε Χριτὲ, ἐκεῖνα ὁπῶ τὴν ἔπλασε, καὶ τὰ σφυγγίζει τὰ πατρδεν, μὲ ταῖς ξίχαις τῆ̃ς κεφαλῆς της. διὰ

κὴ ἐκμάσσει θριξί. διὸ τῷ ἐν βίῳ ἐ δὶ μαρτε πεφραγμῶν, τῆς ἀπολυτρώσεως. ἀλλ' ἐβόα, πάντα τὰ ἔργα Κυρίε, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψῶτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Γέρμργεῖται, τὸ λύτρον σὺν ωμονι, ἐκ σωτηρίων σπλάγχνων τε, κὴ δακρύων πηγῆς, ἐν ᾗ δι' ἧς ἐξαγορεύσεως, ἐκπλυθεῖσα ἐ κατησχύνετο. ἀλλ' ἐβόα, πάντα τὰ ἔργα Κυρίε, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, κὴ ὑπερυψῶτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ψυχαῖς καθαραῖς, κὴ ἀρρύπωτοις χείλεσι, δεῦτε μεγαλυνώμεν τὸν ἀκηλίδωτον, κὴ ὑπέραγνον Μητέρα τοῦ Ἐμμανουὴλ, δι' αὐτῆς τῷ ἐξ αὐτῆς, προσφέροντες πρεσβείαν τεχθέντι, φεῖσαι τῆς ψυχῶν ἡμῶν Χριστὲ ὁ Θεός, κὴ σῶσον ἡμᾶς.

Ἀγνώμων φανεὶς, κὴ πονηρὸς ζηλότυπος, δῶρον ἀξιόθεον λογομαγεῖ. δι' ὃ ὀφειλέσιον ἐλύθη ἁμαρτημάτων, κὴ πλ-

δι' ἃ τοῦτο δὲν ὑπέτυχε δεν ἔχασε τὴν λύτρωσιν τὴν ἐλευθερίαν, τῆς ἡδυσμένων ἁμαρτημάτων σφαλμάτων εἰς τὸν ζωὴν τος· ἀμὴ ἐφώναζε λέγοντας, ὅλα τὰ ποιήματα τὰ δημιουργήματα τοῦ αὐθέντε Θεοῦ, ἐπαινεῖτε καλολογεῖτε τὸν αὐθέντην Θεόν, κὴ ὑπερυψώνετέ τον ἐν τοῖς ὑψίστοις, εἰς ὅλους τοὺς αἰῶνας παντοτινὰ αἰώνια.

Τὸ ἐλευθερωτικὸν τὸ καθαρτικὸν ἔργον, ἱεροφαντεται τελειώνεται ἱεροφερπῶς, εἰς τὴν εὐχάειτον καλογνωμον πορνίν, ὑπὸ τὰ σωτήρια τὰ ἐλευθερωτικὰ σπλάγχνα τοῦ αὐθέντε Θεοῦ, καὶ ὑπὸ τὴν βρύσιν τῆς δακρύωντος· εἰς πηγὴ ζοίαν βρύσιν πλανευμένη καθαειζομένη, δι' αἰσίσε τῆς ἐξομολογήσεως, δὲν ἐντρέπετο, ἤγουν δὲν ἔμενε πλέον ἐντροπὴ αἰσχύνη ἀπαίωνος· ἀμὴ ἐφώναζεν ἐλεγε, ὅλα τὰ ποιήματα τὰ δημιουργήματα τοῦ αὐθέντε Θεοῦ, ἐπαινεῖτε καλολογεῖτε τὸν αὐθέντην Θεόν, κὴ ὑπερυψώνετέτον ἐν τοῖς ὑψίστοις, εἰς ὅλους τοὺς αἰῶνας παντοτινὰ αἰώνια.

Ὦ πιστοὶ Χειστιανοὶ, ἔρχεσθε ἐλᾶτε, ἂς μεγαλύνωμεν ἂς ὑψώσωμεν μὲ καθαραῖς ψυχαῖς, κὴ μὲ χείλη ἀρρύπωτα ἀμίαντα, τὸν ἀσπιλόδυτον τὸν ἀπειράκτον εἰς τὴν ψυχὴν, κὴ ὑπέραγνον καθαρωτάτην Μητέρα τοῦ μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός, ἤγουν τὴ θεανθρώπε αὐθέντε Χειστὲ, προσφερίοντες προσκομίζοντας δέησιν παρακάλεσιν δι' μέσε αὐτῆς, εἰς ἐκεῖνον ὁπὸ ἐγεννήθη ὑπὸ αὐτοῦ· λέγοντας, ὦ αὐθέντα Χειστὲ, ὁ Θεός μας, λυπήσε ταῖς ψυχαῖς μας, καὶ σῶσέ μας ἐλευθέρωσαί μας γλύτωσαί μας, ὑπὸ τὰ ἄγκιστρα τῆ ἐχθρῆ διαβόλε.

Ὁ Ἰούδας, φαντόμβυος φαπερωνόμβυος ἀχάειτος παράνομος, καὶ κακὸς πονηρὸς ζηλεαρης φθονερὸς, παζαρεύει μὲ λόγια, τὸ χάεισμα τὸ ἄξιον, διὰ τὸν αὐθέντην Θεόν, διὰ μέσε τῆ ὁποίε χαείσματος, τὸ χρεώσημα τῆς ἁμαρτημάτων τῆς σφαλμάτων μας, ἐδιαλύθη ἐλευθερώθη, παζαρεύωντας δολιώνοντας πελῶντας, ὁ δύσχος ὁ δυσυχησμβίος Ἰούδας, τὸν χάειν τὸν δωρεὰν, ὁπῦ ἀγαπᾷ τὸν αὐθέντην Θεόν, λέ-

πτελεύων ὁ δεινὸς, Γούδας τὸν φιλόθεον χάριν. φεῖσαι τῆς ψυχῶν ἡμῶν Χριστὲ ὁ Θεός, κὴ σῶσον ἡμᾶς.

Λέγει πορευθεὶς τοῖς παρανόμοις ἄρχουσι, τί μοι θέλετε δοῦναι θέλετε, κἀγὼ Χριστὸν ὑμῖν, τὸν ζητούμβυον, τοῖς θέλουσι παραδώσω; οἰκειότητα Χριστῦ, Ἰούδας αὐτοπράμβυος χρυσῦ. φεῖσαι τῆς ψυχῶν ἡμῶν Χριστὲ ὁ Θεός, κὴ σῶσον ἡμᾶς.

Ὦ πηρωτικῆς φιλαργυρείας ἄπονδε, λήθης ὅλων ἔτυχες, ὅτι ψυχῆς, ἐδ' ὡς ἰσοστάσιος ὁ Κόσμος ὃς ἐδιδάχθης. ἐπογνώσει δὲ σαυτὸν, ἐβροχισας αὐάφας προδότα. φεῖσαι τῆς ψυχῶν ἡμῶν Χριστὲ ὁ Θεός, κὴ σῶσον ἡμᾶς.

λέγοντας, οἱ πιστοὶ, ὦ αὐθέντα Χειστὲ, ὁ Θεός μας, λυπήσε ταῖς ψυχαῖς μας, κὴ σῶσαί μας ἐλευθέρωσαί μας γλύτωσαί μας, ὑπὸ τὰ ἄγκιστρα τῆ ἐχθρῆ διαβόλε.

Ὁ Ἰούδας, ξέχωπας πηγαίνωπας, λέγει σωπυχαίνει εἰς τὰς παρανόμους ἄρχοντας τῆς Ἑβραίων, τί θέλετε νὰ δώσετε εἰς ἐμβρίας; κὴ ἐγὼ νὰ παραδώσω εἰς ἐσᾶς, τὸν γυρεύομβυον τὸν ζητεμβυον αὐθέντην Χειστόν; εἰς ἐσᾶς ὁπῦ τὸν θέλετε τὸν ζητεῖτε; ὁ Ἰούδας ἀμπώχνωπας σοφόχνωπας διώχνωντας πέρα, αὐτὸς διὰ τὸ χρυσάφι, τὴν φιλίαν τὴν ἐδικήσυνήν τὸ αὐθέντα Χειστῦ, ἡμεῖς οἱ πιστοὶ λέγομβυ, ὦ αὐθέντα Χειστὲ, ὁ Θεός μας, λυπήσε ταῖς ψυχαῖς μας, καὶ σῶσαί μας ἐλευθέρωσαί μας, ὑπὸ τὰ ἄγκιστρα τῆ ἐχθρῆ διαβόλε.

Ὦ φεῦ βαβαί, ἀφιλίωτε ἀδιαίζοπε Ἰούδα, διὰ τὴν φιλαργυρειαν τὴν βλαπτικὴν, ὁπῦ τυφλώνει τὴν ψυχὴν σε, διὰ τοῦτο ἐπέτυχες ἤγουν τὴν ἀλησμονησίαν. διότι πῶς διὰ τὴν ψυχὴν, μήπε ὅλος αὐτὸς ὁ Κόσμος, εἶναι ἰσόβαρος ἰσοδυναμος, μὲ αὐτὴν τὴν ψυχὴν, καθὼς ἐνθετήθης ἐρμηνεύθης ἐδιδάχθης, ὑπὸ τὸν αὐθέντην Χειστόν. διότι ὦ προδότα Ἰούδα, ἀπάπωπας χρεμώπας τὸ λόγυσε, ὑπὸ τὴν ἀπελπισίαν σε, ἐπῆγες, ἤγουν ἐκρεμάθης ἐφρκίθης, ἡμεῖς οἱ πιστοὶ λέγομβυ, ὦ αὐθέντα Χειστὲ, ὁ Θεός μας, λυπήσε ταῖς ψυχαῖς μας, καὶ σῶσαί μας ἐλευθέρωσαί μας, ὑπὸ τὰ ἄγκιστρα τῆ ἐχθρῆ διαβόλε.

Τέλος τῦ Κανόνος, κὴ τῆς Ἐξηγήσεως τῆς Μεγάλης Τετάρτης.

ΚΑΝΩΝ
ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΠΕΜΠΤΗΣ.

Εἰρμικὸν Κάνονα.

Τὴν θείαν τραπέζαν, πόντος ἐρυθρὸς, κυμαπτόφος δὲ ξηραίνεται βυθὸς, ὁ αὐτὸς ὁμῶς ἀόπλοις γεγονὼς βατὸς, καὶ παμπλήτοις τάφος· ᾠδὴν δὲ θεοτερπῆ ἀνεμέλπετο, ἐνδόξως δεδόξασται Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Ἡ πανταιτία, καὶ παρεκτικὴ ζωῆς, ἡ ἄπειρος σοφία τοῦ Θεοῦ, ᾠκοδόμησε τὸν οἶκον ἑαυτῆς, ἁγνῆς ἐξ ἀπειρανδρου μήτρας. ναὸν δὲ σωματικῶς ἀφιέρωσεν, ἐνδόξως δεδόξασται, Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Μυσταγωγοῦσα, φίλους ἑαυτῆς, τὴν ψυχοτρόφον ἑτοιμάζει τράπεζαν, ἀμβροσίας δὲ ἡ ὄντως σοφία τοῦ Θεοῦ, κιρνᾷ κρατῆρα πιστοῖς, προσέλθωμεν, εὐσεβῶς καὶ βοήσωμεν, ἐνδόξως δεδόξασται, Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Ἀνυτιθῶμεν, πάντες οἱ πιστοὶ, συγκαλεμένης ὑψηλῷ κηρύγματι, τῆς ἀκτίστου καὶ ἐμφύτου, σοφίας τοῦ Θεοῦ. βοᾷ γὰρ γεύσασθε, καὶ γνόντες, ὅτι Χριστὸς ἐγὼ, κράξατε, ἐνδόξως δεδόξασται, Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Κύριος ὢν πάντων, καὶ κτίστης Θεὸς, τὸν κτιστὸν ὁ ἀπαθὴς πτωχεύσας ἑαυτῷ ἐσώσατε. καὶ τὸ Πάσχα, οἷς ἔμελλε θανεῖν, αὐτὸς ὢν, ἑαυτὸν προετύθη, φάγετε βοῶν τὸ σῶμά μου, καὶ πίετε σεσωσμένοι.

Εἰρμὸς τῆς Καινῆς τῶν Ἁγίων Πατέρων τῆς Μεγάλης Πέμπτης.

Ἡ κόκκινη θάλασσα, κύβιται αἰνίγεται, ὑπὸ τοῦ κεκομμένου ῥάβδου, τοῦ Προφήτου Μωϋσέως, καὶ ἡ θάλασσα ὁ πάντος τῆς θαλάσσης, ὅπερ ξύφει τὰ κύματα, γίνεται ξηρέτεται ξηρὰ γῆ, ἡ ἴδια αὐτὴ θάλασσα, ψυσμὸν εἰς ἕνα καιρὸν πείσπτωτη, εἰς τὰς ξαναρμάτωσας Ἰσραηλίτας, καὶ τάφος εἰς τὴς παναριθμήτους Φαραωνίτας, καὶ ἐψάλλετο ἐδοξολογεῖτο, ὑπὸ αὐτῆς τῆς Ἰσραηλίτας ψαλμῳδία, ὑφραίνουσα τὸν αὐθέντην Θεὸν, λέγωντας, ὁ αὐθέντης Χριστὸς ὁ Θεός μας, ἐδοξάσθη ἐνδόξα, μὲ τὰ ἔργατε μὲ τὰ θαυμάσιά τε, μὲ τὴν παίσοφον παντοδυναμίαν τε.

Ἡ σοφία τοῦ αὐθέντε Θεοῦ, ἡ ἄπειρος, ἤγγιν ὁ αὐθέντης Χριστὸς, ὅπου εἶναι αἰτία αἰφορμὴ, ὁλοιῶν τῶν θραυμάτων, καὶ ὅπου δίδει παρέχει τὴν ζωὴν, εἰς ὅλες τὲς ἀνθρώπες, ἔκτισεν ἔκαμε τὸ ἀπῆτισε, ὑπὸ Μητέρα καθαρὰν, χωρὶς δοκιμὴν ἀνδρός. διότι ἐνδυνόμβως φορμίωτας ὁλόγυρα ἰαὸν Ἐκκλησίαν σωματικὰ, ἤγγιν κορμὶ, ὁ αὐθέντης Χριστὸς ὁ Θεός μας, ἐδοξάσθη ἔνδοξα, μὲ τὰ ἔργατε μὲ τὰ θαυμάσιά τε, μὲ τὴν παίσοφον παντοδυναμίαν τε.

Καὶ ἡ κατὰ ἀλήθειαν ἀληθινὴ σοφία τοῦ αὐθέντε Θεοῦ, ἡ ἐνυπόστατος ὁ αὐθέντης Χριστὸς, διδάσκωντας ἀσταμάτητας μυστήρια τῆς φίλυσης, ἤγγιν εἰς τὸν Ἀποστόλους, ἑτοιμάζει κάμνει τράπεζαν νοερὰν, ὅπου ξύφει τὴν ψυχὴν, τὴς ἀθανάτου ζωῆς, κεραίαν κρατῆρα ἤγγιν πιστὸν, εἰς τὴς πιστὲς Χριστιανές. διὰ τοῦτο ἡμεῖς οἱ πιστοὶ, ἂς ἐλθωμεν ἂς πλησιάσωμεν μὲ εὐσέβειαν ὀρθοδοξίαν, καὶ ἂς φωνάξωμεν λέγωντας· ὁ αὐθέντης Χριστὸς, ὁ Θεός μας, ἐδοξάσθη ἔνδοξα, μὲ τὰ ἔργατε μὲ τὰ θαυμάσιά τε, μὲ τὴν παίσοφον παντοδυναμίαν τε.

Ὅλοι ἡμεῖς οἱ πιστοὶ, ἂς ἀκούσωμεν ἂς ἀκροασθῶμεν τὴν σοφίαν τοῦ αὐθέντε Θεοῦ, τὴν ἄκτιστον, καὶ ἔμφυτον φυσικῶς τοῦ Υἱοῦ, ὅπου τὴν ἔχει ὑπὸ λόγατε, ὅπου μᾶς καλεῖ μᾶς κράζει μὲ ὑψηλὸν θεῖκὸν κήρυγμα· διότι φωνάζει λέγει, γεύσησθε φάγεστε· καὶ γνωρίζοντάς με, πῶς ἐγὼ εἶμαι ὁ αὐθέντης Χριστὸς, φωνάζετε λέγετε, ὁ αὐθέντης Χριστὸς, ὁ Θεός μας, ἐδοξάσθη ἔνδοξα, μὲ τὰ ἔργατε μὲ τὰ θαυμάσιά τε, μὲ τὴν παίσοφον παντοδυναμίαν τε.

Ὅπας ὑψωσεν αὐθέντης Θεὸς, ὁλοιῶν τῶν κτισμάτων, καὶ αὐθεντὴς Θεὸς πλάσης κτίσης τε, πτωχεύσας ὑπομένος πτωχὸς ταπεινὸς, σῶσαι ἀπαμώσε τὸ κτίσμα τῶν ἀνθρώπων, μὲ τὰ λόγατε, ὁ ἀπαθὴς Θεὸς, κατὰ τὴν θείαν, καὶ ὅπας αὐτὸς ὁ Θεὸς, τὸ πέρασμα ἡ ἔμβασις ὁ ἐλευθερία, εἰς ἐκείνους, διὰ τὲς ὁποίες ἔμελλε νὰ τελειώσῃ νὰ ὑποφέρῃ, ἔκαμε θυσίαν ἐθυσιάσθη φρονήτερα τὰ λόγατε, φωνάζωντας λέγωντας, φάγετε τὸ σῶμά μου τὸ κορμί μου, καὶ θέλετε σεσωθῆ σεσωμένοι θῆτε, μὲ πίστιν εὐσέβειαν ὀρθοδοξίαν, ἤγγιν σεσωθῆτε.

Ρύσιον παντὸς, τὸ βροτείᾳ χθυὸς, τὸ οἰκεῖον ἀγαθὲ, τὰς σὰς μαθητὰς ἐπότισας, εὐφροσύνης ποτήριον πλήσας, αὐτὸς δὲ σεαυτὸν ἱερούργεις, πίετε βοῶν τὸ αἷμά μου, καὶ πίσει σερεωθήσεσθε.

Ἄφρων ἀνὴρ, ὃς ἐν ὑμῖν προδότης, τοῖς οἰκείοις μαθηταῖς προέφης, ὁ ἀνεξίκακος. ἃ μὴ γνώσηται ταῦτα, καὶ ἔτος ἀσυνέτος ὢν, ἃ μὴ σωθήσει. ὅμως ἐν ἐμοὶ μείνατε, καὶ πίσει, σερεωθήσεσθε.

Προκατιδὼν ὁ προφήτης, τὰ μυστήρια σε τὸ ἀπόῤῥητον, Χριστὲ προανεφώνησεν, ἔθου κραταιὰν, ἀγάπησιν ἰσχύος, Πάτερ οἰκτίρμον. τὸν μονογενῆ Υἱὸν δὲ ἀγαθὲ, ἱλασμὸν εἰς τὸν Κόσμον ἀπέστειλας.

Ἐπὶ τὸ πάθος τὸ πᾶσι, τοῖς ἐξ Ἀδὰμ πηγάσαν ἀπάθειαν, Χριστὲ μολὼν τοῖς φίλοις σε, εἶπας μεθ' ὑμῶν, τοῦ Πάσχα μεταχεῖν, τότε ἐπεθύμησα, τὸν μονογενῆ ἐπέμψε ἱλασμὸν, ὁ Πατὴρ εἰς τὸν Κόσμον ἀπέστειλας.

Με-

Ω' ὑπεράγαθε Ἰησοῦ αὐθεντα Χριστὲ, γεμίζωντας πόμνιον πιστὸν, ὑπὸ εὐφροσύνης χαρᾶς ἀγαλλίασιν, ἐπότισες ἐχαροποίησες εὐφραίνες τὰς ἑδικάς σε μαθητὰς Ἀποστόλους σε, τὸ ἑδικόν σε αἷμα, τὸ ἐλευθερωτικὸν, τὸ τίμιμα τὸ ὑπεραγόρασμα τῆς κάθε ἀνθρωπίνε χθυὸς, δηλαδὴ ὅλων τῆς ἐντῶν τὸ Κόσμε. διότι ἐσὺ ἐλειτούργησες ἐθυσίασες τὸ λόγε σου, φωνάζωντας λέγωντας, πίετε τὸ αἷμά μου, καὶ θέλετε σερεωθῆ θεμελιωθῆ, μὲ πίσιν εὐσέβειαν ὀρθοδοξίαν, ἤγουν σερεωθεῖτε.

Ἐσὺ ὁ Παμμονητικὸς ὁ μακρόθυμος, εἰς τὰ κακὰ τῆς ἀνθρώπων, εἶπες ἐφανέρωσες προπάτερα, εἰς τὰς ἑδικάσε μαθητὰς Ἀποστόλους σε, ἄγνωστος αὐτὸς ἄνθρωπος εἶναι ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ἀναμεταξὺ ἀπάμεσα εἰς ἐσᾶς, εἶναι προδότης, καὶ δὲν θέλει γνωρίσῃ καταλάβῃ ἐτοῦτα τὰ ἐπιχειρήματα τὰ μυστηριώδη, καὶ ἐτοῦτος εἶναι ἐκεῖνος, ὁπὸ ὅπας ἄγνωστος ἀμαθὴς, δὲν θέλει καταλάβῃ γνωρίσῃ μάθῃ, ἐτοῦτα τὰ ὑποκρυφα μυστήρια, ὁπὸ κάμνω ὁλά τὰ σωτήρια σας. ὅμως μὲ ὅλον τοῦτο μείνετε ἐκεῖδε εἰς ἐμένα, ἤγουν εἰς τὰς λόγους μου, καὶ θέλετε σερεωθῆ θεμελιωθῆ, μὲ πίσιν εὐσέβειαν ὀρθοδοξίαν, ἤγουν σερεωθεῖτε.

Ω' αὐθεντα Χριστὲ, ὁ Προφήτης Ἀββακούμ, βλέπωντας κοιτάζωντας προπάτερα, τὸ ἄῤῥητον τὸ ἀπόπατον τὸ ὑποκρυφον μυστήριον, τῆς ἀνανθρωπήσεώς σε, ἐφώναξεν εἶπεν προπάτερα, ὦ Πάτερ ἁγιώτατε ἀνεπλαγχνητικὲ ἐλεημονητικὲ, ἔθεσες ἔβαλες ἀγάπην φιλίαν ἰσχυρὰν δυνατὴν δυνάμεως εἰς ἡμᾶς. διότι ὦ ὑπεράγαθε, ἔστειλες ἔπεμψες εἰς τὸν Κόσμον τὸν μονογενῆ σε Υἱὸν, ἱλασμὸν ἱλάσμα, μὲ ἡμᾶς.

Ω' αὐθεντα Χριστὲ, ζέχωντας πηγαίνωντας εἰς τὸ πάθος, τὸ τιμιώτατον Σταυρὸ, ὁπὸ ἀνάβλυσεν εὔγαλεν ἀπάθειαν καθαρότητα, εἰς ὅλες τὰς Υἱὲς τὸ Ἀδὰμ, δηλαδὴ εἰς ὅλες τὰς ἀνθρώπως, εἶπες ἐφανέρωσες εἰς τὰς μαθητάς σε τὰς Ἀποστόλους σε, ἐπεθύμησα ὠρεχθηκα, νὰ μεθέξω νὰ φάγω ἐτοῦτο τὸ Πάσχα τὸ πέρασμα, μαζί μὲ ἐσᾶς. ἐπειδὴ καὶ ὁ Πατέρας μου, ὁ ἄναρχος Θεός μου, μὲ ἔστειλεν μὲ ἐδιώρισεν ἐμένα, τὸν μονογενῆ τὸν Υἱόν, εἰς τὸν Κόσμον, ἱξιλέωμα τῆς ἡμερώσεως τὸ Κόσμε, ἤγουν νὰ φιλιώσω τὰς ἀνθρώπως, μὲ αὐτόν.

Ω'

Μεταλαμβανόντων κρατῆρος, τοῖς μαθηταῖς βόας ἀθανάτε, ἁγνὴν ματος ἀμπέλε δὲ, πίομαι λοιπὸν, μετ' ὑμῶν βιωτεύων, τὸν μονογενῆ ἐπέμψε ἱλασμὸν, ὁ Πατὴρ εἰς τὸν Κόσμον ἀπέστειλεν.

Πόμα καινὸν ὑπὲρ λόγον, ἐγὼ φημὶ ἐν τῇ Βασιλείᾳ μου, Χριστὸς τοῖς φίλοις πίομαι. ὥς τε δὴ θεοῖς, Θεὸς ὑμῖν σωθέσομαι εἶπας. τὸν μονογενῆ καὶ γὰρ με ἱλασμὸν, ὁ Πατὴρ εἰς τὸν Κόσμον ἀπέστειλεν.

Τῷ σωθέσμῳ τῆς ἀγάπης, σωθεόμενοι οἱ Ἀπόστολοι, τῷ δεσπόζοντι τῆς ὅλων, ἑαυτοὺς Χριστῷ ἀναθέμενοι, ὡραίας πόδας ἐξατενίζοντο, εὐαγγελιζόμενοι πᾶσιν εἰρήνην.

Ἡ τὸ ἄχετον κρατῆσα, καὶ ὑπερῷον ἐν αἰθέρι ὕδωρ· ἡ ἀβύσσους χαλινῶσα, καὶ θαλάσσας ἀναχαιτίζουσα, Θεῦ σοφία, ὕδωρ νιπτῆρι βάλλει, πόδας ἀποπλύνει δὲ, δούλων Δεσπότης.

Μα-

Ω' ἀθανάτε αἰώνιε αὐθεντα Θεὲ, πιάνωντας πέρνωντας κρατῆσε πιστὸν, ἐφώναξες εἶπες τοὺς μαθητάς σε τοὺς Ἀποστόλους σε, ζώντας ἀληγώντας ἀπεράντως τὸν ζωὴν, μαζί μὲ ἐσᾶς, δὲν θέλω πίω πλέον εἰς τὸ ἑξῆς, ἀπὸ τὸ γένημα τῆς ἀμπέλε κρασί, ἐπειδὴ καὶ ὁ Πατέρας μου, ὁ ἄναρχος Θεός μου, μὲ ἔστειλεν μὲ ἐδιώρισεν ἐμένα, τὸν μονογενῆ τὸν Υἱόν, εἰς τὸν Κόσμον, ἱξιλέωμα τῆς ἡμερώσεως τὸ Κόσμε, νὰ φιλιώσω τὰς ἀνθρώπως, μὲ αὐτόν.

Ἐσὺ ὁ αὐθεντα Χριστὲ, εἶπες ἐφανέρασες εἰς τοὺς φίλους σε τοὺς Ἀποστόλους σε, ἐγὼ λέγω θέλω πίω πιστὸν καινούριον, παραπὼ ὑπὸ λόγον νέον ἐξαίσιαν ἀνθρωπίνην, ἀρχὴν ἀειποτε εἰς τὸν βασιλείαν μου, διότι ἐγὼ ὁ αὐθεντης Θεὲς, θέλω εἶμαι μαζί μὲ ἐσᾶς, ὡσὰν μὲ Θεὸς, ἤγουν θέλω σᾶς ὑποτάσσω σᾶς σώσῃ σᾶς κάμῃ Θεὸς κατὰ χάριν· διότι ὁ ἄναρχος Πατέρας μου, ὁ αὐθεντης Θεὸς, μὲ ἔστειλε μὲ ἐδιώρισεν ἐμένα, τὸν μονογενῆ Υἱόν, εἰς τὸν Κόσμον, ἐξιλέωμα τῆς ἡμερώσεως τὸ Κόσμε, νὰ φιλιώσω τὰς ἀνθρώπως, μὲ αὐτόν.

Οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι, ὁπὰς ἐμβῶσι σωμβοῦσι μαζί, ἕνας μὲ τὸν ἄλλον, μὲ τὸ δίσιμον τῆς φιλίας τῆς ἀγάπης, ἀφιερώνοντας δίδοντας τὰ λόγε τους, εἰς τὸν αὐθεντικὸν Χριστὸν τὸν αὐθεντικὸν τῆς ἁπάντων ὅλε τὸ Κόσμε, ἐπαλάνιστα ἐπασρεύοντο, τὰ εὐμορφα τὰ Ἅγια ποδαρεικά τους, εὐαγγελίζοντας δίδοντας, εἰς ὅλες τὰς ἀνθρώπως, ὁμόνοιαν ἀγάπην ἀναμαρτησίαν εἰς τὰς ψυχάς τους.

Ἡ σοφία τοῦ αὐθεντα Θεὲ, ὁπὸ κρατᾶ βαστᾶ, τὸ ἀκράτητον τὸ πολὺ νερὸ, καὶ ὁπὸ εἶναι ὑπὸ πανὼ, ὑπὸ τὸ ὑψηλὸν πανὼ τὸ ἀρανὲ, ἐκείνη ἡ σοφία, ὁπὸ σκλιβαρώνει κρατᾶ, τὰς Ἀβύσσους τὰ πλήθη τῆς ὑδάτων, καὶ ὁπὸν βαβίζει ὀπίσω, εἰς τὰ σωθρα τὰς θαλάσσας, τὰ πλήθη τῆς ὑδάτων, ὑπὸ τὸν ὁρμὴν τους, αὐτὴ ἡ σοφία, ὁ αὐθεντης τοῦ Χριστὸς, βάνει νερὸν εἰς τὸν λεκάνην εἰς τὸ ἀγγεῖον, δηλ νίψιμον, καὶ ὁ αὐθεντης Χριστὸς, καθαρίζει πλένει, τὰ πόδεια τῆς δούλως του, ἤγουν τῆς μαθητῆς του τῆς Ἀποστόλως του.

Ο'

Μαθηταῖς ὑποδείκνυει παπεινώσεως, ὁ Δεσπότης τύπον. ὁ νεφέλαις δὲ τὸν πόλον περιβάλλων, ζώννυται λέντιον, καὶ κάμπτει γόνυ, δέλων ἐκπλύναι πόδας. οὗ ἐν τῇ χειρὶ πνοὴ, πάντων τῆς ὄντων.

Ἄβυσσος ἐχάτη ἁμαρτημάτων ἐκύκλωσέμε, καὶ τὸν κλύδωνα μηκέτι φέρων, ὡς Γωνᾶς, τῆς Δεσπότου βοῶσοι, ἐκ φθορᾶς με ἀνάγαγε.

Κύριον φωνεῖτε ὦ μαθηταὶ, καὶ Διδάσκαλόν με. καὶ ὦ πέφυκα Σωτὴρ ἐβόας. διὸ μιμεῖσθε τὸν τύπον, ὃν ἔδοκον ἐν ἐμοὶ ἐθεάσατε.

Ῥύπον τὶς, μὴ ἔχων ὑπορρυπωθῶναι, ἃ δεῖται πόδας, καθαροὶ ὦ μαθηταὶ, ὑμεῖς δὲ, ἀλλ' οὐχὶ πάντες, ροπὴ γὰρ ἀτάκτως, ἐξ ὑμῶν ὁνός μαίνεται.

Οἱ παῖδες ἐν Βαβυλῶνι, καμίνῳ φλόγα οὐκ ἔπτυξαν, ἀλλ' ἐν μέσῳ φλογὸς ἐμβλυθέντες, δρο-

Ὁ αὐθέντης Χριστὸς, δείκνει φυσερώνει εἰς τὸς μαθητὰς τὸς Ἀποστόλους τε, ὁμοίωμα παράδειγμα παπεινώσεως, καὶ ἐκεῖνος ὑπὸ ἐνδύει περιζωγυείζει περικυκλώσει τὸν ἱρασὸν μὲ σωσέρα, ζώνεται ἐνδύεται βάκι ὁλόγυρα παὶ μανδύλιον, καὶ γέρνει γονατίζει τὸ γόνατε, δέλα νὰ πλυθῇ τὰ ποσάεια, τῆς δέλωτε τῆς μαθητῆς τε. ἐκεῖνε τὸ ὁποῖε, ἐῖναι εἰς τὸ χέριτε, ἡ πνοὴ, ὁλοιῶν τῆς φραγμάτων τῆς δημιργημάτων.

Θάλασσα ἐλεῦσι ἐσειεῖ τὸ Κόσμε, ἕως εἰς τὸν ζαλὸ τῆς σφαλμάτων τῆς ἁμαρτιμάτων με, μὲ ἐπεζιγύεισε μὲ ἐπεεικύκλωσεν, καὶ μὲν ὑποφέρωπας μὲν ὑπομύωπας μὲν βαξώπας πλέοι, τὸν φορτῆναι τὸν ζάλω τὸ Κόσμε, δηλαδὴ τῆς ἁμαρτιμάτων με τῆς σφαλμάτων με, φωνάζω κράζω λέγω, ὡσαὺ τὸν Προφήτην Γωνᾶ, εἰς ἐσοῦα τὸν ὄξαγαρασὸν αὐθέντην Χριστὸν, εὐγαλέμε γλύπωσέ με, ὑπὸ τὸν φθορεῖ τὸν ἀφαισμὸν τῆς ἁμαρτίας.

Ὦ μαθηταίμε, μὲ φωνάζετε, κάθε ἡμέραν αὐθέντην, καὶ διδάσκαλεν καθηγητήν. διότι ὦ ἐλεύθερώτατε, ἐφωνάζες ἔλεγες, πῶς ἐγὼ εἶμαι Θεὸς, καὶ ἄνθρωπος. δέλα ἐτὸ ἔλεγες μιμηθεῖτε κάμετε τὸ ὁμοίωμα τὸ παράδειγμα, κατὰ τὸν ὁποῖον ἔδοκα, καθὼς εἴδατε ἐβλέψατε ἐθεωρήσατε εἰς ἐμένα.

Καείνας ἄνθρωπες, μὲν ἔχοντας ἀκαθαρσίαν ἀπαξείαν, δὲν χρειάζεται δὲν ἔχει χρείαν, νὰ πλυθῇ νὰ καθαειθῇ εἰς τὰ ποσάεια, ἀμὴ ἐσεῖς ὦ μαθηταίμε εἴδε καθαροὶ πασεικοὶ, ἀκὴ ὄχι ὅλοι. διότι ἡ κλίσις ἡ γνώμη ενός ἀπὸ ἐσᾶς, ζυρλσείται δαιμονίζεται ἄπακτε ἀπίστε.

Οἱ Ἅγιοι τρεῖς νέοι παῖδες, ὑπὸ ἦσαν ἐκατάγυιτοι, ὑπὸ τὸν Βαβυλῶνα τὸ Μπαγδάτι, δὲν ἐφοβήθηκαν δὲν ἐδειλίασαν τὸν φλόγα τὸν λαύραν τῆς καιομένης Καμίνε. ἀμὴ ριπτόμενοι βαυόμενοι μέσα εἰς τὸν φλόγα τῆς Καμίνε, δροσιζόμενοι ἔψαλλαν ἐδοξολογοῦσαν, λέγοντας, ὦ αὐθέντα Χριστὲ, ἐσὺ ὁ Θεὸς τῆς Πατέρων μας, ἔσαι ὐλογημένος, εἰς ὅλης τὰς αἰῶνας παπτοτινὰ αἰώνια.

Ὁ Γιάδας, νιώπας γέροντας σπώπας τὸ κεφάλι του, βλέποντας ζοχαζόμενος προτήτερα τὸν συμβολὸν τὸ ἁμαβόλε, τὸ ἐκίνησεν εἰς κακὰ διεγραμμένα ὑπομνήματα, ζηπώπας γυρεύοντας καλὸν καιρὸν καλὸν ὥρας, νὰ προδώσῃ νὰ παραδώσῃ τὸν δίκαιον κειτὸν ὅλε τὸ Κόσμε, τὸν αὐθέντην Χριστὸν, εἰς καπαδίκην εἰς καπάκεισιν, ὁ ὁποῖος αὐθέντης Χριστὸς, εἶναι αὐθέντης, ὁλοιῶν τῆς φραγμάτων τῆς δημιργημάτων, καὶ αὐθέντης Θεὸς, τῆς Πατέρων μας.

Ὁ αὐθέντης Χριστὸς, ἐφώναζεν ἐλεγεν εἰς τὸς φίλους του εἰς τὸς μαθητὰς τε τὸς Ἀποστόλους τε, ἕνας ὑπὸ ἐσᾶς, θέλει μὲ προδώσῃ μὲ παραδώσῃ. ὅθεν λαλήσαντας ἀλησμονῶπας, τὸν ὐφροσιὸν τὸν χαρὰ τὸν ἀγαλλίασιν, τοῦ θείε δείπνε, ἐκραπώτε ἐβασῶτο, ὑπὸ ἀγῶνα λύπην ἀδημονίαν, καὶ φόβον ξόμον, λέγωντας, ἐσὺ ὁ Θεὸς τῆς Πατέρωνμας, εἰπὲ φανέρωσον, ποῖος εἶναι ἐκῖνος, ὑπὲ μέλλει νὰ σὲ προδώσῃ.

Ὁποιος, ὑπὸ ἐσᾶς τὸς μαθητάς με, βάλει κρῶπα τὸ χέριτε, μαζὶ μὲ ἐμβύα, εἰς τὸ αγγεῖον εἰς τὸ πιάκι τὸ φαγιτὸ, μὲ αὐθάδειαν, ἐκεῖνος εἶναι, ὅμως καλὸν ὠφέλιμον ἦτον εἰς αὐτὸν, νὰ μὴν ἤθελε περάσῃ καμμίαν φορὰν τὰς πόρτας τῆς ζωῆς, ἦλθεν νὰ μὴν ἤθελε γενηθῇ, καὶ ὁ Θεὸς τῆς Πατέρωνμας, ἐφανέρωσεν ἐκεῖνον, ποῖος εἶναι.

Οἱ μακάριοι οἱ ἄξιοι μακαρισμὸν, Ἅγιοι τρεῖς νέοι παῖδες, κωνδωνδύοντας προτήτερα, εἰς τὸν Βαβυλῶνα εἰς τὸ Μπαγδάτι, δέλα τὰς νόμους τὰς παξικὰς τῆς Πατέρωντας, ἔπτυσαν ἐμίσησαν ἐκαπαάσαν, τὸν φοβαγὸν τὸν ὑποφασιν τὸν ἀσυλλόγισον, τὸ Βασιλέως Ναβυχοδονόσορος, καὶ ὅπας αὐτὰ μωμοῦσι ἀκακατωμοῦσι μὲ τὸν φωτιὰν, ὑπὸ τὸν ὁποίαν φωτίαν, δὲν ἐχωνδώπκαν δὲν ἐκαίκαν, ὅθεν ἔψαλλαν ἐδοξολογοῦσαν, τὸν ψαλμῳδίαν τὸν δεξολογίαν ἀξίαν, τὸ νικητὴ αὐθέντα Θεὸ, λέγωντας, ὅλα τὰ ποιήματα τὰ δημιργήματα, καλολογῆτε δεξάζετε τὸν αὐθέντην Θεὸν, καὶ ὑπε-

δροσιζόμενοι ἔψαλλον, εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς τῆς Πατέρων ἡμῶν.

Νδυσάζων κάρων Γιάδας, κακὰ προβλέπων ἐκίνησεν, εὐκαιρίαν ζητῶν παραδῶναι, τὸν κειτὸν εἰς κατάκεισιν. ὃς παίπων ἐστὶ Κύριος, καὶ Θεὸς τῆς Πατέρων ἡμῶν.

Τὴμὶν ὁ Χριστὸς τοῖς φίλοις ἐβόα, εἷς παραδώσει με, εὐφροσιώνης λαβόντες, ἀγωνίᾳ καὶ φόβῳ συνείχοντο. τίς ἔτος φράσον λέγοντες, ὁ Θεὸς τῆς Πατέρων ἡμῶν.

Μεθ' ὅς τις ἐμὲ τὸν χεῖρα, ξυβλίῳ βάλει θρασύτητι, τότε πλὴν καλὸν ἦν, πύλας βίου περάσαι μηδέποτε, τὸν ὃς ἦν ἐδήλε δὲ, ὁ Θεὸς τῆς Πατέρων ἡμῶν.

Νόμων παξῶν οἱ μακαρισοὶ, ἐν Βαβυλῶνι νέοι προκινδυνεύοντες, βασιλέοντος κατέπτυξαν, προσαγῆς ἀλογίστε, καὶ σωμημβύοι, ὧ οὐκ ἐχώνδυσαν πυρὶ, ᾧ κρατοῦντος ἐπάξιον

ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΟΝ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΠΑΝΑΓΙΑΣ ΠΑΡΑΚΛΗΤΟΡΗΣ ΠΑΡΟΥΣΙΑΣ

ξιον ἀνέμελπτον τὸν ὕμνον, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Οἱ δακτυλιόνες οἱ μακαρισοὶ, ἐν τῇ Σιὼν τῷ λόγῳ προσκαρτερήσαντες. οἱ Ἀπόστολοι παρείποντο, τῷ ποιμένι ὡς ἄρνες, καὶ σωημμένοι, ὦ ἐκ ἐχωείδησαν Χεισῷ, Θείῳ λόγῳ ξεφόμβοι, ὀχαείσως ἐβόων, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Νόμε φιλίας ὁ δυσώνυμος, Ἰσκαριώτης γνώμῃ διπλαδόμβος, ὃς ἐνίψατο νυξέπισε τοῦ προδοσίαν πόδας, καὶ σᾶ ἐδίων ἄρτον, σῶμα θεῖον, ἐπῆρε πτερνισμὸν, ἐπὶ σὲ Χεισὲ, καὶ βοᾶν ὃ σωῆκε, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἐδέξιῦτο τὸ λυτήριον, τῆς ἁμαρτίας σῶμα, ὁ ἀσυνείδητος. καὶ τὸ αἷμα τὸ χεόμβον, ὑπὲρ Κόσμε τὸ Θεῖον. ἀλλ' ἐκ ἠδεῖτο πίνων, ὃ ὑπέφρασκε τιμῆς, ἀκαιρίᾳ προσώχθισε, καὶ βοᾶν ὃ σωῆκε, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ξενίας Δεσποτικῆς, καὶ ἀθανάτε ζαπέζης, ἐν ὑπερῴῳ τόπῳ, ταῖς ὑψηλαῖς φρεσὶ, πισοὶ δεῦτε ὑπολαύσωμεν, ἐπαναβεβικότι Λόγον, ἐκ τῦ Λόγε μαθόντες, ὃν μεγαλιώωμεν.

Ἄπιτε τοῖς Μαθηταῖς, ὁ Λόγος ἔφη τὸ Πάσχα, ἐν ὑπερῴῳ τόπῳ, ᾧ νῦς ᾠκόδρυται, οἷς μυσαγωγῶς σκιάσατε, ἀζύμῳ ἀληθείας Λόγῳ, τὸ σερῤῥὸν δὲ τῆς χάριτος μεγαλιώατε.

Δημιεργὸν ὁ Πατὴρ, πρὸ τῆς αἰώνων σοφίαν, γῆνᾶ ἀρχιὼ ὁδῶν με, εἰς ἔργα ἔκτισε, τὰ νεῦ μυσικῶς πελάμενα, Λόγος δὲ ἄκτισος ὢν φύσει, τὰς φωνὰς οἰκειῦμαι ἃ νεῦ προσείληφα.

Οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι, οἱ καλεσμβόοι οἱ φιλοδόμβοι οἱ ἄξιοι μακαεισμῦ, ὁρισμβύοντας ἀκαρτερόντας εἰς τὸ Ἱερουσαλὴμ, τὸν λόγον τῆς διδαχῆς τῦ αὐθέντε Χεισῦ, ἀκολυθῆσαν ἔτρεχαν, εἰς τὸν ποιμβία αὐθέντε Χεισὸν, ὡσαὺ ἀρνία, καὶ ὄντας ἐνωμβύοι ἐκαπωμβύοι, μαζὶ μὲ τὸν αὐθέντε Χεισὸν, ὑπὸ τὸν ὁποῖον δὲν ἐχωείδησαν, ζεφόμβοι δὲ φραισόμβοι μὲ θεϊκὸν λόγον, τῆς διδασκαλίας τῦ αὐθέντε Χεισῦ, ἐφώναζαν ἔλεγαν εὐχάεισα, ὅλα τὰ ποιήματα τὰ δημιεργήματα, καλολογεῖτε δοξάζετε τὸν αὐθέντε Θεὸν, καὶ ὑπερυψώνετέτον εἰς ὅλης τὰς αἰῶνας παντοτινὰ αἰώνια.

Ὦ πισοὶ Χεισιανοὶ, ἔρχεδε ἐλᾶτε, ἂς ὑπολαύσωμβυ ἂς λάβωμβυ, φιλοξενίαν φίλβμα δεσποτικὸν, καὶ ζαπέζαν ἀθανάτε, τῆς ἀθανασίας ζυρῆς, εἰς τόπον ὑψηλὸν, ἤγεν εἰς αἰώγεον ἐρωμβύον, εἰς ταῖς ὑψηλαῖς ταῖς θεωρητικαῖς φρένες διάνοιαις ἡμῶν, μαθάντας ἀκούοντας, ὅτι τὸν Υἱὸν, καὶ Λόγον τῦ αὐθέντε Θεῦ, λόγον αἰεβασμβύον, ἤγεν θεωρητικὸν, τὸν ὁποῖον ἂς τὸν ἐπαινέσωμβυ, ἂς τὸν δοξάσωμβυ.

Ὁ κακόνυμος ὁ κακεγέμαχος Ἰέδας Ἰσκαειώτης, ὅπε τῶν Ἰσκαείαν, λαθαῶντας ἀλυσμωνῶντας, τῶν γνώμῃ τῶν συμβυλῶν τῶν ὑπάρασιν, τὰ νόμε τῆς φιλίας, ἐποίμασεν δύξεπισεν, ἔκαμεν ἑτοίμα τὰ ποδάεια τε δόλ προδοσίαν, τὰ ὀπεία ποδάεια τὰ ἐνυψες, ἐνὸ ὁ αὐθέντης Χεισὸς, καὶ ζώγωντας τὸ ψωμίσε, ἤγεν τὸ ἀσῶμά σε τὸ χορμίσε τὸ θεϊκὸν, καθὼς λέγει ὁ Προφήτης Δαβὶδ, ὁ ἐδίων ἄρτος με, καὶ τὰ ἔξης, ὑψώθη ὑπερφανεύθη, ἀσήκωσεν ἀπάτιν δόλεν κλότζιμα καταφρόνεμα, ἀπαὶν εἰς ἐσένα, ὦ αὐθέντα Χεισὲ, καὶ δὲν ἐκαπάλαβε δὲν ἐβάλσεν εἰς τὸν νῦν τε, νὰ φαντάζῃ εἰς τὸν αὐθέντην Χεισὸν, λέγωντας· ὅλα τὰ ποιήματα τὰ δημιεργήματα, καλολογεῖτε δοξάζετε τὸν αὐθέντην Θεὸν, καὶ ὑπερυψώνετε τὸν ἐν τοῖς ὑψίσοις, εἰς ὅλης τὰς αἰῶνας παντοτινὰ αἰώνια.

Ὁ Πατέρας μὲ χωνᾶ, ἤγεν μὲ ἐχώνσε σοφίαν δημιεργικὴν κτισικὴν τῆς κτισμάτων, προτύτερα ὑπὸ ὅλης τὰς αἰῶνας τὰς καιρὺς, καὶ μὲ ἔκτισε ἀνθρώπινα, ἀρχικὴν αἰτίαν ἀφορμὴν τῆς πεισπαπάντε, διὰ τὰ ἔργα τε, ἤγεν διὰ νὰ κάμω τὰ ἔργα τε τὰ θελήματά τε, ἐκεῖνα ὁπὲ τελειώνονται γίνονται τώρα μυσικὰ, ἤγεν τὰ μυστήρια, διὰ τὴν σωτηρίαν τε Κόσμε. διότι εἶμαι Υἱὸς, καὶ Λόγος τε νοός τε, ἤγεν τε Πατρός, ἄκτισος φυσικὰ, ἐδιοτισίβμα κάμνω ἐδικός με, πέρνω ἀπαύω με ταῖς φωναῖς ἐκεῖνες, ἤγεν τῆς ἀνθρωποπῆς, τὴν ὁποίαν ἀνθρωποπῆ, τώρα ἔλαβα ἐγὼ, ὄντας Θεὸς τέλειος.

Ὡς ἄνθρωπος ὑπάρχων, ὑσία ἐφαντασίᾳ, ὅπω Θεὸς τῷ ξόπῳ τῆς αὐτιδόσεως, ἡ φύσις ἡ ἐνωθεῖσά μοι. Χειρὸν οὖα, διόμεγνῶτε, τὰ ἐξ ὧν ἐν οἷς, ἅπερ πέφυκα σώζοντα.

Ὡσὰ ὅπε εἶμαι ἄνθρωπος κατ' ὑσίαν, ἡ ὄχι κατὰ φαντασίαν, ἔτζι πέρας λογῆς ἡ φύσις, ἤτοι ἡ ἀνθρωπότης, ὁπῦ ἐνώθη μὲ ἐμένα, εἶναι Θεός, κατὰ τὴν ξόπον τῆς ἀντιμεμβῆς τῆς δανείσεως, κατὰ τὴν Θεολογίαν. Δηλ. ἐγὼ ποὺ γνωρίζετε με ἐγὼ Κύριον Χειρὸν, ὁπῦ σώζω δηλ. φυλάττω ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα ὑπάρχω ἡ εἶμαι, εἰς τὰ ὁποῖα εἰκόνα μένα, ὑπὸ τὰ ὁποῖα εἶμαι Θεὸς, ἡ ἄνθρωπος.

Τίλος τῦ Κανόνος, ἡ τῦ Ἐξηγήσεως τῆς Μεγάλης Πέμπτης.

ΚΑ-

ΚΑΝΩΝ
ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΣ.

Ἑλληνικὸν Κείμενον.

Πρός σε ὀρθρίζω, τὸν δι' ὑπολαγχνίαν σεαυτὸν, τῷ πεσόντι κενώσαντα ἀῤῥέπτως, καὶ μέχει παθῶν, ἀπαθῶς ὑποκύψαντα Λόγε Θεῦ, τὴν εἰρήνην παράσχου μοι Φιλάνθρωπε.

Ῥύθμισόν πόδας, καὶ ὡροκαθαρθεύτες, μυσηρίε μεθέξει, τὲ Θείε νυῦ Χειρέσε, οἱ ὑπηρέται, ἐκ Σιὼν ἐλαιῶνος, μέγα πρὸς ὄρος συναντῆλθον, ὑμνῦντές σε Φιλάνθρωπε.

Ο'

Ἐξήγησις τῦ Κανόνος τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς.

Ὦ Τιέ, καὶ Λόγε τὲ αὐθέντα Θεὲ, ἐγὼ νυκτερεύω ἀῤῥυπνῶ ὡροσδύχομαι εἰς ἐσένα, ὁπῦ ἐκένωσες ἀδέσμας τὲ λογῆσε, ἤγουν ἐπαπεκώθης, δηλ. ἀγάπην τὲ ξεπερισμένε Ἀδάμ, ἀξέπτα, χωρὶς ἀλλοίωσιν, δηλ. τὴν πολλὴν σε φιλαγχνίαν ἐλεημοσυνίν, καὶ ὁπῦ ἐσκύψες, ἤγουν ἐταπεκώθης, ἕως ὁπῦ ἔπαθες, τὰ πάθη τὲ τιμίε Σταυρὲ σε, χαρεὶς νὰ πάθης εἰς τὴν Θεότητα, ὦ φίλε τῆς ἀνθρώπων, δόσαμε χάεσαίμε, τὴν ἀγάπην τὴν εἰρήνην τὴν ἀκαμαρτησίαν εἰς τὴν ψυχήν με.

Ὦ αὐθέντα Χειρὲ, οἱ ὑπηρέταισε οἱ Ἀπόστολοίσε, καθαιζόμενοι πλανόμενοι εἰς τὰ ποδάεια, καὶ ὡροκαθαιζόμενοι παρεμένοι πόρα, δηλ. τὴν μετέξιν τὴν κοινωνίαν, τὲ Θεϊκὲ μυσηρίε σε, ἀεβήκαν ἤλθαν μαζί μὲ ἐσένα, ἀπάνω εἰς τὸ μεγάλον ὄρος τὲ Ἐλαιῶνος, ὑπὸ τὴν Ἱερουσαλήμ ἡμῶν, ὑμνῶντας δοξολογῶντας ἐσένα, ὦ φίλε τῆς ἀνθρώπων, δόσαι χάεσαι ἀγάπην εἰρήνην, ἀκαμαρτησίαν εἰς τὴν ψυχήν με.

Ὁ ῥᾶτε ἔφης, φίλοι μὴ θροεῖσθε. νυὼ ἦγγικεν ὥρα, ληφθῆναί με κτανθῆναι χερσὶν ἀνόμων. πάντες δὲ σκορπισθήσεσθε, ἐμὲ λιποντες, ὃς σωσάξω, κηρύξαι με Φιλάνθρωπον.

Στήλιτω κακίας, αὐτιθέα, πῶδες θεῖοι παραδειγμάτισαν, καὶ Χερσὶ δὲ φρυαπτόμενον ἄνομον σωτέδριον, βαλδέται κεναὶ κτεῖναι μελετᾷ τὸν ζωῆς κρατῆντα παλάμη. ὃν πᾶσα κτίσις ὑλογεῖ δοξάζουσα εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἀπὸ βλεφάρων μαθητᾶς, νυῦν ὕπνον ἔφης Χερσὶ τινάξατε, ἐν προσευχῇ δὲ γρηγορεῖτε πειρασμῶ, μήπως ὄλυσθε, καὶ μάλιστα Σίμων, τῷ κρατιῷ τὸ μεῖζον πεῖρα, γνῶθι με Πέτρε, ὃν πᾶσα κτίσις, ὑλογεῖ δοξάζουσα εἰς τοὺς αἰῶνας.

Βέβηλον ἔπος τῷ χειλέων, ἔποτε φροίσομαι Δέσποτα, συὶ σοὶ θανεῖμαι ὡς δίγνώμων, κἂν οἱ πάντες ἀρνήσονται, ἐβόησε Πέτρος, σαρξ ὐδὲ αἷμα, ὁ πατρσου ἀπεκάλυψέμοι σέ. ὃν πᾶσα κτίσις, ὑλογεῖ δοξάζουσα εἰς τοὺς αἰῶνας.

Βάθος σοφίας θεϊκῆς, καὶ γνώσεως ἀπαν ἐξερεύνησας, ἄβυσσον δέ μυ τῷ κριμάτων, ἐκατέλαβες ἄνθρωπε, ὁ Κύριος ἔφη, σαρξ ἂν ὑπάρχων, μὴ καυχῶ, ἀρνήσῃ τρίτον γάρ με· ὃν πᾶσα κτίσις, ὑλογεῖ, δοξάζουσα εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἀπαγορεύεις, Σίμων Πέτρε, ὅπερ πείσῃ τάχος ὡς εἴρηται, καίσοι παιδίσκῃ, οἷα θᾶττον προσελθοῦσα πτοήσεισε, ὁ Κύριος ἔφη, πικρῶς δακρύσας, ἔξεις ὅμως δίλατήν με. ὃν πᾶσα κτίσις, ὑλογεῖ, δοξάζουσα εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τὸν τιμιωτέραν τῶν Χερουβὶμ, καὶ ἐνδοξοτέραν, ἀσυγκρίτως τῶν Σεραφὶμ, τὸν ἀδιαφθόρως, Θεὸν λόγον τεκοῦσαν, τὸν ὄντως Θεοτόκον σὲ μεγαλύνομεν.

Ὁ-

Ὦ αὐθέντα Χριστὲ, εἶπες ἐφαιρώσες, εἰς τοὺς μαθητάς σου, ὦ φίλοι ἠγαπημένοι μου, βλέπετε κοιτάζετε καλῶς, καὶ μὴν ταραχθῆτε μὴν φοβηθῆτε. διότι νῦν ἦλθεν ἐγγύσεν ἐφθασεν ἡ ὥρα, νὰ παιδωθῶ, καὶ νὰ φονευθῶ, ὑπὸ χέειρα ἀνόμα, τῶν παρανόμων ἀνδρῶν, καὶ ὅλοι θέλετε σκορπισθῆ ἀναχωρήσῃ, ἀφήνωντας ἀπαρατῶντας ἐμένα μοναχόν. τοὺς ὁποίους ἐσὰς, ἐγὼ θέλω σὰς συμμαζώξῃ σὰς σωσθροίσῃ, ὕστερα ὑπὸ τὴν Ἀνάστασίν μου, νὰ μὲ κηρύξετε φίλον τῶν ἀνθρώπων.

Οἱ θεῖοι Ἅγιοι τρεῖς νέοι παῖδες, ἔβαλαν εἰς παράδειγμα εἰς θεάτεισμα, τὴν σήλην τὴν τιμὴν τῆς κακίας, τὸν ἀντίθεον ἀθέον Βασιλέως Ναβυχοδονόσορος, ἐξ ἣν τὴν χρυσῆν εἰκόνα, ὁποῦ ἔστησεν ἐναντίον τοῦ αὐθέντα Θεοῦ, καὶ τὸ παράνομον σωσάθρισμα συμμάζωμα, τῶν παρανόμων Ἰουδαίων Ἑβραίων, φρομάσοντας φυσικωτάτως φυσιότητας, ἐναντίοις κατὰ πάντα τὸν αὐθέντα Χριστὸν, σοχάζεται συμβουλεύεται, μελετᾷ φροντίζει μεμιμᾷ, μάταια κόφια, νὰ φονεύσῃ νὰ θανατώσῃ, ἐκεῖνον ὁποῦ κρατεῖ βασᾷ τὴν ζωήν, εἰς τὴν ἀπαλάμην του. τὸν ὁποῖον αὐτὸν, ὅλη ἡ κτίσις ὅλος ὁ Κόσμος, τὸν ὑλογεῖ τὸν καλολογεῖ, καὶ τὸν ἐπαινεῖ τὸν δοξάζει, εἰς ὅλους τοὺς αἰῶνας παντοτινὰ ἀμήν.

Ὦ αὐθέντα Χριστὲ, εἶπες ἐφαίρωσες εἰς τοὺς μαθητάς σου τοὺς Ἀποστόλους σου, ρίζετε τινάξετε τώρα, τὴν ἀμέλειαν τὴν ὀκνηρίαν, ὑπὸ τὰ ὀμματοφύλλασας τὰ σκεπάσματα τῶν ὀμματίων σας, καὶ ἀγρυπνᾶτε, ἂς εἶδε ἔξυπνοι, εἰς τὴν προσευχήν, μήπως καὶ ἠθέλατε γλυσείσητε πέσετε, ὑπὸ πειρασμὸν διαβολικὸν τὸ Κόσμου, καὶ ξεχωρισᾷ ἐαυτὸν, ὦ Σίμων Πέτρε. διότι εἰς τὸν δωματον, εἶναι μεγαλύτερη δοκιμὴ, ὡσὰ εἰς ἐσένα, καὶ γνώσεσέ με ὦ Πέτρε, ἤγουν μὴν μὲ ἀρνηθῆς. τὸν ὁποῖον ἐμένα, ὅλος ὁ Κόσμος μὲ καλολογεῖ μὲ ἐπαινεῖ, καὶ μὲ δοξάζει μὲ προσκυνεῖ, εἰς ὅλους τοὺς αἰῶνας παντοτινὰ ἀμήν.

Ὁ Ἀπόστολος Πέτρος, ἐφώναζεν ἔλεγεν, ὦ αὐθέντα Χριστὲ, δὲν θέλω φοφέρω δίγάλο καμμίαν φοράν, ὑπὸ τὰ χείλημα, ἀκάθαρτον μιαρὸν λόγον, καὶ ἂν ὅλοι, θέλουν σὲ ἀρνηθοῦν, ὅμως ἐγὼ μαζὶ μὲ ἐσένα, θέλω ὑπάγω τελευτήσῃ, ὡσὰν δίχαείσος καλόγιωμος, ὅτε σάρκα κερμὶ, ὅτε αἷμα, σὲ ἐφανέρωσεν εἰς ἐμένα, ἀμὴ ὁ ἀπάρχος Θεὸς, καὶ Πατήρ σου· τὸν ὁποῖον αὐτὸν, καὶ ἐσένα, ὅλη ἡ κτίσις ὅλος ὁ

Κόσμος, σὲ ἐπαινεῖ σὲ καλολογεῖ, σὲ δοξάζει σὲ προσκυνεῖ, εἰς ὅλους τοὺς αἰῶνας παντοτινὰ ἀμήν.

Ὁ αὐθέντης Χριστὸς, εἶπεν εἶρηκεν, ὦ ἄνθρωπε, δὲν ἐρώτησες δὲν ἐξέπαξες ὅλον τὸ βάθος τῆς σοφίας, καὶ τῆς γνώσεως τῆς θεϊκῆς, δηλαδὴ τῆς τελειότητος, καὶ δὲν ἐκατάλαβες δὲν ἐγνώρισες τὸν ἄβυσσον τὸ πλῆθος, τῶν κρίσεών μου, ἤγουν δὲν ἤλθες εἰς τελειότητα. Τὸ λοιπὸν ἔπας ὅπου εἶσαι σάρκα κερμὶ, μὴν καυχᾶσαι μὴν ἐπαίρεσαι. διότι θέλεις ἀρνηθῆς ἐμένα, ξεῖς φοράς. τὸν ὁποῖον ἐμένα, ὅλος ὁ Κόσμος, μὲ ἐπαινεῖ μὲ καλολογεῖ, καὶ μὲ δοξάζει μὲ προσκυνεῖ, εἰς ὅλους τοὺς αἰῶνας παντοτινὰ ἀμήν.

Ὁ αὐθέντης Χριστὸς, εἶπεν, ὦ Σίμων Πέτρε, ἀρνήσαι ὑποφύγοις, ἐκεῖνο ὁποῦ θέλεις πάθῃς παχέως ὀλίγορα, καθὼς εἰπόθη προσπέρα, καὶ ἐρχομένη πλησιάζωντας ὀλίγορα ὡς ἐσένα, μία θέλη κοπέλα μοναχὴ, θέλει σὲ φοβίσῃ σὲ ζομάξῃ. ὅμως μὲ ὅλον τοῦτο, δακρύωντας κλαίωντας πικρῶς θλιβερὸς, θέλεις ἐχῃς ἐμένα, ἤμεραν ἐλαρὲν δύμχνῆ. τὸν ὁποῖον ἐμένα, ὅλη ἡ κτίσις ὅλος ὁ Κόσμος, μὲ ἐπαινεῖ μὲ καλολογεῖ, καὶ μὲ δοξάζει μὲ προσκυνεῖ, εἰς ὅλους τοὺς αἰῶνας παντοτινὰ ἀμήν.

Ἡμεῖς οἱ πιστοὶ οἱ δίσεβεῖς Χριστιανοὶ, ἂς μεγαλώνωμεν ἂς ὑψώσωμεν ἐσένα, ὁποῦ εἶσαι τιμιώτερη, παρακαὶ ἀπὸ τὰ Χερουβὶμ, καὶ ἐνδοξότερη ἀσύγκριτα ἀσυμείαστα, ἀπὸ τὰ Σεραφὶμ, καὶ ὁποῦ ἐγέννησες τὸν Υἱόν, καὶ Λόγον τὸν αὐθέντα Θεὸν, ἀδιαφθόρα, χωρὶς φθορὰν ἀνδρός, τὸν κατὰ ἀλήθειαν ἀληθινὸν θεολογοῦσαν.

Ὁ λέθριος ἀπάρα θεσυγχῶν, πενηκοσμίων, θεοκτόνων συναγωγή, ἐπίστη Χριστέσοι, καὶ ὡς ἄδικον ἔλκε, τὸν κτίσιν τῆς ἁπάντων, ὃν μεγαλύνομεν.

Νόμον ἀγνοήσαντες οἱ ἀσεβεῖς, φωνὰς προφητῶν τε, μελετήσαντες σκιερὰς, ὡς πρόβατον εἵλκον, σὲ τὸν πάντων Δεσπότην, ἀδίκως σφαγιάσαι, ὃν μεγαλύνομεν.

Τοῖς ἔθνεσιν ἔκδοτον τὴν ζωὴν, σὺν τοῖς γραμματεῦσιν, αἰτιρεῖσθαι δὲ ἱερεῖς, παρέχον πληγάτες, αὐτοφθόνῳ καρδίᾳ, τὸν φύσει ζωοδότην, ὃν μεγαλύνομεν.

Ἐκύκλωσαν κύνες ὡσεὶ πολλοὶ, ἐκρότησαν Ἅιδαι, σιαγόνα σιὼ ῥαπισμῷ, ὑρῶντων σε σοῦ δὲ, ψευδῆ κατεμαρτύρων, καὶ πάντα ὑπομείνας, ἅπαντας ἔσωσας.

Ὦ αὐθέντα Χριστέ, ἡ φυλακὴ τὸ κλεῖ ἡ κιβωτία, ἡ ἀξία ὀλίθρου ἀφανισμῶ, τῆς δεισιδαιμονίας Ἑβραίων, καὶ ἡ συναθροισις ἡ συμμάζωξις, τῆς πονηρῶν τῆς κακῶν ἀνθρώπων τῆς θεοφονούντων, ἐσάθη πλῆθος ἐναντίον καταπαίσα, εἰς ἐσέναι αὐθέντα Χριστέ, καὶ σὲ ἐξάβιζαν σὲ ἔσυραν, ὡσαὶ ἄδικον κακοῦργον παράνομον, ἐσέναι τὸν κτίσιν τὸν πλάσιν, ὅλων τῆς κτισμάτων, τὸν ὁποῖον ἐσέναι, ὑμνοῦμεν δοξάζομεν, εἰς ὅλας τὰς αἰῶνας παναγία αἰώνια.

Οἱ ἀσεβεῖς οἱ παράνομοι Ἑβραῖοι, μὲν ἠξιώσατε μὴν καταλαμβάνεσθε τὸν νόμον, καὶ φυλάζοντας ἀναγνώσοντας, τὰς φωνὰς τὰ λόγια τῆς Προφητῶν, μάταια κύφια, σὲ ἐξάβιζαν σὲ ἔσυραν, ὡσεὶ πρόβατον, ἐσέναι τὸν αὐθέντιν τὸν ὑψιστον, ὅλα τὰ Κόσμα, νὰ σὲ σφάξουν νὰ σὲ θυσιάσουν, ἄδικα παράνομα, τὸν ὁποῖον ἐσέναι, ὑμνοῦμεν δοξάζομεν, εἰς ὅλας τὰς αἰῶνας παναγία αἰώνια.

Οἱ ἱερεῖς, καὶ ἀρχιερεῖς τῆς Ἑβραίων, μαζὶ μὲ τὰς ἀναγνώστας τὰς φυλάκας τὸν νόμα, πληκτώνομοι κατάμοροι, ὅπου κακίαν ἰδίαν φθόνοι ἐδικότητες, ἔδωσαν ἐγχείρισαν τὴν ζωὴν, τῆς ἁπάντων ὅλα τὰ Κόσμα, δημοῦν παραδημοῦν εἰς τὰ ἔθνη, νὰ φονευθῇ νὰ σταυρωθῇ, ἐκεῖνος ὅπου δίδει χαρὰν τὴν ζωὴν φυσικά. ἦγαν ὁ αὐθέντης Χριστός, τὸν ὁποῖον μεγαλύνομεν δοξάζομεν, εἰς ὅλας τὰς αἰῶνας παναγία αἰώνια.

Ὦ Βασιλεῦ αὐθέντα Χριστέ, οἱ παράνομοι Ἑβραῖοι, σὲ ἐκύκλωσαν σὲ ἐπεριτεγύρισαν, ὡσαὶ πολλὰ σκυλία, καὶ σὲ ἐκτυπῶσαν σὲ ἐβαρῶσαν εἰς τὸ σαγόνι μὲ μπάτζαν, καὶ σὲ ἐρωτῶσαν, προφητεύσοι ἡμῖν Χριστέ, τίς ἐσὶν ὁ παίσας σε; καὶ ἐμαρτυρῶσαν ψεύματα ἐναντίον σε καταπάνω σε, καὶ ὑπομένοντας ὑποφέροντας ὅλα αὐτὰ, ἔσωσες ἐλεύθερωσες, ὅλα μέσα τὸ τιμιὸ Σταυρῶσου, ὅλους τὸς πιστούς, μὲ τὸ Παναγιότατόν αἷμα.

Τέλος τὸ Κανόνος, καὶ τῆς Ἐξηγήσεως τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς.

ΚΑΝΩΝ
ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΣΑΒΒΑΤΟΥ.

Ἑλληνικὸν Κείμενον.

Κύματι θαλάσσης, τὸν κρύψαντα πάλαι, διώκτην τύραννον, ὑπὸ γῆν ἔκρυψαν, τῆς σεσωσμένοι παῖδες. ἀλλ' ἡμεῖς ὡς αἱ νεάνιδες, τῷ Κυρίῳ ᾄσωμεν. ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται.

Κύριε Θεέ μου, ᾠδὴν ὕμνον, καὶ ὄπαφιον ᾠδὴν σοι ᾄσομαι, τῷ τὴν παρουσίαν ζωῆς μοι, τοῖς εἰσόδους ἀνοίξαντι, καὶ θανάτῳ θάνατον, καὶ ᾅδου θανατώσαντι.

Ἐξήγησις τῶν Κανόνος τῆς Ἁγίας Πάσχα τοῦ Μεγάλου Σαββάτου.

Τὰ παιδία τῆς Ἑβραίων, ἐκείνων ὅπου ἐσώθησαν ἐγλύτωσαν ἐδιαφυλάχθησαν, ὑπὸ τὰ κύματα τῆς κόκκινης θαλάσσης, ἐσκέπασαν ἔκρυψαν ὑπὸ κάτω εἰς τὴν γῆν, τὸν κυνηγητὴν τύραννον Φαραὼ, ἐκεῖνον ὅπου ἐκρύφθη ἐσκεπάσθη παλαιά, ὑπὸ κάτω εἰς τὰ κύματα τῆς ἐρυθρᾶς θαλάσσης, ἀμὴ ἡμεῖς οἱ πιστοί, ἂς ψάλλωμεν ψαλμῳδίαν δοξολογίαν, εἰς τὸν αὐθέντην Θεόν, καθὼς ἔψαλλαν πότε, οἱ γυναῖκες τῆς Ἑβραίων, δίοτι ἐδοξάσθη ἐνδόξα, μὲ τὰ ἔργα τα μὲ τὰ θαυμάσια τα, μὲ τὴν παντοφορ παντοδυναμίαν τα.

Ὦ αὐθέντα Θεέ μου, θέλω ψάλλει εἰς ἐσένα, ὕμνον δοξολογίαν σωθυμνητικὴν καθολικὴν, καὶ ψαλμῳδίαν μελῳδίαν ἐνταφιαστικὴν εἰς ἐσένα, ὅπου ἀνοίξες μὲ τὴν ταφὴν σου μὲ τὸν θάνατόν σου, τὰ ἐμβάσματα τῆς ζωῆς τὰ Παράδεισον εἰς ἐμᾶς, καὶ ὅπου ἐθανάτωσες τὸν θάνατον, καὶ τὸν Ἅιδην, μὲ τὸν θανατόν σου.

Ἀ"γωσε ἐν θρόνῳ, ϗ κάπω ἐν τάφῳ, τὰ ὑπερκόσμια ϗ ὑποχθόνια, κατανοῶν τὰ Σωτῆρ μου, ἐδονεῖτο τῇ νεκρώσει σε, ὑπὲρ νῶν ὡράθης δὲ, νεκρὸς ζωαρχικώτατος.

Ι"να σου τῆς δόξης, τὰ πάντα πληρώσῃς, καταπεφοίτηκας ϗ κατωτάτοις τῆς γῆς, ὅπου δὲ σὲ οὐκ ἐκρύβη, ἡ ὑποστασίς μὲ ἡ ἐν Ἀδὰμ, ϗ ταφεὶς φθαρώτατε με, καινοποιεῖς Φιλάνθρωπε.

Σὲ τὸν ὑπὲρ ὕδατων, κρεμάσαντα πᾶσαν τὴν γῆν ἀχέτως, ἡ κτίσις κατιδοῦσα, ἐν τῷ κρανίῳ κρεμάμενον, θάμβει πολλῷ συνείχετο· οὐκ ἔστιν Ἅ"γιος, πλὴν σε Κύριε κραυγάζουσα.

Σύμβολα τῆς ταφῆς σε, παρέδειξας τὰς ὁράσεις πληθύσας. νυῦν δὲ τὰ κρύφιά σε, θεανδρικῶς διεβρώωσας, ϗ τοῖς ἐν ἅδῃ Δέσποτα, οὐκ ἔστιν Ἅ"γιος, πλὴν σε Κύριε κραυγάζουσιν.

Ἤ"πλωσας τὰς πα-

λά-

Ω' ἐλευθερωτά με Γησῦ Χριστέ, τὰ πάγματα ὅπου εἶναι ἀράτου ὑπὸ τὸν Κόσμον, ἦγον εἰς τὸν Οὐρανὸν, ϗ ἐκεῖνα, ὅπου εἶναι ὑπὸ κάτω, εἰς τὰ κατώτερα μέρη τῆς γῆς, ἦγον εἰς τὸν Ἅ"δην, καταλαμβάνοντας βλέποντας ἐσένα, ἀπάνω ὑπὸ τὸν Οὐρανὸν, εἰς τὸν θρόνον, ϗ κάτω εἰς τὸν πέφον, νεκρὸν ὑποταμβόν, ἐζόμαζαν ἔμενιαν ζομασμένα, εἰς τὴν νέκρωσίν σε εἰς τὸν ταφὼ σε. διότι ἐφανερώθης ἐφάνης νεκρὸς ὑποταμένος, ὄντας ὅπου ἔσαι, ζωοδότης ἀρχηγὸς τῆς ζωῆς, παράνω ὑπὸ κάθε νῶν συλλογισμὸν διάνοιαν ἀνθρωπίνου.

Ω' φίλε τῆ ἀνθράπων, ἐλά νὰ γεμίσῃς νὰ πληρώσῃς ὅλον τὸν Κόσμον, ὑπὸ τὴν θεϊκήν σε δόξαν, ϗ ἐπίγνωσιν τῆς Θεότητός σε, ἐκατέβης ἤλθες κάτω, εἰς τὰ κάτω μέρη τῆς γῆς. διότι ἡ ὑποστασίς μὲ τὸ εἶναί με, ὅπου ἦτον ἐς τὸν Ἀδὰμ, καθὼς εἶπεν ὁ προφήτης Δαβὶδ, δὲν ἐκρύφθη δὲν ἐσκεπάσθη ὑπὸ τὸ πρόσωπόν σε, ὑπὸ τὴν παρουσίαν σου, ϗ σαπόμενος ἐνταφιαζόμενος ἐσύ, ξανακαινοργώγεις ξανακαινοποιεῖς ἐμένα, ὅπου ἐφθάρθηκα ἀφανίσθηκα, ὑπὸ τὴν ἁμαρτίαν.

Ο' Κόσμος τὰ κτίσματα, κιτάζωντας βλέπωντας ἐσένα, ὅπου ἐκρέμασες ὅλην τὴν γῆν, ἄχετα ἀκράτητα, ἀπάνω εἰς τὰ νερὰ, νὰ κρέμεσαι εἰς τὸν τόπον τὸ κρανίου, ἐδείκνετο ἐκρατᾶτο, ὑπὸ θάμπωμα σκοτισμάρα, ἦγον ὑπὸ θαυμασμὸν πολὺν, κράζωντας φωνάζωντας λέγωντας, δὲν εἶναι κανένας Ἅ"γιος καθαρὸς, ἐξὸ ὑπὸ ἐσένα αὐθέντα Χριστέ.

Ω' αὐθέντα Χριστέ, πληθαίνωντας αὐξάνωντας, τὰ ὁράματα τὰ προβλεψίματα τὰς προφητείας τῆ Προφητῆ, ἔδειξες ἐφανέρωσες εἰς τὸν Κόσμον ὀλίγον προτήτερα, τὰ σημάδια τὰ θαυμάτος σε τὰ ἐνταφιασμὲ σε. ἀμὴ τώρα ἐφανέρωσες, τὰ ἀποκρυφάσε τὰ μυσικάσε, ἐκεῖνα τὰ προφητεύμενα, ὑπὸ τὰς Προφήτας θεάνθρωπα, ἦγον θεϊκὰ, ϗ ἀνθρώπινα, ὄχι εἰς τὰς ζωντανὰς μόνον, ἀμὴ τὰ ἐφανερώσες, ϗ εἰς ἐκείνες ὅπου ἦσαν εἰς τὸν ἅδην, κράζωντας φωνάζωντας λέγωντας, δὲν εἶναι κανένας Ἅγιος καθαρὸς, ἐξὸ ὑπὸ ἐσένα αὐθέντα Χριστέ.

Ω' ἐλευθερωτά με Γησῦ Χριστέ, ἐσὺ ἅπλωσες τὰς ἁπαλά-

λάμας, ϗ λύωσας τὰ τὸ πρῶν δισεῶτα, κατασολῇ δὲ Σῶτερ, τῇ ἐν σινδόνι ϗ μνήματι, πεπεδημένος ἔλυσας. οὐκ ἔστιν Ἅ"γιος, πλὴν σε Κύριε κραυγάζοντας.

Μνήματι ϗ σφραγίσιν, ἀθανάτε συνεχέθης βαλήσει, ϗ δὲ τὴν δυνάμιν σε, ταῖς ἐνεργείαις ἐγνώρισας, θεαργικῶς τοῖς μέλπουσιν. οὐκ ἔστιν Ἅ"γιος, πλὴν σε Κύριε Φιλάνθρωπε.

Τὴν ἐν Σταυρῷ σε θείαν κένωσιν, προορῶν Ἀ"ββακὺμ ἐξεστικῶς ἐβόα. σὺ δυνατῶν· διέκοψας κράτος ἀγαθὲ, ὁμιλῶν τοῖς ἐν ᾅδῃ, ὡς παντοδύναμος.

Ε'βδόμην σήμερον ἡγίασας, ϗ ἣν εὐλόγησας πρῶν, καταπαύσει τῶν ἔργων. ὡδείγεις δὲ τὰ σύμπαντα, ϗ καινοποιεῖς, σαββατίζων Σωτὴρ με ϗ ἀνακτώμενος.

Ρ'ωμαλαιότητι τοῦ κρείττονος, ἐνισχύσων-

λάμας σε τὰ χειά σε, ἀπάνω εἰς τὸν Σταυρόν, ϗ ἔνωσες ἐσμίξες ἀντάμωσες, ἐκεῖνα ὅπου ἦσαν χωρισμένα σκορπισμένα προτήτερα, ἦγον Θεόν, ϗ ἄνθρωπος, ϗ μὲ τὴν σεμνότητα, τὸ πεκτίλιγμα τὸ δίπλωμα τοῦ σουδαρίου τὸ λινὸ παννὶ τοῦ σαβάνου, ϗ τὰ μνήματος τὸ τάφο, ἔλυσες ἐλευθέρωσες ἐχώρισες, ἐκείνης ὅπου ἦσαν δυμένοι φυλακωμένοι εἰς τὸν Ἅ"δην, φωνάζωντας λέγωντας, δὲν εἶναι κανένας Ἅ"γιος καθαρὸς, ἐξὸ ὑπὸ ἐσένα αὐθέντα Χριστέ.

Ω' ἀθάνατε ἀθάνατε φίλε τῆ ἀνθρώπων, ὅπου ἀγαπᾶς τοὺς ἀνθρώπους, μὲ τὴν θέλησίν σε θελληματικῶς, ἐπεριχαπώθης ἐπερικλείσθης μέσα εἰς τὸ μνῆμα εἰς τὸν τάφον, ϗ εἰς τὰς σφραγίδες εἰς τὰς βάλλας τοῦ τάφου. διότι ἐφανέρωσες ἔδειξες τὴν παντοδυναμίαν σε, μὲ τὰς ἐνεργείας σε μὲ τὰ θαύματά σε, θεσωρετῶς θεοεργοῦντα, ἐβεβαίωσιν, εἰς ἐκείνης ὅπου ψάλλει λέγων, δὲν εἶναι κανένας Ἅγιος καθαρὸς, ἐξὸ ὑπὸ ἐσένα αὐθέντα Χριστέ.

Ο' προφήτης Ἀ'ββακούμ, βλέποντας κοιτάζωντας θεωρῶντας προτήτερα, τὸ παρεκένωσίν σε τὴν συγκαταβασίν σε τὴν θεϊκήν, ἀπάνω εἰς τὸν Σταυρόν, ἔως ὅπου ἐσταυρώθης, ἐφώναζεν ἔλεγεν, ἔξω ὑπὸ τὸν νοῦν τὸ ἐκστατικὸς, ὦ ὑπεράγαθε, ἐσὺ ἔκοψες ἐχάλασες ἀφάνισες τὴν δύναμιν τὴν ἰσχυρὰς κεφαλὰς, τῆ τυράνων τῆ δυνατῶν ἐχθρῶν ἀβάβολων, συνομιλῶντας ἀπαμωνῶντας, μὲ ἐκείνης ὅπου ἦσαν μέσα εἰς τὸν Ἅ"δην, ὡσὰν αὐθέντης Θεὸς παντοδύναμος.

Ω' ἐλευθερωτά με Γησῦ Χριστέ, σήμερα ἡγίασες ἔκαμες καθαρὰ τὴν Ἑβδόμην ἡμέραν τὸ Σαββάτο, τὴν ὁποίαν τὴν εὐλόγησες προτήτερα εἰς τὴν ἀρχὴν τὸ Κόσμο, μὲ τὴν κατάπαυσιν τὴν τελείωσιν τῆ ποιημάτων τῆ κτισμάτων. διότι ἐπάραξες ἤφερες ἔκαμες τότε, ὅλον τὸν Κόσμον ὅλα τὰ ποιήματα, ὑπὸ τὸ μὴ εἶναι, εἰς τὸ εἶναι, ϗ τὰ ξανακαινοργώγεις τὰ ξανακαινοποιεῖς τώρα, καμώνοντας παναγυεὶς ἑορτὴν κατάπαυσιν, ἀνάπαυμόν μέσα εἰς τὸν ταφὸν, ϗ ξανακοκκινᾶς τὰ μὲ τὸ αἱάζασίνσε, ὑπὸ ἐκεῖ ὅπου ἦτον χαϊμένα.

Ω' γιέ, ϗ Λόγε τὸ αὐθέντου Θεὸ, νικῶντας ἐσὺ, μὲ τὴν δυνάμιν ϗ ἀνδρείαν, τὰ καλλίτερας σε μέρης, θλιμμὴ μὲ τὴν θεότητα, ἡ ψυχή σε ἐχωρίσθη ὑπὸ τὸ κορμί, ἀπαρά-

τός σε τῆς σαρκὸς ἡ ψυχήσου, διήρπασαι ἀπαράτουσα. ἄμφω γὰρ δεσμὸς, τῷ θανάτῳ καὶ ᾅδῃ, Λόγε τῷ κράτησε.

Ὁ ᾅδης, Λόγε συναντήσας σοι, ἐπικράνθη βροτὸν, ὁρῶν πεθεωμένον, κατάσκοτον τοῖς μώλωψι, καὶ παυδυνεργὸν, τῷ φειδοῖ τῆς μορφῆς δὲ, διαπεφώνηκεν.

Θεοφανείας σε Χεισὲ, τῆς φῶς ἡμᾶς συμπαθῶς χωρησάσης, Ἡσαΐας φῶς ἰδὼν ἀνέσπερον, ἐκ νυκτὸς ὀρθείσας ἐκραύγαζεν· ἀνασήσονται οἱ νεκροὶ, καὶ ἐγερθήσονται οἱ ἐν τοῖς μνημείοις, καὶ πάντες οἱ ἐν τῇ γῇ, ἀγαλλιάσονται.

Νεοποιεῖς τὸν γηγενῆ ὁ πλασουργὸς, χοϊκὸς χρηματίσας, καὶ σινδὼν καὶ τάφος ὑπεμφαίνουσι, τὸ σωσόν σοι Λόγε μυστήριον, ὁ εὐχήμων γὰρ βαλδιτὴς, τῷ τὸ σὲ φύσαντος βαλλῷ χρηματίζει, ἐν σοὶ μεγαλοφρεπῶς καινοποιηθέντος με.

Διὰ

ράπτωσας ἀγωνιζομένην, ἢ χωρεῖζομένην ἄλλως. διότι καὶ τὰ δύω μέρη τῆς ἀνθρωποτητός σε, ἦσαν καὶ τὸ κορμί, καὶ ἡ ψυχὴ, ἔγινεν δέσιμος μὲ τῷ δυνάμιν τῆς Θεότητός σε, τῷ θανάτῳ, καὶ τῷ Ἅδῃ.

Ὁ Υἱὲ, καὶ Λόγε τῷ αὐθεντῷ Θεῷ, ὁ Ἅδης σωπαναταίνωτάς σε ἐπιτυχαίνωτάς σε, ἐπικράνθη ἐλυπήθη κατὰ τὸν Προφήτην Ἡσαΐαν, βλέποντας κοιτάζοντας θεωρῶντας ἄνθρωπον θεωμένον, ἦσαν Θεὸν, καὶ ἄνθρωπον, κατακεντημένον καταπληγωμένον ὑπὸ τὰς πληγὰς, καὶ τὰς μώλωπας, καὶ Θεὸν Παντοδύναμον, καὶ ἔμεινε ἄφωνος, ὑπὸ τῷ θεϊκῷ σε, καὶ φειδοῖ σε μορφῷ.

Ὦ θεάνθρωπε αὐθεντῷ Χεισὲ, ὁ Προφήτης Ἡσαΐας, βλέποντας θεωρῶντας λάμψιν φῶς ἀβραδίαζον, ἦσαν αἰώνιον ἀθάνατον, τῆς θεϊκῆς φανερώσεώς σε εἰς τὸν Κόσμον, ὅπου ἔγινεν εἰς ἡμᾶς τοὺς πίστας, συμπαθητικὰ διαπλαγχνιτικὰ, αὐτὸς ὁ Προφήτης Ἡσαΐας, νυκτεραύγοντας ἀγρυπνῶντας, σηκωτάμενος ὑπὸ τῷ νύκτα, ἐφώναζεν ἔλεγεν, οἱ ὑποταμένοι θέλουν ἀναστηθῆν, καὶ ἐκεῖνοι ὁποῦ εἶναι εἰς τὰ μνήματα εἰς τοὺς τάφους, θέλουν ἀναστηθῆν σηκωθῆν, καὶ ὅλοι ἐκεῖνοι, ὁποῦ εἶναι εἰς τῷ γῆν, ἦσαν εἰς τὸν Ἅδῃ θέλουν χαρῇ ἀφανθῇ.

Ἐσὺ ὁ πλασουργὸς ὁ δημιουργὸς κτίσης Θεὸς, γεσόμενος χωματένιος, ἦσαν ἄνθρωπος, ξαναπλασουργώνεις ὑπὸ τῷ ἁμαρτίαν, τοὺς γῆϊνους ἀνθρώπους, τοὺς ἐκ γῆς πλασθέντας, ὦ Υἱὲ, καὶ Λόγε τῷ αὐθεντῷ Θεῷ, καὶ τὸ σενδόνι, καὶ ὁ τάφος, δείχνουν φανερώνουν κρυφὰ, τὸ ἀποκρυφον μυστήριον, ἐκεῖνο ὁποῦ εἶναι μαζὶ μὲ ἐσένα. διότι ὁ καλόχημος ὁ διάφεπτος Ἰωσὴφ, ὡσὰν συγκλητικὸς συμβουλεύτης τῆς ἠγεμονίας τῆς Ἑβραίων, χηματίζει μιμᾶται τῷ θέλησιν τῷ βουλῷ, ἐκείνῳ ὁποῦ σὲ ἐγύρεψεν, ἦσαν τὰ Παθός σου, ξαναπλασουργώνωντας ὑπὸ τῷ ἁμαρτίαν ἐμβόα τὸν ἄνθρωπον, μέσα εἰς τὸ λόγχευμα, μεγαλοφρεπέσατα θεοπρεπέσατα.

Ω

Διὰ θανάτου τὸ θνητὸν, διὰ ταφῆς τὸ φθαρτὸν μεταβάλλεις. ἀφθαρτίζεις γὰρ θεοφρεπέσατα, ἀπαθανατίζων τὸ προσλημμα. ἡ γὰρ σάρξ σου διαφθορὰν οὐκ οἶδε Δέσποτα, οὐδὲ ἡ ψυχήσου εἰς ᾅδην, ξεσωφρεπῶς ἐγκαταλείφθησαν.

Ἐξ ἀλοχεύτου προελθὼν, καὶ λογχευθεὶς τὴν πλευρὰν πλασουργέμε, ἐξ αὐτῆς ἐργάσω τὴν ἀνάπλασιν, τῇ τῆς Εὔας Ἀδὰμ γενόμενος, ἀφυπνώσας ὑπερφυῶς, ὕπνον φυσίζωον, καὶ ζωὴν ἐγείρας ἐξ ὕπνου, καὶ τῆς φθορᾶς ὡς παντοδύναμος.

Συνεχέθη, ἀλλ' οὐ κατεχέθη, σέρνοις κητώοις Γωνᾶς. σὲ γὰρ τὸν τύπον φέρων, τοῦ παθόντος, καὶ ταφῆ δοθέντος, ὡς ἐκ θαλάμου, τὸ θηρὸς ὠνέθορε. προσεφώνει δὲ τῇ κουσωδίᾳ, οἱ φυλασσόμενοι μάταια καὶ ψεύδη, ἔλεον αὐτοῖς ἐγκατελίπετε.

Ἀ

Ὦ αὐθεντα Χεισὲ, μεταλλάσσεις μεταβάλλεις τὸ θνητὸν τῷ ζωῇ, μὲ τὸν θάνατόσου, καὶ τὸν φθορὰν, ἐξ μέσα τῆς ταφῆς σου τὸ θαυμαστόσου· διότι κάμνεις ἄφθαρτον τὸ λάβωμα τὸ πάρσιμον, ἐκεῖνο ὁποῦ ἔλαβες ἐπῆρες ἀπάνωσε, ἦσαν τὸν ἀνθρωπότητα, κάμνωντάς το ἀθάνατον, μεγαλοφρεπέσατα θεοπρεπέσατα. διότι ὦ Χεισὲ αὐθεντα Χεισὲ, τὸ κορμίσου, δὲν γινόσκει δὲν ἠξέρει δὲν ἐμαθε λύσιν ἐξάλυσιν, μέσα εἰς τὸν τάφον, μήτε ἡ ψυχήσου ἀφέθη ἐκρατήθη μέσα εἰς τὸν Ἅδῃ, θεοφρεπέσατα, καθὼς πρέπει εἰς Θεόν.

Ὦ πλασουργὲ δημιουργὲ αὐθέντα Θεέμε, ἐγαύκησας, ὑπὸ ἀγένητου ἀσυλλήπτου ἄσπορον ἀσυγκατοίκητον, ἦσαν ὑπὸ Παρθένον καθαράν, καὶ κεντήμενος λογχεύεσαι εἰς τὴν πλευράν, ἐκατασκάλασες τὰ καμε, ὑπὸ αὐτὴν τὴν λόγχευσιν, τῷ ξαναπλασουργώσεις σὺ τὴν ἀνάπλασιν τῆς Εὔας, γενόμενος Ἀδάμ, κοιμώμενος ὑπὲρ φύσιν ἵνα ὑπνώσῃ ἡμᾶς ὑπνωτικόν, ὁποῦ βγάλῃ φυσικὰ τῷ ζωῇ, καθὼς ἔπηε ὁ Ἀδὰμ, καὶ ὁποῦ ἠγειρες ἐσήκωσες τῷ ζωῇ, ὑπὸ τὸν ὕπνον, καὶ ὑπὸ τῷ φθορὰν τὸν ἀφανισμόν· ἔσωσε αὐθέντης Θεὸς Παντοδύναμος.

Ὁ Προφήτης Γωνᾶς, βλάθη ἐπεσυκλείθη, μέσα εἰς τὸ σπῆος τῆς κήτης τῆς μεγάλης θαλάσσης, σταλαζόρρυον καβιτάγιον, ἀμὴ δὲν ἐκράτηθη τελέως· διότι φέροντας βασώντας ὁ Προφήτης Γωνᾶς, τὸ ὁμοίωμα τὸ παράδειγμα ἔσενα, ὁποῦ ἐπαθες ἔλαβες τὰς ἐμ τυσὲς, καὶ κολαφισμὲς, βλᾶ τὴν ἐδικήμας σωτηρίαν, καὶ ὁποῦ ἐβήθης εἰς ταφὴν εἰς τάλιμον, ἐπήδησε βγῆκε, ἔξω ὑπὸ τὸ θηρίον, τὸ μεγαλοφρεπέσατα θεοπρεπέσατα, ὡσὰν ὑπὸ κάμερα νυμφικὴν, καὶ ἐφώναζεν ἔλεγεν, εἰς τὴν φυλακὴν κεφαλίας τῆς Ἑβραίων, ἐσεῖς ὁποῦ φυλαττετε τὸν ταφὸν ματαίως ἀσφαλῶς, καὶ ψεύτικα ἀπατηλὰ, κφήσετε ἀπαράτησε εἰς τοῦ λόγχευσας ἐλεημοσύνην, ἦσαν μεγάλα διαπλαγχνίας συμπαθείας.

Ω

Α'γηρέθης, ἀλλ' οὐ διηρέθης, Λόγε ἧς μετέχες σαρκός. εἰ δὲ καὶ λελυταί σε, ὁ ναὸς ἐν τῷ καιρῷ τῶ πάθους. ἀλλὰ καὶ ἔπω, μία ἰῶ ὑπόσασις, τῆς Θεότητος καὶ τῆς σαρκός σε· ἐν ἀμφοτέροις γὰρ εἷς ὑπάρχεις Υἱὸς, Λόγος τῶ Θεῶ Θεὸς καὶ ἄνθρωπος.

Βροτοκτόνον, ἀλλ' οὐ θεοκτόνον, ἔφυ τὸ πταῖσμα τῶ Α'δάμ. εἰ γὰρ καὶ πέπονθέ σε, τῆς σαρκὸς ἡ χοϊκὴ ὐσία, ἀλλ' ἡ Θεότης ἀπαθὴς διέμεινε, τὸ φθαρτὸν δέσε πρὸς ἀφθαρσίαν μετεσοιχείωσας, καὶ ἀφθάρτε ζωῆς ἔδειξας πηγὼ ἐξαναστάσεως.

Βασιλδίει, ἀλλ' οὐκ αἰωνίζει, ᾅδης τὸ γένος τῆς βροτῆς, σὺ δὲ τεθεὶς ἐν τάφῳ, κραταιὲ, ζωαρχικῇ παλάμῃ, τὰ τῶ θανάτου, κλεῖθρα διεσπάραξας, καὶ ἐκήρυξας τοῖς ἀπ' αἰῶνος, ἐκεῖ καθδδουσι, λύτρωσιν ἀφδδῆ, Σῶτερ γεγονὼς νεκρῶν πρωτότοκος.

Ο' Τιέ, καὶ Λόγε τῶ αὐθεότε Θεῶ, ἐφανδθης, ἀμὴ δεῦ ἐχωείθης τελείως ὑπὸ τὸ κορμίσε, τὸ ὁποῖον ἔλαβες ἐπιπρες. διότι ἀὸ καὶ ἐσχλυθη ὁ ναός σε, ἤγεν τὸ κορμίσε, εἰς τὸν καιρὸν τὸ πάθους σε τῆς σαυρωσεώς σε· ἀμὴ καὶ ἐτζι πεποιας λογῆς, μία ἦπον ἡ ὑπόσασις ἡ ὕπαρξις τῆς Θεότητος, καὶ τῆς κορμίσε. διότι καὶ εἰς τὰ δύω μέρη ἀπάγω, εἶσαι εἷας Τἱὸς, καὶ Λόγος τὸ αὐθεότε Θεὸ, Θεὸς, καὶ ἄνθρωπος.

Τὸ πταῖσμα τὸ πταίσιμον τῆς προπάτορος Α'δὰμ, ὅπου ἔσφαλε τότε, ἐφύτωσεν ἔγινεν αἰθρωποφόνον αἰθρωποφοδυτικὸν, ἀμὴ ὄχι θεοφοδυτικόν. διότι ἀὸ καὶ ἔπαθεν ἡ χματινια ὐσία τὸ κορμίσε, ἀμὴ ἡ Θεότης σε, ἔμεινεν ἀπαθὴς, χωεὶς νὰ πάθῃ, καὶ ἐμετεσοιχείωσες ἐμετάβαλες τὸ φθαρτὸν σε μέρος τὼ ἀνθρωπότητα, εἰς ἀφθαρσίαν ἀθανασίαν, καὶ τὸ ἔδειξες τὸ ἐφανέρωσες βρυσιν τῆς ἀφθάρτε, καὶ ἀθανάτε ζωῆς, ὕστερα ὑπὸ τὼ σηκωσίνσε τὼ ἀνάστασιν σε, ἀνασαινόμενος σηκωνόμενος ὑπὸ τὸν τάφον.

Ο' Α'ΐδης ἐβασίλδυσεν ὄχυσίαζεν τὸ γμος τῆς ἀνθρώπων, ἀμὴ δεῦ ἐπολυχρόνισεν δεῦ ἔμεινεν αἰώνιεν τὸ φράγμα. διότι ὦ δυνατὲ ἰσχυρὲ, ἐσὺ βαπόμενος μέσα εἰς τὸν τάφον, ὄχέχισες ἔκοψες τὰ σίδερα ταῖς κλειδονίαις τὸ θανάτε, μὲ τὼ ἀπαλάμωσε, ὁπῦ ὄχυσίαζες ῥιζᾶς δίδες τὼ ζωῶ, καὶ ἐκήρυξες ἐφανέρωσες, εἰς ἐκεινες ὁπῦ ἐκαθδδαν ἐκοιμῶντο ἐκεῖ, ὑπὸ τὸν αἰῶνα, ἤγεν ὑπὸ τὼ ἀρχὼ τὸ Κόσμε, δῶ ἐλδθεείαν ἀλπιγίω, ὦ ἐλδθερωτὰ αὐθεότα Χριτὲ, γνόμβως ῥωτογενημβίος, ἤγεν ἀνασαινόμενος ῥωτος, ὑπὸ τὲς νεκρὲς, χωεὶς θανατον πλεον.

Α'φραστον θαῦμα, ὁ ἐν καμίνῳ ῥυσάμβος, τὲς ὁσίες παῖδας ἐκφλογὸς, ἐν τάφῳ νεκρὸς, ἅπινς καπατίθεται, εἰς σωτηεία ἡμῶν τῆς μελωδδέντως, λυβωτὰ ὁ Θεὸς δλογητὸς εἶ.

Τέβωται ἅδης, ἐν τῇ καρδία δεξάμβος, τὸν. βωθεότα, λόγχῃ τὼ πλδρὼ, καὶ θεὸν πυρὶ θείῳ δαπανώμενος, εἰς σωτηεία ἡμῶν τῆς μελωδδέντων, λυβωτὰ, ὁ Θεὸς δλογητὸς εἶ.

Ο'λβιος τάφος, ἐν ἑαυτῷ δὲ δεξάμβος, ὡς ὑπνώντα, τὸν δημιουργὸν, ζωῆς θησαυρὸς, θεῖος ἀναδέδεικται, εἰς σωτηεία ἡμῶν τῆς μελωδδέντων, λυβωτὰ, ὁ Θεὸς δλογητὸς εἶ.

Νόμῳ θανόντων, τὴν ἐν τῷ τάφῳ κατάθεσιν, ἡ τῆς ὅλων δέχεται ζωὴ, καὶ τὸν πηγὼ, δείκνυσιν ἐγέρσεως, εἰς σωτηεία ἡμῶν τῆς μελωδδέντων, λυβωτὰ, ὁ Θεὸς δλογητὸς εἶ.

Μία ὑπῆρχεν, ἡ ἐν τῷ

Α'νείπωτον ἀνεκδιήγητον θαῦμα θεϊκὸν ἔγινεν, ἐκεῖνος ὁτε πᾶ ἐλύβωσεν ἐλδθέρωσεν τὲς Α'γίες καθαρὲς ζωῆς νέους παῖδας, μέσα εἰς τὼ Κάμινον, ἀπὸ τὼ φλόγα τὼ λαύραν τὼ Α'συέλου, αὐτὸς ὁπᾶ τὲς ἐλύβωσεν, τίθεται βάνεται, μέσα εἰς τὸν τάφον, νεκρὸς ὑποδαμβος, χωεὶς πνεῦ, δῶ λυβωσιν ἐλδθεείαν ἡμῶν τῆς πιστῶν, ὁπᾶ ψαλλομβν φωνάζομβν λέγομβν, ὦ ἐλδθερωτὰ αὐθεότα Χριτὲ, ἐσὺ ὁ Θεὸς τῆς Πατέρωνμας, εἶσαι δλογημβίος ἐπαινεμβίος, εἰς ὅλες τὲς αἰῶνας παντοτινὰ αἰώνια.

Ο' Α'ΐδης ἐκεντήθη ἐπληγάθη, δεχόμβος μὲ τὸ τὰ ἐδέχθη μέσα εἰς τὼ καρδίαν τε, ἐκεῖνον ὁπᾶ ἐκεντήθη ἐπληγώθη, μὲ κοντάει μὲ λόγχιν κατὰ τὼ πλδρὰν, καὶ φθειρόμβος ἀφανιζόμβος ἀναλισκόμβος, ὑπὸ τὸ θεϊκὸν πῦρ τῆς Θεότητος, ἀκαιανάζει λυπᾶται, δῶ ἐλδθεείαν λύβωσιν ἡμῶν τῆς ψαλλόντων, ὁπᾶ ψάλλομβν λέγομβν, ὦ ἐλδθερωτὰ αὐθεότα Χριτὲ, ἐσὺ ὁ Θεὸς τῆς Πατέρωνμας, εἶσαι δλογημβίος ἐπαινεμβίος, εἰς ὅλες τὲς αἰῶνας παντοτινὰ αἰώνια.

Ο' τάφος τὸ αὐθεότα Χριτὸ, ἔγιναι καλότυχις δτυχημβίος πλέσιος, διότι ἐδέχθη ὑποδέχθη μέσα εἰς τὸ λόγκο τε, τὸν δημιργὸν τὸν κτίσλο, καὶ πλάσλο αὐθεότα Θεὸν, ὡσὰν ὑπὸ ὕπνον κοιμισμβόν, καὶ δείχνεται φανερώνεται αὐτὸς ὁ τάφος θεϊκὸς, πλέτος θησαυρὸς τῆς ζωῆς, δῶ ἐλδθεείαν λύβωσιν ἡμῶν τῆς ψαλλόντων, ὁπᾶ ψάλλομβν λέγομβν, ὦ ἐλδθερωτὰ αὐθεότα Χριτὲ, ἐσὺ ὁ Θεὸς τῆς Πατέρωνμας, εἶσαι δλογημβίος ἐπαινεμβίος, εἰς ὅλες τὲς αἰῶνας παντοτινὰ αἰώνια.

Η' ζωὴ, ἤτοι ὁ αὐθεότα Χριτὸς, ὅλων τῆς ὄντων τῆς κτισμάτων, δέχεται λαμβάνει τὸ βάλσιμον τὸ θάψιμον, μέσα εἰς τὸν τάφον, κατὰ τὸν νόμον τὼ τάξιν τῆς ὑποδαμένων, καὶ ἐπῆτον τὸν τάφον τὸν δείχνει τὸν φανερώνει βρύσιν, τῆς σηκώσεως τῆς ἀνάστασίς τε, δῶ ἐλδθεείαν λύβωσιν ἡμῶν τῆς ψαλλόντων, ὁπᾶ ψάλλομβν λέγομβν, ὦ ἐλδθερωτὰ αὐθεότα Χριτὲ, ἐσὺ ὁ Θεὸς τῆς Πατέρωνμας, εἶσαι δλογημβίος ἐπαινεμβίος, εἰς ὅλες τὲς αἰῶνας παντοτινὰ αἰώνια.

Η' Θεότης τὸ αὐθεότα Χριτὸ, μία ἦπον, ἀδιάκριτος ἀ-

τῆ ἅδῃ ἀχώριτος, καὶ ἐν τάφῳ, καὶ ἐν τῇ Ἐδὲμ Θεότης Χριστὸς, σὺν Πατρὶ καὶ Πνεύματι, εἰς σωτηρίαν ἡμῶν τῆ μελῳδοῦντων, λύτρωτα, ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ἐκστηθι φρίττων ἀρμὲ, καὶ σαλευθήτωσαν τὰ θεμέλια τῆς γῆς. ἰδὲ γὰρ ἐν νεκροῖς λογίζεται, ὁ ἐν ὑψίστοις οἰκῶν, καὶ τάφῳ σμικρῷ ξενοδοχεῖται, ὃν παῖδες ὑμνολογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἀέλυται ἄχραντος ναὸς, τῷ πεπτωκυίαν δὲ συνανίστησι σκιρτῶ. Ἀδὰμ γὰρ τῷ πρωτέρῳ δεύτερος, ὁ ἐν ὑψίστοις οἰκῶν, καταλύθη μέχρις ᾅδου πυλεώνων· ὃν παῖδες ὑμνολογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Πέπαυται τόλμα μαθητῶ, Ἀειμαθείας δὲ ἀεισθύει Γωσὴφ. νεκρὸ γὰρ, καὶ γυμνὸν θεώμενος, τὸν ὃν παύτων Θεὸν, αἰτεῖται, καὶ κηδεύει

χωρεῖσος ἀμίτεισος, μίσα εἰς τὸν Ἄδλου, καὶ εἰς τὸν πάφον, καὶ εἰς τὸν Παράδησον, μαζὶ μὲ τὸν Γαστρα, καὶ μὲ τὸ Παναγιον Πιτυμα, δῖα ἐλδυθειαν λύβωσιν ἡμῶν τῆ ψαλοτπων, ὑπὲ ψαλομαι, ὢ ἐλδυθερωτὰ αὐθεντα Χριστὲ, ἐσὺ ὁ Θεὸς τῆ Πασέρωμας, ὕσαι ὐλογημένος ἐπαινετώτος, εἰς ὅλης τὰς αἰῶνας παντοτινὰ αἰῶνια.

Ὦ ὑραὲ, γενῆ ἑκατικὸς ἑκδαμβος, ἔξω τὲ ἑαυτῆσι, φείτωπας δρομαος ὑπας, καὶ τὰ θεμέλια τῆς γῆς, ὰς σαλδυθῆν ὰς σειθῆν διστι ἰδὲ τὰ ἐκεῖς, ὁπὲ κατοικεῖ εἰς τὰ ὑψιλότατα μέρη, ἤγυν ἀπαίω εἰς τὰ Χερυβὶμ, λογαειάζεται μεβείται μαζὶ μὲ τὰς νεκρὰς τὰς ὑποδαμένους, καὶ δέχεται ὡσαὶ ξένος, μίσα εἰς μικρὸν ταφον, τὸ ὁποῖον ἐσεῖς τὰ παιδία καλελογῆτε τον, καὶ ἐσεῖς οἱ Ἱερεῖς δξολογεῖτε τον, καὶ ἐσεῖς οἱ λαοὶ τὰ πλῆθη ὑψωτὲ τον, εἰς ὅλης τὰς αἰῶνας παντοτινὰ αἰώνια.

Ὁ ναὸς ὁ καθαρὸς ὁ ἅγιος, δηλαδὴ ὁ ἀνθρωπότης τὲ αὐθεντὲ Χριστὲ, ἐβλαλύθη ἐσκρυπίδη, καὶ αἰασαίνη σηκώνη μαζίτα, τῷ τσιπὶ τὴν σκιλῶ τῷ ξεπευμβίῳ, ἤγυν τὴν Ἀδαμιαιαν φυσι. διστι ὁ δεύτερος Ἀδὰμ, δηλοδοτι ὁ αὐθεντὲς Χριστὸς, ἐκεῖτος ὁπὲ κατοικεῖ εἰς τὰ ὑψιλότερα μέρη εἰς τὶς ὑρανὲς, ἐβᾶ τὸ χαπῆει τὲ φρώτη Ἀδὰμ, ἐκατέβη ἤλθεν, ἕως εἰς τὰ κελαέια τὰ ταμεῖα τὲ Ἄδε, εἰς τὸν Ἄδλου, τὸν ὁποῖον ἐσεῖς τὰ παιδία καλολογῆτε τον, καὶ ἐσεῖς οἱ Ἱερεῖς δξολογεῖτε τον, καὶ ἐσεῖς οἱ λαοὶ τὰ πλῆθη ὑψωτὲ τον, εἰς ὅλους τὲς αἰῶνας παντοτινὰ αἰώνια.

Ἡ τόλμη τὸ θάῤῥος τῆ μαθητῆ τῆ Ἀπσόλων, ἔπαυσεν ἔσχε παυση, καὶ ὁ Γωσὴφ, ὁπὲ ἦτον ὑπὸ τῷ Ἀειμαθειαν, ὑδρυαθδεν φρωτε δυνικὰ φυλαίως· διστι βλέπωπας καὶ πάζωπας θεωρωπας τὸν αὐθεντὴν Θεὸν, ὁπὲ εἶναι ἀπαίω εἰς ὅλα τὰ παντα, νεκρὸν ὑποδαμένον, καὶ γυμνὸν, τὸν ζητεῖ τὸ γυρδὲν ὑπὸ τὸν Πιλάτον, καὶ τὸν ἐνπαφιάζει τὸν θάπτει, κράζωπας φωνάζωπας λέγωπας, ἐσεῖς τὰ παιδία, καλολογεῖτε τον, καὶ ἐσεῖς οἱ Ἱερεῖς δξολογεῖτε τον,

δλύει κραυγάζων· οἱ παῖδες δ᾽ ογεῖτε, ἱρεῖ, ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψεῖτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὦ τῆ θαυμάτων τῆ καινῶν, ὦ ἀγαθότητος, ὦ ἀφράτε αὐοχῆς, ἐκὼν ὧδ ὑπὸ γῆν σφραγίζεται, ὁ ἐν ὑψίστοις οἰκῶν, καὶ πλάτος Θεὸς συκοφυντεῖται, ὃν παῖδες ὑμνολογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψεῖτε εἰς πάντας τὰς αἰῶνας.

Μὴ ἐποδύρεμε μῆτερ, καθορῶσα ἐν τάφῳ, ὃν ἐν γαστρὶ ἄνδ ἀσπορᾶς σωλάβες ὑόν. ἀνασήσομαι γὰρ καὶ δοξασθήσομαι, καὶ ὑψώσω ἐν δόξῃ, ἀπαύστως ὡς Θεὸς, τὰς ἐν πίστει καὶ πόθῳ σὲ μεγαλυίοντας.

Ἐπὶ τῷ ξενῶ σου τόκῳ, τὰς ὁδυίας φυγοῦσα, ὑπερφυῶς ἐμακαείθη ἄναρχε Τιέ. νυῶ δέ σε Θεέμε ἀπνευν ὁρῶσα νεκρὸν, τῇ ῥομφαίᾳ τῆς λύπης, παράττομαι δεινῶς· ἀλλ᾽ ἀνάσηθι, ὅπως μεγαλυνθήσωμαι.

Γῆ

του, καὶ ὁ λαὸς τὸ πλῆθος τῆ ἀνθρώπων, ὑπερυψώτε τον. εἰς ὅλης τὰς αἰῶνας παντοτινὰ αἰώνια.

Ὦ παράδοξα θαύματα καινέια, ὦ καλωσυνὴ ἀγαθότητα, ὦ ὑπομονὴ μακροθυμία ἀνέκποτα ἀνεκδίγητε. διότι ἐκεῖνος ὁπὲ κατοικεῖ εἰς τὰ ὑψιλότατα μέρη, ἤγυν ἀπαίω εἰς τὰ Χερυβὶμ, βυλλώνεται σφραγίζεται μὲ βύλλον. θελματικῶς μὲ τὸ θέλημά του, ὑπὸ κάτω εἰς τὴν γῆν· καὶ ὁ αὐθεντὴς Θεὸς, κατηγορᾶται συκοφυντεῖται δῖα πλάνος ἀνατεώ· τὸν ὁποῖον ἐσεῖς τὰ παιδία καλολογεῖτε τον, καὶ ἐσεῖς οἱ Ἱερεῖς δξολογεῖτε τον, καὶ ὁ λαὸς τὸ πλῆθος τῆ ἀνθρώπων, ὑπερυψώνετε τον, εἰς ὅλης τὰς αἰῶνας παντοτινὰ αἰώνια.

Ὦ φιλτάτη ἠγαπημβίμη Μητέρα, μὴν ὀδύρεσαι μὴν θρηνῆς μὴν κλαίης, βλέπωπας καιπάζωπας μέσα εἰς τὸν τάφον, ἐμενα τὸν Υἱόν σου, τὸν ὁποῖον Τιὸν, σωέλαβες ἔπαχσες, μέσα εἰς τὴν Ἁγίαν σου κοιλίαν, χωρὶς σπορὰν ἀνδρός. διότι θέλω ἀναστηθῆ, καὶ θέλω δοξασθῆ, ὡσὰν αὐθεντὴς Θεὸς, καὶ θέλω ὑψώσῃ μὲ δόξαν ἐκεῖνος, ὁπὲ σὲ μεγαλύνει σὲ ἐγκωμιάζει σὲ δοξάζει, μὲ πίστιν μὲ βεβαίωσιν, καὶ μὲ πόθον σὸθεον θεϊκὸν ἀκαπάπαυσα.

Ὦ ἄναρχε Τιέ, ἐμακρείθηκα ἐκαλοτυχίθηκα, ὑπερφυσικὰ παράνω ὑπὸ φύσιν, φθόγωπας τὶς πόνες τὰ καλεπονήματα, ἤγυν δσὸ τὸ ἀγροίκησα, ὅταν ἐγενήθης, εἰς τὴν παράδοξόν σου χρίσιν. αἰμὴ ὦ Θεέμε, πῶρα βλέπωπας σε θεωρῶπας σε, νεκρὸν ὑποδαμένον, χωρὶς πνοὴν, ξεχίζομαι κόπτομαι, ὑπὸ τὴν πάθη τὴν ῥομφαίαν τῆς λύπης τῆς πίκρας, δεινὰ σκληρά. αἰμὴ σηκώσῃ ἀνασήσῃ, δῖα νὰ θέλα μεγαλωθῶ δοξασθῶ καὶ ἐγὼ, μαζὶ μὲ ἐσένα.

Ω

Γῆμε καλύπτει ἐκόντα, ἀλλὰ φείδεσθαι ἄδης οἱ πυλωροὶ, ἠμφισμένον βλέποντες σολλῷ, ἠμαγμένῳ μᾶλλον, ἐκδικήσεως. τὸν ἐχθρὸν ἐν Σταυρῷ γὰρ πατάξας ὡς Θεὸς, ἀνασήσομαι αὖθις καὶ μεγαλύνω σε.

Ὦ φιλτάτη ἠγαπημένη μου Μητέρα, ἡ γῆ μὲ σκεπάζει μὲ θάπτει θλιμματικῶς. ἀμὴ οἱ περιπαίδες τοῦ Ἅδου, φείδονται ζημιάσεων, βλέποντάς με κοιτάζωντάς με, σολισμένον ὡραϊσμένον, μὲ σολλὴ αἱματωμένῃ ἐκδικήσεως δικαιοκρισίας. διότι κτυπῶντας βαρῶντας, ὡσὰν αὐθέντης Θεός, τὸν ἐχθρὸν ἔβαβόλες, ἁπάνω εἰς τὸν Σταυρὸν, θέλω σηκωθῇ ἀναστηθῇ πάλιν, καὶ θέλω σὲ μεγαλύνῃ σὲ δοξάσῃ παντοτινὰ αἰώνια.

Ἀγαλλιάσθω ἡ κτίσις, εὐφραινέσθωσαν πάντες οἱ γηγενεῖς. ὁ γὰρ ἐχθρὸς ἐσκύλθται ᾅδης, μυρῶν γυναῖκες προσυπαντάτωσαν, τὸν Ἀδὰμ σὺν τῇ Εὔᾳ, λυβᾶται πανηγυρῇ, καὶ τῇ ξίτῃ ἡμέρᾳ ἐξαναστήσομαι.

Ἡ κτίσις ὁ Κόσμος τὰ κτίσματα, ἂς ἀγαλλῶνται ἂς χαίρωνται, καὶ ὅλοι οἱ γήϊνοι ἄνθρωποι, ἂς εὐφραίνωνται ἂς χαίρωνται διότι ὁ ἐχθρὸς Ἅδης ἐκυρσεύθη αἰχμαλωτίσθη, καὶ ἡ μυροφόρες γυναῖκες, ἂς μὲ προϋπαντήσουν μὲ τὰ μύρα. διότι λυβῶνω ἐλεύθερώνω τὸν πρωτόπλαστον Ἀδὰμ, μαζὶ μὲ τὴν Εὔαν, καὶ μὲ ὅλον τὸ γένος, καὶ θέλω σηκωθῇ ἀναστηθῇ τὴν τρίτην ἡμέραν.

Τέλος τοῦ Κανόνος, καὶ τῆς Ἐξηγήσεως τοῦ Μεγάλου Σαββάτου.

ΚΑ-

ΚΑΝΩΝ ΤΗΣ ΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ.

Ἑλληνικὸν Κείμενον.

Δόξα τῇ Ἁγίᾳ, καὶ ὁμοουσίῳ, καὶ ζωοποιῷ, καὶ ἀδιαιρέτῳ Τριάδι. πάντοτε νῦν καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, θανάτῳ θάνατον πατήσας, καὶ τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι, ζωὴν χαρισάμενος.

Ἀναστάσεως ἡμέρα, λαμπρυνθῶμεν λαοί, Πάσχα Κυρίου Πάσχα, ἐκ γὰρ θανάτου πρὸς ζωὴν, καὶ ἐκ γῆς πρὸς

Ἐξήγησις τοῦ Κανόνος τῆς Ἀναστάσεως, τῆς Ἁγίας, καὶ Μεγάλης Κυριακῆς, τοῦ Πάσχα.

Ἂς εἶναι τιμὴ δόξα ἔπαινος ὁμολογία, εἰς τὴν Ἁγίαν Τριάδα, ἤτοι εἰς τὰ τρία πρόσωπα τῆς Θεότητος, εἰς τὸν Πατέρα, εἰς τὸν Υἱὸν, καὶ εἰς τὸ Παράκλητον Πνεῦμα, τὰ ὁποῖα πρόσωπα, εἶναι ἀδιαίρετα ἀχώριστα, καὶ εἶναι τῆς αὐτῆς φύσεως ὑσίας, καὶ ὁποῦ δίδουν χαρὰν εἰς ἡμᾶς τοὺς ζωὴν, καὶ πρέπει παντοτινὰ ἀδιάλειπτα, καὶ πάντοτε ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς ἀπεράντους τοὺς ἀτελευτήτους αἰῶνας, ἀμήν.

Ὁ ἀναστὰς Χριστὸς, ὁ θεάνθρωπος Ἰησοῦς, καταπατῶντας νικῶντας τὸν θάνατον, μὲ τὸν ἐδικόν του θάνατον, καὶ δίδωντας χαρὰν ζωὴν ἀθανασίαν, εἰς ἐκείνους ὁποῦ ἦσαν μέσα εἰς τὰ μνήματα, δηλονότι εἰς τοὺς νεκροθαμένους, ἀνασκήθη ἐσηκώθη ὑπὸ τοὺς νεκροὺς ὑπὸ τὸν Ἅδην, ἀνασαίνωντας τὸν Ἀδὰμ, καὶ τοὺς ἐξ Ἀδὰμ.

Ὦ λαοὶ πλήθη τῶν εὐσεβῶν Χριστιανῶν, ἔτσι ἡ ἡμέρα, εἶναι τῆς ἐγέρσεως τῆς σηκώσεως τῆς ἀναστάσεως τοῦ αὐθέντου Χριστοῦ, ἂς λαμπρυνθῶμεν ἂς φωτισθῶμεν κατὰ τὴν ψυχήν, εἶναι Πάσχα πέρασμα τοῦ Κυρίου μας αὐθέντου Χριστοῦ, πέρασμα ἀπάβασις· διότι ὁ αὐθέντης Χριστὸς ὁ Θεός μας, μᾶς ἐλευθέρωσεν μᾶς ἐλύτρωσεν μᾶς ἐπέρασεν ὑπὸ τὸν θάνατον εἰς τὴν ζωὴν, καὶ ὑπὸ τὴν γῆν, μᾶς ἔδωσεν

ὐρανὸν, Χριστὸς ὁ Θεὸς, ἡμᾶς διεβίβασεν, ὑπερήκιον ἄδοντας.

Καθαρθῶμεν τὰς αἰσθήσεις, καὶ ὀψόμεθα τῷ ἀφράστῳ, φωτὶ τοῦ Ἀναστάσεως Χριστὸν ἐξαστράπτοντα, καὶ χαίρετε φάσκοντα, ζωηφόως ἀκουσώμεθα, ἐπινίκιον ᾄδοντες.

Οὐρανοὶ μὲν ἐπαξίως εὐφρανέθωσαν. γῆ δὲ ἀγαλλιάσθω, ἑορταζέτω δὲ κόσμος, ὁρατός τε ἅπας καὶ ἀόρατος, Χριστὸς γὰρ ἐγήγερται, εὐφροσύνη αἰώνιος.

Δεῦτε πόμα πίωμεν καινὸν, οὐκ ἐκ πέτρας ἀγόνου τερατουργήθεν. ἀλλὰ ἀφθαρσίας πηγὴν, ἐκ τάφου ὁμβρήσαντος Χριστοῦ, ἐν ᾧ στερεούμεθα.

Νῦν πάντα πεπλήρωται φωτός. οὐρανός τε, καὶ γῆ, καὶ τὰ καταχθόνια, ἑορταζέτω γὰρ πᾶσα κτίσις, τοῦ ἐγερσιν Χριστοῦ, ἐν ᾗ ἑστήρεωται.

Χθὲς

τὸν ζόφον τῆς μετανοίας, ναὶ ἀναβιώσωμεν εἰς τὸν οὐρανὸν, εἰς τὸ βασιλεῖον τοῦ Παραδείσου, ψάλλοντας δοξολογίαν ὑμνον ψαλμῳδίαν δοξολογίαν νικητικὸν νίκης. διότι ἐνίκησεν ἐκπαγέντα τὸν ἐχθρὸν μας διάβολον.

Ὡ λαοὶ πλήθη τῆς ἀσεβῶν Χειρισιανῶν, ἂς φωτισθῶμεν ἂς καθαρισθῶμεν ὑπὸ τὰς πέντε αἰσθήσεις τοῦ σώματος, δηλαδὴ ὑπὸ τὸν ἀκοὴν, ὅρασιν, ὄσφρησιν, γεῦσιν, καὶ ἁφὴν, καὶ θέλομεν εἰδῆ κοπιάζῃ θεωρήσῃ τὸν αὐθέντην Χριστὸν, ἀστράπτοντας, ὅπου νὰ ἀστράπτῃ νὰ λάμπῃ, μὲ φῶς λάμψιν, ἀπλησίαστον ἀζύγωτον, τῆς ἐγέρσεως τῆς σηκώσεως τῆς ἀναστάσεώς του, καὶ ἂς τὸν ἀκούσωμεν ἂς τὸν ἀκροασθῶμεν, ὁπου λέγει σωτυχαίνει φανερώνει δίκαια φανερὰ, χαίνετε ἐγχέτε χαρὰ γιασας, ψάλλοντας δοξολογοῦντας ὕμνον ψαλμῳδίαν δοξολογίαν νικητικὸν νίκης· διότι ἐνίκησεν ἐκπαγέντα τὸν ἐχθρόν μας διάβολον.

Οἱ οὐρανοὶ, ἂς εὐφραίνωνται ἂς χαίρωνται ἐπάξια ἀξιοπρεπῶς, καθὼς πρέπει εἰς τὸν αὐθέντην Χριστὸν, καὶ ἡ γῆ ἂς εὐφραθῇ, ἂς χαρῇ καὶ ὅλος ὁ Κόσμος βλεπτὸς φαινόμενος, καὶ ἄβλεπτος ἀθεώρητος, ἂς ἑορτάζῃ ἂς πανηγυείζῃ ἂς κάμῃ ἑορτὴν πανήγυειν. διότι ὁ αὐθέντης Χριστὸς, ἐσηκώθη ἀναστήθη, μία εὐφροσύνη χαρὰ ἀγαλλίασις, αἰώνιος παντοτινή.

Ὡ καὶ πλήθη τῆς ἀσεβῶν Χειρισιανῶν, ἔρχεσθε ἐλάτε, ναὶ πίωμεν τὸ εὐφραθῶμεν ὅλα πιστὸν καὶ ἀγεον, ἤγουν τὴν Ἁγίαν Κοινωνίαν, ὁπὲ δὲν θαυματουργεῖται δὲν τελειώνεται ὑπὸ Πέτραν ἄγονον ξηρὰν, ὡσὰν τὸ Προφήτου Μωϋσέως. ἀλλὰ θαυματουργεῖται τελειώνεται, ὑπὸ βρύσιν τῆς ἀθανασίας τῆς ἀφθαρσίας, τοῦ αὐθέντου Χριστοῦ, ὁπὸ τὸν ἀνάβρυσεν πὶν εὕγαλεν, ὑπὸ τὸν τάφον τὸ, ἤγουν τὴν Ἀνάστασιν τῆς ἀνθρώπων, εἰς τὴν ὁποίαν Ἀνάστασιν, ἐξερεθήκαμεν ἐθεμελιωθήκαμεν μὲ τὴν σήκωσιν τῆς Θεότητός του.

Τώρα ὅλος ὁ Κόσμος, ὅλα τὰ κτίσματα τὰ δημιουργήματα, καὶ ὁ οὐρανὸς, δηλαδὴ ὅλας ἡ τάξες τῆς οὐρανίων ἀύλων Ἀγγέλων, καὶ ἡ γῆ δηλαδὴ ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, καὶ τὰ καταχθόνια, δηλαδὴ ὅλα τὰ ὑποκάτω μέρη τῆς γῆς, ἐγέμισαν ἐπλήθησαν ὑπὸ φῶς, θεογνωσίας, καὶ θεολογίας. λοιπὸν ὅλη ἡ κτίσις ὅλος ὁ Κόσμος, ἂς ἑορτάζῃ ἂς πανηγυείζῃ τὴν Ἀνάστασιν τὴν σήκωσιν τοῦ αὐθέντου Χριστοῦ, εἰς τὴν ὁποίαν ἀνάστασιν ἐσηρεώθη ἐθεμελιώθη ὅλος ὁ Κόσμος, μὲ τὴν ἐλπίδα τῆς Ἀναστάσεως, τοῦ αὐθέντου Χριστοῦ.

Ὡ

Χθὲς συνεθαπτόμην σοι Χριστὲ, συνεγείρομαι σήμερον ἀνασώτι σοι· συνεσταυρώμην σοι χθὲς, αὐτός με συνδόξασον Σωτὴρ, ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

Ἐπὶ τῆς θείας φυλακῆς, ὁ θεηγόρος Ἀββακοὺμ, σὺν μεθ' ἡμῶν, καὶ δεικνύτω, φαεσφόρον Ἄγγελον, διαφωτισίως λέγοντα, σήμερον σωτηρία τῷ κόσμῳ, ὅτι ἀνέστη Χριστὸς ὡς παντοδύναμος.

Ἄρσεν μὲν ὡς διανοίξαν τὴν παρθενίαν νηδύν, πέφυκε Χριστὸς, ὡς βροτὸς δὲ ἀμνὸς θρεσηγορεῖται, ἄμωμος δὲ ὡς ἄζυγος καὶ ἰδὸς, τὸ ἡμέτερον Πάσχα καὶ ὡς Θεὸς ἀληθὴς τέλειος λέλεκται.

Ὡς ἐνιαύσιος ἀμνὸς, ὁ ἀλογούμενος ἡμῖν σέφανος Χριστὸς, ἑκουσίως ὑπὲρ πάντων πέφυται, Πάσχα τὸ παθητήριον, καὶ αὖθις ἐκ τοῦ τάφου ὡραῖος, δικαιοσύνης ἡμῖν ἔλαμψεν ἥλιος.

Ο'

Ὡ αὐθέντα Χριστὲ, ἐχθὲς τὴν χθεσινὴν ἡμέραν ἐθαπτόμην ἐνταφιαζόμην μαζὶ μὲ ἐσέα, ἤγουν ἡ ἀνθρωπότης μου, σήμερα σηκώνεται ἀναστήνομαι μαζὶ μὲ ἐσέα, ὁπὸ ἐγέρθης ἐσηκώθης ἀνασήθης, ὑπὸ τὸν Ἅδην, ἐχθὲς τὴν χθεσινὴν ἡμέραν, ἐσταυρώνομαι μαζὶ μὲ ἐσέα, ἤγουν ἡ ἀνθρωπότης μου, δόξασέ με ἐσύ, ὦ ἐλεύθερωσέ, ἐσύ δόξασέ με τιμησέ με ἀξίωσέ με, ὡς τὴν Βασιλείαν σου ὡς τὴν βασιλείαν τῆς Θεότητός σου.

Ο' Προφήτης Ἀββακοὺμ, ὁ Θεολόγος ὁ τὰ θεῖα προλέγων σφραγουδῶν, ἂς σαθῇ ἂς σαλαπήσῃ, εἰς τὴν Θείαν παραφύλαξιν σωσεχίαν, μαζὶ μὲ ἡμᾶς, καὶ ἂς δείχνῃ ἂς φανερώνῃ, τὸν Ἄγγελον τὸν μιλουτὴν τὸν φανερωτὴν, ὁπὸ φέρνει βασκὰ φῶς, γεμάτον ὑπὸ φῶς, λέγωντας, ὁπὸ λέγει δυνατὰ μὲ μεγάλην φωνὴν, σήμερα ἔγινε λύτρωσις ἐλευθερία, εἰς ὅλον τὸν Κόσμον. διότι ὁ αὐθέντης Χριστὸς, ἠγέρθη ἐσηκώθη ἀνασήθη ὡσὰν αὐθέντης Θεὸς παντοδύναμος.

Ο' αὐθέντης Χριστὸς, ἐμπερώθη ἐφάνη ἀρσενικὸν παιδίον, ὡσὰν ὁπὸ αἴνιξεν τὴν μήτρα τὴν κοιλίαν τοῦ γαστέρα τὴν παρθενικὴν τὴν καθαρὰν τῆς Παρθένου ἀπαρόικησε, ὑπὸ δυνάμιν ἀνωτέραν· ἀμὴ ὡσὰν ἄνθρωπος, ὠνομάσθη ἐπόθη ἀρτὶ χριστιάνεικον, καὶ ἀκόμι ἀθῶος καθαρὸς, ὡσὰν ἀδιάκριτος, ὑπὸ κανένα σημάδι ἁμαρτίας, καὶ τὸ ἐδικόν μας Πάσχα πέρασμα, ὡσὰν αὐθέντης Θεὸς ἀληθινὸς, ἐπόθη ὠνομάσθη, τέλειος ἀμνός.

Ο' Μεσίας ὁ θεάνθρωπος αὐθέντης Χριστὸς, ὁπὸ ὑμνεῖται ἐπαινεῖται δοξάζεται, ὑπὸ ἡμᾶς τοὺς ἀσεβεῖς Χειρισιανοὺς, χριστικὸς κύκλος, ὡσὰν ἀρτὶ χριστιάνεικεν, εὐθυσιάσθη θελήματικῶς, δηλαδὴ ἐλευθέρωσεν ὅλοιων τῆς ἀνθρώπων, εἶπεν Πάσχα πέρασμα θύμα καθαρτικὸν τῆς ἁμαρτίας· καὶ πάλιν ἄνεφξεν ἔλαμψεν ἥλιος δικαιοσύνης δικαιοσεισίας, εἰς ἡμᾶς τοὺς ἀσεβεῖς Χειρισιανοὺς, λαμπρὸς εὔμορφος, σηκωθέντος ἀναστημένος ὑπὸ τὸν τάφον.

Ὁ Θεοπάτωρ μνῆ Δαβὶδ, πρὸ τῆς σκιώδης κιβωτοῦ, ἤλατο σκιρτῶν, ὁ λαὸς δὲ τῷ Θεῷ ὁ ἅγιος, τῷ τῆς συμβόλων ἔκβασιν ὁρῶντες, ἐφρανθῶμεν ἐνθέως, ὅτι ἀνέστη Χριστὸς ὡς παντοδύναμος.

Ὀρθρίσωμεν ὄρθρου βαθέως, καὶ ἀντὶ μύρου, τὸν ὕμνον προσοίσωμεν τῷ Δεσπότῃ, καὶ Χριστὸν ὀψόμεθα δικαιοσύνης ἥλιον, πᾶσι ζωὴν ἀνατέλλοντα.

Τῷ ἄμεμπτόν σε ἐμπολαγχνίαν, οἱ ταῖς τοῦ Ἅδου σειραῖς σπαρχόμενοι δεδορκότες, πρὸς τὸ φῶς ἠπείγοντο Χριστὲ, ἀγαλλόμενοι ποδί. Πάσχα κροτοῦντες ἀϊδιον.

Προσέλθωμεν λαμπαδιφόροι τῷ προϊόντι Χριστῷ ἐκ τοῦ μνήματος ὡς νυμφίῳ, καὶ συνεορτάσωμεν ταῖς φιλεόρτοις πάλαι, Πάσχα Θεοῦ τὸ σωτήριον.

Κατῆλθες ἐν τοῖς κατωτάτοις τῆς γῆς, καὶ συνέτριψας μοχλοὺς αἰωνίους

Ὁ Προφήτης Δαβὶδ, ὁ θεοπάτωρ ὁ προπάππος τοῦ αὐθέντου Χριστοῦ, ἐπῄδησε χορεύοντας, ἤγουν ἐχόρισεν ἐμπρὸς εἰς τὸν κιβωτὸν, τὸν σκιώδη τὸν αἰνιγματώδη τὸν παλαιὸν τῶν Ἑβραίων. καὶ ὁ λαὸς τὸ πλῆθος τοῦ αὐθέντου Θεοῦ, ὁ καθαρὸς ὁ Ἅγιος, ἤγουν ἡμεῖς οἱ πιστοὶ, βλέποντας κοιτάζοντας θεωροῦντας τὸν τελείωσιν τὸ εὐγάλμα τῶν σημείων τῶν σημαδίων, ἂς εὐφρανθῶμεν ἂς χαρῶμεν σύτεα θεϊκά. διότι ὁ αὐθέντης Χριστὸς, ἠγέρθη ἐσηκώθη ἀναστὴν ἀπὸ τὸν Ἅδου, ὡσὰν αὐθέντης Θεὸς παντοδύναμος.

Ὦ λαοὶ πλήθη τῶν δυσεβῶν Χριστιανῶν, ἂς νυκτερεύσωμεν, ἂς ἀγρυπνήσωμεν, νύκτα βαθεῖαν πειοῦμεν, καὶ ἂς προσφέρωμεν ἂς κάμωμεν εἰς τὸν αὐθέντην Χριστὸν, ὕμνον δοξολογίαν, ἀντὶς ἐξῆ τὸ μύρον τῶν μυροφόρων γυναικῶν· καὶ ἂς ἰδοῦμεν ἂς θεωρήσωμεν τὸν αὐθέντην Χριστὸν, τὸν ἥλιον τῆς δικαιοσύνης τῆς δικαιοκρισίας, ὁπὸ αἰαπέλλει λάμπει φαίνεται, εἰς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, ζωὴ παντοτινή.

Ὦ αὐθέντα Χριστὲ, ἐκεῖνοι ὁπὸ ἐκρατοῦντο ἦσαν δεμένοι, μὲ τὰ σειράδια τὰς ἁλύσεις τὸ ζοφερὸ Ἅδη, ἤγουν οἱ κολασμένοι οἱ ὑποταγμένοι, βλέποντας κοιτάζοντας, τὸν ἀόπατον τὸν ἀμέτοχον τὸν ἀναρίθμητον ὑπερβολικὸν σὲ ἐλεημοσύνην εὐσπλαγχνίαν, ἐβιάζοντο ἐφέροντο ἤρχοντο εἰς ἐσέ να τὸ φῶς, μὲ πόδι χαρόμενον, κτυπῶντας βαρῶντας τὰ χέρια τας, ψάλλοντας λέγοντας, ὁ αὐθέντης Χριστὸς μας, εἶναι Πάσχα πέρασμα θῦμα παντοτινὸν αἰώνιον.

Ὦ πιστοὶ λαοὶ, ἂς ἔλθωμεν ἂς πλησιάσωμεν ἂς ζυγώσωμεν κοντὰ, μὲ λαμπάδες μὲ φῶτα, βασῶντας εἰς τὰς χαράς μας, τὸν αὐθέντην Χριστὸν, ὁπὸ δύγαινε ἔρχεται, ἔξω ὑπὸ τὸ μνῆμα ὑπὸ τὸν τάφον, ὡσὰν γαμβρὸς νυμφίος, καὶ ἂς ἑορτάσωμεν ἂς πανηγυρίσωμεν μαζὶ μὲ ταῖς τάξεις ταῖς φιλεόρτως ταῖς ἑορτασικαῖς τὸν αὐθέντην Χριστὸν. διότι τὸ Πάσχα τὸ πέρασμα τοῦ αὐθέντου Θεοῦ, εἶναι ἐλευθερωτικὸν αἴτιον τῆς ὑγείας μας, καὶ τῆς ψυχῆς μας.

Ὦ αὐθέντα Χριστὲ, ἐκατέβης ἐπῆγες, εἰς τὰ κατώτερα μέρη τῆς γῆς, ἤλπιδα ἐκεῖ, ὁπὸ ἦσαν οἱ κολασμένοις ψυχὰς εἰς τὸν Ἅδην, καὶ ἐσωζώτιψες ἐτζάκισες ἀφάνισες, τὰς ριζέδες τὰς παντοτινὲς τὰς κραπτικὰς, ὁπὸ ἐκρατοῦσαν τὰς ὑπο-

νίους κατόχους πεπεδημένους Χριστὲ, καὶ τριήμερος ὡς ἐκ κήτους Γωνᾶς, ἐξανέστης τοῦ τάφου.

Φυλάξας τὰ σήματα σῶα Χριστὲ, ἐξανέστης τοῦ τάφου, ὁ τὰς κλεῖς τῆς Παρθένου μὴ λυμηνάμενος ἐν τῇ τόκῳ σου, καὶ λυθέντας ἡμῖν Παραδείσου τὰς πύλας.

Σῶτερ μου τὸ ζῶν τε καὶ ἄθυτον ἱερεῖον, ὡς Θεὸς, σεαυτὸν ἐκουσίως προσαγαγὼν τῷ Πατρὶ συνανέστησας, παγκοσμίτον Ἀδὰμ, ἀναστὰς ἐκ τοῦ τάφου.

Ὁ παῖδας ἐκ Καμίνου ῥυσάμενος, χοϊκὸς ἄνθρωπος, πάσχει ὡς θνητός. καὶ διὰ πάθους τὸ θνητὸν, ἀφθαρσίας ἐνδύει εὐωρείαν. ὁ μόνος εὐλογητὸς τῶν πατέρων, Θεὸς καὶ ὑπερένδοξος.

Γυναῖκες μυροφόροι ὄπισθεν ἔδραμον. ὃν δὲ ὡς θνητὸν μὴ δακρύοις ἐζήτουν, προσεκυνήσαν, χαίρουσαι

Ὑποταμένους τοὺς δεμένους τοὺς ἐκεῖ κολασμένους, καὶ ἠγέρθης ἐσηκώθης ἀνεστήθης, ὑπὸ τὸν τάφον, ζωῶν ἡμερῶν, ὡσὰν ὁ Προφήτης Γωνᾶς, μέσα ὑπὸ τὸ κῆτος τὸ μεγάλον ψάει τῆς θαλάσσης.

Ὦ αὐθέντα Χριστὲ, φυλάττωντας τὰ σημάδια ταῖς σφραγίσες ταῖς βύλλας τοῦ τάφου, σῶας ἀκέραιας ἀπείραχτας, ἠγέρθης ἐσηκώθης ἀνεστήθης ὑπὸ τὸν τάφον, ἐσὺ ὁπὸ δὲν ἔβλαψες δὲν ἔφθειρες τὰ κλειδία τῶν Παρθενίων, τῆς Παναγίας Παρθένου, φυλάττωντας τὴν παρθενίαν, μὲ τὴν ὑπόσπασιν, καὶ ἄνοιξες εἰς ἡμᾶς τοὺς πιστοὺς Χριστιανούς, ταῖς πύρταις τοῦ ἁγίου Παραδείσου.

Ὦ ἐλευθερωτά μου αὐθέντα Χριστὲ, τὸ θῦμα τὸ σφαγιον τὸ ζωοποιόν, καὶ ἄθυσιαστον, ὡσὰν αὐθέντης Θεὸς, προσφέροντας προσκομίζωντας τὸ λόγου σε τελειωτικῶς, εἰς τὸν ἄναρχον Θεὸν, καὶ Πατέρα σου, ἀνασαινόμενος σηκωνόμενος ἀπὸ τὸν τάφον, ἀνάστασες ἐσήκωσες μαζί σε τὸν Ἀδὰμ, μὲ ὅλον τὸ γένος.

Ἐκεῖνος ὁπὸ ἐλύτρωσεν ἐλευθέρωσεν ἐφύλαξεν ἀβλαβῆς, τὰς ζωὲς νέες, Ἁγίας παῖδας, ὑπὸ τὸν Ἀσεβέσιον Κάμινον, τὸ Βασιλέως Ναβυχοδονόσορος γλωμένος τελεωτόμενος ἄνθρωπος, παθαίνει ὡσὰν θνητὸς φθαρτὸς ἄνθρωπος, καὶ τὸν θνητὸν τὸν φθαρτὸν τὸν ἀνθρωπότητος, δι' μέσε τὸ πάθος τὸ θανάτε τὸ τιμιο Σταυρό του, ἐνδαίνεται φαραίνει τὸν σολισμὸν τὸν ὡραιότητα τὸν ἀφθαρσίαν τὸν ἀθανασίας. ἐσὺ ὁ μοναχὸς αὐθέντης Θεὸς τῆς Πατέρωτμας, ὡσαὶ εὐλογημένος ἐπαινεμένος, καὶ ὑπερενδοξασμένος, εἰς ὅλους τοὺς αἰῶνας παντοτινὰ αἰώνια.

Ὦ αὐθέντα Χριστὲ, ἡ μυροφόρας γυναῖκες, ὁπὸ ἐφρονῆσαν ἐσοχάζεσθαν ὑπερκόσμια θεϊκὰ, ἔδραμαν ἔβρεξαν ὀπίσω κατόπισε, μαζί μὲ τὰ μῦρα, κατὰ τὸν Προφήτην Σολομῶντα, καὶ ἐκεῖνον ὁπὸ ἔζητησαν ἐγύρεψαν μὲ δάκρυα, ὡσὰν φθαρτὸν ἄνθρωπον ὑποταμένον, εὐρίσκωντας τον, χαρόμενας μὲ χαρὰν ἀγαλλίασιν, τὸν ἐπροσκύνησαν ζωοποιὸν Θεόν,

χαίρουσαι ζῶντι Θεῷ, καὶ Πάσχα τὸ μυστικόν. σοῖς Χριστὲ μαθηταῖς εὐηγγελίσαντο.

Ὡς ὄντως ἱερὰ καὶ πανέορτος αὕτη ἡ σωτήριος νύξ, καὶ φωταυγὴς τῆς λαμπροφόρου ἡμέρας, τῆς ἐγέρσεως ὑσα φοαγγελος. ἐν ᾗ τὸ ἄχρονον φῶς, ἐκ τάφου σωματικῶς πᾶσιν ἐξέλαμψεν.

Θανάτου ἑορτάζομεν νέκρωσιν, Ἅιδου τὴν καθαίρεσιν, ἄλλης βιοτῆς τῆς αἰωνίου ἀπαρχήν, καὶ σκιρτῶντες ὑμνοῦμεν τὸν αἴτιον, τὸν μόνον εὐλογητὸν τῶν Πατέρων, Θεὸν, καὶ ὑπερένδοξον.

Αὕτη ἡ κλητὴ καὶ ἁγία ἡμέρα ἡ μία τῶν Σαββάτων, ἡ βασιλὶς καὶ κυρία, ἑορτῶν ἑορτὴ, καὶ πανήγυρις, ὅτι πανηγύρεων, ἐν ᾗ εὐλογοῦμεν Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Δεῦτε τοῦ καινοῦ τῆς ἀμπέλου γενήματος, τῆς θείας εὐφροσύνης ἐν τῇ βασιλείᾳ τοῦ Πατρὸς ἡμῶν, συμπίωμεν καινὴν, οὐκ ἀνθρακικὴν ἐνεργοῦντες, οὐδὲ παλαιὰν, ἐκ παλαιᾶς ληνοῦ τοῦ κόσμου· ἀλλὰ καινὴν, ἐκ τῆς ἀφράστου πηγῆς· ἐν βασιλείᾳ οὐρανῶν, ἐν ᾗ ἀνατείλας ὁ Χριστὸς ἐν τῷ Γολγοθᾷ, ἐν τῷ Ἐλαιῶνι, ἐν τῷ Ὄρει, ἐν τῷ Ἱερῷ, ἐν τῷ Σταυρῷ, ἐν τῷ Τάφῳ, ἐν τῷ Ἅιδου, ἐν τῷ Ἀναστάσει, ἐν τῷ Ἐνδεκαδείῳ, ἐν τῷ Ἐμμαοῦς, ἐν τῷ Θαλάσσῃ, ἐν τῷ Τιβεριάδι, ἐν τῷ Ὄρει τῶν Μαθητῶν, ἐν τῷ Ἀναλήμψει, ἐν τῷ Ἀνωγείῳ, ἐν τῷ Πνεύματι, ἐν τῷ Κρίματι, ἐν τῷ Οὐρανῷ, ἐν τῷ Θρόνῳ, ἐν τῷ Πατρὶ, ἐν τῷ Υἱῷ, ἐν τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, ἐν τῷ Αἰῶνι τῶν Αἰώνων. ἀμήν.

Ἐτέρα ἡ ὑγρὰ καὶ λυζωτικὴ καὶ ἐλευθερωτικὴ, καὶ λαμπρὰ φωτοφανὴς, ἡμέρα κατὰ ἀλήθειαν ἀληθινὴ, καθαρὰ ἁγία, καὶ παναγοραστικὴ, ὅπερ ἐστὶν ἀμωμητεία, τῆς ἡμέρας τῆς σκηνώσεως τῆς ἀναστάσεως, τῶν αὐθεντῶν Χριστοῦ τῆς λαμπρᾶς, ἐκ τοῦ ἑσπερινοῦ λαμπροφόρου ἡμέραν, ἔλαμψεν ἀστραπὴ φάους εἰς ὅλους, τὸ φῶς τὸ αἰώνιον τὸ ἀπάρχετε, ἤγουν ὁ αὐθέντης Χριστὸς, ὑπὸ τῶν παθῶν, μὲ τὸ κερμί.

Ἡμεῖς οἱ πιστοὶ Χριστιανοὶ, ἑορτάζομεν πανηγυρίζομεν, καὶμνομεν ἑορτὴν πανήγυριν, δηλαδὴ ἡ ἑορτὴ μας, εἶναι ἡ νέκρωσις τοῦ θανάτου, καὶ ὁ κατεβασμὸς ὁ ἀφανισμὸς τοῦ Ἅιδου, ὅπου εἶναι ἀρχὴ τῆς ἄλλης ζωῆς, τῆς παντοτινῆς τῆς αἰωνίου, καὶ χορεύοντες ἀγαλλόμενοι πνευματικῶς, δοξάζομεν ἐπαινοῦμεν ἐγκωμιάζομεν, ἐκεῖνον ὅπου ἔγινε αἰτία, καὶ ἀφορμὴ τέτοιας ἑορτῆς, τὸν μοναχὸν εὐλογημένον ἐπαινεμένον αὐθεντῆ Θεὸν, τὴν πατερωνιάν, καὶ ὑπερδεδοξασμένον, εἰς ὅλους τοὺς αἰῶνας παντοτινὰ αἰώνια.

Ἑτέρα ἡ ἡμέρα, ἡ ὀνομασὴ ἡ θέσημος ἡ σύνταξις λαμπρὰ, καὶ καθαρὰ ἁγία, ἡ μία ἡ φῶτα, ὅπου ταῖς ἑπτὰ ἡμέραις τῆς Ἑβδομάδος, δηλαδὴ ἡ Ἁγία Κυριακὴ ἡ βασιλισσα, καὶ Κυρία τους, εἶναι ἑορτὴ τῆς ἑορτῆς, καὶ πανήγυρις τῆς πανηγύρεων, εἰς τὴν ὁποίαν λαμπροφόρον ἡμέραν, δοξάζομεν ἐπαινοῦμεν ἐγκωμιάζομεν τὸν αὐθέντην Χριστὸν, εἰς ὅλους τοὺς αἰῶνας παντοτινὰ αἰώνια.

Ὦ πιστοὶ λαοὶ ἔρχεσθε ἐλᾶτε, ἂς κοινωνήσωμεν ἂς μεταλάβωμεν ἂς πίωμεν, ὅπου τὸ γενήμα τὸ καινούργιον τῆς ἀμπέλου, ὅπου μεταβαίνεται εἰς αἷμα τὸ αὐθέντη Χριστοῦ, τῆς θείας ἀφροσύνης χαρᾶς ἀγαλλιάσεως, ὅπου εἶναι ἀφροσύνη εὐσήμῳ ἡμέρᾳ τῆς Ἐγέρσεως, Βασιλείας τοῦ Χριστοῦ κοινωνήσωμεν ὑμνοῦντες αὐτὸν ὡς Θεὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἄρον κύκλῳ τοὺς ὀφθαλμούς σου Σιὼν, καὶ ἴδε. ἰδοὺ γὰρ ἥκασί σοι, θεοφεγγεῖς ὡς φωστῆρες, ἐκ δυσμῶν καὶ βορρᾶ καὶ θαλάσσης, καὶ ἑῴας τὰ τέκνα σου, ἐν σοὶ εὐλογοῦντα Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Πάτερ παντοκράτορ καὶ Λόγε καὶ Πνεῦμα, τρισὶν ἐνίζομένη ἐν ὑποστάσεσι φύσις, ὑπερούσιε καὶ ὑπέρθεε, εἰς σὲ βεβαπτίσμεθα, καὶ σὲ εὐλογοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Φωτίζου φωτίζου ἡ νέα Ἱερουσαλήμ, ἡ γὰρ δόξα Κυρίου ἐπὶ σὲ ἀνέτειλε, χόρευε νῦν, καὶ ἀγάλλου Σιών, σὺ δὲ ἁγνή, τέρπου Θεοτόκε, ἐν τῇ ἐγέρσει τοῦ τόκου σου.

Ὦ θείας, ὦ φίλης, ὦ γλυκυτάτης σου φωνῆς, μεθ' ἡμῶν ἀψευδῶς γὰρ ἐπηγγείλω ἔσεσθαι, μέχρι συντελείας τοῦ αἰῶνος, εἰς τὸν καλισημάδαστον ἡμέραν, τῆς σκηνώσεως τῆς Ἀναστάσεως, τῆς βασιλείας τοῦ αὐθέντου Χριστοῦ, δοξολογοῦντες ἐπαινοῦντες αὐτὸν, ὡσαὶ αὐθέντην Θεὸν, εἰς ὅλους τοὺς αἰῶνας παντοτινὰ αἰώνια.

Ὦ Σιὼν Ἐκκλησία τῆς Ἱερουσαλὴμ, σήκωσαι ὕψωσαι ὁλόγυρα τὰ ὀμματιάσου, καὶ εἶδε βλέψον θεώρησον· διότι ἰδοὺ νὰ, ἐπῆραν τὰ παιδιάσου, ἤλθαν ἐφτάσαν εἰς ἑσένα, ὡσαὶ ἀγέρια θεοφώτιστα, ὑπὸ τὴν δύσιν, καὶ ἀπὸ τὸν βορέα, καὶ ὑπὸ τὴν θάλασσαν τὴν νοτίαν, καὶ ἀπὸ τὴν Ἀνατολὴν, δοξολογοῦντας ἐπαινοῦντας ἐγκωμιάζοντας, μέσα εἰς ἑσένα τὴν Ἱερουσαλὴμ, τὸν αὐθέντην Χριστὸν, εἰς ὅλους τοὺς αἰῶνας παντοτινὰ αἰώνια.

Ὦ Πατέρα παντοδύναμε, καὶ ὦ Υἱέ, καὶ Λόγε, καὶ τὸ Πανάγιον Πνεῦμα, ἡ φύσις ὅπου ἐνίζεσαι βάπτισμα εἰς ἐν, μὲ ζωὴς ὑποστάσεις, ὅπου εἶσαι παρακάτω ὑπὸ κάθε οὐσίαν, καὶ παρακάτω ἀπὸ κάθε λογισμὸν θεότητα, εἰς ἑσένα ἐβαπτισθήκαμεν, καὶ ἑσένα εὐλογοῦμεν δοξάζομεν, εἰς ὅλους τοὺς αἰῶνας παντοτινὰ αἰώνια.

Ὦ ἐσὺ νέα Ἱερουσαλὴμ, Ἐκκλησία τῆς πίστεως, φωτίζου λαμπρύνου, φωτίζου λάμπε ἀστράπτε, ἤγουν λάμβανε φῶς, ἀπὸ τὸν αὐθέντην Θεόν. διότι ἡ δόξα καὶ μεγαλοφέντια τοῦ αὐθέντου Χριστοῦ, ἐλαμψεν ἀστραψεν εἰς ἑσένα, καθὼς λέγουν οἱ προφῆται, ὦ Σιὼν ἡ ῥάχη τῆς Ἐκκλησίας Ἱερουσαλὴμ, χόρευε τώρα, καὶ χαίρου ἀγάλλου εὐφράνθη, ἀμὴ ἐσὺ ὦ καθαρὰ θεογενητεία, χαίρου ἀγάλλου, εἰς τὴν σηκωσιν τοῦ Ἀναστάσιν, τὸ γενήματος σου τῆς γενήσεώς σου, ἤγουν τὸ υἱόσου.

Ὦ φωνὴ σου μίλημάσου θεϊκὴ, ὦ φιλική, ὦ ἠγαπημένον μου γλυκύπατον. διότι ὦ αὐθέντα Χριστὲ, ἔπαιξε ὑποχέθης ἄψευστα ἀληθινὰ, πῶς θέλεις εἶσαι μαζί μὲ ἡμᾶς, ἕως εἰς τὰ ἄκρα εἰς τὰ τέλη τοῦ παρόντος αἰῶνος, ἤγουν τοῦ κόσμου. εἰς τὴν ὁποίαν ὑποχέσιν, ἡμεῖς οἱ πιστοὶ Χριστιανοὶ,

ΜΟΥΣΕΙΟΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΒΟΥΛΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΟΥ ΝΙΤΟΡΗΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

χρι τερμάτων, αἰῶνος Χριστέ. ἰῶ οἱ πιστοὶ ἄγκυραν ἐλπίδος, κατέχοντες ἀγαλλόμεθα.

Ω' Πάσχα τὸ μέγα καὶ ἱερώτατον Χριστέ. ὦ σοφία καὶ Λόγε, τῷ Θεῷ καὶ δυνάμις, δίδε ἡμῖν ἐκτυπώτερον, σοῦ μεταχεῖν, ἐν τῇ ἀνεσπέρῳ, ἡμέρᾳ τῆς βασιλείας σε.

νοί, κραταιώσας βασιλικὰ αὐτῶν τὰ ὑπάρχοντα, ὡσαὶ μεγάλον σίδηρον τὴ καραβίᾳ, μὲ τὴν ἐλπίδα τὴν ἀπαστοχίωμας, χαιρόμεθα δυφρυούμεθα ἀγαλλόμεθα.

Ω' αὐθέντα Χριστέ, ἐσὺ ὅπε εἶσαι τὸ Πάσχα τὸ πέρασμα, τὸ ἀρνὶ τὸ μεγάλον, καὶ καθαρώτατον ἁγιώτατον, ὦ σοφία γνῶσις, Τιέ καὶ Λόγε, καὶ δύναμις ἰσχὺς τὸ αὐθέντα Θεοῦ, δόσαι χάεσαι εἰς ἡμᾶς τὰς πιστούς, νὰ μεθέξωμεν νὰ φάγωμεν, ἀπὸ ἐκείνα τὸ Πάσχα τὸ ἀρνὶ, φαιερώτερα καθαρώτερα, ἤγουν εἰς τὰ ὄμματα τὴ νοὸς τῆς ψυχῆς μας, εἰς τὴν ἡμέραν τὴν ἀνέσπερον τὴν ἀβραδίαστον, τῆς βασιλείας σου τῆς μελλούσης δόξης σου.

Τέλος τῶ Κανόνος, καὶ τῆς Ἐξηγήσεως τῆς Ἀναστάσεως, καὶ τῇ Θεῷ Δόξα.

ΚΑΝΩ'Ν
ΤΗ'Σ Α'ΝΑ'ΛΗΨΕΩΣ.

Ἑλληνικὸν Κείμενον.

Τῷ Σωτῆρι Θεῷ, τῷ ἐν θαλάσσῃ λαὸν, ποσὶν ἀβρόχοις ὁδηγήσαντι, καὶ Φαραὼ παυσρατιᾷ καταποντίσαντι, αὐτῷ μόνῳ ᾄσωμεν, ὅτι δεδόξασται.

Ἄσωμεν πάντες λαοὶ, τῷ ὑπὲρ ὤμων Χερουβὶμ, ἀναληφθέντι μὲ δόξης Χριστῷ, καὶ συγκαθίσαντι ἡμᾶς ἐν δεξιᾷ τῷ Πατρὸς, ὡδὶ ὑπνίκιον, ὅτι δεδόξασται.

Tesoro Sacr. Scritt. Τὸν

Ἐξήγησις τὸ Κανόνος τῆς Ἀναλήψεως.

Ἡμεῖς οἱ πιστοὶ οἱ δυσεβῆς Χεισιανοὶ, ἂς ψάλλωμεν ἂς δοξολογήσωμεν εἰς αὐτὸν μοναχὰ, τὸν λυξωτὴν τὸν ἐλευθερωτὴν μας αὐθέντην Θεὸν, ἐκεῖνον ὅπε ὡδήγησεν ἐδιαπέρασε τὸν Ἰσραηλιτικὸν λαὸν τῆς Ἑβραίων μέσα εἰς τὴν θάλασσαν μὲ ἄβροχα πεδάεια, καὶ ὅπε ἐκαπαντίσασεν ἔπνιξεν μέσα εἰς τὴν θάλασσαν εἰς τὰ ὕδατα, τὸν Φαραὼ τὸν Βασιλέα τῆς Αἰγύπτε, μὲ ὅλην τὸ γράτημα· διότι ἐδοξάσθη ἀπὸς τὰ ἔνδοξα, μὲ τὰ ἔργατε μὲ τὰ θαυμάσιά τε, μὲ τὴν παύσφον παντοδυναμίαν τε.

Ὅλοι οἱ λαοὶ τὰ πλήθη, τῆς δυσεβῶν Χεισιανῶν, ἂς ψάλλωμεν ἂς δοξολογήσωμεν, ψαλμῳδίαν δοξολογίαν νικητικὴν νίκης, εἰς τὸν αὐθέντην Χεισὸν, ὅπε ἀναλήφθη ὑψώθη αὐέβη τώρα, ἀπάνω εἰς τὰς ὤμους τῆς Χερουβὶμ, μὲ δόξαν τιμὴν μεγαλοπρέπειαν, καὶ ὅπε μᾶς ἐκάθησεν μαζί τε, εἰς τὰ δεξιὰ μέρη τὸ Παζός τε, ἤγουν μᾶς ἐτίμησεν μὲ μεγάλην δόξαν τιμήν· διότι ἐδοξάσθη ἀπὸς τὰ ἔνδοξα, μὲ τὰ ἔργατε μὲ τὰ θαυμάσιά τε, μὲ τὴν παύσφον παντοδυναμίαν τε.

Τὸν μεσίτιν Θεὸν, καὶ ἀνθρώπων Χριστὸν, χοροὶ Ἀγγέλων θεασάμενοι, μὴ σαρκὸς ἐνύψισεν ἐξεπλήττοντο, συμφώνως δὲ ἀνέμελπον, ὕμνον ἐπινίκιον.

Τῷ ἀναστάντι Θεῷ, ὃν τὸ ὄρος Σινᾶ, νομοθέτην δόντι τῇ θεόπτῃ Μωσεῖ, τῇ Ἐλαιῶν ἐκ τοῦ ὄρους ἀναληφθέντι σαρκὶ, αὐτῷ πάντες ᾄσωμεν, ὅτι δεδόξασται.

Ἄνελθε μήτερ Θεοῦ, τὸν σαρκωθέντα ἐκ σοῦ, καὶ ἐκ τῆς κόλπων τοῦ ζωοπάτορος, μὴ ἐκφοιτήσαντα Θεὸν, ἀπαύστως προσβολὴ, ἐκ πάσης θλίψεως, σῶσαι ἡμᾶς ἐπλάσεν.

Ἀνέστης πρωΐ μέρος, ὁ ὑπὲρ φύσιν ἀθάνατος, καὶ ὥρθης τοῖς ἑνδεκα, καὶ πᾶσι τοῖς μαθηταῖς, καὶ ἀνέδραμες Χριστὲ πρὸς τὸν Πατέρα, νεφέλῃ ὀχούμενος, ὁ τῶν πάντων ποιητής.

Βοᾷ ἐμφανέστατα, ψάλλων Δαβὶδ ὁ θεόπνευστος. ἀνέβη ὁ Κύριος πρὸς τὰ ὑράνια, ἐν ἀλαλαγμῷ, καὶ σάλπιγγος ἠχήσει. καὶ πρὸς τὸν ἀρχίφωτον, Πατέρα ἔφθασε.

Γηράσαντα Κύριε, κόσμον πολλοῖς ἁμαρτήμασι, καινίσας τῷ πάθει σου, καὶ τῇ ἐγέρσει σου, ἀνελύλιθας, ὀχήμυος νεφέλη, πρὸς τὰ ἐπουράνια. δόξα τῇ δόξῃ σου.

Δεσπότην ἐκύησας, πάντων παράμονε Δέσποινα, τὸ πάθος ἐκούσιον καταδεξάμενον, καὶ ἀνελθόντα, πρὸς τὸν αὐτῷ Πατέρα. ὃν περ ὑ κατέλιπε, κἂν σάρκα εἴληφε.

Θείῳ καλυφθεὶς ὁ βραδύγλωσσος γνόφῳ, ἐρρήτορδυσε τὸν θεόγραφον νόμον. ἰλιὼ γὰρ ἐκτεινάξας ὄμματος νόα, ὁρᾷ τὸν ὄντα, καὶ μυεῖται πνεύματος, γνῶσιν, γεραίρων ἐνθέοις τοῖς ᾄσμασι.

Δυνάμει τοῦ Σταυροῦ σου Χριστὲ, τερέωσόν μου τὸν διάνοιαν, εἰς τὸ ὑμνεῖν καὶ δοξάζειν σου τὴν σωτήριον ἀνάληψιν.

Ἀνήλ-

Τὰ πλήθη τὰ στρατεύματα τὰ πάγματα, ἡ τάξις τῆς ἀ-ρανίων αὐλῶν Ἀγγέλων, βλέποντες κοσμοῦντες θεωρήσαντες τὸν ἀυθέντην Χριστὸν, τὸν φιλιστὸν τὸν μεσίτιν τῆ αὐθέντη Θεῷ, καὶ τῆς ἀνθρώπων, εἰς τὰ ὑψηλότατα μέρη μὲ τὸ κορμὶ, ἐθαύμαζαν ἐθάμαζαν, ἦγουν ἔμειναν ἐκστατικὰ, καὶ ὁμοῦ μὲ μίαν φωνὴν, ἔψαλλαν ἐδοξολογοῦσαν, ψαλμῳδίαν δοξολογίαν νικητικὴν νίκης. διότι ἐνίκησεν ἐκατεπάτησεν τὸν ἐχθρὸν διάβολον.

Ὅλοι οἱ δοῦλοι Χριστιανοί, ἂς ψάλλωμεν ἂς δοξολογήσωμεν, εἰς αὐτὸν τὸν αὐθέντην Θεὸν, ὁπὸ ἐφανερώθη ἐφάνη ἀπάνω εἰς τὸ Σιναῖον ὄρος, καὶ ὁπὸ ἔδωσεν ἐγχείρισεν τὸν νόμον τὰς πλάκας, δηλαδὴ τὰς θείας ἐντολὰς εἰς τὸν Προφήτην Μωϋσῆν, τὸν θεόπτην ὁπὸ ἴδε τὸν αὐθέντην Θεὸν, καὶ ὁπὸ ἀνελήφθη ἀνέβη ὑψώθη ἀπάνω, ἀπὸ τὸ ὄρος τὸ βυνὸν τῆς Ἐλαιῶν μὲ κορμὶ, εἰς αὐτὸν λέγω, ἂς ψάλλωμεν, ἂς δοξολογήσωμεν ψαλμῳδίαν δοξολογίαν. διότι ἐδοξάσθη ἀπόστη, ἐδόξα, μὲ τὰ ἔργατα μὲ τὰ θαυμάσιά του, μὲ τὴν παῖσφορ παντοδυναμίαν του.

Ὦ Μητέρα τοῦ αὐθέντου Θεοῦ, καθαρὰ θεοχρυσίνη, παρακάλεσε μεσίτευε ἀκαπαύστως ἀδιάλειπτος τὸν αὐθέντην Θεὸν, ὁπὸ ἐσαρκώθη ἔλαβεν ἐπῆρεν κορμὶ ἀνθρωπίσπατα ἀπὸ σένα, καὶ ὁπὸ δὲν δύνηκε δὲν ἔλειψε ἀπὸ τὰς κόρφας τοῦ πατρικοῦ τοῦ Πατρός του, νὰ σώσῃ νὰ λυτρώσῃ νὰ ἐλευθερώσῃ ἐκείνους, ὁπὸ ἔπλασεν ἐδημιούργησεν ἐκαμεν, ἀπὸ κάθε πειρασμὸν δυσχέρειαν.

Ὦ αὐθέντα Χριστὲ, ἠγέρθης ἐσηκώθης ἀναστήθης ἀπὸ τοῦ Ἅδου, εἰς τρεῖς ἡμέρας, ἐσὺ ὁπὸ εἶσαι ἀθάνατος ἄφθαρτος ἀΐδιος, κατὰ τὴν φυσιν κατάστασιν Θεότητα, καὶ ἐφανέρωθης ἐφάνης εἰς τοὺς ἕνδεκα μαθητὰς Ἀποστόλους σου, καὶ πάλιν ἐκ δεύτερου ἐφάνης εἰς ὅλους τοὺς ὁπλοίτους μαθητὰς Ἀποστόλους σου, ὁπὸς καβαλλάρης ἀπάνω εἰς σύρφορ, ἐσὺ ὁποιητὴς ὁ κτίστης, καὶ πλάστης Θεὸς, ὅλων τῆς ὄντων τῆς κτισμάτων, ἐτρεξες ἐδραμες ἐπῆγες, εἰς τὸν ἄναρχον Θεὸν, καὶ Πατέρα σου.

Ὁ Προφήτης Δαβὶδ, ὁ Θεοφώτιστος ὁ ἐμπνευσμένος ὑπὸ τοῦ αὐθέντου Θεοῦ, ψάλλωντας δοξολογοῦντας, φωνάζει λέγει φανερώνεται καθαρώτατα, ὁ Κύριος ὁ αὐθέντης Χριστὸς, ἀνέβη ὑψώθη ἐσηκώθη εἰς τὰ ὑράνια, μὲ ἀλαλαγμὸν μὲ φωνὴν βοὴν χαρμόσυνον, τῆς ὑρανίου αὐ-

λῶν Ἀγγέλων, καὶ μὲ ἦχον φωνὴν ὕμνου νικητήριον, μὲ σαλπιγγες τρομπέτας, καὶ ἐσύμμωσεν ἔφθασεν εἰς τὸν ἄναρχον Θεὸν, καὶ Πατέρα του, τὸν ἀρχηγὸν τῆς φύσεως, ὁπὸ εἶναι ἡ ῥίζα αἰτία τοῦ Υἱοῦ, καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Ὦ αὐθέντα Χριστὲ, ξαναμανιργώνοντας μὲ τὸ πάθος σου, καὶ μὲ τὴν ἀνάστασίν σου ὅλον τὸν Κόσμον, ὁπὸ ἐγήρασεν ἐπαλαίωσε μέσα εἰς τὰ πολλὰ ἁμαρτήματα, ὅπως καβαλλάρης ἀπάνω εἰς σύρφορ, ἀνέβης ὑψώθης ἐσηκώθης ἀπάνω εἰς τὰ ὑράνια, εἰς τὰ ἄνω τὰ ὑράνια. δόξα τῷ σῷ, ἂς εἶναι δόξα τιμὴ μεγαλοπρέπεια, εἰς τὴν δόξαν σου εἰς τὴν δύναμίν σου.

Ὦ Κυρία μου Μαρία, καθαρωτάτη ἁγιωτάτη, ἐσὺ ἐβάσαξες ἐβλάστησες τὸν αὐθέντην Χριστὸν, ὁλονῶν τῆς ὄντων τῆς κτισμάτων, καὶ ὁπὸ ἐδέχθη ἔλαβε πάθος ζωικὸν θνητὸν θελληματικὸν, δηλ τὴν ἐδικήν μας σωτηρίαν, καὶ ὁπὸ ἀνέβη ὑψώθη ἐσηκώθη ἐπῆγε εἰς τὸν ἄναρχον Θεὸν, καὶ Πατέρα του· τὸν ὁποῖον δὲν τὸν ἄφησεν δὲν τὸν ἀπαράτησεν, ἀγκαλὰ καὶ ἔλαβεν ἐπῆρε κορμὶ ἀνθρωπίσπατα.

Ὁ ἀργοκίνητος ὁ ἀργοπόρος εἰς τὴν γλῶσσαν ὁ Προφήτης Μωϋσῆς, σκεπαζόμενος ἀπάνω εἰς τὸ Σιναῖον ὄρος ἀπὸ Θεϊκὴν σωτήριον κατάκλισιν ἐδιδάχθη ἔπρεπε ἔγραψε τὸν νόμον τοῦ θεόγραφον, ὁπὸς ἐγράφθη ὑπὸ τοῦ αὐθέντου Θεοῦ. διότι τινάσσωντας ῥίπτωντας κάτω τὰ ὑποκαθίσματα τῆς λάσπης τῆς ἀχλὺς τῆς παθῶν, ἦγουν τὴν σκότωσαν τὸ ὄμμάτος τὸ νοός του, βλέπει θεωρεῖ, ἦγουν εἶδε τὸν αὐθέντην Θεὸν τὸν ὄντα, ὁπὸς εἶπε τὸ ὄνομά του, ἐγὼ εἰμὶ ὁ ὤν, καὶ διδάσκεται μυεῖται ὑπὸ αὐτὸν τὸν αὐθέντην Θεὸν, τὴν σοφίαν τῆς γνῶσιν τὴν Παναγίας Πνεύματος, καὶ ὑπὸ αὐτὴν τὴν σοφίαν, τιμῶντας δοξολογοῦντας τὸν αὐθέντην Θεὸν, μὲ ψαλμῳδίας δοξολογίας θεϊκάς.

Ὦ Θεάνθρωπε αὐθέντα Χριστὲ, τερέωσαι δημιούργησαι τὸν νοῦν μου τὴν διάνοιάν μου, μὲ τὴν δύναμιν μὲ τὴν βοήθειαν τὴν τιμίαν Σταυροῦ σου τὸ πάθος σου, εἰς τὸ νὰ ὑμνῶ νὰ δοξολογῶ, καὶ νὰ δοξάζω νὰ προσκυνῶ τὴν λυτρωτικὴν τὴν ἐλευθερωτικήν σου, σήκωσιν ἀνάληψιν ὕψωσιν.

Ἀνῆλθες ζωοδότα Χριστὲ, πρὸς τὸν Πατέρα, καὶ αὐύψωσας ἡμῶν τὸ γένος φιλάνθρωπε, τῇ ἀφάτῳ δυνάμει σε.

Αἱ τάξεις τῆς Ἀγγέλων Σωτὴρ, βροτείαν φύσιν θεασάμεναι, συνανιῦσαί σοι ἀπαύστως, ἐκπλήττονται σε.

Ἐξίσαντο Ἀγγέλων χοροὶ, Χριστὲ ὁρῶντες μὴ σώματος ἀναληφθέντα, καὶ αὐύμνουν τὴν ἀγίαν σε Ἀνάληψιν.

Τὴν φύσιν τῆς ἀνθρώπων Χριστὲ, φθορᾶ πεσοῦσαν ἐξανέστησας, καὶ τῇ ἀναδύσει σου ὕψωσας, καὶ σαυτῷ ἡμᾶς ἐδόξασας.

Γνήτλε ἀπαύστως ἀγνὴ, τὸν προελθόντα ἐκ λαγόνων σου, ῥυθμῶσαι πλανῆς διαβόλου, τὰς ὑμνοῳδάς σε Μητέρα Θεοῦ.

Ἐπάρατε πύλας ἀρχόντες, ἰδοὺ παραγέγονε Χριστὸς, ὁ βασιλεὺς τῆς

Ὦ ἀναστὰς Χριστὲ, ἐσὺ ὅπου δίδης τὴν ζωὴν, ἤγουν ὅπου ἔδειξες τὴν Ἀνάστασιν τῆς ἀνθρώπων, ἀνέβης ἐσηκώθης ὑψώθης ἀπάνω, εἰς τὸν ἀναρχον Θεὸν, καὶ Πανάρετον, καὶ ὡ φίλε τῆς ἀνθρώπων, ἐσὺ ὕψωσες ἐσήκωσες τὸ γένος μας, μὲ τὴν ἀειχδήγητον τὴν ἀείποτον, ἐλεημοσύνην σου πλαγχνίασε.

Ὦ ἐλευθερωτὰ τῆς ἀνθρώπων, τὰ τάγματα τὰ πλήθη τῆς ἀρχικῶν αὐλῶν Ἀγγέλων, βλέποντας κοπιάζοντας θεωροῦντας τὴν ἀνθρώπινον φυσιν, ἤγουν τὴν ἀνθρωποπρεπῆ τὸ κορμί σου, τὰ ἀνέβασίν μαζὶ μὲ ἐσενα τὸν Τιὸν, καὶ Λόγον τὸ αὐθεντὸ Θεοῦ, ἐκπλήττονται θαυμάζοντας μυστικῶς ἐκστατικὰ, σὲ ἐδοξολογοῦσαν σὲ ὑμνοῦσαν ἀκαπαυσα ἀλάλητα.

Ὦ θεάνθρωπε αὐθεντὰ Χριστὲ, οἱ χοροὶ ἡ τάξεις τῆς ἀρχικῶν αὐλῶν Ἀγγέλων, βλέποντας κοπιάζοντας θεωροῦντας, ὅπου νὰ σηκωθεσαι νὰ πέρασαι ἀπάνω μὲ τὸ κορμί, ἔμειναν ἐκστατικὰς ἐθαύμαζαν, καὶ ἐδοξολογοῦσαν αἰυμνοῦσαν τὴν καθαρὰν, καὶ Ἁγίασαν σηκωσιν ὑψωσιν.

Ὦ θεάνθρωπε αὐθεντὰ Χριστὲ, ἐσὺ ἀνέσησες ἐσήκωσες, ἤγουν ἔσησες εἰς τὰ ποδάρεά της τὴν φύσιν τῆς ἀνθρώπων, ὅπου ἔπεσεν ἐξέπεσεν ἐγκρεμνίσθη ὑπὸ τὴν φθορὰν ὑπὸ τὸν θάνατον, καὶ τὴν ὕψωσες τὴν ἀνέβασες ἀπάνω, μὲ τὸ σηκωμάσου μὲ τὸ ἀνέβασμά σου, καὶ μᾶς ἐτίμησες μᾶς ἐδόξασες μαζίσου, κοντὰ εἰς τὰ λόγιασου.

Ὦ καθαρὰ θεοῦμνήζια, παρακάλει μεσίτρια ἀκαπάυστα ἀδιάλειπτα, ἐκεῖνον ὅπου ἤλθεν σύγκυσε, ὑπὸ τὰ λαγαρίσια ὑπὸ τὴν μεσηνσα, διὰ νὰ λύρωσῃ τὰ ἐλευθερώσῃ ὑπὸ τὴν πλανῆς, καὶ εἰδωλολατρείαν τὴν ἐχθρὰν διαβόλου, ἐκείνης ὅπου σὲ ὑμνοῦν σὲ δοξάζουν, Μητέρα τὴν αὐθεντὴ Θεοῦ.

Ἡ κατώτεραις δυνάμεις τάξεις τῆς αὔλων Ἀγγέλων, ἔλεγαν εἰς ταὶς παραὼ δυνάμεις τάξεις τῆς ἀρχικῶν αὔλων Ἀγγέλων, νὰ ὁ αὐθεντὴς Χριστὸς ὁ βασιλεὺς ὁ ὄξισιαστὴς ὅλα τὸ Κόσμε, ἦλθεν ἐφαίνε ἐδῶ, φοραίνοντας ἐνδεδυμένος κορμί

τῆς κτίσεως, σῶμα φορέσας γήϊνον, ταῖς ἀνωτέραις ἔλεγον, δυνάμεσιν αἱ κατώτεραι.

Ζητήσας Χριστὲ τὸν πλανηθέντα, ἀπάτῃ τῆ ὄφεως Ἀδὰμ, ὡς τοῦτον ἐνδυσάμενος, αὐτὴλθες καὶ ἐκάθισας, ἐκ δεξιῶν ὡς σωτῆρος, Παῖδος ὑμνοῦντων Ἀγγέλων σε.

Ἡ γῆ ἑορτάζει καὶ χορεύει, ἀγάλλεται καὶ ὁ οὐρανὸς, τὴ ἀναλήψει σήμερον, τὸ ποιητῆ τῆς κτίσεως, τὸ προφανῶς ὠφθέντος, τὰ θεοῦ βελήματι.

Ἐῤῥήξε γαστρὸς ἠτεκνωμένης πέδας, ὑβρεῖν τε δυσκάθεκτον δυσεκνεμένης, μόνη προσβυχὴ τῆς προφήτιδος πάλαι, Ἄννης φερέσης πνεῦμα σαυτεξειμένον, προὸς τὸν δωτῆν καὶ Θεὸν τῆς γνώσεων.

Εἰσακήκοα Κύριε τὴν ἀκοήν, τῆς δυνασείας τὸ Σταυρῶσε, ὡς Παράδεισος ἐδοίγη δι' αὐτὸ, καὶ ἐβόησα, δόξα τῇ δυνάμεσα Κύριε.

Ἀνε-

ναι σῶμα γήϊνον χρηματεῖον, σηκάσατε, ἤγουν ἀνοίξατε ταῖς πόρτως τὰς καταράκτας τὸ οὐρανό.

Ὦ θεάνθρωπε αὐθεντὰ Χριστὲ, ζητῶντας γυρεύοντας τὸν προπάτορα Ἀδάμ, ὅπου ἐπλανεύθη ἐπαρασύρθησεν ὑπὸ τὴν πλανὴν τὴν ἀπάτην τὸ ὄφεως ἐχθρὸ διαβόλου, ἔσυρε ὅπου ἐνδύθης, ἤγουν ἐνδυσιόμενος ἐγύρεν τὸν πλανεύθεντα ἄνθρωπον, ὅπου τὸν ἐζήτησες, ἀνέβης ἀνελήφθης, καὶ ἐκάθησες, εἰς τὰ δεξιὰ μέρη τὸ Παζρός σε, ὡσὰν ὅπου εἶσαι συγκάθεδρος ὁμότιμος μὲ τὸν ἀναρχον Θεὸν, καὶ Πατέρασε, ὑμνῳδοῦσε δοξολογοῦντάς σε οἱ Ἅγιοί σε Ἄγγελοι.

Ἡ γῆ, κάμνει ἑορτὴν πανηγυρεῖ πανηγυρίζει, καὶ χαρᾶ σκιρτᾷ, καὶ ὁ οὐρανὸς, χαίρεται ἀγάλλεται θεωρεῖται σήμερον, εἰς τὸ σηκωμὰ τὸ ἀνέβασμα τὴ κτίσε, καὶ πλάσε αὐθεντὸ Θεὲ, ὅλα τὴ Κόσμα, ἐκεῖνα ὅπου σώσεν ἔσυιζεν αἰνάμωσεν τὰ χωρεσμένα, ἤγουν Θεὸν, καὶ αὐθρώπως, σαφῶς φανερῶς μὲ τὴν θελησίν τε, μὲ τὴν πάνσοφην παντοδυναμίαν τε.

Μόνη μοναχὴ, ἡ δέησις ἡ παρακάλεσις ἡ προσβυχὴ παλαιὰ τῆς Προφήτισας Ἄννης τῆς Μητρὸς τὸ Προφήτε Σαμουὴλ, φερωντας μὲ τὸ νὰ ἐβάσασεν αὐτὴ ἡ Ἄννα, καρδίαν ψυχὴν παρεινὴν καταευγαμένην εἰς τὸν βασιλέα τὸν ὄξισιαστὴν, καὶ αὐθεντὴν Θεὸν, τῆς γνωρίσεων τῆς καταλήψεων τῆς νόων, ἔκοψεν ὑξέσχισεν ἀφάνισεν τὰ δεσίματα τὰ ἐμπόδια τῆς γαστρὸς τοὺς κιλίας τῆς ἀγόνε τῆς ἀτέκνε, ὅπου δὲν ἐγέννησεν παιδία, καὶ τὴν ὕβρειν τὴν ἀτιμίαν τὸ στενοῦ, τὸ δυσκολοκράτητον τὸ δυσκολοσαμάτητον τῆς Φαναντίτης τῆς πολυτέκνε, ὅπου ἐγέννησεν πολλὰ παιδία.

Ὦ αὐθεντὰ Χριστὲ, ἐγὼ ἄκουσα μέσα βαθυὰ τὸ ἄκουσμα τὸ ἀκροαμα τὴν φήμην τῆς δυνάμεως τῆς ὄξισίας τὸ τιμίε Σταυρῶσε, ὡσὰν ὅπου ἄνοιξεν ἀνεῴχθη, ὁ θεῖος Παράδησος, διὰ μέσε αὐτὸ τὸ τιμίε Σταυρῶσε, καὶ ἐφώναξα ἔλεγα, μαζὶ μὲ τὸν Προφήτε Ἀββακούμ, ὦ αὐθεντὰ Χριστὲ, ἂς εἶναι δόξα εἰς τὴν θεϊκήν σε.

Ἐσὺ

Ἀνελήφθης ἐν δόξῃ, ὁ τῆς Ἀγγέλων βασιλεὺς, τὸν Παράκλητον ἡμῖν ἐκ τοῦ Πατρὸς ἀποστελῶν. διὸ βοῶμεν, δόξα Χριστὲ τῇ ἀναλήψει σου.

Ὡς ἀνῆλθεν ὁ Σωτὴρ, πρὸς τὸν Πατέρα σαρκὶ, κατεπλάγησαν αὐτὸν, αἱ τῆς Ἀγγέλων στρατιαὶ, καὶ ἐβόησαν. δόξα Χριστὲ τῇ ἀναλήψει σου.

Αἱ τῆς Ἀγγέλων δυνάμεις, ταῖς ἀνωτέραις ἐβόων. πύλας ἄρατε Χριστῷ, τῷ ἡμετέρῳ βασιλεῖ. ὃν ἀυμνοῦμεν ἅμα, σὺν Πατρὶ καὶ τῷ Πνεύματι.

Ἡ Παρθένος ἔτεκε, καὶ τὰ μητέρων ἐκ ἔγνω. ἀλλὰ μήτηρ μοῦ ὄφθη, Παρθένος δὲ διέμεινεν. διὸ ἀυμνοῦντες, Χαῖρε Θεοτόκε κραυγάζομεν.

Ἰησοῦς ὁ ζωοδότης, ὡσοσλαβὼν ἡς ἠγάπησεν, Ἐλαιῶν εἰς ὄρος, ἀνῆσι, καὶ τούτους δυλόγησε. καὶ τὰς παρθένους νεφέλη ἐποχούμενος, κόλπους ἔφθασεν, οὓς ἀδαμῶς καπελέλοιπε.

Κόσμος ὅλος ἑορτάζει, ὁρατὸς καὶ ἀόρατος, ἐν ἀγαλλιάσει. Ἄγγελοι σκιρτῶσι καὶ ἄνθρωποι, δοξολογοῦντες ἀπαύστως τὸν ἀνάληψιν, τοῦ σαρκὶ σωθέντος ἡμῖν ἀγαθότητι.

Λύσας κράτος τοῦ θανάτου, ὡς ἀθανάτος Κύριος, τῷ ἀθανασίῳ, πᾶσιν ἐδωρήσω φιλάνθρωπε, καὶ ἀνελήφθης ἐν δόξῃ, καθορώντων σε, τῆς σεπτῆς μαθητῆς, Ἰησοῦ παντοδύναμε.

Μακαρία ἡ κοιλία, σὲ παναμώμε γέγονε. τὸν γὰρ τοῦ κοιλίαν, ἅδυ παραδόξως κενώσαντα, ἀνερμηνεύτως χωρῆσαι κατηξίωσαι. ὃν ἱκέτευε, σῶσαι ἡμᾶς τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Ἄναξ ἀνάκτων, οἷος ἐξ οἵου μόνος. λόγος προελθὼν, Πατρὸς ἐξ ἀναιτίου, ἰσοθενὲς σοῦ γνοὺς. καὶ τοὺς πατρῴους νεφέλῃ ἐποχούμενος, κόλπους ἔφθασεν, οὓς ἀδαμῶς καπελέλοιπε.

Ὁ ἐλευθερωτὴς αὐτόστης Χριστὸς, καθὼς ἀνέβη ἐπῆρε εἰς τὸν ἄναρχον Θεὸν, καὶ Πατέρα, μὲ κορμὶ, ἐθαύμαζαν ἐθαύμαζαν εἰς αὐτὸν τὸν αὐτόστον Χριστὸν, τὰ πλήθη τῆς τάξις τῆς ἐρανίων αὐλῶν Ἀγγέλων, καὶ ἐφώναζαν ἔλεγαν, ὦ αὐτόστα Χριστὲ, ἂς εἶναι δόξα εἰς τὸ ἀνέβασμά σου τὸ σηκωμά σου.

Ἡ δυνάμεις ἡ τάξις τῆς αὐλῶν Ἀγγέλων, ἐφώναζαν ἔκραζαν ἔλεγαν, εἰς ταῖς ἀνώτεραις εἰς ταῖς παράνω δυνάμες τάξις τῆς ἐρανίων αὐλῶν Ἀγγέλων, σηκώσατε, ἤγουν ἀνοίξετε ταῖς πόρτις τῆς καπαράκτας τῆς ἐρανίας εἰς τὸν αὐτόστον Χριστὸν, εἰς τὸν ἐδικόμας Βασιλέα, τὸν ὁποῖον ἡμεῖς οἱ πιστοὶ ὑμνοῦμεν δοξολογοῦμεν, ὁμοῦ μαζὶ μὲ τὸν Πατέρα, καὶ μὲ τὸ Παράγιον Πνεῦμα.

Ἡ Παναγία Παρθένος, ἐφύτεψε τὸν αὐτόστον Χριστὸν, καὶ δὲν ἐγνώρισε δὲν ἐκαπάλαβεν ἐκεῖνα, ὁποῦ παθαίνουν ἡ Μητέραις, ἤγουν τὰ κοιλοπονήματα, καὶ ἄλλα, ἀμὴ εἶναι Μητέρα τοῦ αὐτόστου Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, καὶ ἔμεινε πάλιν Παρθένος, τὴν ὁποίαν ὑμνοῦντας τὴν δοξολογοῦντας τὴν, φωνάζομεν λέγομεν, ὦ θεοφυγήρια ἔχε χαράν.

Ὁ ἐλευθερωτὴς Ἰησοῦς αὐτόστης Χριστὸς, ὁ ζωοδότης ὁ παρεκτικὸς τῆς ζωῆς, λαμβάνωντας πέρνωντας ἀκόμι κοντάτα, ἐκείνης ὁποῦ ἠθέλησεν ἠγάπησεν μαθητάς του, ἀνέβη ἀπάνω εἰς τὸ ὄρος τῆς Ἐλαιῶν, καὶ τοὺς δυλόγησεν τοὺς δυχήθη, καὶ ὁπὰς καβαλλάρης καβαλλικεύωντας ἀπάνω εἰς σωέφορον, ἔφθασεν ἐπῆγεν εἰς τοὺς πάξικὲς κόρφους κόλπους τοῦ Πατρὸς

ζός του, καὶ εἰς τοὺ πατρικοὺ δόξαν του, τὸς ὁποίους ἐκεῖνος δεν τοὺς ἄφησεν δεν τοὺς ἀπαράιτησεν τελείως παντελῶς.

Ὅλος ὁ Κόσμος, βλέπος, καὶ ἄβλεπος, ἑορτάζει πανηγυρίζει κάμνει ἑορτοὺ πανήγυριν, μὲ ἀγαλλίασιν μὲ χαρὰν, καὶ οἱ ἐράνιοι Ἄγγελοι, καὶ οἱ ἄνθρωποι, χαροῦν πηδοῦν, δοξολογῶντας ἐπαινῶντας ἐγκωμιάζοντας ἀκαπάπαυσα ἀδιάλειπτα ἀκέπτα, τοὺ σήκωσιν τοὺ ἐπάρσιν τοὺ ὕψωσιν, ἐκεῖνα ὁποῦ σώθη ἀπεμώθη μαζὶ μὲ ἡμᾶς, μὲ κορμὶ, ἤγουν ἐνηθρώπισεν, διὰ τοὺ ἀγαθότητα του καλωσοῦνε του πολλοῦ.

Ὦ αὐτόστα Χριστὲ φίλε τῆς ἀνθρώπων, λύωντας ἀφαίζωντας τοὺ δυνάμιν τοὺ ἐξουσίαν τοῦ θανάτου, ἤγουν τὸ ἅδε, ὡσὰν ἀθάνατος αἰώνιος αὐτόστα ἐξουσιαστὴς, ἐχάρισες ἔδωσες εἰς ὅλες τὰς ἀνθρώπες τοὺ ἀφθαρσίαν τοὺ ἀθανασίαν του αἰώνιον ζωοὺ, καὶ ἀνέβης ὑψώθης ἐσηκώθης εἰς τὸς ἐρανὸς μὲ δόξαν τιμοὺ μεγαλοπρέπειαν, κοιτάζωντας βλέπωντας οἱ μαθηταί σου οἱ ἄξιοὶ σέβας τιμῆς, ἔλεγαν, ὦ ἐλευθερωτὰ Ἰησοῦ, παντοξύσιε παντέφορε, ἂς εἶναι δόξα εἰς τοὺ δυνάμίν σου.

Ὦ Παναγία ἀκαπυόρητε ἄθολε, ἡ γαστέρα σου ἡ κοιλία σου, ἔγινεν ἐλπιμάτισε καλοτυχὴ ἐπαινεμένη αἰωνία. διότι ἐκαπαξιώθη ἀξιώθη ἐκείθη ἀξία, νὰ χωρέσῃ νὰ δεχθῇ, αἰνέπτα αἰνέχηπτα αἰνεκλάλητα, ἐκεῖνον ὁποῦ ἐκύησεν ἀδίασεν τοὺ γαστέρα του κοιλίαν τοῦ Ἅδη, παράδοξα θαυμαστὰ, ἔξω ὑπὸ τοὺ ὑπόληψιν τῆς ἀνθρώπων, τὸν ὁποῖον παρακάλεσε μεσίτευε, νὰ σώσῃ νὰ λυτρώσῃ νὰ ἐλευθερώσῃ ἡμᾶς, ὁποῦ σὲ ὑμνοῦμεν σὲ δοξολογοῦμεν πάντοτε.

Ὦ Τιέ, καὶ Λόγε τοῦ αὐτόστου Θεοῦ, Βασιλεῦ τῆς Βασιλέων, δυναίτωπας, δηλονότι γενηθεὶς μοναχὸς, ὑπὸ μοναχὸν μονοβότπως, καὶ ὄχι ἐκπορεύτης, ὡσὰν τὸ Παράγιον Πνεῦμα, ὑπὸ Πατέρα αναίτιον, δηλαδὴ αἰγοέτπον, ἔπεμψες ἔστειλες εἰς τὰ κτίσματά σου τὸ Παράγιον Πνεῦμα τὸ ἁγιο-

Πνεῦμα τοῖς Ἀποστόλοις, νημερτὲς ὀξέπεμψας ὡς δυνατής, ἀδυσὶ δόξα τῷ κράτει σε Κύριε.

Ὀρθοίζοντες βοῶμέν σοι Κύριε, σῶσον ἡμᾶς. σὺ γὰρ εἶ Θεὸς ἡμῶν, ἐκτὸς σε ἄλλον οὐκ οἴδαμεν.

Πληρώσας εὐφροσύνης τὰ σύμπαντα, ἐλεήμων, ταῖς ἄνω δυνάμεσι, μὴ σαρκὸς ἐπεδήμησας.

Ἀγγέλων αἱ δυνάμεις ἀρόμβυον, σὲ ἰδοῦσαι, τὰς πύλας ἐκραύγαζον, τῷ βασιλεῖ ἡμῶν ἄρατε.

Ἀπόστολοι ἰδόντες ὑλέμβυον, τὸν Σωτῆρα ἐν ζόμῳ ἐκραύγαζον. τῷ βασιλεῖ ἡμῶν δόξασοι.

Παρθένον μὴ τόκον ὕμνεμβυ σε Θεοτόκε. σὺ γὰρ τὸν Θεὸν Λόγον, σαρκὶ τῷ Κόσμῳ ἐκύησας.

Νεκρώσας τὸν θάνατον, τῷ σῷ θανάτῳ Κύ-

σοδωάμενσε τὸ ὁμοδωάμενσε εἰς τὲς μαθητὰς τὲς Ἀποσόλυσε, τὸ ἄσφαλον τὸ ἀληθινόν, εἰς φανέρασι ἐσεῖα τὸν Υἱὸν, ἢ Λόγε τὸ αὐθεύτε Θεὸ, ἤτοι τὸ ἐσελες ὡσαὺ πνεῦμα φωνῆς, ὡσαὺ δύργέτης ἀγαθαδότης Θεὸς, εἰς ἐκείνες ὅπε ἔψαλλαν ἐδοξολογῦσαν ἔλεγαν, ὦ αὐθεύτα Χριστὲ, ἀς εἶναι δόξα τιμὴ μεγαλοσρέπεια, εἰς τὸν ὑξησίασε εἰς τὴν δωαμίνσε.

Ὦ αὐθεύτα Χριστὲ, ἡμεῖς οἱ πιστοὶ, ἀρτυπνέμβυ νυκτερεύομβυ φωτάζομβυ λέγομβυ εἰς ἐσεῖα, σῶσαί μας ἐλεύθερωσαί μας. διότι ἐσὺ εἶσαι ὁ αὐθεύτης Θεός μας, ἔξω ὑπὸ ἐσεῖα, δὲν γινώσκομβυ δὲν ἠξεύρομβυ ἄλλον Θεόν.

Ὦ διαλλαγχητικὲ ἐλεημοσυντικὲ αὐθέντα Χριστὲ, γεμίζοντας πληρώνοντας ὅλον τὸν κόσμον, ὑπὸ εὐφροσύνε χαρὰ ἀγαλλίασιν, ἐφθασες ἐπῆγες εἰς τὰς ἀπάνω δωάμεις τάξες τῆς ἐρανίων αὐλῶν Ἀγγέλων, μὲ τὸ κορμί.

Ἡ δωάμες ἢ τάξες τῆς ἐρανίων αὐλῶν Ἀγγέλων, βλέποντας κοιτάζοντας θεωρῶντας ἐσεῖα, ὑψωόμενον σηκωνόμενον ὑψηλὰ, ἐφώναζαν ἔλεγαν, σηκώσατε ταῖς πόρτας εἰς τὸν Βασιλέα μας, καθὼς λέγει ὁ Προφήτης Δαβίδ, ἤγεν ἀνοίξατε τὲς καπαράκτας τὲ ἐρανὲ.

Οἱ Ἅγιοι Ἀπόσολοι, βλέποντας κοιτάζοντας τὸν ἐλευθερωτὴν αὐθεύτην Χριστὸν, σηκωνόμενον ἐπαιρόμενον, ἐφώναζαν ἔλεγαν μὲ ζόμον μὲ φόβον, ἀς εἶναι δόξα τιμὴ μεγαλοσρέπεια, εἰς ἐσεῖνα τὸν Βασιλέα μας.

Ὦ θεογενήτειρα κυρία μας Μαρία, ἡμεῖς οἱ πιστοὶ δοξάζομεν ἐπαινῦμεν ἐγκωμιάζομεν ἐσεῖνα, πάλιν Παρθένον, ὕστερα ἀπὸ τὴν γέννησίνσε. διότι ἐσὺ ἐβάσαξες ἐγέννησες τὸν Υἱὸν, ἢ Λόγον τὲ αὐθεύτε Θεὲ, μὲ κορμί, εἰς τὸν κόσμον.

Ὦ αὐθέντα Χριστὲ, νεκρώνοντας θανατόνοντας τὸν θάνατον, μὲ τὸν θανάτονσε, ἢ λαμβάνοντας πέρνοντας ἐκείνες, ὅπε ἠγάπησες ἠθέλησες μαθητάς σε, ἀπέβης ἐπῆγες, εἰς τὸ

Κύριε, λαβὼν ὡς ἠγάπησας αὐτὴλθες, τὲ Ἐλαιῶνος εἰς ὄρος ἅγιον. κἀκεῖθεν αὐέδραμες Χριστὲ, πρὸς τὸν σὸν γενήτορα, νεφέλη ἐποχέμβυος.

Ξενήσε ἡ γέννησις, ξενήσου ἡ ἀνάσασις, ξενὴ ἢ φρικτήσε ζωοδότα, ἡ ἐκ τὲ ὄρους θεία ἀνάλημψις. ὧν ἐξεικονίζων Ἡλιοῦ τέθριππος αὐήρχετο, ἀνυμνῶν σε φιλάνθρωπε.

Ὁρῶσιν ἐφθέγγοντο, τοῖς Ἀποσόλοις Ἄγγελοι, ἄνδρες Γαλιλαῖοι, τί θαμβεῖδε, τῇ ἀναλήψει τὲ ζωοδότε Χριστὲ; ἔτος ἤξει πάλιν ἐπὶ γῆς, κρῖναι κόσμον ἅπαντα, ὡς κριτὴς δικαιότατος.

Παρθένον φυλάξας σε, μὴ τὸν τόκον ἄφθορον, ἀνέσησι Χριστὸς πρὸς τὸν Πατέρα, θεογενήτορ, ὃν ἀκατέλειπεν εἰ μὴ σάρκα εἴληφεν ἐκ σὲ, σὺν ᾧ τε καὶ ἐμψυχον, διὰ ἔλεος ἄφατον.

Tesoro Sacr. Scritt. Au-

τὸ ὄρος τὸ Ἅγιον τὸ καθαρὸν τὲ Ἐλαιῶνος, ὦ αὐθέντα Χριστὲ, ἢ ὑπὸ ἐκεῖθεν ἔζεζες ἐπῆγες ἀπάνω, εἰς τὸν ἐδικόν σε ἄναρχον Θεὸν, ἢ Πατέρα σε, εἰς τὴν δόξαν σε, ὅπως καβαλλάρης ἀπάνω εἰς σωσερν.

Ὦ αὐθέντα Χριστὲ, ἐσὺ ὁπὲ δίδης τὴν ζωὴν τῶν ἀνθρώπων, ἡ γέννησίσε, εἶναι παράδοξος θαυμασὴ, ἡ ἀνάσασίσε, εἶναι παράδοξος θαυμασὴ, ἡ θεϊκήσε ἀνάλημψις σήκωσις ἔπαρσις, ἀπὸ τὸ ὄρος τῆς Ἐλαιῶν, εἶναι παράδοξος θαυμασὴ, ἢ φεικτὴ ζομερὴ φοβερὴ, τὴν ὁποίαν ἀνάλημψιν, φοβοκονίζωντας φοβοτυπώνωντας, ὁ Προφήτης Ἠλίας ἀνέβαινεν ἔζεχεν ἐπήγαινε τεζάλογος, ἤγεν ἀπάνω εἰς τέσσαρα ἄλογα πύρεια, ὦ φίλε τῆς ἀνθράπων, δοξολογῶντας ἐπαινῶντας ἐγκωμιάζωντας ἐσεῖνα.

Οἱ Ἅγιοι Ἄγγελοι, ἔλεγαν ἐλαλῆσαν, εἰς τὲς μαθητὰς τὲς Ἀποσόλυς, ὁπὲ ἔβλεπαν ἐκοίταζαν ἀπάνω, ὦ ἄνδρες Γαλιλαῖοι Ἰσδαῖοι, διὰ ποίαν αἰτίαν καὶ ἀφορμὴν θαμβώνεσθε ἐκπλήττεσθε θαυμάζεσε, εἰς τὴν ἀνάλημψιν εἰς τὴν σήκωσιν τὲ αὐθέντα Χριστῦ, τὲ ζωοδότε ὁπὲ δίδει τὴν ζωήν; ἔτσι ὁ αὐθέντης Χριστὸς, θέλει ἔλθῃ πάλιν ἐκ δύτερα εἰς τὴν γῆν, νὰ κρίνῃ ὅλον τὸν κόσμον, ὡσὰν δικαιότατος κριτής.

Ὦ θεογενήτειρα κυρία μας Μαρία, ὁ αὐθέντης Χριστὸς, φυλάττωντάς σε, ἤγεν σὲ ἐφύλαξε Παρθένον ἀφθαρτὴν καθαρὰν, ὕστερα ἀπὸ τὴν γέννησιν, ἢ ἀνέβαινε πηγαίνει εἰς τὸν Πατέρα τε, ἤγεν εἰς τὴν δόξαν τῆς Θεότητός τε, τὴν ὁποίαν δὲν τὸν ἄφησεν δὲν τὸν ἀπαράτησεν, ἤτοι δὲν ἔλειψεν ἀπὸ αὐτὸν, ἀγκαλὰ ἢ ἔλαβεν ἔπῆρε κορμὶ ἀνθρωπότητα ἀπὸ ἐσένα, μὲ νῦν, καὶ μὲ ψυχὴν, διὰ ἐλεημοσύνην ἀνέκφραστον.

Λυτήριον κάθαρσιν ἀμπλακημάτων, πυρίπνοον δέξασθε πνεύματος δρόσον, ὦ τέκνα φωτόμορφα τῆς Ἐκκλησίας. νυῦ ἐκ Σιὼν ἦλθε νόμος, καὶ γλωσσοπυροδόρφος πνεύματος χάρις.

Ἐκύκλωσέ με ἄβυσσος, παφήμοι τὸ κῆτος ἐγένετο. ἐγὼ δὲ ἐβόησα, πρὸς σὲ τὸν φιλάνθρωπον, καὶ ἔσωσέ με ἡ δεξιά σου Κύριε.

Ἐσκίρτησαν Ἀπόστολοι, ὁρῶντες μεπάρσιον σήμερον, τὸν κτίσιν αἰρόμενον, ἐλπίδι τῷ Πνεύματος, καὶ φόβῳ ἔκραζον, δόξα τῇ αὐτοδώσει σου.

Ἐπέσησαν οἱ Ἄγγελοι, βοῶντες Χριστὲ τοῖς μαθηταῖς σου. ὃν τρόπον κατίδετε, Χριστὸν ἀνερχόμενον σαρκὶ ἐλθύσεται, δίκαιος πάντων κριτής.

Ὡς εἶδόν σε Σωτὴρ ἡμῶν, δυνάμεις αἱ οὐράνιαι, εἰς ὕψος αἰρόμενον σύσωμον, ἐκπλήττοντο λέγουσαι, μεγάλη Δέσποτα ἡ φιλανθρωπία σου.

Βάτον σε ἀκατάφλεκτον, καὶ ὄρος καὶ κλίμακα ἔμψυχον, καὶ πύλην ἀρχαίαν, ἀξίως δοξάζομεν, Μαρία σὺ δόξα, ὀρθοδόξων καύχημα.

Ῥανάπαυσαν ἡμῖν ἀνωθεν, νεφέλαι δρόσον αἰώνιον. Χριστὸς νεφέλη γὰρ, ὡς Χερουβὶμ ἐποχούμενος, πρὸς τὸν αὐτῷ Πατέρα ἄνεισι σήμερον.

Σαρκὸς φανεὶς ὁμοιώματι, τὰ πρώην διεστῶτα συνήγαγες, εἰς σὺ φιλάνθρωπε, καὶ ἀνελήφθης ὁρώντων σε, τῇ μαθητῇ οἰκτίρμων πρὸς τὰ οὐράνια.

Τί ἐρυθρὰ τὰ ἱμάτια, σαρκὸς τῷ σῷ σοῦ παχύτητι, Ἄγιοι Ἄγγελοι, Χριστὸν ὁρῶντες, ἐφθέγγοντο, πάθους τιμία θεῖα, φέροντα σύμβολα.

Ὦ τέκνα παιδία φωτοειδῆ φωτόμορφα, ὅπερ ἔχετε ἔδος πυρὸς φωτὸς, τῆς Ἐκκλησίας τῆς σωσθρόισεως τῆς συμμαζώξεως τῆ δισεβῶν Χειστιανῶν, δέχθητε λάτρεσ καθάρσιν καθάρσιν ἄγνισιν διαλυτικὴν ἀφέσεως τῆ ἁμαρτημάτων τῆ σφαλμάτων σας, τὴν δρόσιαν τῆ Πανάγιε Πνεύματος, τὴν πνέουσαν ὡς πυρ πολύβιαν. διότι πάντα διήγκεν ἦλθεν καινέους νόμους ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλὴμ, καθὼς λέγει ὁ Προφήτης Ἡσαΐας, καὶ ὁ Προφήτης Ἱερεμίας, ἡ χάρις τῆ Πανάγιε Πνεύματος, εἰς εἴδος πυρίνων γλωσσῶν.

Ὦ αὐθεντα Χριστὲ, ἄβυσσος πλῆθος ἁμαρτημάτων σφαλμάτων, με ἐπεκύκλωσαν με ἐπεστεναγμὸν, ἕως εἰς τὴν ζωὴν, καὶ τὸ κῆτος τὸ ἔφαγε τῆς θαλάσσης, ἔμεν τὸ Ἅδου, ἔμεν εἰς ἐμβύσσου πάσης θαλάσσης, καὶ ἐγὼ ἐφώναζα εἰς ἑσέναν, τὸν φίλον τῆ ἀνθρώπων, καὶ ἡ δεξιάσου χέρα, με ἔσωσε με ἐλυθέρωσε με ἐδιαφύλαξεν.

Οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι, κοιπάζοντες βλέποντας σήμερα τὸν αὐθεντῶν Χριστὸν, ὅλα τὰ κόσμα, ὅπου να σηκωθεῖσαι να ὑψώσουν ὑψηλά, ἐχόρδυσαν ἐπηδήσαν, μὲ τὴν ἐλπίδα τὴν ἀπαυτοχίν, τῆς ἐπαλύσεως τῆ Παναγίε Πνεύματος, καὶ ἐφώναζαν ἔλεγαν, μὲ φόβον μὲ ζόμον, ὡς εἶναι δόξα τιμὴ εἰς τὴν αὔξησον εἰς τὸ σηκωμάσου.

Ὦ αὐθεντα Χριστὲ, οἱ Ἅγιοι Ἄγγελοι, ἦλθαν ἐσάλθησαν ἀπάνω εἰς τὸς μαθητάς σου τὸς Ἀποστόλους σου, φωνάζοντας λέγοντας, κατὰ τὸν ὁποῖον τρόπον, καθὼς ἴδατε ἐβλέψατε ἐθεωρήσατε τὸν αὐθεντῆν Χριστὸν, να ἔρχεται να ἀνεβαίνῃ ἀπάνω, ἔτζι πάλιν θέλει ἐλθῇ μὲ κορμὶ δικαιότατος κριτὴς, ὅλα τὰ Κόσμα.

Ὦ ἐλυθέρωτα ἡμῶν, ἡ δυνάμες ἡ τάξες ἡ οὐράνιας τὰ οὐρανὰ, καθὼς σὲ εἶδαν σὲ ἔβλεψαν σὲ ἐθεώρησαν, σηκωνόμουν να ὑψώνεσαι να σηκώνεσαι ὑψηλά, μαζὶ μὲ ὅλην τὸ κορμὶ, ἔκραζαν ἐφώναζαν λέγοντας, ὦ αὐθεντα Χριστὲ, ἐξαγόρασά τὴν ἀνθρώπων, ἡ φιλανθρωπία σου, ἦταν θαυμαστὴ ἀνέκφραστος.

Ὦ κυρίαμας Μαρία, δεδοξασμένη σὺ δόξε, ἐσὺ εἶσαι τὸ καύχημα ὁ ἔπαινος τῆ ὀρθοδόξων πιστῶν Χριστιανῶν, ἡμεῖς δοξάζομεν ὑμνοῦμεν ἐσένα, ἄξια ἀξιοπρεπῶς, μέσα βάτον ἄφλεκτον ἄκαυστον, καὶ ὄρος βαθὺ, καὶ σκάλα ζωπαιὸν, καὶ πόρτα ἀνοιχτὴ τὴ οὐρανὸ.

Τὰ νέφελα τὰ σωτῆρα, ἂς βάλουν ἂς ξέξουν εἰς ἐμᾶς ἄνωθεν, χαρὰ ἀγαλλίασιν αἰώνιον παντοτινὸν. διότι ὁ Θεάνθρωπος αὐθεντὴς Χριστὸς, καβαλλικεύοντας ὅπως καβαλλάρης ἀπάνω εἰς σωτῆρον, ὡσὰν εἰς τὰ Χερουβὶμ, ἀνεβαίνει πηγαίνει σήμερα, εἰς τὸν ἄναρχον Θεὸν, καὶ Πατέρα του, ἔμεν εἰς τὴν δόξαν τῆς Θεότητός του.

Ὦ φίλε τῆ ἀνθρώπων, φανερώθης μὲ ὁμοίωμα σαρκὸς, ἔμεν κορμὶν, ἔφερες ἐσυμμάζωξες ἀπάτωσες τὰ χωρισμένα φωτόπερα, ἔμεν Θεὸν, καὶ ἀνθρώπως, εἰς σὲ, ὦ βασιλαγχνιτικὲ ἐλεημονητικὲ, καὶ ἀνέβης ἐσηκώθης εἰς τὰ οὐράνια, κοιπάζοντάς σε βλέποντάς σε οἱ μαθηταί σου.

Οἱ Ἅγιοι Ἄγγελοι, κοιπάζοντας βλέποντας τὸν αὐθεντῶν Χριστὸν, ἐκεῖνον ὅπου σώθη ἀπάτωσθη μὲ παχύτητα χονδρότητα κορμιὰ, ἔλεγαν ἐλαλοῦσαν ἐσωτυχαν, διατὶ εἶναι κόκκινα τὰ ἐνδύματα τὰ φορέματά του, εἶναι κοκκινα, ὡσὰν ὅπου φέρει βαθιὰ σημάδια θεῖα, τὰ τιμία Πάθη του, ἔμεν τὰ Σπυρά του.

Γ' μνεῦμα κόρη τὴν σύλληψιν, ὑμνεῦμέ σου τὴν ἄῤῥητον γέννησιν. δι' ἧς ἐῤῥύσθημεν, καταφθορᾶς καὶ κακώσεως, καὶ ζοφερᾶς τὲ ἅδε ἀγνὴ καθείρξεως.

Γλασμὸς ἡμῖν Χριστὲ καὶ σωτηρία, ὁ Δεσπότης ἔλαμψας ἐκ τῆς Παρθένου. ἵν' ὡς Προφήτην Θηρὸς ἐκ θαλαττίου, σέρνων Γωναῖ τῆς φθορᾶς διαρπάσῃς, ὅλον τὸν Ἀδὰμ, παγχρυσῇ πεπωκότα.

Ὁ ἐν καμίνῳ πυρὸς, τοὺς ὑμνολόγους σώσας παῖδας, εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ὁ ἐν νεφέλῃ φωτὸς, ἀναληφθεὶς καὶ σώσας κόσμον, εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ἐπὶ τῶν ὤμων Χριστὲ, τὴν πλανηθεῖσαν ἄρας φύσιν, ἀναληφθεὶς, τῷ Θεῷ καὶ Πατρὶ προσήγαγες.

Ὁ ἀνελθὼν ἐν σαρκὶ, πρὸς τὸν ἀσώματον Πατέρα, εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τὴν νεκρωθεῖσαν ἡμῶν, τῇ ἁμαρτίᾳ φύσιν ἄρας, τῷ σῷ ἰδίῳ Πατρὶ, Σῶτερ προσήγαγες.

Ὁ ἐκ Παρθένου τεχθεὶς, ἵνα Θεοτόκον ἀπεργάσω, εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Φωτεινὴ σε φῶς ὑπάρχοντα, ὑπέλαβε νεφέλη Κύριε, ἀπὸ τῆς γῆς ὑπὲρ νέων, ἀναλαμβανόμενον, καὶ ἐπερχόμενοι, θῆμα ἦσαν, σὺν Ἀποστόλοις λέγοντες, ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Χεῖρας ἅπαντες γηθόμενοι προτείνωμεν, τῇ ἀναλήψει Χριστοῦ, καὶ ἀλαλάξωμεν, ἀνέβη ὁ Κύριος; ἐν φωνῇ σάλπιγγος, καὶ ἐκάθισε, ἐκ δεξιῶν ὡς σώφρονος, τὰ Πάθη εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ψάλλων πάλαι Μωϋσῆς

Ὦ κόρη καθαρὰ διογενήτεια, ἡμεῖς οἱ πιστοὶ, δεξάζομεν προσκυνοῦμεν τὴν σύλληψίν σου τὴν ἀῤῥητον, δεξάζομεν προσκυνοῦμεν τὴν γέννησιν τὴν ἀειπότου τοῦ Υἱοῦ σου, δι' ἧς μέσου τῆς ὁποίας γεννήσεως, ἐλυτρωθήκαμεν ἐλευθερωθήκαμεν, ἀπὸ τὴν φθορὰν τὸν ἀφανισμὸν, καὶ ἀπὸ τὴν κακωσιν κακοποίησιν βλαβῆν τοῦ θανάτου, καὶ ἀπὸ τὴν σκοτεινὴν ζοφερὰν φυλακὴν κράτησιν τοῦ Ἅδου.

Ὦ αὐθέντα Χριστὲ, ἐσὺ ὁ ἐξαγοράσῃς Θεάνθρωπος γενόμενος, ἔλαμψες ἐφάνης, ἀπὸ τὴν Παναγίαν Παρθένον, εἰς ἡμᾶς τοὺς πιστοὺς δούλους Χριστιανούς, ἐξιλέωμα ἡμέρωμα, καὶ λύτρωσις ἐλευθερίαμας, διὰ νὰ ἁρπάξῃς τὰ δίχάλης ἀπὸ τὴν φθορὰν ἀπὸ τὸν θάνατον, ὅλον τὸν Ἀδὰμ, ὁποῦ ἐξέπεσεν ἐγκρεμίσθη μὲ ὅλον τὸ γένος, καθὼς ἐλευθέρωσες τὸν Προφήτην Γωνᾶ, ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ θηρίου τοῦ ὄφεως, τὴν θαλασσινὴ τῆς θαλάσσης.

Ἐσὺ ὁ αὐθέντης Θεὸς τῶν Πατέρων μας, ὁποῦ ἔσωσες ἐλύτρωσες ἐλευθέρωσες ἀβλαβεῖς, τοὺς ζεῖς νέους Ἁγίους παῖδας τοὺς Ἀβραμιαίους, ἐκείνους ὁποῦ σὲ ὑμνολογοῦσαν σὲ ἐδοξολογοῦσαν μὲ ᾠδὴν ψαλμῳδίαν, μέσα εἰς τὴν Κάμινον τὴν πυρὸς, ἦσαν εὐλογημένοι ἐπαινεμένοι ἀπὸ τὸν Κόσμον.

Ἐσὺ ὁ αὐθέντης Θεὸς τῶν Πατέρων μας, ὁποῦ ἔσωσες ἐλευθέρωσες τὸν κόσμον, ἤγειρε τὴν ἀνθρώπινην, ἀναλαμβανόμενος σηκωνόμενος περνόμενος ἀπὸ τὸν Κόσμον, μὲ νέφελον σωτῆρον φωτὸς φωτεινὸν, ἦσαν εὐλογημένοι ἐπαινεμένοι ἀπὸ τὸν κόσμον.

Ὦ αὐθέντα Χριστὲ, σηκώνωντας πέρνωντας, ἀπαίω εἰς τοὺς οὐρανοὺς, τὴν ἀνθρώπινον φύσιν, ὁποῦ ἐπλανήθη ἐπερεπατοῦσεν εἰς τοὺς ἐρημιάς, σηκωνόμενος ἀναλαμβανόμενος, τὴν ἐφόσφερες εἰς τὸν ἄναρχον Θεὸν, καὶ Πατέρα σου, ὁποῦ τὴν ἐζήτησεν.

Ἐσὺ ὁ αὐθέντης Θεὸς τῶν Πατέρων μας, ὁποῦ ἀνέβης ἐν πυ-

πύγες μὲ τὸ κορμὶ, εἰς τὸν ἀσώματον οὐλον Πατέρα σε, ἦσαν εὐλογημένος ἐπαινεμένος, εἰς ὅλους τοὺς αἰῶνας παντοτινὰ αἰώνια.

Ὦ ἐλευθερωτὰ αὐθέντα Χριστὲ, σηκώνωντας πέρνωντας, τὴν ἀνθρώπινην φύσιν ἡμῶν, ὁποῦ ἐνεκρώθη ὑπόταυεν, ὑπὸ τὴν ἁμαρτίαν, τὴν ἐφόσφερες εἰς τὸν ἄναρχον Θεὸν, καὶ Πατέρα σου, ὁποῦ τὴν ἐζήτησεν.

Ἐσὺ ὁ αὐθέντης Θεὸς τῶν Πατέρων μας, ὁποῦ ἐβρυήθης ὑπὸ τὴν Παναγίαν Παρθένον, τὴν ὁποίαν τὴν ἐκατασκεύασες τὴν ἔπλασες τὴν ἔκαμες θεοβρυήτεσαν, ἦσαν εὐλογημένος ἐπαινεμένος, εἰς ὅλους τοὺς αἰῶνας παντοτινὰ αἰώνια.

Ὦ αὐθέντα Χριστὲ, σὲ ἔπασε ὑπὸ κάτω, σὲ ἐσήκωσε, νέφελον σωτῆρον, φωτεινὸν λαμπρὸν, ὡσὰν ὁποῦ ἦσαν λαμψις φῶς, περνόμενος σηκωνόμενος ὑπὸ τὴν γῆν, παρεκὰ ἀπὸ κάθε γὴν ἀγγέλων ἀνθρωπίνων, καὶ τὰ πλήθη τὰ τάγματα τὰ ἀραῖα τῶν ἀραίων Ἀγγέλων, σὲ ἐδοξολογοῦσαν σὲ ὑμνοῦσαν μαζὶ μὲ τοὺς Ἀποστόλους λέγοντας, ἐσὺ ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων μας, ἦσαν εὐλογημένος, εἰς ὅλους τοὺς αἰῶνας παντοτινὰ αἰώνια.

Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, χαιρόμενοι ἀγαλλόμενοι, ἂς κτυπήσωμεν ἂς βαρίσωμεν τὰ χέρια μας, εἰς τὴν ἀνοδον τὴν σήκωσιν τοῦ αὐθέντα Χριστὲ, καὶ ἂς φωνάζωμεν ἂς λέγωμεν, ὁ αὐθέντης Χριστὸς, ἀνέβη σήκωθη, μὲ φωνὴν μὲ ἦχον ξαμπέτας, καὶ ἐκάθισεν, εἰς τὰ δεξιὰ μέρη τοῦ Παζοῦ τε, ὡσὰν συγκαθεδρος ὁμότιμος ἰσότιμος μὲ αὐτὸν, εἰς ὅλους τοὺς αἰῶνας παντοτινὰ αἰώνια.

Ὁ Προφήτης Μωϋσῆς, ὁ μέγας ὁ περίφημος ὁ θεοφόρητος,

ὃς ὁ μέγας ἔκραζε, προσκυνησάτωσαν, ἀνερχομένῳ Χριστῷ, οὐρανίοι Ἄγγελοι, ὡς τῷ παντὸς Βασιλεῖ· ᾠ κραυγάζομεν, ὁ τῆς Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ὦ θαυμάτων παραδόξων πῶς ἐχώρησας, Θεὸν ἀχώρητον, θεοχαρίτωτε, τὸν σάρκα πτωχεύσαντα, καὶ μὴ δόξης πολλῆς εἰς οὐράνια, ἀναληφθέντα σήμερον, καὶ ζωώσαντα ἀνθρώπους.

Σύμφωνον ἐθρόησεν ὀργάνων μέλος, σέβειν τὸ χρυσότευκτον ἄψυχον βρέτας. ἡ τῶ Παρακλήτω δὲ φωσφόρος Χάρις, σεβασμίζει τοῦ βοᾶν Τριὰς μόνη, ἰσοθρόνῳ ἀνάρχῳ εὐλογητὸς εἶ.

Τὸν ἐκ Πατρὸς πρὸ αἰώνων, γνησθέντα Υἱόν, καὶ Θεόν, καὶ ἐπ' ἐσχάτων τῶν χρόνων, σαρκωθέντα ἐκ Παρθένου μήτρας, ἱερεῖς ὑμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τὸν ἐν δυσὶ ταῖς ἐνεργείαις,

τος, ἄδωπας ψάλλωπας, ἤγων φωσφοβόωπες παλαιά, ἐβόωναζον ἔλεγον, οἱ Ἅγιοι Ἄγγελοι οἱ οὐράνιοι τῶ κράτει, ὡς προσκυνήσωσι τὸν αὐθεντῶν Χριστόν, ὁπῶ ἀνελήφθη αὖθις ἐσηκώθη εἰς τὰς οὐρανὰς, ὡσαὶ Βασιλέας μας, ὅλων τῶν κτισμάτων ὅλε τὸ Κόσμε, εἰς τὸν ὁποῖον φωνάζομεν λέγομεν, ἐσὺ ὁ αὐθεντῶν Θεὸς τῆς Πατέρων μας, εἶσαι εὐλογημένος, εἰς ὅλους τοὺς αἰῶνας παντοτινὰ αἰώνια.

Ὦ θαύματα παράδοξα ἐξαίσια ἀνεκδιήγητα, ὦ θεοχαρίτωτε, ὁπῶ ἔχεις ἀπάνωσε, ὅλους ταῖς χάριτες τῶ Παναγίε Πνεύματος, πῶς ἐχώρεσες μέσα εἰς τὴν γαστέρα σε, εἰς τὴν κοιλίαν σε, τὸν αὐθεντῶν Θεὸν, τὸν ἀχώρητον, ὁπῶ δὲν χωρεῖται εἰς ὅλα τὰ ὄντα, ἐκεῖνον ὁπῶ ἐπῆχθησεν ἔλαβεν ἐφόρεσε κορμὶ ἀνθρώπινε, ἤγουν ἔγινεν ἄνθρωπος, καὶ ὁπῶ ἀνελήφθη αὖθις ἐπῆρθη σήμερα εἰς τὰ οὐράνια, μὲ δόξαν τιμὴν μεγαλοφέρεια πολλὴν περισσὴν, καὶ ὁπῶ ἐζώωσε ἔδωσε ζωὴν εἰς τοὺς ἀνθρώπους.

Μέλος ψαλμῳδίας ἦχος τῆς μουσικῶν ὀργάνων, ὁμοῦ μὲ μίαν φωνὴν ὁμόφωνα, εὐγχίσεν ἐπῆραξεν, ἤγουν ἐφώναζεν ἠχίσεν, νὰ σέβῃ νὰ τιμᾷ νὰ προσκυνῇ ὅλοι οἱ λαοὶ, νὰ προσκυνῇ τὸ εἴδωλον τὸ ἄψυχον τὸ χρυσοκατασκεύασον, ἀμὴ ἡ χάρις τὸ παρηγορητικὸ τῶ φιλιωτικὸ Παναγίε Πνεύματος, ἡ φέρουσα φῶς θεογνωσίας, δείχνει φανερώνει σεβάσμια πράγματα διδαχὰς ἐν εἴδει πυρίνων γλωσσῶν, εἰς τὸ νὰ φωνάζωμεν νὰ λέγωμεν, ὦ μοναχὴ Ἁγία Τριὰς ἄναρχος, ὁπῶ δὲν ἔχεις ἀρχὴν, ἰσοδυνάμωμεν, εἶσαι εὐλογημένη, εἰς ὅλους τοὺς αἰῶνας παντοτινὰ αἰώνια.

Ὦ ἐσεῖς οἱ ἱερεῖς δοξολογεῖτε, ὑμνεῖτε μὲ παίνες μὲ ἐγκώμια, καὶ ἐσεῖς οἱ λαοὶ τὰ πλήθη τῆς ἀνθρώπων, ὑπερυψώνετε εἰς ὅλους τοὺς αἰῶνας παντοτινὰ, τὸν Υἱὸν, καὶ Λόγον τῶ αὐθεντῶ Θεῶ, ὁπῶ ἐγνήθη ὑπὸ τὸν ἄναρχον Θεὸν, καὶ Πατέρατε, προπότερα ὑπὸ ὅλους τοὺς χρόνους τοὺς καιρούς, καὶ ὁπῶ ἐσαρκώθη ἔλαβεν ἐπῆρεν κορμὶ ἀνθρώπινε, εἰς τὴν ὑστερινὴν χρόνους καιρὸς ἡμέρας, ὑπὸ Μητέρα Παρθένον καθαρὰν θεογενητείαν.

Ἐσεῖς οἱ ἱερεῖς δοξολογεῖτε ὑμνεῖτε, καὶ ἐσεῖς οἱ λαοὶ τὰ

σίαις, ἀναπτώτα ζωοδότῳ Χριστὸν, εἰς οὐρανὸς μὴ δόξης, καὶ Πατρὶ συγκαθεζόμενον, ἱερεῖς ὑμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψεῖτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τὸν ἐκ δουλείας τῶ κτίσιν, τῆς εἰδώλων λυτρωσάμενον, καὶ παρασήσαντα ταύτῳ, ἐλευθέρῳ τῇ ἰδίᾳ Πατρὶ σὲ Σωτῆρ ὑμνοῦμεν, καὶ σὲ ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τὸν τῇ αὐτῇ καταβάσει, καθελόντα τὸν αὐτίπαλον, καὶ τῇ αὐτοῦ ἀναβάσει, ἀνυψώσαντα τὸν ἄνθρωπον, ἱερεῖς ὑμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψεῖτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τῶν Χερουβὶμ ὑπερτέρα, ἀνεδείχθης Θεοτόκε ἁγνὴ, ἐν τῇ Γαβριὴλ τὸν τόκον, ἐποχούμενον βασιλέα, ὃν σὺν ἀσωμάτοις, βροτοὶ δοξολογοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὤφθησαν οἱ νοεροὶ Ἀποστόλοις, ἐν τῇ ἀνα-

τὰ πλήθη τῆς ἀνθρώπων, ὑπερυψώνετε μὲ παίνες μὲ ἐγκώμια, εἰς ὅλους τοὺς αἰῶνας παντοτινὰ, τὸν αὐθεντῶν Χριστόν, ὁπῶ ἔγινεν ἄνθρωπος, καὶ ἀκατάσχετος, ὁπῶ ἐπῆραξεν αἴθεν ἀπάνω εἰς τοὺς οὐρανούς, μὲ δύω ὑσίας, θελεθεότητος, καὶ ἀνθρωπότητος, μὲ δόξαν μὲ τιμὴν μεγαλοφέρειαν, καὶ ὁπῶ ἐκάθησε, μαζὶ μὲ τὸν ἄναρχον Θεὸν, καὶ Πατέρατε.

Ὦ ἐλευθερωτὰ αὐθεντὰ Χριστέ, ἡμᾶς οἱ πιστοὶ, ὑμνοῦμεν δοξολογοῦμεν, καὶ ὑπερυψοῦμεν, εἰς ὅλους τοὺς αἰῶνας παντοτινὰ ἐσένα, ὁπῶ ἐλύτρωσες ἐλευθέρωσες τὸν Κόσμον, θελεθὴ εἰς κολάσεως, ὑπὸ τὸν σκλαβιὰν τῶν εἰδωλολατρείαν τῆς εἰδώλων, καὶ ὁπῶ τὸν ἐπαράτησις τῶν ἴσως ἐλευθερίαν εἰς τὸν ἄναρχον Θεὸν, καὶ Πατέρασε.

Ἐσεῖς οἱ ἱερεῖς, δοξολογεῖτε ὑμνεῖτε, καὶ ἐσεῖς οἱ λαοὶ τὰ πλήθη, ὑπερυψώνετε μὲ παίνες μὲ ἐγκώμια, εἰς ὅλους τοὺς αἰῶνας παντοτινὰ, ἐκεῖνον ὁπῶ ἐκατασκεύασεν ἐγκρέμισεν τὸν ἐχθρὸν διάβολον, μὲ τῶν καπάσεώτε, ἤγουν μὲ τῶν ἐναυθρώπησίν τε, καὶ ὁπῶ ὕψωσεν ἐσήκωσεν ἀπάνω τὸν ἄνθρωπον, μὲ τῶν σήκωσίν τε, μὲ τῶν ἀεβασίν τε.

Ὦ καθαρὰ Θεοτόκε παρθένε, ἐσὺ ὁπῶ ἐφυσερώθης ἐφύης, αἰώνων παρελθὼν ὑπὸ τὰ Χερουβὶμ, βασιλέας ὁπῶ ἐβάστασες, μέσα εἰς τὴν Ἁγίαν σε κοιλίαν, ἐκεῖνον ὁπῶ εἶναι καβαλλάρης, βαστᾶται ὑπὸ αὐτὰ τὰ Χερουβὶμ, τὸν ὁποῖον ἡμεῖς οἱ ἄνθρωποι, δοξάζομεν προσκυνοῦμεν μαζὶ μὲ τὰς ἀΰλους Ἀγγέλους, εἰς ὅλους τοὺς αἰῶνας παντοτινὰ αἰώνια.

Οἱ Ἅγιοι Ἄγγελοι, ἐφυσερώθηκαν ἐφύηκαν, εἰς τοὺς μαθητὰς τοὺς Ἀποστόλους, εἰς τὴν ἀναλήψιν τῶν σήκωσιν τὸ αὐθεντῶ Χριστὸ, καὶ ἔλεγαν ἐλαλοῦσαν, ὄχι τί, ὄχι ποίημα

λήψει καὶ ἐφθέγγοντο· τί σπατενίζοντες, ἴσαθε θαμβέμβοι; ὅτος ὁ ἀνερχόμβος εἰς τὰ ὐράνια, ἐλθύσεται καὶ πάλιν τὰ κεῖναι, τὰς ἐν γῇ ἀνθρώπως, κειτὶς ὑπάρχων μόνος.

Δῶμβ τῷ Θεῷ μεγαλωσυύλιν αἰνέσεως συμφωνίᾳ ἀλαλάξωμβ· ᾄσωμβ χορδύσωμβ, χεῖράς τε κροτήσωμβ. ανέβη ὁ Θεὸς ἡμῶν, εἰς ὐρανὰς ὑπὸ γῆς, Ἀγγέλων Ἀρχαγγέλων ὑμνύντων, τὸν ὡς Δεσπότιν, καὶ ποιητὴν ὅλων τῶν ὄντων τῶν κτισμάτων.

Ἠρθη ὑπεράνω τῶν Ἀγγέλων, ἡ φύσις ἡμῶν ἡ πάλαι ἔκπτωτος, καὶ θρόνῳ ἐνίδρυται, Θεὸν ὑπὲρ αἴνοιαν. δεῦτε παντγυείσωμβ, καὶ ἀνακράξωμβ, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψῶτε εἰς πάντας τὰς αἰῶνας.

Γδὲ ὁ Υἱός σε Θεοτόκε, σκυλεύσας σαυρῷ αὐτὸν τὸν θάνατον, αὐέστη τριήμερος, καὶ τοὺς μαθητὰς αὐτῦ, ἐμφανισθεὶς ἀνέδραμε πρὸς τὰ ὐράνια, μεθ' οὗ σε προσκυνῦντες ὑμνῦμβ, καὶ δοξολογῦμβ εἰς πάντας τὰς αἰῶνας.

Ἡμεῖς οἱ πιστοὶ, ἂς δώσωμβ μεγαλειότητα εἰς τὸν ἁγιστὸν Χειστὸν, καὶ ὁμῦ μὲ μίαν φωνὴν, ἂς φωνάζωμβ ἂς λέγωμβ μὲ αἴνεσιν μὲ δοξολογίαν, καὶ ἂς ψαλλωμβ ἂς δοξολογήσωμβ, καὶ ἂς χορδύσωμβ ἂς σκιρτήσωμβ ἂς κτυπήσωμβ ἂς βαρέσωμβ τὰ χέρια μας, λέγοντας, ὁ αὐθέντης Θεός μας, ανέβη ἐπῆνω ὑπὸ τὸν γῆν, εἰς τὰς ὐρανὰς, οἱ Ἅγιοι Ἄγγελοι, καὶ οἱ Ἀρχάγγελοι, δοξολογῦντες ἐγκωμιάζοντες ἐτῦτον, ὡσὰν αὐθεντὴν κτίστην, καὶ ποιητὴν πλάστην ὅλων τῶν ὄντων τῶν κτισμάτων.

Ἡ φύσις μας ἡ γηγενὰς, ἡ γκρεμισμένη ἡ ξεπεσμένη φρονήτερα παλαιὰ, ἐσηκώθη ανέβη παραπάνω ὑπὸ τὰς Ἁγίας Ἀγγέλους, καὶ ἐστερεώθη ἐκάθησεν εἰς τὸν θρόνον τὸν θεϊκὸν, παρανω ὑπὸ νὸν ἀφάνταστον αἰθρωπίλιν, μὲ τὸ κορμὶ τὸ αὐθέντη Χειστὸ, ἔρχεσθε ἐλᾶτε, ἂς ἐρτάσωμβ ἂς παινγυείσωμβ, καὶ ἂς κράξωμβ ἂς φωνάξωμβ ἀπάνω ὑψηλὰ, λέγοντας, ὅλα τὰ ποιήματα τὰ δημιουργήματα τὸ αὐθέντη Θεῦ, καλολογεῖτε δοξολογεῖτε τὸν αὐθεντικὸν Θεὸν, καὶ ὑπερυψώνετέτον, εἰς ὅλους τοὺς αἰῶνας παντοτινὰ αἰώνια.

Ὦ θεοχυνήτζια, ἰδὲ νὰ ὁ Υἱός σε, κυρσεύοντας αἰχμαλωτίζοντας χαλῶντας τὸν θάνατον, μὲ τὸ πάθος τὸ μὲ τὸν σταυρόν τε, ἀνασήθη εἰς τρεῖς ἡμέρας, καὶ φανερώμβος φανερωνόμβος εἰς τοὺς μαθητάς τε τοὺς Ἀποστόλους τε εἰς τὸ μέσον τους, ἔζεξεν ἐπῆνω ἀπάνω εἰς τὰ ὐράνια, μαζὶ μὲ τὸν ὁποῖον

ποῖον ἡμεῖς οἱ πιστοὶ, σὲ ὑμνῦμβ σὲ προσκυνῦμβ, καὶ σὲ δοξάζομβ σὲ ἐγκωμιάζομβ, εἰς ὅλους τοὺς αἰῶνας παντοτινὰ αἰώνια.

Λύει τὰ δεσμὰ, καὶ δροσίζει τὴν φλόγα, ὁ τειασοφεγγὴς τῆς θεαρχίας τύπος. ὑμνοῦσι παῖδες, εὐλογεῖ δὲ τὸν μόνον, Σωτῆρα καὶ παντεργόν ὡς εὐεργέτην, ἡ δημιουργηθεῖσα σύμπασα κτίσις.

Σὲ τὸν ὑπὲρ νῶν καὶ λόγον Μητέρα Θεοῦ, τὸν ἐν χρόνῳ τὸν ἄχρονον, ἀφράστως κυήσασαν, οἱ πιστοὶ ὁμοφρόνως μεγαλυύομβ.

Σὲ τὸν λυτρωτὴν τὸ Κόσμε Χριστὸν τὸν Θεὸν, οἱ Ἀπόστολοι βλέποντες, ἐνθέως ὑμνῆμβον, μὴ δέους σκιρτῆσαντες ἐμεγάλυνον.

Σὲ τὸν θεωθεῖσαν σάρκα ὁρῶντες Χειστὲ, ἐν τῷ ὕψει οἱ Ἄγγελοι, ἀλλήλοις διεβόων, ἀληθῶς οὗτος ἐστὶν ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Τὸ ὁμοίωμα τὸ ἀρχέτυπον σημεῖον, ἡ εἰκὼν τῆς θεϊκῆς ἀρχῆς τῆς Θεότητος, ἡ ζωφτὸς ἡ ζωοποιὸς, λύει λυτρώνει, σπλαθὴ ἔλυσεν ἐλευθέρωσεν τὰ δεσίματα τὰ δεσμὰ, τῆς τριῶν Ἁγίων παίδων, καὶ ἐβρόσισεν, ἤγγυ ἤφερε δροσιὰν ἀπὸ ἄνωθεν, εἰς τὴν φλόγα εἰς τὴν λαύραν τῆς Καμίνε, καὶ οἱ τρεῖς Ἅγιοι νέοι παῖδες, δοξάζων ἐπαινῶν ἐγκωμιάζων, ἤγγυ ἐδόξαζον τὸν αὐθεντικὸν Θεὸν, καὶ ὅλη ἡ κτίσις ὅλος ὁ Κόσμος, ὁπὼ ἐδημιουργήθη ἐκτίσθη, ὑπὸ τὸν αὐθεντικὸν Θεὸν, ἐπαινεῖ ἐγκωμιάζει δοξολογεῖ μὲ αὐτὸς, τὸν μοναχὸν ἐλευθερωτὴν, καὶ κτίστην πάντων Θεὸν, ὡσὰν εὐεργέτην ἀγαθοδότην Θεὸν.

Ἡμεῖς οἱ πιστοὶ οἱ εὐσεβεῖς Χειστιανοὶ, ὑψώνομβ δοξάζομβ ὁμόφρονα ὁμόγνωμα μὲ μίαν φωνὴν, ἐσένα τὴν μητέρα τὸ αὐθέντη Θεῦ, ὁπὼ ἐβάσαξες ἐγέννησες ἄφραστα ἀνεπότε, τὸν ἀναρχον ἄκτιστον Υἱόν, καὶ Λόγον τὸ αὐθέντην Θεῦ, εἰς χρόνον εἰς καιρὸν, παράνω ὑπὸ νῶν λογικεκὸν μίλημα ἀνθρώπινον.

Οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι, κοιτάζωντας βλέποντας θεωρῶντας ἐσένα, τὸν ἐλευθερωτὴν ὅλε τὸ Κόσμε, τὸν αὐθέντην Χειστὸν τὸν Θεὸν, ὁποῦ νὰ ὑψώνεσαι νὰ σηκώνεσαι ἐσθένα θεϊκὰ, χορδύνοντας πηδῶντας, σὲ ἐμεγάλυναν σὲ ἐδόξασαν, μὲ φόβον μὲ δρόμον.

Ὦ αὐθέντα Χειστὲ, οἱ Ἅγιοι Ἄγγελοι, κοιτάζωντας βλέποντας τὸ σωμάσε τὸ κορμίσε, εἰς τὸ ὕψος ὑψηλὰ, ὁπὼ ἐθεώθη ἔγινεν θεϊκὸν, ἐσκύπταν ἐκλιναν, ἐγέρναν κάτω τὰ κεφάλια τὰς, σᾶς, τὸν ἄλλον, καὶ ἔλεγαν, καπὶ τὰ λιθάκια ἀληθινὰ, ἐτῦτος εἶναι ὁ αὐθέντης Θεός μας.

Σὲ τῆς ἀσωμάτων τάξεις Χριστὲ ὁ Θεός, ἐν νεφέλαις αἰρόμενον, ἐδέσαι ἐκραύγαζον, τῷ τῆς δόξης Βασιλεῖ πύλας ἄραται.

Σὲ τὸν καταβάντα ἕως ἐσχάτης τῆς γῆς, καὶ τὸν ἄνθρωπον σώσαντα, καὶ τῇ ἀναβάσει σου, ἀνυμνήσαντα τὸν μεγαλύνομεν.

Χαῖρε Θεοτόκε μῆτερ Χριστὲ τὸ Θεῦ, ὃν ἐκύησας σήμερον, ἐκ γῆς ἀνιππάμενον, σὺν Ἀγγέλοις ὁρῶσα ἐμεγάλυνες.

Ἀγγέλοις τὴν ἄνοδον τὸ Δεσπότου, ὁρῶντες ἐξεπλήττοντο, πῶς μὴ δόξης ἐπήρθη, ἀπὸ τῆς γῆς εἰς τὰ ἄνω.

Ὠ τῆς δωρεῶν, τῆς ὑπὲρ καταλήψιν. ὢ μυστηρίου φρικτὸ· πάντων ὁ δεσπόζων ἦν, ἐκ γῆς ἀπαίρων ὡρὸς τὰ ὐράνια, τοῖς μαθηταῖς ἀπέστειλε Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, τὸ φωτίσαν τὸν τῶν τὴν ὀικουμένην, καὶ πυεύνας τελέσαν ἐν χάριτι.

Στίφη μαθητῶν, ὁ Κύριος ἔρησεν, ὑμεῖς καθίσατε, εἰς Ἱεροσόλυμα, κἀγὼ ἐκπέμψω ὑμῖν Παράκλητον, ἄλλον Πατρὶ τὸν συνέδρον, καὶμοῦ ὁμότιμον· ὡς ὁρᾶτε ἀναλαμβανόμενον, καὶ νεφέλη φωτὸς ἐποχέμενον.

Ἦρθη ἐμφανῶς, ἡ μεγαλοπρέπεια, ἄνωθεν τῆς ἐρανῶν, τὸ σαρκὶ πτωχεύσαντος, καὶ συνεδρία Πατρὸς τετίμηται, φύσις ἡμῶν ἡ ἔκπαλαι, πανηγυρίσωμεν, καὶ συμφώνως, πάντες ἀλαλάξωμεν, καὶ κροτήσωμεν χεῖρας γηθόμενοι.

Φῶς τὸ ἐκ φωτὸς, ἐκλάμψαν παράμωμε, ἐκ σῦ ἀνέτειλε, καὶ τὴν ἀμαυρότητα τῆς ἀθεΐας πᾶσαν ἐξέλυσε, καὶ τὰς νυκτὶ καθεύδοντας ἐφωτοφώγησε. διὰ τοῦτο πάντες κατὰ χρέως σε, εἰς αἰῶνας ἀεὶ μακαρίζομεν.

Χαίροις Ἄνασσα μητροπάρθενον κλέος. ἅπαν τὸ εὐδίνητον εὐλα-

λεῖ

Ὠ πλήθος τάξις συμμαζώξις τῆς μαθητῆς τῆς Ἀποστόλων, ὁ αὐθεντὴς Χριστὸς, εἶπεν, ἐσεῖς καθίσατε μείνατε εἰς τὰ Ἱερουσάλυμα, κὴ ἐγὼ θέλω πέμψῃ ςηλὴ εἰς ἐσᾶς, παρηγορητὴν φιλιστὸν ἄλλον, ὅπο ἐμενα, συγκαθέδρον ἰσότιμον με τὸν Πατέρα, κὴ μὲ ἐμᾶς ὁμότιμον ἰσότιμον· τὸν ὁποῖον ἐυμᾶς, καθὼς με βλέπετε μὲ θεωρῆτε, ὁπὲ σηκώνομαι ὑψώνομαι ἀνεβαίνω εἰς τὰ ὐράνια, καὶ ὁπὲ ἔμαι καβαλλάρης ἀπάνω εἰς σωτῆρα φωτεινόν.

Ἡ δόξα ἡ τιμὴ, ἐκεῖνε ὁπὲ ἐπῆρεσεν μὲ κορμὶ, ἦτοι ἔγινεν ἄνθρωπος, αὐτὴ ἡ τιμὴ, ἐσηκώθη ὑψώθη φανερὰ, παράνω ὑπὸ τὰς ὐρανὰς, καὶ ἡ θνεάμας ἡ φύσις μας, ἡ πεσμένη ἡ γκρεμισμένη, ἐτιμήθη συγκαθέδρος μὲ τὸν Πατέρα. διὰ ἐτοῦτο ἡμεῖς οἱ πιστοὶ, ἂς πανηγυρίσωμεν ἂς κάμωμεν ἑορτὴν πανήγυρι, καὶ ἂς κάμωμεν ἀλαλαγμὸν βοὴν χαρμόσυνον ὅλοι, ὁμοῦ μὲ μίαν φωνὴν, καὶ ἂς κτυπήσωμεν ἂς βαρέσωμεν τὰ χέριά μας, χαιρόμενοι ἀγαλλόμενοι εὐφραινόμενοι, εἰς τὴν ἀνάληψιν τοῦ αὐθεντὴ Χριστὲ.

Ἀκατηγόρητε ἄναρχε Κυρίαμας Μαρία, τὸ φῶς, ὁπὲ ἔλαμψεν ἐβγῆκεν ὑπὸ τὸ φῶς, τὸν Πατέρα, καὶ ὁπὲ ἔλαμψεν ἄσταφτεν ἐβγῆκεν ὑπὸ ἐσένα, καὶ ὁπὲ ἐξέλυσεν ἀφάνισεν ἐχάλασεν ὅλην τὴν σκοτεινάδα τῆς πολυθεΐας τῶν εἰδώλων, καὶ ὁπὲ ἐφώτισεν ἐκεῖνες, ὁπὲ ἐκοιμῶνταν εἰς τὴν νύκτα τῆς ἁμαρτίας. διὰ ἐτοῦτο ὡ καθαρὰ θεοχυπτρία, ὅλοι ἡμεῖς οἱ πιστοὶ σὲ καλοτυχίζομεν σὲ ἐγκωμιάζομεν πάντοτε, μὲ χρέος παντοτινὸν, εἰς ὅλους τοὺς αἰῶνας παντοτινὰ αἰώνια.

Ὠ Βασίλισσα, δόξα τιμὴ Μητέρων, καὶ Παρθένων, ἦγουν Μητέρα, καὶ Παρθένε, χαίρε ἄμποτε νὰ χαίρεσαι, ἦγουν σὲ χαιρετοῦμεν σὲ προσκυνοῦμεν, μὲ ὕμνον ψαλμῳδίαν δοξολογίαν· διότι κάθε σόμα δύκολοκίνητον εὔστροφον καλο-

λα-

λον σόμα, ῥηξεῦον οὐ θσέιεσε μέλπειν ἀξίως. Γλιγγιᾷ δὲ νεῦς, ἅπας σε τὸν τόκον νοεῖν. Ὅθεν σε συμφώνως δοξάζομεν.

λαλον καλόφωνον ῥητορικόν, ῥητορεύοντας φερσφέροντας λόγους ῥητορικούς, δεῦ δωῦται δεῦ ἠμπορεῖ νὰ σὲ ἐπαινῇ νὰ σὲ ἐγκωμιάζῃ ἀξιοπρεπῶς ἄξια καθὼς πρέπει, καὶ καθεὶς σκοτίζεται θαμπώνεται νὰ βλέπῃ νὰ κοιτάζῃ τῷ ὑψώσεν, ἦγεν τὸ βάθος τῆς γενήσεως τὰ Υἱόσε. διὰ ἑπτὸ ἑμόφωνα ὁμῶ μὲ μίαν φωνὴν, ὅλοι ἡμεῖς οἱ πιστοὶ οἱ δοσεβεῖς Χεισιανοὶ, δοξάζομεν ἐπαινοῦμεν ἐγκωμιάζομεν ἐασιν.

Τέλος τῦ Κανόνος, καὶ τῆς Ἐξηγήσεως τῆς Ἀναλήψεως.

Κ Α-

ΚΑΝΩΝ
ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ.

Ἑλληνικὸν Κείμενον.

Πόντῳ ἐπάλυψε Φαραὼ συὶ ἅρμασιν, ὁ σωτείβων πολέμους ἐν ὑψηλῷ βραχίονι· ᾄσωμεν αὐτῷ ὅτι δεδόξασται.

Ἔργῳ ὡς πάλαι τοῖς μαθηταῖς ἐπηγγείλω, τὸ Παράκλητον Πνεῦμα ἐξαποστείλας Χεισὲ, ἔλαμψας τῷ Κόσμῳ φῶς Φιλάνθρωπε.

Νόμῳ τῷ πάλαι προκηρυχθεὶ, καὶ προφήτας,

Ἐξήγησις τῦ Κανόνος τῆς Ἁγίας Πεντηκοστῆς.

Ὁ αὐθέντης Θεὸς, ἐκεῖνος ὁπὸ σωτρίβει τζακίζει ἀφανίζει τὺς πολεμικὺς, ἦγεν τὺς πολεμικὺς, μὲ ὑψηλὸν χεῖρα, ἦγεν μὲ μεγάλην δωάμιν, ἐσκέπασεν ἔπνιξε τὸν Φαραὼ τὸν Βασιλέα τῆς Αἰγύπτε, μαζὶ μὲ ὅλα τὰ ἁμάξια τε μέσα εἰς τὴν θάλασσαν, ἂς ψάλλωμεν ἂς δοξολογήσωμεν εἰς αὐτὸν, μὲ ὕμνες μὲ δοξολογίαις. διότι ἐδοξάσθη ἔνδοξα μὲ τὰ ἔργατε μὲ τὰ θαυμασιάτε, μὲ τὴν παισσοφον παιδοδωαμίαν τε.

Ὦ αὐθέντα Χεισὲ φίλε τῶν ἀνθρώπων, πέμπωντας σέλνωντας τὸ παρηγορητικόν, τὸ καπλακτικὸν τὸ φιλιωτικὸν Παράγιον Πνεῦμα, μὲ τὸ ἔργον φανερωτικῶς εἰς τὺς μαθητάς σε τὺς Ἀποστόλους σε, καθὼς τὺς ὑπεσχέθης τὺς ἔπαιξες παλαιὰ μὲ τὸν λόγον, καὶ ἔλαμψες ἄστραψες ἐφάνης εἰς τὸν Κόσμον, φῶς λάμψιν, καὶ διδάσκαλον τῆς θεότητός σε.

Ἐκεῖνο τὸ πρᾶγμα τῦ θεϊκῦ Παναγίε Πνεύματος, ὁπὸ προκηρύχθη εἰπόθη παλαιὰ πρωτήτερα, ὑπὸ τὸν παλαιὸν νόμον, καὶ ὑπὸ τὺς Προφήτας, ἐπληρώθη ἐτελειώθη, ἐλά-

ΓΕΝΝΑΔΕΙΟΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΦΥΛΛΟΙΗΝΤΟΡΗΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ

τως, ἐπληρώθη τὰ Θείου Πνεύματος σήμερον· πᾶσι γὰρ πιστοῖς χάρις ἐκτέτυται.

Θεοφθεγκτε Λόγε, Πνεῦμα Παράκλητον πάλιν ἄλλον, ἐκ χθαμαλῆς κόλπων ἧκας ἐπὶ χθονίους, οἷα πυρὸς γλώσσησι φέρων θεότητος αὐλόν, σῶμα τεῦξε φυτλης, καὶ χάρις ὑμνοπόλοις.

Θείῳ καλυφθεὶς ὁ βραδύγλωσσος γνόφῳ, ἐρρηπόρθησε τὸν θεόγραφον νόμον· ἰλιγγιάξας δὲ ἐκτινάξας ὄμματος νόου, ὁρᾷ τὸν ὄντα, καὶ μυεῖται Πνεύματος, γνῶσιν γεραίρων ἐνθέοις τοῖς ἄσμασιν.

Ἔφη τὸ σεπτὸν, καὶ σεβάσμιον σῶμα, ἰσοφισμὸς ὑμῖν ἐ χθήσεται φίλοις. ἐγὼ δὲ εἰς Παῖδ᾽ὸν ὕψιστον θρόνον, συνεδριάζων ἐκχεῶ τὰ Πνεύματος, λάμψαι ποθοῦσι, τὴν χάειν τὴν ἄρθονον.

Ὅρος βεβηκὼς ἀξιεκέσατος λόγος, γαληνόμορφον ἐκτελεῖ τὴν καρ-

νε σήμερον· διότι ἐχύθη ἐφ᾽ὑμᾶς ἐγὼ χάρισμα δωρεᾶ, ἀπάντων εἰς ὅλας τὰς πίστεις Χειρισμός.

Ὦ Υἱέ, καὶ Λόγε τοῦ αὐθέντου Θεοῦ, θεογέννητε, ἔπεμψες ἔσχατος Πνεῦμα θεογέννητον, παρηγορητικὸν καταλλακτικὸν φιλιωτικὸν, ἄλλον πάλιν ἀπὸ ἑσπέρας, ἀπὸ τὰς κόρφους τοῦ κόλπου τοῦ Πατρός σου τὸ χθονήρους σου, ἦγουν ἀπὸ τὴν οὐσίαν τοῦ πατρικοῦ, εἰς τοὺς γηγενεῖς τοὺς μαθητάς σου, φέρωντας ὅπερ φέρει βασιλικὰ σύμβολα σημάδια, τῆς ἐδικῆς σου χθαμαλῆς φύσεως τὰ αὐλὸν θεότητος, ὡσὰν μὲ γλώσσας πύρινας, καὶ χάρις χαρίσματα, εἰς τοὺς ὑμνητάς σου τοὺς δοξολογητάς σου.

Ὁ ἀργυρόκοπος ὁ ἀργόπορος εἰς τὴν γλῶσσαν, ὁ Προφήτης Μωϋσῆς, σκεπαζόμενος ἀπάνω εἰς τὸ Σίναιον ὄρος, ἀπὸ Θεϊκὸν σύνεφον κατεκτίαν, ἐδίδαξεν εἶπεν ἔγραψεν τὸν νόμον τὸν θεόγραφον, ὅπερ ἐγράφθη, ἀπὸ τὸν αὐθέντου Θεοῦ διότι τινάσσωντας ῥίπτοντας κάτω τὰ ἀποκαθάρια τοῦ λαοῦ τοῦ ἀχλοῦ τῆς παθῶν, ἦγουν τὴν τζίμπλαν τὰ ὄμματος τὰ ἰούς τα, βλέπει θεωρεῖ, ἦγουν εἶδε τὸν αὐθέντου Θεὸν, τὸν ὄντα, ὅπερ εἶπε τὸ ὄνομά του, ἐγὼ εἰμὶ ὁ ὤν, καὶ διδάσκεται μυσικῶς, ἀπὸ αὐτὸν τὸν αὐθέντου Θεοῦ, τοῦ σοφίαν τὴν γνῶσιν τὰ Παναγίου Πνεύματος, καὶ ἀπὸ αὐτοῦ τοῦ σοφίαν τιμῶντας δοξολογῶντας τὸν αὐθέντου Θεοῦ, μὲ ψαλμῳδίας δοξολογίας θεϊκάς.

Τὸ τίμιον τὸ Ἅγιον σῶμα τὰ αὐθέντα Χριστοῦ, καὶ ἄξιον σέβας τιμῆς, εἶπεν ἐφανέρωσεν, ἐγὼ δὲν θέλω χωρὶς εἰς ἐσᾶς τοὺς μαθητάς μου τοὺς φίλους μου, χωρισμὸς ἐδικός μου, ἦγουν δὲν θέλω χωρισθῆ ἀπὸ λόγου σας· διότι ἐγὼ ὅπως συγκάθεδρος συγκαθήμενος, εἰς θρόνον ὑψηλότατον πατρικὸν τὰ Πατρός μου, θέλω χύσῃ δώσῃ ἔξω εἰς τὸν Κόσμον, ἀπὸ τὸ Παναγίου Πνεῦμα, νὰ λάμψῃ νὰ φωτίσῃ νὰ λαμπρύνῃ, ἐκείνους ὅπερ ποθοῦν ἀγαποῦν, τοῦ χάειν τὴν δωρεάν, τοῦ ἀφθόνητου τοῦ πλησίαν.

Ὁ αὐθέντης Χριστὸς, ὁ Υἱὸς, καὶ Λόγος τοῦ αὐθέντου Θεοῦ, ὁ σεισμὸς ὁ σεβασὸς ὁ ἀσάλευτος, ὁ ἀψευδέστατος ὁ ἀληθέστατος, τελειώνει κάμνει, ἦγουν ἔκαμε τοὺ καρδίαν τῆς μαθητῆς τῆς Ἀποστόλωντας, χαλκιωμένην ἡσυχίαν ἀπὸ τοὺς λύ-

καρδίαν. ἔργων δὲ ἐκ περάσας εὔρρωνε φίλους, πνοῇ βιαίᾳ, καὶ πυρὸς γλωττήμασι, νείμας τὸ πνεῦμα Χριστὸς ὡς ὑπέσχετο.

Τῶν ἐξ ὕψους δυνάμιν τοῖς μαθηταῖς Χριστέ, ἕως αὖ ἐνδύσησθε ἔφης, καθίσατε ἐν Ἱερουσαλὴμ, ἐγὼ δὲ ὡς ἐμὲ Παράκλητον ἄλλον, Πνεῦμα τὸ ἐμόντε καὶ Παῖδ᾽ὸν ἀποστελῶ, ἐν ᾧ τελειωθήσεσθε.

Ἡ τοῦ θείου πνεύματος ἐπιδημήσασα δύναμις, τῶν μεμαθηκότων πάλαι φωνῶν, κακῶς ὁμονοησάντων εἰς μίαν ἁρμονίαν θείως συνῆψε, γνώσει συνετίζουσα πιστοὺς τῆς Τελάδος, ἐν ᾗ ἐτελειώθημεν.

Ἐῤῥάγη γαστρὸς ἠτεκνομυθοῦς πέδας, ὕβριντε δυσκάθεκτον εὐτεκνομυθοῦς, μόνη προσευχὴ τῆς προφήτιδος πάλαι, Ἄννης φερούσης πνεύματος συντετριμμένου, θρόνον τὸν δικαίων, καὶ Θεὸν τῆς γνώσεων.

λύπας, καὶ πάθη· διότι τελειώνωντας κάμνωντας τὸ ἔργον τοῦ θέλησιν τοῦ Πατρός του εἰς τὸν Κόσμον, εὔρρωνε ἐχαροποίησε τοὺς φίλους του τοὺς μαθητάς του, δίδωντας ἐγχειρίζωντας τὸ Πανάγιον Πνεῦμα, μὲ φύσιμα βιαστικὰ βίαιον, καὶ μὲ γλωσσήματα πυρὸς, ἦγουν μὲ γλώσσας πύρινας, καθὼς τοὺς ὑποσχέθη τοὺς ἔπαξε.

Ὦ αὐθέντα Χριστὲ, εἶπες ἐφανέρωσες εἰς τοὺς μαθητάς σου τοὺς Ἀποστόλους σου, καθίσατε μείνατε σταθῆτε εἰς τὴν Γερουσαλήμ, ἕως ὅπου νὰ θέλατε ἐνδυθῆ, ἦγουν νὰ ἐνδυθῆτε τὴν δύναμιν τὴν ἰσχύ, ἀπὸ τὸ ὕψος αὐτοῦ ἀπὸ τὸν οὐρανόν· ἀμὴ ἐγὼ θέλω στείλῃ, ἦγουν μέλλω νὰ στείλω, ἄλλον παράκλητον παρηγορητὴν φιλιωτὴν, ὡσὰν ἐμᾶς, τὸ Πανάγιον Πνεῦμα τὸ ἐδικόμου, καὶ τὸ Παιδάς μου, εἰς τὸν ὁποῖον ἐμᾶς, θέλετε τελειωθῆ θεμελιωθῆ, ἀπὸ αὐτὸ τὸ Πανάγιον Πνεῦμα.

Ἡ δύναμις ἡ ἰσχὺς, τὸ Θεϊκὸ Πανάγιο Πνεῦμα, ὅπου ἦλθεν ἐκατέβη εἰς τὸν Κόσμον, ἐσυναψεν ἐσμιξεν ἀπάμωσεν θεϊκὰ, εἰς ἕνα μελῴδημα εἰς μίαν ψαλμῳδίαν, ἦγουν εἰς ἕνα νόημα πίστεως, τὴν φωνὴν ὅπου ἐξεμωράθη ἐπολυγλώσσησε παλαιὰ κακὰ σφαλερὰ, εἰς ἐκείνης ὅπου ἐσυμφώνησαν ἔκαμαν συμφωνίαν δι᾽ τοῦ Πυργοποιΐας, φτιάζωντας σωστίζωντας λαμπρύνωντας τὰς πίστεις Χριστιανὰς, μὲ τὴν γνῶσιν φανέρωσιν τῆς Ἁγίας Τριάδος, εἰς τὴν ὁποίαν ἐτελειώθημεν ἐθεμελιώθημεν.

Μόνη μοναχὴ, ἡ δέησις ἡ παράκλησις ἡ προσευχὴ παλαιὰ, τῆς Προφήτισσας Ἄννας, τῆς Μητρὸς τοῦ Προφήτου Σαμουὴλ, φέρωντας μὲ τὸ νὰ ἐβάσσου αὐτὴ ἡ Ἄννα, καρδίαν ψυχὴν παρηγορητὴν καταισυχάζουσαν, εἰς τὸν Βασιλέα τὸν Ὑψιστοῦ, καὶ αὐθέντην Θεὸν, τῆς γνώσεως τῆς καταλήψεων τῆς νόων, ἔκοψεν ἐξέχισε ἀφῆσε τὰ δεσμὰ τὰ ἐμπόδια, τὴν γαστρὸς τῆς κοιλίας, τῆς ἁγίας τῆς ἀτέκνου, ὅπου δὲν ἐγέννησε παιδία, καὶ τοῦ ὕβρεν τὴν ἀτιμίαν τὸ ὄνειδος, τὸ δυσκολοκράτητον τὸ δυσκολοχαμάτητον, τῆς Φαναννης τῆς πολυτέκνου, ὅπου ἐγέννησε πολλὰ παιδία.

Ἀλληπτός ἐστιν ἡ θεαρχικωτάτη. ῥίζας δὲ ἐξέφηνε τὰς ἀγραμμάτους, ἄλλης σοφισὰς συσομίζοντας λόγῳ, καὶ τῆς βαθείας νυκτὸς ἐξαιρεμένους, λαοὺς ἀπείρους ἀσραπῇ τῷ Πνεύματος.

Ἦν ἐκπορευτὸν ἐξ ἀληθινῆς φάσις, τὸ παναστραπτοφωτον ἄφθιτον σέλας. ἔ τῷ δὶ Υἱῷ Παζικῆς ἐξουσίας, νῦν ἀμφανίζει συμφυῆ φεικτωείαν, πυρώδης ἦχος ἐν Σιὼν τοῖς ἔθνεσιν.

Καπανοῶν ὁ Προφήτης, τῷ ἐπ' ἐχάτων σε Χειτὲ ἔλθσιν ἀνέβοα, τῷ σῷ εἰσακήκοα Κύριε δωασείαν, ὅτι παύτας τὰ σῶσαι τὰς χειτὰς σε ἐλήλυθας.

Ὁ' ἐν προφήταις λαλήσας, καὶ ἀλλ' νόμε κηρυχθεὶς πρώτω τοῖς ἀπελέσι, Θεὸς ἀληθὴς ὁ Παράκλητος, τοῖς τὰ λόγε ὑπηρέτας, καὶ μάρτυσι γνωείζεται σήμερον.

Σῆμα θεότητος φέρων, τοῖς Ἀποστόλοις ἐν

Ἡ Ἁγία Τριὰς ἡ ζωαρχικωτάτη, εἶναι ἀκατάληπτος ἀκατανόητος. διότι ἔδειξεν ἐφανέρωσεν, ἦγεν ἔκαμε τὰς ἀμαθεῖς τὰς ἀγραμμάτους μαθητὰς Ἀποστόλες, ῥήτορας Θεολόγες, ὑπομιζοντας ὅτε ὑπομίζαν τὰς ψθοσοφισὰς Ἑλλίνας ἱκανὰ ἀρκετὰ, μὲ τὸν λόγον μὲ τῷ διδασκαλίαν τες, καὶ ὅτε εὐγαναν ἐλευθέρωναν ἄπειρα πλήθη λαῶν, ὑπὸ τὸ βαθὺ σκότος, τῆς ἀθεογνωσίας τῆς πολυθείας τῆς εἰδωλολαζείας τῆ εἰδώλων, μὲ τῷ ἀσραπῷ τῷ λάμψιν τὰ Παναγίε Πνεύματος.

Ἡ λάμψις τὸ φῶς τὰ Παναγίε Πνεύματος, τὸ ἅφθαρτον τὸ ἀτελεύτητον τὸ παντοδωάμον, εἰς τῷ ποιησιν τῆ φώτων, ἦτον ἐκπορευμένον ἀγαλμένον, ὑπὸ φῶς λάμψιν ἀληθήτον, ἦγεν ὑπὸ τὸν ἄναρχον Θεὸν, καὶ Πατέρα, τῇ ὁποίᾳ ἡ παραχὴ ὁ ἦχος κτύπος πύεινος φλογερὸς, δείχνει φανερώνει ἐδειξε τώρα, τὸ φῶς τῷ λάμψιν τῷ γήνησιν, ὁμοφυῆ ὁμοχρήτον, ὑπὸ τῷ ὐσίαν τῷ Παζικῷ τὰ Πατρὸς, διὰ μέσε τὰ Υἱῷ, εἰς τῷ Ἐκκλησίαν Ἱερσαλήμ, εἰς τὰ ἔθνη εἰς τὰς λαὰς.

Ὦ αὐθεύτα Χειτὲ, ὁ Προφήτης Ἀββακούμ, ἐνιοῶντας καταλαμβανόντας μέσα εἰς τὰ ὄμματα τὰ νοός τε, τὸν ἐρχομόνσε τῷ ἐλευθεείανσε τῷ παρεσίανσε, ὅτε ἔμελλε νὰ χρήσῃ εἰς τὰς ὕστερας καιρὰς χρόνες, ἐφώναζεν ἔλεγεν, ὦ αὐθεύτα Χειτὲ, ἐγὼ ἄκεστα μέσα βαθυὰ εἰς τὸν νεύμον, τῷ ἐδικῷσε δωάμιν ἐξουσίαν. διότι ἦλθες ἔφθασες, εἰς τὸ νὰ σώσῃς νὰ λυτρώσῃς νὰ ἐλευθερώσῃς, ὅλες τὰς κεχρισμένες τὰς δικαίας Χεισιανές.

Τὸ Παράγιον Πνεῦμα, ὅτε ἐλάλησεν ἐμίλησε παλαιὰ μὲ τὰς Προφήτας, καὶ ὅτε ἐκηρύχθη εἰπώθη προτέρα, διὰ μέσε τὰ παλαιὰ νόμε, Θεὸς ἀληθινὸς, εἰς τὰς ἀπελὲς Ἑβραίες, γνωείζεται φανερώνεται σήμερα, εἰς τὰς ὑπηρέτας τὰς Ἀποστόλες τὰς μαθητὰς τε, καὶ Μάρτυρας ὁμολογητὰς τῷ Υἱῷ, καὶ Λόγε τῷ αὐθεύτα Θεῷ.

Τὸ Παράγιον Πνεῦμα, ἐβαμοιράθη μὲ γλώσσαις πύεινας πυρός, εἰς τὰς μαθητὰς τὰς Ἀποστόλες, φέργοντας ὅτε ἐβασῦσεν εἰς τὰ λόγε τε, σύμβολον σημάδι θεότητος, καὶ ἔδει-

ἐν πυεὶ, Πνεῦμα κατεμείδη, καὶ ξεύαις ἐν γλώσσαις ἐνέφυσεν, ὡς παζόθεν Θεῖον θεύος, ἐρχόμθον ἔσιν αὐτοκέλδσον.

Ἄναξ ἀνάκτων οἷος ἐξ οἵου μόνος, λόγος προελθὼν Παζὸς ἐξ ἀναιτίου, ἰσοθενές σου Πνεῦμα τοῖς Ἀποστόλοις, Νημερτὲς ἐξέπεμψας ὡς εὐεργέτης. ἄδυσι δόξα τῷ κρατείσε Κύριε.

Λυτρὸν τὸ Θεῖον τῆς παλινδρομεσίας, λόγῳ κεραυνὺς σιωπεθεμβὴ φύσις, ὁμβροβλυτεῖς μοι ῥεῖθρον ἐξ ἀκηράτου, νενυγμβύνης σε πλθρὰς ὦ Θεὲ Λόγε, ὄπισθραγίζων τῇ ζέσει τὰ Πνεύματος.

Κάμπτει τὰ πάντα τῷ Παρακλήτῳ γόνυ. γόνῳ τε Πατρὸς πατεὶ συμφυεσάτῳ, ἐν ᾧ προσώποις οἵδε τριττοῖς ἀσίαν, νημερτὲς ἀπρόσιτον ἄχρονον μίαν, ἔλαμψε φῶς ᾧ ἡ χάρις τὰ Πνεύματος.

Ὦ Υἱὲ, καὶ Λόγε, τὰ αὐθεύτα Θεῦ, Βασιλεῦ τῶν Βασιλέων, δυγάνωτας, δηλαδὴ γμνῆτες μοναχὸς, ὑπὸ μοναχὸν μονοζόπους, καὶ ὄχι ἐκπορευτὸς, ὡσαὶ τὸ Παράγιον Πνεῦμα, ὑπὸ Πατέρα αἰάιτιον, δηλαδὴ ἀγένητον, ἐπεμψες ἔστειλες εἰς τὰ κτίσματά σε, τὸ Παράγιον Πνεῦμα, τὸ ἰσοδωαμόνσε τὸ ὁμοδωαμόνσε, εἰς τὰς Μαθητὰς Ἀποστόλους σε, τὸ ἄσφαλτον τὸ ἀληθινόν, εἰς φανέρωσιν ἔσεα τὰ Υἱῷ, καὶ Λόγε τῷ αὐθεύτα Θεῷ, τὸ ἔπεμψες τὸ ἔστειλες, ὡσαὶ πνοὴ φωνῆς, ὡσαὶ δυεργέτης ἀγαθοδότης Θεὸς, εἰς ἐκείνες ὅτε ἔψαλλαν ἐδοξολογοῦσαν ἔλεγαν, ὦ αὐθεύτα Χειτὲ, ἃς εἶναι δόξα τιμὴ μεγαλοπρέπεια μεγαλειότητα, εἰς τῷ ἐξουσίανσε εἰς τῷ δωαμίνσε.

Ὦ Λόγε λογικὸν νόημα τὰ νοὸς τὰ Παζὸς, ἡ φύσις ἡ σωθεπὸς ὁ αὐθεύτης Χειτὸς, ὅπερ ἐσὶ Θεὸς, καὶ ἄνθρωπος, συγκεριῶντας χωώντας ἔξω φθάτερα, τὸ θεῖον λυτρον λυτρεῖον πλύσιμον, τῆς ξαναγεννήσεως τῆς ξαναγμνήσεως, δηλονότι τὰ Ἁγίε Βαπτίσματος, μὲ λόγον μόνον ἁπλὸν, λέγωντας, βαπτίζωντας αὐτὲς, εἰς τὸ ὄνομα τὰ Πατρὸς, καὶ τὰ Υἱῷ, καὶ τὰ Ἁγίε Πνεύματος, ἔπειτα πάλιν ῥέεις βρέχεις εἰς ἐμᾶς ὕστερον τρέξιμον, ἦγεν αἷμα, καὶ ὕδωρ, ὑπὸ τῷ πλθραύσε τῷ κοντιμοῦ τῷ κοντερεμοῦ, τῷ κατὰ ἄλλον τρόπον ἄφθαρτον, βεβαιώνωντας τὰ ὀλὰ ὕστερα, πάλιν αὐτὸ, μὲ τῷ ζέσιν τῷ ξέσαν, τὰ Παναγίε Πνεύματος, ἐν εἴδη πυείων γλωσσῶν, εἰς ὧν ζωογόνησιν τὰ ὡς τεκρὰ φῶτα σπέρματος Ἀθάμ.

Ὅλα τὰ ὄντα τὰ κτίσματα, σκύπτεν κλίνει γόνατα εἰς τὸ Παράγιον Πνεῦμα, τὸ καπλακτικὸν τὸ φιλιωτικὸν, ἦγεν τὸ φοσκωῶν, καὶ εἰς τὸν Υἱὸν, καὶ Λόγον τὰ πρωτάρχε Πατρὸς, ὅτε εἶναι τελείως ὑπὸ μιᾶς φύσεως μιᾶς ὐσίας μὲ τὸν Πατέρα. διότι αὐτὰ τὰ κτίσματα ἔμαθαν ἐγνώρισαν ἠξίρνεν, μίαν φύσιν ὐσίαν, ἁπλησίασιν ἀζυγωτὸν ἀκατάληπτον, ἔξω ὑπὸ καιρὸς, καὶ λήξεως, μὲ τρία πρόσωπα, μὲ τρεῖς ὑποστάσεις, ἀψευδέστατα ἀληθινὰ. διότι ἡ χάρις τὰ Παναγίε Πνεύματος, ἄσραψεν ἔλαμψεν, φῶς θεογνωσίας γνώσεως, εἰς αὐτὰ τὰ κτίσματα.

Τελεῖσθε πάντες τῇ θεαρχικωτάτῃ, ὅσοι λατρεῦται τῆς Τριφεγγοῦς ἐσίας, ὑπερφυῶς τελεῖ γὰρ ὡς εὐεργέτις, καὶ πυρσολαμπεῖ Χριστὸς εἰς σωτηρίαν. ὅλῳ ποιέζων τῷ χάριν τῶ Πνεύματος.

Τὸ ἁγ τὸν φόβον σε ληφθεὶ Κύριε ἐν γαστρὶ τῇ προφητῇ, καὶ κυηθεὶ ὑπ τῆς γῆς Πνεῦμα Σωτηρίας, ἀποστολικὰς καρδίας κτίζει καθαράς, καὶ ἐν τοῖς πιστοῖς δὲς ἐγκαινίζεται, φῶς ᾧ καὶ εἰρήνη, διότι τὰ σὰ προστάγματα.

Ἡ ὑποστᾶσα ἰσχὺς σήμερον, αὕτη Πνεῦμα ἀγαθὸν, Πνεῦμα σοφίας Θεῦ, Πνεῦμα ἐκ Παρὸς ἐκπορευθεὶ, καὶ δι ὑῶ πιστοῖς ἡμῖν πεφιλῶς μεταδοτικὸν, ἐν οἷς κατοικίζεται φύσει, τῆς ἐν ᾗ καταπτύεται ἁγιότητος.

Λυτήριον κάθαρσιν ἁμπλακημάτων, πυρίπνοον δέξαθε, πνεύματος

Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, ὅσοι εἶδε λατρεῦται προσκυνηταὶ, τῆς ὑσίας τῆς τριφώτε τῆς τρισυποστάτε, τελειώθε γίνεθε τέλειοι, ὑπ τῷ ἀρχῷ τῆς Ἁγίας Τριάδος τῆς θεόπιτος. διότι ὁ αὐθεντὴς Χριστὸς τελειώσει κάμνει τῦς ἀνθρώπους, ὑπερφυσικὰ παράγω ὑπ φύσιν, ὡσπ ἀγαθοδότης Θεὸς, καὶ τῦς λαμπρύνει τῦς φωτίζει ᾗ ἐλθὼν ἐλευθερίαν τῆς, δίδωσιν χαρίζωνας ὅλῳ τῷ χάριν τῦ Παναγίε Πνεύματος, εἰς τῦς πιστῦς Χριστιανῦς.

Ὦ αὐθέντα Χριστὲ, ἡ χάρις τῦ Παναγίε Πνεύματος, τῆς λυξώσεως τῆς ἐλευθερίας τῆς πιστῶν, ὁπῦ ἐσυλλήφθη βπάθη μέσα εἰς τὸν κοιλίαν τῆς Προφήτῆς, ἦγεν εἰς τὸν νῆτας, ᾗ τὸν φόβον τῆς θεότητός σε, ὁπῦ εἶχαν, καὶ ὁπῦ ἐρρύπθη, ἦγεν ἐκπρύχθη ὠτομάδη εἰς τὸν γῆν, Θεὸς ἀληθινὸς, αὐτὸ τὸ Παράγιον Πνεῦμα, κτίζει ξανακαινεργώτει καινοποιεῖ κάμνει, καινέειας ταῖς καρδίαις τῆς Ἀποστόλων, λαμπρᾶς φωτεινὰς καθαρᾶς, καὶ ταῖς ξανακαινεργώσει ταῖς νεοποιεῖ ταῖς κάμνει ὕσια μὲ τῦς πιστῦς, ἦγουν δίδει δύναμιν τῆς προσαγμάτων τε εἰς τῦς πιστῦς, ὡσαν τῦς Ἑβραίους πρώτερον· διότι τὰ ἐδικάσε προσάγματα, ὁπῦ λέγει διδάσκει αὐτὸ τὸ Παράγιον Πνεῦμα, εἶναι φῶς θεογνωσίας, καὶ εἰρήνης ἀπραξίας τῆς ψυχῶν μας.

Ἡ δύναμις τῦ Παναγίε Πνεύματος, ὁπῦ ἦλθεν ἐκάτεβεν ἄνωθεν σήμερον εἰς τὸν Κόσμον, (κατὰ τὴν ἀψευδῆ ἐπαγγελίαν τῦ Κυρίε, τὸ καθίσατε ἐν Ἱερουσαλήμ, ἕως ἂν ἐνδύσησθε δύναμιν ἐξ ὕψες) αὐτὴ ἡ δύναμις, εἶναι Πνεῦμα ἀγαθὸν καλὸν, καθὼς λέγει ἡ γραφὴ, εἶναι Πνεῦμα τῆς σοφίας τῆς γνωσεως τῦ Υἱῦ, τῦ αὐθεντῦ Θεῦ, εἶναι Πνεῦμα, ὁπῦ ἐκπορεύεται ἀγαίνει ὑπ τὸν Πατέρα, καὶ ὁπῦ ἐφανερώθη ἐφάνη εἰς ἡμᾶς τῦς πιστῦς Χριστιανῦς, ᾗ μέσα τῦ Υἱῦ, τῦ αὐθεντῦ Θεῦ, κοινωνητικὸν χαρισικὸν, τῆς ἁγιότητός τε τῆς καθαρότητός τε, καπὰ τῷ ὁποίαν καθαρότητα, θεωρεῖται φαίνεται βλέπεται εἰς ἐκείνες, εἰς τὲς ὁποίες κατοικεῖ κατασκηνεῖ ἀναπαύεται πάντε μὲ τὸν φυσικῶς ὡσαυτῶς.

Ὦ τίκνα παιδία, φωτεινὴ φωτόμορφα, ὁπῦ ἔχετε εἶδος πυρὸς φῶτος, τῆς Ἐκκλησίας τῆς σωαθροίσεως τῆς συμμαζώξεως τῆς δυσεβῶν Χριστιανῶν, δεχθεῖτε λάβετε, κάθαρσιν καθάρεισιν ἁγνισιν ἀλυτικὴν ἀφανισικὴν, τῆς ἁμαρτημάτος σας, τῷ δροσίαν τῦ Παναγίε Πνεύματος, τῷ πιῦσαν, ὡς πῦρ πυρὸν βπίαν. διότι πρὸ ὀλίγον ἦλθεν καινέειος τόπος, ὑπ τῷ Σιὼν Ἱερουσαλὴμ, καθὼς λέγει ὁ Προφήτης Ἡσαΐας, καὶ ὁ Προφήτης Ἱερεμίας, ἡ χάρις τῦ Παναγίε Πνεύματος, εἰς ὅλες πανέθνες γλωσσῶν.

Καθὼς περ ἀδόκησε αὐτεξουσίως, ἀδέσποτον κάτεισι Πνεῦμα παῤῥόθεν, σοφίζον ἐν γλώσσῃσι τὲς Ἀποστόλες, ὁπῦφραγίζον τὸν φερέζωον λόγον, παῤῥοδενὲς ξύμμορφον Σωτῆρ ἔφη.

Γῆτο τὰς φρενὰς μὲν ἐξ ἁμαρτίας, χαὔτῳ κατεσκεύαζε τῆς Ἀποστόλων, Θεὸς λόγος παύπαρχος ἄχραντον δόμον, ἁμοθενῦς δὲ καὶ σωσυσιμένε, νεῦ ἐγκατοικίζεται πνεύματος φάος.

Ναυτιῶν τῷ σάλῳ, τῆς βιωτικῶν μελημάτων, συμπλόοις ποντέμφος ἁμαρτίαις, καὶ ψυχοφθόρῳ θηλὲ προσεμπτώμφος, ὡς ὁ Γωνᾶς Χριστὲ βοῶσοι, ἐκ θανατηφόρου με βυθῦ ἀνάγαγε.

Ἐκ τῦ πνεύματός σε, σάρ-

Τὸ Παράγιον Πνεῦμα, τὸ αὐτεξούσιον τὸ ἀδέσποτον, κατεβαίνει, ἦγεν ἦλθεν εἰς τὸν Κόσμον, αὐθεντῦ ὑπ τὸν ἄναρχον Θεὸν, καὶ Πατέρα, αὐτεξούσια αὐθεντέλειπα, καθὼς ἀπέλησεν ἐκείνε εὔλογον, ὡσαν αὐθεντὸς Θεὸς, σοφίζωνας ᾗ νὰ σοφίσῃ νὰ κάμῃ σοφὲς τὰς μαθητὰς τὰς Ἀποστόλας, μὲ γλώσσας πύειμας ἀλλοφύλες, ββαιώνωνας εἰρωνείας τὸν λόγον τῶν παραγγελίων τῦ Κυρίε, τῷ φέρσαν ζωὴν. τὸ ὁποῖον Παράγιον Πνεῦμα, ὁ ἐλευθερωτὴς αὐθεντὴς Χριστὸς, τὸ εἶπε δύναμιν τῦ Παῤῥὸς, σύμμορφον μιᾶς ὑσίας μιᾶς φύσεως, ἴσιον μὲ αὐτὸν τὸν ἄναρχον Θεὸν, καὶ Πατέρα.

Ὁ Υἱὸς, καὶ Λόγος τῦ αὐθεντῦ Θεῦ, ὁ ἄναρχος ὁ ὑσιαστὴς ὅλων τῆς ὄντων τῆς κτισμάτων, ἐλάβετε ἐθεράπευε τὰς φρένας τὰς ᾗ νοός· τὸν τὸν, τῆς Μαθητῆς τῆς Ἀποστόλων, ὑπ τῷ ἁμαρτίαν τῷ ἀλογίαν, καὶ ἐκαπασκεύαζε ἑτοίμαζε ἔκαμνε εἰς τὸ λέγετε, σπῆτε κατοικητήριον, ἁμίαντον καθαρὸν, αὐτὲς τὲς Ἀποστόλες. ἀμὴ πρὸ κατοικεῖ εἰς αὐτὲς, φῶς λάμψις τῦ Παναγίε Πνεύματος, τῦ ὁμοδωκίμε τῦ ἰσοδωκίμε, καὶ ὁμοσίε μιᾶς φύσεως, μὲ αὐτὸν τὸν ἄναρχον Θεὸν, καὶ Πατέρα.

Ἐγὼ ὁ ἄνθρωπος, ἀναγελιάζωνας σκιτιζόμφως, ὑπ τῷ φερτύναν τῷ ζάλῳ, τῆς φροντίδων τῆς μεριμνῶν τῆς ἐνγοιῶν τῆς ζωῆς, ἦγεν τὰ τῆς ζωῆς ἀναγκαῖα, τὰ κοσμικὰ φαγώματα, θαλασσοσώμφως πνιγόμφως, μαζὶ μὲ τὰς ἁμαρτίας μου, τὰς σύμπλοκες τὰς συμπλοτόρμες τὰς συμπλεγμόναις τὰς δεκόναις, καὶ ῥιπτόμφως πίπτωνας, εἰς θηλὺν εἰς δράκοντα φθορέα τῆς ψυχῶν, ἦγεν εἰς τὸν ἐχθρὸν ᾗ διάβολον, καὶ εἰς τὸν Ἅδην, κράζω φωνάζω λέγω εἰς ἐσένα, ὡσὰν ὁ Προφήτης Ἰωνᾶς, ὦ αὐθεντὰ Χριστὲ, εὐχαλέμε σήκωσαί με ἐλευθέρωσαί με, ὑπ τὸν βυθὸν τῷ θαλάσσας, τῷ φέρσαν θάνατον τῆς κολάσεως.

Ὦ αὐθέντα Χριστὲ, ἔχυσες εὐχαλες ἔξω εἰς τὸν Κόσ-

μάτων τῆς ἁμαρτιῶν σας, τῷ δροσίαν τῦ Παναγίε Πνεύματος, τῷ πιῦσαν, ὡς πῦρ πυρὸν βπίαν. διότι πρὸ ὀλίγον ἦλθεν καινέειος τόπος, ὑπ τῷ Σιὼν Ἱερουσαλὴμ, καθὼς λέγει ὁ Προφήτης Ἡσαΐας, καὶ ὁ Προφήτης Ἱερεμίας, ἡ χάρις τῦ Παναγίε Πνεύματος, εἰς ὅλες πανέθνες γλωσσῶν.

Τὸ Παράγιον Πνεῦμα, τὸ αὐτεξούσιον τὸ ἀδέσποτον, κατεβαίνει, ἦγεν ἦλθεν εἰς τὸν Κόσμον, αὐθεντῦ ὑπ τὸν ἄναρχον Θεὸν, καὶ Πατέρα, αὐτεξούσια αὐθεντέλειπα, καθὼς ἀπέλησεν ἐκείνε εὔλογον, ὡσαν αὐθεντὸς Θεὸς, σοφίζωνας ᾗ νὰ σοφίσῃ νὰ κάμῃ σοφὲς τὰς μαθητὰς τὰς Ἀποστόλας, μὲ γλώσσας πύειμας ἀλλοφύλες, ββαιώνωνας εἰρωνείας τὸν λόγον τῶν παραγγελίων τῦ Κυρίε, τῷ φέρσαν ζωήν. τὸ ὁποῖον Παράγιον Πνεῦμα, ὁ ἐλευθερωτὴς αὐθεντὴς Χριστὸς, τὸ εἶπε δύναμιν τῦ Παῤῥὸς, σύμμορφον μιᾶς ὑσίας μιᾶς φύσεως, ἴσιον μὲ αὐτὸν τὸν ἄναρχον Θεὸν, καὶ Πατέρα.

Ὁ Υἱὸς, καὶ Λόγος τῦ αὐθεντῦ Θεῦ, ὁ ἄναρχος ὁ ὑσιαστὴς ὅλων τῆς ὄντων τῆς κτισμάτων, ἐλάβετε ἐθεράπευε τὰς φρένας τὰς ᾗ νοός· τὸν τὸν, τῆς Μαθητῆς τῆς Ἀποστόλων, ὑπ τῷ ἁμαρτίαν τῷ ἀλογίαν, καὶ ἐκαπασκεύαζε ἑτοίμαζε ἔκαμνε εἰς τὸ λέγετε, σπῆτε κατοικητήριον, ἁμίαντον καθαρὸν, αὐτὲς τὲς Ἀποστόλες. ἀμὴ πρὸ κατοικεῖ εἰς αὐτὲς, φῶς λάμψις τῦ Παναγίε Πνεύματος, τῦ ὁμοδωκίμε τῦ ἰσοδωκίμε, καὶ ὁμοσίε μιᾶς φύσεως, μὲ αὐτὸν τὸν ἄναρχον Θεὸν, καὶ Πατέρα.

Ἐγὼ ὁ ἄνθρωπος, ἀναγελιάζωνας σκιτιζόμφως, ὑπ τῷ φερτύναν τῷ ζάλῳ, τῆς φροντίδων τῆς μεριμνῶν τῆς ἐνγοιῶν τῆς ζωῆς, ἦγεν τὰ τῆς ζωῆς ἀναγκαῖα, τὰ κοσμικὰ φαγώματα, θαλασσοσώμφως πνιγόμφως, μαζὶ μὲ τὰς ἁμαρτίας μου, τὰς σύμπλοκες τὰς συμπλοτόρμες τὰς συμπλεγμόναις τὰς δεκόναις, καὶ ῥιπτόμφως πίπτωνας, εἰς θηλὺν εἰς δράκοντα φθορέα τῆς ψυχῶν, ἦγεν εἰς τὸν ἐχθρὸν ᾗ διάβολον, καὶ εἰς τὸν Ἅδην, κράζω φωνάζω λέγω εἰς ἐσένα, ὡσὰν ὁ Προφήτης Ἰωνᾶς, ὦ αὐθεντὰ Χριστὲ, εὐχαλέμε σήκωσαί με ἐλευθέρωσαί με, ὑπ τὸν βυθὸν τῷ θαλάσσας, τῷ φέρσαν θάνατον τῆς κολάσεως.

Ὦ αὐθέντα Χριστὲ, ἔχυσες εὐχαλες ἔξω εἰς τὸν Κόσ-

σάρκα ὅπ πᾶσαν ὡς εἶπας πλησίως ἐξέχεας, καὶ ἐπληρώθη τῆς σῆς ἡ σύμπασα γνώσεως Κύριε, ὅτι ἐκ Παρθὸς Υἱὸς ἀρρήτως ἔφυς, καὶ τὸ Πνεῦμα ἀμερίστως φρόσισιν.

Γλασμὸς ἡμῖν Χριστὲ καὶ Σωτηρία, ὁ Δεσπότης ἔλαμψας ἐκ τῆς Παρθένε, ἵν' ὡς τροφὴν ἔχωμεν ἔνδον, σέρνων Γωνὰ τῆς φθορᾶς ἁρπάσης, ὅλον τὸν Ἀδὰμ παγγενῆ πεπτωκότα.

Γλυκὺν ἡμῖν εὐθὲς ἐν τοῖς ἐγκάτοις, αἰωνίως ἔξεστι Πνεῦμα καινίσις, παρρησιαστικῶς πάντοτε ξυνημμένον, ὕλης ἀπεχθῆς καυστικὸν μολυσμάτων, ῥύπου τε φρενῶν, ῥυπτικὸν παντοκράτορ.

Ὄρεκτὸν ἄξιόμα τοῖς Ἀποστόλοις, Σιωνίταις μίμνουσι σῇ παρουσίᾳ. γνώρισμα Πνεῦμα παρρησιαστικὸν λόγε, λέχνη ἁπλωθῆ τῆς ἐθνῶν πονηρίας πυρσμάτων, ὤκισα δεικνὺς πυρπνόως καθιδρύεις.

Οἱ

μον ὑπὸ τὸ Παναγιόν σε Πνεῦμα, εἰς κάθε σάρκα κερμί, πλέσια δαψιλῶς, καθὼς εἶπες, διὰ σόματος τὸ Προφήτε Γωὴλ, καὶ ἐγέμισεν ὅλος ὁ Κόσμος, ὑπὸ τῶν ἐδικῶν σου γνώσεων, διότι ἐχρυσήθης ὑπὸ τὸν ἄναρχον Θεὸν, καὶ Πατέρα, Υἱὸς, ἄῤῥητα ἀπαθῶς, χωρὶς φθορᾶς, καὶ τὸ Παναγιον Πνεῦμα, δύναμιν ἐκπορεύεται ὑπὸ τὸν ἄναρχον Θεὸν, καὶ Πατέρα, ἀμείωτα ἀχώριτα ὑπὸ ἐσένα, ἤγουν ἀγοσύπτα.

Ὦ αὐθέντα Χριστὲ, ἐσὺ ὁ ὑπεραγαθὴς μας θεάνθρωπος Γησοῦς, ἔλαμψες ἐφάνης, ὑπὸ τῶν Παναγίαν Παρθένων, εἰς ἡμᾶς, τὰς πιστὰς δούλας Χριστιανὰς, ὑπερβολέωμα ἡμέρωμα εἰς τὸν θεόπτα, καὶ λύτρωσις ἐλευθερίαμας, διὰ νὰ ἁρπάξῃς, νὰ δύνασαι ὑπὸ τὸν φθορὰ ὑπὸ τὸν θάνατον, ὅλον τὸν Ἀδὰμ, ὁπὰ ὑπέπεσεν ἐγκρεμνίσθη, μὲ ὅλην τὸ γένος, καθὼς ἐλευθέρωσες τὸν Προφήτην Γωνὰ, ὑπὸ τὸ κῆτος τῆς θηρίε τὰ ὀψαρίε, τὰ θαλάσσια τῆς θαλάσσης.

Ὦ Παντοκράτορ παντοδύναμε Θεὲ, ἄμποτες νὰ ἤθελες ξαναπαλιγγρώσῃς καινοποίησης τὸ Παναγιον Πνεῦμα, ἴσιον ἰσότητος εἰς ἡμᾶς, ὑπόθυμητὸν ὁρεκτὸν, μέσα εἰς τὰ ἔγκατά μας εἰς τὰ σπλάγχναμας, ἤγουν εἰς τὸν διάνοιαεμός, μέλλοντας νὰ τὸ ἔχωμεν αἰώνια παντοτινὰ, σωμένον ἀπαμωμένον πάντοτε μὲ ἐσένα, ἐκπορεύτον δύναμιν, ὑπὸ τὸν ἄναρχον Θεὸν, καὶ Πατέρα, καυστικὸν ἀφανισικὸν φθαρτικὸν, τῆς μολυσμῶν τῆς ἀκαθαρσιῶν, τῆς λάσης τῆς ἀκαθαρσίας, τῆς ἐχθρᾶς τῆς μισαρᾶς τῆς βδελυρᾶς, καὶ πλυτικὸν καθαρτικὸν τῆς λέρας τὰ ῥύπα τῆς διάνοιαμας, ἤτοι τῆς ἀφρενῶν ἐπιθυμήσεων.

Ὦ Παναγιον Πνεῦμα, χνάεισις τοῦ Υἱοῦ, καὶ Λόγε τοῦ αὐτοῦ Θεοῦ, ἐκ Παρθὸς γεγωνηθέν, καθίζεις τὸ λόγεσα, ἤγουν κάθεσα, ὡσὰν πνοὴ φυσιμα πυρὸς φλογὸς, εἶα ἄξιόμα ζήτημα παρακάλεσμα, ὑπόθυμητὸν ὁρεκτικὸν, εἰς τοὺς Ἀποστόλους τοὺς Μαθητάς σε τοὺς Σιωνίτας τοὺς Γερουσαλημίτας, ὁπὰ ἐφώτισμάν ἀκαρτερέσαν εἰς τὸν Γερουσαλήμ, τὸν παρουσίασε τὸν ἐρχόμενον, δείχνοντας φανερώνοντας ὁλόγυρα ῥήματα εἰς ὁλόγυρ ὥραν, τὰ λόγια τὰ ῥητορικὰ τῆς μαθημάτων τῆς φλυαρίων, τῆς ἐθνῶν τὸ Κόσμε, μίαν φλυαρίαν ἀχρείαν ἀπανθρωπον φθορποιάν.

Οἱ

Οἱ ἐν καμίνῳ τῷ πυρὸς ἐμβληθέντες ὅσιοι παῖδες, τὸ πῦρ εἰς δρόσον μετέβαλοι, διὰ τῆς ὑμνῳδίας, οὕτω βοῶντες, εὐλογητὸς εἶ Κύριε ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ὑμῶν.

Ῥιπερευόντων τὰ θεῖα μεγαλεῖα, τῶν Ἀποστόλων, τοῦ Πνεύματος ἡ ἐνέργεια ἐνομίζετο μέθη τοῖς ἀπιστοῦσι, δι' ἧς Τριὰς γνωρίζεται εἰς Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τῷ ἀδιαίρετον φύσιν ὀρθοδόξως θεολογοῦμεν, Θεὸν Πατέρα τὸν ἄναρχον, τῆς αὐτῆς ἐξουσίας Λόγον, καὶ Πνεῦμα, εὐλογητὸς εἶ κράζοντες, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Σύμφωνον ἐθρόησεν ὀργάνων μέλος, σέβειν τὸ χρυσότυπον ἄψυχον βρέτας, ἡ τε Παρακλήτε δὲ φωσφόρος χάρις, σεβασμιάζει τοῦ βοᾶν Τριὰς μόνη, ἰσοθεὴς ἄναρχος εὐλογητὸς εἶ.

Φωνῶ προφητόφθεγ-

κτον

Οἱ δίκαιοι οἱ καθαροὶ οἱ Ἅγιοι τρεῖς νέοι παῖδες, βαπτίσμοι ῥιπτόμενοι, μέσα εἰς τὸν Καμίνον, τὸ πυρὸς τῆς φωτιᾶς, ἐμετάβαλαν ἐμετάβαλαν, τὸν φωτίαν εἰς δρόσιαν, φωνάζοντας τέσσις λογῆς ἴντζι, διὰ μέσε τῆς δξολογίας τῆς ψαλμωδίας λέγοντας, ὦ αὐθέντα Χριστὲ, ἐσὺ ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων μας, εἶσαι εὐλογημένος ἐπαινεμένος, εἰς ὅλας τὰς αἰῶνας παντοτινὰ αἰώνια.

Οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι, ῥιπτερδοῦντας διδάσκοντας τὰ μεγάλα καπορθώματα τὰ θεῖκά, ἡ ἐνέργεια ἡ δύναμις τὰ Παναγίε Πνεύματος, ἐνομίζετο ἐλογιάζετο μέθη μεθυσμός, εἰς τοὺς ἀπίστους εἰδωλολάτρας, διὰ μέσα τῆς ὁποίας ἐνεργείας, φανερώνεται γνωρίζεται εἶναι αὐθέντης Θεὸς τῶν Πατέρων μας, ἡ Ἁγία Τριάδα.

Ἡμεῖς οἱ πιστοὶ Χριστιανοὶ, διδάσκομεν θεολογοῦμεν, θεῖκὰ ὀρθόδοξα γερὰ ἄσφαλτα, τὴν φύσιν τῆς θεότητος, τὴν ἀδιαίρετον τὴν ἀχώριστον, ὁπὰ δεῖ διακρίνεται εἰς πολλὰ, τὸν αὐθεντικὸν Θεὸν, τὸν ἄναρχον Πατέρα, ὁπὰ δεῖ ἔχει ἀρχὴν, ἄλλον φανερότερόν τε, τὸν Υἱὸν, καὶ Λόγον, καὶ τὸ Παναγιον Πνεῦμα, τῆς ἰδίας ὑπάρξεως δυνάμεως, καὶ φύσεως, φωνάζωντας λέγωντας, ἐσὺ ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων μας, εἶσαι εὐλογημένος εἰς ὅλας τὰς αἰῶνας παντοτινὰ αἰώνια.

Μέλος ψαλμῳδίας ἦχος τῆς μουσικῶν ὀργάνων, ὁμοῦ μὲ μίαν φωνὴν ὁμόφωνα, ἐσύγχισεν ἐπάραξεν, ἤγουν ἐφώναξεν, ἤρχισεν νὰ σέβωνται νὰ τιμοῦν νὰ προσκυνοῦν ὅλοι οἱ λαοὶ τὸ εἴδωλον τὸ ἄψυχον τὸ χρυσοκατασκεύαστον, ἀμὴ ἡ χάρις τὸ παρακλητικὸ τὸ φιλιωτικὸ Παναγιε Πνεύματος, ἡ φέρουσα φῶς θεογνωσίας, δείχνει φανερώνει σεβάσμια πράγματα διδαχαῖς, ἐν εἴδει πυρείων γλωσσῶν, εἰς τὸ νὰ φωνάζωμεν νὰ λέγωμεν, ὦ μοναχὴ Ἁγία Τριάς, ἄναρχος ὁπὰ δεν ἔχεις ἀρχὴν, ἰσοθεὴς ἄμωμος ἐμωμήτατος, εἶσαι εὐλογημένος, εἰς ὅλας τὰς αἰῶνας παντοτινὰ αἰώνια.

Οἱ ἄγνωστοι οἱ ἀσωπητοὶ οἱ αὐθέντοι εἰδωλολάτραι, μὲν

ἐξέ-

κτον ἠγνοηκότες, ἔφασκον οἰνόπλυντον ἄφρονες μέθῃ, ῥήσεις ξενιζούσας ἐφθέγξατο ὡς Ἀποστόλων. οἱ εὐσεβεῖς δὲ σοὶ βοῶμεν ἐνθέως, νεύρῃ τῶ παμπάντως εὐλογητὸς εἶ.

Θέσπιν κατεβρόντησεν ὁ βλέπων ἄπαν, σὺν θεῖος Γωὴλ τὰ θεαρχικώτατα, οἷς ἐκχεῶ φήσαντος οἷα περλόγε, τὰ Πνεύματός μου συμβαίνουσι φύσει, ἢ τρισοφεγγόφωτος εὐλογητὸς εἶ.

Τεττὰ μὴ εὐμοίρησεν ὡρῶν τῶ χάειν, ὅπως ὑπεμφήνειε τρεῖς ὑποστάσεις, σέβειν ἐν ἁπλότητι τῆς ἐξουσίας. ἀλλ' ἐν μιᾷ νυῦ ἡμερῶν τῇ κυρίᾳ, Υἱὸς Πατὴρ καὶ Πνεῦμα εὐλογητὸς εἶ.

Ἄφλεκτος πυρεῖ, ἐν Σινᾷ φροσομιλοῦσα, βάτος Θεὸν ἐγνώρισε, τὸν βραδυγλώσσῳ καὶ δυσηκόῳ Μωσεῖ, καὶ παῖδας ζῆλος Θεὸς τρεῖς, ἀναλώτους τῷ πυρὶ ὑμνῳδοὺς ἔδειξε, πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ζω-

ηξόβροντας μὲν καταλαμβάνοντας τὸν φωνῆ, ὅπου ἐλαλήθη εἰκῶθη ἐξ ὁράματος τὸ Προφήτε Γωὴλ, ὡσαὺ ἀκούσηκαν, ἤγουν ἄκουσαν ξένα παράδοξα θαύματα, τὰ λόγια τὰ ῥητὰ, ταῖς διδαχαῖς τῶν μαθητῶν τῶν Ἀποστόλων, ἔλεγαν, πῶς νὰ εἶναι μέθη μεθυσμὸς κρασοκαπακούσας, ἀμὴ ἡμεῖς οἱ ὀρθόδοξοι πιστοὶ Χεισιανοὶ, φωνάζομεν λέγομεν εἰς ἐσένα, σὲ θεϊκὰ λέγοντας, ὦ νεοποιητὰ ξαναπλανεργοτὰ, ἢ θεοποιητὰ, ὅπου ἐθείωσες ὅλον τὸν Κόσμον, εἶσαι ἐπαινεμένος δεδοξασμένος.

Ὁ θεοφόρος Γωὴλ, ὁ θεωρητικὸς ὁ θερατικὸς, ὁ ἐνθεσιασμένος ὁ φησκωμένος ὑπὸ τὴν ἀρχὴν τῆς θεότητος, ἤγουν ὑπὸ τὸν ἄναρχον Θεὸν, καὶ Πατέρα, ἐβράντισεν ὅπου θεῖα πνοὴν φωνῆ, ὅπου τὴν εἶπεν αὐτὸς ὁ Παπᾶς, εἰς ἐκείνους, ὅπου θέλω χύσῃ, ὡσαὺ λέγουν τὸν Υἱάμου, ὑπὸ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, θέλουν φωνάξουν, ὁμὲ μὲ μίαν φωνῆ, λέγοντας, ὦ θεία φύσις ἡ τελειότης ἡ τελεφτὸς ἡ τελφαὶς, εἶσαι ἀλλογημένη ἐπαινεμένη, εἰς ὅλους τοὺς αἰῶνας παντοτινὰ αἰώνια.

Ἡ τελευτὴ ὑπὸ ταῖς ὥραις τῆς ἡμέρας, δὺτυχήσεν ἔλαβε τὴν χάειν τὸ χάεισμα τὸ Παναγίου Πνεύματος, ἐξὰ νὰ δείξῃ νὰ φανερώσῃ κρυφὰ, τὰ σέβονται τὰ τιμοῦν νὰ προσκυνοῦν οἱ ἄνθρωποι, τὸν αὐθεντῆν Θεὸν μὲ τρεῖς πρόσωπα, μὲ ζωῆς ὑπόστασις, μὲ ἁπλότητα μονότητα τῆς οὐσίας τῆς φύσεως, ἀμὴ τώρα εἰς τὴν φωτεινὴν ἡμέραν, ὑπὸ ταῖς ἄλλαις ἡμέραις τῆς Ἑβδομάδας, εἰς τὴν Κυριακὴν ἡμέραν τὴν Κυριακὴν τῆς Πεντηκοστῆς, ἐαὺ ὁ Παπᾶς, ὁ Υἱὸς, καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, εἶσαι ἀλλογημένος ἐπαινεμένος, ὑπὸ ἡμᾶς τοὺς πιστοὺς Χεισιανούς.

Ἡ βάτος ἡ ἄκαυση ἡ ἄφλεκτη, ὅπου ἐσωμοίλησεν εὐώδη μὲ φωτιὰν, εἰς τὸ Σίναιον ὄρος, ἔδειξεν ἐφανέρωσεν τὸν αὐθεντῆν Θεὸν, εἰς τὸν προφήτην Μωϋσῆν, τὸν ἀργόγλωσσον τὸν ἀργοκίνητον εἰς τὴν γλῶσαν, καὶ κακόηχον κακόφωνον, καὶ ὁ πάθος ἡ ἀγάπη τὸ αὐθεντῆ Θεοῦ, ἔδειξεν ἐφανέρωσεν τοὺς ζεῖς Ἁγίους παῖδας, τοὺς ὑμνητὰς τοὺς δοξολογητὰς, ἀσκλάβωτους ἀπίαστους ἀνεξοδίαστους ὑπὸ τὴν φωτιὰν, ὁποὺ ἔψαλλαν ἔλεγαν, ὅλα τὰ ποιήματα τὰ δημιουργήματα τὸ αὐθεντῆ Θεοῦ, δοξολογεῖτε ἐπαινεῖτε, καὶ ὑπερυψώνετε εἰς ὅλους τοὺς αἰῶνας παντοτινὰ αἰώνια, τὸν αὐθεντῆν Θεόν.

Πνοὴ

Ζωτικῆς ἐξ ὕψους βιαίας φερομένης, ἠχητικῶς τὸ Πνεύματος τὸ Παναγίου ἀλευσὶ πνοῆς, πυρίνων ἤδη γλωσσῶν, τὰ μεγαλεῖα τὸ Θεοῦ ἐῤῥητορεύοντο, πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡς μὴ θηγομένω, προβαίνοντες ἐν ὄρει, μὴ πεφεικότες πῦρ δεσμάτων, δεῦτε καὶ σῶμεν ἐν τῷ ὄρει Σιὼν, ἐν πόλει ζῶντος Θεοῦ, πνευματοφόροις μαθηταῖς νῦν συγχορεύοντες, πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Λύει τὰ δεσμὰ καὶ ῥοσίζει τὸν φλόγα, ὁ τελεσφεγγὴς τῆς Θεαρχίας τύπος, ὑμνοῦσι παῖδες βύλογεῖ δὲ τὸν μόνον, Σωτῆρα καὶ παντοργὸν ὡς δεργέτην, ἡ δημιουργηθεῖσα σύμπασα κτίσις.

Μνήμων ὁ Χριστὸς τῆς βροτοσώων ἐπῶν, ἃ παῤῥησιασθεὶς τοῖς Ἀποστόλοις ἔφη, τὸ Πνεῦμα τοῦ-

Πνεῦ-

Πνεῦμα ἦλθε φύσημα, βίαιον ὁρμητικὸν παχύπνοον ζωτικὸν, φερόμενον ἐρχόμενον, ὅπου ἦρχετο ἄνωθεν ὑπὸ τὸ ὕψος τὸ οὐρανοῦ, ὁρμητικῶς κτυπητικῶς, μὲ ἦχον κτύπημα τὸ Παναγίου Πνεύματος, εἰς τὰς ἁλιεῖς τοὺς φαράδες, ἤγουν εἰς τοὺς μαθητὰς τοὺς Ἀποστόλους, εἰς εἶδος πυρίνων γλωσσῶν, ἐδιδάσκοντο ἐκηρύττοντο τὰ μεγάλα θεῖα καταθήματα πράξεις τὸ παντοδυνάμου αὐθεντῆ Θεοῦ, καὶ ἐψάλλαν ἔλεγαν, ὅλα τὰ ποιήματα τὰ δημιουργήματα τὸ αὐθεντῆ Θεοῦ, δοξολογεῖτε ἐπαινεῖτε καὶ ὑπερυψώνετε εἰς ὅλους τοὺς αἰῶνας παντοτινὰ αἰώνια, τὸν αὐθεντῆν Θεόν.

Ἡμεῖς οἱ πιστοὶ Χεισιανοὶ, πλησιάζοντας παγαίνοντας ὁμοῦ, ὡσαὺ εἰς ὄρος βυνὸν, ἀπίαστοι ἀπάπτωτοι ἀπλησίαστοι ἀζύγωτοι, ὅπου δὲν πατεῖται, καθὼς τὸ Σίναιον τότε, ἤρχεστε ἐλᾶτε, καὶ ὡς ταδέρμου ὡς ταμαπσώμου εἰς τὸ ὄρος τὸ βυνὸν τῆς Σιὼν Ἱερουσαλήμ, εἰς τὴν χώραν τὰ ζωντανὰ αὐθεντῆ Θεοῦ, μὲν φεβόμενοι μὲν δειλιάντες τὴν φωτιὰν, τὴν ἐκφεβόσαν ἐκπαράπτουσαν, ὡσαὺ ἐκεῖ τότε, χορεύοντες ἀγαλλόμενοι ἡμεῖς οἱ πιστοὶ τώρα, μαζὶ μὲ τὸν ἰσυνιμας πνευματικῶς, μαζὶ μὲ τοὺς Ἀποστόλους τοὺς πνευματοφόρους, ὁποὺ ἐβασκῆσαν εἶχαν Πνεῦμα Ἅγιον, ἤγουν τὴν χαεῖν τὸ Ἁγίου Πνεύματος, ὁποὺ ἔψαλλαν ἔλεγαν, ὅλα τὰ ποιήματα τὰ δημιουργήματα τὸ αὐθεντῆ Θεοῦ, δοξολογεῖτε ἐπαινεῖτε, καὶ ὑπερυψώνετε εἰς ὅλους τοὺς αἰῶνας παντοτινὰ, τὸν αὐθεντῆν Θεόν.

Τὸ ὁμοίωμα τὸ ἀρχέτυπον σημεῖον, ἡ εἰκόνα τῆς θεϊκῆς ἀρχῆς τῆς Θεότητος, ἡ τελεωτὸς ἡ τελφαὶς ἡ τελειότης, λύει λυζώνει, δηλαδὴ ἔλυσεν ἐλευθέρωσεν τὰ δεσίματα τὰ δεσμὰ, τοὺς θεοὺς Ἁγίους παῖδας, καὶ ἐβρόσισεν, ἤγουν ἔφερε δροσιὰν ὑπὸ ἄνωθεν, εἰς τὸν φλόγα εἰς τὴν λαυρακὶ τῆς Καμίνου, καὶ οἱ ζεῖς Ἅγιοι νέοι παῖδες, δοξάζουν ἐπαινοῦν ἐγκωμιάζουν, ἤγουν ἐδόξαζαν τὸν αὐθεντῆν Θεόν, καὶ ὅλη ἡ κτίσις ὅλος ὁ Κόσμος, ὁποὺ ἐδημιουργήθη ἐκτίσθη, ὑπὸ τὸν αὐθεντῆν Θεόν, ἐπαινεῖ ἐγκωμιάζει δοξολογεῖ μὲ αὐτοὺς, τὸν μοναχὸν ἐλεύθερωτὴν, καὶ κτίσῃν πάντων Θεόν, ὡσαὺ ἐνεργέτην ἀγαθοδότην Θεόν.

Τὴν ἐνθύμησιν τῆς λόγου, τῆς σωτικῆς τῆς ἐλευθερωτικῆς ἀνθρώπων, τὰ ὁποῖα λόγια, ὁ αὐθεντὴς Χριστὸς, ἀκούοντας τὰ ὑπὸ τὸν ἄναρχον Θεόν καὶ Πατέρα, τὰ ἐῤῥητόρεσεν, εἰς τοὺς Ἀποστόλους εἰς τοὺς μαθητάς του, τὸ Παράκλητον Πνεῦμα, τὸ χαεισκοτίζον τὰ σκληρότητα, καθίζοντας

πολύχειρ γλωσσοπυρσόλυτῳ θεᾷ, ἐφίζον ὀλοφυτον οἰκειομοίρη, ἠλλοτειομένη δὲ μελπεισε κτίσις.

Σωτειωδῶς αὐτοδεσπότως ἰὸν, φῶς αὐτολαμπὲς ϗ παρεκτικὸν φάος, ὑπάρχον ἦκες ἐμφορεῦν Ἀποστόλοις, τιμῆσν ὡς ἅιμα τοῖς σοῖς οἰκέταις, λελιπαρημένοντε Πνεῦμα φροσνέμοις.

Ηὐσε φροφητῆ Πνεύματέμφορον σόμα, σὺν σωματωδῶς ὦ μέδων ὑδημίαν, ϗ Πνεῦμα κόλπων πατρικῶν φρομνμένον, ἄκτισον συμπλασεργὸν συνθρονον σέθεν, Γὲς ἐναυθρωπήσεως πισοῖς σέβας.

Μὴ τῆς φθορᾶς διὰ πεῖραν κυοφορήσασα, ϗ παντεχνήμονι λόγῳ σάρκα δανεισασα, Μῆτερ ἀπείρανδρε Παρθενε Θεοτόκε, δοχεῖον τὸ ἀσέκτε, χωρίον τὸ ἀπείρε πλασεργὸσε σὲ μεγαλυόμθ.

Ἐπὶ παμφλάζοντος πάλαι πυρίνε ἅρματος, ὁ τὰς μὲ θεωείαν βλέψιμον, ἐν εἴδει πυρίνων γλωσσῶν. ϗ ὁ Κόσμος ἡ κτίσις, ἡ ξυὴ ἡ ἀπόξεση ἡ μακεισμὴν ὑπὸ τὸν αὐθεντην Θεὸν, φιλιωνοιμὴν ἀγαπηθεῖσα πλησιαζομμὴν πῶρα, εἰς τὸν αὐθεντῶν Θεὸν, ἐπαινεῖ καλολογεῖ ψάλλει ἐσνία, τὸν εὐλογημμὸν αὐθεντῶν Θεόν.

Ὦ Παναγιον Πνεῦμα, ἐρχόμθον μὲ τὸ νὰ ἔρχεσαι σῶσικά ἐλθυθερωτικά, αὐτεξούσια αὐτοθέλητα, ὑπὸ λόγυσ, ὡσὰν αὐθεντης Θεὸς, ϗ ὄντας ὁπὲ εἶσαι, σὰν φῶς, αὐτοφώτισεν, ὁπὲ λάμπεις φωτίζεις ὑπὸ λόγυσ, ϗ μετασοτικὸν κοινωνητικὸν χαεισικὸν τὸ φῶτε, ἔρχεσαι, ἤγυν ἤλθες, ὡσὰν πνοὴν φύσιμα ἐντιμον τίμιον, γεμίζωντας χορταίνωντας τὴς μαθητὰς τὺς Ἀποστόλυσσε, ϗ ἄμποτες νὰ δίξῃς νὰ χαείζῃς, ϗ εἰς ἡμᾶς τὴς δέλυσσε, τὴν χάειν τὲ Παναγίε Πνεύματος, δίκταιαν παρακαλεσικήν.

Ὦ Βασιλεῦ τῆ Βασιλέων αὐθεντα Χεισὲ, τὸ σόμα ἡ γλῶσα τῆ Προφητῆ, τὸ ἐμφέρον τὸ βασάζει, ὁποῦ ἦτον ἔμπλεον, γεμάτον ἀπὸ Πνεῦμα Ἅγιον, ἤγυν σώμθην κινεμθὴν ἡ γλῶσά τες ὑπ' αὐτῆ, ἔψαλλεν ἐκήρυξεν, ἤγυν ἐφησφήτθσε τὴν ἐλθυσινσε τὸν ἐρχομόνσε, ὡσὰν εἰς τὴν τοποσε, σωματικὰ μὲ κορμί· ϗ ἀκόμι τὸ Πανάγιον Πνεῦμα, ὁπὲ ἐκπορθύεται δύγαινει ὑπὸ τὴς πατεικὴς κόρφυς, ὑπὸ τὴν πατεικὴν ὑσίαν τῆς Θεόπατος, τὸ ἄκτισεν τὸ ἀδημιούργητον, τὸ συμπλασεργὸν τὸ συνδημιεργὸν τὸ συνθρονον, τὸ ὁμόθρονον τὸ συγκαθέδρον μὲ ἐσνία, ὦ Βασιλεῦ αὐθεντα Χεισὲ, ὁπὲ τὸ ἔσελες τὸ ἐπεμψες τιμὴν γνώεισιν, εἰς τὺς πισὺς Χεισιανὺς, τῆς ἐναυθρωπήσεώσε.

Ὦ Μητέρα τὲ αὐθεντα Θεῦ, ἀδόκιμε ὑπὸ ἄνδρα, Παρθενε καθαρὰ θεοχωνήτεια, ὁπὲ ἐχώνησες τὸν Υἱὸν, ϗ Λόγον τὲ αὐθεντα Θεῦ, τὸ σκεῦος τὸ ἀγγεῖον τὸ χωεητικὸν τῆ ἀπαρασάτε τῆ ἁπλησιάσε αὐθεντα Θεῦ, ϗ τὸ καποικητήειον χωεῖον, τὲ ἄπειρε τὲ ἀχωρητε πλασε ποιητὲσε, ὁπὲ ἐβάσαξες παιδίον, ὄχι μὲ δοκιμὴν πεῖραν φθορᾶς ῥύσεως, ἤγυν ἀφθαρτα, ϗ ὁπὲ ἐδάιεισες, ἔδωσες κορμὶ ἀνθρωπότητα ἀπαθῶς, εἰς τὸν λόγον τὸ λογικὸν, τῆς ἐνδιαθέτε σοφίας τὲ αὐθεντε Θεῦ, τὸν παχύτλυ τὸν πλυμισλὼ τὸν καπασκδασλω, τὴν πάσαν σοφίαν, ὅλων τῆ ὄντων τῆ κτισμάτων, ἐσένα μεγαλιωμεν δοξάζομεν.

Ὁ Προφήτης Ἠλίας, ὁ ἐρασὴς ὁ ἀγαπητικὸς ὁ πεθητὴς τὲ αὐθεντε Θεῦ, ϗ ὁπὲ ἔπτεεν εὔγαινεν ἀπὸ μέσα του πῦρ, χαιρόμενος φρενόμενος μὲ χαρὰν ἀγαλλίασιν, καβαλλικδωντας ὄντας καβαλλάρης, ἁπάνω εἰς ἅρμα εἰς ἁμάξι πυρινον φλογερὸν παλαιὰ, ὁπὲ ἐχόχλαζεν ἀπὸ πῦρ φωτίαν, ἐφανερωνεν ἐφαντύπωνεν ἰσημάδιεν τὴν πιδιὰ τὸ φύσιμα ὁπὲ ἔλαμψεν ἄγραφεν πῶρα, ἀνάθεν ἀπὸ τὸ ὕψος τὲ ἐραγῆ, ἁπάνω εἰς τὺς μαθητὰς τυς Ἀποστόλυς, ἀπὸ τὴν ὁποίαν λάμψιν, λαμπρυνόμενοι γινόμενοι λαμπροὶ φατινοὶ εἰς τὸ νὰν, οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι, ἐγνώεισαν ἐφανέρασαν ἐδίδαξαν εἰς ὅλυς τὺς ἀνθράπυς, τὸ μυστήειον τῆς Ἁγίας Τειάδος, τὸν αὐθεντῶν Θεὸν τῆς ζωῆς.

Παράξενον παράδοξον θαυμασὸν φαγᾶμα, ἀκούετο ἀκροάζετο, ἀπὸ τὺς μαθητὰς τὺς Ἀποστόλυς, ἔξω ἀπὸ τὸν νόμον τῆ φύσεων τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, ἤγυν ὑπερφυῶς. διότι ἠχυμενη φωνημενη λεγομενη μία φωνὴ Ἑβραϊκὴ τῆ μαθητῆ τῆ Ἀποστόλων, τὰ πλήθη οἱ λαοὶ ἡ φυλαὶς, ϗ ἡ γλώσαις ἐβοΐζοντο, ἤγυν ἤκουν πολυτρόπως πολυειδῶς διαφορετικῶς, ὑπὸ τὴν χάειν τὲ Παναγίε Πνεύματος, τὰ θεῖα μεγάλα καπορθώματα τεράσια τὲ αὐθεντε Θεῦ, μαθητευόμενοι διδασκόμενοι τὸ μυστήειον τὴν γνώεισιν τὴν φανέρωσιν, τῆς Ἁγίας Τριάδος.

Ὦ Βασίλισα, δόξα τιμὴ μητέρων, ϗ παρθένων, ἤγυν Μητέρα, ϗ Παρθενε, χαίρε ἄμποτες νὰ χαίρεσαι, ἤγυν σὲ χωρετᾶμθ σὲ προσκυνᾶμθ, μὲ ὕμνον ψαλμῳδίαν δοξολογίαν. διότι κάθε σόμα δυκολοείπτον δύγροφον καλόλαλον καλόφωνον ῥητεικὸν ῥητορεύοντας φρασέρωντας λόγυς ῥητοεικὺς δὲν δύνεται δὲν ἠμπορεῖ, νὰ σὲ ἐπαινῇ νὰ σὲ ἐγκωμιάζῃ ἀξιοπρεπῶς ἄξια καθὼς πρέπει, ϗ κάθε νὺς, σκοτίζεται θαμπώνεται, νὰ σοχάζεται τὰ βλέπῃ τὰ κοιτάζῃ τὴν χώνησίνσε, ἤγυν τὸ βάθος τῆς χωνήσεως τὲ Υἱέσυ. δι' ἑτῶτο ὁμόφωνα ὁμῶ μὲ μίαν φωνὴν, ὅλοι ἡμεῖς οἱ πισοὶ οἱ δύσεβὲς Χεισιανοὶ δοξάζομθ ἐπαινᾶμθ ἐγκωμιάζομθ ἐσένα.

Ὦ ἄνθρωποι, πρέπει εἶναι πρέπον, νὰ ὑμνᾶμθ νὰ ἐπαινᾶμθ νὰ ἐγκωμιάζομθ τὴν Κόρην τὴν γενησασα ζωὴν. διότι μοναχὴ ἔκρυψεν εἶχε κρυφὴ τὸν Υἱὸν, ϗ Λόγον τὲ αὐθεντε Θεῦ, μέσα εἰς ταῖς δίπλαις εἰς τὰ φύλλα τῆς καρδίας της, ὁπὲ ἐκβόλσε ἐθεράπδσεν. τὴν φύσιν τῆ ἀνθρώπων τὴν ἀρρωσημένην τὴν ἄρρωσον, ὁ ὁποῖος Υἱὸς σε θρεωτόκος καθήμθος πρα, εἰς ταῖς δεξιαῖς καθέδραις εἰς τὰ δεξιὰ καθίσματα τὲ Παβός τε, ἐπεμψεν ἔσελε τὴν χάειν τὲ Παναγίε Πνεύματος, εἰς ἡμᾶς τὲς πισὺς Χεισιανὺς.

Ὅσοις ἔπνευσεν ἡ Θεόρρυτος χάρις, λάμποντες ἀστράπτοντες ἠλλοιωμένοι, θνητὴν ἀλλοίωσιν διαφεύγατε, ἰσοθανάσαν τὴν ἄτμητον εἰδότες, σοφὴν τρέφεσθον ἀσίαν δοξάζομεν.

Ἡ χάρις ἡ δωρεὰ τῦ Παναγίυ Πνεύματος, ἡ θεόρρυτος ἡ θεοσάλακτος, ὅπερ ῥεῖ ἐκχεῖται, ἀπὸ τὸν αὐθεντῶν Θεόν, εἰς ὅσους πιστοὺς, ἔπνευσεν ἐδόθη ἐκεῖσε ἦλθεν ἀπαύως, ἐκτοτε μὲ τὸ νὰ ἠλλοιωθῆσαν νὰ ἔγιναν ἀλλοιώτικοι, νὰ ἐμεταβάλθησαν εἰς μίαν μεταβολὴν ἀλλοίωσιν ξείλω παράδοξον διαφερτικώτατον ἀξιοφανερῶν, λελαμπρυσμένοι, φαιδρυνόμενοι, καὶ ἀστραποβολοῦντες λαμπόμενοι, μὲ τὸ νὰ ἐμάθαν νὰ ἐγνώρισαν νὰ ἐκατάλαβαν τὴν θείαν οὐσίαν τὴν φύσιν τῆς Θεότητος, ἰσοθανάτων ἐμοσθάνατον ἀφαίρετον ἀχώρισον, τὴν δεξάζομεν τὴν τιμῶμεν παντοφῶν ξιφώτιστον, μὲ τοῖα φῶτα μεριζομένην.

Τέλος τῦ Κανόνος, καὶ τῆς Ἐξηγήσεως τῆς Πεντηκοστῆς.

ΚΑΝΩΝ
ΤΗΣ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΕΩΣ.

Ἑλληνικὸν Κείμενον.

Χοροὶ Ἰσραὴλ αἰνίμοις ποσὶ, πάντες ἐρυθρὸν, καὶ ὑγρὸν βυθὸν διελάσαντες, ἀναβάτας τεισάπας, δυσμενεῖς ὁρῶντες ἐν αὐτῷ ὑποβρυχίους, ἐν ἀχαλιάσει ἔμελπον, ἄσωμεν τῷ Θεῷ ἡμῶν ὅτι δεδόξασται.

Ῥήματα ζωῆς πᾶς φίλοις Χριστὸς, καὶ περὶ τῆς θείας δημηγορῶν Βασιλείας ἔφη, ἐν ἐμοὶ τὸν Πατέρα ὁπτηγώ-

Ἐξήγησις τῦ Κανόνος τῆς Μεταμορφώσεως.

Οἱ χοροὶ τὰ πάγματα τὰ πλήθη, τῦ Ἰσραηλιτικῦ λαοῦ τῦ Ἑβραίων, περνῶντας διαβαίνοντας τὴν κόκκινην θάλασσαν, καὶ τὸ βύθισμα τὸ βάθος τῆς θαλάσσης τὸ ὑγρὸν τὸ νερολόϊ, μὲ ἄβροχα ποδάρια, βλέποντας κοιτάζοντας θεωροῦντας τοὺς ἀναβάτας τοὺς καβαλαρέους, τοὺς ὁποὺ ζωῆς ἐχαμένους ἀπλῶν εἰς τὸ ἅμαξι, τοὺς ἐχθροὺς τους τοὺς ἀντικειμένους τους, βρεγμένους πνιγμένους, μέσα εἰς αὐτὴν τὴν θάλασσαν, ἐμελῴδων ἔψαλλεν μὲ χαρὰ μὲ ἀγαλλίασιν ἔλεγον, ἂς ψάλλωμεν ἂς δοξολογήσωμεν ψαλμῳδίαν δοξολογίαν, εἰς τὸν αὐθεντῶν Θεόν μας· διότι ἐδοξάσθη ἐνδόξως, μὲ τὰ ἔργα τὰ μὲ τὰ θαυμάσιά του, μὲ τὴν παντοφανεστάτην δύναμίν του.

Ὁ θεάνθρωπος αὐθεντὴς Χριστὸς, λέγοντας ὁμιλῶντας εἰς τοὺς φίλους του εἰς τοὺς Μαθητάς του, λόγια ζωῆς ἐλάλησεν θεότητος, καθὼς θέλω ἀσπάσῃ, ὅταν ἀσπάσω μὲ φῶς λάμψιν ἀπλησίαστον ἀζύγωτον, μέσα εἰς τὸ λόγημα, θέλετε γνωρίσῃ καταλάβῃ τὸν Πατέραμου τὸν Θεόπαμον, ψάλλοντας δοξολογῶντας λέγοντας, μὲ ἀγαλλίασιν μὲ χαρὰ,

Υ 2 ΚΑ-

γνώσεσθε, φωτὶ ὡς ἐξαστράπτων ἀφροσίτῳ, ἐν ἀγαλλιάσει μέλποντες· ᾄσωμεν τῷ Θεῷ ἡμῶν ὅτι δεδόξασται.

Γ'χὼ τῆ ἐθνῶν καπέδεσθε, φίλοι μαθηταὶ, θαυμαθήσεσθε δὲ τῷ πλέτῳ αὐτῆ, ὅτι δόξης πληρεῦσθε, ὡς ὀφθήσομαι λαμπρότερος, ἡλίε ἐξαστράπτων, ἐν ἀγαλλιάσει μέλποντες, ᾄσωμεν τῷ Θεῷ ἡμῶν ὅτι δεδόξασται.

Σήμερον Χειτὸς ἐν ὄρει Θαβὼρ, λάμψας ἀμυδρῶς, θεϊκῆς αὐγῆς ὡς ὑπέχετο, μαθητὰς παρεγύμνε, χαρακτῆρα σελασφόρε δὲ, πλησθέντες Θείας αἴγλης, ἐν ἀγαλλιάσει ἔμελπον, ᾄσωμεν τῷ Θεῷ ἡμῶν ὅτι δεδόξασται.

Μωσῆς ἐν θαλάσσῃ προφητικῶς, ἰδὼν ἐν νεφέλῃ, καὶ ἐν σύλῳ πάλαι πυρὸς, τὸν δόξαν Κυρίε ἀνεβόα. τῷ λυζωτῇ καὶ Θεῷ ἡμῶν ᾄσωμεν.

Ὡς πέξα τῷ σώ-

ματι σκεπασθεὶς, τῷ τεθεωμένῳ, τὸν ἀόρατον καθορᾶν, Μωσῆς ὁ θεόπτης ἀνεβόα, τῷ Λυζωτῇ καὶ Θεῷ ἡμῶν ᾄσωμεν.

Σὺ ὄπι τὸ ὄρος τοῦ νομικοῦ, καὶ ἐν Θαβωρίῳ, καθοράθης τῷ Μωϋσῇ, ἐν γνόφῳ τὸ πάλαι, ἐν φωτὶ δὲ, νῦν ἀφροσίτῳ τῆς Θεότητος.

Τόξον δυνατῶν ἠθέννησε, καὶ οἱ ἀσθενοῦντες περιεζώσαντο δυνάμιν. διὰ τοῦτο ἐστερεώθη, ἐν Κυρίῳ ἡ καρδία μου.

Ὅλον τὸν Ἀδὰμ φορέσας Χειτὲ, τὸν ἀμαυρωθεῖσαν ἀμείψας ἐλάμπρυνας πάλαι φύσιν, καὶ ἀλλοιώσει, τῆς μορφῆς σου ἐθεούργησας.

Στύλῳ πυρὶμόρφῳ καὶ νεφέλῃ πάλαι, ὁ ἐν τῇ ἐρήμῳ, τὸν Γσραὴλ ἄγων σήμερον, ἐν τῷ ὄρει Θαβὼρ ἀῤῥήτως, ἐν φωτὶ Χειτὸς ᾠέλαμψε.

Ἠσκιάζουσα δόξα, ἐν τῇ σκιωῇ πρότερον, καὶ

ραν, ἀς ψάλλωμεν ἀς δοξολογήσωμεν ψαλμῳδίαν δοξολογίαν εἰς τὸν αὐθέντην Θεόγμας. διότι ἐδοξάθη ἔνδοξα, μὲ τὰ ἔργα τε, μὲ τὰ θαυμάσια τε, μὲ τὸν παῖσφον παντοδυναμίαν τε.

Ὦ Μαθηταὶ φίλοι ἠγαπημένοι μου, θέλετε φάγη τὸν δυνάμιν τὸν ἰχὼ τῆ ἐθνῶν τὸ Κόσμε, καὶ τὰ πάχη αὐτῆ ἐκμυελεῖσθαι, καὶ θέλετε θαυμασοθῆ δοξασθῆ μὲ τὸν πλέοντας μὲ τὸν δόξαντας, ἤγουν θέλετε τὰς ὑποστάξῃ· διότι εἶσθε γεμάτοι ὑπὸ δόξαν θεωρίαν βλέψιμον τὸ πρόσωπόμε, καθὼς θέλω φανῆ ὁπόταν φανῶ, λαμπρότερος ἀστράπτοντος λαμπρότερος φωτεινότερος ὑπὸ τὸν Ἥλιον, μελωδοῦντες φωνάζοντες λέγοντες, μὲ χαρὰν ἀγαλλίασιν, ἀς ψάλλωμεν ἀς δοξολογήσωμεν ψαλμῳδίαν δοξολογίαν, εἰς τὸν αὐθέντην Θεόγμας. διότι ἐδοξάθη ἔνδοξα, μὲ τὰ ἔργα του μὲ τὰ θαυμάσια του, μὲ τὸν παῖσφον παντοδυναμίαν τε.

Ὁ αὐθέντης Χειτὸς, λάμποντος ἀστράπτοντος σήμερα σκοτεινὰ ὀλίγον, εἰς τὸ Θαβώριον ὄρος, ἐφανέρωνεν ἔνδοξόν ὀλίγον σημάδι εἰκόνα, τῆς θεϊκῆς ἀκτίνος λάμψεως γνώσεως, εἰς τὰς μαθητὰς τε τὰς Ἀποστόλε τε, καθὼς τὰς ὑποχέθη τὰς ἔπαξε, καὶ γεμίζοντας χορταίνοντας αὐτὲς, ὑπὸ θεϊκὰν φῶς λάμψιν, φωτεινὸν φωτοφόρον, ἐμελωδοῦσαν ἔψαλλαν μὲ χαρὰ ἀγαλλίασιν, λέγοντες, ἀς ψάλλωμεν ἀς δοξολογήσωμεν ψαλμῳδίαν δοξολογίαν, εἰς τὸν αὐθέντην Θεόγμας. διότι ἐδοξάθη ἔνδοξα, μὲ τὰ ἔργα τε μὲ τὰ θαυμάσιά του, μὲ τὸν παῖσφον παντοδυναμίαν τε.

Ὁ Προφήτης καὶ Θεόπτης Μωϋσῆς, βλέποντας κοπιάζοντας θεωρῶντας, προφητικὰ νοερὰ συμβολικῶς, μὲ τὰ ὀμμάτια τὲ νοός τε εἰς τὸν θάλασσαν, καὶ βλέποντας μὲ τὸ νέφαλον τὸ σωτῆρον, ὁπὲ ἐσκέπαζε τὲς Ἑβραίους, καὶ βλέποντας μὲ τὸν σύλον τὲ πυρὸς τῆς φωτίας πάλαι, τὸν δόξαν τιμὴν μεγαλοπρέπειαν τὲ αὐθέντε Θεῷ, ἔκραζεν ἐφώναζεν ἔλεγεν, ἀς ψάλλωμεν ἀς δοξολογήσωμεν ψαλμῳδίαν δοξολαγίαν, εἰς τὸν ἐλεύθερωτὸν λυζωτὸν αὐθέντην Θεόγμας.

Ὁ Προφήτης Μωϋσῆς, ὁπὲ εἶδεν ἔβλεψεν ἐθεώρησεν τὸν

αὐθέντην Θεόν, σκεπαζόμενος καλυπτόμενος, ὡσὰν ὑπὸ πέξαν συμβολικῶς, ὁπὲ ἐθεώθη ἐλαμπρώθη κατὰ τὸ κορμὶ, κοιτάζοντας βλέποντας, τὸν ἀβλέπτον τὸν ἀόρατον αὐθέντην Θεόν, ἔκραζεν ἐφώναζεν ἔλεγεν, ἀς ψάλλωμεν ἀς δοξολογήσωμεν, ὕμνον ψαλμῳδίαν δοξολογίαν, εἰς τὸν ἐλεύθερωτὸν λυζωτὸν αὐθέντην Θεόγμας.

Ὦ αὐθέντα Χειτὲ, ἐσὺ ἰδώθης ἐφανερώθης ἐφάνης, εἰς τὸν Προφήτην Μωϋσῆν, ἀπάνω εἰς τὸ Σίνιμον ὄρος, ὁπὸν ἔδωσες τὸν παλαιὸν νόμον παλαιὰ τῆ Ἑβραίων, μὲ σωτῆρον βαθὺ σκοτεινὸν, ἀμὴ τώρα ἐφάνης, καὶ εἰς τὸ Θαβώριον ὄρος, μὲ φῶς λαμπρὸν ἀπλησίασον ἀζύγωτον, τῆς θεότητός σε.

Τὸ δοξάζει ἡ δυνάμις, τῆ ἰσχυρῶν δυνατῆ ἀνθρώπων, καὶ τῆ δυμώνων, ἀσθένησεν ἀδυνατίσεν ἀρρώστησεν, καὶ οἱ ἀσθενεῖς οἱ ἀδύνατοι ἄνθρωποι, ἐζώθηκαν ἐδυναμώθηκαν ὁλόγυρα ἰσχὺ δυνάμιν, δηλαδὴ ἡμεῖς οἱ πιστοί, (ἤγουν ἡ χηρα ἄτεκνος, καὶ ἡ ῥημῶσα ἐν τέκνοις ἠθένησεν,) διὰ τοῦτο ἐστερεώθη ἐθεμελιώθη ἡ καρδία μου ἡ ψυχήμε, εἰς τὸν αὐθέντην Θεόν.

Ὦ αὐθέντα Χειτὲ, φραίνωτας ἐνδαιμόμβως ὅλον τὸν Ἀδὰμ, ἤγουν γλυμμένος ἄνθρωπος, ἀλλάσωντας μεταβάλλωντας τὴν φύσιν τῆ ἀνθρώπων, ὁπὲ ἐσκοτείασεν ἐθαμπώθη ἀμαυρώθη παλαιὰ, ὑπὸ τὸ πταῖσμα τὸ σφάλμα τὲ Ἀδὰμ, τὴν ἐλάμπρωσες τὴν ἐκαθάεισες, καὶ τὴν ἐθεοποίησες τὴν ἐθεούργησες, μὲ τὸ ἄλλαγμα μὲ τὴν μεταβολὴν μὲ τὴν θεωείαν τῆς θεϊκῆς μορφῆς τὲ προσώπωσε.

Ὁ αὐθέντης Χειτὸς, ὁπὲ ἐπήγαινε ὡδήγα τὸν Γσραηλιτικὸν λαὸν τῆ Ἑβραίων, παλαιὰ εἰς τὴν ἔρημον, μὲ σύλον ὁπὲ εἶχεν εἶδος πυρὸς, καὶ μὲ νεφέλην σωτῆρον, ὁπὲ τὲς ἐσκέπαζε, σήμερα ἐφάνη ἔλαμψεν ἀστραψεν ἀῤῥάτα ἀνεπόταν, εἰς τὸ Θαβώριον ὄρος, μὲ φῶς λαμπρὸν φωτεινόν.

Ὦ ἐξαγορασὰ αὐθέντα Χειτὲ, ἡ δόξα ἡ μεγαλοπρέπεια ἡ λάμψις, ὁπὲ ἐσκίαζεν ἐσκέπαζεν ἐκάλυπτε πρότερα, τὴν τένταν τὸν ναὸν τὴν σκιωῇ τὲ Μαρτυρείε τὲ ἐλάσκε-

εἰε

καὶ τῷ Μωϋσῇ ὁμιλῆσαι τῷ σῷ θεράποντι, τύπος γεγένηται, τῆς ἀναβάσεως ἀρρήτου, ἐν Θαβὼρ σε δέσποτα μεταμορφώσεως.

Σιωπὴν λαθέσθω λόγε, μονογενὲς ὕμνε, ἡ τῆς Ἀποστόλων ἀκρότης, ἐπὶ τὸ ὄρους Θαβὼρ, καὶ συμπαρέσησαν, ὅτε Μωσῆς καὶ Ἠλίας, ὡς Θεοῦ θεράποντες μόνε φιλανθρωπε.

Θεὸς ὅλος ὑπάρχων, ὅλος βροτὸς γέγονας, ὅλην τὴν θεότητι μίξας τὴν ἀνθρωπότητα, ἐν ὑποστάσει σε· διὸ ἐν δυσὶ ταῖς οὐσίαις, Μωϋσῆς Ἠλίας τε εἶδον ἐν ὄρει Θαβώρ.

Εἰσακήκοα τὴν σὴν δόξαν οἰκονομίαν σε Χριστὲ ὁ Θεὸς, ὅτι ἐπέλαμψας ἐκ τῆς Παρθένου, ἵνα ἐκ πλευρᾶς ῥύσῃ τοῖς βοῶσί σοι, δόξα τῇ δυνάμει σε Κύριε.

Νόμον ἐν Σινᾷ τῇ γραμματι, διατυπούμενος Χριστὲ ὁ Θεὸς, ἐν τῇ εἰς τὴν Ἑβραίων εἰς τὴν ἔρημον, καὶ ὅπου ἐσωμιλήσεν ἐσωμακαιρέφετο μετὰ τοῦ Προφήτου Μωϋσέως, τὸν θεράποντα σε τὸν δοῦλόν σου, ἔχοντα ἐλληνιστὶ εἰκόνα ὁμοίωμα, τῆς μεταλλαγῆς τῆς ἀλλοιώσεως τοῦ σώματος σου, ὅπου ἐξ αὐτοῦ ἔλαμψεν ἄρρητα ἀνέκφραστα ἀνεκδιήγητα εἰς τὸ Θαβώριον ὄρος.

Ὦ Υἱὲ, καὶ Λόγε τοῦ αὐθέντου Θεοῦ, μονογενὴς ὑπὲρ ἅπαντα αὐθέντα Θεὲ, ἡ ἄκρα ὄξοχὴ κεφαλῆς, ὅπου οἱ ἔξαρχοι οἱ πρῶτοι τῆς Μαθητῆς τῆς Ἀποστόλων, ἤλθαν ἀνέβησαν μαζί σου, ἀπαίω εἰς τὸ Θαβώριον ὄρος, καὶ ἐξάθησαν ἐσαμώσαν μαζί σου, ἀκέμι καὶ ὁ Προφήτης Μωϋσῆς, καὶ ὁ Προφήτης Ἠλίας, ὦ μοναχὲ φίλε τῆς ἀνθρώπων, ὅλαι δέλασεσινα τὰ αὐθεντα Θεὲ.

Ὦ αὐθέντα Χριστὲ, ὅπως ἐπειδὴ καὶ εἶσαι ὅλος Θεὸς, ἔγινες ὅλος ἄνθρωπος, ἵνα τέλειος Θεὸς, καὶ τέλειος ἄνθρωπος, σμίγωντας ἑνώνωντας τὴν ἀνθρωπότητα, μὲ ὅλην τὴν θεότητα σου, μὲ τὴν ὑποστάσεν σε μὲ τὴν ὕπαρξίν σου, τὴν ὁποίαν ὁ Προφήτης, Μωϋσῆς, καὶ ὁ Προφήτης Ἠλίας, τὴν εἶδαν τὴν ἐβλέψαν τὴν ἐθεώρησαν, ἀπαίω εἰς τὸ Θαβώριον ὄρος, μὲ δυὸ ἀκίας, ἤγουν θεϊκὴν, καὶ ἀνθρωπίνην.

Ὦ αὐθέντα Χριστὲ, ὁ Θεός μου, ἐγὼ ὁ Προφήτης Ἀββακοὺμ ἤκουσα ἀκροάθην ἐνωτίθην μέσα βαθυὰ, τὴν δόξαν σου, καὶ παράδοξον θαυμαστὴν κυβέρνησίν σου οἰκονομίαν σου, ὅπου ἔκαμες εἰς τὸν Κόσμον, πῶς ἐγδυνήθης, δηλαδὴ μέλλεις νὰ γδυνηθῇς ἀπὸ τὴν Παναγίαν Παρθένον, διὰ νὰ λυτρώσῃς καὶ ἐλευθερώσῃς, ἀπὸ τὴν πλάνην τὴν ἀπάτην τοῦ ἐχθροῦ διάβολε, ἐκείνης ὅπου φωνάζω λέγων εἰς ἐσένα, ὦ αὐθέντα Χριστὲ, ἂς εἶναι δόξα τιμὴ μεγαλοπρέπεια, εἰς τὴν δυναμίνσου εἰς τὴν ἐξουσίαν σου.

Ὦ αὐθέντου Χριστὲ ὁ Θεός μας, συμπαθῶ πᾶς διὰ χαμφωνᾶς εἰς τὰ Σίγαιον ὄρος, μὲ τὸ χαμμα τὸν παλαιὸν νόμον τὸν χαμπτὸν, ἐφανερώθης ἐφαίνης καβαλλάρης, μέσα εἰς τὴν νεφέλην πυρὶ καὶ γνόφῳ, καὶ ἐν θυέλλῃ ὤφθης ἐποχούμενος, δόξα τῇ δυνάμει σε Κύριε.

Ἵνα πισώσῃ τὴν δόξον οἰκονομίαν σε Χριστὲ ὁ Θεὸς, ὡς προϋπάρχων πρὸ τῶν αἰώνων, καὶ ὁ αὐτὸς ἐν νέφει τὴν ἐπίβασιν θεὶς, ἐν τῷ Θαβὼρ ἀρρήτως ἐξέλαμψας.

Συλλαλοῦντες παρεσήκεισαν, δηλοπρεπῶς σοὶ τῷ Δεσπότῃ Χριστῷ, οἷς ἐν πυρὸς ἀτμίδι καὶ γνόφῳ, καὶ λεπτοτάτῃ αὔρᾳ προσωμίλησας. δόξα τῇ δυνάμει σε Κύριε.

Κατεμιλοῦσιν τὴν ἔξοδον, τὴν ἐν Σταυρῷ σου ἐν Θαβὼρ παρόντες, ὁ ἐν πυρὶ σε καὶ βάτῳ πάλαι, προκατιδὼν Μωσῆς, καὶ ὁ μεγαρσιος δίφρῳ, ἐν πυρὶ Ἠλίας Χριστέ.

Ἐκ σαρκός σου βολίδες Θεόπιτος, ἐξεπορεύοντο, Προφητῶν καὶ Ἀποστόλων. ὅθεν οἱ πρόκριτοι μέλποντες ᾠδέβοων, δόξα τῇ δυνάμει σε Κύριε.

Ὁ

δὺ σκοτεινὸν, καὶ μὲ αἰμορόφυλον. ὦ αὐθέντα Χριστὲ ἂς εἶναι δόξα τιμὴ μεγαλοπρέπεια, εἰς τὴν δυναμίνσου εἰς τὴν ἐξουσίαν σου.

Ὦ αὐθέντα Χριστὲ, ὁ Θεός μας, δίχα νὰ ἤθελες βεβαιώσῃς φανερώσῃς, τὴν δόξαν, καὶ παράδοξον θαυμαστὴν κυβέρνησίν σου οἰκονομίαν σε εἰς τὸν Κόσμον, ὡσὰν ὅπου ἦσαι προαιώνιος πρωτήτερα ὑπὸ ὅλας τὰς χρόνους τὰς καιρούς, καὶ πῶς ἐσὺ ὁ ἴδιος εἶσαι, ὅπου ἔθεσες ἔβαλες τὸ κάθισμάσου, εἰς νεφέλον σωμένον, (καθὼς λέγει ὁ Προφήτης Δαβὶδ ὁ τιθεὶς νέφη τὴν βάσιν αὐτοῦ.) δίχα ἐπὸ ἄστραψες ἐλάμψες ἄρρητα ἀνέκφραστα, εἰς τὸ Θαβώριον ὄρος.

Ὁ Προφήτης Μωϋσῆς, καὶ ὁ Ἠλίας, ἐξάθησαν ἐσαμάπσαν παρόντες, εἰς ἐσένα τὸν αὐθεντὴν Χριστὸν, λαλῶντας σωμιλῶντας σαυτυχαίνωντας, καθὼς πρέπει εἰς δούλους, εἰς ἐκείνους μὲ τοὺς ὁποίους ἐσωμιλήσης ἐλάλησες ἐσωμύχης μὲ καπνὸν φωτίας, καὶ μὲ σωμένον βαθὺ σκοτεινὸν, καὶ μὲ λεπτοτάτην αὔρα. ὦ αὐθέντα Χριστὲ, ἂς εἶναι δόξα τιμὴ μεγαλοπρέπεια, εἰς τὴν δυναμίνσου εἰς τὴν ἐξουσίαν σου.

Ὦ αὐθέντα Χριστὲ, ἔδειχναν ἐφανέρωναν τὸ εὐγάλμα, ὑπὸ ἐπάτω τὴν ζωὴν, ὅπου ἔμελλες νὰ πάθῃς εἰς τὸν Σταυρὸν, ὅπως παρὼν εἰς τὸ Θαβώριον ὄρος, ὁ Προφήτης Μωϋσῆς ὅπου εἶδεν ἔβλεψεν ἐθεώρησεν ἐσένα πρωτήτερα, μέσα εἰς τὴν φωτίαν, καὶ εἰς τὴν Βάτον παλαιὰ, καὶ ὁ Προφήτης Ἠλίας, ὁ ὑψηλότατος εἰς σκημνί, ἤγουν κάτω εἰς ἀμάξι πύρινον.

Ἀκτῖνες λάμψες τῆς θεότητος, εὐγαίνων ἔξω ὑπὸ τὸ κορμίσου, δίχα ἐπὸ οἱ φωτοὶ οἱ ξαίρετοι τῆς Προφητῆς, καὶ τῆς Ἀποστόλων, ψαλλώντας δοξολογῶντας, ἐφώναζαν ἐλέγαν μεγαλοφώνως, ὦ αὐθέντα Χριστὲ, ἂς εἶναι δόξα τιμὴ μεγαλοπρέπεια, εἰς τὴν δυναμίνσου εἰς τὴν ἐξουσίαν σου.

Ὦ

Ὁ τὸν βάτον φυλάξας ἀλώβητον, πρεσβεύσαντα πυρὶ, τῷ Μωσεῖ θεολαμπῶς, σάρκα ὑπέδειξας, Δέσποτα μελῳδοῦντι, δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Τὸ πεκρύβη ἀκτῖσι θεότητος, αἰθηρὸς ἥλιος, ὡς ἐν ὄρει Θαβωρίῳ ἔδεσε μεταμορφούμενον Γιὸν σῶμα. δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Πῦρ μὴ φλέγον τὸν ὕλιν τὸ σώματος, ὡράθης ἄϋλον, ὡς Μωσεῖ καὶ Ἀποστόλοις ὤφθης Ἡλίαστε Δέσποτα, εἷς ἐκ δύο, ἐν δυσὶ τελείαις ταῖς φύσεσιν.

Ὁ τῷ φωτὶ σχατμήξας τὸ πρωτόγονον χάος, ὡσὲν φωτὶ τὰ ἔργα ὑμνεῖσε Χριστὲ, τὸν δημιουργὸν ἐν τῷ φωτίσε, τὰς ὁδὰς ἡμῶν εὐθύνων.

Πρὸς ἐνωπίωσοι ὧραι ὑπεκλίθησαν. φῶς δὲ καὶ πρὸ ποδῶν, ὑψίδρομον σέλας Χριστὲ, ἥλιος

Ὦ ὑψαγορασὰ αὐθεντα Χριστὲ, ἐσύ ὁπῶ ἐφύλαξες ἐλεύθερωσες τὸν Βάτον παλαιὰ, ἀβλαβῆ ἀπείρακτον ἀκαυσον, ἤτοι τὸν καιομένον, καὶ μὴ καιομένον, δηλαδὴ ὁπῶ ἐσυνωμίλησεν σὠσθη αἰτημάτα μὲ τὸ πῦρ τὸν φωτεινὸν τῆς Θεότητός σου, τὸν ὁποῖον φῶτα, καθὼς φῶτα εἰς τὸν Βάτον, τὸν ἐδείξες τὸν ἐφανέρωσες εἰς τὸν Προφήτην Μωϋσῆν, ἔτζι καὶ τώρα τὸν ἐφανέρωσες εἰς τὸν μεταμόρφωσίν σου εἰς τὸ κορμί σου, ὁπῶ ἔλαμπεν ἀσράπτεν, ὅπως πυρωμένον ἀπὸ τὸ πῦρ τῆς Θεότητός σου, ψαλλώνως ὁπῶ ἔψαλλεν ἔλεγεν, ὦ αὐθεντα Χριστὲ, ἂς εἶναι δόξα τιμὴ μεγαλοπρέπεια, εἰς τὸν δυνάμίν σου εἰς τὸν ὑξουσίαν σου.

Ὦ αὐθεντα Χριστὲ, ὁ Ἥλιος ὁ βλεπτὸς ὁ φαιδρόμβος, ἐκρύφθη ἐσκεπάσθη ὑπὸ ταῖς ἀκτῖνες ταῖς λάμψες τῆς Θεότητός σου, καθὼς σὲ εἶδεν σὲ ἔβλεψεν σὲ ἐθεώρησεν νὰ μεταμορφώσεσαι νὰ μεταβάλλεσαι ἀπάνω εἰς τὸ Θαβώριον ὄρος, ὦ ἐλεύθερωτά μου Γιὸν σῶ, ἂς εἶναι δόξα τιμὴ μεγαλοπρέπεια, εἰς τὸν δυνάμίν σου εἰς τὸν ὑξουσίαν σου.

Ὦ ὑψαγορασὰ αὐθεντα Χριστὲ, ἐφανερώθης ἐφάνης εἰδόθης, σὰν πῦρ ἄϋλον χωρὶς ὕλιν, μὶν φλέγοντας μὶν καίγοντας τὸν ὕλιν τῶ κορμί σου, καθὼς ἐφάνης ἐφανερώθης εἰδόθης προτήτερα, εἰς τὸν Προφήτην Μωϋσῆν, καὶ εἰς τὸν Προφήτην Ἡλίαν, ἔτζι καὶ τώρα ἐφάνης εἰς τοὺς Μαθητὰς τοὺς Ἀποστόλους σου σὰς, ὑπὸ δύω φάγματα, μὲ δύω φύσες ὑσίαις τέλειαις σωσαῖς, ἤγουν θεότητος, καὶ ἀνθρωπότητος.

Ὦ αὐθεντα Χριστὲ, ἐσὺ ὁπῶ ἔκοψες ἐβγαχώρεσες τὸ ζόφος τὸ σκότος τὸ πρωτοχύμενον τὸ πρωτοχυμημένον, ὑπὸ τὸ φῶς τόνε, ἤγουν ὁπῶ ἐχώρεσες ἀπαμέσον τὸ φῶτος, καὶ ἀπαμέσον τὸ σκότος, τὰ ποιήματά σου τὰ κτίσματά σου, σὲ ὑμνῶν, ἤγουν σὲ αἰνοῦμέναν σὲ ἐδοξολόγησαν, φῶσαν εἰς φῶς φωτιζόμενα, ὑπὸ ἐσᾶνα τὸν πλάσαντες τὸν κτίσαντες τὸν δημιουργόντας, ἔτζι καὶ τώρα, μὲ τὸ φῶς τῆς μεταμορφώσεώς σου, σὲ ὑμνοῦμεν μὲ τὸ ἴδιον αὐτὸ φῶς τῆς θεογνωσίας σου, ὦ αὐθεντα Χριστὲ, κατεύθυνε ἰσιάζε κατεύθυνε ταῖς στράταις μας τὰ ἔργα μας, φῶς τὸ λέγουσι μὲ τὸ φῶς σου.

Ἡ ὥραις τὸ καιρὸ τὸ χρόνο, ὑποτάχθηκαν ἔκλιναν ἐσκυψαν ἐμπρὸς εἰς ἐσένα, ἤγουν σὲ ἐπροσκυνήσαν· διότι τὸ φῶς, καὶ ἡ λαμψίς τὸ λάμπρυσμα τὸ ἡλιοδρόμου, ὁπῶ εἶναι ὁ ἥλιος, ὑποτάχθη ἐκατέβη ἤλθεν ἐμπρὸς εἰς τὰ ποδάρια σου, ὦ αὐθεντα Χριστὲ, καθὼς ἠθέλησες ἔβαλες καλῶ

ἥλιος εἶχε, μορφὸν βροτείαν ὡς ἀμείψαι δόξαν λαβών.

Γ' δὲ Σωτὴρ ἀνεβόων, Μωϋσῆς καὶ Ἠλίας, τῷ μαθητῷ ἐν ὄρει Ἁγίῳ Θαβὼρ ἐνηχουμένων, Χριστὸς ὃν πάλαι προηγγείλαμεν ὄντα Θεόν.

Ἡ ἀλλοίωτος φύσις, τῇ βροτείᾳ μιχθεῖσα, τῆς ἐμφερῶς αὐλῆς Θεότητος, φῶς παραγυμνῶσα τοῖς Ἀποστόλοις, ἀπορρήτως ἐξέλαμψεν.

Σὲ τὸ ἀΐδιον φέγγος, ἐν παρθένᾳ τῇ δόξῃ οἱ μαθηταὶ, ὡς εἶδον ἐκλάμψαν Χριστὲ, σοὶ ἀνεβόων ἐν τῷ φωτίσε τὰς ὁδὰς ἡμῶν εὐθύνων.

Ῥητορεύσα γλῶσσα, σὲ τὰ μεγαλεῖα ἀδυνάται φθέγξασθαι. ὁ κραταιὸς ζωῆς ὢν, καὶ θανάτου δεσπόζων παρέσησας, ἐν Θαβὼρ τῷ ὄρει, τὸν Μωϋσῆν, καὶ τὸν Ἠλίαν, μαρτυρήσαντάς σε τὸν Θεότητα.

λὸν βυλὸν, νὰ μεταβάλλῃς νὰ μεταπλάξῃς τὸν ἀνθρώπινόν σου φύσιν τὸ ἀνθρώπινόν σου εἶδος.

Ὁ Προφήτης Μωϋσῆς, καὶ ὁ Προφήτης Ἠλίας, ἔκραζαν ἐφώναζαν, ἠχολογώντας διδάσκοντας ἐμβροσμύρισε, καὶ οἱ μαθηταὶ οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι, ἀκούοντας αὐτὸν τὸν δίδαξιν ἀπάνω εἰς τὸ Θαβώριον ὄρος, τὸ Ἅγιον τὸ καθαρὸν, ὁπῶ ἔλεγαν οἱ Προφῆται, νὰ ὁ ἐλεύθερωτής ὁ αὐθεντὴς Χριστὸς ὁ θεάνθρωπος· τὸν ὁποῖον τὸν ἐπροκηρύξαμεν τὸν ἐφανερώσαμεν προτήτερα παλαιὰ προφητικῶς, ἀληθινὸν Θεὸν, πῶς μέλλει νὰ ἔλθῃ Θεὸς, καὶ ἄνθρωπος.

Ἡ θεϊκὴ φύσις, ἡ ἀμετάβλητος ἡ ἀπαράλακτος, σμιγομβύη ὁπῶ ἐσμίχθη σὠσθη ἀπαμώθη μὲ τὸν ἀνθρώπινον φύσιν, παρεγύμνωσεν ἐφανέρωσεν ἔδειξεν ὀλίγον φῶς, τῆς Θεότητος τῆς αὐλῆς, ὁπῶ εἶχεν ἐβασύσεν μέσαπος, καὶ ἔλαμψεν ἄσραψεν ἄρρητα ἀείποτα ἀκατάληπτα ἀνεκδιήγητα, εἰς τοὺς Μαθητὰς τοὺς Ἀποστόλους τα.

Ὦ αὐθεντα Χριστὲ, οἱ Μαθηταίσε, καθὰς εἶδαν ἔβλεψαν ἐθεώρησαν ἐσένα τὸν λάμψιν τὸ φῶς, τὸ ἀΐδιον τὸ ἄναρχον, ὁπῶ ἔλαμψες ἄσραψες μὲ τὸν δόξαν τὸν τιμὴν τὸν μεγαλοπρέπειαν τὸν Πατεικὸν τῆς Θεότητός σου, ἔκραζον ἐφώναζον ἔλεγαν εἰς ἐσένα, ὦ αὐθεντα Χριστὲ, κατεύθυνε ἰσιάζε κατεύθυνε ταῖς στράταις μας τὰ ἔργαμας, μὲ τὸ φῶς αὐτὸ τῆς Θεότητός σου.

Γλῶσσα ῥητορεική, ὁπῶ νὰ ῥηπορεῖ νὰ καπατεύθῃ εἰς ὅλα, δὲν δύναται δὲν ἠμπορεῖ, νὰ λέγῃ νὰ εἰπῇ νὰ διεγνηθῇ, τὰ μεγάλα σου κατορθώματα, διότι ἐσὺ ὁπῶ κρατεῖς ὑξουσίαζες τὸν ζωὴν, καὶ ὁπῶ αὐθεντεύεις ὑξουσίαζες τὸν θάνατον, ἐπαράσησες ἤφερες παρὼν εἰς τὸ Θαβώριον ὄρος τὸν Προφήτην Μωϋσῆν, καὶ τὸν Προφήτην Ἠλίαν, ὥστε νὰ μαρτυρήσουν, μέλλοντας νὰ μαρτυρήσουν τὸν Θεότητά σου.

Ὁ χερσὶν ἀοράτοις, πλάσας κατ' εἰκόνα σε Χριστὲ τὸν ἄνθρωπον, τὸ ἀρχέτυπόν σου, ἐν πλάσματι κάλλος ὑπέδειξας, οὐχ ὡς ἐν εἰκόνι, ἀλλ' ὡς αὐτὸς εἰ κατ' οὐσίαν, ὁ Θεὸς χρηματίσας καὶ ἄνθρωπος.

Συγκραθεὶς ἀσυγχύτως, ἄνθρακα ὑπέδειξας ἡμῖν Θεότητος, καταφλέγοντα μὲν ἁμαρτίας, ψυχὰς δὲ φωτίζοντα, ὃν Θαβὼρ τῷ ὄρει, τὸν Μωϋσῆ, καὶ τὸν Ἠλίαν, μαθητῇ τε ἀρχὰς ἐξέπεμψας.

Ἐν τῇ θλίβεσθαί με, ἐβόησα πρὸς Κύριον, καὶ ἐπήκουσέ μου ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου.

Λαμπηδόνος πλέον ἡλίου φῶς ξανώτερον ἐν Θαβὼρ ἐκλάμψας, ὁ Χριστὸς ἡμᾶς ἐφώτισεν.

Ἀνελθὼν ἐν ὄρει Θαβὼρ μετεμορφώθης Χριστὲ, καὶ τῷ πλανήσαντι πᾶσαν, ἀμαυρώσας φῶς ἐξέλαμψας.

Σὲ Θεὸν ἐπέγνων, οἱ ἐν ἀνθρώποις Χριστὲ, ἐν σοὶ ἄνθρωπον, καὶ τῷ εἰκόνα τὸ θεωρητικὸν τῆς ἰδούσης τὸ θεόπτου σε, μὲ χείρα ἄβλεπτα ἀόρατα, ἔδειξες ἐφανέρωσες ὀλίγον κάλλος ἀμορφίαν, τῷ σῷτε σκοπῷ τῆς δημιουργίας σου, εἰς τὸ πλάσμα σου αὐτὸ, ὄχι ἐν αἰνίγματι σκιᾷ δὴ, ὡσὰν ἔξω εἰς πάντα σου, ἀμὴ κάθως εἶσαι ἐσὺ ὁ ἴδιος, ἀνθρωπος κατὰ τὴν οὐσίαν, καὶ ὄχι κατὰ φαντασίαν, ἦγες ὅπου ἔγινες Θεὸς, καὶ ἄνθρωπος.

Ὦ αὐθέντα Χριστὲ, συγχερνόμενος ἀκαταπονόμενος ἀσύγχυτα ἀκάτατα μὲ τὴν ἀνθρωπότητα, ἔδειξες ἐφανέρωσες εἰς ἡμᾶς τὸς ἀνθρώπους, σὰν κάρβουνον ἀκαμμένον, ὑπὸ τὴν θεότητα σου, (καθὼς εἰς τὸν Προφήτην Ἡσαΐαν) ὅπου φλέγει καπακαίει τὰς ἁμαρτίας τῶν ἀνθρώπων, καὶ ὅπου φωτίζει λαμπρύνει σωστίζει ταὶς ψυχαὶς τῶν δικαίων, καὶ ἐκάμες ἐκστατικὲς ἐκθάμβες εἰς τὸ Θαβώριον ὄρος, τὸν Προφήτην Μωϋσῆν, καὶ τὸν Προφήτην Ἠλίαν, καὶ τὲς ἀρχὰς τὲς φωτὲς τῆς Μαθητῆς τῆς Ἀποστόλωσε.

Ἐγὼ ὁπόταν ἐθλίβημαν ἐσετοχωρῆνμε εἰς τὴν θλῖψιν μου, ἐφώναξα ἐκραξα εἰς τὸν αὐθέντην Θεὸν, καὶ μὲ ἄκουσεν μὲ ἀκροάσθη ὁ αὐθέντης Θεὸς τῆς ἐλεθερείας μου.

Ὁ αὐθέντης Χριστὸς, λάμποντας ἀστράπτοντας φῶς, φανερώτερον λαμπρότερον περισσότερον, ὑπὸ τὴν ἀκτῖνα τὴν λάμψιν τοῦ ἡλίου, μὰς ἐφώτισεν μὰς ἐλάμπρυνεν, εἰς τὸ Θαβώριον ὄρος.

Ὦ αὐθέντα Χριστὲ, ἐρχόμενος καβαλλάντοντας ἀπάνω εἰς τὸ ὄρος τὸ Θαβὼρ, ἐμεταμορφώθης ἐμετάβαλες τὸ εἶδος τὴν μορφὴν τὴν θεϊκὴν τὴ προσωπσα σου, καὶ ἐλάμψες ἀστραψες φῶς λάμψιν, ἀμαυρώνοντας ἀφανίζοντας σκαλεφώνοντας ὅλην τὴν πλανῆν τὴν ἀπατῆν τὸν Κόσμου, μὲ τὴν καθαρότητα λαμπρότητα τῆς Ἁγίων Ἀποστόλωσε.

Ὦ αὐθέντα Χριστὲ, οἱ τίμιοι Ἅγιοι Ἀπόστολοι, σὲ ἐνδόξοι Ἀπόστολοι, ἐν Θαβὼρ Χριστὲ δὲ, ἐκπλαγέντες γόνυ ἔκλιναν.

Ὡς μέγα καὶ φοβερὸν, ὡράθη θέαμα σήμερον, ἐξ οὐρανοῦ αἰθητὸς, ἐκ γῆς δὲ ἀσύγκριτος, ἐξήστραψεν Ἥλιος, τῆς δικαιοσύνης, νοητὸς ἐπὶ τὸ ὄρος Θαβώρ.

Παρῆλθε μὲν ἡ σκιὰ, τοῦ νόμου ἐξαθενήσασα, ἐλήλυθε δὲ σαφῶς, Χριστὸς ἡ ἀλήθεια, Μωσῆς ἀνεβόησεν, ἐν τῷ Θαβωρίῳ κατιδών σου τὴν Θεότητα.

Ὁ ξύλος ὁ τοῦ πυρὸς, Χριστὸν τὸν μεταμορφούμενον, ἡ δὲ νεφέλη σαφῶς, τὴν χάριν τοῦ Πνεύματος, τὴν ἐπισκιάσασαν, ἐν τῷ Θαβωρίῳ, παρεδήλωε ἐμφανέστατα.

Ἀβραμιαῖοι ποτὲ, ἐν Βαβυλῶνι παῖδες, καμίνου φλόγα κατεπάτησαν, καὶ ὑμνοῦντες ἔψαλλον, ὁ τῶν Πατέρων Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Π.

γιώσεσαν σὲ ἐκατάλαβαν ὅτι αὐτὸ τὸν Θεὸν, καὶ ἐκπλαττόμενοι ζομάσοντας μιλοῦντας ἐκστατικοὶ εἰς τὸ Θαβώριον ὄρος, ἐκλίναν ἐσκυψαν γόνατα, ἤγουν σὲ ἐπροσκύνησαν.

Κατὰ πολλὰ μεγάλον, καὶ φοβερὸν παράδοξον ζομερὸν, κοίταμα βλέψιμον, ἐφάνη ἐφανερώθη σήμερον, ὅτι μὲν τὸν οὐρανὸν, ἐφάνη Ἥλιος βλεπτὸς, καὶ πάλιν ὅτι τὴν γῆν, ἔλαμψεν ἄστραψεν ἄλλος Ἥλιος, ἀκαμοίαστος ἀσύγκριτος Ἥλιος, ὁ αὐθέντης Χριστὸς, τῆς δικαιοσύνης τῆς δικαιοσύνης, νοητὸς βλεπτὸς, εἰς τὰ ὄμματα τοῦ νοὸς, ἀπάνω εἰς τὸ ὄρος τὸ Θαβώρ.

Ὁ Προφήτης Μωϋσῆς, βλέποντας κοιτάζοντας θεωρῶντας τὴν θεότητα σου, ἀπάνω εἰς τὸ Θαβώριον ὄρος, ἐφώναζεν ἔλεγεν, ὁ ἴσκιος τοῦ παλαιοῦ νόμου, ἐδιέβη ἐπέρασεν, ἀδυνίζωντας ἀδυνατίζωντας, καὶ ὁ αὐθέντης Χριστὸς, ἡ ἀλήθεια τὸ νόημα τοῦ παλαιοῦ νόμου, ἦλθεν ἐφάνεν εἰς τὸν Κόσμον, σωματικῶς φανερά.

Ὁ ξύλος ὁ πύρινος τοῦ πυρὸς, ὅπου ὁδήγησε τὸς Ἑβραίους παλαιὰ εἰς τὴν ἔρημον, ἐφανέρωνεν ἔδειχνε φανερώνατα εἰς τὸν προφήτην Μωϋσῆν, τὸν θεάνθρωπον αὐθέντην Χριστὸν, ὅπου ἐμεταμορφώθη ἔλαμψεν ἄστραψεν, ἀπάνω εἰς τὸ Θαβώριον ὄρος, καὶ τὸ νέφελον τὸ σωτῆριον, ὅπου ἐσκέπαζεν ἔκαμνεν ἴσκιον, εἰς τὸ ὄρος τὸ Θαβὼρ, ἐφανέρωνεν φανερά, τὴν χάριν τοῦ Παναγίου Πνεύματος.

Οἱ Ἅγιοι τρεῖς νέοι παῖδες, ὅπου ἐκαπάγησαν ὑπὸ τὴν φυλὴν τοῦ Ἀβραὰμ, οἱ δύσκολοι Ἑβραῖοι, ἐκαταπάτησαν ἐτζαλαπάτησαν ἕνα καιρὸν, τὴν λαύραν τὴν φλόγα τῆς Ἀσυρίας Καμίνου, εἰς τὴν Βαβυλῶνα εἰς τὸ Μπαγδάτι, καὶ ἐπαινῶντες δοξολογοῦντες, ἔψαλλαν λέγοντες, εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων μας, εἶσαι εὐλογημένος ἐπαινεμένος δεδοξασμένος, εἰς ὅλους τοὺς αἰῶνας παντοτινὰ αἰώνια.

Περιχυθέντες φωτὶ, τῆς ἀφροσίτης δόξης, Θαβὼρ ἐν ὄρει οἱ Ἀπόστολοι, Χριστὲ ἀνέβησαν, ὁ τῷ Πατέρων Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ἀείλαπι θείας ἠχῆς, καὶ δροσοβόλῳ νεφέλῃ Χριστὲ, καὶ αἴγλῃ σε ἠδόμενοι, οἱ Ἀπόστολοι ἔψαλλον, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ἐν ἀπορρήτῳ φωτὶ, ὡς σὲ κατεῖδε Πέτρος, Θαβὼρ ἐν ὄρει ἐξαστράψαντα, Χριστὲ ἀνέβησαν, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Τῷ ἀρχηγῷ τῆς ζωῆς Χριστῷ, συνόντες παῖδες οἱ Ζεβεδαίου, ὡς ἀπέπεμψε μορφῆς φῶς, ἐβρόντησαν, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Νῦν καθωράθη Ἀποστόλοις, τὰ ἀθέατα θεότης ἐν σαρκίῳ, ἐν τῷ ὄρει Θαβὼρ, ἀστράπτουσα βοῶσιν, εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἔφε-

Ὦ αὐθέντα Χριστὲ, οἱ Ἅγιοι τρεῖς Ἀπόστολοι, ὅτε ὁ Πέτρος, ὁ Ἰάκωβος, καὶ Ἰωάννης χιονόμβροι ὁλόγυρα ἐνδυνόμβροι ὑπὸ λάμψιν φῶς, ἀφόσιτον ἀπλησίαστον ἀζύγωτον τῆς θείκης σου δόξης λαμπρότητος, ἀπαὼ εἰς τὸ ὄρος τὸ Θαβὼρ, ἐφώναζαν ἔλεγαν, ἐσὺ ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων μας, εἶσαι εὐλογημένος ἐπαινεμένος δεδοξασμένος, εἰς ὅλους τοὺς αἰῶνας παντοτινὰ αἰώνια.

Ὦ αὐθέντα Χριστὲ, οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι, χαρόμβροι ἀγαλλόμβροι ὑπὸ τὸ ἀνεμοσρόφυλον τ' μεγάλον φύσιμα, τῆ θείκη σου ἤχη κτύπα, καὶ ὑπὸ τὸ σωφέρι τὸ δροσερόν, καὶ ὑπὸ τὴν λάμψιν τὴν θεωρίαν τῆ ὡρισώπη σου, ἔψαλλαν ἔλεγαν, ἐσὺ ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων μας, εἶσαι εὐλογημένος ἐπαινεμένος δεδοξασμένος, εἰς ὅλους τοὺς αἰῶνας παντοτινὰ αἰώνια.

Ὦ αὐθέντα Χριστὲ, ὁ Ἀπόστολος Πέτρος, καθὼς σὲ εἶδεν σὲ ἔβλεψεν σὲ ἐθεώρησεν, ὅπῆ ἔλαμψες ἀστράψες, μὲ φῶς λάμψιν, ἄρρητον ἀόριστον ἀνεκδιήγητον, ἀπαὼ εἰς τὸ Θαβώρειον ὄρος, ἐφώναζεν ἔλεγεν, ἐσὺ ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων μας, εἶσαι εὐλογημένος ἐπαινεμένος δεδοξασμένος, εἰς ὅλους τοὺς αἰῶνας παντοτινὰ αἰώνια.

Τὰ παιδία τοῦ Ζεβεδαίου, ὁ Ἰωάννης, καὶ ὁ Ἰάκωβος, δυνεισκόμβροι ὅπως μαζὶ μὲ τὸν αὐθέντην Χριστὸν, τὸν ἀρχηγὸν τὸν ἐξουσιαστὴν τῆς ζωῆς, καθὼς ἔπεμψεν ἐστειλεν εὐγαλεν ἔξω ὑπὸ λόγου του, φῶς λάμψιν ἀστραπτουσαν, ὑπὸ τὴν θείκην μορφὴν τῆ ὡρισώπη του, ἔκαμαν ἤχον κτύπον ἔμειναν ἐκστατικοὶ, καὶ ἔψαλλαν λέγοντες, ἐσὺ ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων μας, εἶσαι εὐλογημένος ἐπαινεμένος δεδοξασμένος, εἰς ὅλους τοὺς αἰῶνας παντοτινὰ αἰώνια.

Τώρα ἐφάπκαν ἐβλέφθηκαν εἰδόθηκαν, τὰ ἀόρατα τὰ ἄβλεπτα (ἃ ὀφθαλμὸς δὲν εἶδεν κατὰ τὸν Ἀπόστολον,) εἰς τοὺς μαθητὰς τοὺς Ἀποσόλους, ἡ θεότης ἐφάνη μέσα εἰς μικρότατον κορμὶ, ὅπῦ ἀστραπτεν ἔλαμπεν φῶς θεογνωσίας γνώσεως, ἀπαὼ εἰς τὸ Θαβώρειον ὄρος, εἰς ἐκείνους ὅπῦ φωνάζων λέγων, ὦ αὐθέντα Χριστὲ, ἐσὺ ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων μας, εἶσαι εὐλογημένος ἐπαινεμένος δεδοξασμένος, εἰς ὅλους τοὺς αἰῶνας παντοτινὰ αἰώνια.

Οἱ

Ἔφριξαν φόβῳ ἐκπλαγέντες, τὴν ὠρέπειαν τῆς Θείας βασιλείας, ἐν τῷ ὄρει Θαβὼρ Ἀπόστολοι βοῶντες, εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Νῦν τὰ ἀήκουστα ἠκούσθη, ὁ ἀπάτωρ γὰρ Υἱὸς ἐκ τῆς Παρθένου τῇ παχεῖᾳ φωνῇ, ἐνδόξως μαρτυρεῖται, οἷα Θεὸς καὶ ἄνθρωπος ὁ αὐτὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θέσει ἐγένου Υἱὸς, τῇ οὐσίᾳ δὲ ἰδίως ἠγαπημένος, προϋπάρχων ἡμῖν, ὡμίλησας ἀβέπτως, εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Οἱ ἐν Βαβυλῶνι παῖδες, τῷ θείῳ πυρπολήμβροι ζήλῳ, τυράννου, καὶ φλογὸς ἀπειλὴν ἀνδρείως κατεπάτησαν, καὶ μέσον πυρὸς ἐμβληθέντες, δροσιζόμβροι ἔψαλλον, εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Νέμματι τὸ παῦ ὁ φο-

Οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι, ἐβρόντησαν ἔφριξαν ὑπὸ βόμβου φόβου, ἐκπλαγέντες ἐκταμβήμβροι, ὑπὸ τὴν σκιὰν τὴν δόξαν, τῆς θείκης Βασιλείας τοῦ Παραδείσου, ἀπαὼ εἰς τὸ ὄρις τὸ Θαβὼρ, φωνάζοντες λέγοντες, ὦ αὐθέντα Χριστὲ, ἐσὺ ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων μας, εἶσαι εὐλογημένος ἐπαινεμένος δεδοξασμένος, εἰς ὅλους τοὺς αἰῶνας παντοτινὰ αἰώνια.

Τώρα ἀκούσθηκαν ἀκριάθηκαν, τὰ ἀήκουστα ἐκεῖνα ὁπῦ δὲν ἀκούσθηκαν (ἃ ὀφθαλμὸς δὲν εἶδεν, κατὰ τὸν Ἀπόστολον Παῦλον.) διότι ὁ Υἱὸς ἐκεῖνος, ὁπῦ ἔγινεν χωρὶς Πατέρα, ὁπῦ ἐχρυπθη ὑπὸ τὴν Παναγίαν Παρθένον, μαρτυρεῖται βεβαιώνεται Υἱὸς τοῦ, ἐνδόξα τιμημένα, ὑπὸ τὸν Πατρικὸν φωνὴν τῆς Θεότητός του, ὡσὰν αὐθεντικὸς Θεὸς, καὶ ἄνθρωπος, ὁ ἴδιος εἰς ὅλους τοὺς αἰῶνας παντοτινὰ αἰώνια.

Ὦ αὐθέντα Χριστὲ, δὲν ἔγινες Υἱὸς τοῦ ὑψηλοπάτου αὐθέντη Θεοῦ, θεὸς βαλτὸς, κατὰ θέσιν καπὰ χάριν, ὡσὰν τοὺς Ἁγίους, ἀμὴ ὄντας ὁπῦ ἦσαν πρωτύτερα, ὑπὸ ὅλους τοὺς αἰῶνας, Υἱὸς ἀγαπημένος κατὰ τὴν οὐσίαν τοῦ εἶναι τῆς θεότητός του, ἐσωμοίλησες ἐσωναγράφης μὲ ἡμᾶς τοὺς πιστούς, ἦγουν ἔγινες ἄνθρωπος, ἄβεπτα ἀμεπαθητὰ, χωρὶς νὰ ἀλλάξῃς τὴν φυσίν σου. ὦ αὐθέντα Χριστὲ, ἐσὺ ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων μας, εἶσαι εὐλογημένος, εἰς ὅλους τοὺς αἰῶνας παντοτινὰ αἰώνια.

Οἱ Ἅγιοι τρεῖς νέοι παῖδες, ὁπῦ ἦσαν ὑπὸ τὴν Βαβυλῶνα τὸ Μπαγδατὶ, καιόμβροι φλογιζόμβροι ὑπὸ τὸν θεϊκὸν πόθον ἔρωτα, ἐκαταπάτησαν γλυκαίως ἀνδρείως τὸν φοβερισμὸν τὴν ἀρειότητα, καὶ τὴν φλόγα τὴν λαύραν τῆς καιομένης Καμίνου τοῦ τυράννου ἐχθροῦ Βασιλέως Ναβυχοδονόσορος, καὶ ῥιπτόμβροι βαλλόμβροι, εἰς τὸ μέσον τοῦ πυρὸς τῆς φωτιᾶς, δροσιζόμβροι λαμβάνοντες δροσιὰν θεϊκὴν, ἔψαλλεν ἔλεγον, ὅλα τὰ ποιήματα τὰ δημιουργήματα τοῦ αὐθέντου Θεοῦ, δοξάζετε ἐπαινεῖτε ἐγκωμιάζετε τὸν αὐθέντην Θεὸν, εἰς ὅλους τοὺς αἰῶνας παντοτινὰ αἰώνια.

Ἐκεῖνος ὁπῦ βασὰ κυβερνᾷ ἐξουσιάζει ὅλον τὸν Κόσμον, μὲ

φέρων, ποσὶν ἀχραάντοις ὄρος ἐπέβη Θαβώρ, ἐν ᾧ ἡλίῳ μᾶλλον αὐγῆς ἐξαστράψας τὸ πρόσωπον, νόμε προκείτης, καὶ τῆς χάριτος ἔδειξε μέλποντας. Δόξα τῷ δείξαντί σοι φῶς. Δόξα τῷ καταυγάσαντί σοι. Δόξα τῷ φωτίσαντί σε.

Ἐν τῇ ἀπροσίτῳ δόξῃ, κατ' ὄρος ἐκφανθεὶς Χριστὸς Θαβώρ, τὸ ἄκτιστον καὶ ἄδυτον φῶς, τῷ πάθους τὸ ἀπαύγασμα, τῷ κτίσιν φαιδρύνων, τοὺς ἀνθρώπους ἐθέωσε μέλποντας, Δόξα τῷ δείξαντί σοι φῶς. Δόξα τῷ καταυγάσαντί σοι. Δόξα τῷ φωτίσαντί σε.

Ἱεροπρεπῶς ἑστῶτες, Μωσῆς τε, καὶ Ἠλίας ἐν ὄρει Θαβώρ, τῆς Θείας χαρακτῆρα βροτῶς ὑποστάσεως βλέποντες, Χριστὸν ἐν παθήμασι ἐξαστράψαντα δόξῃ, ἀνεμέλπον, Δόξα τῷ δείξαντί σοι φῶς. Δόξα τῷ καταυγάσαντί σοι. Δόξα τῷ φωτίσαντί σε.

Διὰ τῆς ἐν γνόφῳ θείας ὁμοφῆς, τὸ πρόσωπον ποτὲ ἐδοξάσθη Μωσῆς, Χριστὸς δὲ ὡς ἱμάτιον, φῶς καὶ δόξαν ἀνα-

μὲ τὸν νεῦμα τὸ γέρσιμον τὸ σκύψιμον τῆς κεφαλῆς τε μὲ τὴν θέλησίν τε, αἰέβη μὲ ἄλχαντα αἱμάατα καθαρὰ ποδάρια, ἀπάνω εἰς τὸ Θαβώρειον ὄρος, εἰς τὸ ὁποῖον Θαβώρ, ἔλαμψεν ἄσραψε τὸ πρόσωπόν τε πειοτερον, ἀπὸ τὴν ἀκτῖνα τὴν λάμψιν τὸν ἡλίου, καὶ ἔδειξεν ἐφανέρωσεν τὰς φωτὸς τῆς Χαιρέτης τὸ παλαιὸ νόμε, καὶ τῆς χάριτος τὸ Εὐαγγελίου, ἐκείνης ὁπὸ ἔψαλλαν ἔλεγαν, ὅλα τὰ ποιήματα τὰ δημιυργήματα τὰ αὐθέντε Θεῦ δοξάζετε ἐπαινῆτε ἐγκωμιάζετε τὸν αὐθέντην Θεόν, εἰς ὅλας τὰς αἰῶνας παντοτινὰ αἰώνια.

Τὸ φῶς τὸ ἀσύγκριτον, τὸ μὴ ἔχον χέσιν, καὶ ἀβασίλευτον ἀείπερον, ἡ ἀκτῖνα ἡ λάμψις τὸ προαιάρχε Παζοῦ, ἡ φανερωθεῖσα ἀποστείλασα ἄρρητα ἀειπότα, μὲ δόξαν τιμὴν μεγαλειότητα, ἀπλησίαστον ἀζύγωτον, ἀπάνω εἰς τὸ Θαβώρειον ὄρος, φωτίζοντας λάμποντας ὅλον τὸν Κόσμον, ἔδειξε Θεὸν εἰς τοὺς ἀνθρώπους, ἦγαν τοὺς ἐθέωσεν, ὁπὸ ἦσαν ἄθεοι εἰδωλολάτραι, ψάλλοντας ὁπὸ ἔψαλλαν ἔλεγαν, ὅλα τὰ ποιήματα τὰ δημιυργήματα τὰ αὐθέντε Θεῦ, δοξάζετε ἐπαινῆτε ἐγκωμιάζετε τὸν αὐθέντην Θεόν, εἰς ὅλας τὰς αἰῶνας παντοτινὰ αἰώνια.

Οἱ Προφῆτης Μωϋσῆς, καὶ ὁ Προφῆτης Ἠλίας, σεκόμβοι ἀπάνω εἰς τὸ Θαβώριον ὄρος, ἀγιοπρεπῶς καθὼς φέπει εἰς Ἅγια ἱερά, ἢ εἰς Ἱερὺς Ἁγίυς κοιτάζωντας θεωρῶντας φανερὰ καθαρὰ εἰκόνα ὁμοίωμα, τῆς θεϊκῆς ὑποστάσεως ὑπάρξεως τὸ Υἱὸ τὸ αὐθέντε Χεισῦ, ὁπὸ ἄσραψεν ἔλαμψεν, μὲ τὴν δόξαν τὴν μεγαλειότατα τὴν Πατεικὴν τῆς θεότητος τε, ἔψαλλαν ἐδοξολογοῦσαν ἔλεγαν, ὅλα τὰ ποιήματα τὰ δημιυργήματα τὰ αὐθέντε Θεῦ, δοξάζετε ἐπαινῆτε ἐγκωμιάζετε τὸν αὐθέντην Θεόν, εἰς ὅλας τὰς αἰῶνας παντοτινὰ αἰώνια.

Ὁ Προφήτης Μωϋσῆς, ἐδοξάσθη ἐλαμπρύνθη μίαν φορὰν ἕνα καιρὸν, εἰς τὸ πρόσωπον κατὰ τὸ πρόσωπον, διὰ μέσε τῆς θεϊκῆς ἐμφανείας φανερώσεως, ἢ φωνῆς τὸ αὐθέντε Θεῦ, μέσα εἰς τὸ σωνέφιν· ἀμὴ ὁ αὐθέντης Χεισός, ἐνδαίνται φορεμένε φῶς λάμψιν, καὶ δόξαν μεγαλοπρέπειαν, ὡσὰν ἔνδυμα φόρεμα. διότι ὄντας φυσικὰ ἴδιος, κατασκευᾶς ποιητὴς δημιυργὸς τὸ φωτὸς, φωτίζει λαμπρύνει τὰς ψάλ-

αναβάλλεται, φωτὸς αὐτεργὸς ὢν πεφυκὼς, καταυγάζει τοὺς μέλποντας, Δόξα τῷ δείξαντί σοι φῶς. Δόξα τῷ καταυγάσαντί σοι. Δόξα τῷ φωτίσαντί σε.

Ἐκ φωτογενῆς νεφέλης, Χεισὸν οἱ μαθηταὶ ἀμπεχόμενον ὁρῶντες ἐν Θαβὼρ, καὶ φρικῆς ὅπ γῆς καταδύσαντες, τὸν νέον ἐλαμφθόντες, σωὴ Πατεὶ τὸν αὐύμνεν καὶ Πνεύματι, Δόξα τῷ δείξαντί σοι φῶς. Δόξα τῷ καταυγάσαντί σοι. Δόξα τῷ φωτίσαντί σε.

Ἀκηκοότες Δέσποτα, ἐκ Παζοῦς μαρτυρέμενον, καὶ ὡς ἀνθρωπίνης σεβαστέραν ὄψεως, ὁρᾶν τῷ προσώπῳ, τὴν ἀσραπὴν μὴ φέροντες, σὲ οἱ μαθηταὶ ὁπ τὴν γῆν κατέπιπτον, ἐν φόβῳ μελῳδοῦντες, Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψεῖτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Βασιλέων πέφυκας, Βασιλεὺς ὡραιότατος, καὶ τῷ παντοχῆ κυριεύοντων Κύριος, δυνάστης μακάριος, καὶ φῶς οἰ-

φάλτας τὰς δοξολογητὰς ἐκείνες, ὁπῦ ἔψαλλαν ἔλεγαν, ὅλα τὰ ποιήματα τὰ δημιυργήματα τὰ αὐθέντε Θεῦ, δοξάζετε ἐπαινῆτε ἐγκωμιάζετε τὸν αὐθέντην Θεόν, εἰς ὅλας τὰς αἰῶνας παντοτινὰ αἰώνια.

Οἱ Μαθηταὶ οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι, βλέποντας καταζωντας θεωρῶντας τὸν αὐθέντην Χεισὸν, τὰ ἐνδύματα τὰ φεραίνη ὑπὸ σωτερον, ὁπῦ ἤτανε τὸ φῶς, εἰς τὸ Θαβώρειον ὄρος, καὶ γέροντας πάντας κάτω ἀπίσωμα εἰς τὴν γῆν, φωτιζόμενοι λαμπρυνόμενοι εἰς τὸν νέον, ἔψαλλον ἐδοξολόγουν τὸν αὐθέντην Χεισὸν, μαζὶ μὲ τὸν ἀναρχον Πατέρα, καὶ μὲ τὸ Παράγιον Πνεῦμα, λέγοντας, ὅλα τὰ ποιήματα τὰ δημιυργήματα τὰ αὐθέντε Θεῦ, δοξάζετε ἐπαινῆτε ἐγκωμιάζετε τὸν αὐθέντην Θεόν, εἰς ὅλας τὰς αἰῶνας παντοτινὰ αἰώνια.

Ὦ ἐξαγοράσας αὐθέντα Χεισὲ, οἱ Μαθηταί σε οἱ Ἀπόστολοί σε, ἀκέρωπας μαθαίνωντας, τὰ μαρτυρήσας τὰ βεβαιώσας ὑπὸ τὸν ἀναρχον Θεόν, καὶ Πατέρασε, καὶ μὲν Πνεῦμα Παράγιον τὸν βασῶντες, τὰ βλέπεν τὰ θεωρῆν τὴν ἀσραπὴν τὴν λάμψιν, τὰ θεϊκῆ προσώπασε, ὡσὰν ἡλίε ὑψηλότερον αἰώνερον, παρὰν ὑπὸ ὄψιν θεϊκὲ, εἶδος ἀνθρώπινον, ἐπρέπεν κάπ εἰς τὴν γῆν, μὲ ζόμον μὲ φόβον, ψάλλοντας λέγοντας, ἐσεῖς οἱ ἱερεῖς, ἐπαινᾶτε καλολογεῖτε τὸν αὐθέντην Χεισὸν, καὶ ὁ λαὸς τὰ πλῆθη, ὑπερυψώνετέ τον, εἰς ὅλας τὰς αἰῶνας παντοτινὰ αἰώνια.

Ὦ αὐθέντα Χεισὲ, ἐσὺ εἶσαι ἐψηλὴς φυσικὰ, Βασιλεὺς λαμπρότατος σοφώτατος τελειότατος, ὑπὸ τὰς ἄλλες Βασιλεῖς, καὶ αὐθέντης ἐκείνων, ὁπῦ κυριεύει ξεσιάζει ὅλον ἐδῶ εἰς ὅλον τὸν Κόσμον, καὶ ξεσιασὶς ἀθάνατος αἰώνιος παντοτινὸς, καὶ ὁπῦ κατοικεῖς ἀκατάνυσον, εἰς φῶς ἀπλησίαστον ἀζύγωτον, ὑπὸ τὸ ὁποῖον φῶς, οἱ Ἀπόστολοι οἱ Μαθητάσε, ἐκπλητόμβοι ζομάσανες μόνοντες ἐκ-

σα-

εἰκῶν ἀφρόσιτον, ᾧ οἱ μαθηταὶ κατεπλαγύτες ἐβόων, οἱ παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς αὐυμνεῖτε, καὶ ὑπερυψᾶτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡς ἑρανῦ δεσπόζοντι, καὶ τῆς γῆς βασιλεύοντι, καὶ παχθονίων τὴν κυρείαν ἔχοντι, Χριστέ σοι παρέσησαν, ἐκ μὴν τῆς γῆς Ἀποστόλοι, ὡς ἐξ ἑρανοῦ δὲ, ὁ θεσβίτης Ἠλίας. Μωσῆς δὲ ἐκ νεκάδων, μελῳδῦντες συμφώνως, λαὸς ὑπερυψᾶτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ῥαθυμοτόκοι μέρμναι, ὅτι γῆς κατελείφθησαν, τῇ τοῦ Ἀποστόλων ἐκλογῇ Φιλανθρωπε, ὡς σοὶ ἠκολούθησαν, τρὸς τὴν ἐκ γῆς μετάρσιον θείαν πολιτείαν. ὅθεν καὶ ἐπαξίως, τῆς σῆς θεοφανείας ἐμελῴδων τυχόντες, Λαὸς ὑπερυψᾶτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ τόκος σε ἄφθορος ἐδείχθη, Θεὸς ἐκ λαγόγατικοί, ἔκραζαν ἐφώναζαν ἔλεγαν, ἐσεῖς τὰ παιδία, ἐσ παιτεῖτε καλολογεῖτε τὸν αὐθεντῆν Χειστόν, καὶ ἐσεῖς οἱ ἱερεῖς, ὑπεεψώνετε τον, εἰς ὅλους τοὺς αἰῶνας παυτοτινὰ αἰώνια.

Ὦ αὐθεντα Χειστὲ, ὡσαὶ ὁπᾶ ὑξυσιάζεις αὐθεντεύεις τὸν ἑρανὸν, καὶ ὁπᾶ βασιλεύεις ὑξυσιάζεις τὴν γῆν, καὶ ὁπᾶ ἔχεις τὴν ὑξυσίαν τῶν αὐθεντίαν τᾶ κάτω Κόσμε τᾶ Ἅδε, ἐσάπηκαν ἦλθαν παρὼν εἰς τὰ λόγια σε, ὑπὸ μὴν τῆν γῆν, ἦλθαν οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι, καὶ ὡσαὶ ὑπὸ τὸν ἑρανὸν, ἦλθεν ὁ θεσβίτης Ἠλίας, καὶ ὁ Προφήτης Μωϋσῆς, ἦλθεν ὑπὸ τᾶς νεκρὺς τᾶ Ἅδε, ψάλλοντες δοξολογύντες, σύμφωνα ὁμόφωνα, ὁμὲ μὲ μίαν φωνὴν, λέγοντες, ἐσεῖς οἱ λαοὶ τὰ πλῆθη, ὑπερυψώνετε τὸν αὐθεντῆν Χειστὸν, εἰς ὅλους τοὺς αἰῶνας παυτοτινὰ αἰώνια.

Ὦ φίλε τῆς ἀνθρώπων, αὐθέντα Χειστὲ, μέριμνας φροντίδες, ὁπᾶ χυτὴν προξενῆν τὴν ἀμέλειαν τὴν ἀκηδίαν τῆς μαθήσεως, ἀφέθηκαν ἀπαρατήθηκαν κάτω εἰς τὴν γῆν, μὲ τὴν δίχαλξιν τῆς Μαθητῆς τῆς Ἀποστόλων, ὁπᾶ τὰς ἔκαμες, ὡσαὶ ὁπᾶ ἔρεξαν ἀκολούθησαν μὲ ἐσένα, εἰς τὴν θεϊκὴν πολιτείαν ζωὴν, τὴν ὑψηλὴν ὑπὸ τὴν γῆν, εἰς τὸν ἑρανόν. διὰ τῦτο ὑπτυχαίνωπας δειξκωνας τὴν ἐδικήν σε φωτοφανίαν λαμψὶν φανέρωσιν, ἐπᾶξια ἀξιοπρεπῶς καθὼς πρέπει, ἔψαλλαν ἐδοξολογῦσαν λέγωντας, τὸ πλῆθος ὁ λαὸς, τῆς δυσεβῶν Χειστιανῶν, ὑπεεψώνετε τὸν αὐθεντῆν Θεὸν, εἰς ὅλους τοὺς αἰῶνας παυτοτινὰ αἰώνια.

Ὦ Θεοτόκε θεοχυτήρια, ἡ χύμησις τὸ χύμημά σε, ἐφανερώθη ἔφαπ ἄφθορον ἀφθαρτον, χωεὶς φθορὰ τῆς Παρθενίας σε, ὁ αὐθεντὴς Θεὸς, ὑγῆκεν ὑπὸ τὰ λαγαρά σε, φωρῶν

γόνων σε τροπῆλθε, σαρκοφόρος ὡς ὤφθη ὅπὶ γῆς, καὶ τοῖς ἀνθρώποις συνανεστράφη, σὲ Θεοτόκε, διὸ πάντες μεγαλυώμεν.

Σωτῆρμοι καινῇ φωτοχυσίᾳ, ἀθρόως οἱ μαθηταὶ ἐλλαμφθέντες, τρὸς ἀλλήλας ἐώρων, καὶ ταρμυεῖς εἰς γῆν καταπεσόντες, σοὶ τῷ Δεσπότῃ τῆς ἁπάντων τροσεκυύησαν.

Ἦχος ἐκ νεφέλης ἀνεπέμπετο, θεόκτυπος βεβαιῶν τὸ θαῦμα. ὁ Πατὴρ γὰρ τῆς φώτων, ὅτος ἐστὶν Υἱὸς ὁ ἀγαπητός μυ, τοῖς Ἀποστόλοις ἀνεβόα, οὗ ἀκούετε.

Καινὰ κατιδόντες καὶ παράδοξα, φωνῆς πατρικῆς ἐνωτιζόμενοι, ἐν Θαβωρὶ τῷ Λόγῳ ὑπηρέται, ἐκμυγεῖον τοῦ ἀρχετύπε, ὅτος ὑπάρχει ἀνεβόων ὁ Σωτὴρ ἡμῶν.

Εἰκὼν ἀπαράλλακτε τῦ ὄντος, ἀκίνητε σφραγὶς ἀπαλλοίωτε, Υἱὲ Tesoro Sacr. Scritt. Λόρῶντας ἐνδυμῆος κορμὶ ἀνθρωπότητα, καὶ κάτω ἐφανερώθη ἐφάνη κάτω εἰς τὴν γῆν, ἐσωμοίωσεν ἐσωκαναφάνη μὲ τὰς ἀνθρώπας. διὰ τῦτο ὅλοι ἡμεῖς οἱ πιστοὶ Χειστιανοὶ, δοξάζομεν ἐπαινῦμεν ἐγκωμιάζομεν ἐσένα τὴν Θεοτοκυτήξιαν.

Ὦ αὐθεντα Χειστὲ, οἱ Ἀπόστολοι οἱ Μαθηταίσε, φωτιζόμενοι λαμπρυσόμενοι εἰς τὸν νεῶν, ἔξαφνα ποταμηδὸν, μὲ καινέαν παράδοξον φωτοχυσίαν, ὁπᾶ χυσε τὸ φῶς, ἔβλεπαν ἐκοίταζαν ὡας εἰς τὸν ἄλλον, φοβισμένοι μὲ ζόμενοι, καὶ πέσοντας ἀπίσομα κάτω εἰς τὴν γῆν, ἐφοσκωπησαν ἐσένα τὸν αὐθεντῆν, ὅλων τῆς ὄντων τῆς κτισμάτων.

Ἦχος κτύπημα θεοκτύπτον, ὁπᾶ κτυπᾶται ὑπὸ τὸν ἑρανὸν, ἐξελγετο εὔγαινεν αἴθεν ὑπὸ σωίφον, πιστοποιῶντας βεβαιώνωντας τὸ θαῦμα· διότι ὁ Πατέρας τῆς φώτων τῆς λοιπῶν ὑποστάσεων, ἐφώναζεν ἔλεγεν εἰς τοὺς μαθητὰς τοὺς Ἀποστόλους, ἐῆτος εἶναι ὁ Υἱός μυ ὁ ἀγαπητός, τὸν ὁποῖον νὰ ἀκούετε νὰ ὑποπίοσεσθε, ἤγουν νὰ τὸν πιστεύετε.

Οἱ ὑπηρέται οἱ Μαθηταὶ οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι, τῦ Υἱῦ, καὶ Λόγυ τὲ αὐθεντε Θεῦ, καὶ τῆς διδαχῆς αὐτῦ, βλέποντες κοιτάζοντες θεωρῦντες καινέα, καὶ παράδοξα θαυμασὰ ὑπερφυῆ, ἐνωτιζόμενοι ἀκύοντες τὴν φωνὴν τὴν Πατεικὴν τῦ Παζός, ἀπάνω εἰς τὸ Θαβώριον ὄρος, ἐφώναζαν ἔλεγαν, ἐῆτος εἶναι ὁ ἐλευθερωτήμας, ἡ σφραγὶδα τὸ τύπωμα τὸ ὁμοίωμα τῦ ἀρχετύπε, ἤγουν τῦ πρωτοπαρχῦ Παζός.

Ὦ εἰκόνα ὁμοίωμα, ὁμοίωτον ἀπαράλακτον ἀμεπέρετον, ὑπὸ τὸν ἀληθινὸν ἄπαρχον Θεὸν, καὶ Πατέρας, σφραγὶδα βῦλλα ἄσηση ἀσάλυτη, καὶ ἀμεπέρετε ἀμεπάλλητε, ὦ Υἱὲ, καὶ Λόγε λογικὸν νοημάτε, καὶ σοφίατε, καὶ δεξιότη

Λόγε σοφία, χ̀ βραχίων δεξιά, Τ῾ψιστε θέος, σὲ ἀυμνῶμεν, σωὶ Πατρίτε, χ̀ τῷ Πνεύματι.

Ε῾φριξε πᾶσα ἀκοὴ, τὶν ἀπόρρητον Θεὸ συγκατάβασιν. ὅπως ὁ Τ῾ψιστος, ἐκὼν κατῆλθε μέχρι χ̀ σώματος, παρθενικῆς ἀπὸ γαστρὸς, γενόμενος ἄνθρωπος. διὸ τὶν ἄχραντον, Θεοτόκον οἱ πιστοὶ μεγαλυώμεν.

Ι῾να σου δείξῃς ἐμφανῶς, τὶν ἀπόρρητον δευτέραν κατάβασιν, ὅπως ὁ Τ῾ψιστος, Θεὸς ὀφθήσῃ ἐσὼς ἐν μέσῳ Θεῶν, τοῖς Α῾ποστόλοις ἐν Θαβὼρ, Μωσεῖ σωὶ Η῾λίᾳ τε ἀῤῥήπως ἐλαμψας. διὸ παῦτες σὲ Χριστὲ μεγαλυώμεν.

Δεῦτέ μοι πείθεθε λαοὶ, ἀναβαύτες εἰς τὸ ὄρος τὸ Α῾γιον, τὸ ἐπουράνιον, αὔλως σῶμεν, ἐν πόλει ζῶντος Θεὸ, χ̀ ἐποπτεύσωμεν οἱ, Θεότητα ἄῦλον, Παρὸς χ̀ Πνεύματος, ἐν Τἱῷ Μονογενεῖ ἐπασράπτουσαν.

Ε῾-

τῃ χίει, δωάμις τῆ ὑψηλοπάτη αὐθεύτη Θιῆ, ἐσία δοξάζομεν ἐπαινῦμεν, μαζὶ μὲ τὸν ἄπαρχον Πατέρα, χ̀ μὲ τὸ Παναγίον Πνεῦμα.

Κάθε ἀκοὴ ἄχνσμα, ἐξέμαξεν ἔφριξεν ἐφοβήθη, τὸ συγκατάβασμα τὸν ἐρχομόν τὸ κλίσιμον τὸ παπάνωμα τὸ ἄῤῥητον τὸ ἀνέπορον τῆ Τἱῆ, χ̀ Λόγε τῆ αὐθεύτε Θεῖ. πῶς ὁ ὑψηλότατος Θεὸς, ἐκατέβη ἦλθε θεληματικά, ἕως χ̀ ἐς κορμί, ἤγεν νὰ φορέσῃ κορμί, γινόμενος ἄνθρωπος, ἀπὸ κοιλίαν γαστέρα καθαρὰ παρθενικίν. δι᾽ ἃ ἐπῖτο ἡμεῖς οἱ πιστοὶ οἱ δυσεβῆς Χειστιανοὶ, δοξάζομεν ἐπαινῦμεν ἐσένα, τὶν καθαρὰ τὶν ἀμίαντον Θεοτόκον Θεογυνῆξιαν.

Ω᾽ αὐθεύτα Χειστὲ, διὰ νὰ ἤθελες δείξῃς φανερώσῃς φαναρὰ τὶν συγκατάβασιν τὶν παπάνωσιν τὸν δευτερονσε ἐρχομόν, ἤγεν τὶν δευτεραντσε παρουσίαν, τὶν ἄῤῥητον τ῾ω ανεπορίτων τὶν ανεκδιήγητίν, πῶς ἐσὺ ὁ ὑψηλότατος Θεὸς, ἀπέλειες φανῆς φανερωθῆς, ἐσεκόμενος ἀναμεταξὺ ἀνάμεσα εἰς Θεοὺς, κατὰ χάειν, ἤγεν εἰς τὶν μέσίν τῆ Α῾γίων Α῾ποστόλων, Προφητῶ, Ι῾εραρχῶν, Ο῾σίων, χ̀ Δικαίων· διὰ ἐπῖτο ἐλαμψες ἄσραψες ἀῤῥήπα ανεπόπα, πάρα εἰς τὸν Μαθητὰς τὸς Α῾ποστόλους σε, εἰς τὸ Θαβώειον ὄρος, μαζὶ μὲ τὸν Προφήτίν Μωϋσῆν, χ̀ μὲ τὸν Προφήτίν Η῾λίαν. διὰ ἐπῖτο ὅλοι ἡμεῖς οἱ πιστοὶ, δοξάζομεν ἐπαινῦμεν ἐγκωμιάζομεν ἐσένα.

Ω᾽ λαοὶ πλήθη τῆ πιστῶν, ἔρχεθε ἐλᾶτε καπαπειθέοδε ὑποπαχθέντε εἰς ἐμβύα, αναβαίνοντας ἐρχόμενος, ἀπαίω εἰς τὸ ὄρος τὸ βυνὸν τὸ καθαρὸν τὸ Α῾γιον, ὡσαν εἰς τὸ Θαβώειον· ἀμὴ εἰς τὸ ἐπουράνιον ἂς ἐαθέμβω ἂς ἐαμπίσωμεν ἄῦλα, ἤγεν γερὰ μὲ τὶν ὀμνοιαίμας τὶν γύμας, χωρὶς ὕλλιν τὰ σώματος, εἰς τὶν χώραν τὰ ζωνταν αὐθεύτα Θεῖ, ἤγεν εἰς τὸν Παράδεισον, χ̀ ἂς ἰδέμβω ἂς κοπαζώμεν ἂς θεωρέμβω μὲ τὸν νύμας, τὶν ἄῦλον τὶν ἀσώματον Θεότητα, τὰ Παρὸς, χ̀ τὰ Παναγίν Πνεύματος, ὁπὰ ἄσραψεν ἐλαμψεν εἰς τὸν μονογενῆτα Τἱόν.

Ω᾽

Ε῾θέλξας πόθω με Χριστὲ, χ̀ ἠλοίωσας τῷ θείῳ σε ἔρωτι. ἀλλὰ καπάφλεξον, πυρὶ αὐλῳ πὰς ἁμαρτίας με, χ̀ ἐμπλησθῆναι τῆς ἐν σοὶ, χυφῆς καταξίωσον, ἵνα τὰς δύο σκιρτῆσω, μεγαλυώω Α῾γαθὲ παρουσίας σε.

Ω᾽ αὐθεύτα Χειστὲ, μὲ ἐφάβιξες μὲ ἐδιλέασες μὲ ἀχμαλώτισες, ὁπὸ τὸν πόθον τὶν ἀπλον τὶν θειῖκὶν, χ̀ μὲ ἀλλοίωσιν μὲ ἐμπάβαλες μὲ ἔκαμες ἀλλοιώτικον μὲ τὸν θειῖκότσε πόθον ἔρωτα· ἀμὴ καῦσιν καπάφλεξε τὰ ἁμαρτήματά με τὰ σφάλματά με τὰς ἁμαρτίας με, μὲ τὸ ἄῦλον τὸ ἀσώματον τὸ θειῖκὸν πῦρ, τῆς Θεότητός σε, χ̀ ἀξίωσό με κάμε με ἄξιον, νὰ γεμίσω νὰ χορτάσω ὁπὸ τὶν ἐδικίν σε ξεφάνσιν χαρὰν ἀγαλλίασιν, διὰ νὰ μεγαλυώω τὰ δοξάζω, ὦ ἀγαθὲ, σκιρτῶντας χορεύοντας τὶς δύο ἐρχομούσε, δηλαδὴ τὸν πρῶτον ἐρχομόν, ὁπὰ ἦλθες ἐκατέβης, νὰ διδάξῃς τὸν Κόσμον, ἐδῶ χ̀ ἐκεῖ, χ̀ τὸν δεύτερον, ὁπὰ μέλλες νὰ τὸν κείνῃς.

Τέλος τὰ Κανόνος, χ̀ τῆ Ε῾ξηγήσεως τῆς Μεταμορφώσεως τὰ Κυρίε, χ̀ Θιῆ, χ̀ Σωτῆρος ἡμῶν Ι῾ησὰ Χειστὲ.

ΚΑΝΩΝ
ΤΗΣ ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ.

Ἑλληνικὸν Κείμενον.

Πεποικιλμένη τῇ θέᾳ, δέξῃ, ἡ Γερὰ καὶ ὑμνολὴς Παρθένε μνήμην σε, πάντας συναγάγετο, τοὺς ἀφροσύνῃ τὰς πίστεις, ἐξαρχέσης Μαριάμ, μὴ χορῶν καὶ τυμπάνων, τῷ σῷ ἄδοντες μονογενεῖ, ἐνδόξως ὅτι δεδόξασαι.

Ἀμφεπονεῖτο αὐλῶν τάξεις, ἀρτιβάμων ἐν Σιὼν τὸ θεῖον σῶμά σε. ἄφνω δὲ συρρυεῖσα, τῆς Ἀποστόλων ἡ πλη-

σύς,

Ἐξήγησις τῦ Κανόνος τῆς Κοιμήσεως τῆς Υπεραγίας Θεοτόκου.

Ω Παναγία Παρθένε, ἡ μνήμη σου ἡ ἐνθύμησίς σου, ἡ καθαρὰ ἡ Ἁγία, καὶ μεγάλη, καὶ ἔνδοξος τιμημένη, ὄντας σολισμένη ὡραϊσμένη, ὑπὸ τῦ θείκλεῦ δόξαν, ὑπὸ τῦ αὐθεντῦ Θεοῦ, ἐσυμμάζωξεν ἐσωαθροίσεν ἤφερεν ἰσόρως, ὅλως τὰς πίστεις τὰς εὐσεβεῖς Χεισιανὰς, εἰς ἀγαλλίασιν εἰς χαρὰν πνεύματικὴν, ἑτοιμάζωντας κάμνωντας ἀρχεῖν ἡ Μαριάμ, ἡ ἀδελφὴ τῦ Προφήτε Μωϋσέως τότε, μαζὶ μὲ χορὲς, καὶ μὲ τύμπανα ὄργανα, ψάλλωντας λέγωντας, ψαλμῳδίαν δοξολογίαν, εἰς τὸν μονογενῆ Υἱόν· διότι ἐδοξάσθη ἐνδόξως τιμημένα, μὲ τὰ ἔργατα μὲ τὰ θαυμασιάτα μὲ τῦ παντοδυναμίαν τα.

Ἡ τάξεις τὰ τάγματα τῦ νοερῶν αὐλῶν Ἀγγέλων, τῦ ἀναβαινόντων τῦ περιπατεντων ἐν οὐρανῷ, καὶ ἐν αἰεὶ, ἀκολυθῆσαν ἔβλεχαν ἐκοτιάζαν εἰς τὴν Σιὼν, ὁλόγυρα εἰς τὸ θεϊκόνσε κορμὶ, ἀμὴ ὡ θεοφιλέστατα, τὸ πλῆθος τῦ Ἀποστόλων τῦ Μαθητῦ, ῥέγοντας ἔβλεχοντας ἔξαφνα, ὑπὸ τὰ ἄκρα τῆς γῆς τῆς οἰκουμένης, ἦλθαν ἐσάθησαν παρὸν εἰς ἰσό-

ΚΑΝΩΝ ΤΗΣ ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ. 189

θυς, ἐκ περάτων Θεοτόκε, σοὶ παρέσησαν ἄρδην· μεθ' ὧν ἄχραντε, σὲ τὸν σεπτὸν Παρθένε μνήμην δοξάζομεν.

Νικητικὰ μὲν βραβεῖα ἤρω κατὰ τῆς φύσεως, ἀγνὴ Θεὸν κυήσασα, ὅμως μιμνήσκη δὲ, τὸν ποιητὴν σε καὶ Υἱόν, ὑπὲρ φύσιν ὑποκύπτεις, τοῖς τῆς φύσεως νόμοις. διὸ θνήσκουσα, σὺν τῷ Υἱῷ ἐγείρη διαιωνίζουσα.

Ἀνοίξω τὸ στόμα μου, καὶ πληρωθήσεται Πνεύματος, καὶ λόγον ἐρεύξομαι τῇ Βασιλίδι μητρὶ, καὶ ὀρθήσομαι φαιδρῶς πανηγυρίζων, καὶ ᾄσω γηθόμενος ταύτης τὴν κοίμησιν.

Παρθένοι νεανίδες, σὺν Μαριὰμ τῇ προφήτιδι, ᾠδὴν τὴν ἐξόδιον, νῦν ἀλαλάξατε· ἡ Παρθένος γὰρ, καὶ μόνη Θεοτόκος, τοῦ λῆξιν ἀνθρώπιον ἀναβιβάζεται.

Ἀξίως ὡς ἔμψυχον, σὲ

ἐσεία, παρθένους καὶ πολλὰ, ὡσὰν βρεχὴν νερὸν, μαζὶ μὲ τὰς ὁποίας Μαθητὰς, καὶ Ἀγγέλους, ὦ Παρθένε Ἁγία καθαρὰ, ἡμεῖς οἱ πιστοὶ, δοξάζομεν ἐπαινοῦμεν ἐγκωμιάζομεν τὴν ἐνθύμησίν σου τὴν τιμημένην τὴν ἔνδοξον.

Ω καθαρὰ θεοχαρίτωτα, τίκτωσα χαρὰν τὸν Υἱόν, καὶ Λόγον τὸ αὐθέντα Θεὸ, ἐσὺ κωσὶς ἔλαβες ἐπῆρες, δῶρα βραβεῖα χαίρεται νικητικὰ νίκης, ἐναντίον τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, ἤγουν τὴν ἐνίκησες, καὶ ὅμως μὲ ὅλον τοῦτο, ὁμοιάζωσα μιμνήσκη εἰς ὅλα, τὸν ποιητὴν πλάσεως, καὶ Υἱόν σου, σκύφτεις ὑποτάσσεσαι ὑπακόη, εἰς τὰς νόμους τῆς ὅρους τῆς θεσμὸς, τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, ὑπερφυσικὰ παραῤῥώσῃ ὑπὸ φύσιν ἐβγάνσαι ἀνθρωπίλιν. διὰ ἐτοῦτο πάλιν ὑποταίνωσα, ἀναστήσασα σηκώσασα ἐσηκώθης, ὁλομόνσα ζῶντας αἰώνια παντοτινὰ, μαζὶ μὲ τὸν Υἱόν σου.

Ἐγὼ θέλω ἀνοίξῃ πλατιὰ τὸ στόμα μου, ἤτοι θέλω ἀνοίξῃ τὴν ταπεινωμένα τὴ νοός μου, ὁ ὁποῖος νοῦς, ξαβίζει πέρνει τὴν χάριν τῦ Παναγίου Πνεύματος, καὶ θέλει γεμίσῃ πληρωθῇ μέσα ὁ νοῦς μου, ὑπὸ τὴν χάριν τῦ Παναγίου Πνεύματος, (κατὰ τὸν Προφήτην Δαβὶδ, τὸ στόμα μου ἤνοιξα, καὶ εἵλκυσα Πνεῦμα, καὶ τὰ ἑξῆς) καὶ θέλω ἐρεθῇ δύναλη εἰπῆ λόγον ψαλμῳδίαν δοξολογίαν, εἰς τὴν Μητέρα τῦ Βασιλέως, καὶ θέλω φανῇ φαιδρωθῇ, νὰ πανηγυρίζω νὰ ἑορτάζω φαιδρὰ λαμπρὰ καθαρὰ, καὶ θέλω ψάλλῃ δοξολογήσῃ, χαιρόμενος φαιδρυνόμενος ἀγαλλόμενος, τὴν τελευτὴν τὴν κοίμησιν αὐτῆς τῆς Παναγίας Παρθένου.

Ω Παρθένες νέαις καθαραῖς, φωνάξατε, ἤγουν ψάλλατε πρὸς, ψαλμῳδίαν δοξολογίαν, συνοδυαλτικῶν ἐνπαφισικὸν ἀληθινὸν, μαζὶ μὲ τὴν Μαριὰμ τὴν ἀδελφὴν τῦ Προφήτου Μωϋσέως τὴν Προφήτισσαν, ὡσὰν εἰς τὴν ἐρυθραν τότε· διότι ἡ Παναγία Παρθένος, καὶ μοναχὴ θεοχαρίτωτα, μεταφέρνεται ὑψώνεται σηκώνεται ὑπὸ ἐδῶ, εἰς παυσιμον τελείωσιν τῦ οὐρανῦ, ἤγουν ἀναβαίνει εἰς τὸν οὐράνιον Παράδεισον.

Ω καθαρωτάτη ἁγιωτάτη Παρθένε, τὰ θεῖκὰ κατοικη-

τήρια

σὲ οὐρανὸν ὑπεδέξαντο, οὐράνια Παίσαγνε, θεῖα σκηνώματα, καὶ παρέσχηκας φιλοῤῥῶς ὡραϊσμένη, ὡς νύμφη παναμώμου τοῦ Βασιλέως καὶ Θεοῦ.

Ἡ δημιουργικὴ καὶ συνεκτικὴ, τοῦ ἀπάντων Θεοῦ σοφία καὶ δύναμις, ἀκλινῆ ἀκράδαντον, τὴν Ἐκκλησίαν σὴν εἶχεν Χριστέ. μόνος γὰρ εἷς Ἅγιος, ὁ ἐν Ἁγίοις ἀναπαυόμενος.

Γυναῖκάσε θνητὴν, ἀλλ' ὑπερφυῶς καὶ μητέρα, Θεῦ εἰδάτες παναμωμε, οἱ κλεινοὶ Ἀπόστολοι, πεφεισμένως ἥπτοντο χερσὶ, δόξῃ ἀπαστράπτουσαν, ὡς Θεοδόχον σκηνὴν θεώμενοι.

Ὑπέφθασε χερσὶ, τοῦς ὑβριστικοῦς τὸ αὐθάδες, τομὴν ἡ δίκη ἐπάξασα, τὸ Θεῦ φυλάξαντος, τὸ σέβας τῇ ἐμψύχῳ κιβωτῷ, δόξῃ τῆς Θεότητος, ἐν ᾗ ὁ Λόγος σαρξ ἐχρημάτισε.

Τὰς σὰς ὑμνολόγους Θεοτόκε, ὡς ζῶσα καὶ ἀφ-

πέτεια ἡ θεϊκαῖς πτέρυξι τὸ ὑραιῦ, σὲ ὑπεδέχθησαν σὲ εὐδέχθησαν, ἄξια ἀξιοφρεπῶς, καθὼς πρέπει, ὡσαὶ ζωγενοῦν οὐρανὸν, καὶ ἐπαρασάθης ἐσάθης παρὰν κοιτὰ, σολισμένην καλλοπισμένην λαμπρὰ καθαρὰ, ὡσὰν νύμφη ἄψογος ἀκαταμύρητος, εἰς τὸν Βασιλέα, καὶ Θεόγονε.

Ὦ αὐθέντα Χριστὲ, ἐσὺ ἡ σοφία τοῦ αὐθέντα Θεοῦ, ἡ ἐνυπόσατος, καὶ ἡ δύναμις ἡ ἰσχὺς, ἡ κτιστικὴ ἡ κατασκευαστικὴ ἡ ποιητικὴ, καὶ συμπαντικὴ φυλακτικὴ, ἡ ὁποία συνέχει περιέχει, καὶ φυλάττει ὅλα τὰ ὄντα, ὅλλου τοῦ δημιουργίαν, σεμέωσαι θεμελίωσαι τοῦ συμμάζωξιν τοῦ σωαθροισιν τῆς δισεβῶν Χριστιανῶν, τοῦ ἀσθεραὶ τοῦ ἀμεταξέπτου τοῦ ἀκινήτου τοῦ ἀγέρτου, καὶ ἀκράδαντον ἀσειον ἀσάλευτον. διότι μοναχὸς εἶσαι Ἅγιος καθαρὸς, ὁποῦ ἀπαπαύσαι καποιεῖς, εἰς Ἁγίους καθαροὺς, καὶ ὄχι εἰς ἁμαρτωλούς.

Ὦ καθαρώτατη ἁγιωτάτη Παρθένε, οἱ εὐδοξοι Ἅγιοι Ἀπόστολοι, γνωάσκωντας ἠξεύρωντας ἔσενα, γυναῖκα φθαρτοῦ, ὁποῦ ὑποταγῆνες, ἀμὴ ἠξεύρωντας σε ἀκόμη, καὶ Μητέρα τοῦ αὐθέντου Θεοῦ, ὑπερφυσικὰ παρεῖσα ὑπὸ φύσιν δίκαιον ἀνθρωπίνου, ἐγγίζαν ἁπλωαν ἀπαύσωσι, μὲ χέρια φοβισμένα ζεμασμένα, βλέπωντάς σε θεωρῶντάς σε, ὁποῦ ἄξραπτες ἔλαμπες μὲ δόξαν θεϊκοῦ, ὡσαὶ καποικητήριον θεϊκὸν δεκτικὸν, ὁποῦ ἐδέχθης τὸν αὐθέντου Θεόν.

Ἡ θεία δίκη ἡ δικαιοκρισία τοῦ αὐθέντου Θεοῦ, ἐφοβόφθασε ἔφθασε, φέρνωντας φρονομιζώντας κάψιμον, εἰς τὰ χέρια τὰ ὑβριστικὰ τὰ οἰκειδικὰ, τὰ αὐθάδες ὑπερηφάνου Ἑβραίου, ὁ αὐθέντης Θεὸς, θέλωντας νὰ φυλάξῃ τοῦ τιμοῦ τοῦ δόξαν, εἰς τοῦ ζωταυλοῦ κατοικέλαν του, μὲ τοῦ δόξαν τοῦ μεγαλειότητα τῆς θεότητός του, ἤγνε μὲ τὸ θαῦμα, εἰς τοῦ ὁποίαν ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος τὸ αὐθέντου Θεοῦ, ἔγινε χερμὶ, ἤγνε ἄνθρωπος.

Ὦ Θεογεννήτεια Παναγία Παρθενέ, ὡσαὶ ὁποῦ εἶσαι ζωταυλὴ βρύσις, καὶ ἀφθόνητη πλησία, σερέωσαι θεμελίωσαι τὲς ὑμνητὰς τὲς δοξολογητὰς σου, ὁποῦ ἐσυγκρότησαν ἐσύ-

ἄφθορος πηγὴ, θίασον συγκροτήσαντας, πνευματικῶν σεραφὶμ σεραφὼν δόξης ἀξίωσον.

Θνητῆς ἐξ ὀσφύος προαχθεῖσα, τοῦ φύσιν καταπλῆξαν Ἀγγέλων, τοῦ ἔξοδον διηύσυσας. τεκοῦσα δὲ τοῦ ὄντως ζωῆς, φῶς τοῦ ζωῆς μεθέσηκας, τοῦ θείαν καὶ ἐνυπόσατον.

Δῆμος Θεολόγων ἐκ περάτων, ἐξ ὕψους Ἀγγέλων δὲ πλῆθυς, φῶς τοῦ Σιὼν ἤρχοντο, παντοδυνάμῳ νεύματι, ἀξιοχρέως Δέσποινα, τῇ σῇ ταφῇ λειτουργήσοντες.

Ῥήσεις Προφητῶν καὶ αἰνίγματα, τὴν σάρκωσιν ὑπέφηναν, τοῦ ἐκ Παρθένου σε Χριστὲ, φέγγος ἀσραπῆσαι, εἰς φῶς ἐθνῶν ἐξελθύσεται, καὶ φωνεῖ σοι Ἄβυσσος ὁ ἀγαλλιάσει, τῇ δυνάμει σου δόξα φιλάνθρωπε.

Γεῦτε λαοὶ καὶ θαυμά-

σησαν χορὸν πνευματικὸν, καὶ ἀξίωσέ τους κάμειν ἀξίνες, διὰ σεφάνια δόξης τιμῆς, εἰς τοῦ θεϊκοῦ σου ἐνδυμασιν δόξαν.

Ὦ καθαρὰ θεογενητεία, ἀγαίνωντας ὑπὸ μέσον φθαρτοῦ, ἤγνε ὑπὸ γονῆσιν ἀνθρωπίνου, ὁποῦ ὑποταγῆνες, ἐπαλήωσες ἐπέρασες τὸ εὐγαλμα, ὑπὸ ἑτούτου τοῦ ζωοῦ, ἁρμόδιαν παρόμοιαν, μὲ τοῦ ἀνθρωπίνου φυσιν, καὶ τίκτωντας γενῶντας τοῦ ἀληθινοῦ ζωοῦ, ἐμπαγάσθης ἐπῆγες εἰς τοῦ θεϊκοῦ ζωῆς, καὶ αὐθύπαρκτη ἀληθινὴ, εἰς τὴν αὐθεντοῦ Χριστοῦ.

Πλῆθος Θεολόγων Ἁγίων ἀνδρῶν, ὑπὸ τὰ πέρατα τὰ ἄκρα τῆς γῆς τῆς οἰκουμένης, καὶ πλῆθος νεκρῶν αὖλων Ἀγγέλων, αἴωθεν ὑπὸ τὸ ὕψος τὸ οὐρανοῦ, ἐβιάζοντο ἐπάγωνται εἰς τοῦ Σιὼν τοῦ Ἐκκλησίαν τῆς Ἱερουσαλὴμ, μὲ νόημα μὲ φρόσαγμα παντοδυνάμου θείου, μέλλοντας νὰ λειτουργήσουν νὰ ὑπερετήσουν, ὦ Δέσποινα Κυρία, τὸν ἐνταφιασμὸν σου τὸ θάψιμόν σου, ἀξιοφρεπῶς λειτουργικὰ, καθὼς πρέπει εἰς λειτουργίας.

Ὦ αὐθεντικὰ Χριστὲ, τὰ ῥητὰ τὰ λόγια τῆς Προφητῆς, καὶ τὰ σκοτεινὰ νοήματα τοῦ παλαιοῦ νόμου, τῆς μελλούσης τῆς σωτηρίας τῆς ἐλευθερίας τῆς ἀνθρώπων, ἔδειξε ἐφανέρωσε κρυφὰ, τοῦ σάρκωσίν σου τοῦ ἐνανθρώπησίν σου, ὁποῦ ἐμέλλες νὰ λάβῃς νὰ πάρῃς, ὑπὸ τοῦ Παναγίας Παρθένου, πῶς μέλλει νὰ εὐγῇ νὰ ἔλθῃ σὰν φῶς μία λαμπὶς, τῆς ἀσραπῆσαι τῆς παρουσίας σου, διὰ φώτισιν τῆς ἐθνῶν ὅλου τοῦ κόσμου, καὶ ἡ Ἄβυσσος τὸ πλῆθος, ἤγνε οἱ ἀνθρωποι, φωνάζει, ἤγνε ἐφώναζε εἰς ἐσένα, μὲ ἀγαλλίασιν μὲ χαρὰ λέγωντας, ὦ φίλε τῆς ἀνθρώπου, ἂς εἶναι δόξα εἰς τὴν δυναμίν σου εἰς τοῦ ὑψώσεώς σου.

Ὦ λαοὶ πλῆθη, ἰδέτε βλέψετε θεωρήσετε, καὶ θαυμα-

μάσατε. τὸ ὄρος ὃ τὸ Ἅγιον, καὶ ἐμφανέστατον Θεὸς, τῷ ἐπουρανίων μονῶν ἐφ' ὑπερθυμίαις, οὐρανὸς ἐπήγειος, ἐν ἐπουρανίῳ, καὶ ἀφθάρτῳ χθονὶ οἰκιζόμενος.

Ζωῆς τῆς ἀϊδίου καὶ κρείττονος, ὁ θανάτου σε γέγονε βαθύτερον ἄγνη, ἐκ τῆς ἐπικήρου, τρόπος θείαν ὄντως καὶ ἄῤῥυσον, μεθυσῶν σε ἄχρωτε, ἐν ἀγαλλιάσει τὸν Υἱὸν καθορᾶν σου καὶ Κύριον.

Ἐπύρθησαν πύλαι οὐρανίαι, καὶ Ἄγγελοι αὐύμνησαν, καὶ ὑπεδέξατο Χριστὸς, τὸ τῆς Παρθενίας αὐτῦ, μητρῶον κειμήλιον. Χερουβὶμ ὑπεξέσοι, ἐν ἀγαλλιάσει, Σεραφίμτε δοξάζεισε χαίροντα.

Τὸν ἀνεξιχνίαστον θείαν βλύσιν, τῆς ἐκ τῆς Παρθένου σαρκώσεως, σὲ τὸ Ὕψιστε, ὁ Προφήτης Ἀββακὺμ, καταυγῶν ἐκραύγαζε, Δόξα τῇ δυνάμειστε Κύριε.

Θάμβος λῶ θεάσασθαι

φεται ζομάξεται, διότι τὸ βυνὸν τὸν Ἅγιον τὸ καθαρὸν τοῦ αὐθεντὸ Θεῦ, ὅπου ἡ Παναγία Παρθένος, καὶ φαεροώτατον εἰς τὸν κόσμον, κατὰ τὸν Προφήτην Ἡσαΐαν, σηκώνεται ὑψώνεται (ὄχι ὡσαὶ εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ) παραικὸ ἀπὸ ταῖς ὀρειναῖς μοναῖς κατοικίαις τὸ οὐρανὸ, ὁ οὐρανὸς ὁ γήϊνος, κατοικιζόμενος εἰς γλῶ ἐπουράνιον, καὶ ἀφθάρτῳ παντοτινῷ, ἦγαν εἰς τὸν Παράδεισον.

Ὦ καθαρὰ θεογενητεία, ὁ θανάτου σε, ἔγινε περασήειον πέρασμα τῆς ζωῆς παντοτινῆς, καὶ ἀνωτέρας καλλιωτέρας ἀθανάτου, ὦ καθαρὰ Παρθένε, μεπασαίνωπτες σε μεταφέρνωπτας σε πηγαίνωπτας σε, ἀπὸ τὸν ὀπίκηρον τὸν φθαρτὸν τὸν ἀφόσκαιρον ζωὸν τοῦτην εἰς τὸν θεῖκὸν τὸν κατὰ ἀλήθειαν ἀληθινὸν, καὶ ἀφθάρτῳ παντοτινῷ αἰώνιαν ζωὸν, νὰ βλέπῃς νὰ θεωρῇς νὰ κοπιάζῃς τὸν Υἱόν σου, μὲ χαρὰ μὲ ἀγαλλίασιν, καὶ αὐθεντὸ Θεόν σου.

Ἡ πόρτας ἡ καπαράκταις τὸ οὐρανῦ, ἐσηκώθησαν ἀπάνω ὑψηλά, ἦγαν ἀνοιξαν, καὶ οἱ Ἅγιοι Ἄγγελοι, σὲ ἐδοξολόγησαν σὲ ὕμνησαν, καὶ ὁ αὐθέντης Χριστὸς, ἐδέχθη τὸν πλοῦτον τὸν θησαυρὸν τὸν φυλαττομένον τὸν κεκτημένον, τῆς Παρθενίας τῆς καθαρότητος τῆς μητρικῶν τῆς μητρότητος, καὶ τὰ Χερουβὶμ, ὑποταχθήκαν ὑπήκουσαν εἰς ἐσένα, μὲ ἀγαλλίασιν μὲ χαρὰν, καὶ τὰ Σεραφὶμ, σὲ δοξάζουν σὲ ἐπαινοῦν, χαρόμενα μὲ χαρὰν μὲ ἀγαλλίασιν.

Ὁ Προφήτης Ἀββακὺμ, ἐννοώντας καταλαμβάνωντας θεορώντας θεωρλέπωντας, τὴν θεϊκὴν θέλησιν ἀπόφασιν, τὴν ἀνεξερεύνητον τὴν ἀνεκδιήγητον τὴν ἀκατάληπτον, τῆς σαρκώσεως σου τῆς ἐνανθρωπήσεως σου, ὅπου ἔμελλες νὰ λάβῃς νὰ πάρῃς ἀπὸ τὴν Παναγίαν Παρθένον, ἐσένα δηλαδὴ τὸ ὑψηλότατο αὐθέντη Θεὸν, ἔκραζεν ἐφώναζεν ἔλεγεν, ὦ αὐθέντα Χριστὲ, ἂς εἶναι δόξα εἰς τὴν δυναμίν σου εἰς τὴν ἐξουσίαν σου.

Ὦ δυσεβεῖς ἀκροαταὶ, θάμβωμα ἔκπληξις ἦτον τότε, νὰ

θαι τὸν οὐρανὸν, τὸ παμβασιλέως τὸν ἔμψυχον, τὸν κενεῶνας ὑπερχόμενον τῆς γῆς. ὡς θαυμαστὰ τὰ ἔργα σου, δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ἐν τῇ μεταστάσει σου μῆτερ Θεῦ, τὸ ἀῤῥυχωρότατον σῶμάσου, καὶ θεοδόχον, τῆς Ἀγγέλων χορατιαὶ, Ἱερωτάταις πτέρυξι, φόβῳ καὶ χαρᾷ σωσκάλυπτον.

Εἰ ὁ ἀκατάληπτος τούτης καρπὸς, δι' ὃν οὐρανὸς ἐχρημάτισε, ταφὶῳ ὑπέστη, ἑκουσίως ὡς θνητὸς, πῶς τὸν ταφὶῳ ἀρνήσεται, ἡ ἀπειρόγαμος κυήσασα;

Τὸ θεῖον καὶ ἄῤῥητον κάλλος, τῆς ἀρετῆς σου, Χριστὲ διηγήσομαι· ἐξ ἀϊδίου γὰρ δόξης σωματίδιον, καὶ ἐνυπόστατον λάμψας ἀπαύγασμα, Παρθενικῆς ἐκ γαστρὸς, τοῖς ἐν σκότει καὶ σκιᾷ, σωματωθεὶς, ἀνέτειλας ἥλιος.

Ὡς ὄντως νεφέλης Παρθένε, τῆς Ἀποστόλων

νὰ ἰδῇ νὰ κοπιάζῃ τινάς, τὸν ἐμψυχον τὸν ζωντανὸν οὐρανὸν, τὸ παντων Βασιλέως, καὶ Θεῦ, ὁπῶ ἤρχετο ἐπάνω ἀπὸ κάτω εἰς τὰ κυφώματα τῆς γῆς, ἦγαν εἰς τὸν τάφον. κατὰ πολλὰ θαυμαστὰ ἀξιόστε παράδοξα θεμερά, εἶναι τὰ ἔργα σου τὰ θαυμάσιά σου τὰ καταθώματά σου, ὦ αὐθέντα Χριστὲ, ἂς εἶναι δόξα τιμὴ μεγαλοπρέπεια, εἰς τὴν δυναμίν σου εἰς τὴν ἐξουσίαν σου.

Ὦ Μητέρα τοῦ αὐθέντου Θεοῦ, τὰ στρατεύματα τὰ πλήθη οἱ χορεῖ ἡ τάξεις, τῆς νοερῶν αὐλῶν Ἀγγέλων, ἐπεισκέπαζαν ἐπεεισυμμάζωναν μὲ χαρὰν ἀγαλλίασιν, καὶ μὲ φόβον θόμον μὲ πτερὰ ἁγιώπτα, εἰς τὸν καιρὸν τῆς μεπασάσεώς σου τῆς ἀνόδου σου, τὸ κορμί σου τὸ πλατύπτον τὸ ὠῤῥυχωρότπτον, καὶ θεόδεκτον, ὁπῶ ἐδέχθη τὸν αὐθέντην Θεόν.

Ἀνίσως καὶ ὁ καρπὸς τὸ γενήμα αὐτῆς τῆς Παναγίας Παρθένου, δηλαδὴ ὁ αὐθέντης Χριστὸς, ὁ ἀκατάληπτος ὁ ἀκατανόητος, ὑπόφερεν ὑπόμεινε θελληματικὰ πάθιμον ταφὶῳ, δηλαδὴ θάνατον, ὡσὰν φθαρτὸς χοΐνος ἄνθρωπος, διὰ τὸ ὁποῖον γενήμα, αὐτὴ ἡ Παναγία Παρθένος, ἔγινε ἐλεημάτισεν οὐρανὸς ἔμψυχος, πῶς ἐκείνη, ἦγαν αὐτὴ, ὁπῶ τὸν ἐγέννησεν, χωρεῖς δοκιμὴν ἀνδρὸς, θέλει ἀρνηθῇ τὸ θάπθιμον τὸν ταφὶῳ, δηλαδὴ τὸν θάνατον νὰ μὴν ἀποθάνῃ.

Ὦ αὐθέντα Χριστὲ, ἐγὼ θέλω διηγηθῇ εἰπῇ, τὸν σελισμὸν τὴν διαφέρειαν τὴν ὡραιότπα τὴν θεϊκὴν, καὶ ἀνεκδιήγητον ἀνέκφραστον τὴν τελειότητάν σου, ἦγαν τῆς ἀγαθότητός σου τῆς θεότητός σου, καὶ τῆς σοφίας σου· διότι λάμποντας ἀσράπτωντας, σὰν λάμψισμα μία λάμψις, αἰώνιος παντοτινὴ αὐθύπαρκτος αὐθυπόστατος, ἀπὸ δόξαν ἀΐδιον παντοτινὸν ἀπὸ τὸν ἄναρχον Θεόν, καὶ Πατέρα σου, σωματονώμβνος λαμβάνωντας περνώντας κορμί, ἀπὸ γαστέρα κοιλίαν καθαρὰν παρθενικὴν, ἔλαμψες ἄσραψες ἐφάνης Ἥλιος δικαιοσυνίας, εἰς ἐκείνους ὁπῶ ἦτον μέσα εἰς τὸ σκότος τῆς ἀθεογνωσίας, καὶ εἰς τὸν ἅσκιον τὸ θανάτου τῆς κολάσεως.

Ὦ Παναγία Παρθένε, τὸ πλῆθος ὁ χορὸς τῆς μαθητῆς τῆς Ἀποστόλων, καβαλικεύωντας ὅπως καβαλάρης, ὡσὰν

δδῆμος ὀχλήμυος, τρὸς τὼ Σιὼν ἐκ περάτων λειτρργῆσαί σοι, τῇ κεφέλῃ τῇ κούφῃ ἠθροίζετο· ἀφ' ἧς ὁ Υ"ψιστος Θεὸς, τοῖς ἐν σκότει κὲ σκιᾷ, δικαιοσυήης ἔλαμψεν Η"λιος.

Σαλπίγγων θεόλιπτοι γλῶσαι, τῆ θεολόγων ἀνδρῶν δυηχέτερον, τῇ Θεοτόκῳ ἐβόων τὸν ἔξόδιον, ἐννηχέμυαι ὕμνον τῇ Πνεύματι, χαίροις ἀκήρατε πηγή, τῆς τὸ Θεῦ ζωαρχικῆς, κὲ σωτείε παύτων σαρκώσεως.

Ἐξέση τὸ σύμπαν, ἐν τῇ σεπτῇ Κοιμήσεισα. σὺ δὲ ἀπειρόγαμε Παρθενέ, γῆθεν μετέσης τρὸς αἰωνίυς μονὰς, κὲ τρὸς ἀπελεύτητον ζωὴν, πᾶσι τοῖς ὑμνῦσί σε, σωτηρίαν βραβεύσα.

Κροτείπωσαν σάλπιγγες, τῆ Θεολόγων σήμερον, γλῶσα δὲ πολύφθογγος ἀνθρώπων, νυῶ εὐφημείτω, πεεισχείτω ἀήρ, ἀπείρῳ λαμπόμυος φωτὶ, Ἄγγελοι ὑμνείπωσαν τῆς Παρθένε τὴν Κοίμησιν.

Τὸ σαὶ ἀπάιω εἰς σωμέφον, ἦγων εἰς τὴν ἀέρα, ἐσωμαρρίζοντο ἐσυμμαζώοντο τρχοντο, ἀπὸ τὰ πέρατα τὰ ἄκρα τῆς γῆς τῆς οἰκυμμένης, εἰς τὼ Σιὼν τὼ Ἱερουσαλὴμ, μέλλοντας κὰ λειτργήσειν τὰ ὑπηρετήσαι ἐσσία, τὸ ἐλαφρὸν σωμέφον, ἀπὸ τῶν ἁμαρτίμας, ἀπὸ τὼ ὀποίαν ἐμπυχὴν κεφέλιν, ἐσὺ ὁ ὑψηλόπτος αὐθέντης Θεὸς, ἔλαμψες ἀστράψες ἐφάνης Η"λιος δικαιοκρισίας, εἰς ἐκείνυς ὁπὼ ἦσαν μέσα εἰς τὸ σκότος τῆς ἀθεογωσίας, κὲ εἰς τὴν ἰσχυρὸν πῦ θανάτυ τῆς κολάσεως.

Ἡ γλῶσσαις ἡ θεόπαρταις ἡ θεομένυσαις τῆ Θεολόγων Ἁγίων ἀνδρῶν, τῆ σαλπίγγων τῆ Πνεαχίς Πνέματος, ἦγων τῆ Ἁγίων Ἀποσόλων, κτυπήμμαις βροντημμέναις ψαλλόμμαις, ἀπὸ τὸ Πανάγιον Πνεῦμα, ἐκραζαν ἐφώναζαν ἔλεγαν, τὼ δοξολογίαν τὼ ψαλμῳδίαν τὼ σωμφγαλτικὼ τὼ ἐνπαφιασικὼ τὼ κηδευτικὼ εἰς τὼ θεογεννήτειαν, ἀφραδέτερα φανερώτερα ἀπὸ σαλπίγγες ξυμπέτασις, λέγωπας, ὦ βρύσις, ἄφθαρτ ἀθάναται, τῆς σαρκώσεως τῆς ἐναιθρωπήσεως τῦ Υἱῦ, κὲ Λόγυ τῦ αὐθέντυ Θεῦ, ἐπὲ ἦσαι ἔγυες ἀρχὴ τῆς ζωῆς, κὲ ἀληθείας ὅλων τῆ ἀιθρώπων, ἄμπωτες νὰ χαίρεσαι, ἦγων σὲ χαιρετῶμεν σε φρσκιωῦμεν μὲ ψαλμῳδίαν δεξιλογίαν.

Ὦ Παρθενέ καθαρὰ θεογεννήτεια, ὅλος ὁ κόσμος ὅλα τὰ κτίσματα, ἐχόμαξαν ἔμειναν ἐκσατικὰ, εἰς τὼ κοίμησίν σε τὼ σεβασμίαν τὼ τιμημείλω· διότι ὡ ἐσὺ ἀδόκιμε ἀπὸ γάμον, ἐμπεκάθης ἐμπαπόπισες ἐπῆγες ἀπὸ τὼ γλῶ, εἰς ταῖς μνὰς ταῖς κατοικίαις ταῖς αἰωνίαις ταῖς παυοτινὰς τὼ ὐρανῦ, κὲ εἰς ζωὴν ἀθάνατον ἄφθαρτον παυοτινὼ εἰς τὸν Παράδεισον, δίδωπας χαρίζωπας ἐλευθείαν, εἰς ὅλες ἐκείνες, ὁπὼ σὲ ὑμνῦν σὲ δοξολογῦν πάντοτε παυοτινὰ ἀκαπάπαυσα.

Ἡ σαλπίγγες ἡ ξυμπέτασις, τῆ Θεολόγων Ἁγίων ἀνδρῶν, ἦγων τῆ Ἀποσόλων, ἂς κτυπήσην ἂς φωναξῦν σήμερα, κὲ ἡ γλῶσα ἡ πολύλαλος ἡ πολύφωνος τῆ ἀνθρώπων, ἂς δοξολογῆ ἂς ἐπαινῆ ἂς ἐγκωμιάζῃ τρρα, καὶ ὁ ἀέρας, ἂς κτυπᾷ ἂς βροντᾷ ὁλόγυρα, φωτιζόμμος λαμπρυνόμμος, ἀπὸ ἄπειρον πλῆθος φῶς, κὲ οἱ Ἅγιοι Ἄγγελοι, ἂς ὑμνῦν ἂς δοξολογῦν τὼ κοίμησιν τῆς Παναγίας Παρθένε.

Ὦ

Τὸ σκεῦος διέτρεπε, τῆς ἐκλογῆς τοὺς ὕμνοις σε, ὅλος ἐξισάμμος Παρθενέ, ἐκδήμος ὅλος, ἱερωμείος Θεῷ, τοῖς πᾶσι θεόλιπτος κὲ ὢν, ὄντως κὲ δεινύμμος, Θεοτόκε πανύμνητε.

Ἅλιον πονογενὲς, κιτῶν ἐντόθιον πῦρ, τῆς τεκμέρε παφῆς σε, τί φρσεικόσιμα, ἢ Γωνᾶς ὑσοφήτης ὠναδέδεικται. σεσωσμμύος δὲ ὡς κὲ τροπέπωτο, ἀσινὴς ἐβόα, θύσω σοι μὲ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε.

Νέμει σοι τὰ ὑπὲρ φύσιν, Ἄναξ ὁ πάντων Θεός. ἐν γὰρ τῷ τίκτειν Παρθενον ὥσπερ ἐφύλαξεν, ὕπως ἐν τάφῳ τὸ σῶμα διετήρησεν ἀδιάφθορον, κὲ συνεδόξασε θεία μεπασάσει, γέρασος ὥσπερ Υἱὸς μητρὶ χαιζόμμος.

Ὄντως σε ὡς φαεινὼ λυχνίαν, ἀύλου πυρὸς θυμιατήριον θείε χρύσεον ἀνθρακος, ἐν τοῖς Ἁγίων Ἁγίοις κατεσκεύωσε, σάμνον ῥάβδον τε πλάκα θεόγραφον, Κιβωτὸν Ἁγίαν, τράπεζαν Λόγου ζωῆς, Παρθενέ ὁ τόκος σε.

Τὼ

Ὦ Παναγία Παρθενέ, τὸ ἀγγῆον τὸ ἐκλεκτόμμον τὸ διακεκαθάρθον τὸ ἐκλεκτὸν τῦ Υἱῦ σε, ἦγων ὁ Ἀπόσολος Παῦλος, ἄρραπτον ἐλάμπεν εἰς ταῖς δοξολογίαις σε, μένωνας ἐκσατικὸς ὅλος δί ὅλα αἰαχωρήτως μισάλλπας ἀγαίνωνας ἔξω ἀπὸ τὸν κόσμον, ὅλως δί ὅλα ἀφιερωμένες εἰς τὸν αὐθέντην Θεόν, κὲ ὄντας ὁπὲ ἦτον ἀληθινὰ κατὰ ἀλήθειαν θεόπαρτος ξεμεθύσες, κὲ δεχόμμος φανερόμμος εἰς ὅλως τὼς αἰθρώπως, ὦ Θεοτόκε θεοδόκητε, παραδόξασε ὑπερβεδοξασμόμν, αὐτὸς ὁ ἴδιος σε ἐδοξάσησεν σε ἐγκωμιάζειν, εἰς ὅλως τὼς αἰῶνας παυοτινὰ ἀκαπάπαυσα.

Ἡ φωτία ἡ ἀναίδητος ἡ μωρὴ ἡ βαλαυτηγεπημόμν, τὸ πόνυ τῆς βαλάσσης, τῆ ἐνυδρίυ τῆ σπλάγχνυ τὸ κήτυς τὸ ὀφείλε, ἦτον ἑτοίμη ἐκ φρσκοίσιμα σεμέση, τῆ τειῶν ἡμερῶν τὸ ταφίματός σε, τὸ ὁποῖν φρσυτόμματος ταφίματος, ὁ Πρφήτης Γωνᾶς, ἐδείχθη ἐφανερώθη φανερώτης Πρφήτης, ἦγων τὸ ἐπαδε αὐτός· διότι σωζόμμος φυλατόμμος, καθὼς κὲ ἐκαπατίδη φρσπέρα, ἐκραύγαζεν ἐφώναζεν ἀβλαβὴς ἀπέρακτος, ὦ αὐθέντα Χριτὲ, ἐγὼ θέλω θυσιάσω εἰς ἐσέτα, μὲ φωνὴν ψαλμῳδίας δεξολογίας.

Ὁ Βασιλεὺς, κὲ αὐθέντης Θεὸς, ὅλων τῆ ὅσων τῆ κτισμάτων, βίδε χαιζε εἰς τὴ λογγσε τὰ ὑπερφυὴ τὰ ὑπερφυσικὰ χαρίσμαπα, ἐκάνα ὁπὲ ἔμμε παρακω ἀπὸ ἀιθρωπίνω φύσιν· διότι καθὼς σὲ ἐφύλαξε Παρθένον καθαρεύ, ὁπόπαν τὸν ἐγέννησεις εἰς τὼ γεννησισμ, ἔτζε πάλιας λογῆς ποιστρόσως, ἐδιαφύλαξεν ἐδιατήρησε τὸ καρμίσου, μέσα εἰς τὸν τάφ ἀδιάφθαρτον, χωεὶς νὰ πάθῃ φθοραν διάλυσιν, καθὼς κὲ τὸ ἐδικόν τε, κὲ σὲ ἐδόξασε σὲ ἐτίμησε μαζί τε, μὲ θεϊκὼ μεπάσαιν μεπαπόσιν, δίδωπας χαείζωπας εἰς τὲ λόγγσε, βραβεῖα χαίσματα ὡσὰν Υἱὸς, εἰς τὼ Μητέρα τε.

Ὦ Παρθενέ καθαρὰ θεογεννήτεια, ἡ γέννησίς σε τὸ γέννημά σε, ἦγων ὁ Υἱός σε, ἐκαπάκησεν ἐβάλθε ἐσέτα, κατὰ ἀλήθειαν ἀληθινὰ, ὡσὰν λυχνίαν Μανάλα ἐπαφωτὸν λαμφρὸν φωτεινὸν, κὲ ὡσὰν θυμιατήριον χρυσὸν τὸ αὐλὸν πυρός, ὡσὰν τὸ Πρφήτε Μωϋσέως τὸ Θεϊκὸ καρβέτε, ἦγων τὸ αὐθέντα Χριτὸ, εἰς τὰ Ἅγια τῆ Ἁγίων, δηλαδὴ εἰς τὸν Παράδεισον, κὲ ἀκόμι ὡσὰν τὼ ραμίσι, ὁπὲ εἶχε τὸ μάνα, κὲ ὡσὰν τὴν ῥάβδον τὸ Πρφήτε Ἀαρών, κὲ πλάκα θεόγραπτον τὸ Πρφήτε Μωϋσέως, κὲ καπέλλα ἁγία καθαρὰ, κὲ ξυπέζι, τῆς διδαχῆς τὲ λογε τῆς ζωῆς τῆ ἀιθρώπων, ἦγων τὸ αὐθέντε Χριτό.

Τῳ θείῳ παύτῳ καὶ πανσέπτῳ, τελοῦντες ἑορτὴν οἱ θεόφρονες, τῆς Θεομήτορος, δεῦτε πάντες χεῖρας κροτήσωμεν, τὸν ἐξ αὐτῆς τεχθέντα Θεὸν δοξάζοντες.

Ἐκ σοῦ ζωὴ ἀνατέτακε, τὰς κλεῖς τῆς Παρθενίας μὴ λύσασα. πῶς ἐν τῷ ἄχρονον, ζωαρχικόν τε σοῦ σκεύωμα, τῆς τε θανάτου πείρας, γέγονε μέτοχον.

Ζωῆς ὑπάρξασα τέμενος, ζωῆς τῆς ἀϊδίου τετύχηκας. ᾗ θανάτου γὰρ, τροπὴ τοῦ ζῆν μεταβέβηκας, ἡ τοῦ ζῆν τεκοῦσα τὸν σύμπαντα.

Γεγηθώμεν θυμῶτε καὶ πνεῦμα, Θεῖος ἔρως ἀντιπαττόμενος τὸ μὲν πῦρ ἐδρόσιζε, τῇ θυμῷ δὲ ἐγέλα, θεοπνεύστως λογικῇ, τῇ τῆς Ὁσίων ξιφηφόρῳ λύρᾳ ἀντιφθεγγόμενος, μουσικοῖς ὀργάνοις ἐν μέσῳ φλογὸς, ὁ δεδοξασμένος, τῆς Πατέρων καὶ ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θεο-

Ἡμεῖς οἱ πιστοὶ οἱ δυσεβεῖς Χειρικοὶ, ὑπὸ φρενοβλαβείας σχιζόμεθα θεϊκὰ, τελεωλωπας καμηλωπας ἑτέρου τοῦ ἑορτίου τοῦ πανηγυρικοῦ τοῦ θείου, καὶ σεβασμίαν τιμημένην τῆς Μητρὸς τὸ αὐθέντου Θεοῦ, ἔρχεσθε ἐλᾶτε, ἂς κτυπήσωμεν ἂς βαρέσωμεν τὰ χέρια μας, καὶ ἂς δοξάσωμεν ἂς ὑμνολογήσωμεν τὸν αὐθέντου Θεόν, ὑπὸ ἐγεννήθη ἀπὸ αὐτὴν τὴν παναχραντον Θεοτόκον.

Ὦ Παναγία Παρθένε, ἡ ζωὴ, ἤτοι ὁ αὐθέντης Χριστὸς, ἀνέτειλεν ἔλαμψεν δίχως ἀπὸ σένα, μὴν διαλύωντας μιὰ φθείρωντας μιὰ χαλῶντας τὰ κλειδία τῆς Παρθενίας σου τῆς καθαρότατός σου, πῶς λοιπὸν ἡ σένα τὸ κατοικητήριον, ἦγεν τὸ σῶμα τὸ καθαρὸν τὸ ἀμόλυντον, καὶ ἀρχηγὸν, καὶ αἴτιον τῆς ζωῆς, ἔγινεν ἐλχημάτισεν ἀπεκάτεση μεθεκτικὸν κοινωνητικὸν τῆς δοκιμῆς τοῦ θανάτου, ἦγεν ἀπόθανεν.

Ὦ Παναγία Παρθένε, μὲ τὸ νὰ ἔγινες νὰ ἐλχημάτισες ναὸς κατοικητήριον τοῦς ζωῆς, ἡ ὁποία ζωὴ ἔναι ὁ αὐθέντης Χριστὸς, ἐπέτυχες ἤτορες τοῦ ζωλοῦ τοῦ αἰώνιον τοῦ παντοτινὸν. διότι ἐμετέβης ἐπῆγες, διὰ μέσα τοῦ θανάτου, εἰς τοῦ ζωλοῦ, ἦγεν ἀπὸ τὸν θάνατον, εἰς τοῦ ζωλοῦ, ἐσὺ ὁπὸ ἐγέννησες τοῦ ζωλοῦ τοῦ αὐθύπαρκτου τοῦ ἐνυπόστατου, τοῦ αὐθέντου Χριστοῦ.

Ἡ θεϊκὴ ἀγάπη ὁ Θεϊκὸς πόθος ἔρωτας, ζωπυρωγόμενος ἀντιξεκόμενος, εἰς τοῦ ὀργίου τὸν θυμὸν τὸν ὁρμητικὸν τὸν ἀπαίδρωτον τὸν αὐθάδη, καὶ ἀναίσχυντον τοῦ τυράννου Βασιλέως Ναβυχοδονόσορος, καὶ εἰς τοῦ φωτιὰν τῆς καιομένης Καμίνου, τὴν μὲν φωτιὰν, τοῦ ἐδρόσισεν τοῦ ἔκαμεν δροσερὰν εἰς αὐτὸς, καὶ εἰς τὸν θυμὸν τοῦ Βασιλέως, ἐχαλάσθη ἐπεσυγελάσεν, ἀντιλέγωντας ἀντιμιλῶντας ἀντιψάλλωντας, εἰς τὰ μουσικὰ ὄργανα, ἀναμεταξὺ εἰς τὸ μέσον εἰς τὴν φλόγα τῆς Καμίνου, μὲν τὴν λύραν τοῦ Παναγίου Πνεύματος, τὴν θεσπέσιον τοῦ θεοφώτου, καὶ μὲ τὴν λογικὴν τὴν τείφωνον τὴν ξίλαλον τῆς Ἁγίων τεσσάρων παίδων, ψάλλωντας ὁπὸ ἔψαλλαν ἔλεγαν, ἐσὺ ὁ δεδοξασμένος ὁ ὑμνημένος Θεὸς τῆς Πατέρωμας, εἶσαι εὐλογημένος ἐπαινεμένος ὑπὸ τὸν Κόσμον.

Οἱ

Θεοτεύκτως πλάκας Μωϋσῆς, γεγραμμένας τῷ Θείῳ Πνεύματι, ἐν θυμῷ σπουδῇ ἔρριψεν· ἀλλ' ὁ τότε Δεσπότης, τοῦ τεκοῦσαν ἀσινῆ, τοῖς οὐρανίοις φυλάξας δόμοις, νεῷ εἰσῳκίσατο· συὺ αὐτῇ σκιρτῶντες βοῶμεν Χριστῷ, ὁ δεδοξασμένος, τῆς Πατέρων καὶ ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ἐν κυμβάλοις χείλεσιν ἀγνοῖς, μουσικῇ τε καρδίας φόρμιγγι, ἐν εὐήχῳ σάλπιγγι, ὑψηλῆς διανοίας, τῆς Παρθένου καὶ ἁγνῆς, ἐν τῇ εὐσήμῳ κλητῇ ἡμέρᾳ τῆς μεταστάσεως, πρακτικαῖς κροτοῦντες βοῶμεν χερσὶν, ὁ δεδοξασμένος, τῆς Πατέρων καὶ ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ὁ Θεόφρων ἥθροισται λαὸς, τῆς τοῦ δόξης Θεοῦ τὸ σκεύωμα, ἐκ Σιὼν μεθίσταται πρὸς οὐράνιον δόμον, ὅθεν ἦχος καθαρὸς ἑορτάζόντων, φωνὴ ἀφράστου ἀγαλλιάσεως, καὶ ἐν εὐφροσύνῃ βοᾷ τῷ Χριστῷ· ὁ δεδοξασμένος, τῆς Πατέρων καὶ ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Οὐκ

Ὁ Προφήτης Μωϋσῆς, ἐσωφρόνισεν ἐτζάκισε, μὲ ὀργὴν θυμόν, ταῖς πλακαῖς ταῖς θεοκατασκεύαστες ταῖς θεσπεσίαις, ὁπὸ ἦσαν γεγραμμένες, ὑπὸ τὸ θεϊκὸν Παράγιον Πνεῦμα, ἀμὴ ὁ αὐθέντης ἔστρεψε τὸ Προφήτη Μωϋσέως, ἦγεν ὁ αὐθέντης Χριστὸς, φυλάττωντας ἐκεῖνο, ὁπὸ τὸν ἐγέννησεν, ἦγεν τοῦ Μητρὸς, ἀβλαβῆ ἀλώβητον ἀπαράχτου, τοῦ ἐκατοίκησε τοῦ ἔβλεπε πάρα, εἰς τὰ οὐράνια καλάτια κατοικητήρια, χορεύοντες σκιρτῶντες ἡμεῖς οἱ πιστοὶ Χριστιανοὶ, κραυγάζομεν φωνάζομεν, καζὶ μὲ αὐτὸν τοῦ Παναγίου Παρθένου, εἰς τὸν αὐθέντου Χριστὸν, ἐσὺ ὁ δεδοξασμένος ὁ ὑμνημένος Θεὸς τῆς Πατέρωμας, εἶσαι εὐλογημένος ἐπαινεμένος ὑπὸ τὸν Κόσμον.

Ἡμεῖς οἱ πιστοὶ καὶ ὀρθόδοξοι Χριστιανοὶ, κτυπῶμεν βαρῶμεν, μὲ χέρια φρακτικὰ ἐργασικὰ τῆς ἀρετῆς, κράζομεν φωνάζομεν, μὲ κύμβαλα μὲ μουσικὰ ὄργανα, ἤγουν μὲ χείλη καθαρὰ ἁγνὰ, καὶ μὲ φόρμιγγα λύραν, ἤγουν τὴν ᾠδὴν τοῦ ψαλμῳδίαν τῆς καρδίας, καὶ μὲ ζεμπέτιν σάλπιγγα καλόηχον καλόφωνον, τὸ ὑψηλὸ νόημα τῆς ὑψηλῆς θεωρείας, εἰς τοῦ ἡμέραν τοῦ ἐνδόξου τοῦ περιφήμου τοῦ ὀνομαστοῦ, τοῦ βάπτισμον τοῦ καλισημάδωτον, τοῦ ἐχάσαν καλὰς ἡμέρας, δηλαδὴ φλάμπουρα, τῆς μεταστάσεως τῆς αὐτοῦ, καὶ καθαρᾶς Παρθένου θεομητείρας, φωνάζομεν λέγομεν, ἐσὺ ὁ δεδοξασμένος ὁ ὑμνημένος αὐθέντης Θεὸς τῆς Πατέρωμας, εἶσαι εὐλογημένος ἐπαινεμένος ὑπὸ τὸν Κόσμον.

Ὁ λαὸς ὁ πανθεϊκὸς τῶν θεοφρόνων, ὁ ὀρθόδοξος ὁ θεωρητικὸς ὁ ἔνδοξος, ἐσωκαθρίδη ἐσυμμαζώχθη ἦλθεν, διότι ἡ πέμπτη τοῦ κατοικητηρίου τῆς δόξης τοῦ· μεγαλειότητος τοῦ αὐθέντου Θεοῦ, μεταπομπίζεται μεταφέρεται ὑπὸ τοῦ Σιὼν τοῦ Ἱερουσαλὴμ, εἰς κατοικητήριον παλάτιον τοῦ οὐρανοῦ, ἤγουν εἰς τὸν Παράδεισον, ἐκεῖ ὁπὸ ἔναι φωνὴ καθαρὰ τῆς ἑορτῶν, καὶ φωνὴ χαρᾶς ἀγαλλιάσεως, ἀνεκδιήγητα ἀνεκπόητα, καὶ μὲ χαρὰ εὐφροσύνου, κραυγάζει φωνάζει εἰς τὸν αὐθέντου Χριστὸν, ἐσὺ ὁ δεδοξασμένος ὁ ὑμνημένος αὐθέντης Θεὸς τῆς Πατέρωμας, εἶσαι εὐλογημένος ἐπαινεμένος ὑπὸ τὸν Κόσμον.

Οἱ

Οὐκ ἐλάχιστον τῆ κτίσει οἱ Θεόφρονες παρὰ τὸν κτίσαντα· ἀλλὰ πυρὸς ἀπειλὴν, αὐφρείως πατήσαντες, ἐχαιρον ψάλλοντες, ὑπερυμνῆτε, ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Νεανίσκοι καὶ Παρθένοι τῆς Παρθενίτε καὶ Θεομήτορος, τὸν μνημόν σέβοντες, φρεσβύται καὶ ἄρχοντες καὶ Βασιλεῖς σὺν κριταῖς, μελῳδήσατε, ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Σαλπισάτωσαν τῆ σάλπιγγι τὸ Πνεύματος ὄρη ὑράνια, ἀγαλλιάθωσαν νῦν βουνοὶ, καὶ σκιρτάτωσαν θεῖοι Ἀπόστολοι, ἡ Βασίλισσα φῶς τὸν Υἱὸν μεθίσατω, σὺν αὐτῆ βασιλεύουσα.

Ἡ πανίερος μετάστασις τῆς Θείας σε καὶ ἀχράντε μητρὸς, τὰ ὑπερκόσμια, τῆ ἄνω δυνάμεων ἤδροισε πάγματα, συναφραίνεσθαι τοῖς ἐπὶ γῆς σοι μέλπουσιν, ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Φλο-

Οἱ φρονοῦντες τὰ θεῖα, οἱ θεωρητικοὶ οἱ ὀρθόδοξοι οἱ Ἅγιοι ζῆς νέοι παῖδες, δεῦ ἐλάχιστον δεῦ ἐφρισκώπασε τὰ εἴδωλα τὰ κτίσματα, ἦγαν τὴν εἰκόνα τὸ εἴδωλον τῦ Βασιλέως Ναβυχοδονόσορος, ἔξω ὑπὸ ἐκεῖνον, ὅπε τὰ ἔκτισεν τὰ ἐδημιούργησεν τὸν αὐθεντῆν Θεὸν, ἀμὴ καπαπατῶντες τζαλαπατῶντες τὸν φοβερισμὸν τῆς φωτίας, μὲ ἀνδρείαν ψυχὴν ἀπὸ τὰ, ἐχαίροντο ἀγάλλοντο, ψάλλοντας δοξολογοῦντας τὸν αὐθεντῆν Θεὸν, μὲ πέτοιαν δοξολογίαν, λέγοντες, ὦ ὑπερδεδοξάσμενε, ἐσὺ ὁ αὐθεντὴς, καὶ Θεὸς τῶν Πατέρωμας, εἶσαι ἀλογημένος ἐπαινεμένος ὑπὸ τὸν Κόσμον.

Νέοι παλικαράκια, καὶ Παρθένοι Ἱερεῖς Ἀρχιερεῖς, γέροντες γηραλαῖοι, καὶ Ἄρχοντες φρεσῶτες, καὶ Βασιλεῖς ἡγεμόνες, μαζὶ μὲ τὰς κεπὰς ὕμνοισας, σεβόμενοι τιμῶντας φρεσκιωώντας, τὴν ἐνθύμησιν τὴν κοίμησιν τῆς Παναγίας Παρθένε, καὶ Μητρὸς τὸ αὐθεντὸ Θεὸ, ψάλλετε δοξολογήσατε λέγοντες, ἐσὺ ὁ αὐθεντὴς, καὶ Θεὸς τῶν Πατέρωμας, εἶσαι ἀλογημένος ἐπαινεμένος ὑπὸ τὸν Κόσμον.

Τὰ μεγάλα τὰ ὑψηλὰ βαὰ, τὰ Οὐράνια τὰ ἀρενὰ, ἂς φωναζοῦν ἂς χαροῦν ἂς κτυπήσουν, μὲ τὴν σάλπιγγα τὴν ζεμπέταν τὸ Πνεύματος Πνεύματος, καὶ τὰ μικρὰ βαὰ ἡ ράχωμας, ἂς ἀγάλλωνται ἂς χαίρωνται πάρα, καὶ οἱ θεῖκοὶ Ἅγιοι Ἀπόστολοι, ἂς πηδοῦν ἂς χορεύουν πνευματικῶς γοερῶς, ἡ Βασίλισσα τὸ Κόσμε, μεπαπαίζει πηχαίνει εἰς τὸν Υἱόν, καὶ αὐθεντῶν Θεόνανε, βασιλεύωνας ἁγιασύωνας μαζὶ μὲ αὐτὸν, εἰς ὅλας τὰς αἰῶνας παντοτινὰ αἰώνια.

Ἡ μεταπάτησις ἡ μετοίκησις, ἡ ἱερωτὴ ἡ καθαρωτὴ τῆς θείκης, καὶ ἀφθάρτε Μητρὸς, ἐσωπάρισεν ἐσυμμάζωξεν, τὰ πλήθη τὰ πάγματα τῶν ἐπαινουμένων, ἦγαν τῶν αὔλων Ἀγγέλων, ὅπε εἶναι πλησίον ὑπὸ τὸν Κόσμον, νὰ χαίρωνται νὰ εὐφραίνωνται, μαζὶ μὲ ἐκείνης, ὅπε ψάλλεν δοξολογῦν εἰς ἐσένα, ἀπαὼ εἰς τὴν γῆν, λέγωντας, ἐσὺ ὁ αὐθεντὴς Θεὸς τῶν Πατέρωμας, εἶσαι ἀλογημένος ἐπαινεμένος ὑπὸ τὸν Κόσμον.

Ο

Φλόγα δροσίζουσαν ὁσίοις, δυσεβεῖς δὲ καταφλέγουσαν, Ἄγγελος Θεὸ ὁ παυδυνὴς ἔδειξε παισὶ, ζωαρχικὴν δὲ πηγὴν εἰργάσατο τὴν Θεοτόκον, φθορὰν θανάτε καὶ ζωὴν, βλυσάνουσαν τοῖς μέλπουσι, τὸν Δημιουργὸν μόνον ὑμνοῦμεν οἱ λευξωμοὶ, καὶ ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τὰς αἰῶνας.

Ῥήμασιν εἴχοντο τῆς Θείας κιβωτὸ τὰ ἁγιάσματος, πᾶσα ἡ πληθὺς τῶν Θεολόγων ἐν τῇ Σιὼν, ποῦ νῦν ἀπαίρεις σκιὴν κραυγάζοντες, Θεὲ τὸ ζῶντος, μὴ ὀχλίποις ἐποπτεύσα τὸς πίστει μέλποντας, τὸν δημιουργὸν μόνον ὑμνοῦμεν οἱ λευξωμοὶ, καὶ ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τὰς αἰῶνας.

Ὦ πῶς ὑψώσασα τὰς χεῖρας, ἐκδημοῦσα ἡ πανάμωμος, χεῖρας τὰς Θεὸν ἠγκαλισμένας σωματικῶς, ἐν παῤῥησίᾳ ὡς Μήτηρ ἔφησε φῶς τὸν τεχθέντα, ὃς μοι ἐκτήσω, εἰς αἰῶνας φύλατ-

Ο Ἄγγελος τὸ αὐθέντα Θεὲ ὁ παυδυνάμες, ἦγαν ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος τὸ αὐθέντα Θεῦ, ἔδειξεν ἐφανέρωσεν ἐκαμεν εἰς τὰς ζῆς τὴν Ἁγίας παῖδας, τὴν φλόγα τὴν λαύραν τῆς Καμίνε δροσισκὴν, ὁπὲ ἐδρόσιζεν αὐτὲς τὲς ζῆς καθαρὲς Ἁγίνες παῖδας, καὶ πάλιν τὴν αὐτὴν Κάμινον, τὴν ἔδειξε τὴν ἔκαμε φλογισκὴν καυσκὴν, εἰς τὲς ἀσεβῆς, καὶ ἀπίσες εἰδωλολάτρας, καὶ ἐκαμεν ἐκαποκλάσε τὸν θεογενητείαν βρύσιν ἀρχηὶ ζωῆς, καὶ ἀφανισμὸν σωτερμένε τὰ θανάτε, καὶ ὁπὲ βρύει ἀναβλίζει ζάνην ζωὴν, εἰς ἐκείνες ὁπὲ μέλπεν ψάλλει δοξολογῦν, λέγωνας, ἡμᾶς οἱ πίσει, ὁπὲ ἐλυθερωθήκαμεν ἐλυξωθήκαμεν, δοξάζομεν ἐπαινοῦμεν ἐγκωμιάζομεν, τὸν μοναχὸν κτίσμε πουητὴν αὐθεντῆν Θεὸν, καὶ τὸν ὑπερυψούμενον εἰς ὅλας τὰς αἰῶνας παντοτινὰ αἰώνια.

Ὅλον τὸ πλῆθος ὁ χορὸς, τὸ πάγμα τὸ σύσημα, τῶν Θεολόγων Ἁγίων ἀνδρῶν, ἦγαν τῶν Ἀποστόλων, εἰς τὴν Σιὼν τὴν Ἱερουσαλὴμ, ἐκρατῆτο ἐβαστάζετο μὲ ῥῆμα λογία, ὑπὸ τὴν θεϊκὴν καστέλαν τῆς καταρέπης σε, ἀπλαδὴ τὰ Ἁγίε Βαπτίσματος, κραυγάζοντες φωνάζοντες, ὡ τόπε κατοικητήριον τὸ ζωηταρὲ αὐθεντὸ Θεὲ, ὑπὲρ τὴν τὸ Μωϋσέως, πᾶ μισθὲς, πᾶ πηγαίνες, πάρα; μὴν ἤθελες λείψῃς ἀφήσῃς ἀπαρατήσῃς, ζοχαζόμεθα κρατοῦντας, ὁπὲ νὰ κατάξῃς νὰ ἐπιμελῆσαι αὐθέντε, ἐκείνες ὁπὲ σὲ ψάλλουν σὲ δοξολογοῦν, μὲ πίσιν ἀσέβειαν ὀρθοδοξίαν, λέγωνας, ἡμεῖς ὁπὲ ἐλυθερωθήκαμεν ἐλυξωθήκαμεν, δοξάζομεν ἐπαινοῦμεν ἐγκωμιάζομεν, τὸν μοναχὸν κτίσμε πουητὴν αὐθεντῆν Θεὸν, καὶ τὸν ὑπερυψούμενον εἰς ὅλας τὰς αἰῶνας παντοτινὰ αἰώνια.

Ὦ τί λογῆς, μὲ τί τρόπον, ἡ καθαρωτὴ ἡ ἁγιωτὴ Παρθένος, ἐχαιρώνας μισθώνας ὑπὸ τὴν τὸν ζωὴν, ὑψώνας σηκώνας ἀπάνω τὰ χεῖρας τὰς; λέγω, ὁπὲ ἀγκαλιάσαι ἐβαστάξαι δέσασε τὰ χεῖρας τὸν αὐθεντῆν Θεὸν, μὲ κορμὶ, ὡσὰν Μητέρα, εἶπεν ἐφανέρωσε, μὲ παῤῥησίαν μὲ θάῤῥος, εἰς τὸν γλυκυθέμε ὄζ αὐτῆς, ἦγαν εἰς τὴν Υἱόπωσε, ὦ Δέσποτα, ἐκείνος ὁπὲ μὲ ὕψωσες, φύλαττε τὸν παντοτινὰ, νὰ φωνάζω εἰς τὰ λόγγας, λέγωνας, ἡμεῖς ὁπὲ ἐλυθερωθήκαμεν ἐλυξωθήκαμεν, δοξάζομεν ἐπαινοῦμεν ἐγκωμιάζομεν, τὸν μοναχὸν κτίσμε πουητὴν αὐθεντῆν Θεὸν,

Θεο-

λατε βοῶντάς σοι, τὸν δημιργὸν μόνον ὑμνεῖμθ, οἱ λελυτρωμθοι, καὶ ὑπερυψοῦμθ εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Παῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ, ὁ τόκος τῆς Θεοτόκου διεσώζετο, τότε μὲν τυπούμθος, νῦν δὲ ἐνεργούμθος, τὴν οἰκουμθίνην ἅπασαν, ἐγείρει ψάλλειν σοι, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τὸν μνήμονά σου ἄχραντε Παρθένε, ἀρχαὶ τε καὶ ἐξουσίαι καὶ δυνάμεις τε, Ἄγγελοι Ἀρχάγγελοι, θρόνοι κυριότητες, τὰ Χερουβὶμ δοξάζουσι, καὶ τὰ φερικτὰ Σεραφὶμ, ἀνθρώπων δὲ τὸ γένος ὑμνεῖμθ, καὶ ὑπερυψοῦμθ εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ ξένως οἰκήσας Θεοτόκε, ἐν τῇ ἀχράντῳ νηδύϊ σου σαρκούμθος, ὅτος τὸ πανίερον, Πνεῦμά σου δεξάμθος, ἐν ἑαυτῷ κατέπαυσεν, ὡς ὀφειλέτης Τίός. διόπερ τὸν Παρθένον ὑμνεῖμθ, καὶ ὑπερυψοῦμθ εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ω

Θεοτόκε Θεόν, καὶ τὸν ὑπερυψώνομθ, εἰς ὅλας τὰς αἰῶνας παντοτινὰ αἰώνια.

Ὁ τόκος τὸ χρῖσμα ἡ χρῖσις, ἤγιαν ὁ Τίὸς τῆς Θεοχμνήζιας, ἐφύλαττε ἀβλαβεῖς τὰς ζωὰς Ἁγίας νέας παῖδας, τὰς καθαρὰς τὰς ἐνκρέτας, μέσα εἰς τὸν Κάμινον τὸ πυρός, ἐπότε μὲν, τυπωνόμθους φαινόμθους δεικνόμθους, μὲ τύπον σημεῖον μόνον, καὶ τώρα, δεικνόμθους φαινόμθους ἐμφανῶς, μὲ τὸ ἔργον, σηκώνει ὅλον τὸν Κόσμον, νὰ ψάλλῃ νὰ λέγῃ εἰς ἐσένα, ὅλα τὰ ποιήματα τὰ Δημιργήματα, ἐπαινεῖτε δοξολογεῖτε τὸν αὐθεντῆν Θεόν, καὶ ὑπερυψώνετέ τον, εἰς ὅλας τὰς αἰῶνας παντοτινὰ αἰώνια.

Ω Παναγία Παρθένε, καθαρὰ ἀμόλυντε, ἡ τάξεις τῆς Ἀρχῶν, καὶ ἡ ἐξουσίαις, καὶ ἡ δυνάμες, οἱ Ἄγγελοι, οἱ Ἀρχάγγελοι, οἱ Θρόνοι, ἡ κυριότητες, τὰ Χερουβὶμ, καὶ τὰ φερικτὰ Σεραφὶμ, δοξάζουν ἐπαινοῦν ἐγκωμιάζουν τὸν ἐνθύμησίνσε τὸν θανοῦσε, καὶ ἡμεῖς τὸ χρῖς ἡ χρεὰ τῆς ἀνθρώπων, σὲ ὑμνοῦμθ σὲ δοξάζομθ, καὶ σὲ ὑπερυψώνομθ, εἰς ὅλας τὰς αἰῶνας παντοτινὰ αἰώνια.

Ω Θεοχμνήζια Παναγία Παρθένε, ἐκεῖνος ὁπὸ ἐκαποίκησεν ἐχώρεσε, παράδοξα θαυμασὰ ὑπερφυσικὰ, μέσα εἰς τὸν ἄχραντον καθαρὸν, καὶ ἀμίαντον κοιλίαν σε, ἤγιαν πέρνωντας φορὰν ἀνθρωπότητα, ἐτὸς δεχόμθος λαμβάνωντας τὸν καθαρὰν τὸν παναγίαν σε ψυχὴν, τὸν ἀνάπαυσε τὸν ἐκαποίκησε τὸν ἔβαλε εἰς τὸ λόγχη κοντάτε, ὥστε χρεώσης Τίός. διὰ τοῦτο ἡμεῖς οἱ πιστοὶ Χεϊσιανοί, ὑμνοῦμθ ἐπαινοῦμθ ἐσένα, τὸν Παναγίαν Παρθένον, καὶ Μητέρα τοῦ αὐθεντοῦ Θεοῦ, καὶ σὲ ὑπερυψώνομθ, εἰς ὅλας τὰς αἰῶνας παντοτινὰ αἰώνια.

Ω

Ω τῆς ὑπὲρ σύνοιαν θαυμάτων, τῆς ἀειπαρθένε καὶ Θεομήτορος. πάφον τὸ οἰκήσασα, ἔδειξε Παράδεισον, ᾧ παρεσῶτες σήμερον, χαίροντες, ψάλλομθ, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα καὶ ὑπερυψοῦμθ εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Αἱ χρεαὶ πᾶσαι μακαρίζομθσε τὸν μόνον Θεοτόκον.

Νενίκληται τῆς φύσεως οἱ ὅροι, ἐν σοὶ Παρθένε ἄχραντε. παρθενδίει ὁ τόκος, καὶ ζωὴν τροφμνᾶς δύεται θάνατος, ἡ μὲ τόκον Παρθένος, καὶ μὲ θανάτον ζῶσα, σώζεις ἀεὶ Θεοτόκε τὸν κληρονομίαν σε.

Ἐξίσαντο Ἀγγέλων αἱ δυνάμεις, ἐν τῇ Σιὼν σκοπεύμαι τὸν οἰκεῖον Δεσπότην, γυναικείαν ψυχὴν χειρίζόμθον. τῇ γὰρ ἀχράντῳ τεκούσῃ, ὑγιεινῶς τροφερεφόνει, δεῦρο σεμνὴ, τῷ Τίῷ καὶ Θεῷ σωδοξάσθητι.

Συνέσεισε χορὸς τῆς

Ω θαύματα παράδοξα, παρεὶς ὑπὸ κάθε σύνοιαν, ὁπὸ δὲν φθάνει νὰ τὰ νοῇ νὰ τὰ καταλαμβάνῃ τὸς ἀνθρώπινος, τῆς παντοτινῆς Παρθένε, καὶ Μητρὸς τοῦ αὐθεντοῦ Θεοῦ· διότι κατοικῶνας μέσα εἰς τὴν πάφον, τὴν ἔδειξε τὸν ἐφανέρωσε τὸν ἔκαμεν ἄλλον Παράδεισον, εἰς τὸν ὁποῖον πάφον, ἡμεῖς οἱ πιστοὶ Χεϊσιανοί, σεκίμθοι παρὸν πλησίον κοντὰ σήμερα, χαρόμθοι ἀγαλλόμθοι, ἀσαὶ εἰς Παράδεισον, καὶ ὄχι εἰς λυπὴν, ψάλλομθ λέγομθ, ὅλα τὰ ποιήματα τὰ δημιργήματα τοῦ αὐθεντοῦ Θεοῦ, ἐπαινεῖτε ἐγκωμιάζετε τὸν αὐθεντοῦ Θεόν, εἰς ὅλας τὰς αἰῶνας παντοτινὰ αἰώνια.

Ὅλαις ἡ χρειαῖς, καλοτυχίζομθ ἐσένα, τὴν μοναχὴν Θεοχμνήζιαν.

Ω Παναγία Παρθένε, καθαρὰ ἀμίαντε, τὰ σωῖρα οἱ ὅροι τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, ἐνικήθηκαν εἰς ἐσένα. διότι ὁ τόκος τὸ χρῖσμά σε, ἔγινε μὲ παρθενίαν, καὶ ὁ θάνατός σε, ἀρεβωνιάζεται τροφερνεῖ ζωὴν, ὡ ἐσὺ Θεοχμνήζια, ὁπὸ ἤμεινες ὕστερα ὑπὸ τὸν χρῖσπσίνσε Παρθένος, καὶ ὁπὸ ζῆς εἶσαι ζωπαρὴ, ὕστερα ὑπὸ τὸν θάνατον, ἄμποτες νὰ ἤθελες ἐλεθερώνῃς φυλάττῃς παντοτε τὸν κλῆρον τὸν λαόνσε ἀβλαβῆ, ὑπὸ τὰ κακὰ, καὶ δυσυχίας.

Η δυνάμες, ἡ τάξεις οἱ χοροὶ, τῆς ἀύλων Ἀγγέλων ἐμειναν ἐκστατικαὶς ἐκθαμβαις εἰς τὸν Σιὼν τὴν Ἐκκλησίαν τὴν Γερουσαλὴμ, ἐβόμαζαν κοπιάζωντας βλέποντας τὸν ἐδικόντας, δηλαδὴ αὐθεντοῦ Χεϊσοῦ, ὁπὸ νὰ λαμβάνῃ τὰ πτίκια εἰς χεῖράς τε, γυναίκειαν ψυχὴν, δηλοότι τῆς Μητρὸς τε τῆς Παναγίας Παρθένε. διότι ἐφάνεζεν ἔλεγε, καθὼς ἀφέπει εἰς Τίὸν, εἰς ἐκεῖνα ὁπὸ τὸν ἐγεννησεν ἀμίαντα καθαρὰ, χωεὶς φθορὰν, ὦ μεγαλοφερεσεπ, ἔρχε ἔλα, σωδοξάσω σωβασίλευε, μαζὶ μὲ τὸν Τίὸν, καὶ αὐθεντοῦ Θεόνσε.

Ὁ χορὸς τὸ πλῆθος, τῆς Μαθητῆς τῆς Ἀποστόλων,

Ἀποστόλων, τὸ θεοδόχον σῶμά σου, μὴ δεῦρο ὁρῶντες, καὶ φωνῇ λιγυρᾷ προσφθεγγόμενοι, εἰς ἐρανίους θαλάμους, πρὸς τὸν Υἱὸν ἐκποιεῖσθε, σώζεις ἀεί, Θεοτόκε τοὺς κληρονομίαν σε.

Ἄγγελοι τοῦ κοίμησιν τῆς Παναγίας, ὁρῶντες ἐξεπλήττοντο, πῶς ἡ Παρθένος ἀπαίρει ἀπὸ τῆς γῆς εἰς τὰ ἄνω.

Ἅπας γηγενὴς, σκιρτάτω τῷ Πνεύματι λαμπαδοχέμενος, πανηγυριζέτω δὲ, αὐλῶν νόων φύσις χεραίρουσα, τὴν Γέρων μετάστασιν τῆς Θεομήτορος, καὶ βοάτω· χαίροις παμμακάριστε, Θεοτόκε ἁγνὴ ἀειπάρθενε.

Δεῦτε ἐν Σιὼν, τῷ Θείῳ καὶ πίονι ὄρει τῆς ζώντος Θεοῦ, ἀγαλλιασώμεθα, τῷ Θεοτόκῳ συνοπτεζόμενοι, πρὸς δὲ τὸν λίαν κρείττονα, καὶ Θειοτέραν σκιρτῶν, ὡς μητέρα, ταύτην εἰς τὰ Ἅγια, τῶν Ἁγίων Χειρὸς μεπατίθησι.

Δεῦτε οἱ πιστοὶ, τῷ ἱκ-

ἐσωκάρισεν ἐσυμμάζωξε τὸ κορμίαν τὸ θεόδεκτον, ὁπὼ ἐδέχθη τὸν αὐθέντην Θεόν, βλέπωντας τὸ κοιπάζωντας τὸ μέφος μὲ ζόμον, καὶ ὁμιλέντες λέγοντες, μὲ φωνὴν γλυκειαν θρηνπικὴν λυπητικὴν, ὦ θεομήτηρ, δυμαίνωντας πηγαίνωντας εἰς τὰς ἐρανίας καμάρας τὰ ἄρια, εἰς τὸν Υἱόν σε, ἄμποτες νὰ ἤθελες λυθῶντες ἐλεύθερωντες ἀπὸ τὰ κακὰ παθητὰ, τὴν κληρόνσε τὸν λαόνσε.

Οἱ Ἅγιοι Ἄγγελοι, βλέπωντας κοιπάζωντας θεωρῶντες τὸν θανὸν τὸν τελευτὸν τὸν κοίμησιν, τῆς καθαρωτάτης ἀχραντωτάτης Παναγίας Παρθένε, ἐμειαν ἐκστατικὴ ἐκθαμβοι, λέγοντες, πῶς τὸ λογῆς, μὲ τὸ ζόπον, ἡ Παναγία Παρθένος, ὑψώνεται σηκώνεται ἀνεβαίνει, ἀπὸ τὸν γῆν, ἀς πάῳ εἰς τὸν ἐρανὸν, σπλαδὴ εἰς τὸν Παράδεισον.

Κάθε γήϊνος ἄνθρωπος, κραπῶντας βαζῶντας λαμπάδες εἰς τὰ χεριά του, ἂς πηδᾷ ἂς χορεύῃ νοερῶς πνευματικῶς, καὶ ἡ φύσις τῶν νοερῶν τῶν αὐλῶν Ἀγγέλων, ἂς πανηγυρίζῃ ἂς ἑορτάζῃ, γεραίρωντας σέβωντας τιμῶντας, τὸν καθαρὸν τὸν Ἅγιαν μεπαπόπισιν μετοίκησιν ἔξοδον, τῆς Μητρὸς τῦ αὐθέντε Θεοῦ, καὶ ἂς φωνάζῃ ἂς λέγῃ, ὦ παμμακάριστη καλοτυχὴ ἀπὸ ὅλες, θεομήτρια καθαρὰ, παντοτινὴ Παρθενιὰ, ἄμποτες νὰ χαίρεσαι, ἤγουν σὲ χαιρετοῦμεν σὲ προσκυνοῦμεν, μὲ ὕμνον ψαλμῳδίαν δοξολογίαν.

Ὦ πιστοὶ καὶ ὀρθόδοξοι Χεισιανοὶ, ἔρχεσθε, ἐλᾶτε, ἂς χαρῦμεν, εἰς τὸν Σιὼν τὸν Ἐκκλησίαν Ἱερουσαλὴμ, εἰς τὸ ὄρος τὸ βυνὸν, τῦ ζωντανῦ αὐθέντε Θεοῦ, τὸ θεῖκόν· καὶ παχὺ, θεωρῶντες φυπαζόμενοι βλέποντες νοερῶς μὲ τὸν νοῦν τὴν θεομήτριαν. διότι ὁ αὐθέντης Χειρὸς, μεπαφέρισε μεπαπόπιζει αὐτὸν, ὡσὰν μητεράτε, εἰς τὸ κατοικητήριον τὴν πεντὰν τὴν κατὰ πολλὰ καλλιωτέραν ἀνωτέραν, καὶ θεϊκοτέραν, εἰς τὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων, ἤγουν εἰς τὸν ἀπάνω ἐρανὸν, εἰς τὸν Παράδεισον.

Ὦ πιστοὶ, καὶ ὀρθόδοξοι Χεισιανοὶ, ἔρχεσθε ἐλᾶτε, ἂς πλη-

πάφῳ προσελθωμὲν τῆς Θεομήτορος, καὶ πεζιπτυξώμεθα, καρδίας χείλη ὄμματα μέτωπα, εἰλικρινῶς προσάπτοντες. καὶ ἀρυσώμεθα ἰαμάτων, ἄφθονα χαρίσματα, ἐκ πηγῆς ἀσηπάς βλυσαύοντα.

Δέχου παρ' ἡμῶν, ὠδὴν τὴν ἐξόδιον, Μήτηρ τῦ ζῶντος Θεοῦ, καὶ τῇ φωτοφόρῳ σε, καὶ Θείᾳ ἐπισκίασον χάριτι, τῷ Βασιλεῖ τὰ ἔθνεα, τῷ φιλοχρίστῳ Λαῷ, τὴν εἰρήνην, ἄφεσιν τοῖς μέλπουσι, καὶ ψυχῶν σωτηρίαν βραβεύσα.

πλησιάσωμεν ἂς ζυγώσωμεν, εἰς τὸν τάφον τῆς Μητρὸς τῦ αὐθέντε Θεοῦ, ἤγουν ἐκεῖ ὁπὼ ἔθαψαν, καὶ ἂς τὸν ἀγκαλιάσωμεν ἂς τὸν φιλήσωμεν, ἐγγίζοντας πλησιάζοντας καρδιὰ, μὲ τὴν καρδίαν μας, καὶ μὲ τὰ χείλη μας, καὶ μὲ τὰ μάτια μας, καὶ μὲ τὸ πρόσωπόν μας, καὶ ἂς ἀπλήσωμεν ἂς δυνάλωμεν δῶρα χαρίσματα ἀφθόνητα πλούσια θεραπείαν ἰατρειῶν, ὁπὼ ἀναβλύζει δυναμὲν ἀπὸ βρύσιν παντοτινὸν βρύτον παντοτινόρεικον.

Ὦ Μητέρα τῦ ζωντανῦ αὐθέντε Θεοῦ, δέξε λάβε ἔπαρε ἀπὸ ἡμᾶς, ψαλμῳδίαν δοξολογίαν σωσυγαλτικὴν ἐντιφασικὴν, καὶ κάμε ἴσκιον σκέπασέμας· ὀβαφύλαξέμας μὲ τὴν χάριν σε τὴν θεϊκὴν, καὶ φωτοφανῆ λαμπρὰ, χορηγῶντας δίδωντας εἰς τὸν Βασιλέα, τὰ νικητήρια τὰ σημεῖα τῆς νίκης, καὶ εἰς τὸν φιλόχριστον εὐσεβῆ, καὶ θεοφιλῆ λαόν, τὴν ὀρθοδόξων Χεισιανῶν, τὴν εἰρήνην ὁμόνοιαν, καὶ εἰς ἐκείνους, ὁπὼ σὲ προσφέρωμεν ὕμνον δοξολογίαν, ἄφεσιν συγχώρησιν τῶν ἁμαρτιῶντας, καὶ ἐλευθερίαν τῶν ψυχῶντες.

Τέλος τῦ Κανόνος καὶ τῆς Ἐξηγήσεως, τῆς Κοιμήσεως τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκε.

ΚΑΝΩΝ ΤΗΣ ΥΨΩΣΕΩΣ

ΤΟΥ ΤΙΜΙΟΥ, ΚΑΙ ΖΩΟΠΟΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ.

Ἑλληνικὸν Κείμενον.

Ἐξοδ. κεφ. κζ'. } Σταυρὸν χαράξας Μωσῆς, ἐπ' ὀθείας ῥάβδῳ, τῷ ἐρυθρᾷ διέτεμε, τῷ Ἰσραὴλ πεζεύσαντι, τῷ δὲ ὑπερηφανικῶς, Φαραὼ τοῖς ἅρμασι κρατήσας ὑψώσεν, ἐπ' εὐρείας ἁγιάσας τὸ ἀήττητον ὅπλον. διὸ Χριστῷ ᾄσωμεν, τῷ Θεῷ ἡμῶν ὅτι δεδόξασται.

Ἐξοδ. κεφ. ιζ'. } Τὸν τύπον πάλαι Μωσῆς, τῶν ἀχράντων Παθῶν, ἐν ἑαυτῷ προέφηνε, τῆς Ἱερῶν μεσέμεν-

Ἐξήγησις τῶν Κανόνος τῆς Ὑψώσεως.

Ὁ Προφήτης, καὶ Θεόπτης Μωϋσῆς, χαράττων τύπον ὄντως σημαδεύοντας τὸν τίμιον, καὶ ζωοποιὸν Σταυρόν, εἰς τὸ ἴσιον τὰ Σταυρὰ μὲ τὴν ῥάβδον τὴν θαυματεργὸν τὴν θαυματοποιὸν, ἔκοψε ἐχώρισε εἰς δύω, ἤγουν ἄνοιξε τὴν κόκκινην θάλασσαν, εἰς τὸν Ἰσραηλιτικὸν λαὸν τῆς Ἑβραίων, ὁπὰ τὴν ἐπέρασεν πεζός, χωρὶς πλοῖον καράβι, καὶ πάλιν τὴν αὐτὴν θάλασσαν, κυπτώντας βαρώντας μὲ τὴν ῥάβδον τὴν, ὁπόρφα δίπλα πλαγειώς, σαυρωτὰ, τὴν ἔσμιξεν τὴν αὐτὴν πάλιν ἔκλεισεν εἰς τὰ ἀμάξια τὰ Βασιλέως Φαραὼ τῆς Αἰγύπτου, ἀλλοιεφάφωτας σημαδεύοντας, ἀπάνω εἰς τὸ πλάτος εἰς τὴν ὄψιν εἰς τὸ πρόσωπον τῆς θαλάσσης, τὸ ἅρμα τὰ τιμία Σταυρὰ, τὸ αἰχμητὴν τὸ ἀκαταβόητον τὸ ἀκαταμάχητον, ἤγουν τὸ νικητικὸν, ἐναντίον κατὰ τῆς ἐχθρῶν, καὶ δαιμόνων, ἀλλ' ἐπῆτο ἡμεῖς οἱ πιστοὶ Χριστιανοὶ, ἂς ψάλλωμεν ἂς δοξολογήσωμεν ὑμνοις δοξολογίας, εἰς τὸν αὐθεντῆ Χριστὸν, καὶ Θεόν μας· διότι ἐδοξάσθη ἐμεγαλώσθη ἐθαυμασώθη ἐνδόξα, μὲ τὰ ἔργατα μὲ τὰ θαυμάσιάτα, ἐν τοῖς τοιούτοις τέρασι, καὶ σημείοις.

Ὁ Προφήτης, καὶ Θεόπτης Μωϋσῆς, σεκόμενος εἰσκόμενος εἰς τὸ μέσον, ἀνάμεταξὺ κάμποσα εἰς τὰς δύω Ἱερεὺς Ἁγίους ἄνδρας, ἤγουν τὸν Ἀαρὼν, καὶ τὸν Ὢρ, τοὺς ἱερεῖς, ἐφοφανέρωσεν ἔδειξεν ἐχνημάτισεν εἰς τὸν ἑαυτόν τα εἰς τοῦ λέγωτα, παλαιὰ τὸν παλαιὸν καιρὸν, εἰς τὸ ὄρος τὸ Σινᾶ, τὸ τύπωμα τὸ χῆμα τὸ σημεῖον τῶν καθαρῶν πάθους τῆς τιμίας

νος. Σταυρῷ δὲ χηματισθεὶς, τεταμμένος ξόπαιον, παλάμαις ἤγειρε, τὸ κράτος διωλέσας Ἀμαλὴκ τὸ παιώλης, διὸ Χριστῷ ᾄσωμεν, τῷ Θεῷ ἡμῶν, ὅτι δεδόξασται.

Ἀριθ. κεφ. κά. } Ἀνέθηκε Μωϋσῆς, ἐπὶ πήλης ἄκος, φθοροποιῦ λυτήριον, καὶ ἰοβόλε δήγματος, καὶ ξύλῳ τύπῳ Σταυρῦ, τὸν ὀφὶν τὸν συρόμενον, ὁπῦ σύρεται ἀπάνω εἰς τὴν γῆν, δηλαδὴ τὸν νοητὸν, καὶ ἀρχέκακον ἀλάβολον, ὁπῦ ἔπεσεν ἀπὸ τὸν οὐρανὸν, κατὰ εἰς τὴν γῆν, τὸν χαμερπῆ, δαιμονιώδωντας καταμαχώντας τὴν βλάβην τε τὴν φθοράτε, ἀπάνω εἰς αὐτὸ τὸ σημεῖον τὸ ξύλον τὰ τιμία Σταυρὰ, δίπλα πλαγία σαυρωτὰ. διὰ τοῦτο ἡμεῖς οἱ πιστοὶ Χριστιανοὶ, ἂς ψάλλωμεν ἂς δοξολογήσωμεν, ὕμνοις δοξολογίας, εἰς τὸν αὐθεντῆν Χριστὸν, καὶ Θεόν μας. διότι ἐδοξάσθη ἐμεγαλώσθη ἐθαυμασώθη ἐνδόξα, μὲ τὰ ἔργατα μὲ τὰ θαυμάσιάτα, ἐν τοῖς τοιούτοις τέρασι, καὶ σημείοις.

Ὑπέδειξεν οὐρανὸς, τὸ Σταυρὸν τὸ ξόπαιον, τῇ δυσεβείας κράτορι, τῷ Βασιλεῖ θεόφρονι, ἐχθρῶν ἐν ᾧ δυσμενῶν, κατεβλήθη φρύαγμα, ἀπάτη ἀνεξάπτη δὲ, καὶ πίστις ἐφηπλώθη, γῆς τοῖς πέρασι θεία. διὸ Χριστῷ ᾄσωμεν τῷ Θεῷ ἡμῶν, ὅτι δεδόξασται.

Ὁ Προφήτης, καὶ Θεόπτης Μωϋσῆς, ἔθεσεν ἔβαλεν, ἤγουν ἐκρέμασεν ἀπάνω εἰς μίαν πήλιν κολόνα, εἰς σὰν ξύλον, σὰν ταξικὴν θεραπευτικὸν φάρμακον βότανον, ἀλεξητικὸν ἀφανιστικὸν ἐλευθερωτικὸν, τὸ δαγκάματος τὸ πληγώματος τὸ φθοροποιὸ τὸ λυμαντικὸ, καὶ φαρμακερὸ βλαπτικὸ θανατηφόρο τῆς ὀφιδίων τῆς ἐρήμου, καὶ ἔθεσεν ἐκάρφωσεν εἰς τὸ ξύλον, μὲ τύπον σημεῖον τὸ τιμίο Σταυρὸ, τὸν ὄφιν τὸν συρόμενον, ὁπῦ σύρεται ἀπάνω εἰς τὴν γῆν, δηλαδὴ τὸν νοητὸν, καὶ ἀρχέκακον ἀλάβολον, ὁπῦ ἔπεσεν ἀπὸ τὸν οὐρανὸν, κατὰ εἰς τὴν γῆν, τὸν χαμερπῆ, δαιμονιώδωντας καταμαχώντας τὴν βλάβην τε τὴν φθοράτε, ἀπάνω εἰς αὐτὸ τὸ σημεῖον τὸ ξύλον τὰ τιμία Σταυρὰ, δίπλα πλαγία σαυρωτὰ. διὰ τοῦτο ἡμεῖς οἱ πιστοὶ Χριστιανοὶ, ἂς ψάλλωμεν ἂς δοξολογήσωμεν, ὕμνοις δοξολογίας, εἰς τὸν αὐθεντῆν Χριστὸν, καὶ Θεόν μας. διότι ἐδοξάσθη ἐμεγαλώσθη ἐθαυμασώθη ἐνδόξα, μὲ τὰ ἔργατα μὲ τὰ θαυμάσιάτα, ἐν τοῖς τοιούτοις τέρασι, καὶ σημείοις.

Ὁ αἰθήτος οὐρανὸς, ἔδειξεν ἐφανέρωσεν ἐχνημάτισε ὑπακόωσεν, τὸ σημεῖον τὸ νικητικὸν τὰ τιμία Σταυρὰ, ἤγουν τὸν ζωηφόρον Σταυρὸν, δηλαδὴ εἰς τὸν ὀρθοδοξώτατον τῶν δυσεβῶν τῆς ὀρθοδοξίας τὸν θεσεβῆ, καὶ εἰς τὸν αὐτοκράτορα Βασιλέα ὁπῦ ἐφρονεύσε τὰ θεῖκα, δηλαδὴ τὸν μεγαν Κωνσταντῖνον, μὲ τὸ ὁποῖον σημεῖον τὰ τιμία Σταυρὰ, τὸ φασκωμα ἡ ἔπαρσις ἡ ἀλαζονεία ἡ ὑπερηφάνεια, τῆς ἐναντίων τῆς κτικεσιμούρων ἐχθρῶν ἀλάβολων, τῆς φθονερῶν τῆς ἀεϊλιώτων, ἔπεσεν κάτω ἐκρημνίσθη ἐσωξέρθη ὀλοθρεύθη, καὶ ἡ πλεῖα ὁ ὑποσκελισμὸς τῆς εἰδωλολατρείας τῆς πολυθεΐας, ἀποδογυεύθη ἀφανίσθη ἐσβέσθη, καὶ ἡ ὀρθοδοξία ἡ θεῖκὴ πίστις τὴν αὐθεντῆν Χριστὸν, ξεπλώθη, ἤγουν αὐξησεν εἰς τὰ πέρατα τὰ ἄκρα τῆς γῆς τῆς οἰκουμένης, δηλαδὴ εἰς ὅλον τὸν Κόσμον. διὰ τοῦτο ἡμεῖς οἱ πιστοὶ Χριστιανοὶ, ἂς ψάλλωμεν ἂς δοξολογήσωμεν ὕμνοις δοξολογίας, εἰς τὸν αὐθεντῆν Χριστὸν, καὶ Θεόν μας. διότι ἐδοξάσθη ἐμεγαλώσθη ἐθαυμασώθη ἐνδόξα, μὲ τὰ ἔργατα μὲ τὰ θαυμάσιάτα, ἐν τοῖς τοιούτοις τέρασι, καὶ σημείοις.

Α'ειθ. κεφ. ιε'. } Ρ'άβδος εἰς τύπον τῦ μυστηίυ παραλαμβάνεται.

τῦ βλασῶ δὲ προκείνει τὸν Ἱερέα, τῇ σειρδύσῃ δὲ φρώλω Ἐκκλησία νυῦ ἐξώιθησε, ξύλον Σταυρῦ εἰς κράτος καὶ σερέωμα.

Ε'ξοδ. κεφ. ιζ'. } Ὡς ἐπαφῆκε ραπιζομένη ὕδωρ ἀκρότμος, ἀπειθῦντι λαῷ, καὶ σκληροκαρδίῳ, τῆς Θεοκλήτε ἐβήλου Ἐκκλησίας τὸ μυστήριον, ἥς ὁ Σταυρὸς τὸ κράτος καὶ σερέωμα.

Ο' Εὐαγ. Γωά. κεφ. ιδ'. } Πλυθρᾶς ἀχράντε λόγχη ξωθείσης, ὕδωρ συῦ αἵματι ἐξεβλήθη, ἐγκαινίζον διαθήκλυ, καὶ ῥυπτικὸν ἁμαρτίας. τῇ πιστῶν δὲ Σταυρὸς καύχημα, καὶ Βασιλέων κράτος καὶ σερέωμα.

Α'ββακ. κεφ. γ'. } Εἰσακήκοα Κύριε, τῆς οἰκονομίας σε τὸ μυστήριον, κατενόησα τὰ ἔρ-

Εἰς τύπωμα σημείων προτύπωσιν, τὰ ὑπόκρυφα μυστηρία τῆς πίστεως, τὰ θεοπότε αὐθεντε Χειρὸς, περίτεται, δηλαδὴ ἐπάρθη, ὑπὸ τὸν Προφήτλυ Μωϋσῆν, ἡ ῥάβδος τῦ Ἀαρὼν, ὡς καὶ πάρα ἐνοεῖται ἡ ῥάβδος, δηλαδὴ ὁ τίμιος Σταυρός. διότι μὲ τὴν βλάσησιν τλὼ αὐξήσιν τῶν βλασῶν, ὁπὸ ἔκαμνεν ἡ ῥάβδος, δῆλόγει προκείνει, ὅτι ἐπροκείνεν ἐδῆλόξεν ἐφανέρωσεν τὸν ἄξιον ἱερέα Ἀαρὼν, ἀμὴ τὸ ξύλον τὸ τιμιὸ, καὶ ζωοποιὸ Σταυρὸ, αὐθησε ἐβλάστησεν εὐγαλεν ἄνθος πάρα, εἰς τλὼ σωαθροισιν τὴν συμμάζωξιν τὴν Ἐκκλησίαν τῶν πιστῶν, καὶ ὀρθοδόξων Χειρισανῶν, ὁπὸ ἦταν πρωτήτερα πρὸ τῆς ἐνσάρκε οἰκονομίας ἐναθρωπήσεως τῦ αὐθεντε Χειρὸς, ἄγονος σέρα, χωρὶς πιθυματικὰ παιδία, καὶ ἐδόθη δῆλα δυνάμιν ἰσχύσης, καὶ δῆλα ἀσφάλειαν σερεώσιν τῆς.

Η' εἰς τλὼ ἄκρλυ τετμημλύην, καὶ κεμμλύη πέρα, ὑπὸ τλὼ ῥάβδον τῦ Προφήτε Μωϋσέως, ἐπειδὴ κτυπυμλύη πλητομλύη πάρα τῦ Μωϋσέως, ἄφησεν αὐέδωσεν αἷμα ἔβλυσεν εὐγαλεν νερὸν, εἰς τὸν ἀπειθῆ τὸ ὑποσάτλυ, καὶ σκληροκάρδιον γογγισλὼ λαὸν τῦ Ἑβραίων, καὶ ἐφανέρωσεν ἐδείχισεν ἐπροκονίζε τὸ μυστήριον τὸ ὑπόκρυφον τῆς χάειτος τῦ Ἁγίου Βαπτίσματος τῆς σωαθροίσεως τῆς συμμαζώξεως τῦ πιστῶν Χειρισανῶν, τῆς θεοκαλέσε θεοζήτητε, τῆς ὁποίας Ἐκκλησίας, ὁ τίμιος, καὶ ζωοποιὸς Σταυρὸς, εἶναι ἡ δωάμις της ἡ νικητικὴ, καὶ ἡ σερίωσίς της ἡ ἀσφάλειά της.

Νερὸν, μαζὶ μὲ αἷμα, ἔρδοσεν, ἔξεξεν δυγῆκεν, ὑπὸ τλὼ ἄλχαστον, καὶ καθαρὸ πλόρλο τὸ αὐθεντε Χειρὸ, ὁπὸ ἐκεντήθη ἐπληγώθη, μὲ τλὼ λόγχλω τὸ κοντάρι τὸ στρατιώτε Λογγίνε, ξανακαινεργώνοντας ὑποσφραγίζοντας βεβαιώνοντας τλὼ νέαν δῆαθηκλυ τὸ Εὐαγγέλιον, καὶ ἀκόμι ἐξεβλύθη ὕδωρ καθαρεισικὸν ἐξαλειπτικὸν πλυτικὸν, καὶ σφάλματος τῆς ἁμαρτίας. διότι ὁ τίμιος Σταυρὸς, εἶναι καύχημα δόξα τιμὴ τῆς πιστῶν, καὶ ὀρθοδόξων Χεισικανῶν, καὶ τῆς δυσεβῶν, ἀνίκτων Βασιλέων, εἶναι δυνάμις γίκη, κατὰ τῆς ἐχθρῶν, καὶ βάσις κειπὶς σερεώσις της.

Ω' Δέσποτα τῆς ἁπάντων Θεέ, ἐγώ ἤκουσα ἠκραάθλυ ἐνωτίσθω μέσα βαθυά, τὸ ὑπόκρυφον τὸ ἀκατανόητον τὸ ἀκατάλυπτον μυστήριου, τῆς κυβερνήσεώς σε τῆς ἐναθρωπήσεώς σε τῆς σαυρώσεώς σε, ὁπὸ ἔμελλες νὰ ἔλθῃς εἰς τὸν Κόσμον, καὶ ἐκαπλάβα ἐγιώεισα τὰ ὑπερλίσματά σε τὰς ὑπο-

φάσεις σε κείσεις σε, καὶ φροσεκυνήσα ὑμνολόγησα ἐδοξολόγησα δύχαείσησα τλὼ Θεότητά σε.

Ε'ξοδ. κεφ. ιέ. } Πικρογόνους μετέβαλε, ξύλῳ Μωϋσῆς πηγὰς ἐν ἐρήμῳ πάλαι, τῷ Σταυρῷ φρὸς τλὼ δύσέβειαν, τῆ ἐθνῶν φροφάνων τλὼ μετάθεσιν.

Βασιλ. δ'. κεφ. ς'. } Ο' βυθῷ κολπωσάμενος, τέμνεσαν αὐέδωκε Γορδάνης ξύλῳ, τῷ Σταυρῷ καὶ τῷ βαπτίσματι, τλὼ τομλὼ τῆς πλωΐης τεκμαιρόμλυος.

Ἱερῶς φροσοιβάζεται, ὁ τεθαμερὴς Λαὸς φρονγόμλυος, τῆς ἐν τύπῳ μαρτυρε σκλωῆς, σαυροτύποις πάξεσι κλειζόμλυος.

Παρὰ τὸ Κυείλ. Πατειάρ. Ἱεροσ. } Θαυμασῶς ἐφαπλούμλυος, τὰς ἡλιακὰς βολὰς ἐξηκόντισεν, ὁ Σταυρὸς καὶ δνηγήσαντο ὐρανοὶ τλὼ δόξαν τῦ Θεῦ ἡμῶν.

Ο' Εὐαγ. κεφ. γ'. } Ω' τεισμακάεσσον ξύλον,

λον, ἐν ᾧ ἐπάθη Χειστὸς, ὁ Βασιλεὺς καὶ Κύριος, δι' ἧς πέπτωκεν ὁ ξύλῳ ἀπατήσας, τῷ ἐν σοὶ δελεασθεὶς Θεῷ τῷ προπαγεντι σαρκὶ, τῷ παρέχοντι τὴν εἰρήνην ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Γενέσ. κεφ. γ'. Σὲ τὸ ἀοίδιμον ξύλον, ἐν ᾧ ἐπάθη Χειστὸς, ἡ τὴν Ἐδὲμ φυλάττουσα, σρεφομένη ῥομφαία Σταυρὲ ᾐδέσθη, τὸ φεικτὸν δὲ Χερουβὶμ εἶξε τῷ σοὶ παγεντι Χειστῷ, τῷ παρέχοντι τὴν εἰρήνην ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Τροχθονίων δυνάμεις, ἀντίπαλοι τὸ Σταυρὸ φεύγουσι χαραττόμενον τὸ σημεῖον, ἐν αἰθέρι πολῦσιν, οὐρανίων γηθρῶν, γένος δὲ γόνυ κάμπτει Χειστῷ, τῷ παρέχοντι τὴν εἰρήνην ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Μαρμαρυγαῖς ἀκηράτοις, φανεὶς ὁ Θεῖος Σταυρὸς, ἐσκοτισμένοις ἔθνεσι, τοῖς ἐν πλάνῃ ἀπάτης, τὸ Θεῖον φέγγος ἀπασράψας, οἰκείοις, τῷ ἐν αὐτῷ παγεντι Χειστῷ, τῷ παρέχοντι τὴν εἰρήνην ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

καὶ ὁ κύριος ὁ ἐξουσιαστὴς ὁ Δεσπότης τὸ σύμπαντος Κόσμου, ἐξ ἁγίου μέσου τὸ ὁποίου ξύλου, ἔπεσεν ἐγκρεμισθὴς ἐσωτρίφθη ὁ ἐχθρὸς διάβολος, ἐκεῖνος ὁπὸ ἐπλάνησεν ἐγέλασε τὸν παλαιὸν ἄνθρωπον, ἤγουν τὸν Ἀδὰμ, μὲ τὸ ξύλον τῆς γνώσεως, γελωμένος δελεαζόμενος πλανώμενος, ὑπὸ τὸν αὐθέντην Θεὸν, ὁπὸ ἐφρονεμλώθη ἐκαρφώθη ἐσαυρώθη μὲ τὸ κορμὶ, εἰς ἐσένα, τὸν τίμιον Σταυρὸν ὁπὸ παρέχει δίδει χαρίζει, τὴν ζωὴν τὴν ὁμόνοιαν τὴν ἀναμαρτησίαν τὴν ἀπραξίαν, εἰς τὰς ψυχάς μας εἰς τὰς καρδίας μας.

Ὦ τίμιε Σταυρὲ, τῆ αὐθεντῆ Χειστῆ, τὸ πατδὶ ἐκεῖνο τὸ δίσομεν, τὸ περιερχόμενον τὸ περιτειγυειζόμενον, ὁπὸ ἐτριγύειζεν φυλάττοντας, ὁπὸ ἐφύλαττε ἐτηρεῖ τότε τὴν Ἐδὲμ τὴν πόλιν τὸν Παράδεισον, ἐντράπη ἐφρύδη σλαβήθη τὸ πῦρ, ἐσένα τὸ τίμιον ξύλον, τὸ παντοτινὸν τὸ παντοχῆ ἀδόμενον ψαλλόμενον, εἰς τὸ ὁποῖον ἐσένα τὸν τίμιον Σταυρὸν, ἁπλώθη ἐσαυρώθη ὁ αὐθέντης Χειστὸς, καὶ τὸ φοβερὸν πυρφόρον ἀσραπόμορφον πολύμματον τῆς ῥομφαίας Χερουβὶμ, ὑποπάχθη ὑπήκουσεν πῶρα, εἰς τὸν αὐθέντην Χειστὸν, ὁποῦ ἐπάγη ἐταυρώθη ἐκαρφώθη, ἀπαὶ εἰς ἐσένα τὸ τίμιον ξύλον, ὁπὸ παρέχει δίδει ὁμόνοιαν ἀναμαρτησίαν ἀπραξίαν, εἰς τὰς ψυχάς μας εἰς τὰς καρδίας μας.

Ἡ δυνάμεις ἡ τάξεις, ἡ ἀντίπαλοις ἡ ἐναντίοις τῆ καλῶν τῆ θεϊκῶν ἔργων, τῆ καταχθονίων τῆ ζοφερῶν Ἀγγέλων, ἤγουν τῆ ἐχθρῶν διαβόλων δαιμόνων τὸ Ἅδη, ὁρμάσουν φοβῆνται τὸ σημάδι τὸν τύπον τὸ τιμίε Σταυρὲ, ὁπὸ χαράττεται σημαδεύεται τυπώνεται, ὑπὸ κάθε ἄνθρωπον, ὀρθόδοξον πιστὸν, καὶ εἰς τὸν ἀέρα, εἰς τὸν ὁποῖον ἀέρα περιπατῆν περιτριγυείζουν αὐτοὶ οἱ δαίμονες, ἀμὴ ἡ τάξεις τὰ τάγματα τῆ ἐρανίων Ἀγγέλων, καὶ τὸ γλῦς ἡ γλυὰ τῆ ἰγνίτων αἰθρώπων, ἤγουν τῆ πιστῶν, καὶ ὀρθοδόξων Χειστιανῶν, σκύπτων γέρνων κλίνων τὸ γόνατες, ἤγουν προσκυνῶν τὸν αὐθεντῆ Χειστὸν, ὁπὸ παρέχει δίδει χαρίζει ζωὴν ὁμόνοιαν ἀναμαρτησίαν εἰς τὰς ψυχάς μας εἰς τὰς καρδίας μας.

Ὁ θεϊκὸς Σταυρὸς, τῆ αὐθεντῆ Χειστῆ, φαινόμενος ἀσραπόπτωτας λάμπωντας, μὲ ἀκτῖνες λάμψις ἀκήρατας ἄφθαρτας ἀθανάτας, ἀσραπόπτωτας λάμπωντας τὸ θεϊκὸν φῶς, ἡ θεϊκὴ λάμψις εἰς τὰ ἔθνη, ὁπὸ ἦτον ἐσκοτισμένα θαμπωμένα, ὑπὸ τὴν πλάνην τὴν ἀπάτην τῆς εἰδωλολατρείας τῆς ἀθεΐας τῆ εἰδώλων, τὰ οἰκειοποιεῖ τὰ κάμνει οἰκεῖα εἰδικὰ τὰ εἰς τὸν αὐθεντῆ Χειστὸν, ὁπὸ ἐκαρφώθη ἐσαυρώθη μὲ κορμὶ, καὶ ὁπὸ ἐφώτισε ἐλάμπρυνε τὸν Κόσμον, μὲ τὴν τετιμερον ἔγερσιν ἀνάσασίν τε.

Γενέσ. κεφ. μή. Ὁ γήρα καμφθεὶς καὶ νόσῳ ξυχωθεὶς, ἀνωρθώθη Γακὼβ χεῖρας ἀμείψας, τὴν ἐνέργειαν φαίνων τῆ ζωηφόρε Σταυρῆ. τὴν παλαιότητα, καὶ τὴν τῆ νομικῆ σκιώδους γράμματος ἐκαινοτράφησεν, ὁ ἐν τούτῳ σαρκὶ προπαγεὶς Θεὸς, καὶ τὴν ψυχόλεθρον νόσον τῆς πλανῆς ἀπήλασεν.

Γενέσ. κεφ. κέ. Νεαζούσας θεὶς παλάμας, ὁ θεῖος Γσραὴλ σαυροειδῶς κάρας ἐδή-

Γωνᾶς νοτίου θηρὸς ἐν σπλάγχνοις, παλάμας Γωνᾶς σαυροειδῶς διεκπετάσας, τὸ σωτήριον Πάθος προδιετύπωσε σαφῶς, ὅθεν τεσσαρεσκαιδεκάτη ἐκδύς, τὴν ὑπερκόσμιον ἀνάσασιν ὑπεζωγράφησε, τῷ σαρκὶ προπαγέντος Χριστῷ τῷ Θεῷ, καὶ τεσσαρεσκαιδεκάτῃ ἐγέρσει τὸν Κόσμον φωτίσαντος.

Ὁ Προφήτης Γωνᾶς, ἐκτείνωντας ἁπλώνωντας τὰ χέρια τὰ σαυροειδῶς σαυρωτὰ, μέσα εἰς τὰ σπλάγχνα εἰς τὰ ἐντόσια τὰ θηρίε τὰ ὀφαείου τὰ θαλασσινὰ τῆς θαλάσσης, ἐσυμβόλισε ἐφανέρωσε φανερὰ, τὸ Σταυρικὸν Πάθος τὸ λυτρωτικὸν τὸ ἐλευθερωτικὸν ὅλων τῆ πισῶν, τὰ Δεσπότε Χριστὲ ὁμὰ ἔπαθε ὁ προφήτης Γωνᾶς, δηλαδὴ ὄντωντας ἔξω ὑπὸ τὸ ψάρι, ὑπὸ τὸ νερὸν, εἰς τρεῖς ἡμέρας, ἐζωγράφισε ἐσυμβόλισε ἐτυπωσε κρυφὰ μὲ ἔπαθε, τὴν ἔγερσιν τὴν σήκωσιν τὴν ἀνάσασιν τὴν ὑπερκόσμιον τὴν ἁρμόνιον, τὰ αὐθεντὰ Χριστὲ τὰ Θεῖα μας, ἐκεῖνα ὁπὸ ἐκαρφώθη ἐσαυρώθη μὲ κορμὶ, καὶ ὁπὸ ἐφώτισε ἐλάμπρυνε τὸν Κόσμον, μὲ τὴν τετιμερον ἔγερσιν ἀνάσασίν τε.

Ὁ Πατριάρχης Γακὼβ, τῆ δώδεκα φυλῶν τὸ Γσραὴλ, ὁπὸ ἦτον σκυμμένος γερμένος ἀπὸ τὸ γηρατεῖον, καὶ καταδαμασμένος πλαπωρημένος, ἀπὸ τὴν αὐθένειαν τὴν ἀρρωσίαν, ἀλλάσοντας μεταβάλλωντας τὰ χέρια τὰ εἰς τὴν διάθεσιν ἀπάνω εἰς τὰ κεφάλια τῆ ἐγγονίων τε, ἤτοι δεξόμενός τε, ἐσηκώνετο ἀπάνω, φανερώνωντας δείχνωντας μὲ ἔπαθε, τὸ ἔργον τὴν φαξιν τὴν ἐνέργειαν τὸ τιμίε Σταυρὲ, τὸ φέροντος, ὁπὸ φέρει δίδει τὴν ζωὴν. διότι ὁ αὐθέντης Θεὸς, ἐκεῖνος ὁπὸ ἐκαρφώθη ἐσαυρώθη μὲ τὸ κορμὶ, εἰς αὐτὸν τὸν τίμιον Σταυρὸν, ἔζαψεν ἐκαινούργωσεν ἐκαινοποίησεν τὴν παλαιότητα τὰ παλαιὰ γράμματος, τὰ νομικὰ, τῆς σκιαρᾶς τῆς παλαιᾶς γραφῆς, φῶς τὴν νέαν, καὶ ἐδίωξεν ἀπόβαλε πέρα μακρὰ, τὴν αὐθένειαν τὴν ἀρρωσίαν, τὴν ἀφανισικὴν τὴν ὀξολεθρευτικὴν, ἀπὸ τὴν πλάνην τῆς εἰδωλολατρείας, τῆ ψυχῶν μας.

Ὁ θεϊκὸς Γσραὴλ, ἦτον ὁ Πατριάρχης Γακὼβ, θέτωντας βάγωντας τὰς παλάμας τὰ χέρια τὰ σαυροειδῶς σταυρωτὰ, ἀπάνω εἰς τὰ νέα κεφάλια τῆ ἐγγονίων τε, ἐσημάδεσε ἐφανέρωσεν, πῶς ὁ λαὸς ὁ λαξεύτης τὸ παλαιὸ νόμε, ἄνακε δόξα τιμὴ γεροντότερη παλαιότερη πεπασμένη. διὰ ἔπαθε

λυ,ὡς πρεσβύτερον κλέος; ὁ νομολάβρης Λαὸς, ὑποπτεύθεὶς ὅθεν ὕπνος ἐξηπατεῖσθαι, οὐκ ἠλλοίωσαι τὸν ζωηφόρον σύπον. ὑπερέξει Λαὸς ἢ Χειρὶ τῇ Θεῷ, νεοπαγεὶς αὐτεβόα σαυρῷ τειχιζόμβος.

Δανιὴλ } Ἔγκυον προ-
κεφ. γ'. } σαγμα τυρώ-
σας, δυσεβὲς Λαὸς ἐκλόνησε, πνέον ἀπειλῆς, καὶ δυσφημίας θεοσυγῆς, ὅμως ξεῖς παῖδας ἐκ ἐδειμάτωσε, θυμὸς θυελώδης, ὁ πῦρ βρόμεον, ἀλλ' αὐτιχὲν τῷ δροσοβόλῳ Πνεύματι, πυρὶ σωθέντες ἔψαλλον, ὁ ὑπερύμνητος τῷ Πατέρων καὶ ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Γενέσ. } Ξύλα γο-
κεφ. γ'. } σάμβος ὁ φρῶ-
τος ἐν βροτοῖς, φθορᾶ παρώχησε, ῥίψιν γὰρ ζωῆς ἀτιμοπαθεῖαν καταχεθεὶς, ὅλῳ τῷ γένει σωματοφθόρος τίς, ὡς λύμη τῆς νόσου μετέδωκεν. ἀλλ' ὑρηκότες γηθεῖς ἀνάκλησιν, Σταυρὸν τὸ ξύλον κράζομεν, ὁ ὑπερύμνητος τῷ Πατέρων καὶ ἡμῶν Θεὸς ὑλεχητὸς εἶ.

Ἔλυ-

ὑποπτεύομβος ἔχωντας ὑποψίαν, ἔτζι πόσας λογῆς, πῶς νὰ ἀπατηθῇ νὰ ἐγιλαθῇ νὰ ἐπαραλόγησε, δὲν ἐμετέβαλε δὲν ἄλλαξε τὸ σημεῖον τὸν τύπον τῆ τιμίᾳ Σταυρῷ, ὁπῶ φέρνει χαρὰν δίδει ζωὴν. διότι ὁ Πατριάρχης Ἰακὼβ ἐκράζε ἐφώνιζε, ὡσὰν νὰ ἔλεγε, ὁ λαὸς ὁ ὀρθόδοξος ὁ νέοκτιστος ὁ νεοφώτιστος, τῇ αὐθεντῇ Χειρὶ τῆ Θεῷ, θέλει ἀπεράσῃ νικήσῃ τὸν παλαιὸν τὸν προσβύτερον, καὶ προσειχίζόμβος δυναμωνόμβος, μὲ τὸν τίμιον Σταυρὸν, τῇ αὐθεντῇ Χειρὶ.

Ὁ θεὸς μὸ τὸ πρόσαγμα, τὸ ἔξω νῦν τὸ παράφορον, τῇ τυραννῇ τῇ αὐθεντῇ τῇ ἀπίστῃ Βασιλέως Ναβυχοδονόσορος, ἐσυγχύσε ἐπάραξε τὸς λαοὺς πὰ πλήθη, ἀκαπεύωτος ἀσαφωσώτας, ὁπῶς γεμάτον ὑπὸ φθείσεμὸν, καὶ ἀπὸ βλασφημίαν ὕβρεν θεμίσητον, ὅμως μὲ ὅλον τοῦτο ὁ θυμὸς, ὁπῶ ἦτον γεμάτος ἀπὸ θυελωδίαν ἀγελόωτα, δὲν ἐφόβισε δὲν ἐδειλίασε τὸς ξεῖς Ἁγίους παῖδας, μήτε ἡ φωτία ἡ βρυντῶσα ἡ κτυπῶσα τῆς Καμίνου, ἀμὴ δυσεκόμβοι ὄντας μαζὶ μὲ φωτίαν, ἔψαλλαν ἐδοξολογοῦσε, μὲ ἄσεμον μὲ φυσημα δροσερὸν δροσισικὸν, ὁπῶ ἐκτυπῶσεν ἐφυσῶσεν ξαντίως, λέγωντας ψάλλωντας, μέσα εἰς τὴν φωτίαν τῆς καμίνου, ἐσὺ ὁ Θεὸς τῷ Πατέρωμας ὁ ὑπερδεδόξασμβύος, εἶσαι δύλογημβύος ἐπαινεμβύος δεδοξασμβύος, εἰς ὅλας τὰς αἰῶνας παντοτινὰ αἰῶνια.

Ὁ ἁγῶτος ἄνθρωπος, ἀπὸ τὸς ἀνθρώπας, ἦγεν ὁ πρωτόπλασος Ἀδὰμ, δοκιμαζώντας ξαγώντας ὀλίγον μέρος, ἀπὸ τὸ ξύλον τῆς γνώσεως, ἐκαπόχησεν ἐκάθησε κοντὰ εἰς τὴν φθορὰν, δηλαδὴ εἰς τὸν θάνατον. δεῖτι καπακεινόμβος καπαδικαζόμενος ὑποφασιζόμενος, ἀπὸ ῥίψιμον ἀπόβλημᾶ ἀτιμώτατον ἀχημόσητον τῆς ζωῆς τε, ἐμετάδωσεν ἐκοινωνήθη ἔφαγεν αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, τὸ ξύλον τῆς γνώσεως, μὲ ὅλον τὸ γένος τῷ ἀνθρώπων, ὡσὰν μίαν φθορὰν αἰσχύνειαν τῆς ἀρρωσίας, ὁπῶ φθείρει ἀφανίζει τὰ κορμία τῷ ἀνθρώπων, ἀμὴ ἡμεῖς οἱ γνῶσι ἄνθρωποι, δεισκωντας ἐπιτυγχάνωντας τὴν ἀνάκραξιν τὴν ἀνακάλεσιν, τὸ ξύλον τὸ τιμίε Σταυρῷ, κράζομεν φωνάζομεν λέγομεν, ἐσὺ ὁ Θεὸς τῷ Πατέρωμας ὁ ὑπερδεδόξασμβύος εἶσαι δύλογημβύος ἐπαινεμβύος δεδοξασμβύος, εἰς ὅλας τὰς αἰῶνας παντοτινὰ αἰῶνια.

Ἔλυσε πρόσαγμα Θεῷ παρακοὴ, καὶ ξύλον ἔφαγεν θανάτου βροτοῖς, τὸ μὴ δικαίως μεταληφθὲν, ἐν ἀσφαλείᾳ τῆς ἐντίμου δὲ, ἐντεῦθεν ζωῆς τὸ ξύλον ἔργετο, ὁ νυκτελόχε δυθανὲς ἠνέῳξεν, δύγνωμοσυνῶν κράζοντος, ὁ ὑπερύμνητος τῷ Πατέρων, καὶ ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Γενέσ. } Ῥάβδε προ-
κεφ. μζ'. } σπύσεται τὸ ἄκρον Γωσὴφ, ὁ γενησόμβυς, βλέπων Γσραὴλ, τῆς Βασιλείας τὸ κραταιὸν, ὅπως σωσέξει ὁ ὑπερενδόξος Σταυρὸς προδηλῶν. ἔτος ἦλθε τοῖς Βασιλεῦσι ξοπαιὸν καύχημα, καὶ φῶς τοῖς πίσει κράζουσιν, ὁ ὑπερύμνητος τῷ Πατέρων καὶ ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Εὐλογεῖτε Παῖδες, τῆς Τριάδος ἰσάριθμοι, δημιουργὸν Πατέρα Θεὸν ὑμνεῖτε, τὸν συγκαταβάντα Λόγον, καὶ τὸ πῦρ εἰς δρόσον μεταποιήσαντα, καὶ ὑπερυψῶτε τὸ πᾶσι ζωὴν παρέχον, Πνεῦμα Παράκλητον εἰς τοὺς αἰῶνας.

Υ'ψω-

Η' παρακοὴ ἡ παρέβασις τῦ πρωτοπλάστου Ἀδὰμ, ἔχυλασε ἔλυσε τὴν πρόσταξιν τὴν ἀπόφασιν, τὴν ἐντολὴν τῦ αὐθεντῦ Θεῦ, καὶ τὸ ξύλον τῆς γνώσεως, ὅπερ ἐκρέμετο θάνατον, εἰς τὺς ἀνθρώπους, ὁπῶ δὲν ἐπάρτο δὲν ἐκρεμῶτο, εἰς καιρὸν κακὸν πτῶσιν, ἦγεν ἔφαγεν παράκοια, καὶ ἀπὸ ἐδῶ διὰ ἐκεῖνο τὸ ξύλον τῆς ζωῆς, τῆς πολυτίμου τῆς καλλιωτάρας, ἐκολύετο ἐμπόδιζετο, ἀπὸ τὰ ἄλλα ξύλα, μὲ ἀκριβολογίαν παραφύλαξιν, ἀπὸ τὰ Χερουβὶμ τὸ ἐπρόσεν ξύλον, τὸ ἄνιξεν ἡ καλογνωμος ἡ δύχαριτος γνώμη, τὴ τυχοφύλακις τῦ διαπαντόρε τε λησῦ, ὁπῶ ἐφύλαξεν ἐλεημ, ἐσὺ ὁ Θεὸς τῷ Πατέρωμας ὁ ὑπερδεδόξασμβύος, εἶσαι δύλογημβύος ἐπαινεμβύος δεδοξασμβύος, εἰς ὅλας τὰς αἰῶνας παντοτινὰ αἰῶνια.

Ὁ Παρεμόχης Γακὼβ, ὁ μετονομασθεὶς Ἰσραὴλ, τὺς ὁρῶν τὸν Θεὸν, ὁπῶ ἔβλεπεν ἐθεωρᾶσεν τὰ μέλλοντα ἐκεῖνα, ὁπῶ ἐμέλλαν νὰ γένωσι, ἀγκαλιάζει ἀπαζέται φιλεῖ τὴν ἄκρην τῆς ῥάβδε, τὸ Γιὸν τὸ Γωσὴφ, ὁποφανερώνωντας ὁποσημαδώνωντας τὴν ἰσχὺν τὴν δυνατὴν βασιλικὴν ἐγεμονίαν, πῶς ὁ τίμιος Σταυρὸς ὁ ὑπερδεδόξασμβύος, θέλει τὴν κρατῆ τὴν δυναμώνῃ, ἦγεν θέλει νικᾷ. διότι ἔτος ὁ τίμιος Σταυρὸς, εἶναι καύχημα ἔπαινος νικητικὸς, ὁπῶ φέρνει βαθὰ σημεῖον νικητικὸν εἰς τὺς Βασιλεῖς, καὶ φῶς θεογνωσίας γνώσεως, εἰς ἐκείνους ὁπῶ φωνάζωσι κράζουσι μὲ πίστιν μὲ δύσεβειαν λέγωντας, ἐσὺ ὁ Θεὸς τῷ Πατέρωμας ὁ ὑπερδεδόξασμβύος, εἶσαι δύλογημβύος ἐπαινεμβύος, εἰς ὅλους τὺς αἰῶνας παντοτινὰ αἰῶνια.

Ὦ Ἅγιοι ξεῖς τέοι παῖδες, οἱ ἰσόμβροι οἱ ἰσάριθμοι τῦ ἰσοθέου ἀριθμῦ τῆς Ἁγίας Τριάδος, καλολογεῖτε ἐπαινεῖτε ἐγκωμιάζετε τὸν αὐθέντην Θεὸν, καὶ Πατέρα, τὸν δημιργὸν τὸν κτίσην ὅλε τὸ κόσμε, καὶ δοξάζετε ἐπαινεῖτε τὸν Γιὸν, καὶ Λόγον τὸ αὐθέντε Θεῦ, ἐκεῖνον ὁπῶ ἐκατέβη ἐπαπεινώθη εἰς ἐσᾶς, τὺς ξεῖς Ἁγίους παῖδας, καὶ ὁπῶ ἐμετάβαλεν ἐμετάξεψεν τὴν φωτίαν τὴν λαύραν τῆς Καμίνου, εἰς δροσίαν, καὶ ὑπερυψῶτε τὸ Παράκλητον Πνεῦμα, ὁπῶ χαρίζει δίδει εἰς ὅλους τὺς ἀνθρώπους, ζωὴν αἰώνιον, εἰς ὅλους τὺς αἰῶνας παντοτινὰ αἰῶνια.

Τ'ψεμβύ ξύλυ, ῥαντισθέντος ἐν αἵματι, τᾶ σαρκωθέντος Λόγω Θεᾶ ὑμνεῖτε, αἱ τᾶ ἀρανῶν δυνάμεις, βροντᾶ τὺ ἀνάκλησιν ἑορτάζοντα, Λαοὶ προσκυνεῖτε Χριστὸν τὸν Σπαυρὸν, δι' ὃ τᾶ Κόσμω ἀνάστασις εἰς τοὺς αἰῶνας.

Γηθυῆς παλάμαις, οἰκονόμοι τᾶς χάριτος, Σπαυρὸν ἔ ἔστι Χριστὸς ὁ Θεός ὑμᾶν, ἱεροφαντῶς, καὶ λόγχᾳ Θεοῦ λόγου Σῶμα ὠτειπράσασαν, ἰδέπεσαν ἔθνη πάντα τὸ Σωτήριον τᾶ Θεᾶ, δοξάζοντα εἰς τοὺς αἰῶνας.

Οἱ τᾷ Θείᾳ ψήφῳ προκειθέντες ἀγάλλεσθε, Χριστιανῶν πιστοὶ Βασιλεῖς καυχᾶσθε, τᾷ ξοπαιοφόρῳ ὅπλῳ, λαχόντες θεόθεν Σπαυρὸν τὸν τίμιον, ἐν τούτῳ γὰ φύλα πολέμων, θράσος ὀπιζητάντα, σκεδάννυνται εἰς τοὺς αἰῶνας.

Μυσικὸς ἐ Θεοτόκε Παράδεισος, ἀγεωργήτως βλαστήσασα Χριστὸν, ὑφ' ἔ τὸ τᾶ Σταυρᾶ,

Τὸ ξύλον, ὅπᾶ ἐραντίσθη ἐβραχὺ, μὲ τὸ αἷμα τᾶ Υἱᾶ, καὶ Λόγω τᾶ αὐθέντα Θεᾶ, ὅπᾶ ἐσαρκώθη ἔλαβε κερμὶ ἀνθρωπότητα, ὑψωόμενον σηκωσέμενον πάρα, ἀπὸ τὰς χεῖρας τᾶ ἀρχιερέων, ἢ ἱερέων, καὶ ἡ δυνάμες ἡ πᾶξες τᾶ ἐπουρανίων Ἀγγέλων, δεξάζεται ἐπαινεῖτε, ἐρτάζοντας κάμνεντας ἑορτὰν παννύχιον, εἰς τὺν ἀνάκραξιν τᾶ παρακάλεσιν τὸ γύεσμα ὀπίσω, τᾶ ἐλευθερίαν τᾶ ἀνθρώπων, καὶ οἱ λαοὶ τὰ πλήθη, προσκυνεῖτε δεξολογεῖτε τὸν τίμιον Σταυρὸν, τὸ αὐθέντα Χριστὸ, διὰ μέσω τᾶ ὁποῖᾳ ἔγινεν ἐχθρὰ μάτισες, ἔγερσις σηκώσις ἀνάστασις εἰς τὸν κόσμον, εἰς ὅλους τοὺς αἰῶνας παντοτινὰ αἰώνια.

Ἐσεῖς οἱ γνῶνοι ἄνθρωποι, οἱ κυβερνῆται οἱ οἰκονόμοι τᾶς χάριτος τᾶ Εὐαγγελίου, ἤγουν οἱ Ἱερεῖς, ὑψώσετε σηκώσετε μὲ τὰ χέρια σας, τὸν τίμιον Σταυρὸν, ἀπάνω εἰς τὸν ὁποῖον Σταυρὸν, ἐκεῖ ὅπᾶ ἐσάθη ὁ αὐθέντης Χριστὸς ὁ Θεός μας, ἀγιοφρεπῶς, καθὼς φρέπει εἰς ἱερὰ Ἅγια καὶ θαυμαστὰ, καὶ ὑψώσετε σηκώσετε τὺν λόγχην τὸ κοντάρι, ὁποῦ ἐκέντησεν ἐξύπνισεν ἐπλήγωσεν τὸ κορμὶ τᾶ Υἱᾶ, καὶ Λόγω τᾶ αὐθέντα Θεᾶ, καὶ ὅλα τὰ ἔθνη ἡ φυλὰς ἡ γλῶσσας, ἂς ἰδοῦν ἂς κοπάζουν ἂς διωρήσουν τὺν ἐλευθερίαν τὰ αὐθέντου Θεοῦ, τὺν ἐκ Θεοῦ δοθεῖσαν, (καθὼς τὸν Προφήτην Δαβὶδ) δοξάζωντας τὸν ἐπαινῶντες τὸν, εἰς ὅλους τοὺς αἰῶνας παντοτινὰ αἰώνια.

Ἐσεῖς ὅπᾶ ἐπροκειθήκετε ἐθελεχθήκετε, ὑπὸ τὺν θεϊκὴν ὑπόφασιν, ἤγουν οἱ ἱερεῖς, χαίρεσθε ἀγάλλεσθε, καὶ ἐσεῖς οἱ πιστοὶ οἱ Βασιλεῖς τᾶς πίστεως Χριστιανῶν, καυχᾶσθε, εἰς τὸ ἄρμα τὸ τροπαιοφόρον, ὅπᾶ φέρει βασὰ νίκην, δυσωπῶντες θυσιάζοντας λαμβάνοντας κλῆρον κληρονομίαν τὸν τίμιον Σταυρὸν, ὑπὸ τὸν αὐθέντα Θεόν. διότι ἡ φυλὰς τὰ ἔθνη ἡ γενεὰς, ὅπᾶ ζητοῦν γυρεύουν θρασύτατα αὐθάδειαν πολέμων, μὲ ἐτοῦτον τὸν τίμιον Σταυρὸν, θρασκορπίζονται ἀφανίζονται, εἰς ὅλους τοὺς αἰῶνας παντοτινὰ αἰώνια.

Ω' θεομήτωρ, ὡσὰν σᾶς κῆπος παράδεισος, τόπος ἀπόκρυφος καθαρὸς, τᾶς θείκῆς σωτηρίας, ὅπᾶ ἐβλάστησες ἄνθησες, ὡσὰν Παράδεισος, θλαδὴ ἐβγήσες τὸν αὐθέντα Χριστὸν, ἀγεώργητα χωρὶς πειρασὶν γήϊκης λογισμοῦ, ὑπὸ τὸν ὁποῖον αὐθέντα Χριστὸν, τὸ δένδρον τὸ τίμιον Σταυ-

ρᾶ, ζωηφόρον ἐν γῇ, πεφυτέργηται δένδρον. διὸ νῦν ὑψεμβύσ, προσκυνοῦντες αὐτὸν σὲ μεγαλυόμεν.

Ἀγαλλέσθω τὰ δρυμοῦ ξύλα σύμπαντα, ἀγιαθέισης τᾶς φύσεως αὐτᾶ, ὑφ' ὅπερ ἐξ ἀρχῆς ἐφυτεύθη, Χριστοῦ πανυθέντος ἐν ξύλῳ, διὸ νῦν ὑψεμβύσ, προσκυνοῦντες αὐτὸν, σὲ μεγαλυόμεν.

Ἱερὸν ἠγέρθη κέρας Θεόφροσι, τᾶς κεφαλᾶς τᾶ ἁπάντων ὁ Σταυρὸς, ἐν ᾧ ἁμαρτωλῶν νοσεμύων, σωθλῶνται τὰ κέρατα πάντα, διὸ νῦν ὑψεμβύσ, προσκυνοῦντες αὐτὸν, σὲ μεγαλυόμεν.

Ὁ διὰ βρώσεως τοῦ ξύλου, τᾶ γεύσει προσβρόμενος θάνατος, διὰ Σταυρᾶ καπέργηται σήμερον. τᾶς δὲ προμήτορος ἡ παγχρὼς κατάρα θαλέλυται, τᾷ βλαστῷ τᾶς ἀγνᾶς Θεομήτορος, ἰῶ πᾶσαι αἱ δυνάμες, τᾶ ἀρανῶν μεγαλυῦσι.

Σταυρᾶ, ὅπᾶ φέρει ζωὰν, ἐφ' ὃν ἐθη ὑπὸ τὺν γᾶν, θλὰ τοῦτο, θλὰ μέσω τᾶ ὁποίᾳ Σταυρᾶ, ὅπᾶ ὑψώνεται σηκώνεται πάρα, προσκυνῶντας δεξολογῶντας αὐτὸν τὸν αὐθέντα Χριστὸν, δεξάζομεν μεγαλυόμεν ἐσένα τὸν τίμιον Σταυρόν.

Ὅλα τὰ ξύλα τὰ δρυμᾶ τὰ λόγγα, ἂς ἀγάλλωνται ἂς χαίρωνται, ἁγιαζομεύν καθαιζομεύν ἡ φύσις της, ὑπὸ τὸν αὐθέντα Χριστὸν, ὅπᾶ ἐταυθη ἁπλώθη εἰς τὸ τίμιον ξύλον· ὑπὸ τὸν ὁποῖον, ἐφυτεύθηκαν ἐγίνηκαν ὑπὸ τὴν ἀρχὴν τὸ Κόσμου. θλὰ ἐτοῦτο, θλὰ μέσω τὸ ὁποῖο τιμίου Σταυρᾶ, ὅπᾶ ὑψώνεται σηκώνεται πάρα, προσκυνῶντας δοξολογῶντας αὐτὸν τὸν αὐθέντα Χριστὸν, δεξάζομεν μεγαλύνομεν ἐσένα τὸν τίμιον Σταυρόν.

Κέρατον, ἤγουν δυνάμις, ἁγία καθαρά, ἐσηκώθη ὑψώθη εἰς τὰς θεόφροσας τὰς εὐσεβεῖς πίστεις Χριστιανῶν, ὁ τίμιος Σταυρὸς τᾶς κεφαλᾶς, ὅλων τᾶ πιστῶν Χριστιανῶν, μὲ τὸν ὁποῖον τίμιον Σταυρὸν, ὅλας ἡ δυνάμες τὰ ἄκρα τᾶ πραγμάτων τᾶ ποθᾶ θλαβόλων τᾶ ἁμαρτωλῶν, καὶ ἀθλίων, σωβιβόνται τζακίζονται. θλὰ τοῦτο, θλὰ μέσω τᾶ ὁποίᾳ τιμίᾳ Σταυρᾷ, ὅπᾶ ὑψώνεται σηκώνεται πάρα, προσκυνῶντας δοξολογῶντας αὐτὸν τὸν αὐθέντα Χριστὸν, μεγαλυόμεν δεξάζομεν ἐσένα, τὸν τίμιον Σταυρόν.

Ὁ θάνατος, ὅπᾶ ἔγινεν ἐπροξενήθη, εἰς ὅλον τὸ γένος τᾶ ἀνθρώπων, θλὰ μέσω τᾶ φαγητᾶ τὸ ξύλο τᾶς γνώσεως, ὅπᾶ τὸ ἔφαγαν οἱ προπάτορες μας ὁ Ἀδὰμ, καὶ ἡ Εὔα, ἐκαταργήθη ἐχαλάθη ἔμεινεν ἀνενέργητος ἀργὸς σήμερα, θλὰ μέσω τᾶ τιμίᾳ Σταυρᾷ· διότι ἡ κατάρα ἡ καταδίκη ὅλα τὰ γένος μας, τᾶς προμήτορός μας Εὔας, ἐθλαλύθη ἀφανίσθη, μὲ τὸ βλάστημα τὸ γένος τᾶς καθαρᾶς Μητρὸς τᾶ αὐθέντα Θεᾶ, τὺν ὁποίαν θεγένησεν, ὅλας ἡ δυνάμες ἡ πᾶξες τᾶ ἀρανίων Ἀγγέλων, τὺν μεγαλυόμεν τὺν δεξάζομεν, μὲ ἐπαίνους μὲ ἐγκώμια, εἰς ὅλους τοὺς αἰῶνας παντοτινὰ αἰώνια.

Μὴ τὴν πικρίαν τὴν τοῦ ξύλου, ἐάσας ἀκαίρεσιμον Κύριε, διὰ Σταυροῦ τελείως ἐξήλειψας, ὅθεν καὶ ξύλον ἔλυσε ποτὲ, πικρίαν ὑδάτων Μερρᾶς, προτυπῶν τὸ Σταυροῦ τὴν ἐνέργειαν, διὸ πᾶσαι αἱ δυνάμεις τῶν οὐρανῶν μεγαλύνουσι.

Ἀδιαλείπτως βαπτομένους, τῷ ζόφῳ τῶν προπάτορος Κύριε, διὰ Σταυροῦ ἀνύψωσας σήμερον. ὡς ὃν τῇ πλάνῃ ἄγαν ἀκρατῶς, ἡ φύσις προκατηνέχθη, παῤ κλήρως ἡμᾶς πάλιν ἀνώρθωσε, τῷ φῶς τὸ τοῦ Σταυροῦ σε, ὃν οἱ πιστοὶ μεγαλύνομεν.

Ἵνα τὸν τύπον ὑποδείξῃς, τῷ Κόσμῳ προσκυνούμενον Κύριε, τὸν τοῦ Σταυροῦ ἐν πᾶσιν ὡς ἐνδοξον, ἐν οὐρανῷ ἐμόρφωσας, φωτὶ ἀπλέτῳ ἠγλαϊσμένον, Βασιλεῖ πανοπλίαν ἀήττητον· διόσε αἱ δυνάμεις τῶν οὐρανῶν μεγαλύνουσι.

Ὦ αὐθεντα Χριστὲ, μὴν ἀφίνωντας μὴν ἀπαρατῶντας τὴν πικρότητα τὴν φαρμακότητα τοῦ ξύλου τῆς γνώσεως, ὁπὸ ἔφαγεν ὁ προπάτορας μας Ἀδάμ, τὴν αἱμαρτικὴν ἀφανισικὴν τὴν ἔξάλειψες τὴν ἀφανίσες τελείως ὑπὸ μᾶς, διὰ μέσε τοῦ τιμίου Σταυροῦ σε, διὰ ἔκαμε καὶ τὸ ξύλον ἡ ῥάβδος τοῦ Προφήτου Μωϋσέως, ἔλυσε ἐμετάβαλεν εἰς γλυκύτητα μίαν φορὰν, τὴν πικράδαν τῶν νερῶν τῆς Μερρᾶς τὸ τόπε ἐκεῖνε, ὅπου ἐμετάβαλεν ἐμετάβεψεν τὰ νερὰ, ὑπὸ πικρὰ εἰς γλυκέα, προτυπώνοντας σημαδεύοντας τὴν ἐνέργειαν τοῦ τιμίου Σταυροῦ, τὴν ὁποίαν ὅλαις αἱ δυνάμες αἱ τάξες τῶν οὐρανίων Ἀγγέλων, τὴν μεγαλυύνουν τὴν δοξάζουν, μὲ ἐπαίνους μὲ ἐγκώμια, εἰς ὅλους τοὺς αἰῶνας παντοτινὰ αἰώνια.

Ὦ αὐθεντα Χριστὲ, ἐσὺ ὁπὸ μᾶς ἀνύψωσες μᾶς ἐσήκωσες σήμερα, διὰ μέσε τοῦ τιμίου Σταυροῦ σε, ὁπὸ ἐβαπτιζόμεθα ἐβρεχόμεθα ἀδιάλειπτα παντοτινὰ, ὑπὸ τὸ σκότος τὴν ἀγνωσίαν τῆς ἁμαρτίας, τοῦ προπάτορός μας Ἀδάμ· ὅτι ἡ ἀνθρώπινος φύσις, καθὼς ἐγκρεμίδη ἔπεσε πρωτύτερα, ὑπὸ τὴν πλανὴν τὴν ἀπάτην τῆς εἰδωλολατρείας, κατὰ πολλὰ ἀκράτητα, καὶ ἔτζι πάλιν στερνὰ λογῆς, τὸ φῶς ἡ λάμψις τοῦ τιμίου Σταυροῦ σε, μᾶς ἀνόρθωσε μᾶς ἐσήκωσε πάλιν, μὲ ὅλην μας τὴν κληρονομίαν μὲ ὅλον μας τὸ βάρος· τὸν ὁποῖον ἐσένα, καὶ τὸν τίμιον Σταυρόν σε, ἡμεῖς οἱ πιστοὶ Χριστιανοὶ, μεγαλυύνομεν δοξάζομεν.

Ὦ αὐθεντα Χριστὲ, διὰ νὰ ἤθελες δείξῃς νὰ φανερώσῃς τὸν τύπον τὸ σημεῖον τὸ ὁμοίωμα τοῦ τιμίου Σταυροῦ σου, νὰ προσκυνᾶται νὰ δοξολογᾶται ὑπὸ τὸν Κόσμον, ὡσὰν ἐνδοξον τιμημένον, εἰς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, τὸν ἐμόρφωσες τὸν ἐζωγράφισες τὸν ἐτύπωσες εἰς τὸν οὐρανὸν, λελαμπρυσμένον στολισμένον, μὲ φῶς περισσεμμάζωτον ἄπειρον εἰς τὸν Βασιλέα τὸν μέγαν Κωνσταντῖνον, μίαν παναρματωσίαν ἀήττητον. διὰ τοῦτο αἱ δυνάμες αἱ τάξες τῶν οὐρανίων αὐλῶν Ἀγγέλων, δοξάζουν μεγαλυύνουν ἐσένα, καὶ τὸν τίμιον Σταυρόν σε.

Τέλος τοῦ Κανόνος, καὶ τῆς Ἐξηγήσεως, τῆς Ὑψώσεως τοῦ τιμίου Σταυροῦ.

ΓΡΗ-

ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΒΑΤΟΠΑΙΔΙΟΥ ΑΓΙΟΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΝΗΣ ΒΑΤΟΠΑΙΔΙΟΥ ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ
ΤΟΥ ΘΕΟΛΟΓΟΥ
ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΤΟΥ ΒΙΟΥ ΟΔΩΝ.

Ἑλληνικὸν Κείμενον.

Τίς; πόθεν ἐς βίον ἦλθον; ἐπεὶ δέ με γαῖα καθέξει,
Τίς πάλιν ἐκ κόνιος σῶμ' ἀνιστάμενος;

Ἦ δὲ φέρων στήσει με Θεὸς μέγας; ἦρα σαώσει,
Ἔνθεν ἀναστήσας εὖδιον εἰς λιμένα;

Πολλαὶ μὲν βιότοιο πολυτλήτοιο κέλευθοι.
Ἄλλος δ' ἀλλοίοις πήμασι συμφέρεται.

Tesoro Sacr. Scritt. Κύ-

Ἐξήγησις τῶν Στίχων Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου εἰς τὸν Μέγαν Βασίλειον.

Ποῖος εἶμαι ἐγώ; ἀπὸ ποῖον τόπον ἦλθα ἐφάνηκα, εἰς τοῦτο ζωὴν ἐτοῦτον τὸν φοβερόν; ἀμὴ ἐπειδὴ ἐμένα, θέλει μὲ δεχθῇ μὲ λάβῃ ἡ γῆ, ποῖος πάλιν ἐκ δευτέρου, ἠμπορεῖ νὰ θέλει εἶμαι, σηκωνόμενος ἀπὸ τὸν κοιμητόν τὴν γῆν;

Καὶ ὁ ἀθάνατος Θεὸς ὁ μέγας ὁ ὕψιστος, ἀπὸ ἕνα ποῖον μέρος θέλει καταπιάσῃ βάλῃ ἔμβρια, φέρνοντάς με, θέλει πέρνοντάς με; βέβαια θέλει μὲ σώσῃ μὲ ἐλεύθερώσῃ μὲ βάλῃ μὲ κατέβασῃ, ἀφοῦ σώνοντας με σηκώνοντας με, ἀπὸ ἐδῶθεν ἀπὸ ἐτοῦτον τὸν φοβερὸν ζωήν, φέρνοντάς με εἰς λιμανὶ πόρτον ἥσυχον ἀπαράχοτον γαλήνης;

Πολλαῖς πεσειαῖς, ὑπάρχουσι καὶ εἶναι, ἡ ὁρμαῖς τῆς ζωῆς ἐτούτης, τῆς φοβερᾶς τῆς πολυπαθοῦς τῆς πολυστενάκτου τῆς δυσυχοῦς, ἡ πολλαπλῆς, ἡ ἄλλος ἄνθρωπος, ἀνακατώνεται πέρνεται μὲ ἀλλοιώτικα βλαβίματα δυσχήματα κακά, ἡ ἄλλος μὲ ἀλλοιώτικα.

Κάδδο ἐν ἀνθρώποισι καλὸν, κακόπτοος ἄμικτον.

Εἴθε δὲ μὴ τὰ λυγρὰ πλείονα μοῖραν ἔχεν.

Ὁ πλοῦτος μυῖ ἄπισος, ὁ δὲ θρόνος, ὀφρὺς ὀνείρων.

Ἄρχεθαι δὲ μόγος. ἡ πονίη δὲ πέδη.

Κάλλος δ' ἀστεροπῆς, τυτθὴ χάρις. ἡ γεύτης δὲ,

Βράσμα χρόνε. πολιὴ, λυφαρὰ δύσις βιότε.

Οἱ δὲ λόγοι, πτερόεντες. ἀὴρ, κλέος, αἷμα παλαιὸν,

Εὐρυέται. ῥώμη, ἠὺς ἀγροτέρη.

Ὑβρισὴς δὲ, κόρος. δεσμὸς, γάμος. δυσκηίη δὲ,

Φροντὶς ἀναγκαίη. δυσεκνίη δὲ, νόσος.

Αἱ δ' ἀγοραὶ, κακίης μελεδήματα. ἠρεμίη δὲ,

Ἀδρανίη. τέχναι, τῇ χαμαὶ ἐρχομένων.

Στιε-

Καὶ κακὸν καλὸν ὠφέλιμον πρᾶγμα, δὲν εἶναι εἰς τὺς ἀνθρώπους, ἄμικτον ἀνακάτωτον ὑπὸ δυσχιλίας, καὶ κακά. ἀμὴ ἄμποτε τὰ μὺ ἤθελεν ἔχ' περισσότερον μερτικόν, τὰ βλαβερὰ κακὰ, ὑπὸ τὰ καλάσας.

Ὁ πλοῦτος ὁπὺ φαίνεται νὰ εἶναι τὸ καλλίτερον πρᾶγμα ἐτοῦτε τὺ Κόσμε, εἶναι ἀπίσωπος ἀκατάσατος πολυαρπακτος, καὶ ἡ ἐξουσία ἡ τιμὴ, εἶναι σὰν ὀφρύδι ψλαδὴ μία ὑπερηφάνια ονειράτων φαντασμάτων· καὶ τὸ νὰ εἶναι ἀρχόμενος ὑποπασόμβυος ὑπήκοος δῆλος πάλιν τινὰς, εἶναι γωγὺς μὸς σκὸν κακὸν, καὶ ἡ πτωχεία ἡ σύδεια, εἶναι σὰν δίσιμον χειρῶν, καὶ ποδῶν.

Καὶ ἡ δύμορφία ἡ ὡραιότης, εἶναι σὰν χάεισμα τῆς ἀσχημιᾶς, ὁπὺ φωτίζει μικρὸν ὀλίγον ὀγλήγορα, καὶ χάεται, καὶ ἡ ἰσότης πάλιν ἐκ δευτέρε, εἶναι σὰν βράσιμον τὺ καιρὺ, δηλαδὴ γέμισμα πλημμύρα αἵματος, καὶ τὸ γηρατεῖον, εἶναι σὰν βασίλεμα τελείωμα τῆς ζωῆς τὺ ἀνθρώπε, λυπηρὸν ἄτιμον καταφρονεμβύον.

Ἀμὴ τὰ καλὰ τὰ εὔμορφα μαθήματα, εἶναι πτερωτὰ, ὅπου φεύγει ὀγλήγορα, καὶ ἡ δοξα ἡ τιμὴ τῦ ἀνθρώπε, εἶναι σὰς ἀέρας κινημβυος, καὶ οἱ δύβγιες οἱ καταγομβυοι ἀπὸ καλὸν γλῶς, εἶναι αἷμα παλαιὸν ἀρχαῖον, ὅπου ἡ δύβγια, εἶναι ὑπόθεσις αἵματος, καὶ ἡ σωματικὴ δύναμις, εἶναι ἰδία, καὶ τὺ ἀξιὸ γεννιᾶ, ὅπου ἔχει τὸν ὕλλο, τὸ ἀξιογέννητον.

Καὶ ὁ χορτασμὸς, εἶναι ὑβρισὴς ἀτιμασὴς τῦ κοπώτερων τῦ ὑποδεεστέρων ἀνθρώπων, καὶ ὁ γάμος ἡ ὑπανδρεία, εἶναι σὰν δέσιμον ἀλυσσα σκλάβωμα τῆς ζωῆς τὺ ἀνθρώπε, καὶ ἡ δυσκηία ἡ κακοτεκνία, τὸ νὰ κάμῃ τινὰς πολλὰ παιδία, εἶναι φροντίδι σύνεια ἀναγκαία σχεδὸν χωρὶς, ἀμὴ ἡ κακοτεκνία, τὸ νὰ κάμῃ τινὰς παιδία, ἢ νὰ κάμῃ κακὰ, εἶναι μία ἀδύνατα ἀρρωσία.

Ἀμὴ τὰ παζάρια, ὅπου τὰ ἀγοράσματα, καὶ πλήματα, εἶναι φροντίδις τῆς κακίας, ὅπου συνειάζονται ὅλα τὰ ἁρπάζειν, καὶ νὰ γελάσειν, καὶ ἡ ἡσυχία, εἶναι μία ἀδιαφορία ἀθύνατα τὺ κορμιὺ, καὶ ἡ τέχνας, ὑπάρχασι καὶ εἶναι τὰ πράγματα, ὁπὺ ἔρχονται πηγαίνειν σέρνονται χάμω, ὅπου παπειά, καὶ ἀλεῖα.

Καὶ

Στεινὴ δ' ἀλοτείη μάζα. τὸ δὲ γαῖαν ἀρόσσειν,

Μόχθος. ποντοπόρως τὸ πλέον εἰν αἰδὴ.

Ἡ πάρη δὲ, βέρεθρον ἑόν. ξυνὴ δὲτ' ὄνειδος.

Πάντα μόγος θνητοῖς. τωὐθάδε πάντα, γέλως.

Χνόη, σκιὰ, φάσμα, δρόσος, πνοιὴ, πτερὸν, ἄτμις, ὄνειρος.

Οἶδμα, ῥόος, νηὸς ἔχνιον, αὖρα, κόνις.

Κύκλος ἀειδίνητος ὁμοῖα πάντα κυλίνδων,

Ἑρπὼς, ξοχάων, λυόμβυος. πάγιος.

Ὧραις, ἤμασι, νυξὶ, πόνοις, θανάτοισιν ἀνίαις,

Τερπωλῆσι, νόσοις, πτώμασιν, ἀδρομίαις.

Καὶ τόδε σῆς χρέτερ σοφίης, Λόγε, ἀσατέοντα

Πάντα πέλειν, σασίμων ὥς κεν ἔχοιμι ἐρῶν.

Παν-

Καὶ ἡ ξένη μπυγάτζα, ὅπου τὸ ξένον χαμὶ, εἶναι στενὸν, δηλαδὴ συνειδησικὸν ὑβρεισικὸν, ἀμὴ τὸ νὰ ἀρτεσεῖ νὰ ὀργίσῃ τινὰς τὼ χῶ, εἶναι κόπος. τὸ πλειοτέρων μερδικὸν, ὑπὸ ἐκεῖνος ὁπὺ πλέυ τὴν θάλασσαν ὑπὸ τὺς ἄυσπες, εἶναι μέσα εἰς τὸν Ἅδην, ὅπου οἱ πλειοτέροι πηγαίνται.

Καὶ ἡ παιδεία τὺ ἀνθρώπε, ὑπάρχει καὶ εἶναι σὰς λάκκος τάφος τὺ ἀνθρώπε, καὶ ἡ ξενιτεία τε, εἶναι μία ἀτιμία καταφρόνεσις ὑπὸ τὺς ἄλλες ἀνθρώπες τὺς ἐκεῖ. ὅλα τὰ πράγματα, εἶναι σὰς γογγισμὸς μία λύπη, εἰς τὺς ἀνθρώπες, ὅλα τὰ πράγματα, ὁπὺ εἶναι εἰς τέλος τὼ ζωῆ, εἶναι σὰς γέλωπας, ἄξια διὰ πεσγέλασιν.

Εἶναι σὰς κονιορτὸς, εἶναι σὰς ἴσκιος, εἶναι σὰν φάντασμα, εἶναι μία δρόσια, εἶναι μία πνοὴ φύσημα, εἶναι σὰν πτερὸν πετύμενον, εἶναι σὰς καπνὸς, εἶναι σὰν ὄνειρον, εἶναι μία φυσαλίδα νερὸ, εἶναι σὰν ξέξιμον αὐλακιᾶ, εἶναι σὰν ἀχνάρι καραβιᾶ, εἶναι σὰς λεπτὸς ἄνεμος, εἶναι ἕνα λεπτὸν χῶμα κονιορτὸς.

Εἶναι ἕνας κύκλος γύρος ξοχὸς, παντοτινογύειος ἀκατάσατος, ὁπὺ κυλάει γυείζει ὅλα τὰ πράγματα, παρόμοια ἴσια, ὁπὺ σέκεται, καὶ ὁπὺ ξέχει, καὶ ὁπὺ εἶναι λελυμένος φτειαμβύος, καὶ ὁπὺ σερωσεται, εἶναι σερωμβυος, μὲ τί;

Μὲ τὺς τεσσάρες καιρὺς τὺ χρόνε, μὲ ἡμέρας, μὲ νύκτας, μὲ κόπως μὲ μόχθες, μὲ θανάτως μὲ πεθαμὸς, μὲ λύπας μὲ πίκρας, μὲ χαρὰς, καὶ ξεφαντόσες, μὲ ἀθένειαις ἀρρωσίας, μὲ πεσίμαπα, μὲ καλοσρατίας, ὅπου μὲ δυτυχίας, δηλαδὴ εἰς τύπα, καὶ μὲ ἐτύπα, ἀπακατέστασε ὁ κόσμος, ὅπου ὁ ἀνθρωπος.

Καὶ ἐτοῦτο εἶναι ποίημα ἔργον, ὦ Υἱὲ καὶ Λόγε τὺ ἀγαθέντε Θεῦ, καπασκεβασὰ πανπὰ τὺ κόσμε, εἶναι τῆς ἐδικῆσσε σοφίας, νὰ εἶναι νὰ δεισκωνται ὅλα τὰ πράγματα ἀκαπάσατα ἀσερέωτα, διὰ νὰ ἠθέλαμεν ἔχῃ ἀγάπιν πόθεν, τῦ σερεῶ τῦ αἰωνίων ἀγαθῶν, ὅπου τῆς ψυχαῖς βασιλείας.

Πάντα νοῦ πτερύγεσιν ἐπέδραμον, ὅσα παλαιὰ,
Ὅσα νέα. Θνητὸν δ' οὐδὲν ἀκιδνότερον.

Ἓν μόνον ἀνθρώποισι καλὸν καὶ ἔμπεδόν ἐστιν,
Ἔνθεν ἀφορμᾶσθαι, Σταυρὸν ἀειρομένους.

Δάκρυσιν, σοναχαίτε, νόος θείοισι μεμιλλῶ,
Ἐλπὶς, καὶ Τριάδος λάμψις ἐπουρανίης

Μιγνυμένης καθαροῖσι, χοὸς λύσις ἀφραδέοντος.
Εἰκόνος ἀρθωθεὶς τὴν λάχομεν θεότευκτον,

Ζώειν τ' ἀλλότριον ζωῆς βίον. αὐτὰρ δὲ Κόσμου
Κόσμον ἀμειβομένους, ἄχθεα πάντα φέρειν.

Ἐγὼ ἔδρομα τρέχω· ἐσχάθηκα ὅλα μὲ τὰ παρὰ τοῦ νοός μου, ὅσα ἔργα ἰς εἰσαπα ἦσαν παλαιὰ, καὶ ὅσα νέα, καὶ δὲν ἤβρα κανένα ἀθανασίτερον, ἢ πολυπαθέστερον ἀπὸ τὸς ἀνθρώπους.

Ἕνα πρᾶγμα μοναχὰ, καλὸν ὠφέλιμον, εἶναι εἰς τὸς ἀνθρώπους, καὶ σερσὶν συγχωρεῖ, νὰ ὁρμοῦν νὰ φεύγουν ἀπὸ ἐδῶθεν ἀπὸ τὸν κόσμον, σηκώνωντας ἀπάνω εἰς τοὺς ὤμους τους τὸν Σταυρὸν, ὅπου τὰ ἀπεριῶν λύπας, καὶ δυσυχίας, διὰ τοῦ ἀγάπου τοῦ Σταυροῦ.

Ἀκόμι εἶναι καλὰ, καὶ τὰ δάκρυα, καὶ οἱ ἀναστεναγμοὶ, καὶ ὁ νοῦς ὁ καθαρὸς, ὅπου σοχάζεται, καὶ φροντίζει ὅπι μελετᾶται τὰ θεῖα ἔργα, εἶναι καὶ ἡ ἐλπίδα, καὶ ἡ ἔλλαμψις τῆς Ἁγίας Τριάδος τῆς ἐπουρανίου,

Ἡ ὁποία Ἁγία Τριὰς, σμίγεται σιώνεται μὲ τὰς καθαρὰς ἀνθρώπως, νοερῶς, καὶ ἀΰλως, τὸ λύσιμον ὁ χωρισμὸς τοῦ ὑγροῦ σώματος, τοῦ ἀσοχάστου, καὶ ἀόρατου, ὅπου παρακαλῶ, καὶ ἀκρατὲς, εἶναι ἡ ἀφθαρσία ἡ ἀχαλασία τοῦ καθ' ὁμοίωσιν τῆς εἰκόνος, ὑπὸ τοῦ ὁποίαν ἐλάβαμεν ἐπίταγμα ὑπὸ τοῦ αὐθεντὴν Θεόν.

Καὶ νὰ ζῶμεν ζωὴν ξένην, ὑπὸ ἐπάνω τοῦ ζωῆς καὶ ἀπαλλάσσωντας, αὐτὸς δηλ. ἐπάνω τὸν Κόσμον, ἄλλον Κόσμον, νὰ ὑποφέρωμεν νὰ βαστῶμεν ὅλας τὰς λύπας τὰς δυσυχίας, ὅπου νὰ τὰς καταφρονῶμεν.

Τέλος τῆς Ἐξηγήσεως τῆς Στίχων Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΜΕΓΑΝ ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ

ΕΠΙΚΗΔΙΑ, ΕΙΤΕ ΕΠΙΤΑΦΙΑ.

Ἑλληνικὸν Κείμενον.

Σῶμα δίχα ψυχῆς ζώειν πάρος, ἢ ἐμὲ σεῖο,
Βασίλιε Χριστῷ λάτρι φίλ' ὡϊόμην.

Ἀλλ' ἔτλην, καὶ ἔμεινα. τί μέλλομι; ἢ μ' ἀναείρας,
Ὥσεις ἐς μακάρων σοὺς χορὸς ἀσίλους;

Μήμε λίπῃς, μή. τύμβον ἐπόμνυμι, ὅττοτε σεῖο
Λήσομαι, οὐδ' ἐθέλων. Γρηγορίοιο λόγος.

Ἡ νίκα Βασιλείοιο θεόφρονος ἥρπασε πνεῦμα
Ἡ Τριὰς, ἀσπασίως ἔνθεν ἐπεισομένου.

Παρ-

Ἐξήγησις.

Ὦ Βασίλειε, ὑπηρέτα ἱερουργὲ τοῦ αὐθεντοῦ Χριστοῦ φίλεμε, ἐγὼ ἐνόμιζα ἐλαγίαζα ἐμαρτέρεν ἀρτιπερα, πῶς ἕνα κορμὶ νὰ ζῇ χωρὶς ψυχὴν, παρὰ ἐγὼ νὰ ζῶ, χωρὶς ἐσένα.

Ἀμὴ ὑπόφερα ὑπόμονα, καὶ ἔμεινα ἐστάθηκα ζωντανός. τί λοιπὸν μέλλομαι νὰ κάμω; δὲν ἤθελες βάλῃ θεσπ ἐμένα, ὑψώνωντάς με σηκώνωντας με, δηλαδὴ μετὰ θάνατον, εἰς τὴν χορεσασίαν εἰς τὴν τάξιν τῶν μακαρίων τῶν δικαίων τῶν Ἁγίων, καὶ εἰς τὴν ἐδικήν σου τάξιν.

Μὴν ἀφίσῃς μὴν ἀπαρατήσῃς ἐμένα, μὴ σὲ παρακαλῶ, ὁρκομοτῶ κάμνω ὅρκον, ὁμοῦ ἀνάθεμα εἰς τὸν πάντα, δὲν θέλω ἀλησμονήσῃ ἐσένα κανμέναν φορὰν, μάστε καὶ ἤθελα θελήσῃ. ἐπῶς ὁ λόγος εἶναι ἐμὲ τὸ Γρηγορεῖο τὸ φιλοσοφο τὸ ἀληθινὸ, ὁπὸ δὲν ξεγίνεται.

Ὁπόταν ἡ Ἁγία Τριὰς, ἄρπαξεν ἐπῶρεν ὑπὸ τὰ ἀνθρώπων, τὴν ψυχὴν τοῦ Βασιλείου, τὸ ἔχωντας νοῦν, καὶ φρόνημα θεῖον, ὁπὸ καὶ αὐτὸς ἐπαράζετο ἐβιάζετο, νὰ σηκωθῇ ὑπὸ ἐδῶθεν, χαρίμβρα θέλημα κῶς τε,

Ὅλα

Πᾶσα μὲν οὐρανίη στρατιὴ γήθησεν ἰόντι,
Πᾶσα δὲ Καππαδοκῶν ἐσοράχησε πόλις.

Οὐκ οἶον, Κόσμος δὲ μέγ' ἴαχεν, ὤλετο κήρυξ,
Ὤλετο εἰρήνης δεσμὸς ἀμφιφερέος.

Κόσμος ὅλος μύθοισιν ὑπ' αὐτιπάλοισιν ἀεικῶς
Σείεται, ὁ Τριάδος κλῆρος ὁμοδυνέος.

Αἰ αἰ, Βασιλίε δὲ μεμυκότα χείλεα σιγᾷ.
Ἔγρεο, καὶ σὺ σοῖσι λόγοισι σάλος,

Σαῖς τε θυπολίῃσι. σὺ γὰρ μόνος ἶσον ἐφώνας,
Καὶ βίοτον μύθῳ, καὶ βιοτὴν λόγον.

Εἷς Θεὸς ὑψιμέδων, σὰ δ' ἄξιον Ἀρχιερῆα.
Ἡμετέρη φρενὶ εἰδέσε Βασίλιε.

Ἄγγελον ἀξεκίης ἐρέηχέα, ὄμμα φαεινὸν
Χριστιανοῖς, ψυχῆς κάλλεσι λαμπόμενον.

Ὅλα τὰ στρατεύματα, ἡ τάξις τῆς ἐρανίων Ἀγγέλων, ἐχαίρεκακα διέφθαρκαν, εἰς τὸν πνιγμὸν ἐνέβασμόντα, ὅπε ἐπνιγαισεν αἰέβαισεν εἰς τὸν ἀρανόν, καὶ ὅλη ἡ χώρα, ἡ ἐπαρχία τῆς Καππαδοκίας, ἀιασείναξεν ἐλόγγιξεν.

Οὐχὶ μοναχὰ ἡ Καππαδοκία, ἀμὴ ὅλος ὁ Κόσμος ἀνασσείαξεν ἐβόησεν ἐθρίνησεν, μεγάλα κατὰ πολλὰ λέγωντας, ἐχάθη ἔλειψεν ὁ κήρυκας ὁ μεγαλητής, ἐχάθη ἐλειψεν, ὁ συμβεσμὸς τὰ δέσιμεν τῆς εἰρίνης τῆς ἀγάπης, τῆς διαφερεσάσης τῆς καλλίσης, εἰς τὰς ἀνθρώπως.

Ὅλος ὁ Κόσμος σείεται ταράσσεται, ἄγεια ἀπεινὰ σκληρά, ὑπὸ τὰ λόγια ταῖς αἱρέσες τῆς ἐναντίων τῆς ἐχθρῶν Αἱρετικῶν, δηλαδὴ ἡ κληρονομία ὁ λαὸς τῆς Ἁγίας Τειάδος τὰς ὁμοδωάμε λέγει.

Ἀλοίμενον ἀλοίμοιον, καὶ τὰ Βασιλέε τὰ χείλη, ὄντας βασιλεμβία κλεισμβία συμμαζωμβία, σιωπᾶν δὲν ὁμιλᾶν. ὦ Βασίλιε ἐγέρθη σηκώσε, καὶ ἂς ταμαπόη ἂς ἡσυχάσῃ ἡ φρῦνα ἡ ταραχὴ ἡ ζάλη τῆς Αἱρετικῶν, ὑπὸ τὰ ἐδικάσε λόγια, ὑπὸ ταῖς ἐδικαῖσε θεϊκαῖς διδασκαλίαις.

Διότι ἐσὺ μοναχὸς, ἔδειξες ἐφανέρωσες ἔκαμες ἴσιαν ὁμοιαν, καὶ τὴν ζωὴν σε, ἴσια μὲ τὴν διδασκαλίαν σε, καὶ μὲ τὰ λόγια σε, ἴσια μὲ τὴν ζωὴν σε.

Ὦ Βασίλειε, σὰς εἶναι ὁ αὐθεντὴς Θεὸς, ὁ ὕψιστος ἀνάσσων ὁ Βασιλεὺς τῆς ἀρανῶν, καὶ ἡ ἐδικήμας ἡ αὐθρώπινος ῥωμὲα, ἔβλεψεν ἐθεώρησεν ἐσενὰ, σὰ ἄξιος Ἀρχιερέα διδάσκαλον καθηγητὴν.

Καὶ Ἄγγελον τῆς δυσεβείας τῆς ὀρθοδοξίας, μεγαλόηχον πολύβροντον, καὶ ὁμμάτι λαμπρὸν φωτεινὸν, εἰς ὅλας τὰς Χειστιανὰς, ὁπὲ ἔλαμπεις ἄστραπες, ὑπὸ ταῖς ὡραιότητες, καὶ ὁμορφίαις τῆς ψυχῆς σε.

Πόντε Καππαδοκῶντε μέγα κλέος εἰσέτι καὶ νῦν,
Λίασομ, αἰπερ Κόσμε ἴσασο δῶρ' ἀγάγων.

Ἐνθάδε Βασιλίου Βασίλειον Ἀρχιερῆα
Θούτομε Καισαρέες, Γρηγορίοιο φίλον.

Ὃν περὶ κῆρι φίλησα. Θεὸς δὲ οἱ ὄλβια δοίη,
Ἄλλατε, καὶ ζωῆς ὡς πάχος αὐτίασαι ἡμετέρης.

Τί δ' ὄνειαρ ἐπὶ χθονὶ δηθυνόντα
Τήκεθ', ἐρανίης μνωόμενον φιλίης;

Τοσσὸν ἔτι πνείεσκες ὅπι χθονὶ, πάντα δ' Χριστῷ
Δῶκας ἄγων, ψυχὴν, σῶμα, λόγον, παλάμας

Βασίλιε Χριστοῖο μέγα κλέος, ἔρμ' ἱερήων,
Ἔρμα πολυχίστε νῦν πλέον ἀξεκίης.

Ὦ λόγοι, ὦ ξυνὸς φι-

Καὶ ὁπῦ ἦσαν μεγάλη δόξα τῆς μαύρης θαλάσσης, καὶ τῆς Καππαδοκίας, ἀκόμι καὶ ἕως πόρα, σὲ παρακαλῶ, σᾶσε σίκε τροσφέρωντας πλησιάζωντας, εἰς τὸν αὐθεντὴν Θεὸν, τὰ χαείσματα, ὅπου τὰς δύχας, καὶ τὰς θείσης, δι' ἀὐτὸν Κόσμον.

Ἐδῶ, ἔθεσαν ἔβαλαν οἱ Καισαρῆς, ἐμβρὰ τὸν Ἀρχιερέα τὸν Βασίλειον, τὸν Υἱὸ, τὸ Βασιλεύε, τὸν φίλον ἐμένα τὸ Γρηγορέε.

Τὸν ὁποῖον, ἐγὼ τὸν ἀγάπησα κατὰ πολλὰ, μὲ τὴν καρδίαμε μὲ τὴν ψυχήμε, καὶ ὁ αὐθεντὴς Θεὸς, ἄφτεσε νὰ δίδῃ εἰς αὐτὸν, καὶ ἄλλα εὐτυχήματα, ὅπου πολλᾶς εὐτυχίας, καὶ νὰ ὑπάρχῃ νὰ εὕρῃ κατὰ πολλὰ ὀγλήγορα τὴν ἐδικήμας ζωὴν, ὅπου τὴν ἐράνιον Βασιλείαν.

Ἀμὴ τί τὸ ὄφελος; τί καλὸν ἦναι, χρονίζωντας ἀργοπορῶντας, κάτω εἰς τὴν γῆν ὁ Γρηγόριος, νὰ φθέρεται νὰ τιμωρῆται νὰ λειώνεται, ἐνθυμούμενος πεθάντας τὴν ἐράνιον φιλίαν, καὶ ἀγάπην.

Ἀκόμι ὀλίγον ἀπάτησες, ὅπου ὀλίγην ἀπατεὰν ἔχες, ὑπὸ τὴν ἀρετὴν, ἐπάτεσε εἰς τὴν γῆν, καὶ κρεμίζωντας φέρνωντας, ἔδωκες ἀφέρωσες ὅλα σε, εἰς τὸν αὐθεντὴν Χριστὸν, τὴν ψυχήν σε, τὸ κορμί σε, τὸ μάθημά σε, τὰ ἔργα τῆς χερῶν σε, ὅπου ταῖς ἀρεταῖς σε.

Ὦ Βασίλειε, μεγάλη δόξα ἔναιος, τὸν αὐθέντε Χριστὸν εἰς τὸν Κόσμον, σαβοῦρα βάρος τὸ καρτέρι τῆς ἱερωσύνης, ὅπου φερέωμα τῆς ἱερέων, σαβοῦρα φερέωμα, τῆς δυσεβείας τῆς ἀληθείας, τῆς πολυμερᾶς τῆς πολυμεσεμένης, πόρα πεεισοσταρεν, ὑπὸ ὅλας τὰς καιρὰς.

Ὦ μαθήματα, ὦ κιτάμικον σπέρι τῆς φιλίας, καὶ ἀγα-

φιλίης δόμος, ὦ φίλ' Ἀθῆναι,
Ὣς Θείου βιότε πλόθι σωθεσίαι.

Ἶσε τόδ', ὡς Βασίλειος ἐς οὐρανὸν, ὡς ποθέεσκε,
Γρηγόριος δ' ὅπ' γῆς χείλεσι δεσμὰ φέρων.

Καισαρέων μέγ' ἄεισμα φαείνατε ὦ Βασίλειε,
Βροντὴ σεῖο λόγος, ἀστεροπὴ δὲ βίος.

Ἀλλὰ καὶ ὡς ἕδρην ἱερὴν λίπες, ἤθελον ἔπω
Χριστὸς, ὅπως μίξῃ σ' ὡς τάχος οὐρανίοις.

Βούθεα παὶτ' ἐδάης πὰ Πνεύματος, ὅσατ' ἔασι
Τῆς χθονίης σοφίης, ἔμπνοον Γερὸν ἔης.

Ὀκταετῆ λαοῖο θεόφρονος ἥνια τείνας.
Τέτο μόνον τῆς σῶν ὦ Βασίλει' ὀλίγον.
Χαίροις ὦ Βασίλειε, καὶ εἰ λίπες ἡμέας ἔμπης.
Γρηγορίου τὸ δέσοι χρῆμ' ὁπατυμβίδιον,

Μῦ-

γάπης, ὅπε ἐίχαμεν, ὦ ἀγαπημέναις Ἀθήναις, ὦ σωθεσες συμφωνίας πτερωμέναις τῆς θείκης ζωῆς, ἤτοι ὅπε ἐκάμαμεν νὰ ζήσωμεν, ὑπὸ μακρὰ ὑπὸ τὰς Ἀθήνας.

Ὦ ἐσὲς δσεβῆς Χειριανοί γινώσκετε ἤξέρετε ἐτέτο, πῶς ὁ Βασίλειος, ἔτρεξεν ἐπῆγεν εἰς τὸν ἀργόν, καθὼς ἐποθᾶσε ἀγαπᾶσεν, καὶ ὁ Γρηγόριος ὑπέμεινε ἐπάγω εἰς τὴν γῆν, βαςῶντας ἔχωντας τὰ δεσίματα τὰ φυλακώματα ἐσὰς, εἰς τὰ χείλητε.

Ὦ Βασίλειε λαμπρότατε περιφανέσατε, τὸ μεγάλον ἄγαλμα ψήλσιμον ἐγκώμιον τῆς Καισαρέων, βροντὴ ἦτον ὁ ἐδικός σε λόγος, καὶ ἀσραπὴ ἦτον ἡ ζωή σε.

Ἀμὴ καὶ ἔτζι τέτοιας λογῆς, ὄντας ἄφησες ἀπαράπησες τὸ σκαμνὶ τὸν θρόνον τὴν καθέδραν, τὴν σεβασμίαν τὴν Ἁγίαν, ἤτοι τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν, ἔτζι ἤθελεν ἠγάπησεν ὁ αὐθέντης Χριστός, διὰ νὰ σὲ σμίξῃ νὰ σὲ ἀνταμώσῃ κατὰ πολλὰ ὀλιγόρα μὲ τὺς οὐρανίνς Ἀγγέλες.

Ἐδιδάχθης ἔμαθες ἐκατάλαβες, ὅλα τὰ βάθη τὰ νοήματα τῆς Ἁγίας Γραφῆς, ὅπε εἶναι λόγια τὰ Ἁγία Πνεύματος, καὶ ὅσα ἄλλα εἶναι τῆς γηΐνης σοφίας, καὶ ὑπῆρχες καὶ ἦσαν, ἔτας ἱερὸς ναὸς ἔμπλες γεμάτος, ὑπὸ αὐτὰ τὰ νοήματα.

Ἁπλώνωντας ἰσιάζωντας, ἤτοι κυβερνῶντας τὰ σαλιβάρεια, τὰ λαὲ τὰ πλήθης τὰ δεσεβῆς, ἐκτωχοκόντικα ἐκτὼ χρόνες μόνες, ἐτέτο μοναχὰ ὑπὸ τὰ ἐδικά σε, ὦ Βασίλειε, εἶναι ὀλίγον.

Ὦ Βασίλειε, ἄμποτες νὰ χαίρεσαι ἔχε χαρὰ χαίρε, καὶ ἀγκαλὰ μὲ ὅλον ὅπε ἄφησες ἀπαράπησες ἡμᾶς ὀρφανὺς. Ὅμως ὦ Βασίλειε, ἐτέτο τὸ γράμμα τὸ ὑπόγραμμα τὸ ἐντυπωσιακὸν, εἶναι εἰς τὸ λόγε σε, ἀφιέρωμα ἔμβλημα τῆς Γρηγορείε, ἤτοι ὑπὸ ἔμβλημα, τὸν Γρηγόριον.

Αὐ-

Μῦθος ὅδ', ὃν φιλέεσκες. ἔχεις χρέος ὦ Βασίλειε
Τῆς φιλίης, καὶ σοὶ δῶρον ἀποδυκτόπεσον.

Γρηγόριος Βασίλειε τεῇ κονίῃ ἀνέθηκα
Τῶν ὑπογραμματίων τὸν δὲ δυωδεκάδα.

Αὐτὸς ὁ λόγος ἡ ἐπαγγελία τε ἐναφιασμέ σε, τὴν ὁποίαν τὴν ἀγαπᾶσες τὴν ἐποθᾶσες, ὦ Βασίλειε, ἔλαβες ἐπῆρις τὸ χρεώσημα, ἐτέτον τὸν ἔπαινον τῆς φιλίας τῆς ἀγάπης, ὅπε σε ἐλχεωθᾶσα, καὶ εἶναι εἰς τὰ λόγε σε χάεισμα, μισητὸν φθυκτόν.

Ὦ Βασίλειε, ἐγὼ ὁ Γρηγόριος, ἔφεσα ἔβαλα ἀφιέρωσα, εἰς τὸ χῶμα τὸν τάφον σε αὐτὴν τὴν δυωδεκάδα τῆς Ἐπιγραμματογραμμ.

Τέλος τῆς Ἐξηγήσεως τῆς Στίχων τὰ Μεγάλε Γρηγορείε, τοῦς τὸν Μέγαν Βασίλειον.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ
ΓΝΩΜΙΚΑ ΔΙΣΤΙΧΑ.

Ἑλληνικὸν Κείμενον.

Ἀρχῆς καλῆς κάλλιστον εἶναι καὶ τέλος,

Ὀρθῶς δοκοῦσιν οἱ ὅροι τῶν πραγμάτων.

Ἀρχὴ καλὸν τίκτουσα τοῖς βροτοῖς πέρας,

Βίου κάθαρσις ἐνθέως ἀσκουμένη.

Λόγοις πτερωθείς, μὴ πτερῶν ἔξω πέτου.

Tesoro Sacr. Scritt. Ppp-

Ἐξήγησις τῶν Δισίχων τὰ αὐτὰ Γρηγορείε τὰ Θεολόγε.

Τῆς καλῆς ἀρχῆς τῆς ἐνεργείας καλῆς, καὶ τὸ τέλος της, νὰ εἶναι καλώτατον ὠφελιμώτατον.

Οἱ ὅροι τῶν χετικῶν πραγμάτων φαίνονται ὀρθῶς καλῶς ἀεὶσως, ἤτοι δείχνεν τὴν ἀρχὴν, καὶ τὸ τέλος, τὰ χετικά, καὶ ὄχι οἱ ὁεισμοί.

Ἡ ἀρχὴ λοιπὸν, ὅπε χνᾶ ὑποκτᾶ, καλὸν τέλος εἰς τὺς ἀνθρώπες,

Εἶναι ἡ κάθαρσις ἡ καθαρότης ἡ ἀπάθεια τῆς ζωῆς, ὅπε ἀσκεῖται γυμνάζεται σὺν θεία θεϊκὰ κατὰ νόμον.

Πτερωνόμενος διωκμωνόμενος μὲ λόγια μὲ ὑπομνήματα, μὴν πετᾷς ἔξω ὑπὸ τὰ πτερά σε, χωρὶς πτερὰ, ἤτοι μὴν ὁμιλῇς ἀπεχνα.

Πτερῶν δὲ ὐδὲ πτηνὸν ἵππεται δίχα.

Γνῶσις βροτῷ μέγιστον ἐν βίῳ κλέος,

Κακὸν δὲ αὖτη τοῖς κακῶς κεχρημένοις.

Κρύπτε δόξα μηδόλως συναρπάσῃ.

Καὶ γὰρ πανοῦργον ἦθος τοῖς ἁπλουστέροις.

Εὖ δρῶν φύλαττε σαυτὸν ἐν πότῳ μένειν.

Ταχὺς γάρ ὄστις ὥρος τὸ χεῖρον ὁ δρόμος.

Γέλως κρατείτω, καὶ θυμὸς λάβοι πέρας.

Ἀργὸς δὲ πανπάπασιν εἰργέσθω λόγος.

Θεὸν φοβοῦ πρώτιστα, καὶ γονεῖς τίμα,

Ἱερεῖς ἐπαίνει, σφετέρους σεπτῶς ἔχε.

Υἱὸν δίκαια παῖδ' μηδόλως λέγειν.

Διότι, μήτε τὸ πηλὶ πέτρα πεπαικίζει, χωρεῖς πέρα.

Ἡ γνῶσις ἡ κατάληψις τῶν πραγμάτων, εἶναι μία μεγαλωτάτη δόξα τιμή, εἰς τὸν παρόντα ζωὴν τῶν ἀνθρώπων.

Καὶ ἐτέτη ἡ γνῶσις πάλιν, εἶναι ἕνα κακὸν πρᾶγμα, εἰς ἐκείνους ὁπῶ τὸν μεταχειρίζονται τὸν μεταχειρίζονται κακὰ διεγραμμένα.

Λογίασις ὑπόληψις, μάταια κύφια, ὑπερηφανία κενοδοξία, ἃς μὴν ἤθελε σωπάσῃ δέλεασῃ ἀπατήσῃ ἐσέ, παντελῶς τελείως.

Διότι, καὶ ἐτέτη ἡ ὑπερηφάνεια, εἶναι ἕνα κακὸν δόλιον πρᾶγμα, εἰς τοὺς ἀτελεσέρους τοὺς ἀπλουστέρους ἀνθρώπους.

Ὦ ἄνθρωπε, ἐνεργοῦντας κάμνοντας καλὰ δίκαια ἐνάρετα ἔργα, πρέπει φρόνει φύλαττε τὸ λόγισμα, νὰ μὴν ἐκπέσῃς εἰς ἕτερο τὸ κακόν.

Διότι ἡ πρᾶξις τὸ ξέξιμον, εἶναι ὀγλήγορον, εἰς τὸ κακὸν εἰς τὸ χειρότερον.

Τὸ γέλοιον τὸ ἄπρεπον τὸ ἔξω καιρῶ γιγόμενον, ἃς κρατεῖται ἃς ἐμποδίζεται, ὅπου ἃς μὴν γίνεται κάθε καιρὸν καὶ ὥραν, καὶ ὁ θυμὸς ἡ ὀργὴ ἡ ἀγανάκτησις τὸ κακὸν αὐτὸ, ἤθελε λάβῃ τέλος, ὅπου ἃς λάβῃ τέλος.

Καὶ ὁ λόγος ὁ ἀνενέργητος ὁ μάταιος ὁ ἀνωφελὴς, ἃς ἐμποδίζεται ἃς κωλύεται, παντελῶς τελείως.

Ὦ ἄνθρωπε, πρῶτα καὶ ἀρχῆς, φοβοῦ ζόμαζε τὸν αὐθέντην Θεόν, καὶ τοὺς γονεῖς σου τοὺς γλυκητάτους σου, τίματους πεπειθητούς, κατὰ τὸν ἔντολόν, ὅσον εἶναι δυνατόν.

Τοὺς λειτουργοὺς τοὺς ἱερεῖς τοὺς ὑπηρέτας τοῦ αὐθέντου Θεοῦ ἐπαίνα ἐγκωμίαζε, καὶ τοὺς γέροντας, ἐχέτους εἰς τιμὴν εἰς σέβας δλλαβοῦτας.

Ὁ Υἱός, νὰ μὴν λέγῃ νὰ μὴν ὁμιλῇ δικαιολογήματα αἰτιολογίας, παντελῶς τελείως, εἰς τὸν Πατέρατου τὸν γλυκήτατου.

Θεσμὸς δ' ὁρίζει, καὶ πρὸ θεσμῶν ἡ φύσις.

Οἷα πρὸς ἄλλο μὴ παθεῖν ὅλως θέλεις,

Τοιαῦτα καὶ σὺ μηδὲ δρᾶν ἄλλῳ θέλε.

Οὐ δεινὸν ὀργὴ δεινὰ τοῖς ἐργασμένοις,

Καὶ δὴ δικάζει τοῖς ὁμοίοις ἡ δίκη.

Χείλη σοφὰ σάζουσιν ἡδίστους λόγους,

Φάρυγξ δὲ πικρὸς ἐξολόγεται μάχας.

Ῥεῖθρα γλυκασμοῦ γλῶσσα βλύζει σομύλη,

Ῥῆσις δὲ φαύλας ἄκεστον χρυσᾶ σόμα.

Φίλοι φιλοῦσι, καὶ ἀ τοῖς φίλοις φίλα,

Ἐχθροὶ δ' φυλίζουσιν αἰσχρῶς τοὺς φίλους.

Τέτο τὸ ῥητὸν, τὸ φρονίζει τὸ λέγει ὁ ζηλητὸς ἁγιος, καὶ φρονητέρα ὑπὸ ἕτερον τὸν ζηλητὸν νόμον, τὸ λέγει τὸ φρονίζει, ἡ φύσις ἡ ἀνθρώπινος, ὁ φυσικὸς νόμος της συνειδήσεως.

Ὅτι λογῆς, δεῖ θέλεις δεῖ ἀγαπᾷς ἐσύ, τελείως παντελῶς, νὰ πάθῃς νὰ ὑπομείνῃς κανένα κακὸν, καμμίαν βλάβειν, ὅπου ἄλλον ἄνθρωπον,

Τέτοιας λογῆς καὶ ἐσύ, μὴν θέλῃς μὴν ἀγαπᾷς, νὰ ἐνεργῇς νὰ φρονίσῃς νὰ κάμῃς, εἰς ἄλλον ἄνθρωπον κακόν.

Ἡ ὀργὴ ὁ θυμὸς τὸ κακὸν αὐτὸ, δεῖ εἶναι κακὸν, εἰς ἐκείνους ὁπῶ ποιοῦν κάμνουν, τὰ κακὰ τὰ φαῦλα.

Διότι, καὶ ἡ δικαιοκρισία τὸ αὐτόστο Θεῦ, κρίνει παιδεύει τιμωρεῖ μὲ τὰ ὅμοια τοὺς ὁμοίους, ὅπου καθὼς ἔφαξε, νὰ ὁπολάβῃ.

Τὰ χείλη τὰ σοφὰ τὰ σπουδαῖα τὰ ἐνάρετα, σάζουν δυγαίνουν λόγια, γλυκύτατα ἡδύτατα ψυχορελῆ, καὶ ὄχι μάταια ἀνωφελῆ,

Καὶ ὁ φάρυγγας ὁ καπνιστὴνας ὁ λαιμὸς ὁ πικρὸς ὁ φαρμακερὸς, ἐρδύγεται δύγαινει ὁμιλεῖ, πολέμους παραχὰς σκανδάλα.

Ἡ γλῶσσα, ἡ εὔγλωττος ἡ καλόλογος ἡ ῥητορικὴ ἡ γλυκεῖα, ἀναβλύζει δύγαινει, ξεζίμπατα γλυκέα γλυκύτατα νοσιμάδες.

Ἀμὴ τὸ σόμα, τὸ ἀδιάκειτον τὸ αὐθάδικον, χυνᾷ δύγαινει λέγει ὅτι μέσα τοῦ, λόγια κακά.

Οἱ φίλοι ἀγαποῦν, καὶ ἐκεῖνα ὁπῶ εἶναι ἀγαπημένα ἐφειά, εἰς τοὺς φίλους τοὺς ἠγαπημένους τους.

Ἀμὴ οἱ ἐχθροὶ οἱ ἐναντίοι οἱ ἐναντικήμενοι, ξεδοφτελίζουν κατηχοροῦν, αἰσχρὰ διαβρόπα, τοὺς φίλους τοὺς ἠγαπημένους τους.

Πτωχὸς φίλους λάθωσι πλουσίων θύραι,

Λαμπραὶ δὲ αὐλαὶ, πλουσίοις ἀεὶ φίλαι.

Ὕδωρ, ποτὸν φέριστον, εὖ κρατεῖ φρένας.

Θολοῖ δὲ τὸν νοῦν συλλαβοῦσα κραιπάλη.

Οὐκ οἶδεν οἶνος σωφρονίζειν πλὴν φύσιν,

Κινεῖ δὲ μᾶλλον ἡδονὰς παροξυνών.

Νοῦς λεπτὸς ὄγκον ἐκδιώκει γαστέρος.

Τἀναντία τοῖς ἐναντίοις μάχη.

Κρείσσων ξοφὴ σύμμετρος ἀπορημίης,

Ἢ δεῖπνος ἄβρὸς, ὃν ἐπλασέτις τὸ ναρ.

Πλουτοῦσι μωροὶ τοῖς ὀνείρασι πλέον,

Ἢ χρημάτων ἄβυσσον οἱ κεκτημένοι.

Κρείσ-

Ἢ πόρτις ἢν πλουσίων ἢν ἀρχόντων, ἤθελαν λαμθάνειν ἀλησμονησιν τὲς φίλες τὲς πτωχές, ἤτοι δεν τὲς ἠξεύρειν δεν τὲς ἀξιώνειν, ἀλλὰ φίλες τες,

Ἀμὴ ἡ αὐλαὶς, ἢ λαμπρὲς ἢ φολισμένες, εἶναι πάντοτε, εἰς τὲς πλουσίες ἠγαπημένες, ἤτοι ἀγαπᾶν τὲς ὁμοίες πλουσίες, καὶ ὄχι τὲς μὴ πλουσίες, καὶ ἂς εἶναι καὶ σοφοί.

Τὸ νερὸν, εἶναι ἕνα πιοτὸν ἀκαίρετον καλώτατον, τὸ ὁποῖον κρατεῖ βαρὰ, τὸν ἰδιον τὸ ἀνθρώπε καλὰ εἰς τὰ μέρη τε.

Ἀμὴ ἡ πολυτοσία ἢ μέθη, πικαίνετες κρατῶντας τὸν τὸ ἀνθρώπε, τὸν θολαίνει τὸν σκοτίζει, ἤτοι τὸν βγαίνει ἔξω ἀπὸ τὰ μέρη τε.

Τὸ κρασὶ, δεν γινώσκει δεν ἠξεύρει, νὰ σωφρονῆ νὰ ἐγκρατεύῃ πλὴ ἀνθρώπινον φύσιν.

Ἀμὴ περισότερον, πλὴ παρακινεῖ πλὴ διεγείρει, παροξύνωντάς τὴν ὁρμὴν τάς τὴν, εἰς ταὶς ἡδοναὶς ταὶς ἀπόλαυσες ταὶς σωματικαὶς τὲ κορμέ.

Ὁ νὲς ὁ λεπτὸς, ὁ ὑψηλὸς ὁ ὀξὺς, βγαίνει διώχνει πολλὰ μακρὰ, τὸ φύσκωμα τὸ περισσεμα τῆς κοιλίας.

Διότι τὰ ἐναντία φράγματα, εἶναι πόλεμος, πολεμᾶν μὲ τὰ ἐναντία τὰ ἀντιφερίζοντα τὸ ἄλλο.

Καλλίτερον ὠφελιμώτερον φράγμα εἶναι, τὸ φαγητὸν τὸ μέτριον τὸ ἀρκετὸν, ὁπὲ εἶναι ἀποκτᾶται εὔκολα,

Παρὰ τὸ ξαπέζι, τὸ ἀπαλὸν τὸ πολυποίκιλον, τὸ ὁποῖον τὸ ἐκατεσκεύασε πλάσις κατὰ φαντασίαν τινὰς, ὡς τὸ ὄνειρόν τε εἰς τὴν ὕπνοσιν τε.

Οἱ μυρλοὶ οἱ ἀϊόπτοι ἄνθρωποι, πλουτᾶν δυτυχᾶν γίνονται πλούσιοι, περισότερον μὲ τὰ ὀνείρατα ταὶς φαντασίαις τὲ νοός τες,

Παρὰ ἐκεῖνοι, ὁπὲ ἔχεν κρατεῖν βασᾶν, ἄπειρον πλοῦτος, ἀσπρων ἀργυρίων.

Κλ-

Κρείσσων ἄπαις, ἢ μωρὰ κύειν ἔγκονα.

Ὁ μὲν γὰρ ἄπαις, οἱ δὲ πολλοὶ καὶ κακοί.

Παντὶ βροτῷ θνήσκοντι πᾶσα γῆ τάφος.

Πᾶν δὲ τὸ ἐκ γῆς, γῆ τε, καὶ εἰς γῆν πάλιν.

Ποιμὴν ἀμέλγει, ἢ θέλει, καὶ τὰς ἄγας,

Ἀλλ' αὖτι γάλακτος, αἱμάτων πηγὰς ὕσει.

Ἡ σὺς ἐποπτεύουσα δυσποσίαν,

Οἶδε ξαπέζης τοὺς τρόπους μὴ συγχέειν.

Βίαζε καὶ σὺ τὰς ἀπλήστους μὴ κύειν,

Τάξιν φρεπώδη καὶ νόμοις ἡρμοσμένην.

Νόμον φυλάττων, τὰς φόβας ἔξω βάλης.

Φόβον δὲ ἔξω πᾶς ὁ μὴ νόμων φύλαξ.

Κύ-

Καλλίτερον ὠφελιμώτερον φράγμα, νὰ εἶναι τινὰς ἄγευς ἄπεινος, χωρὶς παιδία, παρὰ ὁπὲ νὰ ἔχῃ νὰ κάμνῃ μωρὰ αὐόπτα ξελὰ παιδία.

Διότι ἐκεῖνος, ὁπὲ δεν ἔχῃ, παιδία ξελὰ μυρλὰ, εἶναι ἄπεινος ἄγονος μόνον, ἀμὴ ἐκεῖνος ὁπὲ ἔχῃ κάμνῃ πολλὰ πεινὰ παιδία εἶναι πολλοὶ πεινοσοὶ, καὶ κακοὶ φαυλόβιοι διεφραμμένοι.

Εἰς κάθε ἄνθρωπον, ὁπὲ τελεύτεῖ ἀποθαίνει, κάθε γῆ κάθε τόπος, εἶναι ὁ τάφος τε τὸ μνημόσυνό τε.

Διότι, κάθε φράγμα ὁπὲ γίνεται ἔχῃται ἀπὸ τὴν γῆν, εἶναι γῆ χῶμα, καὶ πάλιν εἰς τὴν γῆν, γυρίζει ἔρχεται καπνταίνει.

Ὁ ποιμένας ὁ τζοπάνης, αὐτὸς ἢ θέλῃ, ἀρμέγει καὶ τὰ ξαγία,

Ἀμὴ αὐτὸς θὰ γάλα, θέλει βρέξῃ βγάλῃ βρύσες αἵματων, ἤτοι ὁ διωκτὸς αὐ θέλῃ, ἀρμέγει βγάνει καὶ αἷμα, ἀλλὰ ἀδίκως.

Ἡ σκρόφα ἡ γυρδνα, κοιτάζωντας σχαζομένη τὴν ἐπιμασίαν τὲ δεῖπνε τὲ φαγητὲ τες,

Ἠξεύρει γινώσκει, νὰ μὴν συγχίζῃ νὰ μὴν σαλεύῃ, τὰ σώρα τὰ ὄεια τῆς ξαπέζης, τὲ φαγητὲ τες, ἀλλὰ νὰ ἀκαρτερῇ.

Καὶ ἐσὺ βίαζε ἀνάγκαζε παρακίνα τὲς ἀμαθεῖς τὲς ἀπαιδεύτες ἀνθρώπες, νὰ μὴν λύσῃ νὰ μὴν χαλάσῃ, τὴν τάξιν τὴν φρέπουσαν τὴν ἁρμόζουσαν τὴν καλὴν,

Καὶ ὁπὲ εἶναι συναρμοσμένη βαλμένη, εἰς καλὴν τάξιν, μὲ τὲς νόμες, ἀλλὰ νὰ ἀκροάζωνται ἀφιλονείκως.

Φυλάττωντας κάμνωντας τὸν νόμον, ἤθελες βγάλῃς ῥίζης ἔξω, τὲς φόβες τὲς δειλίας, ἤτοι δεν φοβᾶσαι τινά.

Διότι, κάθε ἄνθρωπος, ὁπὲ φυλάττει κάμνει τὸν νόμον, ὅσα λέγει, εἶναι ἔξω ἀπὸ φόβες, ἤτοι δεν φοβᾶται.
(ἀφοβία γὰρ μεγίστη τὸ φοβεῖσθαι τὲς νόμες.)

Ο

Κύβερνος ἴδμων φεύξεται τειμυρίας,

Καὶ δεινὰ πάντα τὰς κοφὰς φέρων φρενὰς.

Ζωῆς ἀείσης μὴ φρονεῖ παναπία.

Καὶ ἡδὺ φαύλος τῆς κακίας ἡ πλάνη.

Μέγιστος ἄκμων ἐπιτείνει τὰς ψύφους,

Καὶ νῆς ἐχέφρων πᾶσαν ἐκκρύει βλάβην.

Φύλλων λαγωὸς ἐκφοβᾶται οἱ κτύποι,

Ἄνδρας δ' ἀνάνδρους αἱ σκιαὶ τῶν φαντασμάτων.

Μισῶ πόνηρα πλευσίῳ δωρήμονι,

Ὡς τῷ λέγοντι τἀγαθὰ λελησμένῳ.

Ῥήτωρ πονηρὸς τοὺς νόμους λυμαίνεται,

Ἀγνὸς δὲ ῥήτωρ, εὔκραπος ἁρμονία.

Γε-

Ὁ κυβερνήτης ὁ καραβοκύρης, ὁ ἔμπειρος ὁ φρόνιμος ὁ ἐπιτήδειος, φεύγει ξεμακραίνει, ἀπὸ ταῖς ζάλαις ταῖς φορτοναις τῆς θαλάσσης.

Καὶ ὁ ἀγὸς τὸ καραβοκύρη, ὁπὸ φέρνει βαρὰ κρατεῖ ἔχει, ἀξιόνιαν γνῶσιν σοφίαν πεπαιδεμένην, φεύγει ξεμακραίνει, ὅλα τὰ κακὰ τὰς δυσυχίας, προβλέπωντάς τα.

Ὦ ἄνθρωπε, μὴν ἐσχαίζεσαι μὴν ἐνοιάζεσαι, τὰ ἐναντία φρόνιμα, τῆς ζωῆς τὴς πολιτείας, τῆς ξεμπέτε τῆς καλῆς.

Διότι, καὶ ἡ ἀπάτη ἡ πλάνη τῆς κακίας τῆς ποιητείας εἶναι φανερὴ παιδεμένη, εἰς ὅλες τοὺς ἀνθρώπους.

Τὰ μεγαλώπατον ἀμῶν, δὲν φοβᾶται δὲν σκιάζεται, τὴς κτύπες τὰ βαρέματα τῆς σφυείων.

Καὶ ὁ νῆς, ὁ φρόνιμος ὁ σωστὸς, διώχνει πέρα μακρὰ, κάθε βλάβην δυσυχίαν.

Οἱ κτύποι τῆς φύλλων τῆς δενδρων, φοβίζουν σκιάζουν ξεμάζουν, τὰς λαγὰς,

Καὶ τὰς ἄνδρας τὰς ἀληθεῖς τὰς ἀληθείας, τὰς φοβίζει τὰς ξεμάζει, ἀὐ ἴσκιοι τῆς φαντάσματα τῆς ὑποθέσεως.

Ἐγὼ μισῶ ὑπερφέρομαι τὸν πλοῦτον τὸν ἐνδεῆ ἀνθρώπων ἐκεῖνον ὁπὸ χαείζει δίδει χάειν εἰς τὸν πλούσιον,

Ὡσαὶ ὁπὸ κάμνει χάειν εἰς ἐκεῖνον τὸν ἄνθρωπον ὁπὸ λέγει, πῶς ἐλαύθασε ἀλησμόησε, νὰ ζέφῃ τοὺς πλοῦτος νὰ τὸς χαείζῃ χάειν.

Ὁ ῥήτορας, ὁ κειτὶς ὁ ἀββοκάτος, ὁ πονηρὸς ὁ κακὸς φθείρει χαλᾷ τὸς νόμους, ἀντὶς νὰ τὸς βοηθῇ,

Ἀμὴ ὁ ῥήτορας, ὁ καθαρὸς ὁ καλὸς, εἶναι μία σωστὴ φωνία σῶσις, ἕνα μέλος τῆς ῥητῆς τὴ τόμη, εὔπακτον δύκραις καλόν.

Οὐ

Γελῶσιν οἱ πλουτοῦντες ὀρφανῶν φόγος,

Αὐτῷ γελῶσι τὼ Θεὸ τιμωρίαν.

Νόμιος περιδραμεῖται τρὸς ὀλεθρίαν,

Ὁ μὴ νόμε φύλαξιν ἐνόμως φέρων.

Πέφυκε τοῖς πόνοισι μὴ φρονεῖν μέγα.

Τοῖς πλουσίοις γὰρ οὐδὲ φροντὶς τὸ βίε.

Παίδευε μωρούς, ὡς ἐφικτὸν τῇ φύσει·

Ἔξυσι γὰρ που καὶ ῥιζὰς παρ' ἐλπίδα.

Πλήκτων σίδηρος ἐκπύροι κὴ τὰς λίθες.

Σκληρὰ δὲ μάστιξ παιδαγωγεῖ καρδίαν.

Ὄρκους κάκιστον δίδναι κὴ λαμβάνειν,

Γ' ὅσως ἀμφοῖν τροσκένησας τῇ δίκῃ.

Εἰς

Οἱ πλούσιοι οἱ δυτυχεῖς ἄνθρωποι, πιεζοῦν χλευάζουν τὰς κατηγοείας τὰς δυσυχίας τῶν ὀρφανῶν παιδίων, ὁπὰ ἔμειναν χωεὶς γονεῖς,

Πλὴν αὐτοὶ οἱ πλούσιοι, πιεπαίζουν πιεγελοῦν, αὐτῶν τὼ τιμωείων τὼ παιδίων, ὁπὰ τὰς ἐδόθη ὑπὸ τὸν αὐτοῦτω Θεόν.

Θέλει ζέξῃ ὑπάγῃ φθάσῃ, εἰς φθορὰν εἰς ἀφανισμὸν ὑπὸ τὸς νόμους,

Ἐκεῖνος ὁπὰ δὺ ἔχει δὺ βαρᾶ, τὼ πάρσιν τὸ νόμε τὸ αὐθεάτε Θεῦ, ὕστιμα θεϊκά.

Φυσικὸν ἰδίωμα εἶναι εἰς τὸς πτωχὸς τὸς ἐνδεεῖς ἀνθρώπους, νὰ μὴν φρονοῦν νὰ μὴν σχαίζωνται μεγάλα ὕψηλα, ἤτοι νὰ μὴν ὑπερηφανεύωνται.

Διότι εἰς τὸς πλουσίους τὸς δυτυχεῖς ἀνθρώπους, μήτε εἶναι καμμία φροντίδα εἶσια, τὸς ζωῆς τὸς νὰ σωθοῦν· διότι τυφλώνονται ὑπὸ τὸν πλοῦτον τὸς ὑπερηφανείας.

Ὦ ἄνθρωπε, παίδευε ἰαθέτα δίδασκε, τὸς μωρὸς τὸς ἀνοήτους ἀνθρώπους, ὅσον εἶναι δυνατὸν, εἰς τὴν ἀνθρώπινον φύσιν, ἤτοι σωφρονίζετὸς·

Διότι θέλει ἔχῃ ὑποκτίσῃ πάντοτε κανένα καιρὸν, καὶ ἔζω ὑπὲ ἐλπίδα, γνῶσιν δικαίαν. (ἡ γὰρ παίδευσις, νικᾷ τὴν φύσιν.)

Ὁ σίδηρος κτυπῶντας βαρῶντας, ἀνάπτειν καὶ τὰ λιθάρια, ἤτοι δυγαίνει φωτίαν.

Ἀμὴ ἡ βέργα ἡ σκληρὴ ἡ ζαχαία, παίδευει σωφρονίζει τὴν καρδίαν τὸ ἀπαιδεύτε ἀνθρώπε.

Ὦ ἄνθρωπε, κακὸ πὰν βλαπτικώπατον πρᾶγμα εἶναι, νὰ δίδῃς ὅρκους εἰς ἄλλον ἄνθρωπον, ἤτοι νὰ ὁρκίζῃ αὐτὸς, κὴ νὰ λαμβάνῃς νὰ πέρνῃς κὴ ἐσὺ ὅρκους, ὑπὸ ἄλλες ἀνθρώπες,

Διότι, ἂν τύχῃ καὶ κατὰ τὰ δύω, ἐσκότιψες ἴσια εἰς τὴν δικαιοκρισίαν τὸ αὐθεάτε Θεῦ, ἤτοι ἔσιον κακὸν εἶναι, κὴ εἰς τὰ δύω.

Ὦ

Εἰς αἰῶνα θησαύριζε τὸν ἔξω τέλους,

Οὗτος δὲ ἐκλέλοιπε καὶ πρὸ τοῦ τέλους.

Μὴ δὴ φίλει τὸν ὄλβον, ὃν λύει χρόνος,

Ἀ' δὲ χρόνος δόμησε, καὶ λύσει χρόνος.

Αἰσχρὸν γυναίοις ἄρσεν ἦθος ἐκφέρειν.

Ταῖς κοσμίαις γὰρ τάξις, ἡ αἰδὼς ξυνή.

Κάταντές ἐσιν ἡδονὴ τοῖς χρωμένοις,

Καὶ ὡς πρόσεισιν, οἴχεται λίθῳ δίκην.

Οὐδεὶς ὑγείας πλοῦτος ἀλγοῦσι πλέον,

Σοφῶς καὶ ταύτην ἡ φύσις ἀεὶ θέλει.

Ἦχοι θαλάσσης, ἀνδρὸς ἄφρονος λόγοι.

Βεβόηντες ἀκταὶς, ἃ πιαίνουσι χθόας.

Πέ-

Ὦ ἄνθρωπε ὑποπαίδιε θησαύριζε πλοῦτος ἀρετῆς, διὰ τὸν μέλλοντα αἰῶνα, ὅπου εἶναι ἔξω ὑπὸ τὸ τέλος τῆς ζωῆς σου, ὅπου τὸν αἰώνιον τὸν παντοτινὸν τοῦ Παραδείσου,

Διότι ἕνας ὁ παρὼν αἰῶνας, σὲ ἀφίνει σὲ ἀπαρχῆς ἀμεταγόητον, καὶ φρικτερὰ ὑπὸ τὸ τέλος του, ὅπου πρέπει νὰ χαλάσῃ.

Λοιπὸν μὴν ἀγαπᾷς τὸν πλοῦτον τὸν θησαυρόν, τὸν ὁποῖον τὸν φθείρει τὸν ἀφανίζει, ὁ καιρὸς ἡ πολυκαιρία,

Διότι ἐκεῖνα τὰ πλούτη, ὁποῦ σοῦ ἐκαπασκεύασεν σοῦ ἔκαμεν ὁ καιρὸς, θέλει τὰ φθείρῃ τὰ ἀφανίσῃ πάλιν ἐς δεύτερα, καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος καιρός.

Αἰσχυντηρὸν ἄξιον αἰσχύνης ἐνδοξοπρεπῆς, εἶναι εἰς ταῖς γυναῖκες, νὰ φέρνῃ τὰ βασκῆ νὰ ἔχῃ, ἰδίωμα πεζὸν, ἀρσενικὴν αἰδεικίαν.

Διότι ἡ ἐνδοξοπρέπεια, εἶναι μία τάξις δόξα, θαυμασὴ ἐπαινετὴ, εἰς ταῖς εὐπρεπαῖς ταῖς σώφρονες γυναῖκες.

Ἡ ὑπόλαυσις ἡ ξεφάντωσις τῆς σωματικῆς ὀρέξεως, εἶναι σὰν φάγμα καπνοφερὲς, εἰς ἐκείνους ὁποῦ τὴν μεταχειρίζονται τὴν κάμνουν,

Καὶ καθὼς πλησιάσῃ ζυγώσῃ οἱ ἄνθρωποι, κοντὰ εἰς αὐτὴν τὴν ἡδονὴν, φεύγει ἀπεργὰ χάνεται ἡ ἡδονὴ, ὡσὰν λιβάδι.

Δεῦ εἶναι κανένας πλοῦτος θησαυρὸς, καμμία δυτυχία, εἰς τὴν ἀρρώστεια εἰς τὴν ἀδυνεσίαν, περισσότερον, ὑπὸ τὴν μεγάλην τὴν δρωσίαν.

Ἡ ἀνθρώπινος φύσις, θέλει ἀγαπᾷ, καὶ αὐτὴν τὴν ὑγείαν παέποτε, σοφὰ μὲ σοφίαν, νὰ τὴν φυλάττῃ.

Τὰ λόγια τοῦ μωροῦ τοῦ ἀνοήτου ἀνθρώπου, εἶναι κτύποι βαρέματα, ὡσὰν τῆς κυμάτων τῆς θαλάσσης.

Τοιουτοτρόπως τέτοιας λογῆς, κτυπῶντας βαρῶντας τὰ περιγιάλια τὰ περιθαλάσσια, δὲν παχαίνουν τὰ χώματα, ὅπου τὸ πρόσωπον τῆς γῆς.

Τὰ

Πείθουσι δῶρα καὶ σοφοὺς παραβλέπειν.

Βροτοῖς δὲ θήρα χρυσὸς, ὡς πτηνοῖς πάγη.

Γῆρας λύπαις τίκτουσι καὶ πρὸ τῆς χρόνων.

Ἀ' δὲ τρόπος καθεῖλεν, ἐσήσει χρόνος.

Πλοῦτος τάχισος τῆς κακῶν ὑπηρέτης,

Καὶ δὲ τρόχειρον εἰς κακουργίαν κράτος.

Οὐκ ἔστιν ὧδε βέλτιον κτῆμα φίλου.

Πρωτόν ἀνδρα μηδέποτε κτήσῃ φίλον.

Τάξιν τιμάθω, καὶ φρονεῖν θω κράτος.

Κράτος δὲ αὖτη, καὶ κράτος ἀεὶ φύλαξ.

Νοῦς ἐμμέτρως, σὴς ῥιπτόντων ὀστέα.

Θάλλει δὲ σῶμα, φρονῖδας παραδέχον.

Tesoro Sacr. Scritt. Οὐ-

Τὰ χρείσματα ἡ δωρεαὶς, καταπείθουν ὁποιονσῦν κάμνουν, καὶ τοὺς σοφοὺς ἀνθρώπους, νὰ παραβλέπουν εἰς τὰ δίκαια, ὅπου τὸ δίκαιον τὴν δικαιοσύνην τὸ νόμο.

Καὶ τὸ χρυσάφι τὸ μάλαγμα, εἶναι τὸ κυνήγι εἰς τοὺς ἀνθρώπους, καθὼς καὶ εἰς τὰ πτηνὰ, εἶναι τὸ κυνήγι ἡ παγίδα τὸ βρόχι τὸ δόκανον.

Ἡ λύπαις ἡ πίκραις ἡ δυσχίαις τοῦ ἀνθρώπου, γεννοῦν γεροντικὰ φέρνουν τὸ γηρατειὸν τοῦ, καὶ φρικτερὰ, ὑπὸ τὸν καιρὸν τοῦ, ὅπου παράκαιρα γηράζει.

Διότι ἐκεῖνα τὰ πλούτη, ὁποῦ ἐγκρέμισεν ἐχάλασεν ἡ γνώμη ἡ κακὴ, αὐτὰ δεῦ τὰ σαίνει εἰς τὰ ποδάρικά τοῦ, ὁ χρόνος ὁ καιρὸς.

Ὁ πλοῦτος ὁ θησαυρὸς, εἶναι σὰν δολοφόνος ὑπηρέτης, ταχύπους ὀλιγορώπους, τῆς κακῶν τῆς πονηρῶν ἀνθρώπων, εἰς ταῖς ὀρέξεις ταῖς ἀπόλαυσείς τους.

Διότι, καὶ ἡ δύναμις ἡ ἰσχύς, εἶναι ἕτοιμη εὔκολη, διὰ κακίαν, νὰ κάμνῃ τὰ κακά.

Ὦ ἄνθρωπε, δεῦ εἶναι κανένα ὑπόκτημα καλλίτερον ὠφελιμώτερον, ἀπὸ φίλον καλὸν πιστὸν ἐνάρετον.

Ὦ ἄνθρωπε, μὴν ἤθελες ὑποκύψῃς ὑπὸ τύχης εὐρῆς, φίλον ηὐπροσμοῦν, ποτὲ καμμίαν φορὰν, ἀνθρωπον κακὸν, δόλιον διεστραμμένον.

Ἡ πάξις ἡ δυπαξία, ἡ καλὴ διακοσμία, ἂς τιμᾶται ἂς ἐγκωμιάζεται, καὶ ἂς πηγαίνῃ ἂς βέχῃ ἐμπρός, ὅπου ἂς φροτιμᾶται, ἀπὸ λογῆς τῆς ἀπὸ τὴν ὀξυσίαν τῆς δυπαξίαν τῆς.

Διότι ἐκεῖνη ἡ πάξις ἡ δυπαξία, εἶναι δύναμις ὀξυσία, καὶ φύλακας παέποτε τῆς ὀξυσίας, ὅπου ἐκεῖνη τὴν διατρεῖ.

Ὁ νοῦς ὁ φρονιτσιχὸς τοῦ ἀνθρώπου, εἶναι σὰν σκυλάκι, ὁποῦ ξώνει τὰ κόκκαλα τοῦ, ὅπου φθείρει τὸ κορμί του, ἀπὸ τοὺς φρονῖδες τοῦ κόσμου.

Ἀμὴ τὸ κορμὶ τοῦ ἀνθρώπου, ἀφίνοντας ἀπαραλλάκτως, ταῖς σάρκαις ταῖς φρονῖδες τοῦ κόσμου, ἀκαθάλικες χαλάζει ξαναπόνει, ὅπου ὑγιαίνει.

Οὐδεὶς κόρος πέφυκε σωφρόνως ἔχειν.

Καὶ ᾧδ' τὸ πῦρ εἴωθε ταῖς ὕλαις θέειν.

Οἶνος, πάθως ἔγερσις ἐκλελοιπότος.

Τ' ὕλη γὰρ εἰσρέυσα ῥώννυσι φλόγα.

Φεύγουσιν ὀργὰς οἱ δίκας δεδοικότες,

Θυμὸν γὰρ ἐξάπτουσι πολλάκις δίκαι.

Δεινὸν, πόσοις κάμνοντι προδεῖναι πόνος.

Ἀλλ' ἓν πόνος ἔπαυσε πολλάκις πόνου.

Ἄλλοι μὲν ἄλλων τοὺς πόνους δεδοικότες,

Ἄλλοις ὀρῶνται κινδυνεύοντες πόνοις.

Δόξης ἀεὶ φρόντιζε τῆς αἰωνίου,

Ἣ ᾧδε παρῦσα ψεύδεται καθημέραν.

Οὐ-

Κακὸν χορτασμὸς τὸ ἀνθρώπου, δεὶ ἔχει φύσιν, νὰ ἔχῃ νὰ δυείσκεται σωφρονισμένως ἐγκρατῶς, εἰς ὅλα τὰ φάγματα.

Διότι, ἡ ἡ φωτία, σωνηθίζει ἔχει συνήθειαν, νὰ ζέχῃ νὰ πηαίνῃ πάντοτε εἰς τὰ ξύλα.

Τὸ κρασὶ, εἶναι μία ἐπανάστασις σήκωσις, τῆ παθῆς τῆς ἀδυνεσίας τῆς ἀρώστιας, ὁπόταν δεὶ λείπεται δεὶ ἀπαρατᾶται, ἀπὸ τὴν ἄρρωστον.

Διότι τὰ ξύλα ζέχωντας εἰς τὸ πῦρ, ἰχύει δυναμώνει, τῶ φλόγα τῶ καύραν τῆς φωτίας.

Ἐκεῖνοι οἱ ἄνθρωποι, ὁπῦ φοβοῦνται ζομάζειν δηλιάζειν, τὰς κείσις ταῖς τιμωείαις, φεύγειν ξεμακραίνειν τὰς θυμεὰς τὰς ξένης εἰς τὰ λόγατα, ἢ ὁμῦ τὰς ἐδικεῖς τας.

Διότι ἡ κείσες, πολλαῖς φοραῖς, ξαναάπτειν δυγαίνει τὸν θυμὸν, ἢ τὰς ἀφυνίζειν, ἢ ὅσοι τὰς φεύγειν, ταῖς γλυτώνειν.

Κακὸν φάγμα εἶναι, νὰ φοδέτῃ νὰ ἀνγατίζῃ νὰ βγῇ τινὰς κόπης, ἀπαύω εἰς ἄλλες κόπης, εἰς ἐκεῖνον τὸν ἄνθρωπον, ὁπῦ εἶναι ὑποκαμωμένος ὑποσαμένος κυρασμένος ὑπὸ κόπης.

Ἀλλ' ὅμως λοιπὸν, πολλαῖς φοραῖς ὁ ὕστερος κόπος, ἔπαυσεν ἡσύχασε τὸν φρωτερὸν κόπον.

Ἄλλοι ἄνθρωποι, φοβούμενοι ζομάζωντας δηλιάζωντας τὰς κόπης, τῆ ἄλλων ἀνθρώπων,

Αὐτοὶ βλέπονται, ἤτοι βλέπωντας τὰς νὰ κινδυνεύσῃς ἀπὸ ἄλλες κόπης, ζομάζειν δηλιάζειν.

Ὦ ἄνθρωπε, ἐνοιάζε πάντοτε πάντοτε, τῶ δόξαν τῶ αἰώνιον, τῶ παντινῶ τὰ Παραδείσα.

Διότι ἐτοῦτη ἡ παρῦσα ἡ κοσμικὴ δόξα, ψεύδεται πολλὰ πλανᾷ τὰς ἀνθρώπως, κάθε ἡμέραν, ἤτοι καθὼς τὰς βλέπετε καθ' ἡμέραν.

Κα-

Οὐδεὶς μετ' ὀργῆς ἀσφαλῶς βεβούλευται.

Τὰ γὰρ μετ' ὀργῆς ἐρέπω βεβουλωμένα ἔχει.

Δεινὸν δράκοντες, ἢ κακὸν ἔργον ἀσπίδες,

Διπλῆ γυναικὸς δειλὸς ἐν θηρίοις.

Πείθουσι γυμνὰ τὰς ὀρῶντας ὀστέα,

Ὡς ἐδὲν ἡμῖν προσφυὲς τῶ ἐνθάδε.

Εἰ λοξὰ βαίνουσι παρθένων χόροι,

Πεῖραν λάβωσι μητρικῶν βαδισμάτων.

Δώσεις προδήλως ἐκβιασθεὶς τῶ φύσιν,

Καλὸς μαθητὰς ἐκ κακῶν διδασκάλων.

Κόσμει σεαυτὸν τοῖς καλοῖς τεκμηρίοις.

Καὶ μὴ πεύητος ὀρφανὸν καταφρόνει.

Καινὸς ἄνθρωπος, δεὶ συμβουλεύεται δεὶ σκέπτεται ἄσφαλτα σερεὰ μὲ θυμὸν, ὅταν ὀργίζεται θυμώνεται.

Διότι ἐκεῖνα τὰ φάγματα, ὁπῦ γίνονται μὲ θυμὸν, δεὶ ἔνεν ἀκόμι βεβουλωμένα νὰ γνώσιν σόχασιν.

ἐκοῖτες τὰ μεγάλα θηρία ὀφίδια, εἶναι ἕνα φάγμα μοβερὸν εἰς τὸν ἄνθρωπον, καὶ ἡ ἀσπίδες τὰ πτερωτὰ ὀφείδια, εἶναι ἕνα φάγμα κακοπαθὸν βλαπτικὸν εἰς τὸν ἄνθρωπον.

Ὅμως ἡ κακία ἡ ξαχύτης ἡ σκληρότης τῆς κακῆς γυναικὸς, εἶναι διπλῆ δύω λογιῶν, ἀπὸ τῶν κακιῶν ὁπῦ εἶναι εἰς τὰ θηρία.

Τὰ κόκκαλα τὰ γυμνὰ τὰ ξηρὰ, καταπείθειν βεβαιώνειν ἐκεῖνες τὸς ἀνθρώπως, ὁπῦ τὰ βλέπειν τὰ θεωρῶν.

Ὅτι καινὸν φάγμα, δὲν εἶναι εἰς ἡμᾶς τὸς ἀνθρώπως, οἰκεῖον γνῶσιον ἐδικόγμας, ἀπὸ ἐτοῦτα τὰ φάγματα, τῆς παρύσης ζωῆς.

Ἀνίσως ἢ τὰ γενήματα τὰ τέκνα τῆ καβέρνα, πεζεπατοῦν ξέχνει λοξὰ σγαβα,

Ἤθελαν λάβῃ, ἤτοι ἔλαβαν ἐπῆραν δοκιμεὶ τῆ πεζεπατημάτων τῆ μητερωντες, (ἤτοι καὶ τὰ ἀπαίδευτα παιδία, κατὰ μάννα κατὰ κύειν, ἔκαμαν Τίον ζαφφείριον).

Ὦ ἄνθρωπε, σενοχωρῶντας βιάζωντας τῶ ἀνθρώπινον φύσιν φαερὰ, θέλεις δώσῃς, δύγαλη: μαθητὰς καλὸς ὠφελίμως, ἀπὸ διδασκάλης κακὸς γονεῖς, ἤτοι ἀνίσως ἢ παιδεύης μαθητεύης, ἢ τὰ κακὰ παιδία, τῆ κακῶν γονέων, γίνονται καλὰ ὠφέλιμα.

Ὦ ἀνθρωπε, σόλιζε διζέπιζε τὰ λόγατα, μὲ τὰ καλὰ ὠφέλιμα σημάδια τῆ ἀριτῆ.

Καὶ μὲ καταφρονῇς μὲ ἀτιμάζῃς, τὸν πτωχὸ τὸν ξενδεῆ ὀρφανὸν ἄνθρωπον.

Θεῶ

Θεῶ δίδοντος, ὐδὲν ἰχύει φθόνος,

Καὶ μὴ δίδοντος, ὐδὲν ἰχύει κόπος.

Τίκτεις ἔχιδνα, μὴ φοβῦ τὰς ὠδίνας,

Ἔχεις λαβῦσα μητρικὴ πεῖραν τόκυ.

Οὐδὲὶς ἀεισεὺς ἐκ φροδήλυ δειλίας.

Νίκαι γὰρ εἰσπράττσι τὰς δόφημίας.

Ἀνὴρ ὑπνώδης, εὑρετὴς ὀνειράτων,

Μύσης γὰρ ὕπνος φασμάτων, ἢ φραγμάτων.

Εἴωθε πείθειν μὴ θέλοντας ἡ βία,

Ἄγχει γὰρ αὕτη κ) γίγαντας πολλάκις.

Δήμυ σφαλσότος, πᾶς ἀγύρτης ἄρχεται.

Ο' αὐθεύτης Θεὸς, δίδωσιν χαείζωσιν τὰ καλὰ φράγμαπα, εἰς τὸν ἐνάρετον ἄνθρωπον, ὁ φθόνος ἡ ζηλία τῦ ἀνθρώπυ, δὲν δύναται δὲν ἠμπορεῖ νὰ τῦ καπορθώσῃ νὰ τῦ κάμῃ τίποτες.

Καὶ πάλιν ἐκ δῦτέρυ, μὶὼ δίδωσίπε τὰ αὐτὰ τὰ καλὰ, ὁ κόπος ὁ μόχθος τῦ ἀνθρώπυ, δὲν δύναται δὲν ἠμπορεῖ νὰ τῦ κάμῃ κανσὶν καλὸν τίπιτες, (καπὶ τὸ ρητὸν ὅπυ λέγει, χωεὶς ἐμῦ ὐ δύναδαι ποιεῖν ὐδέν.)

Ω' ὀχενζα ὀχεῖα, ἐσὺ τίκτεις γενιᾶς, μὶὼ φοβᾶσαι μὶὼ ξομάσῃς μὶὼ δειλιᾶς πὰς λύπας τὰς πόνς τὰ κοιλοπονήμαπα τῆς γενησέως σε,

Ε'πειδὴ ἐσὺ, ἔχεις κρατεῖς αὐτὰ τὰ κοιλοπονήμαπα, λαμβάνωπας πέρασπας δοκιμὺν τῆς γενησεως τῆς μηδόσε, (ἤτοι τὰ ηξύρεις ὑπὸ μηδόσεν.)

Δεν εἶναι κανσὶς ἄνθρωπος νικητὴς ἀθραγαθὸς, ἤτοι δὲν γίνεται δὲν λέγεται νικητὴς εἰς τὸ φανερὸν, ὑπὸ τὶὼ δειλίαν τὸν φόβιν ὅπυ ἔχει.

Διότι ἡ νίκαις ἡ δυνατὰς, ζητᾶν γυρδύν, τὰ ἐγκώμια τῆς ἐπαίνυς.

Ο' ἄνθρωπος, ὁπᾶ ἀγαπᾶ τὸν πολὶὼ ὕπνον, εἶναι ἕνας ἐφδρετὴς σοφασὴς, ὅλων τῶν ἐνυπνίων τῶν ὀνειράτων, (ἤτοι νὰ φανπάζεται νὰ ὀνειρεύζεται.)

Διότι ὁ πολὺς ὕπνος, εἶναι διδασκαλὶς μυηπὶς ἀπανπήσης, τῶν φανπασμάπων τῶν ὀνειράτων, κ) ὄχι τῶν ἀληθινῶν φραγμάτων ὑποθέσεων.

Η' σενοχωρεία ἡ ἀνάγκη τῆς πποχίας, σωηθίζει ἐχει σωηθειαν, νὰ καπαπειδῇ τὰ βεβαιώνῃ, ἡμᾶς τὶς ἀνθρώπυς, μὶὼ θέλωπας ἡμεῖς οἱ ἄνθρωποι, ἤτοι ἀθέλπε σφαλῆ,

Διότι ἐτῦτο ἡ σενοχωρεία ἡ ἀνάγκη, πνίγει πολλᾶς φορᾶς, κ) τὺς γίγαντας τὺς ἀνδρειωμμένυς ἀνθρώπυς.

Σφάλλωπας ἀπακτῶντας τὸ πλῆθος ὁ λαὸς, χρειάζεται ἀρχηγὸν ὅλα τὰ κακὰ, ἤτοι κάθε ὀχλαγωγὸς χαϊμῶς πέντας, ἀρχηγὸν χρειάζεται.

Δῆμος δὲ παύτη τῦ καλῶν ἀταξία.

Ε'ργον πάρεργον ἀδημῶς ἔργον λέγω,

Τῶν γὰρ παρέργων κ) καπαφρονηπέον.

Η' ωρὶς τὰ νεκρὰ τῦ χαμαιρεφῶν μέλη
Τάξις τιμᾶται, κ) κωῶν ἠθροισμμύων.

Χρυσῦ λαλῦντος, ἅπας ἄωρακτος λόγος,

Πείθειν γὰρ οἶδε, κἂν μὴ πέφυκε λέγειν.

Ε'ξουσι κ) νυῦ τὰ τῶς ἐρωῶν φέρειν
Οἱ ωρὸς τὰ ῥᾶδια τῦ βίυ μεμιωότες.

Τροχὸς ἐσιν ἀσάπως πεπηγμῦος
Ο μικρὸς ἦτος κ) πολύζοπος βίος.

Α'νω κινεῖται, κ) πεσεῖται κάπω.

Λ'μὴ ὁ λαὸς τὸ πλῆθος, εἶναι μία ἀταξία, ὁπᾶ δὲν ἔχει τάξιν, καπὰ πᾶν μέρος, τῦ καλῶν τῦ ὠφελίμων ἔργων.

Τὸ ἔργον τὸ πάρεργον τὸ ἔξω τῦ ἔργυ γινόμμυον, παντελῶς πελειως, δὲν τὸ λέγω ἔργον καπορθωμα.

Διότι τὰ φράγματα τὰ πάρεργα τὰ ὠφελῆ, ἐκεῖνα ὁπᾶ εἶναι ἔξω ὑπὸ τὸν καθ' αὐτὸν σκοπὸν, ωρέπει κ) νὰ τὰ καταφρονεμμεν νὰ τὰ ὑπορρίπτωμεν πέρα.

Η' τάξις ἡ δισαξία, ὁπᾶ εἶναι θεωρῆται εἰς τὰ νεκρὰ τὰ ὑποθαμμένα μέλη τῦ σωμάτων, ὁπᾶ εἶναι ἐρρημμένα χάμω εἰς τὶὼ γῆν, τιμᾶται φυλάττεται ωρᾶται μὲ τιμὶὼ, κ) ὑπὸ τὰ σκυλία τὰ συμμαζωμμένα ὁπᾶ συναθροίζονται, ἔτζι καὶν κ) εἰς τὰ μάτια τὰ κοσμικὰ, ἂς τιμᾶται ἡ τάξις.

Τὸ χρυσάφι τὸ μάλαγμα, ὅταν εἶναι εἰς τὶὼ μέσιν, ὁμιλῶπας λαλῶντας εἰς τὶὼ κείσιν εἰς τὸ κειμενον, κάθε λόγος ὁμιλία, γίνεται ἄωρακτος ἀνενέργητος ἀνωφέλδτος ἀργὸς,

Διότι αὐτὸ τὸ χρυσάφι, γινώσκει ηξύρει, νὰ καπαπείδῃ νὰ ὑποπέσῃ τὺς ἀνθρώπυς, ἀγκαλὰ μὲ ὅλον ὁπᾶ δὲν ἔχει φύσιν νὰ ὁμιλῇ νὰ σωτυχαίνῃ.

Ο'μως ἐκεῖνοι ὁπᾶ ἐμπλάθηκαν ζελαίνονται ζυρλαίνονται χάσκυν τὸ σόμα, εἶναι ὅλως δ' ὅλα δεδομμένοι εἰς τὰ φθαρπὰ φράγματα τῆς παρύσης ζωῆς, θέλυσι σωηθῇ ἠμπορέσῃ, κ) παρα εἰς τὶὼ παρύσαν ζωὶὼ, νὰ ὑπομμένυν νὰ ἔχυν εἰρὶὼν νὰ ἡσυχάζυν, διὰ ἑπαπὰ τὰ ῥᾶδια φράγματα, ὅτι τὺς ἀφιλύν πποχὺς, κ) ἀπρόχυς.

Ο'τι ἐτῦτο ἡ ζωὴ ἡ μικρὴ ἡ ὀλίγη, κ) πολύγνωμος πολυποίκιλος, εἶναι ἕνας ζοχὸς καρφωμμένος θεμελιωμμένος ἀκατάσατος ἀσήεικτος, ὁπᾶ δὲν ἔχει σάσιν, ἤτοι σήμερον εἶναι δύτυχὴς ὁ ἄνθρωπος, κ) αὔριον δυσυχὴς.

Αὐτὸς ὁ ζοχὸς ἡ ζωὴ πηγαίνει κινεῖται φέρνει τὸν ἄνθρωπον, εἰς τὰ ἀπάνω μέρη εἰς τὰ ὕψη, ἤτοι ὑψώνεται εἰς τὰ πλάτη τὰ ὑπάρχοντάτυ, κ) πάλιν ἐκ δῦτέρυ, ζαβίζεται ἔρχεται πέρνει τὸν ἄνθρωπον εἰς τὰ κάπω μέρη εἰς τὶὼ ὕλην, ἤτοι ὑπὸ ἐκεῖ ὁπᾶ ἦπαν δύτυχὴς, ἔγινε δυσυχὴς πάμπποχος διακονιάρης.

Οὐχ ἵσταται γάρ, κἂν δοχῇ πεπηγέναι.

Διότι αὐτὸς ὁ ῥοχὸς ἡ ζωὴ δὲν σήκεται εἰς κανένα σάσιμον, ἂν καὶ φαίνεται πῶς νὰ ἐκαρφώθη νὰ σέκῃ πάντα εἰς κανένα σάσιμον, ὅτι ὡς γυρίζει ὁ χρόνος, ἔτζι φεύγει κάθε φράγμα εἰδὸς τῆς ζωῆς τὸ ἀνθρωπο.

Φεύγων κρατεῖται, κ' μένων ὑποφέχει,

Ὁ ῥοχὸς φεύγοντας κινῶντας ὁρμῶντας, κρατεῖται πιάνεται ἀπὸ τὸν ἀξονα, κ' γίνεται πάλιν ἀκίνητος, κ' μένοντας σήκωτας, πάλιν ὑποφεύγει ὑποτρέχει κινεῖται σειρόμενος.

Σκιρτᾷ δὲ πολλά, κ' τὸ φεύγειν οὐκ ἔχει.

Καὶ πολλῶς φορᾶς, πηδᾷ χορεύει κατὰ πολλά, καὶ δὲν ἔχει πῶ νὰ φύγῃ νὰ ὑπάγῃ.

Ἕλκει καθέλκειτῇ κινήσει τὼ σάσιν,

Καὶ ὁ ἰσχυρὸς τροχὸς, σύρει τραβίζει κάτω τὸ σάσιμόντα, μὲ τὼ κίνησίντα τὼ ὁρμὼτα τὸν δρόμοντα.

Ὡς ὧδε εἶναι τὸν βίον ἁρμόσῃ.

Ζωγραφίζωντας σκιαγραφῶντας τὼ παρῶσαν ζωὼ, πῶς νὰ μὼ ὑπάρχῃ νὰ μὼ εἶναι τίποτες, κανένα ἄλλο φράγμα,

Ἢ καπνὸν, ἢ ὄνειρον, ἢ αὖθος χλόης.

Παρὰ εἶναι ἕνας καπνὸς, ἢ ἕνα ὄνυπνιον ὕπνερον φάντασμα, ἢ ἕνα ἄνθος λυλιάδι χορταρίου.

Ἔφησέ τίς πω τῷ φιλοχρύσων πάδε.

Ἕνας ἀπὸ ἐκεῖνες ὁπῶ ἀγαπᾶν τὸ χρυσάφι τὸ μάλαγμα, ἤτου φιλάργυρος, εἶπε κάπω ἐτοῦτα τὰ λόγια.

Θέλω τύχης σαλαγμόν, ἢ φρενῶν πίθον.

Θέλω ἀγαπῶ μίαν σαλαματίαν, ἀπὸ τὼ τύχω, ἤτου δυτυχίας, παρὰ ἕνα πλιθάρι γεμάτον, ἀπὸ γνῶσιν σωέσιν.

Πρὸς ὅντις ωὐτέφησε τῷ φιλοφρόνων.

Εἰς τὸν ὁποῖον ἕνας ἀπὸ τὺς φιλόφρονας, ἀπὸ ἐκεῖνος πῶ ἀγαπᾶν τὼ γνῶσιν, ἀπεκρίθη εἶπεν ὀπίσω.

Ῥᾳνὶς φρενῶν μοι μᾶλλον, ἢ βυθὸς τύχης.

Πετσοτέρον εἶναι ἀγαπητότερη εἰς ἐμένα, μίας σαλα ἀπὸ σωέσιν γνῶσιν, παρὰ ἕνα βάθος πέλαγος, ἀπὸ τὼ τύχω τὼ δυτυχίαν.

Τέλος τῆς Δισίχων, κ' τῷ Θεῷ δόξα.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ

ΤΕΤΡΑΣΤΙΧΑ.

Ἑλληνικὸν Κείμενον.

Πρᾶξιν φροτιμήσεως, ἢ θεωρίαν. Οὗτος τελέων ἔργον. ἡ δὲ, πλειόνων. Ἄμφω μύεισι δεσπότε, καὶ φίλαι. Σὺ δὲ, φρὸς ὃν πέφυκας, ἐκτείνε πλέον.

Ἤρετό μέτις φρόβλημα τῷ ἐκ πνεύματος. Ἦν ἐκρυπτωθῇς, εἶπον· ἀλλὰ σωφρονῶ. Ἦν ἐκρυπτωθῇς. νυῶ δὲ δεῖ καθαρσίων. Μῦρον δοχεῖον σαφρὸν οὐ τρυβλίτην.

Ἐξήγησες τῆς τετρασίχων, τὺ αὐτὸ Γρηγορίου τὸ Θεολόγου, Ναζιανζηνοῦ Ἐπισκόπου.

Ὦ ἄνθρωπε, τὼ φρακτικὼ ἀρετὼ τελειόπτα, ἤθελες φροτιμήσῃς, ἢ τὼ θεωρητικὼ τὼ σοφίαν, καὶ τὼ θεολογίαν, ποῖον νὰ εἶναι καλλίτερον ἀφ' ὅλα σκοπὸν τῆς ζωῆς σου. ἡ θεωρητικὴ ἀρετὴ, εἶναι ἔργον ὑποτέλισμα τῆς τελείων τῆς πιῶν ἀνθρώπων εἰς τὼ ἡλικίαν, ἀμὴ ἡ ἄλλη ἡ φρακτικὴ ἀρετὴ εἶναι τῆς πετσοτέρων τὰ πλήθος τῆς ἀτελῶν ἀνθρώπων, καὶ ἡ δυὼ εἶναι δεξιαὶς ὑποθέσεως σωσικαὶς νὰ σὲ σώσουν, καὶ ἡγαπημύαις, σηλαδὴ κ' ἡ φρακτικὴ, καὶ ἡ θεωρητικὴ ἀρετὴ ἀμὴ ἐσὺ ἁπλοῦς τὸ πετσοτέρον εἰς ἐκεῖνο, ὁπῶ ἔχεις φύσιν ὑποθεσότητα, καὶ δυναμὴ φυσικὼ.

Ἕνας κάποιος ἄνθρωπος, μὲ ἐρώτησεν ἕνα νόημα ζήτημα μίαν ὑπόνοιαν, ἀμφιβολίαν ὑπὸ τὰ πνεύματικὰ τὰ θεωρητικὰ τὰ θεῖκὰ· καὶ ἐγὼ ὁ Γρηγόριος τὸ εἶπα, ἐὰν καθαειδῇς παρεδῇς σὺ τὸ λέγω· ἀμὴ ἐκεῖνος μὲ εἶπεν, ἐγὼ ἐγκρατεύομαι εἶμαι σώφρων ἀπέχω ὑπὸ τὰ κακά. καὶ ἐγὼ τὸ εἶπα, ἐὰν καθαειδῇς παρεδῇς ὑπὸ τὰ φοβητερα κακά, καὶ νὰ καθαειδῇς καλά, σὺ τὸ λέγω, ἀμὴ πρα μαλίστα καμνει λρεία, ὑπὸ καθαεισμὸς καθάρσες ἁγιασμὸς, ὁπῶ ἔλειψε ὑπὸ τὰ κακά. τὸ ἀγγεῖον τὸ σκεῦος τὸ σάτζιον τὸ ἀκάθαρτον τὸ ἄπαρον, δὲν ἀδαμπιτσεται δὲν δέχεται μῦρον, νοήματα θεῖκὰ, ἤτοι τὼ θεωρητικὼ ἀρετὴν τὼ σοφίαν, καὶ τὼ θεολογίκν.

Μήτ' αὐτίτεινε πᾶσι, μήθ' ἕπε λόγοις. Ἀλλ' οἷς ὄπιζη, καὶ ὅσον, καὶ πλησίον. Θεὸν δὲ πλεῖον ἔχεσθαι, ἢ προσάπτει. Λόγῳ παλαίει πᾶς λόγος, βίᾳ δὲ τίς;

Ἢ μὴ διδάσκειν, ἢ διδάσκειν τῷ τρόπῳ. Μὴ τῇ μυῒ ἕλκειν, τῇ δ' ἀποθεῖναι χερσίν. Ἧττον δεῖσθαι τοῦ λέγειν, πράττων ἃ δεῖ. Γραφεὺς διδάσκει τὸ πλέον τοῖς ἐκτύποις.

Ὑμῖν λέγω μᾶλλον τοῖς τοῦ βήματος, Ὀφθαλμὸν εἶναι μὴ σκότους πεπλησμένον, Μὴ καὶ τρόεδροι τῶν κακῶν φανώμεθα. Εἰ δὲ τὸ φῶς τοιοῦτον, τὸ σκότος πόσον;

Ἄφωνον ἔργον, κρεῖσσον ἀπράκτου λόγου. Βίου μυρίοι δεῖς πώποθ' ὑψώθη δίχα. Λόγοι δὲ πολλοί, τὸ καλῶς φορουμένου. Οὐ γὰρ λαλούντων, εὖ βιούντων δ' ἡ χάρις.

Δῶ-

Μήτε νὰ αὐτιτείνεσαι νὰ ἐναντιώνεσαι εἰς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, ἢ εἰς ὅλους τοὺς λόγους, μήτε νὰ ἀκολουθῇς νὰ πιστεύῃς εἰς ὅλους, ἢ εἰς τὰ λόγια ὁλονῶν τῆς ἀνθρώπου. ἀμὴ νὰ πιστεύῃς νὰ ἀκολουθῇς εἰς ἐκείνους τοὺς λόγους, ὁποὺ γνωρίζεις καπλαμβαίνεις τὸ φρόνημα καλά, μὲ τὸν τρόπον, καὶ ὅσον τὸ γνωρίζεις τὸ καπλαμβαίνεις, ἢ ὅσον φρέπει, καὶ ὅταν, ὅ,τι ὥραν φρέπει· ἀμὴ ὑπὸ τὸν αὐθεντίαν Θεοῦ, τὸ περισσότερον κρατῆ βασάζῃ, νὰ τὸ ἀρέσῃς μὲ τὸν καπὶ Θεὸν ζωήν, παρὰ νὰ τὸν βοηθῇς μὲ λόγια. κάθε λόγος παλαίει ἐναντιώνεται αὐτιτείνει, ὅπου ἔχει αὐτίλογον, εἰς κάθε λόγον ὑπόθεσιν, ἀμὴ ποῖος παλαίει αὐτιτείνεται ἐναντιώνεται μὲ τὸν καπὶ Θεὸν ζωήν.

Ἢ νὰ μὴν διδάσκῃ τινάς, εἶναι καλίτερον, ἢ νὰ διδάσκῃ νὰ ἐρμηνεύῃ μὲ τὸν καπὶ Θεὸν ζωήν του, ὅπου μὲ τὸ καλὸν παράδειγμα τῆς ζωῆς του. ὄχι μὲ τὸ σῶμα χαίρει, νὰ συρῇς νὰ βαβᾷς τοὺς ἀνθρώπους εἰς τὸν ζωήν, καὶ μὲ τὸ ἄλλο, νὰ τοὺς ἀσκοντᾷς νὰ τοὺς ἀμπώχῃς. κάμνωντας ἐνεργώντας ἐκεῖνα ὁποὺ φρέπει κάμνει χρεία τὰ καλὰ ἔργα, θέλεις χρειασῇς ὀλιγώτερον ὑπὸ τὸ νὰ λέγῃς νὰ ὁμιλῇς νὰ διδάσκῃς μὲ λόγια. ὁ ζωγράφος διδάσκει ἐρμηνεύει ἐνδεχτὰ τὸν Κόσμον, τὸ περισσότερον μὲ τὰ τυπώματά του μὲ τὰ ζωγραφίσματά του.

Εἰς ἐσᾶς εἰς τὸ λόγωσας, λέγω ὁμιλῶ, ξεχωρισά εἰς τοὺς ἀνθρώπους τοῦ Ἁγίου Βήματος, ἤτοι τοὺς κληρικούς, Ἀρχιερεῖς, ἱερεῖς, καὶ τοὺς λοιπούς, νὰ εἶσθε ὁμμάτι φῶς τοῦ Κόσμου, ὄχι γεμάτον ὑπὸ ζόφος σκοτάδι, μήπως καὶ ἤθελε φανώμεθεν βλεπώμαθεν γινώμαθεν φρωπκάθεδροι Ἀρχιμανδείται, ἐξάρχοι ὁδηγοὶ τοῦ κακοῦ τῆς ἁμαρτίας, καθὼς, καὶ φρωτκαθεδροι τοῦ λαοῦ εἰς τὸ Ἅγιον Βῆμα. διότι ὑπὸς καὶ τὸ φῶς τὸ φωτεινὸν ὁμμάτι τοῦ λαοῦ τοῦ Κόσμου, εἶναι σκοτεινὸν ζοφερὸν σκοτεινὸν, ἀμὴ τὸ σκότος τὸ ζόφος οἱ ἁπλοῖ οἱ λαϊκοὶ ἄνθρωποι, πόσον θέλει εἶναι ζοφεροὶ σκοτεινοί.

Ἔργον καλὸν ἀρετὴ φράξις ὑποτέλεσμα καλ[illegible] πᾶ δεῖ ἔχει φωνῇ, ἤτοι δεῖ λέγεται ἔξω, εἶναι καλίτερον ἐπαινετώτερον ὑπὸ λόγον μίλημα διδαχὴν ἄφραχτην ἀτελειώτου ἀνενέργητον μὲ τὸ ἔργον. ἐδὲ κανεὶς ἄνθρωπος δεῖ ὑψώθη δεῖ ἐδοξάθη, χωρὶς ἀγαθὴν καλὴν ζωήν, ποτὲ καμμίαν φορά. ἀμὴ πολλοὶ περισσοὶ ἄνθρωποι, ὑψώθηκαν ἐδοξάθηκαν, χωρὶς διδασκαλίαν ὁμιλίαν λόγον, ὁποὺ κτυπᾶται λέγεται ὁμιλεῖται καλὰ ρητορικά. διότι χάεις ἡ δωρεὰ ὁ μισθὸς ἡ πληρωμὴ τοῦ αὐθεντοῦ Θεοῦ, δεῖ εἶναι ἐκείνων ὁποὺ ὁμιλοῦν διδάσκουν, ἀμὴ εἶναι ἐκείνων ὁποὺ βιοῦν ζοῦν καλὰ ἐνάρετα, ἤτοι ὃς δ' ἂν ποιήσῃ, καὶ διδάξῃ τοὺς ἀνθρώπους, ἔτος μέγας κληθήσεται ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν.

Δῶρον Θεῷ κάλλιστόν ἐστιν ὁ τρόπος. Κἂν πωτ' ἐνέγκῃς, ἁδὲν οἴσεις ἄξιον. Ὁ καὶ πόνης δίδωσι, τοῦτο πρόσφερε. Μίσθωμα πόρνης, ἁγνὸς ἐ μεῖζεται.

Μηδεὶ ποτ' εὔξῃ μηδ' ἕν μικρῶν Θεῷ. Θεὸς γὰρ δεῖται πᾶν λαβεῖν. τί οὖν λέγων, Κλέπτεις τὰ σαυτᾶ μὴ δός; καινὰ ῥέοις. Ἀναιδίας σε πειθέτω, Σάπφειράτε.

Παιήγυριν νόμιζε τὸν ὁλὸν τὸν βίον. Ἦν φραγματεύσῃ, κέρδος. αὐτάλλαγμα γὰρ, Μικρῶν τὰ μείζω, καὶ ῥέοντ' ἀϊδίων. Ἦν δ' αὖ παρέλθῃ, καιρὸν ἄλλον οὐκ ἔχεις.

Πολὺς μὲν ἐστιν ὁ τρόπος [illegible] δρόμος. Πλείων δ' ὁ μισθός. μὴ βλέπων τὸ [illegible] ἅμα, Τὸ παντὸς ἀρθῇς, καὶ πλέεις ἐ παῦ ἅμα. Καὶ τοῦτο πεῖρα πολλάκις τὸ δυσμενές.

Ἡ κατὰ Θεὸν πολιτεία ἡ καλὴ ζωὴ, ὑπάρχει ἔν εἶναι χάρισμα ἀφιέρωμα πρόσφορον εἰς τὸν αὐθεντικὸν Θεὸν, καλλιτερεύσεων ὑχάριστον· καὶ αὐ προσφέρῃς προσκομίσῃς ὅλασα τὰ ὑπάρχοντα, δεῖ θέλεις προσφέρῃς προσκομίσῃς καινένα ἀξιόλογον θεσπεσίᾳ, ὁποὺ νὰ ἀρέσῃς τὸ αὐθεντικὸν Θεοῦ· προσφέρεται προσκομίζεται, ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον, καθὼς καὶ ὁ πτωχὸς ὁ πένης, δίδει προσφέρει εἰς αὐτὸν· ὁ καθαρὸς, καθὼς ὁμοίως καὶ ὁ Ἅγιος Θεὸς, δεῖ λαμβάνει δεῖ πέρνει μερεῖδιον μερτικὸν, ὅπου δεῖ δέχεται ὑπὸ τὴν πλερωμὴν ὑπὸ τὸ χάρισμα τῆς πόρνης γυναικός.

Ὦ ἄνθρωπε, μὴν θέλεις ὑποχρεῶς τάξῃς ποτὲ καμμίαν φορὰν τίποτες, καινένα πρᾶγμα εἰς τὸν αὐθεντικὸν Θεὸν, μήτε ὑπὸ τὰ μικρότερα τὰ ὑστερνὰ σου πράγματα, ἀλλὰ αὐ θέλῃς δίδε, καὶ χωρεῖς τάξιμον· διότι τὰ αὐθεντικὰ Θεοῦ, ὑπάρχουσι καὶ εἶναι, ἀρχὲ ἀφὴν νὰ τὰ λάβῃ νὰ τὰ πάρῃ τὸ λοιπὸν, ὀμὰ τὶ λέγωντας τάζωντας μὲ λόγια κενοφωνίαν, κλέπτεις τὰ ἐδικάσου τὰ οἰκειάσου, μὴν δίδωσίας τα, καθὼς τὰ ἔπαιξες τὰ ὑποχρέωσες. ὁ Ἀναιδίας, καὶ ἡ γυναῖκα ἡ Σαπφειρα ζαφείρω, ἂς καπαπειθοῦν ἂς βεβαιώνεσθεν, ὀμὰ τὸ καινούργιον τὸ παράδοξον ἐτοῦτο χρέος τὰ ταξίματος, ὁποὺ παθαίνεις καὶ ἀθετεῖς.

Ὦ ἄνθρωπε, λογιάζε ὑπολάμβανε ἐτοῦτον τὸν ζωὴν σου παιηγύρι, καὶ αἴσιος καὶ ἤθελες φραγματεύσῃς εἰς τὸν ζωὴν σου τὰ καλὰ, εἶναι κέρδος ὠφέρονσε· διότι εἶναι ἀλλαξία, ἤτοι ἀλλάσσεις τὰ μεγάλα μὲ τὰ μικρὰ, καὶ τὰ φθαρτὰ μὲ τὰ ἄφθαρτα, τὰ αἰῶδια τὰ αἰώνια, καὶ παντοτινά. ὀμὰ πάλιν ἐκ δεύτερα, αἴσιος καὶ ἤθελε ἀπεράσῃ αὐτὸ ἡ ζωὴ σου μάταια; δεῖ ἔχεις ἄλλον καιρὸν ὁλότελα, νὰ μετανοήσῃς.

Ὁ δρόμος ἡ στράτα ἡ ὁδὸς τὸ ὄφελμα τῆς ἀρετῆς, ὁποὺ εἶναι φαίνεται ἐμπρὸς εἰς τὰς ὀφθαλμούσας, ὁποὺ μέλλεις νὰ ἀπεράσῃς, εἶναι πολὺς περισσὸς μακρυνὸς. ὅμως ὁ μισθὸς ἡ πληρωμὴ αὐτῆς τῆς μακρυνῆς ἀρετῆς, ὑπάρχει καὶ εἶναι περισσότερα μεγαλήτερη ἀνώτερα. μὴν ἤθελες σκανδαλισθῇς ἀπὸ μακρυνὴς εὐγῆς ὑπὸ τὸν ταξὶν τὸ παπὸς ὑπὸ ὅλον τὸ πᾶν τὸ ὄφελμα τῆς ἐναρέτης ζωῆς, μετὰ νὰ ἐναντισίζῃς νὰ ἀποβλέπῃς τὸ πᾶν ὅλον τὸ ὄφελμα τὸν στράταν τῆς ἀρετῆς, ὀμὰ εἰς σὲ καὶ τὸν αὐγὸν καιρὸν· διότι πλέεις παξιδεύεις ὄφελμα περνᾶς ἐ πᾶν ὄχι ὅλον τὸ διάσημα τῆς ἀρετῆς, ὀμὰ κάπαμα εἰς ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν καιρὸν· καὶ ἐτοῦτο ὑπάρχει, καὶ εἶναι πολλαῖς φοραῖς, πειρασμὸς δοκιμὴ ἐπιβολὴ τὰ ἐχθρὰ ὄφελμα, ἤτοι σὲ φαντάζει τὸν νοῦν, θελεκάζωντας σε ταχὰ, πῶς θέλεις δυνηθῇς νὰ ἀπεράσῃς τὸν κόπον τὸ ὄφελμα τὰ μακρύσμα τῆς ἀρετῆς σου, εἰς τὰς τόσας χρόνους ὁποὺ θέλεις ζήσῃς, εἰς καιρὸν ὁποὺ καμνωντας ἐσὺ τὴν ἀρετὴν σου, κατ' ὀλίγον ὀλίγον καθημέραν.

Tesoro Sacr. Scritt. Μι

Μὴ σφόδρα θαῤῥεῖν, μήδ' ἀπελπίζειν ἄγαν. Τὸ μὲν δὴ, ἐκλύσεισε. τῷ δ' ἀναζέπτῃ. Τὸ μὲν, καπρῶδε, τῷ δ' ἔχε, τῷ δ' ἐφθόνος. Οὐχ ὡς ὅδε τὸ λεῖπον ἀχθοῖ πόνου.

Μὴ θερμὸν ἄπτειν, ἐμμονὴν δ' οἷς ὢν κείνης. Κρεῖσσον τροκόπτειν, ἢ τι κόπτειν τὸ καλῶς. Καὶ γὰρ κακὸς καλῶμαι, οὐχὶ τὰς κάτω, Τὰς δ' ἠνίχ' ὑψωθῶσι, πίπτοντας μέγα.

Σπινθὴρ ἀνάπτει καὶ βραχὺς πολλὴν φλόγα, Καὶ σπέρμ' ἐχίδνης πολλάκις διώλεσε. Τὸ τ' ἂν ὁρῶν, ἔκκλινε καὶ μικρὸν βλάβος. Μικρὸν μὲν ἐστιν, εἰς δὲ μεῖζον ἔρχεται.

Ἐρεύνα σαυτὸν πλεῖον, ἢ τὰ τῆς πέλας. Τὸ μὲν γὰρ, αὐτὸς κερδανεῖς, τὸ δ' οἱ πέλας. Κρείσσων λογισμὸς πράξεων, ἢ χημάτων. Τὰ μὲν

Ὦ ἄνθρωπε, νὰ μὴν ὁρμᾷς νὰ μιλῇς πηδᾷς πετᾷς θερμότερα αὐθαδέστερα, ἀμὴ νὰ μιλῇς νὰ φερωνεσαι, εἰς ἐκεῖνα ὁπὸ ἤθελες κεινης ἄξια καλὰ μὲ τὸν νοῦν σε. καλλίτερον φράγμα εἶναι, νὰ φκοπτῃ τινας, νὰ πηγαίνῃ ἐμπρος κατ' ὀλίγον, παρὰ νὰ κόπτῃ τὰ ὀλιγοσδὴ τίποτες, ὁπὸ τὸ καλὸν τῆς ἀρετῆς· διότι ὁμοιάζομεν κακὴς ἀνθρώπους, ὄχι τὰς καπωτερους τὰς ἀπελεῖς, ἀμὴ ἐκείνης ὁπὲ πέφτῃ μεγάλως, ὁπόταν ὑψωθῇ σηκωθῇ ὀγλήγορα.

Καὶ ἡ μικρὴ ἡ ὀλίγη ἡ σπίθα ἡ φωτία, ἀνάπτει σηκώνει ἀναδίδει πολλὴν πεισοῦ φλόγα πυρκαϊάν· καὶ τὸ σπέρμα ἡ ἀρχὴ τὸ ὀλίγον φαρμάκι τῆς ἔχιδνας τῆς ὀχειᾶς, ἐφθειρεν ἀφάνισε τὴν ζωὴν τῆς ζώων πολλαῖς φοραῖς· τὸ λοιπὸν βλέπωντας ἐσχαζόμενος ἐτοῦτο τὸ φαρμάκι, φεύγε λυπε μάκρωνε, καὶ ὁπὸ τὴν μικρὴν βλάβην ζημίαν τῆς ἁμαρτίας· διότι μικρὸν φράγμα εἶναι ἡ ἁμαρτία εἰς τὴν ἀρχὴν, ἀμὴ ὕστερα ἔρχεται καταπαίνει εἰς μεγαλήτερον.

Ὦ ἄνθρωπε, ἐρεύνα ἐξέπαζε πολυφραγμόνει πεισσότερον τὸν ἑαυτόν σε τὸν λογισμόν σε, παρὰ νὰ ἐρεύνᾳς νὰ ἐξεπάζῃς τὰ φράγματα τῆς γειτόνισσα· τί ἔκαμαν; τί ἔπαθαν; ὅτι τὸ σὸν μὲν, τὸ νὰ ἐρεύνᾳς νὰ πολυφραγμονῇς νὰ ἐξεπάζῃς τὸν λογισμόν σε, θέλεις κερδέσῃς ὠφεληθῇς ἐσύ, ἀμὴ τὸ ἄλλο, τὸ νὰ ἐξεπάζῃς τὰ φράγματα τῆς γειτόνισσα τῆς φλάνσε, θέλεν ὠφεληθῇ οἱ γειτονίσσα, ἢ μὲ διόρθωσίνσε, ἢ ὑπὸ ἔλεγχόνσε. καλλίτερον φράγμα εἶναι ὁ λογαειασμὸς τῆς πράξεως

μὴ γὰρ ἐσι τῆς φθορᾶς, πάθ' ἴσαται.

Ὀ νῆς ἀεί σοι καμνέτω τυπούμενος Θείοις νοήμασίτε, καὶ βίᾳ λόγοις. Γλώσσης δὲ φείδε. καὶ γὰρ δύκολωτέρα Βλάπτειν, τὸ κέρδος δ' ἧσσον εὐκινημόνης.

Ὃ ψις σωμήρπασέμε, πλὴν ἀλλ' ἐχέθη. Εἴδωλον ἐκ ἔσησα τῆς ἁμαρτίας. Εἴδωλον ἔσι πεῖραν, φράξιν ἐκπερδύγαμεν. Βαθμοὶ γὰρ εἰσὶ τῆς πλαύνης τὰ δυσμενῆ.

Κῆρυ τὰ ὦπα φράσε τρὸς φαύλης λόγους, Ὦ δῶν τε τερπνῶν ἐκμελῆ καὶ μυσμῶν. Τοῖς δ' αὖ καλοῖς τε, κἀγαθοῖς ἀεὶ δίδε Εἰπεῖν, ἀκοῦσαι, καὶ δράσαι μικρὸν μέγα.

Μὴ σφόδρα δ' ὀσμῶν ἐκνενύσμασιν, Ἀφῆς τελειότησι, μηδὲ γεύτεσιν. Τί ἂν ποτ' ἀνδρίσαιτο τῆς δ' ἡτ-

ξεων τῆς καλῶν ἐναρέτων ἔργων, παρὰ τῆς ἀσεβῶν τῆς ἀνομιῶν· διότι τὰ μὲν ἄπρα, εἶναι τὰ ἀρχεῖα τὰ χαῖμα τῆς ἀπωλείας, ἀμὴ καὶ ἡ ὀρτὴς τὰ καλὰ ἐναρέτα ἔργα σέκονται ὀβαμβύνει μετὰ βάταιου.

Ὁ νῆσσα ἡ ὀβνοιάσα, ἂς κοπιάζῃ ἂς μοχθῇ τυπαινόμενος μορφέμενος εἰς τὸ λόγισσα πάντοτε, μὲ θεῖκα νοήματα θεωρήματα, καὶ μὲ λόγια καλὰ ἐναρέτα ἔργα θεϊκῆς πολιτείας· ἀμὴ τὴν γλῶσσίνσα ἀκεβλόγε κατπράτε βάσα· διότι εἶναι δύκολώτερη, ῥοζυμώτερη, εἰς τὸ νὰ βλάπτῃ νὰ ζημιώνῃ μὲ καμμίαν ὀδηγίασα κακὴν, ἢ βλασφημίασα ὕβεις ἀνθρώπε, ἀμὴ τὸ κέρδος τὸ διάφορόν της, εἶναι ὀλιγώτερον κατώτερον, ὁπόταν κινᾶται καλῶς ὀρθῶς ῥηθεικῶς.

Τὸ ὀμμάτι τὸ βλέψιμον τινὸς ὡραίου σώματος, μὲ ἐσυναρπαξε μὲ ἐβελέχσε, ὁπὲ ἀπερίσα ἐκάθεν, ὄβα τὸ ἔργον μου, ἀλλὰ ὅμως ἐγὼ ἐκρατήθηκα ἐμποδίθηκα ὑπὸ τὸ κακόν. ἐγὼ δὲν ἔσησα δὲν ἐκράτησα εἴδωλον ὁμοίωμα τῆς ἁμαρτίας, ἤτοι τὴν ἐνθύμησίν της ἁμαρτίας τὴν ἐβάλεξα τὴν ὑπέβαλα. ἐὰν ἐβάθη ἐσαμάτσεν καμμίαν φορὰν εἴδωλον ὁμοίωμα ἐνθύμιον κακὸν, ὅμως ἐφυγαμὲν τὴν δεκιμιὰν μὲ τὸ ἔργον, ἤτοι ἂν πάθωμεν ἐνθύμησιν κακὴν τῆς ἁμαρτίας, κὰν ἂς φύγωμεν τὸ ἔργον. καὶ ἐτοῦτα τὰ φαινομένα, ὑπάρχουσι καὶ εἶναι σκαλοειδεῖς πέτρες τῆς πλάνης τῆς ἀπάτης τὲ ἐχθρὲ ὀβαβύλε, ἤτοι τὰ ὁποῖα νὰ μὴν τὰ κοιπάζωμεν ῥωτον, εἰδὲ καὶ τύχει ἐμπρίσμας, νὰ τὰ φύγωμεν.

Ὦ ἄνθρωπε, φράζε κλεῖε σφάλιζε τὰ αὐτίασα μὲ κερί, (κατὰ μίμησιν τὲ Ὀδυσσέως) εἰς τὰ κακὰ, καὶ ἀνωφελῆ λόγια, καὶ εἰς ἀνάρμοσα ἀνεπιτήδεια, λιγισμοὺς δύκολεγύεισα σειμμὰ, ὁπὲ εἶναι ἔξω τὲ μέλος, καὶ εἰς μελῳδικὰ εὐρυθμα ἁρμονετικὰ ψαλσίμματα τραγυδίε γλυκὰ χαροποιά. καὶ πάλιν ὄξ ἐναντίας, δίδε τὸν ἑαυτόν σε τὸ λόγισσα πάντοτε εἰς τὰ καλὰ τὰ ἐναρέτα, καὶ εἰς τὰ ἀγαθὰ τὰ ὠφέλιμα ἔργα. ὥστε ὁπὲ νὰ ἐπῇς νὰ λαλήσῃς, καὶ νὰ ἀκέσῃς νὰ ἀκραδῇς, καὶ νὰ κάμῃς νὰ ἐνεργήσῃς τὴν μικρὴν ἀρετὴν, μεγάλην, ἤτοι νὰ ἐνεργήσῃς ὀλίγον τί τὸ μέσον, ἤτοι τὸ ἥμισυ τὲ ὅλε.

Ἀμὴ μὲν ὄβαλύεσα μὲν χανόνεσα, εἰς τὰ γυμνικὰθε θηλυφρεπῆ ἡδύσματα τῆς μυρωδιᾶς κατὰ πεῖρα, μήτε εἰς τὰ ἁπαλὰ ξυφερὰ μαλακὰ ψηλαφίσματε τῆς ἁπτικῆς αἰσθήσεως τῆς ῥσιμάδος τῆς γεύτικῆς αἰσθήσεως· διότι μὲ τὸ νὰ νικᾶσαι ὑπὸ αὐτὰς τὰς ἁφὰς, καὶ τὰς γεύσεις, τὸ φράγμα ἀξιόλογον καμμίαν φοραν, ἤθελες δυνηθῇς νὰ

πώμβος; Χωρὶς γυναικῶν, καρδιῶν ἡδύσματα.

Δὸς, εἶπε γαστήρ. ἰῶ λαβοῦσα σωφροσύνης, Δώσω προθύμως. ἰῶ δὲ τοῖς κάτω δίδως, Κόπρον λάβοις μοῦ, ἀλλ' ὅμως μὴ πλησίαν. Εἰ δ' ἔν κατάχοις, δώσομαι καὶ πλησίαν.

Γέλως γέλωτος εὖ φρονοῦσιν, ἄξιος. Μάλισα μοῦ, πᾶς. τὸ πλέον δ' ὁ πορικός. Γέλως ἄπακτος, ἐκφέρει καὶ δάκρυον. Κρεῖσσον κατηφὲς ἦθος, ἢ τερθρυμμένον.

Κάλλος νόμιζε τοῦ φρενῶν διακοσμίαν, Οὐχ ἰῶ γράφουσι χεῖρες, ἢ λύει χρόνος, Ὃ φει δ' ὅπερ νοῦ σώφρονος γνωρίζεται, Αἶχος δ' ὁμοίως τῆ φρενῶν ἀκοσμία.

Λύπαι φροῦλθον, ἡδοναὶ, θάρρη, φόβοι, Πλοῦτος, πενία, δόξα, δυσκλεια, θρόνοι. Ῥέπουσιν ὡς θέλουσιν. ὑδὲν ἅπτεται. Τῶν οὐ μενόντων, ἀνδρὸς εὖ βεβηκότος.

Γνῶθι σαυτόν.

Ἡ γαστέρα μὴ κοιλίαμα, μὴ εἶπε, δώσεμι φαγητόν, καὶ ἐγὼ τῆς εἶπα, ἀνίσως καὶ λαμβανούσης τὸ περισσεύσης τὸ σωφρονᾶς ἐγκρατοῦσαι, καὶ δεῦ μὲ ἐνοχλεῖν τὰ πάθησα, θέλω σοῦ δώσῃ σφοῦμα, ἀμὴ ἀνίσως καὶ τὸ δίδῃς εἰς τὰ κάτω μέρη τὰ ὑπογάσεια, καὶ μὲ ἐνοχλεῖν τὰ πάθησα, θέλεις λάβῃς κοπρίαν ἄχρηστον φαγητόν, ἀλλ' ὅμως ὄχι πλησίαν πολλὰ καὶ αὐτοῦ. ἀμὴ ἀνίσως λοιπὸν τὸ κρατῆς τὸ φαγητόν, δῶ ξοφοῦσα, καὶ δεῦ μὲ ἐνοχλεῖν τὰ πάθησα, θέλω σοῦ δώσῃ, καὶ πλησιώτερα φαγητά.

Τὸ γέλοιον ἄλλο γέλωτος χλευάσματος, εἶναι ἄξιον γέλωτος, κοντὰ εἰς τοὺς φρονίμους τοὺς σωστοὺς ἀνθρώπους, καὶ κάθε γέλοιον ξεχωρισμὸν, εἶναι ἄξιον γέλωτος. ἀμὴ τὸ περισσότερον γέλοιον, εἶναι τὸ πορικὸν τὸ ἀσελγὲς, ὁποῦ παρακινεῖ τὸν ἄνθρωπον εἰς τοῦ πορνείαν. τὸ γέλοιον τὸ ἄπακτον τὸ ἀσέμνον, δυγαίνει ῥηχᾶ, καὶ δάκρυον, καὶ θρῆνον εἰς ἐτοῦτο τοῦ ζωοῦ, καὶ εἰς τοῦ ἄλλου. καλλίτερον φάγμα εἶναι, τὸ ἦθος τὸ σπυθρωπὸν τὸ σεμνὸν, παρὰ τὸ βλακῶδες τὸ μαλακὸ τὸ χαϊδάκιον.

Ὦ ἄνθρωπε, νόμιζε λογιάζε διμορφίαν ὡραιότητα, πὴ δυσταξίαν τοῦ σεμνότητα τῆς φρενῶν τὰ τοῦς, καὶ τῆς διαιδίας. ὄχι ἐκεῖνο τοῦ διμορφίαν ὁποῦ γράφουν τὰ χεῖρα τῆς ψυχογράφων, ἢ τοῦ διμορφίαν τῆς γυναικῶν μὲ τὰ φτιασίδια. τοῦ ὁποίαν φθείρει ἀφανίζει ὁ καιρὸς μὲ τὸ γηρατεῖον, ἢ μὲ τοῦ ἀῤῥωσίαν· ἀμὴ ὁρατὸν αἰώνιον διμορφίαν λογιάζε ἐκεῖνο, ὁποῦ γνωρίζεται καταλαμβάνεται ὑπὸ ὄψιν ὑπὸ θεοῦ καθαρὰ νοὸς σωφρονισμένου φρονίμου. ἀμὴ ἀτιμίαν ὕβρεις ὄνειδος αἰσχύλου παρόμοια, λογίαζε τοῦ ἀσωλησίαν ἀκαταστασίαν ἀσοχασίαν ἀπραξίαν ἀμάθειαν τῆς φρενῶν τοῦ τοῦς, καὶ τῆς ὀργανάς.

Ὦ ἄνθρωπε, μὲ ἤλθαν μὲ ἐσωσέβηκαν μὲ ἀκολούθησαν, λύπαις πίκρικς, χαραὶ; ξυφαὶς, θάῤῥεπα, εἴτε γνωσεμίαις μεγάλων ἀνθρώπων, φόβοι δεδιέναι, πλουσία πλούτου, πενία πτωχία ὀπρία, δόξα τιμὴ, ἀτιμία ἀδοξία θρόνοι ἀρχαὶ; ὑξυσίαις ὑξυσίσματα. ἂς ῥέγουν ἂς ἔρχουν ἂς ἔρχονται, καθὼς θέλων ἀγαπᾶν, κανένα φάγμα φθαρτὸν ὑπὸ ἐκεῖνα, ὁποῦ δεν μοῦν δεν σέκει, ἤποι τὰ φθαρτὰ αὐτὰ, δεν πειοῦν τὸν ἄνθρωπον, ἐκεῖνον ὁποῦ σέκεται εἶναι σερεὰ καλὰ εἰς τοῦ ἀρετοῦ τὸν σερεωμένον.

Ὦ

Γνῶθι βίῳ τὸ πλέον, ἢ φρονήματι. Ὁ μοῦ θεοῦσε, τῆς δὲ ἰῶ πίπτεις μέγα. Τεύξῃ δὲ τότε, μὴ μικροῖς μεξόμβος. Κἂν πλεῖσον ἀρθήσῃ, κάτω τῆς ὄντολῆς.

Δοξαν δίωκε, μήτε πᾶσαν μήτ' ἄγαν. Κρεῖσσον γάρ εἶναι, τὸ δοκεῖν. εἰδ' ἄμεξος εἶ, Μὴ τοῦ κενοῦ θήρευε, μήτε τοῦ νέαν. Τί δὲ πιθήκῳ κέρδος, εἰ δοκεῖ λέων;

Αἶνει μοῦ ἄλλον, μὴ φρονεῖ δ' αἰνούμενος. Καὶ γάρ δέος σε τῆς ἐπαίνων ὑστερεῖν. Μηδ' ἄλλον δύθυς, πείνῃ τῆ πείρα μάθῃς, Μήπως, κάκιστος φανοῦς, αἰσχύνῃ ὄφλῃς;

Κακῶς ἀκούειν κρεῖσσον, ἢ λέγειν κακῶς. Ὅταν προθῆτις ἄλλον εἰς κωμῳδίαν, Ὡς δ' φρανῶν σεσαυτὸν ἐγκεῖσθαι δόκει. Ὡς δ' αὖ μάλισα δυσχεραίνοις τῆ λόγῳ.

Μὴ

Ὦ ἄνθρωπε, ὑψώνε ἀκασκόνε τὸ περισσότερον μὲ τὸ καλοῦ τῶν ἐναρετῶν ζωῶν, παρὰ νὰ ὑφώνεσαι μὲ τοῦ ὑπερήφανον φρόνησιν ὑπόληψιν. ὁ βίος ἢ καλὴ ζωὴ, σὲ κάμνει Θεοῦ κατὰ χάειν, ἀμὴ μὲ τοῦ ὑπερήφανον φρόνησιν πάντες γκρεμίζεσαι κάτω μεγάλα, ἤποι ἀφανίζεσαι κατὰ κράτος· καὶ θέλεις ὑπὸτυχὴ ἐπὸ τοῦ καλοῦ ζωοῦ, μοῦ μεξόμβος μοῦ συγκεινόμβος μὲ τὰς μικρὰς τὰ ὁμοιάσης, ἀμὴ κοπιάζωπας ἐμφορὸς μὲ τὰς μεγάλας, ἢ αὖ σκωτῆς ὑψωθῆς μεγαλώσης πολλότατον, εἶσαι παρακάτω ὑπὸ τοῦ ἐνοπλοῦ.

Ὦ ἄνθρωπε, κωμῆγα γύρδε δόξαν τιμοῦ ἀρετοῦ τῆς ψυχῆς σου, μήτε κάθε δόξαν φρόσκαρην, μήτε κατὰ πολλὰ τοῦ καλοῦ τοῦ αἰωτέρου, μὲ πολλοῦ προθυμίαν ὀρεξιν· διότι εἶναι καλλίτερον φάγμα, νὰ εἶσαι ἄξιος δόξης τιμῆς ἐνάρετος, δῶ τοῦ ἀρετοῦσα, παρὰ ὑπὸ τὸ νὰ φαίνεσαι νὰ λογιάζεσαι δεδοξασμένος, ὑπὸ κάθε ἄλλου τιμοῦ, ἀμὴ αἰσως ἢ εἶσαι ἄμεξος αἰχόρπαγος, δῶ τιμοῦ δόξαν, μοῦ κυπηγὰς μοῦ γυρδῆς τοῦ κῆφαν τοῦ ἀδειανοῦ ὑπερήφανον κενοδοξίαν, μήτε τοῦ νέαν τοῦ καινεῖαν, ἤποι τοῦ δόξαν τοῦ φθαρτοῦ τοῦ πλαίου τοῦ ἀπάτου τὸ Κόσμου, ἀλλὰ γύρδε τοῦ ἀρχαίαν δόξαν τὴ αὐθεντὸ Θεῦ. διότι τί διάφορον κέρδος εἶναι εἰς τοῦ μαῖμε, ἤποι εἰς τὸν μικρὸν ἄνθρωπον, αἰσως ἢ φαίνεται λεπτὸν, ἢ εἶναι πέρδηξ μαῖμε;

Ὦ ἄνθρωπε, ἐπαίνα ἐγκωμίαζε ἄλλον ἄνθρωπον, ἀμὴ ἐπαινόμβους ἐγκωμιαζόμβους ἐσύ, ὑπὸ ἄλλον ἄνθρωπον, μοῦ σοχάζεσαι ὑπλαίελαφρὰ ὑπερήφανα· διότι ἐπειδὴ ἢ φόβις εἶσαι, ἐσὺ νὰ εἶσαι ὑστερεινὸς κατώτερος ὑπὸ τοὺς ἐπαίνους τὰ ἐγκωμία. μήτε κανένα ἄλλον ἄνθρωπον νὰ ἐπαινᾷς νὰ ἐγκωμιάζῃς παρευθύς, φτιχᾶ νὰ τὸν μαθῇς νὰ τὸν γνωρίσῃς μὲ τοῦ δοκιμοῦ, μήπως ἢ φαινόμβους κακὸς ὁ ἐπαινόμβους, ἤθελες χρεωσῇς καταισχύνεσαι, ἤποι ἤθελες καταισχωθῇς ἐνδεχαπῆς.

Ὦ ἄνθρωπε, καλλίτερον ὠφελιμώτερον φάγμα εἶναι, νὰ ἀκούῃς κακὰ δῶ λόγουσι, ἤποι νὰ κατηγορῆσαι, παρὰ νὰ λέγῃς τὰ καλὰ νὰ σωτυχαίνῃς κακὰ, ἤποι νὰ κατηγορῆς ἄλλον ἄνθρωπον. ὁπόταν κανένας ἄνθρωπος, βαίνῃ ἐμφορὸς κανένα ἄλλον ἀνθρωπον, δῶ ἐμπαιγμὸν δῶ κατάκεισιν, διὰ νὰ σὲ δίφραίνῃ νὰ σὲ χαροποιήσῃ, ἂς σὺ φαίνεσαι πῶς εἶσαι ἐμπρὸς εἰς κατάκεισιν τὰ λόγουσι ἐσύ ὁ ἴδιος. ἐδῶ ἠμπορᾶσες νὰ ἀγανακτῆς νὰ λυπᾶσαι, ξεχωρισμὸς εἰς τὸν λόγον εἰς τοῦ κατάκεισιν, ἤποι ἐδῶ εἶναι καιρὸς, νὰ ἀγανακτῆς δῶ τοῦ κατάκεισιν αὐτοῦ.

Ὦ

Μηδεν μέγ' ἐπῆς δύ-
πλοῶν πρὸ πεισμάτων.
Πολλοῖς πρὸς ὅρμον εὐ-
πλοῶν ἔδυσκάφος. Πολ-
λοὶ προσωρμίσθησαν ἐκ
τειχυμίας. Μὶ ἀσφά-
λεια, μὴ ὀνειδίζειν τύ-
χας.

Κρεῖσσον καλῶς βιῶν-
τα, ἢ πανόμφον, Παρ-
ρησιάζεσθαι πρὸς τὸν
δεσπότην, Ἢ μὴ καλοῖς θάλλοντ' ἀπαιτεῖ-
σθαι δίκην. Εἰ μὴ πὸ
πάντα συὺ λόγῳ πορ-
σύεται.

Πρὸς τὰ πάντα, ἢ
Θεὸν κτῆσαι μόνον. Εἰ
γὰρ μεγίστης χρημάτων
ἀλλοτρίων. Εἰ δ' ὃ θέ-
λεις τὰ πάντα, δὸς τὰ
πλείονα. Εἰ δ' ὃδε τῦτο,
τοῖς περιττοῖς δύσεβει.

Καλόντι, σπῆ ἁρ-
πάσαι, καὶ τὰ φθόνε.
Χειτὸν χρεώστω μᾶλ-
λον, ἢ τὰ πάντ' ἔχειν.
Ὃς ἢ βασιλείων κλάσ-
ματος χαείζεται. Χει-
τὸν σκέπεις, ξένεις τε,
τὸν πτωχὸν ξένων.

Πόθεν προσῆλθεν.
Ἐπ' ἀπῆλθε μὴ τυχών.

Δι-

Ὦ ἄνθρωπε, πλέωπας παξιδεύωπας καλά, μὴν ἢ λῆς
ἐπῆς κακεία λόγου μεγάλου ὑπερφανον, πρὶν νὰ δέσῃς
τὰ χρειάσῃ τὰ παλαμάεις, ἢ πρὶν νὰ φθάσῃς εἰς
τὸ τέλος. πολλῶν ἀνθρώπων τὸ πλεύμβον τες τὸ κατίτες,
πλέοπας παξιδεύοπας καλά, ἐβγλιάξε ἐκαπαντεῖδη μέ-
σα εἰς τὸ λιμάνι· ἢ πολλοὶ ἄνθρωποι, ἔρραξαν ἐφυλάχθη-
καν ὑπὸ τὴν ζάλην τὴν φορτίαν τῆς θαλάσσης, καὶ τὸ
βίε. μία φύλαξις μία βεβαίωσις εἶναι, νὰ μὴν καπφρο-
νῇ τὰ μὴν ψέγῃ τινὰς ταῖς δυσυχίαις τῦ ἄλλων ἀν-
θρώπων.

Καλλίτερον ὠφελιμώτερον πρᾶγμα εἶναι ζωῆς ἀπειρώ-
πας τὴν ζωὴν σε καλὰ θεάρεσκ, ἢ κοπιάζωπας ἀγωνί-
μως, τὰ παρρήσιασα τὰ ἔχῃς θάρρος κάτι τί, εἰς τὸν
αὐθεντεύμας τὸν Θεόν, παρὰ νὰ ζητήσαε τὰ γυρεύσαι,
νὰ τιμωρήσαι τὰ πληρώσῃς τιμωρίαν, μὲ τὰ νὰ μὴν θέ-
λῃς, νὰ μὴν πλυτῇς δύπορις, εἰς τὰ καλὰ ἔργα εἰς τὰς
ἀρετάς· ἀγκαλὰ ὅλα τὰ παῦτα τὰ πράγματα τῦ Κόσμε,
νὰ πορεύωνται νὰ κυβερνεύνται μαζὶ μὲ λόγον μὲ λογα-
εμόν, ἤπει μὲ θεῖκὴν πρόνοιαν.

Ὦ ἄνθρωπε, ἄφησε ἀπαράπισε ἔξω, ὅλασα τὰ ὑπάρ-
χοντα, ἢ ὅπότε μοναχὰ τὸν αὐθεντὴν Θεόν, μὲ μάθησιν
θεογνωσίαν ὀρθοδοξίαν. διότι ἐσὺ κάμνωπας ἐκεῖτο, εἶσαι
γίνεσαι ἀχαμαιρασὴς τῦ αὐτῦτε Θεῦ ξένων ἀπρῶν πραγμά-
των, ἤπει τῦ ἀσάπων, ἢ μὴ μβιόντων ἀπρῶν· ἀμὴ σύ-
σως καὶ δὲν θέλῃς νὰ ἀφίσῃς νὰ ἀπαρατήσῃς ὅλα σε τὰ
ὑπάρχοντα, δόσαι τὰ περισσότερα τὰ ὑπερ τὴν χρείαν. ἀ-
μὴ σύσως ἢ δὲν θέλῃς νὰ κάμῃς μήτε ἐκεῖτο, ἤπει νὰ δώ-
σῃς τὰ περισσότερα, ἂς εἶσαι δύλαβὴς, τίμα τὸν αὐθεντὴν
Θεόν, μὲ τὰ περιττὰ τὰ παρεώσε.

Καλὸν ὠφέλιμον πρᾶγμα εἶναι, νὰ ἀρπάσῃς τὴν ἐλ-
λης νὰ ἐλευθερώσῃς κάτι τί, ἐκ τῆ ὑπαρχόντων σε, ἀπὸ
τὰς σκώλικας, ἢ ὑπὸ τὸν φθόνον τῆ κακῶν ἀνθρώπων, ὁπὰ
τὰ προδίδεν οἱ φθονεροὶ ἄνθρωποι. ἔχε περισσότερον τὸν αὐ-
θεντὴν Χειτὸν χρεώστωσε, παρὰ νὰ ἔχῃς φυλαγμένα ὅ-
λασα τὰ ὑπάρχοντα, ἢ ἢ ὅλον τὸν Κόσμον· ὁ ὁποῖος αὐ-
θεντὴς Χειτὸς, σὲ δίδει σὲ χαείζει καὶ ὁλόκληρον βασι-
λείαν, διὰ ἕνα κομμάτι ψωμί, καὶ θρέφωνας ἐσύ, τὸν
πτωχὸν τὸν ἐνδεῆ ἄνθρωπον, σκεπάζεις, ἢ ξένεις τὸν αὐ-
θεντὴν Χειτόν.

Ἕνας ἄνθρωπος, πτωχὸς ἐνδεής, ἦλθεν ἐπαπίασεν εἰς
ἐμᾶς, ἀλλ χρείαντε, ἔπειτα ἐμίσδυσεν ἀναχώρησεν, μὴν
ὅπ-

Δέδοικα Χειτὲ, μὴ κἀγὼ τῆς σῆς χερὸς χρήζων, ἀπέλθοιμ' ἐνδεὴς
ἐμοῖς νόμοις. Ὃ γάρ τις ἔχ ἔδωκε, μήδ' ἐλπιζέτω.

Πόνητος ἀνδρὸς ἑδὺ ἀτφαλέστερον. Πρὸς τὸν
Θεὸν νένδυκε, ἢ μόνον
ἔπει· ζῦ δ' ἀγκαλίζε. ἀετὸς ζῦ, ὡς λό-
γος Πολυς, καλιᾷ λε-
πτὸν ἄρνιν ἀμφέπει.

Κρεῖσσον πενία μὴ δικαίας κτήσεως. Καὶ
γὰρ νόσος γε τῆς κακῆς ἕξίας. Λιμῷ μὲν,
ὅτις ῥαδίως διεφθάρη.
Τοῖς δ' αὖ κακίσοις,
πόιμος ἢ μοχθηρία.

Τί δεσπότης, ἢ δῦλος, ἢ φαύλη τομή; Εἷς
πᾶσι πλάσης, εἷς νό-
μος, κρίσις μία. Ὑπη-
ρετᾶ μῦ, ὡς δὲ συύδυ-
λον βλέπε. Ὅταν δὲ
λυθῇς, τιμιώτερος φα-
νῇς.

Οἱ δ' οἰκέται τί, ἢ
μάλισα Θεῦ; Μὴ
φοβεῖσθε ἀνοεῖν τοῖς
δεσπόταις. Ἐλεύθερον ἢ
δῦλον ὁ ζόπος γράφει.

Καὶ

ὑπυχιάνωπας τίποτες, διὰ τὴν χρείαντε. ὦ αὐθεντὰ Χει-
τέ, φοβᾶμαι ζημάζω δηλιῶ, μήπως ἢ ἐγὼ χρειαζόμενος
ἔχωντας χρείαν, ὑπὸ τὸ εἰσκόσα χέρι, ἤθελα ἀναχωρήσω
μακρυὰ χρειάσης ἐλλειπῆς, μὲ τὰς εἰσκάμε νόμες, ὁπὰ
ἔβαλα ὑποφαίσισε· διότι ἐκεῖνο ὁπὰ κανεὶς δὲν ἔδωσεν εἰς
τὸν πτωχὸν ἄνθρωπον, μήτε ἂς τὸ ἐλπίζῃ ἂς τὸ ἀπαιτ-
χαίνῃ, νὰ τὸ παρῃ ὑπὸ τὸν αὐθεντὰν Χειτόν.

Ἀπὸ τὸν ἄνθρωπε, τὸν πτωχὸν τὸν ἐνδεῆ, δὲν εἶναι κα-
κεῖνα πρᾶγμα ἀσφαλτέτερον ἐρεώτερον συγκρότερον· αὐτὸς ὁ
πτωχὸς κλίνει γέρνει εἰς τὸν αὐθεντὰν Θεόν, ἢ εἰς αὐτὸν μοναχὰ
βλέπει κοιτάζει. ἀμὴ ἐσὺ ἀγκαλιάζε τὸν πεσπόιε αὐ-
τὸν· διότι καθὼς εἶναι, καθὼς λέγει ὁ λόγος ἢ κοινὴ πα-
ροιμία, ὁ πλατὺς ὁ μεγάλος Ἀετὸς, σκεπάζει ὁλόγυρα
εἰς τὴν φωλεάτε τὸ μικρὸν ὄρνεον ερεθέον, ἤπει τὰ ἐμφω-
λεύοντα μικρὰ πτῆλια. ἢ, τὸ Ἐρωδιὸ ἢ καπσκία ὁπὰ φυ-
λάττει τὰ πλησία.

Καλλίτερον πρᾶγμα εἶναι ἢ πτωχεία ἢ ἔνδεια, ὑπὸ τὴν
ὑπόκτησιν τὸν πλῆτον τὸν ὑποκτημένον τὸν μὴ δίκαιον, θέλω
δὴ τὸν ἄδικον. διότι ἢ ἀθεσεια ἢ ἀρρωτία, εἶναι καλ-
λίτερη ὠφελιμώτερη ὑπὸ τὴν ὑγεῖαν τὴν ῥώμειαν τὴν αἰ-
χρὰν τὴν κακοπσιὸν φαινομβένην ὑγείαν, ἢ ἑτοιμεῖα εἰς νό-
σον, ἢ ὑπὸ τὴν πεῖναν κανεὶς ἄνθρωπος, δὲν ἐφθάρθη
δὲν ἐχαλάσθη εὔκολα. ἀμὴ πάλιν νὰ εἰπέμβω περὶ τῆ
κακῶν, εἰς τὰς κακωπάθης ἀνθρώπες, ἢ κακία τες γίνεται θά-
νατος.

Τί εἶναι ἐκεῖνο ὁπὰ λέγει ὁ αὐθεντὴς; ἢ ὁ δῦλος ὁ
σκλάβος; ἢ ἄλλη καμμία κακὴ διεφραμμένη διαίρεσις ἐχ-
χώρησις τῆ κακῶν; σὲ εἶναι ὁ πλάσης ὁ δημιργὸς εἰς
ὅλες τὰς ἀνθρώπες, σὲ εἶναι ὁ νόμος, μία εἶναι ἢ κεί-
σις ἢ ἐξέτασις τὰ κόσμε. ὦ ἄνθρωπε, ὑπηρετᾶ ἐλεύθε-
ὑπὸ αὐτὸν, ἀμὴ βλέπεσον κοιτάζε τὸν ὡσαὶ σωμβόλον σε συ-
υπηρέτωσε. ἀμὴ ὁπόταν ἐλευθῆς ἐλευθερωθῆς τὰ κορ-
μία, θέλεις φανῆς φανερωθῆς τιμιώτερος περιφανέτερος ἐχά-
τὴν ταπεινωσίνην σε.

Ἀμὴ οἱ δῦλοι οἱ ὑπηρέται, τί φρέπει νὰ κάμνωσι, ἢ
ξεχωρεσὰ ἐξαιρέπως οἱ ἄνθρωποι τὰ αὐτὰ τὰ Θεῦ; ἂς μὴν
ὑποφθύγωσι νὰ καλογωμβῶσι νὰ ἀγαπᾶν εἰς τὰς αὐθεντὰς τες,
ἤπει νὰ ἀγαπᾶν τὰς αὐθεντὰς τες. ἢ γνώμη ἢ καλὴ ζωὴ,
ζωγραφίζει παρεφαίνει τὸν ἄνθρωπον ἐλεύθερον ἀδέλωτον, ἢ
σκλάβον ὑπηρέτην. καὶ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησῦς Χριτὸς, ἐ-

φανη

Καὶ Χριστὸς ὤφθη δοῦλος, ἀλλ' ἠλευθέρωσε.

Κακῶς δ' ἀκούων μὴ ὀργίζου, μὴ δυσχέραινε. Γένος γάρ εἰσιν οἱ παλαισεσηπότες. Γονεῖς προάρχειν κρεῖσσον, ἢ λύειν χόλον, Ὡς καλὸν εἶναι, ἢ καλῶν πεφυκέναι.

Θεὸς μόνος, θείων τε ἁπλήσεως ἔχειν. Οἷς τοῖς λαβοῦσι καὶ πλέον χαρίζεται. Διψῶν τὸ δίψαθ', ἁφθόνως ἀεὶ ῥέων. Ἐν τοῖς δὲ λοιποῖς, καὶ φρένων ἠσσώμενος.

Μὴ παύσῃ νικᾶν, μήδ' ἀεὶ σπουδὴν ἔχε. Καλῶς κρατεῖσθαι κρεῖσσον, ἢ νικᾶν κακῶς, Καὶ δὴ παλαιστὴς οὐχ ὁ κείμενος κάτω, Παύσῃ κρατεῖτε, πολλάκις δ' ὑπέρτερος.

Καὶ ζημιῶτι. τοῦτο κέρδος πολλάκις. Ὥσπερ καθαίρειν φυτὸν εἰς εὐκαρπίαν. Εἰ δ' ὁ καλῶς τι προσιθεὶς, οἷς νῦν φαίη ἐν μορφῇ δούλου δοῦλος, ἀμὴ ἐλευθέρωσε τὸ ἀνθρώπινον γλοῦς, ὑπὸ τοῦ πλαίσου τὸ ἐχθρὸν ὑβρίζοντος.

Καὶ αἰσχύνῃ εὑρέσθαι ἔχε ἐνζοπλίῳ, ὁπόταν ἀκούσῃς ὀνομάζεσαι κακὸς πεπλασμένος, καὶ ὄχι ὁπόταν ὀνομάζεσαι κακοῦργος ὑπ' ἀληθοῦς γλοῦς. διότι καλὴ γλυκὺ βύθισμα, εἶναι ὀνομάζεται ὑπὸ τὸν κόσμον, ἐκεῖνοι ὁποῦ ἐσαπησαν ὑπὸ παλαιὰ εἰς τοῦ γλοῦ εἰς τὸ χῶμα, ἤτοι οἱ ὑποθαμένοι. καλλίτερον φράγμα εἶναι, νὰ εἶσαι ἀρχηγὸς ἀρχῆ τῆ γλύκα σε, παρὰ νὰ λειόγις νὰ ἀφαιρίζῃς τὸ γλύκα σε, μὴ ἦναι κακὸν σε γνώμῃ· ὥσε ὁποῦ νὰ εἶσαι καλὸς ἐνάρετος ἄνθρωπος πεισσότερον, παρὰ νὰ εἶσαι νὰ κατάγεσαι γλυκημένος ὑπὸ καλὲς ἀνθρώπως δύσκολες γονεῖς.

Ὦ ἄνθρωπε, κρατῆ βασάζῃ ὑπὸ τὸν αὐθεντοῦ Θεοῦ μοναχά, νὰ ἔχῃς νὰ ὑπεραγαπᾷς νὰ εἶσαι, ἀχόρταγος εἰς τὴν ἀγάπῃ τῆ αὐθεντοῦ Θεῦ, καὶ εἰς τοῦ ἀγάπῃ τῆ θείων ἐντολῶν, καὶ πνευματικῶν νοημάτων, ἢ εἰς τοῦ ἀγάπῃ τῆ θείων ἀνδρῶν· ὁ ὁποῖος αὐθεντοῦ Θεός, χαίζει δίδει χάειν, καὶ πεισσοτέρων εἰς ἐκεῖνες ὁποῦ τὸν ὑπομένοσι τὸν ἀγαπῶσιν. ὦ ἄνθρωπε, διψῶντας μὲ τὸ νὰ δίψᾳ νὰ ὁρέγεται ὁ αὐθεντοῦ Θεός, τὸ νὰ διψᾶται νὰ ὑπομᾶται νὰ ἀγαπᾶται ὑπὸ ἡμᾶς, καὶ μὲ ἕλον ὁποῦ, ῥέει ἔχει χύνει δίδει τὰ καλὰ τὰ ὠφέλιμα πλησιοπαρόχως δαψιλῶς παντοτε, καὶ δὲν ἔχει χρεία. ἀμὴ εἰς τὰ ὑπόλοιπα κοσμικὰ φράγματα, καὶ νὰ ὑποφέργς νὰ ὑπομένῃς νὰ βασᾷς νικώμενος, ἤτοι νὰ νικᾷς νὰ κυριεύῃς αὐτά.

Ὦ ἄνθρωπε, ὁποῦ ἔχῃς ὑπομένειαν φρονῖδα, νὰ κυριεύῃς νὰ νικᾷς εἰς ὅλα, μήτε παύσοτε. καλλίτερον φράγμα εἶναι, νὰ κρατήσαι νὰ νικᾶσαι νὰ κυριεύεσαι καλῶς ἐπωφελῶς, ἤτοι νὰ νικᾶσαι εἰς τὰ καλὰ, παρὰ νὰ νικᾶσαι νὰ κυριεύσαι κακῶς ὑπζημίως, ἤτοι νὰ νικᾶσαι εἰς τὰ κακὰ διότι ὁ παλαιστὴς ὁ ἀγωνιστὴς ὁ ἀθλητὴς, ἐξάπαντος βέβαια, δὲν νικᾶται δὲν πέφτει νικημένος πεσμένος, ἐκεῖνος ὁποῦ κεῖται κάτω, ἀμὴ πολλᾶς φορᾶς νικᾶται εἶναι νικημένος, καὶ ὁ αὐτερος ὁ ὁποῦ παύω.

Καὶ ὦ ἐσύ ἄνθρωπε, ζημιώνῃ τίποτες εἰς τὰ πλέσπσε, ἤτοι δίδε δι' τοῦ ψυχοῦ σε ἐλεημοσυνῆ, ὅτι ἐτσο εἶναι γίνεται πολλᾶς φορᾶς, δι' κέρδος διαφορόνσε καθὼς τὸ νὰ καθαείζῃς νὰ κόβῃς ὁλόγυρα, σὰ φυτάρι δένδρον, δι' καλοκαρπίαν πολυκαρπίαν, ἤτοι νὰ σὲ κάμῃ πολὺ καρπόν. ἀμὴ ἀνίσως καὶ φοδέτῃς βάνῃς τίποτες εἰς τὰ πράγματα σε, ὄχι καλὰ, ἤγουν κακὰ, ἀπὸ ἁρπαγὰς ἀδικίας, εἰς

νοῦ ἔχεις. Γ'λη φέρεις πῦρ, ἢ νόσον τῷ σώματι.

Εἰ μηδὲν ὄφλεις τῷ Θεῷ τιμωρίας. Μηδ' αὐτὸς ἴδοι τοὺς ὄφλοντας συμπαθής. Εἰδ' οἶδας ὄφλων, καὶ πρόχρισον τὸ πρᾶον. Οἶκτῳ δὲ οἱ τοὺς τῷ Θεῷ σαθμίζεται.

Ὅταν ποθ' ὕβρις ἐκπάγῃ τοῦ σοῦ φρονός, Μνήσθητι Χριστοῦ, τῶν ἐκείνε βαυμάτων, Πόσην τε μοῖραν παθῶν, τῶν τε Δεσπότε. Ὡς δ' ἂν τὸ λυπῶν ὥσπερ ὕδατι σβέσαις.

Ἔρως, μέθη, ζῆλός τε, καὶ δαίμων, ἔσω. Οἷς ἂν προσέλθῃς, τὸ φρονεῖν ἐπέκλυσε. Τῆξις, φροσδυχὴ, δάκρυον, τὰ φάρμακα. Ἡ δ' ἰατρεία τῶν ἐμῶν νοσημάτων.

Ὅρκον δὲ φεῦγε παντε. πῶς ἂν πείσομαι; Λόγῳ ζόπῳτε τὸν λόγον πισεμῶν. Ἄρνησίς ὅτι τῷ Θεῷ ψευδορκία.

εἰς ἐκεῖνα τὰ πράγματα ὁποῦ ἔχῃς πάρα, φέρῃς βάνῃς φωτίαν εἰς τοῦ ὕλωσε εἰς τὰ ξύλα σε, ἢ ἀδικίαν ἁρπαγίαν μόλεμα εἰς τὸ κορμί σε.

Ἀνίσως καὶ δὲν χρειαζῇς κανὲν μέρος τιμωρίας παιδεύσεως εἰς τὸν αὐθεντοῦ Θεόν, μήτε ἐσὺ ἂς ἔσαι συμπαθητικὸς εἰς τὰς χρεώσας σε, ἤτοι μὴν σκλαγχνίζεσαι ἐσὺ εἰς τὰς χρεώσας πτυίσας σε. ἀμὴ ἀνίσως καὶ γνώσκῃς ἐξάργς, πῶς χρεωσᾶς, δάνησαε, καὶ τοῦ πράσπτα τοῦ ἡμερόπτα, δίδωπας τοῦ καὶ ἐσύ, εἰς ἄλλες ἀνθρώπως. διότι ὁ ἔλεος ἢ ἐλεημοσυνῆ ὑπὸ τὸν αὐθεντοῦ Θεῦ, ἤτοι τὸ αὐθεντοῦ Θεῦ, ζυγιάζεται μὲ ἔλεον ἐλεημοσυνῆν ἐδικιώσε, καὶ σὲ τὸ χρεωσᾶ.

Ὦ ἄνθρωπε, ὁπόταν καμμίαν φορὰν καμμία ὕβρις ἀτιμία ἄλλε ἀνθρώπε, ἤθελε σὲ ὀξάψῃ σὲ αἰάψῃ τὸν ἐδικόνσε νὰν τοῦ διαλοιάνσε, ἐνθυμήσε τὸν Κύριον ἀμὴν Ἰησοῦν Χριστόν, καὶ ταῖς πληγαῖς ταῖς ἀτιμίαις ἐκεῖνε τὸ Δεσπότε, ὁποῦ ἔπαδε διὰ λόγσε, καὶ σιχάσε πόσον μερτικὸν εἶναι αὐτὴ ἡ ὕβρις ἢ ἀτιμία, ὁποῦ σὲ ἔδωσεν ἄλλες ἄνθρωπος, ὑπὸ ταῖς πληγαῖς ταῖς ἀτιμίαις τὲ αὐθεντοῦ μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁποῦ ἔπαδε δι' τοῦ σωπείσε σε, καὶ ποιητοζόπως σπιας λογῆς, ἤθελες σβέσῃς καπαρεύῃς τοῦ λύπησε τοῦ ὕβρισε τοῦ ἀτιμίασε σε, ὡσὰν μὲ νερόν.

Ὁ ἔρως ἡ ἐμπαθὴς ἀγάπη, καὶ ἡ μέθη ἡ πλυκοσπία, καὶ ὁ φθόνος, ἡ ζηλία, καὶ ὁ διάβολος, ὑπάρχοσι καὶ εἶναι ὁμοῖα παρόμοια πράγματα, εἰς ἐκεῖνες τὲς ἀνθρώπως, ὁποῦ ἤθελαν πλησιάσῃ ζυγώσῃ, αὐτὰ τὰ κακὰ, καπαγίνουν καπακλύνουν τὸν νοῦν τοῦ διανοάντος. ἡ ξηρότης ἡ σκληραγωγία τοῦ σώματος, καὶ ἡ πρὸς Θεὸν δέησις παράκλησις, καὶ τὸ δάκρυον τῆς μετανοίας, εἶναι τὰ βάπτα τὰ ἰατρικά τος. καὶ αὐτὴ ἡ προσδυχὴ, καὶ τὸ δάκρυον, ὑπάρχοσι καὶ εἶναι, μία ἰατρεία θεραπεία βοήθεια, τῶν ἐδικῶμε ἁμαρτημάτων ἁμαρτιῶν σφαλμάτων, ἐμβύα τὸ ἀνθρώπε.

Ὦ ἀμὴ ἄνθρωπε, ὑπόφυγε ξεμάκρυνε κάθε ὅρκον. τὸ λοιπόν, πῶς μὲ τί τρόπον θέλομεν τὲς καπακύνῃ, καὶ δὲν μᾶς πισεύσῃ, χωρὶς ὅρκον εἰς αὐτό. Θέλομεν τὲς καπακύνῃ μὲ αἰτίαν μὲ ἀφορμὴν, μὲ καλὴν ἐνάρετον ζωὴν, ὁποῦ πισῶνει βεβαιώνει τὸν ἀφοσειωτὸν λόγον. ὦ ἄνθρωπε, ἡ ψευδορκία ὁ ψεύτικος ὅρκος, εἶναι μία ἀρνησις τὲ αὐθεντοῦ Θεῦ. τί ἀρέπει καμμὶ λέξα εἰς ἔσοσα, ὑπὸ τὸν αὐθεντοῦ

Τί δεῖ Θεοῦσοι; τὸν ξόπον μέσον τίθει.

Τί χρησόπτος δόγμα σωτομώτερον; Τοιοῦτος ἄθι τοῖς φίλοις καὶ τοῖς πέλας, Οἵους σεαυτοῦ τοὺς δὲ τυγχάνειν θέλεις. Καὶ σωτομώτεροντι τὰ Χειρὸς πάθη.

Πιστοῦ φίλου νόμιζε μηδὲν ἄξιον, Οὗ νὲ κρατὴρ ἔδειξε, καιροῦ δὲ ζάλη. Ὅς ἐ χαείζετ', ἢ μόιον τὸ συμφέρον. Ἔχθρας ὅρως γίνωσκε, φιλίας δὲ μή.

Τἄλμα βλέπων ὀφθαλμὸς, αὐτὸν ἐ βλέπει. Ἀλλ' ἐδὲ τἄλμα, ὧν ἄγαν λημμῶν τύχη. Τοῦτο χάειν, σύμβολον εἰς ἅπαντ' ἔχειν, Καὶ χῶ χερὸς χεὶρ, καὶ ποδὸς πῆς ἐνδεής.

Εἰ τοῖς καλοῖς ἔποιο νεθετήμυος, Οὐκ ἐν ξαπήσῃ τοῖς κακοῖς γελώμυος. Ὅταν ποτ' αἰχρὸν ἐννοῆς νόμιζέσοι. Πολλὰς παρεῖναι, καὶ σεαυτὸν ἐνξέπε.

Ἀεὶ

τὴν Θεόν, ἀλλ' ὅρκον βεβαιώσιν; βαίε μέσον βεβαιώσεως τὴν καλὴν ἐναρέτην ζωὴν ἄσα, καὶ ὄχι τὸν αὐθέντην Θεόν.

Τί παραγγελία ἐντολὴ καλοσαύης, εἶναι πλέον σωτομώτερη ὑπὸ εἰπεῖν τὶν καλὴν σε ζωήν; χρὴ ἂς ἦσαι πέτοιος καλὸς ἐναρέτης εἰς τὰς φιλήσεις, τὰς ἠγαπημύσεις, καὶ εἰς τὰς πλησέοντάς σε γνησίως, ὅ,τι λογῆς θέλεις ἀγαπᾶς καὶ ἐσύ, νὰ εἶναι καὶ αὐτοὶ οἱ φίλοσε, εἰς τὸ λογάσε. καὶ εἶπε ἄλλον δόγμα μία ἄλλη παραγγελία ἐντολὴ εἶναι πλέον σωτόμος, τὰ πάθη τὰ Χειρὸς, ἤτοι ἐνδυμάσε, τί ἔπαδε, καὶ ὑπομβύε, καὶ τὰ λοιπά.

Ὦ ἄνθρωπε, νόμιζε λογίαζε, πῶς δὲν εἶναι κανὲν πρᾶγμα ἄξιον, ὑπὸ τὸν ἀκαμπισεμβύον φίλον, νὰ τὸν ἀλλαξῇ τινάς· τὸν ὁποῖον φίλον δὲν τὸν ἔδειξε δὲν τὸν ἐβεβαίωσε τὸ κρυπτῆρι τὸ πιστὸν, ἀμὴ τὸν ἐβεβαίωσε, ἤτοι τὸν βεβαιώνει ἡ ζάλη ἡ φορτικὰ τὸ καιρὺ, νὰ σὲ βοηθῇ εἰς καιρὸν τῆς δυσχιάσε σε τῆς ἀνάγκης σε· ὁ ὁποῖος φίλος, δὲν σὲ χαείζει δὲν σὲ δίδει χάειν, εἰς καιρὸν δὐτυχίας σου, παρὰ μόνον σὲ δίδει βοήθειαν σὲ βοηθεῖ, καπὸ τὸ συμφέρονσε καπὸ τὶν ἀνάγκην χρείαν, καὶ δυσχιάσε σε. ὦ ἄνθρωπε, γίνωσκε γνώειζε νὰ κρατῇς τὰ σώρα τῆς ἐχθρας, ἕως τὸ βασίλεμα τὸ ἡλίου, καὶ ὄχι πλέον παρέκ, ἀμὴ τῆς φιλίας τῆς ἀγάπης, μὲν γνωείζῃς σώρα, μόνον ἀγάπα τὸν φίλονσε, ὅσον θέλῃς.

Τὸ ὀμμάτι τὸ ἀνθρώπου, βλέπωντας κοιπάζωντας σεωρῶντας ὅλα τὰ ἄλλ, πράγματα τὰ ἐλαττώματα τῶν ἀνθρώπων, ἀμὴ τὸ λογάτο τὰ ἐδικάτα ἐλαττώματα, δὲν τὰ βλέπει, καὶ μήπε τὰ ἄλλα πράγματα ἐλαττώματα βλέπει, ἀνίσως καὶ ἤθελε σύχῃ κατὰ πολλὰ τζιπλιασμύον. διὰ ἐτοῦτο τὸ χάειν τὴν ἀφορμὴν, νὰ ἔχῃς νὰ κρατῇς πάντε συμβολαῖωρα σύμβολον συμβοηθὸν ἄλλον ἀνθρώπου, εἰς ὅλασε τὰ πράγματα· διότι τὸ σῶα χέει, εἶναι πολλὰ ὁμέτον ἔχει χρείαν, ὑπὸ τὸ ἄλλο χέει, καὶ τὸ σῶα ποδί, ἔχει χρείαν ὑπὸ τὸ ἄλλο ποδί, διὰ τοῦτο εἶναι δύω.

Ἀνίσως καὶ ἀκολυθῇς εἰς τὰς καλὲς ἐναρέτας ἀνθρώπας, διδασκίμυος ἐρμιωσίμυος τὰ καλὰ ἔργα, δὲν ἤθελες αἰχωνθῆς ἐνξαπῆς, πειγελώμυος χλδιαζόμυος καμμίαν φοραὶ, ὑπὸ τὰς κακὰς τὰς διεσραμμύνας ἀνθρώπας. ὁπόταν καμμίαν φορὰν σοχάζεσαι συλογίζεσαι, κανὲν ἄχημον πρᾶγμα ἄξιον αἰχώνης, λογίαζε ὑπολάμβανε, πῶς νὰ εἶναι παρὼν εἰς ἐσενά, πολλοὶ νοὲς νὰ σὲ βλέπεν, καὶ ἐνξάπα αἰχώνῃ τὸν ἑαυτόν σε τὸ λόγυσε.

Ὦ

Ἀεὶ φροτίμα τὰς καλὰς τῶν μὴ καλῶν. Καλοῖς δ' ὁμιλῶν, καὶ κακὸς πιὸς ἔσῃ. Κακοῦ παρ' ἀνδρὸς μήποτε χρηστὸν πάθῃς. Ζητεῖ γὰρ, ὧν βίοσε, συγκάμνειν ἔχειν.

Ἐγὼ κέρδος ἐκλέγω δυσμυβύς. Τὰς γὰρ λοιδὰς φεύγοντας, ἀσφαλέσερους Εἶναι παραινῶ, καὶ τὸ πικρὸν φάρμακον. Ὅμως δ' οἶδα, καὶ τὸ ἡδὺ μέμφομαι.

Καλὰς ἀμείβε, τὰς κακὰς φρόνει. Κἂν τοῖς δε κείνων τὸ παθεῖν μηδὲν, χάρις, Ὡς ἂν καλὰς καὶ τὰς δε ποιήσῃς χρόνῳ. Τῷ μακροθύμῳ χρηστὸς, καλὴ δόσις.

Πᾶσι μὲν ἔθι χρηστὸς, εἰ τοῦτο θανὸς, Πλέον δὲ πᾶς ἔγγισα. τοῦ χάριν λέγω; Τίς ἂν σε πισεύσειε τοῖς ξένοις καλὸν, Εἶναι, τὸν ἀδίκαιον, οἷς ὀφείλεται;

Τί πάντα τὸν δύσηκον αἰτιώμεθα Ἐχθροί,

Ὦ ἄνθρωπε, φρότιμα πεισπεῖν πάντε τὰς καλὰς τὰς ἐναρέτας ἀνθρώπας, καὶ ὄχι νὰ φροτιμᾷς ἐκείνας ὁπὲ δὲν εἶναι καλοὶ ἐνάρετοι, ἤτοι τὰς φαυλοβίας τὰς κακοπρεπεῖς ἀνθρώπας, καὶ ὁμιλῶντας σωσκαρεφόμυος ἐσύ, μὲ τὰς κακὰς ἀνθρώπας, θέλεις ἦσαι θέλεις ὄχι μὲ τὸ σπομόνης καὶ ἐσύ ὕσερα, ὀξαπαντᾷς βεβαία κακὸς διεσραμμύνος. ὑπὸ ἀνθρωπον κακὸν πονηρὸν, νὰ μὴν ἤθελες πάθῃς καμμίαν φορὰ κανένα καλὸν καμμίαν ἀνγρησίαν, ἢ χάειν διότι αὐτὸς ὁ κακὸς, γυρδεν ζητεῖ νὰ ἔχῃ συμπάθειαν, εἰς ἐκεῖνα τὰ κακὰ ὁπὲ ἔζησε, ἤτοι νὰ τὰ λέγῃς εἰς ὅλα, πῶς καλὰ τὰ κάμνει.

Ἐγὼ δμλέγω δυσίω κάποιον κέρδος δμφέρον, καὶ ὑπὸ τὸν ἐχθρὸν, καὶ ἄνθρωπον, καὶ δμβολον· διότι τοῦτο ξαναθυμίζω, πῶς νὰ ἤμαδεν νὰ γινώμαδεν ἀσφαλέσεροι ξερεώτεροι, φεύγωντας ξεμακρώνωντας τὰ πιασίματα τὰς ἀφορμὰς τὰς αἰτίας τὲ ἐχθρὲ δμβόλε, καὶ τὸ πικρὸν μὲν εἶναι φαρμάκι, ὅμως ἐγὼ ὑπὸ τὶν ἐσκιαμε φόβημα ξομμάζω δειλιῶ, καὶ κατηγορῶ ὑποπλόμαι, καὶ τὸ γλυκὸν, (ἤτοι αὖ καὶ δὲν θανατωῇ, ὅμως εἰς φύλαξιν τὲ ποτηρὲ, πολλάκις νὰ τὸ δμφυλαγωμεδα).

Ὦ ἄνθρωπε, αἰτήμιβε δίδε, καὶ ἔπεριε, μὲ τὰς καλὰς τὰς ἐναρέτας ἀνθρώπας, καὶ καπφρόνα μὲν χαιρετᾷς τὰς κακὰς τὰς πονηρὰς. καὶ εἰς ἑτάτας τὰς κακὰς, ἂς εἶναι δύκαειτία, ἤτοι δύκαείσατος, ἢ τὸν αὐθέντῳ Θεόν, διὰ τὸ νὰ μὴν ἤθελες πάθῃς ὑπὸ αὐτὰς τὰς κακὰς τίποτες κακὸν καρδίαν βλάβιν, δηλαδὴ ἔχετος εἰς κάποιον φιλικὸν χῆμα, ἕως χαιρετισμὸν, διὰ νὰ ἤθελες καμεῖς, καὶ αὐτὰς τὰς κακὰς, καλὰς, ἐναρέτας μὲ τὸν καιρὸν τὶν πολυκαιείαν. εἰς τὸν μακρόθυμον τὸν φρονεῖ ἄνθρωπον, καλὸν ὠφέλιμον δόσιμον χαείσμα εἰς ἡμᾶς, ὑπὸ αὐτὸν εἶναι, ἢ καλοσύνην ἢ καλογνωμίαν, δηλαδὴ αὐτὸ φταίει.

Ὦ ἄνθρωπε, χρὴ ἂς ἦσαι φρᾶος ὠφέλιμος καλὸς εἰς ὅλας τὰς ἀνθρώπας, ἀνίσως καὶ εἶναι ἑτᾶτο δυνατὸν, ἂς ἦσαι πλησίσεν, καὶ εἰς ἐδικάς σε, διὰ τί λέγω δικαίωμα ἑτᾶτο, πῶς ἤθελε σὲ πισεύσῃ, πῶς ἐσὺ νὰ εἶσαι καλὸς ἐνάρετος εἰς τὰς ξένας, ὁπὲ δὲν εἶσαι δίκαιος, ἤτοι εἶσαι ἄδικος, εἰς ἐκείνας ὁπὲ χρεωσεῖται εἶναι χρεῖος, νὰ εἶσαι δίκαιος.

Τί λέγομεν κάμνομεν αἰτίαν ἀφορμὴν, ἤτοι κατηγορίαν εἰς ὅλα τὰ κακὰ, τὸν δυσυχησμένον ἐχθρὸν δμβολον,

θρὸν, διδέντες τῷ βιῶν ὐξσίαν; Μέμφε σεαυτὸν, ἢ τὸ παῦ ἢ τὸ πλέον. Τὸ πῦρ ἡμῶν, ἡ δὲ φλὸξ τῶ πνεύματος.

Μὴ σφόδρ' ἔπεσθαι παιγνίοις ἐυπνίων. Μηδ' ὐπτόπτον εἰς ἅπαντ' ἔχειν φρενὰ. Μηδὲ πτερῦμοι δεξιοῖς φαντάσμασι. Λόγος πάρ' ἐσὶ παλάκις τῶ δυσμενῶς.

Ἐλπὶς προκείσθω δεξιῶ παντὸς τέλος. Εἰ δὲ συνεργός ἐσί τις τῶ χείρονος, Πῶς ὁ καλῶ δίκαιον εἶναι κ' πλέον; Οὐ δὲ φέρωγε τῷ κακῷ νικώμενος.

Ἡ γῶ τύχης φρόνησιν ἀσφαλεσέραν. Ἡ μὲν γὰρ ἐσι φραγμάτων κύφη φορὰ, Ἡ δ' οἰακισμός. μὴ δὲ σ' παιδεύσεως Νόμιζε κρεῖσσον, ἢ μόνη κεκτημένων.

Τὸ δρασικὸν δείκνυε, μὴ τῷ δρᾶν κακῶς, Τῷ δ' εὖτι ποιεῖν, εἰ θέλεις εἶναι Θεός. Τὸ δ' ἐσὶν ἀνδρὸς εἰδότος τὸ συγ-

δίδωσιν ἐγχειρίζωσας ὐξσίαν ὑπόλυσιν εἰς τὴν ζωήμας, ἤτοι λέγομεν πῶς δεν πταίει ἡ ζωὴ μας τίποτες. καπνὸν ὁρα καπνίζραινε τὸν ἑαυτὸν σα τὸ λόγισα, ἢ τὸ ὅλον, ἢ τὸ περισσότερον. ἡ φωτία ἡ ζύμη τῆ κακῆ, εἶναι ἐδικὴ μας, ἀμὴ ἡ φλόγα ἡ ὐξαναψις ἡ παρακίνησις τῆ κακῆ, εἶπα τῶ ἀγέμα, ἤτοι τῆ ἐχθρᾶ διαβόλα.

Ἐγὼ σᾶ λέγω δῆλ χάειμα σὲ παρακαλῶ, νὰ μὴν φακολυθᾶς κατὰ πολλὰ εἰς τὰ παιγνίδια τῆ ὀνείρατων, ἤτοι νὰ μὴν τὰ πισδύης, μήτε νὰ τὰ ἔχης εἰς τὸν νοῦν σα γένη διανιάσα, δυκολοσκίαχτα δυκολοφόβητα, εἰς ὅλα τὰ φαντάσματα, μήτε νὰ ὑφώισαι νὰ σηκώνεσαι διὰ τὴν ἀγάπην μα σὲ παρακαλῶ, μὲ φαντάσματα δεξιὰ μεγάλα ἐπὰ εἰς πολλὰς φορὰς παραμόνδυμα παραφύλαγμα, ὑπὲ τῆ ἐχθρᾶ διαβόλα.

Ἂς εἶναι ἂς δυσκίνεται ἐμαρίσα ἐλπίδα ἀπαντοχὴ κάθε τέλος δεξιῶ καλῶ, ἤτοι ἔχε ἐλπίδα, πῶς πελειώνει τὸ καλὸν πάντα· διότι ἀνίσως ἡ κακεύας εἶναι δυσκίνεται συμβοηδὸς τὸ χειροτέρα τῆ κακῆ, πῶς δεν εἶναι δίκαιον εὔλογον, ἡ περισσότερον, νὰ εἶναι κακεύας συμβοηδὸς τὸ καλῶ· διότι δεν ὑπομένω δεν ὑποφέρω ὁπῶ νὰ νικῶμαι ὑπὸ τὸ κακὸν, ἤτοι ἂς βοηδῶ, νὰ νικᾶ ἄλλει τὸ κακὸν.

Ὦ ἄνδρωπε, μὴμίζε λογίαζε τὴν φρονιμάδα τῆν γνώσιν, πῶς εἶναι ἀσφαλτότερη σεβεώτερη ὑπὸ τὴν τύχην τῆν ἄγνωσον ὖσαν· διότι ἡ τύχη ἡ φορὰ τῆ κακῆ, εἶναι κέφια ἄδεια ἐλαφρὴ ὑπὸ γνῶσιν σωσίσιν, ἤτοι εἶναι κέφια μήνυσις τῆ φαγμάτων. ἀμὴ ἡ φρονιμάδα εἶναι τιμωρισμὸς κυβερνήσιν μὲ γνῶσιν, ἡ μὴν νομίζης μὴν λογιάζης κατινα φράγμα καλλίτερον ὠφελιμώτερον ὑπὸ τὴν μάθησιν, ἡ ὁποία μάθησις εἶναι μοναχὴ ἐκείνη, ὁπῶ τὴν ὑπόκτησαν τὴν ἔχην εἰς τὸν Θάνατόν τως, καὶ ὄχι ἄλλα φαγμάτως.

Ὦ ἄνδρωπε, δεῖχνε φανέρωτε τὸ ἐνεργητικὸν τῆν δυνάμίσα, ὄχι τὸ νὰ κάμῃς κακὰ, ἤτοι νὰ μὴν κακοποιῇς. ἀμὴ μὲ τὸ νὰ ποιῇς νὰ κάμῃς τίποτες καλὰ, ἀνίσως καὶ θέλης ἀγαπᾶς, νὰ εἶσαι ὡσὰν Θεὸς κατὰ χάειν, ἡ αὐτὸ εἶναι ἔργον ἰδίωμα ἀνδρώπε, ὁπῶ γινώσκει ἠξόρε τὴν συγγένειαν τῆν ἀδυναμίαν τὴν ἀνδρωπίνην, ἤτοι νὰ ἀγαθοποιῇ.

συγχωρᾶς. Κτείνει δὲ ῥᾶσα ἡ ξυγὼν ἡ σκορπίος.

Αἰσχρὸν, νέον γέροντα; ἀθυνέσερον Εἶναι, γέροντα δ' ἀφρονέσερον νέον. Ὅμως ὁ μὲν, καθ' ὥραν ἔσω παύσοφος. Τὸν δὲ, κράτισον, ἡ ὡρὸς ὥραν σωφρονεῖν.

Αἰ μὲν ἐργάζοι τὴν σωτηρίαν. Καιρὸς δὲ δὴ μάλισα, ἡ βία λύσις. Τὸ γῆρας ἦλθεν, ἔξοδον κῆρυξ βοᾷ. Πᾶς δύξεπίζου, πλησίον δὸ ἡ κείσις.

Πέρας λόγε, διασπίτις ἄρνησις Θεᾶ. Ἔργε, λόγωτε, μὴ κλαπῆς, περισκόπει. Ἀεὶ διώκη λαθείοις παλαίσμασι. Μήπως δεινθῆς ἐχάτων καθαρσίων.

ποιῇ. διότι ἡ ἡ ζυγὼνα τὸ σαλάχι τὸ θαλασσινὸν, ἡ ὁ σκορπίος, φυσᾶν εὔκολα, ἀμὴ δεν ἀγαθοποιᾶν.

Αἰσχιστὸν αἰσχιὼς ἄξιον φαγμα εἶναι, ὅσας νέος ἐς τὸν κόσμον, νὰ εἶναι ἀθυνέσερος ἀδυνατώτερος ὑπὸ σὰν γέροντα· καὶ πάλιν αἰσχιὼς ἄξιον φαγμα εἶναι, σᾶς γέροντας, νὰ εἶναι ἀφρονέσερος ἀγνωσότερος ὑπὸ σὰν νέον. ὅμως μὲ ὅλον τοῦτο ὁ γέροντας, ἂς εἶναι σεφώτατος γνωσικώτατος, κάθε ὥραν, ἤτοι νὰ ἠξεύρῃ, τί λέγει, καὶ τί κάμνει, καὶ ὁ νέος ἠξαίρετον φαγμα εἶναι εἰς αὐτὸν, νὰ σωφρονῇ νὰ ἐγκρατεύεται ὑπὸ τὰ πάθητα, ἡ κάθε καιρὸν κάθε σιγμὴν, ἡ δεν ἔχει πλέον αἰσχιώνην.

Ἄμποτες νὰ ἤθελες δυλεύῃς φραγματεύῃς πάντοτε τὴν σωτηρίαν τὴν ἐλευθερίαν τῆς ψυχῆς σα, καὶ ξεχωρισὰ τώρα λοιπὸν, εἶναι καιρὸς νὰ δυλεύῃς νὰ φραγματεύῃς τὸ διάλυμα τὸ χώρισμα τὸ τέλος τῆς ζωῆς σα. τὸ ὑπρατεῖον ἦλθεν ἐπλησίασεν ἐζύγωσε κοντὰ, ὁ κήρυκας ὁ θεκλαλητὴς κραυγάζει φωνάζει, εὐγαλμα μίσεμα, ὑπὸ ἐπάνω τῶν ζωῶν, ὑπὸ ἐπάνω τὸν κόσμον, κάθε σὰς ἀνδρωπος, καὶ μάλισα σεμνέπως τὸ λόγισα, ἑτοίμαζε δξέπιζε γόλιζε τὴν ψυχήν σα μὲ τὰς ἀρετὰς· διότι ἡ κείσις ἡ ὐξέπιξις τῆ αὐθεύτε Θεᾶ, εἶναι κοντὰ πλησίον σα.

Τέλος τῆ λόγε ἐτούτων, ἤτοι τέλος πάντων, εἶναι γίνεται κάποια διπλὴ ἄρνησις τῆ αὐθεύτε Θεᾶ, μὲ τὸ κακὸν ἔργον, ἡ μὲ τὸν κακὸν λόγον, τὴν ἄρνησιν τῆς πίσεως. διὰ τοῦτο κοίταζε φρόσεχε ὁλόγυρά σα, μὴν ἤθελες κλεφθῆς, ἤτοι πλανεθῆς, ὅτι πάντοτε ὁ διάβολος, κυνηγᾶ καπρόεχει τὸν ἄνδρωπον, μὲ παλαίσματα κρύφια ἀφανῆ. πρόσεχε φυλάγε μήπως καὶ ἤθελες χρειαθῆς ὁλὰ ὕστερα καθαρσὲς καθαεισμοὺς, ἤτοι ἀρχὴν μετανοίας, ἡ σωτηρίας τῆς ψυχῆς σα, ἤτοι πλέον δεν εἶναι καιρὸς νὰ μετανοήσῃς εἰς τὴν κόλασιν, ἡ ὁποία ἀντὶς διὰ καθαρσιν, δεν καθαρίζει ποτε.

Τέλος τῆ Ἐκκλησιασικῆ Τόμε, ἤτοι τῆ Νέε Θησαυρᾶ,
Τῷ δὲ σωπελεσῇ τῆ καλῶν αἴνεσις, δόξα, τιμὴ, καὶ κράτος.

ΠΙΝΑΞ

ΤΩΝ ΕΝ

ΤΗ ΠΑΡΟΥΣΗ ΒΙΒΛΩ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ.

Κανὼν τῆς μεγάλης παρακλήσεως τῆς Θεοτόκου. Φύλ. 1
Κανὼν τῆς μικρᾶς παρακλήσεως τῆς Θεοτόκου. 13
Κανὼν τῶ Εὐαγγελισμῶ. 23
Κανὼν τῆς Ὑπαπαντῆς. 33
Κανὼν τῆ Χριστῶ Γεννῶν. 41
Κανὼν τῆ Θεοφανείων. 65
Κανὼν τῶ ἁγίου Λαζάρου. 74
Κανὼν τῆ Βαΐων. 89
Κανόνες τῆ Παθῶν τῆς Μεγάλης Δευτέρας. 97
Κανὼν τῆς Μεγάλης Τρίτης. 100
Κανὼν τῆς Μεγάλης Τετάρτης. 102
Κανὼν τῆς Μεγάλης Πέμπτης. 106
Κανὼν τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς. 115
Κανὼν τῶ Μεγάλου Σαββάτου. 121
Κανὼν τῆς Ἀναστάσεως. 129
Κανὼν τῆς Ἀναλήψεως. 137
Κανὼν τῆς Ἁγίας Πεντηκοστῆς. 157
Κανὼν τῆς Μεταμορφώσεως. 171
Κανὼν τῆς Κοιμήσεως. 188
Κανὼν τῆς Ὑψώσεως τῶ τιμίου καὶ ζωοποιοῦ Σταυροῦ. 204
Γρηγορίου τῶ Θεολόγου, εἰς τὴν τῶ βίου ἐδῶν. 217
Τῶ αὐτῶ, εἰς τὸν Μέγαν Βασίλειον ἐπικήδια, εἴτε ἐπιτάφια. 221
Τῶ αὐτῶ Γνωμικὰ Δίστιχα. 225
Τῶ αὐτῶ Τετράστιχα. 229

ΕΘΝΙΚΟΝ ΜΕΤΣΟΒΕΙΟΝ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΝ ΔΗΜΟΣΙΟΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΘΕΟΔΩΡΗΣ ΠΑΠΑΣΤΡΑΤΟΥ